KAYNAĞA DÖNÜŞ YOLUNDA

BOTAN GÜNLÜĞÜ

Cafer SOR

(Musa DAYAN)

CC BY SA

KAYNAGA DÖNÜŞ YOLUNDA
BOTAN GÜNLÜĞÜ
CAFER SOR
(MUSA DAYAN)

Bu eser Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 Uluslararası Lisansı altında lisanslanmıştır.
https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.tr

DOĞUM

Anam Vatha, beni Gabar ile Çirav arasında uzanan zozanlarda bir yerde doğurmuş. Başını arada bir aşağı yukarı, arada bir de iki yanına usul usul sallayarak anlatırdı.

Gabar-Çirav zozanlarında, gece vakti ansızın sancısı tuttuğunda, ne yanında bir kimsesi ne de doğum için uygun bir yeri ve ortamı varmış. Aileden ve birlikte konakladığımız bavikten(Soy) herkes, gecenin o vaktinde bile hala bir yerlerde bir işin peşinde bir uğraşın içindeymiş.

Anam Vatha da, karnı burnunda yüklü o haliyle, o anda zaten işinin başında, yeni yılın ilk oğlakları ile kuzularının yanındaymış. Üstelik bu anamın ilk doğumuymuş, yani ben onun ilk göz ağrısıymışım. Anam Vatha'nın her defasında o anı yeniden yaşayarak dediğine göre: Doğum anında, gökyüzünde kocaman bir dolunay ile pırıl pırıl yıldızlar varmış.

Gabar ile Çirav'ın dorukları arasından, aşağıda olup biteni izleyen dolunay ile yıldızlar, o gece orada ilkini yaşayan anam Vatha'nın, o andaki bir başınalığına acıyıp kaygılar içinde eyvahlanıp yazıklanarak dövünürlerken; kim bilir dünyaya gelene de kendi aralarında kıs kıs gülüp göz kırparak "Nanik" yapmış olmalılar.

Dahası, bir gece vakti, anadan üryan pat diye üzerlerine düştüğümde, Gabar'ın haşarı böcekleriyle Çirav'ın çıtkırıldım çiçekleri:

"Ma, bu da ne gecenin bu vaktinde böyle..." diye cızırdaya, hışırdaya mızmızlanarak birbilerine dert yanıp serzenmişlerdir.

Anam Vatha'nın dediğine göre: O zozan gecesinin gizem yüklü, büyülü, dingin sessizliğinde çınlayan doğum-yaşam çığlıklarımı duyan(Benden en fazla birkaç gün daha büyük) yılın ilk oğlaklarıyla kuzuları, analarının yanından kopup fişek hızıyla koşup gelerek, dolunayın gümüş pırıltılı aydınlığında, anam Vatha'yla ikimizin çevresinde fing atmışlar…

Kendi elleriyle düğümlediği göbek bağımın fazlasını orada, ayışığı alacasında el yordamıyla bulduğu iki taşın arasında ezerek kesen anam Vatha, göbek bağı artığımı da oraya, doğum yerime bırakmış.

Kimilerinin göbek bağı artıkları, türlü çeşit dilekler tutularak camilerin, kiliselerin, havraların; kimilerininki de medreselerin, okulların avlularına atılır. Koçerlerde böylesi dogmalar ve kurumlar olmadığından olsa gerek, benim göbek bağı artığım da, işte böyle zozana, bir gece vakti apansız doğuverdiğim yere bırakılmış.

Taş çatlasa çeyrek saat süren lohusalığının ardından toparlanarak, beni tepelerine düştüğüm çayır-çimenlerin, çıtkırıldım çiçeklerin, börtü-böceklerin üzerinden alan anamla, Gabar-Çirav zozanlarının karpuz çatlatan çivi gibi soğuk sularında gıcır gıcır yunmuş, yıkanmışız.

Gece yıldız şavkımalarıyla menevişlenip dolunay ışığıyla yakamozlanan o billur zozan sularında yunup yıkanarak arınan insan, zıpkın gibi dipdiri, sırım gibi sapasağlam olur.

Doğası bakımından mucizevi, toplumsal olarak sıradan doğum faslı böylece bittikten sonra, beni başındaki ak tülbentine beleyen anamla, yaşam faslı için ilerideki kıl çadırımıza geçmişiz.

Biz çadırımıza geçtikten sonra orada, doğum yerinde kalan göbek bağı artığımı, o gece Gabar'ın kurtları mı, yoksa Çirav'ın çakalları mı yemiş? Ya da o sabah erkenden Çirav'ın şahinleri, kartalları mı, yoksa Gabar'ın akbabaları, leşkargaları mı yemiş? Bunu ne anam Vatha ne de başka biri biliyor…

Öyle olsa bile yine de derlerdi ki:

Doğum artığı parçalarını, ne tür bir hayvanın yediği aslında kişinin büyüdükçe huyundan suyundan belli olur, kişiliğinden bilinirmiş.

Bu konuda utanır, sıkılır, susarım, bir şey diyemem ben. İyisi mi anılarımı okurken buna sen kendin karar ver okuyucu.

Bu denli hassas konularda, insanın başkaları için de peşinen ve ulu orta bir şey demesi, kolay ve doğru değildir. Buna rağmen, insan kişiliğinin bütün çıplaklığıyla

ortaya çıktığı savaş gerçekliği içinde, Botan'da savaşırken, pratiğinden tanıdığım Hasan Kundakçı'nın, doğduğunda: "Büyüsün de, paşa olsun" dilekleriyle ittihatçı bir cumhuriyet okulunun bahçesine atıldığı anlaşılan göbek bağı artığını, Sandıklı'nın kuduz köpeklerinin yediğine dair kalıbımı basarım!

YAŞAM

Bizim bu dünyada ne bir karış toprağımız, ne de bir göz olsun evimiz vardı. Menkul ya da gayrimenkul hiçbir mülkümüz, mülkiyetimiz yoktu. Çünkü bizce, kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığının yaratıldığı Kürdistan'da ve onun yüreği Botan'da nazik, şirin, nazlı, dilberler dilberi cilvenaz Dicle'nin kıyısından, başı her dem dumanlı, dört mevsim buzul şaşikli, yakışıklı Herekol'un doruğuna kadar her yer hepimizin, herkesin, bütün insanlığındı.

Botan'da bunun böyle olduğunu kimse kimseye özel olarak belletip öğretmiyordu. Bu herkesin anadan–babadan, ebeden-dededen böyle gördüğü ve tıpkı onlar gibi öğrenmeden bildiği yaşam tarzının, düşünme biçiminin, ahlakının ve nihayet zihniyetinin temeli, esası, ruhuydu.

Bakabileceğimiz kadar hayvanlarımız ile barınma, beslenme ve üretim avadanlıklarımızdan başka menkul ve gayrimenkul hiçbir şeyimiz yoktu. Bu mülkiyetsizlik salt bizim aileye ait bir durum değildi.

Dışarıdan gelen, cinsiyetçi, sınıflı yaşam zihniyetine bulaşmamış bütün kadim-asli Botanlılara özgü, temel ve genel bir durumdu. Sahip olduğumuz hayvanlarımız da gündelik yaşam için zorunlu gereksinimlerimizin üretim kaynağıydı.

Bir katırın sırtında sarılı seyyar barınağımız olan kıl çadırımızı, ortak dünyamızda hayvanlarımız için uygun ve gerekli her yere kurup konuyor, sonrada söküp başka bir yere göçüyorduk.

Zorunlu geçim gereksinimlerini, temel üretim araçları topraktan sağlayan yerleşiklere biz "Dêmanî"lar diyorduk, onlar da bize "Koçer" diyorlardı.

Biz beslediğimiz hayvanlarımızın et, süt, peynir, yün gibi ürünlerini onlara veriyorduk, karşılığında un, sebze, meyve, giysi, kapkacak ve alet-edavat gibi ürünlerini alıyorduk. Bundan fazlasında ve farklısında gözümüz yoktu.

Bizim bu toplumsal gerçekliğimizin tarihsel–toplumsal nedenleri ve anlamı, Önderlik savunmalarının üzerinde yükseldiği evrensel yeni tarih bilincimizin açılımında gizlidir. Önderlik savunmalarının üzerinde yükseldiği evrensel yeni tarih bilincimiz bize, yerleşik yaşam uygarlığının, prototip Kürt analarnın öncülüğünde Kürdistan'da yaratıldığını göstermektedir. Kürt analarının öncülüğünde yaratılan yerleşik yaşam uygarlığı, zamanın dünyasında ulaşılabilir bütün yaşam alanlarına taşınarak kalıcı hale getirilmiştir.

Botan'ın kadim aşiretlerindan olan Soran aşiretindendim. Bu temelde ben bir Kürt koçeriyim. Benim toplumsal kimliğim budur.

Toplumsal yaşam ve mücadele gerçekliğine yeni tarih bilincimizin ışığında ve yeni paradigmamızın bakış açısından baktığımızda, örgütlü egemen zihniyetin ürünü olan cinsiyetçi, sınıflı yaşam sisteminin köleci, feodal, kapitalist, emperyalist ile proleter sınıf ve postmodern kimlikleri, bizim yaşam tarzımıza, düşünme biçimimize, ahlakımıza ve zihniytimize iyi ile kötü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin kadar zıt, karşıt ve uygunsuz kimliklerdir.

Burada kullandığımız "Aşiret" kavramı cinsiyetçi, sınıflı yaşam sisteminin feodal versiyonunun örgütlenme biçiminin ifadesi olan "Aşiret" kavramıyla bir ve aynı değildir.

İLKLERİM

İnsanın ilkleri gibisi var mıdır? Herkesin ilkleri kendisi için eşsizdir. Ben ilklerimi insanlığın yerleşik yaşam ilklerinin yaratılış kaynağında yaşadım. Yaşama, bağrında gözlerimi açtığım sevgili eşsiz yurdum Botan'ın, insanı yaşama sevinciyle coşturan yabanıl güzelliğine ilişkin insan ne dese eksik kalır.

Kıyıları, dilberler dilberi cilvenaz Diclenin, her bir zerresi ayrı bir yaşam iksiri, sevda öpücüğü olan, kadife dalgalarıyla sıvazlanarak okşanan Keraşa-Finik düzlüğünden, yakışıklı Herekol'un, göğü iteleyen hırçın zirvesine kadar; bebekliğimde, anamın sırtındaki parzun içinde; çocukluğumda, yalçın dağ yamaçlarından, derin vadilerden geçen, katırın üzerindeki heybenin bir gözünde; altı yaşımdan itibaren de, şivan olarak hayvanlarımızın peşinde, karış karış dolaştığım eşsiz Botan'ı anlatmaya bilinen övgülerin hiç biri yetmez! Botan'ın doğası, ancak edebiyatın–sanatın, onda da en iyi şiirin diliyle tanımlanabilir. Botan'ın doğası gerçekten şiirseldir!
Botan'ı ve Botan'da gerçekleşen dêmanî ve koçer ikili toplumsal üretim ve yaşam gerçeğini tanıyıp anlamanın en sağlıklı kaynağı halkımızın govendleri ve stranlarıdır. Botan govendleri ve Botan stranları genel olarak Kürt halk dansları ve Kürt halk müziği; halkımızın kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığını yaratış destanının belgeleridir…
Kürt govendlerinin her bir figürü, Kürt stranlarının her bir tınısı insanlığın bugün üzerinde yükseldiği ve eğer bundan böyle de bir geleceği olacaksa, insanlığın o zaman da üzerinde yükseleceği, kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığının yaratılış destanının ayrıntılı ve en özlü belgeleridir…
Ben ilklerimi insanlığın ilklerinin yaratıldığı ana KOM kaynağında, yani Kürdistan'da, onun yüreği Botan'ın büyüleyici şiirsel doğasının koynunda yaşadım.
Esasları, çağlar öncesinden yaratılıp geliştirilmiş kadın eksenli kadim bir sistemin içinde dengeli, sade, yalın ve zorlu bir yaşamımız vardı. Mutsuzluğu tanıyamayacak kadar mutluyduk. Sonradan tanışıp tattığım acı ve mutsuzluklar bize hep dışarıdan, çevremizdeki itdirlikli, cinsiyetçi sınıflı yaşam sisteminden geldi. Önderlik savunmalarının üzerinde yükseldiği tarih bilincimiz ışığında bakıldığında; Sümerlerden bu yana bunun hep böyle olduğu görülüyor…
Kendi içinde sade, yalın ve mutlu yaşamımız tuhaf ve ağdalı bir durgunluk, özürlü bir dinginlik içindeydi. Artık kabuk bağlayıp kozalanmış olsa da, içinden ılgıt ılgıt kanayan, apseli, iltihaplı, çok derin ve ağır bir yaranın yarattığı özürlü durgunluktu bu. Botan'da ve genel olarak Kürdistan'da, hiyararşik, devletçi sistemin boy vermeye başladığı tarihle oluşan cins çelişkisi ve bunun sonucu olarak patlak veren cins mücadeleleri ve cins çatışmalarının yıkıcı basıncıyla, içinden çöküşün yaraları ve onun durgunluğu, kahredici yenilmişlik dinginliğiydi bu. Ta o zaman, çöktüğümüz yerde çakılıp kalmışız. Cins çelişkisi ve cins mücadelelerinin yıkıcı basıncıyla çakılıp kaldığımız yerde uğradığımız toplumsal travma içinde, binlerce yıldır kendimizi, ilklerimizi yineleyerek yaşamışız. Bizim toplumsal özürlü durgunluğumuzun ve kendimizi tekrarımızın nedeni budur. Biz bunu, yeni paradigmamızın ışığında görüyor ve anlıyoruz. Cins çelişkisi ve cins mücadelelerinin sonucu olan tarihsel, toplumsal sorunlarımıza ve bunlardan payımıza düşen kişilik sorunlarımıza; çevremizdeki cinsiyetçi sınıflı yaşam sistemlerinden üzerimize aralıksız yağan erkek egemen zihniyet dışkısı kire-pasa rağmen Botan'da yaşam, esasta doğru, iyi ve çok güzeldi.

BOTAN AŞİRETLERİ
Günümüzde, Botan'daki aşiret yapılanması dört büyük federasyon örgütlenmesinden oluşur.
Bunlar : Çoxsor, Hecî Beyra, Şilit ve Ertuşî federasyonlarıdır.
-Haci Beyra Federasyonu:
Şirnex'deki Goyî, Sipêrtî aşiretlerinin birliğidir. Hecî Beyra Federasyonu'nun önde gelen temsilcisi, ağası Şirnex aşiretleri içerisinden seçilir. Federasyon Şirnex ve çevresinde yerleşiktir.
-Ertuşî Federasyonu

Gewda, Mamxurî, Ala, Êzdîna, Jîrka Xelîlan, Xavûşta, Giravya, Zêwkî ve Kaşûra aşiretlerinin birliğidir.
-Şilit Federesayonu :
Batuyan, Kiçan, Tayan, Mûsa Reşa ve Xeyrika aşiretlerinin birliğidir.
Şilit Federasyonu'nun önde gelen temsilcisi Batuyan aşiretlerinden çıkar. Şirnex Cizre arasında, Dîrgul'de merkezleri vardır. Yarı dêmanî(Yerleşik) yarı koçerdirler.

-Çoxsora Federasyonu :
-Dudêran , Miran, Elîkan, Garisan ve Soran aşiretlerinin birliğidir.
Çoxsora Federasyonu'nun önde gelen temsilcisi önce Miran, sonra Dudêran aşiretinden çıkar. Çoxsor'ların tümü koçerdir.
Botan'da oluşan bu dört büyük aşiret federasyonunun dışında, bu federasyonlara katılmayan, kendi yörelerinde etkin küçük aşiretler ve geniş aileler ile Ermeni, Süryani, Keldani, Arap gibi farklı milliyet ve dinlerden topluluklar vardır. Bunlar çoğunlukla Botan'ın Gabar alanında yaşarlar. Gabar'da köklü ve etkin aşiret yapılanması ve dolayısıyla federasyon örgütlenmsi tutmamıştır. Bilinen ve anlaşılan anlamda bir feodal sınıf örgütlenmesinin ifadesi olarak aşiret olgusunun Kürdistan'a ve Kürt toplumuna dışardan geldiğinin en güçlü kanıtı Gabar'daki toplumsal gerçekliktir.
Gabar'da toplumsal örgütlenme biçimleri kendine özgü karma özellikler gösterir.
Gabar'da Mala Derşêw vardır. Bu ailenin egemenliklerini kabul ettirme çabaları Gabar'da öteki ailelerin büyük ve sürekli direnişyle karşılaşmıştır. Bunlara karşı direnişin merkezinde Mala Fendî vardır.
Mala Hama: Devletten aldığı her türlü desteğe rağmen Gabar'da kendi egemenliğini örgütleme çabaları sonuç vermeyen ailelerden biridir. Şikakiler, Velatiler vardır fakat etkisizdirler. Bunların etkisizliği Gabar toplumunun tarihsel özgürlük gücü ve derinliğiyle açıklanabilir.
Mala Hama ailesinin Gabar'da iktidar peşinde koşan ve ağalık taslayan önde gelenleri, boyun eğdirmeye çalıştıkları öteki ailelerin üyeleri tarafından her dönem vurularak öldürülmüşlerdir. Gabar'da, kendisi örgütlü egemenlik sevdalısı olmadığı gibi kimsenin ağalığını da kabul etmeyen, kendi başına otonom yaşayan köy toplulukları vardır. Üç yüz hanelik Findik köy topluluğu bunların tipik bir örneğidir.
Gabarda Cinêt, Dera gibi fileh(Hristiyan) Ermeni, Asuri-Keldani toplulukları vardır.

ÇOXSORA FEDERASYONU
Mensubu olduğum Sora aşiretinin Çoxsora federasyonuna bağlı olduğunu belirtmiştim. Aşiret ve federasyon Sora adını, yalnızca kuzu yününden üretilen keçe yelekten almış. Bu keçe yelek giyildiğinde yüksek dağ ve zozan koşullarında insanın sırtını, göğsünü, bellerini sararak iç organlarını soğuktan korur. Kolsuz olduğu için çalışmalarda ve yürüyüşlerde kollara serbestlik sağlar. Kepeneğe kıyasla çok kullanışlı, hafif ve çok daha ekonomik olan bu keçe yelekler kök boya ile kırmızıya boyanır. Kadın-erkek bütün aşiret üyelerinin yaygın olarak giydiği bu kullanışlı kırmızı keçe yeleklerden dolayı aşirete Sora(kırmızı), federasyona da Çoxsora denilmiştir.
Değerli sanatçımız Şehribana Kurdî'nin söylediği "Çoxik Teng e" stranının esin kaynağı Sora koçerlerinin bu özelliğidir.
Çoxik Teng e stranın güfteleri buraya alınacak.
Tümüyle koçer olan Çoxsora'ların tek geçim kaynakları hayvancılıktı. Çobanlık tarihsel mesleğimizdi.
Bizim Sora aşireti altı bavikten(Soy) oluşuyordu. Bunlar: Mala Xido, Mala Mamo, Mal Heciya, Mala Çirê, Mala Muhammedê Qaso.
Bizim bavik de Mala Musayê Nihoyê Îso'dur.

HAYATA ATILIŞ

Altı yaşıma bastığımda, nenem sayesinde tescilli şivan oldum. Babam, boyumdan biraz kısa ve çok sağlam bir sopa verdi bana. O yılın baharında oğlak ve kuzularımızı güdecektim. Yeni doğan oğlak ve kuzular sürüden ayrı tutulurdu. Nenemin verdiği eğitim ve doğrudan destekle mesleğe sağlıklı ve sağlam bir giriş yaptım.

Koçer olsun dêmanî olsun bizde ayaklarının üzerinde durabilen, yediden yetmişe herkes, üstesinden gelebileceği bir işin ucundan tutarak üretime katılırdı. Bizde, ailede ve toplumda başkalarının üretim araçlarına ve ürünlerine hile ya da zorla el koyup, bir defa gelinen dünyada yaşamın tadını çıkarmak, yukarıdan hüküm sürüp keyf etmek yoktu. Bu tür çirkin ve yoz niyetler kimsenin aklından bile geçmezdi. Bizim yaşam tarzımızda, düşünme biçimimizde, ahlakımızda ve zihniyetimizde böylesi dejenere hinlikler-cinlikler, zorbalıklar yoktu. Bebekler, engelliler ve hastalar dışında üretim dışı aylak dolaşan, asalak yaşayan kimseyi görmedim. Gerçekten zorlu olduğunu belirttiğim yaşamımızda, yaşamın öncelikli esası, toplumsal yaşam gereksinimlerinin, geçim araçlarının üretim yoluyla teminiydi. Zorunlu geçim araçlarının, gereksinimlerinin emekle üretilerek sağlanması bizim yaşam tarzımızın-zihniyetimizn en temel ahlaki ilkelerindendi. Bizde sorun olan, üretim araçları ve üretim yöntemlerimizin neredeyse tamamının üretim esası ve ilkesi kadar eski olmasıydı. Bu durum, kol gücüyle üretime bağımlılık olduğundan, her yaştan herkesi üretime katılmaya zorunlu kılıyordu. Çünkü bu en eski araç ve yöntemlerle üretim yapabilmek için her türlü kol gücüne, kaba emeğe zorunlu ihtiyaç vardı. Topluluğun içinde çalışmadan geçinmek, üretmeden yemek ahlaken de, pratik olarak da imkansızdı.

MÜLKÜN TEMELİ ADALET VE TERÖRİST KELLESİ

Bir gece Serxetê köyü yakınlarında üç çoban, sürünün içinde yatıyorduk. Bir keçinin iç parçalayıcı melemeleriyle uyanarak hemen ayağa fırladık. Yarım ayın ışığı vardı. Melemenin geldiği yöne bakınca, birinin sırtında bir keçiyle sürüden uzaklaşıp yamaçta ilerlediğini gördük. Hırsızın peşinden koşarken, karanlıktan bir yerden üzerimize ateş edildi. Kendimizi yere atarak korunmaya çalıştık. Bu arada keçi gitti. Durumu ailelere bildirdik. Sanki hak-hukuk, adalet varmış gibi onlar da kalkıp karakola şikayete gittiler.

“Hayvan sorun değil. Götüren kendi kısmetini götürmüş. Demek ki ihtiyacı var; afiyet olsun. Fakat size silah sıkılmış” diyen babamın şikayet gerekçesi buydu.

Sarxetê köyündeki jandarma karakolunda görevli askerler, o gece birlikte olduğumuz üç çoban arkadaş ile beni karakola çağırarak ifadelerimizi aldılar. Her şey tam bir resmiyet, ciddiyet içinde yani devletin kendini göstermeye çalıştığı gibi oldu. İfade sırasında orada devleti temsil eden karakol komutanı her şeyle, bütün ayrıntılarla bizzat kendisi ilgilendi. Askerleri seferber ederek o gece olayın olduğu noktada üzerimize sıkılan iki merminin kovanlarını buldurup delil olarak zapta geçirdi.

İfadelerimiz alındıktan birkaç gün sonra karakola çağrıldık. Babalarımızla gittik. Serxetê köyünün korucubaşı ile birkaç korucu da karakola getirilmişti. Karakol komutanı bunlarla bizi yüzleştirdi. Bize:

“Size ateş edenler bunlar mıydı?” diye sordu.

Biz de doğal olarak:

“Karanlıkta ateş edeni görmedik. Hayvanı götüreni de tanıyamadık” dedik. Yüzleşme sırasında, karşımızda bir sandalyede oturmakta olan komutan, işaret ve başparmakları arasına sıkıştırdığı bir kaleşnikof mermi kovanını korucubaşına doğru uzatarak:

“Bunların balistiğine baktık, size zimmetli silahlardan birinden çıkmış.” dedi.

Bu noktadan sonra karakol komutanı ile korucubaşı arasında bir yakınlık doğdu. Karakol komutanı korucubaşına:
“Ne dersin, bundan sonra hiç değilse birkaç terörist kellesi getirirsiniz artık, değil mi?” diye sordu.
Korucubaşı ile yanındaki korucular da onu hararetli sözlerle onayladılar. Bizim bir keçi davasının, bu şekilde birkaç “Terörist kellesine” bağlanarak hal edilmesinden sonra, kalkıp gittiğimizde, davacılar olarak bizim yüzümüze bile bakmayan karakol komutanının, korucubaşının arkasından seslenerek, “Birkaç terörist kellesinin” yanı sıra:
“Bana da bir elektirikli tıraş makinesı getirin” dediğini anımsıyorum.
“Lafımı olur komutanım!” diyen korucubaşı ile yanındaki korucular gittiler.
Dava ile birlikte ortada kaldığımız karakol bahçesinden en son biz çıktık. Karakol komutanı ya da askerler bize bir şey söylemek bir yana, bir daha dönüp yüzümüze bile bakmadılar.
Terörist kavramını ilk burada duydum. Kellesi istendiğine göre insandı. Fakat kimdiler, nasıl insanlardı hiçbir fikrim yoktu.

YENİDEN DİRİLİŞ İÇİN ATILIM ANI

1984 yılının ağustos ortasında, Girê Niskê’de(Mercimek Tepesi) Nekava Birinî’deydik. Burada çadırlarımızı kurduğumuz zom noktasının hemen karşısında Eruh görünüyordu. Gündüzleri hayvanlarımızı yaydığım yamaçlarda, arada bir gözüme çarpan Eruh’un, geceleri, gökyüzünden yere yağmış yıldızlar gibi, değişik tonlarda pırıldayan ışıklarıyla baş başa kalıyorduk.
Her gece, sürünün içinde özel olarak hazırladığım yerimden, derin bir merakla izleyerek dalıp gittiğim Eruh’un ışıkları, bir gece ansızın söndü-kesiliverdi. Ardından patlayan silah sesleri, bulunduğum yamaçlarda yankılandı.
Sabah çadırımıza gelen bizim bavikten Apê Silêman büyük bir heyecan, şaşkınlık, kuşku ve korku içinde:
“Bundan gayrı artık dünya tersine döndü.” dedi.
Babam kendisine:
“Hayrola ne oldu ki?” diye sorduğunda, Apê Silêman kulağının arkasından ensesini kaşıyarak:
“Eruh’u basmışlar.” dedi.
Eruh’u kimler, niçin basmışlardı? Eruh’un basıldığını bilen Apê Silêman, o kadarını bilmiyordu. O gün Eruh tarafından gelen yaşlı bir adam, baskını doğruladıktan sonra:
“Urislar(Ruslar) bastı Eruh’u. Gavur oğlu gavurlar, Siirt’e de saldırmışlar.” dedi.
Gerçeği ancak birkaç gün sonra öğrendik. Apocu talebeler, karkerler yani PKK basmıştı Eruh’u! Haber kesinleşip de durum netleştiğinde, babamın, Apê Silêman’ın ve öteki herkesin aynı anda yaşadıkları ama dışa vuramadıkları, birbirinden derin sevinç ve korkularını içlerinde bastırıp gizlemeye çalıştıklarını görmüştüm.
Eruh baskınıyla, Botan’ın o özürlü durgunluğu, yenik dinginliği bozuldu. Eruh baskınıyla Botan, Kürdistan ve hatta dünya derinden sarsıldı, çalkandı. O günden bu yana sarsıntı, çalkantıyı, çalkantı sarsıntıyı besleyip derinleştirerek büyütüyor. Tarihsel özürlü durgunluğumuzun derinliğine nüfuz ederek sürüyor. Son yüzyılda değil, Sümerlerden bu yana, binlerce yıldır yatırıldığımız kan uykularından uyanışımızın, yeniden dirilişimizin miladı olan Eruh baskını, yalnızca Kürtler’in değil, bir bütün olarak insanlığın toplumsal evriminde bir mihenk taşı, bir milattır! Yeni paradigmamızla çizgisel bir kesinlik kazanan o milat anına bu şekilde tanık oldum.
O günlerde hepimiz büyük bir şaşkınlık, örtülü bir sevinç ve merak içinde baskını konuşuyor, birbirimizden sorup soruşturuyorduk. Halkın, özellikle yoksulların

sevinçleri gözlerinden okunuyordu. Devletle iş birliği içinde olan varlıklı ağalar ise huzursuzluk ve korku içindeydi. Baskını yapanları öğrendiğimizde, Apocu talebelere, karkerlere, içimden büyük bir hayranlık duymuştum.
Baskının ardından arazide yoğun askeri hareketlilik başladı. Yaygın tutuklamalar oldu. Bunlardan Hotlu Ömer adı, yeniden diriliş için atılım günlerinin diriliş abidesi olarak tarihe ve belleklerimize kazındı. Egîd arkadaşın komutasında, Eruh baskınını gerçekleştiren atılım güçlerimizin, baskının ardından geri çekilişine hizmet eden Hotlu Ömer, atılım milisimiz olarak düşmana esir düşmüştü.
Düşmanın, yeniden diriliş atılımını gerçekleştiren gerilla birliğimize ulaşmak için, atılım milisimiz Hotlu Ömer'e yaptığı işkenceler ve onun işkence altında düşmana gösterdiği direniş ve nihayetinde şahadete ulaşma biçimi, atılım günlerinde bütün Botan'da dillerde destanlaşan bir özgürlük ve yeniden diriliş yiğitlemesiydi!
Hotlu Ömer'in atılım direnişini sınırsız işkenceyle kıramayan düşman, onu helikopterden kayalıklara atarak katletti.

ERUHLU HALİL YAKUP AĞA

Yeniden diriliş için atılım günlerinde anlatılan bir direniş öyküsü de, Eruhlu Halil Yakup Ağanın, Eruh baskınını duyunca yeniden diriliş ruhu içinde sergilediği tutumudur. Eruhlu Halil Yakup Ağanın, o günlerde halk arasında, ortamda dinlediğim bu yeniden diriliş halini ve direniş tutumunu, sonraki yıllarda, 1997'de Gabar Bölge Sorumlusu'yken, karargaha, yanımıza gelen iki milisimizden de ayrıntılarıyla dinledim.
Anlatılanlara göre; Eruhlu Halil Yakup Ağa, gençliğinde bölgede patlak veren isyanların birinde, başına geçtiği üç bin silahlı gücüyle Eruh'u basmış fakat isyan bastırılınca sonuç alamamış. Aradan geçen uzun yıllar sonunda, iyice yaşlanan Halil Yakup Ağa gözlerini yitirmiş ama bir ihtiyar olarak bir köşede sessiz sakin oturur olmuş. Yenik, kırgın, kendine küskün, kör bir ihtiyar olarak köşesinde ölümünü bekleyen Halil Yakup Ağa, Eruh'un basıldığını duyunca birden canlanıp ayaklanmış. Oğullarını çağırmış, onlara:
"Hemen beni dama çıkarın!" demiş.
Halil Yakup Ağanın bir köşesinde yenik, kırgın, ölümünü beklediği evinin damı, Eruh'a nazır bir noktadaymış. Halil Yakup Ağa gözlerini yitirmeden önce de, dama kurulu sedirinde oturur, orada hayıflanıp derinden iç geçirerek, gün boyu Eruh'a bakarmış…
Oğulları, babaları Halil Yakup Ağayı dama çıkarmışlar. Onu orada, yönü Eruh'a dönük sandalyesine oturtmuşlar. Halil Yakup Ağa, her zaman oturduğu yerden başını kaldırıp bu defa Eruh'a beyniyle, ruhuyla bakarken, sevinç ve heyecandan titreyen sesiyle usulca:
"Doğrumu duyduklarım? Essahtan basıldı mı Eruh?" diye sormuş. Oğulları:
"Doğrudur baba, Eruh basıldı!" demişler.
Halil Yakup Ağa aynı sevinç ve heyecan içinde titreyen sesiyle bu defa:
"Nasıl olmuş? Ne biliyorsanız, her şeyi anlatın bana!" demiş. Oğulları da:
"Baskını yapanlar garnizonu-karakolu ele geçirmişler. Kapıdaki nöbetçi dışında, hepsini sağ yakaladıkları askerlere zarar vermemişler. Silahlarına el koyup, terhis ederek hepsini evlerine yollamışlar. Kaymakam tebdili kıyafetle Eruh'tan kaçmış. Baskında, kahvede yakalanan Mal Müdürü, kendisinden istenmediği halde, ayağa kalkıp esas duruşa geçerek: "Bijî Kurdistan! Ji Kurdan re azadî!" diye haykırmış… Banka Müdürü, baskından sonra, hala gizlenmekte olduğu komşusunun kümesinde bulunmuş. Eruh Baskını'ndan herkes fazlasıyla şaşkın, epeyce kaygılı fakat bunlara rağmen mesut ve bahtiyardır." demişler.
Halil Yakup Ağa, oğullarını dinlerken keyfinden dört köşe olmuş. Avucunun içiyle göğsünü ovarak hayfını alırken, gevrek gevrek gülmüş. İçten içe derin bir "Oh!" çekmiş. Ardından merakla:
"Kimmiş? Kimler, hangi aşiretler basmış Eruh'u" diye sormuş. Oğulları:

“Bütün aşiretlerden talebeler, Kürt gençleri, karkerler basmış baba” demişler.
Duyduklarına-kulaklarına inanamayan Halil Yakup Ağa, kuşku ve huzursuzluk içinde:
“Doğru mu? Emin misiniz? Bunların hepsi oldu mu? Kesin mi?” diye sormuş. Onlar da:
“Kesindir baba!” demişler.
Halil Yakup Ağa, o zaman oturduğu yerden iyice doğrulup başını biraz daha yukarı kaldırarak, çoşkuyla dirilmiş halde:
“Demek öyle? Bunları duydum ya eh, ölsem de gam yemem artık! Gözüm arkada kalmaz gayri!” demiş ve eklemiş:
“Gidin, onlara saygı ve bağlılığımızı bildirin! İhtiyaçlarını, hizmetlerini görün. Bize de buyursunlar! Mazeretimi bildirin, beni mazur görsünler.” demiş.
Yeniden diriliş atılımından bir süre sonra Halil Yakup Ağa, gözü arkada kalmadan yaşama, huzur içinde veda etmiş.

MEHMET SAİT

1985 yılının aralık ayıydı. Dicle kıyısına bakan Gabar eteklerindeki kışlaklarımızdaydık. Govdaki(Ahır) hayvanlarımızı dolaştırmak için araziye çıkarmıştım. Diclenin kıyısında, Kereşa köyünün yakınında bir noktadaydım. Hayvanlar Kereşa’nın patika yolu üzerine, çevresine dağılmıştı. Ben de patikanın kenarında onları izliyordum.
Kereşa köyünden, önlerinde iki köylünün sürdüğü bir katırla, kalabalık bir grup asker çıktı. Yürüyüş düzeninde gelen birliğin önündeki iki köylünün sürdüğü katır patikada önümden geçerken, katırın üzerinde bir çuval gibi yüzükoyun atılarak bağlanmış bir insan olduğunu gördüm. Katırın üzerinde bağlı bu insan acılar içinde inliyor, arada bir kesik ve keskin çığlıklar atıyordu. Çok yakından gördüğüm bu insanın, benden tarafta, katırın karnına sarkan başı, yüzü ve üzerindeki giysileri kan revan içindeydi. Yakası ve kolları kana bulanmış beyaz bir gömlek ile gri bir şalı vardı üzerinde. Omuzlarından aşağı sarkan ellerine bileklerinden bağlanan ip, katırın karnından dolanarak öte tarafa sarkan ayaklarının bileklerine bağlanmıştı. Önümden geçen kafile Şirnex tarafına gitti.
O günlerde, Kereşa köyünde olanlar, bütün bölgede, köyde ve bizim ailede yoğun gündem oldu. Her şey bütün boyutları ve ayrıntılarıyla konuşulup tartışıldı. Keraşa ile ilgili çevreden ve aileden duyduğum, dinlediğim her şey zihnime, belleğime kazındı, içime işledi.
Keraşa’nın sözü dinlenir önde gelen ailesi Mala Hecî Mecîd’lerdi. Kalabalık bir düşman birliği o kış(1985 Aralık ayı) Keraşa’ya geldiğinde, birlik komutanı, mahiyetiyle birlikte Mala Hecî Mecîd ailesinden Muhtar Esat’ın evine üslenerek, Keraşanın en yoksul insanı Mehmet Sait’in yakalanıp getirilmesini emretmiş.
O gün Keraşa’nın çıkışında, askeri birliğin önünde, Keraşalı iki sivilin sürdüğü katır üstünde, yüzüstü bağlı olanın, Mala Hecî Mecîd’in evinde uğradığı hunharca işkencelerle tanınmaz hale getirilen Mehmet Sait oluğunu öğrendim.
Yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaşın milislerinden olan Mehmet Sait, Mala Hecî Mecîd’in evinde günlerce gördüğü işkenceden sonra, aralık ayında, o halde götürüldüğü Şirnex’ta gördüğü işkencelere de direndi. İnsanlık hareketimizin, insanlık düşmanlarına karşı yürüttüğü mücadelenin en keskin süreçlerinden, insanlık onurunu koruyarak alnının akıyla çıkan Mehmet Sait, sonraki yıllarda Başkan Apo ve PKK ile zihnen ve ruhen gelişip güçlenerek mücadelesini sürdürdü. Mehmet Sait ile daha sonra 1990’lı yıllarda Gabar’da birlikte savaştık.

BAYRAK, MARŞ VE EGÎD ARKADAŞ

1985 yılının bahar sonunda, Herekol eteklerindeki Triya köyünün zomları arasında hayvanlarımızı otlatıyordum. Araziye hakim yüksekçe bir kaya kütlesinin üzerine çıkıp uzanmıştım. Orada biraz dinlenirken, aynı anda önümde otlamakta olan sürüyü gözetliyordum.
Arazinin bir yerinden 15-20 kişilik silahlı bir grup peyda oldu. Önümde yayılmakta olan sürünün arasından geçen silahlı grup, hemen arkamdaki Triya zomlarının çadırlarına doğru ilerledi. Bunlar asker değillerdi. Daha önce gördüğüm peşmergeye de benzemiyorlardı. Sürünün arasından geçip, üzerinde bulunduğum kayanın yakınlarına geldiklerinde, daha önce hiç görmediğim ve beni derinden etkileyen tuhaf bir şey oldu. Grubun önünde yürüyen biri, elindeki uzun sırığın alt ucunu karnına dayayıp, iki eliyle çapraz tutarak sert ve nizami adımlarla yürümeye başladı. Sırığın ucunda, kırmızı bir bez dalgalanıyordu. Arkadan gelenler de silahları omuzlarına dayalı halde, tempolu adımlarla önde yürüyenin temposuna uymuşlardı. Grup bu şekilde yürürken, aynı anda ve yüksek sesle hoş bir stran söylüyordu. Grubun koro halinde söylediği stran benim bildiğim, duyduğum stranların hiçbirine benzemiyordu. Grup, üzerinde bulunduğum kayalığın hemen yakınından uygun adım geçerken dikkatle kulak kabarttım. Çok hoş bir stran olmasına rağmen sözlerini anlayamadım. Aşina olmadığım farklı bir avazdı. Grup önümden geçip Tiriya zom çadırlarına gitti. Çadırlarla aramızdaki mesafe çok azdı. Üzerinde bulunduğum kayalıktan, orada olanları izledim. Çadırların önünde toplanan kalabalığın üzerinde yükselen sırığın ucundaki kırmızı bez rüzgarda dalgalanıyordu. Bulunduğum kaya kütlesinin üzerinde, ayakta durarak, otlattığım hayvanları unutup orada olanları izledim. Bulunduğum yer ile Triya'nın zom çadırları arası en fazla 200 metre idi. Silahlı gruptan öne çıkan biri, ucunda kırmızı bezin dalgalandığı sırığı tutanın yanında durarak, karşısındaki Tiyalılara bir şeyler anlatıyordu.
Bundan iki yıl sonra gerillaya katıldığımda, o gün Herekol'da Triya zomlarında gördüğüm kırmızı bezin, parti bayrağı olduğunu öğrendim. Arkadaşların topluca söyledikleri stran da "Ey Reqîp" marşımızmış. Doğrusu ben o güne kadar böyle "marş" türü bir stran işitmemiştim.
Partiye katıldıktan yıllar sonraydı. Bir ortamda sohbet sırasında arkadaşlardan biri, 1985 yılında Herekol'un Triya zomlarının yerini vererek, Egîd arkadaşın yanında oraya gittiklerini, Triyalılara propaganda yaptıklarını anlattı. O zamana kadar parti ortamında, eğitimlerde çok yakından tanıyıp, bildiğim ve büyük hayranlık duyduğum atılım komutanımız Egîd arkadaşı, geçmişte görmüş olmanın heyecanı ve kıvancı içinde, hayalimde hızla o güne koştum. Üzerinde bulunduğum kaya kütlesinin önünden uygun adım geçen arkadaşların yüzlerini, fizik yapılarını seçmeye çalışarak onu aradım. Fakat bir türlü çıkaramadım.
Herekol'da Triya zomlarında gördüğüm her şeyi o grupta bulunan arkadaşa anlattım. Orada şivan olduğumu, bizim sürünün içinden geçtiklerini söyledim. Her şeyi hatırlayan arkadaşa:
"Hangisiydi, ben çıkaramadım" dedim. Arkadaş bana:
"Heval, boşuna kafanı zorlama. Hafızan ne kadar güçlü olursa olsun, onu aramızdan seçip çıkaramazsın. Bizim gruba dışarıdan bakan hiç kimse, aramızda komutanın kim olduğunu anlayamazdı. Biz bile bunu anlamakta zorlanıyorduk. Resmi toplantılar ve çatışma anları dışında onun komutan olduğunu kimse anlamaz-hissetmezdi. O içimizden herhangi birimizdi, aynı zamanda hepimizdi. Zomda, bayraktarımızın yanında öne çıkarak halka hitap eden oydu. Fakat sen toplantıya gelmemişsin." dedi. O gün benim dikkatimi çeken bayrak ve marş olmuştu. Grubun içinden komutanı hiç fark etmemiştim.

SİLAHLI KIZLAR

Fırsat bulup da arkadaşlarla yan yana geldiğimiz oyun anlarımızda birbirimize anlatacak kendimize göre bazı şeylerimiz de olurdu. 1984 yılının 15 Ağustos'unda

gerçekleşen yeniden diriliş atılımımızdan sonra, arkadaşlarla buluştuğumuzda, paylaştığımız şeylerin içeriği de değişti. O günlerde arkadaşlarla buluştuğumuzda ben, Triya zomlarında gördüğüm silahlı grubu, sırığın ucunda dalgalanan kırmızı bezi ve ilk defa orada işittiğim o hoş stranı anlatmıştım. 5-6 kişiydik. Bu tür sohbetler düşüncelerimizi birbirimize aktarmanın araçları olduğu gibi aynı zamanda aramızdaki rekabetin de ifadesiydi.
Arkadaşlardan biri de; arazide karşılaştığı silahlı bir grubun içinde, tıpkı erkekler gibi şal û şepik giymiş, silahlı-raxtlı bir kız gördüğünü, hatta bu silahlı, şal û şepikli kızın kendisi ile konuştuğunu, söyledi. Fistan yerine şal û şepik giymiş, silah-raxt kuşanmış, bir grup erkeğin içinde tek başına bir kız görmüşmüş! Üstelik bu kız gelip kendisiyle konuşmuşmuş, ilgilenmişmiş! Olacak şey değildi.
Arkadaşın anlattığına hiçbirimiz inanmadık. Hep bir ağızdan üzerine giderek onu, bize, "Kıtır atmakla" itham edip ciddiyete davet etmiştik. Tutumumuza şaşıran arkadaş, ısrarla aynı şeyi söyledi. Biz de onunla alay ettik, arkadaş ağlamaklı halde yeminler ederek gördüğü silahlı kızı anlatmayı sürdürmüştü. Fakat biz onu dinlememiştik.
Botan'da, kendisine tecavüze yeltenen askerlere silah sıkan kadınların öykülerini dinlemiştik fakat bizim arkadaşın, "Fistan yerine şal û şepik giymiş, beline doladığı şütüğünün üzerine raxt kuşanmış, elinde silahıyla, bir grup erkekle dağlarda dolaşan bir kız" masalı, o zaman bize en az Rûstemê Zal destanı kadar abartılı, gerçek dışı gelmişti.
Daha sonra bizim aşiretten gov komşumuz Abdullah, bana, Gabar'da yaşanan bir olayı anlattı. Abdullah'ın bana heyecan içinde anlattığına göre; karkerlerden bir kız, Derşêw köyünde askerlerle silahlı çatışmaya girmiş. Çatışma sırasında askerlerden ölü ve yaralılar olmuş. Birave köyünün önde geleni Hacı Ömer bu karker kızını komployla yakalayarak katletmiş. Silahını Besike köyü muhtarı Halil Abbas'a vermiş. Halil Abbas da Osman Ağaya götürmüş. Yerel işbirlikçilerin en ünlülerimden olan Osman Ağa da silahı devlete vermiş. Böylece herkes ödülünü almış. Daha sonra durumu tespit eden karkerler Hacı Ömer ile oğlunu cezalandırmışlar.
Özünde, bir kadın hareketi olduğunu mücadele saflarına katıldıktan uzun süre sonra anlayıp kavradığım özgürlük hareketimizin öznesi olan bu kadın arkadaşların varlığı ve duruşu, bütün kesimleriyle halkı derinden sarsarak düşünmeye ve harekete katkı sunmaya sevk ediyordu. Üzerine yağan örgütlü egemen zihniyet ve onun ürünü cinsiyetçi, sınıflı yaşam pasağına rağmen, özünde her zaman kadın eksenli yaşam ahlakı ve zihniyet sahibi olan Kürt halkı, yerleşik yaşam uygarlığını yaratan prototip Kürt anasının öncü-eksen niteliğini kendi doğrudan tarihsel pratiğinden bilir.

HASAN CEDEBERG VE MUHAMMED ARKADAŞ
1985 yılının kış sonu-bahar başıydı. Gabar'ın güneye bakan eteklerinde yılın ilk taze otları yeşermiş, badem ağaçları çoktan çiçek açmıştı. Govlarından çıkardığım hayvanları arazide uygun yerlere sürdüm. Sabah erken saatlerde bulunduğum sırtın hemen ötesinde Haruna mıntıkasında şiddetli bir çatışma başladı. Bulunduğum yerden çatışmayı, silah seslerini dinleyerek izledim. Bir süre sonra çatışma noktasına indirme yapan helikopterlerin iniş-kalkışlarını gördüm. Gün boyu süren çatışma akşamüzeri kesildi. Bu çatışmada Hasan Cedeberg ile yanındaki 4 arkadaşının şehîd düştüklerini öğrendik. Hasan Cedeberg'in yanında şehîd düşenlerden biri Yaser(Ali Kaya) idi.
Bu çatışma ve sonuçları bütün bölgede ve hepimiz üzerinde büyük etki yarattı. Gabar'ın hemen karşısında, Diclenin ötesinde kurulu Dyaner köyünden olan Hasan Cedeberg hem ovada, Haruna mıntıkasında, hem de Gabar'da, Botan'da yakından tanınan, çok sayılan, sevilen, gözü pek, yiğit bir insandı. Çekirdekten yetişme, meslekten sınır kaçakçısı olan Hasan Cedeberg, 1983'te Botan'a giren

ilk keşif gruplarımızla buluşur buluşmaz partinin hizmetine girmişti. Aynı yıl ailesini Güney Kürdistan'a yerleştiren Hasan Cedeberg, Önderlik Sahası ile ülke sahası arasında kuryelik görevini yüklendi. Görevinde son derece başarılı olan Hasan Cedebergin şahadetini Önderliğe büyük üzüntü içinde bildiren Cuma arkadaş, raporunda: "Yine onun gibi bir kuryeye ihtiyacımız var." demiştir. Hasan Cedeberg ile arkadaşlarının Haruna'da girdikleri çatışma ve şehadetlerine ilişkin şu bilgilere sahibiz:
Hasan Cedeberg, bir çatışmada yaralanan Welatî aşiretinden Hetmalı Muhammed arkadaşı, tedavi için Haruna aşiretinin Dilopke köyünden Mala Pîrêlere emanet etmiş. Hasan Cedeberg bir süre sonra yanında Yaser(Ali Kaya) ve üç arkdaşla birlikte Muhammed arkadaşı almaya gittiklerinde, Mala Pîrê'den Elo Pîrê, Ramo Pîrê, Gurî Pîrê ve Şîrîn Pîrê tarafından Dilopke yakınlarında, Geliyê Zava'da pusuya düşürülerek katledilirler. Benim yakından dinleyerek izlediğim, gün boyu süren çatışma Geliyê Zava'daki bu çatışmaydı.
Mala Pîrê çetesinin, Hasan Cedeberg arkadaşın tedavi için kendilerine emanet ettikleri yaralı Muhammed arkadaşı da vücudunu parçalayıp katlederek naaşını Dicle nehrine attıkları biliniyor. Muhammed arkadaşın parçalanıp Dicle'ye atılan naaşından, mekap ayakkakabı bulunan bir bacağı, o günlerde Dicle kıyısında bulunmuştu.

HARUNA'NIN JİTEM SORUMLUSU SAVAŞ AĞASI BAHATTİN AKTUĞ VE ÇETESİ
Hasan Cedeberg ve arkadaşlarına düzenlenen bu komployla birlikte Haruna'da, Dilopkeli Mala Pîrê'den, özellikle Elo Pîrê, Şîrîn Pîrê, Gurî Pîrê ve Ramo Pîrê ile JİTEM'ci savaş ağası Bahattin Aktuğ'un Haruna bölgesinde, hareketimize ve halka karşı kullanılan tetikçi kontra güçlerinden oldukları açığa çıktı.
1992'de Haruna bölgesinde faaliyet yürüten bir milisimiz, Elo Pîrê'yi Dilopke köyündeki evinde yakalayarak, Gabara getirdi.
Elo Pîrê soruşturmasında partiye ve halka karşı işlediği suçlarının tümünü bütün ayrıntılarıyla itiraf etti. Bununla da yetinmeyen Elo Pîrê, JİTEM çetesinin Haruna örgütlenmesini, çalışma yöntemlerini, sorumlularını ve ilişkilerininin kim olduklarını detaylarıyla anlattı. Elo Pîrê, JİTEM'in Haruna temsilcisi ve örgütleme sorumlusunun Bahattin Aktuğ olduğunu, kendisinin de JİTEM örgütlenmesinin askeri kanadından sorumlu olduğunu, karar ve uygulamalarıyla birlikte ayrıntılarıyla anlattı.
JİTEM'in Haruna sorumlusu Bahaddin Aktuğ ve çetesi Elo Pîrê, Şîrîn Pîrê, Gurî Pîrê ve Ramo Pîrê'nin hareketimize ve halka karşı işledikleri suçların bazıları şunlar:
- 1984-85 kışında bölgede faaliyet yürüten bir grubumuzu, Geliyê Zewe köyünde pusuya düşürdükleri, gruptan; Havva, Halil(Fadıl Tani-Zivinga Şikaka) arkadaşlar ile iki arkadaşın pusuya düşürülerek katledilmesi.
- 1985 yılında: Zivinga Şikakalı Cevdet(Bedrettin Timurtaş) arkadaş ile yanındaki yurtsever çobanın katledilmesi.
- 1989-90 kışında Gera Şikaka'daki(Çevrimli) alanda cephe faaliyeti yürüten altı arkadaşın pusuya düşürülerek katledilmesi.
- 1991 baharında gerillaya katılmak için metropolden gelip dağa-Gabar'a geçmekte olan dokuz yeni savaşçı arkadaş ile onları dağa götüren iki kurye milisimizin pusuya düşürülerek katledilmesi.
- JİTEM'in Haruna Bölge Sorumlusu Bahattin Aktuğ'un evinin alt katındaki ahırın çete tarafından işkencehaneye dönüştürüldüğünü itiraf eden Elo Pîrê burada halktan kimselere yaptıkları işkenceleri ve cinayetlerini de ayrıntılarıyla anlattı.
Elo Pîrê ile Şîrîn Pîrê, Haruna halkının gözünü korkutmak ve bu yolla halkı baskı ve denetim altına almak için, Bahattin Aktuğ'un planlaması ve talimatıyla Haruna'da birbirine mesafeli üç ayrı köyden, üç yaşlı masum insanı kaçırarak, Bahattin Aktuğ'un evinin altındaki işkencehaneye getirmişler. Burada bu üç masum ihtiyarı ahırın direklerine bağlayarak işkenceyle katletmişler.

Elo Pîrê'nin verdiği bilgiye göre, hunharca katledilen üç yaşlı masum kurban: Basna köyünden Ömer Savun, Hetman köyüden Hacı Hüseyin, Fındık köyünden Osman Yusuf adlı kişilerdir.
Bahattin Aktuğ'un kendilerinden bu insanlara işkence yapmalarını; "Böyle şeylere alışmanız gerek" diyerek ısrarla istediğini söyleyen Elo Pîrê, katlettikleri bu üç masum ihtiyarın cesetlerini parçalayarak köylerinin çevrelerindeki araziye parçalar halinde attıklarını da itiraf etti.
- Elo Pîrê(Ali Erdoğan), yine Bahattin Aktuğ'un planlaması ve talimatıyla, Haruna'da PKK'ye güç ve destek veren on yurtseveri kaçırarak, Bassa'da betorname bir binada, kışın içini suyla doldurdukları bir daireye kapattıklarını, kış koşullarında donan suyun içinde ayakları da donan bu yurtseverlerin tümünün kangren olan ayaklarının kesildiğini anlattı.
Haruna bölgesinin JİTEM sorumlusu Bahattin Aktuğ'un katliam yöntemleri arasında zerhileme de vardı.
-1990 yılı haziran-temmuzunda, Bassa'ya bağlı Şikefta Spî(Akça Kuşak) köyü ile Dilopke köyleri arasında bir sığınakta üslenen Xelat arkadaşın komutasında, bölgede faaliyet yürüten altı arkadaş, aldıkları erzaktan zehirlenerek şehîd düştü. Arkadaşların erzak aldıkları evleri tespit ederek bu katliamı Bahattin Aktuğ'un planlaması ve talimatıyla yaptıklarını Elo Pîrê itiraf etti.
Elo Pîrê, Bahaddin Aktuğ'un yoğun çabalarıyla, dönemin Alan Cephe Sorumlusu Sipan'ın(Keçel) objektif, Mardin Bölge Sorumlusu İsmail'in(Rojava-Dêrik) subjektif maharetleriyle, parti adaletinden kurtularak parti ve halk düşmanı faaliyetlerini sürdürdü.

BUNİSRALI ABDULLAH(MİLİS ÖMER)
1986 kışıydı. Gün içinde babamla her zamanki gibi govlarından çıkardığımız hayvanların bakımını yapıyorduk. Sabah erken saatlerdi. Gabar'ın içlerinden, araziden gelen bir grup asker, bilekleri arkadan kelepçeli bir sivili Keraşa'ya götürürken bizim govun patikasından indiler. Elindeki işini bırakarak gidenlerin arkasından kaygıyla bakan babam, askerlerin Keraşa'ya götürdükleri sivilin Bûnîstralı Abdullah olduğunu söyledi. Bundan birkaç gün sonra Keraşa'dan gelen askerler govlarında çalışan erkekleri, şikeflerdeki kadın, çocuk, yaşlı, genç herkesi zorla aşağıya, Dicle kıyısındaki Keraşa düzlüğüne indirdiler. Aşağı indiğimizde Keraşa düzlüğü mahşer yeri gibiydi. Bizim kışlaklardaki bütün koçerler, Keraşa ve Kinik köylerinden kadın-erkek, yaşlı-genç, çocuk-bebek herkes oraya getirilmişti. Meydanın ortasında toplanan yöre halkının çevresi kum gibi asker kaynıyordu. T.C. ordusu sanki Keraşa düzlüğüne çıkarma yapmıştı. Askerler halkın etrafında etten bir duvar örmüştü. Bizi buraya neden toplamışlardı? Bize ne yapacaklardı? Hepimiz askerlerin ördüğü etten duvar içinde derin bir kaygı ve korku içindeydik. Aramızdaki çocuklar ve bebekler bile bu ortamdan ürkmüş, çıt çıkarmadan sessiz duruyorlardı. Askerlerin ördüğü etten duvar çemberinin içindeki kitlenin ortasında bir grup görevli asker, kitleyi kendi içinde sıkıştırarak geniş bir boşluk oluşturdu. Ben kitlenin ön sırasındaydım.
Bir süre sonra bir hareketlenme oldu. Kitlenin bir yanı kendiliğinden yarıldı. Açılan koridordan, elinde kamçı sapı gibi uzun, özel bir değnek olan komando giysili iri kıyım, yaşlı bir rütbeli, kitlenin ortasındaki boşluğa yürüdü, tam orta yerde durdu. Aynı koridordan iki asker, koltuk altlarından tutup dizlerinin üzerinde sürükleyerek getirdikleri birini kitlenin ortasında azametle dikilen yaşlı rütbelinin ayağının dibine bıraktılar. Kan-revan içinde, paramparça olmuş giysileri içinde külçe gibi yığılmış et yığınına dönüşmüş olan bu insanda hiçbir hayat belirtisi yoktu. Kendisini sürükleyerek getiren askerlerin bıraktıkları yerde, dizleri karnına çekili halde yerde yatıyordu. Yaşlı rütbeli, elindeki deyneği ile ayaklarının dibindeki insan külçesini dürttü. Hiçbir teplki alamayınca görevli askerlere:
"Ayağa kaldırın bunu!" diye haykırdı.

Askerler koltuk altlarından tutarak onu ayağa kaldırdılar. O anda yüzünü görünce hemen tanıdım onu. Askerelerin birkaç gün önce bizim govun patikasından indirip Keraşa'ya götürürlerken, babamın tanıdığı Bûnîstralı Abdullah'tı.
Kendisini ayağa kaldıran asklerler çekildiğinde yaşlı rütbeli, elindeki değnekle, önünde, bilekleri arkasında kelepçeli halde ayakta duran Bûnîstralı Abdullah'a saldırarak, rastgele, acımasızca vurmaya başladı. Daha ilk değnek darbesiyle yere yığılan Bûnîstralı Abdullah'ı yerde postallarıyla tekmeleyen yaşlı rütbeli, görevli askerlere dönerek yeniden:
"Ağaya kaldırın bunu!" diye haykırdı.
Askerler, Bûnîstralı Abdullah'ı tekrar ayağa kaldırdılar. Bûnîstralı Abdullah güçlükle ve inatla ayakta durmaya çalışırken, elinde olmadan sallanıyordu.
Yaşlı rütbeli, ona dikkatle baktıktan sonra, hınçla saldırarak elindeki değneği Bûnîstralı Abdullah'ın başına indirdi. Bûnîstralı Abdullah başına aldığı değnek darbesi ile yere yığıldı. Yaşlı rütbeli, onu postallarıyla tekmeledi. Ardından çiğnedi. Sonrada değneği ile dürterek Bûnîstralı Abdullah'a:
"Ayağa kalk!" diye haykırdı. Ondan yanıt alamayınca askerlere:
"Ayağa kaldırın!" diye haykırdı. Askerler Bûnistralı Abdullah'ı tekrar ayağa kaldırdılar. Fakat bu defa hemen bırakamadılar. Kendi başına ayakta duramıyordu. Yaşlı rütbeli, askerlere:
"Bırakın!" dedi.
Askerler bıraktıklarında Bûnîstralı Abdullah yere yığılırken yaşlı rütbeli, elindeki değnek ve tekmeleriyle ona saldırdı.
Bu böyle defalarca tekrar etti. Askerler Bûnîstralı Abdullah'ı ayağa kaldırıp bıraktıklarında yere yığılırken ona postal darbeleriyle saldıran yaşlı rütbeli, ardından elindeki değneğini bacağına usul usul vurarak, bize bakıp başını sallayarak bütün kitle çemberini dolaşıyordu.
Asklerin zorla ayağa kaldırdıkları Bûnîstralı Abdullah'ı yere yığılırken ve yerde tekme darbeleriyle ezdikten sonra bize bakarak attığı bu turlarla anlatmak istediği şey açıktı.
"Sizi böyle ezeriz, yok ederiz!" diyordu. Gözdağı veriyordu.
Uzun süren gözdağı gösterisinden yorgun düşen rütbeli, kurbanı Bûnîstralı Abdullah'ı son birkez daha tekmeleyip çiğnedikten sonra onu kan ve çamura belenmiş külçe halinde orada bırakarak, geldiği gibi kitlenin arasından çıkıp gitti.
Görevli askerler de Bûnîstralı Abdullah'ı tıpkı getirdikleri gibi yine koltuklarından tutarak, sürükleyip götürdüler. İttihatçı devletin Keraşa düzlüğünde, Dicle kıyısında bize, Kürt halkına yaptığı bir gösteriydi bu, gözdağı gösterisi.
Herkes göreneğini gösterir. İttihatçı devletin bize orada gösterdiği göreneği, ahlakı da buydu.
O gün orada Bûnîstralı Abdullah'ın da bir göreneği, ahlakı vardı. Onunki de direniş göreneği, direniş ahlakıydı! O da kendi göreneğini gösterdi. Karkerlerin(PKK) milisi olduğu söylenen Bûnîstralı Abdullah yakalandıktan sonra götürüldüğü Kereşa karakolunda olduğu gibi, Keraşa düzlüğünde de, uğruna ölümü göze aldığı halkının gözü önünde direnmişti.

BÜYÜK VE ÖNEMLİ BİRİ

1986 yılının mart ayı ortalarında Dicle'nin karşı kıyısına askeri yığınak başladı. Kışlak şikeftlerimizin, bulunduğu Gabar sırtlarından bakınca aşağıda, Dicle kıyısında çıplak gözle görünen bu askeri yığınağı herkes gibi bende kaygıyla izledim. O güne kadar gördüğümüz, halka yönelik sınırlı, basit operasyon güçleri değidi. Bu kadar kalabalık askeri gücü ilk defa görüyordum. Askerler Şirnex tarafından yolcu otobüsleri ve cemseler ile getiriliyorlardı. Askeri yığınağın başladığı günden itibaren büyük bir tedirginlik ve korku içinde ellerindeki işlerini yarım bırakarak evlerine, zomlarınıa çekilen aileler, birbirlerini: "Gece araziye

çıkmama… Ateş yakmama.” yönünde uyarıyorlardı. Dicle’nin ötesine günlerce süren sevkiyatla yığılan onbinlerce asker, tonlarca mühimmat ve lojistik malzeme, suyun bu tarafına, Gabar eteğine aktarıldı. Askerler Gabar’a çıktı. Bölgedeki bütün yetişkin erkekler işlerinden alınarak, katırlarıyla birlikte zorla Dicle kıyısına-Gabar eteğine indirildiler. Burada yığılı duran lojistik malzemeyi, katırlarıyla Gabar içlerine taşımaları için zorla angaryaya tabi kılındılar. Dicle’nin ötesine yapılan askeri yığınağın Gabar’a askeri çıkarmaya dönüştüğü günlerde Karne köyü korucularının gerilla tarafından silahsızlandırıldığını, silah bırakmayan 5 korucu ile 1 sivilin Zivinga ile Şikaka yakınlarında öldürüldüklerini duyduk.
O günlerde halktan birinin ifadesiyle; “Ağaçların yapraklarından da çok” askerin üşüştüğü Gabar’da doğal olarak seyrana çıkamadık, Newroz’u kutlayamadık. Fakat 21 Mart seyran(Newroz) günü Fınık köyü yakınlaında gerillaların yaptığı bir eylemde 5 asker öldü(Bu eylemin Newroz vesilesiyle, Egîd arkadaşın komutasında gerçekleştiğini yıllar sonra öğrendim.)
21 Mart seyran gününden birkaç gün sonraydı. Babam derin bir üzüntü ve kaygı içinde:
“Romêler(TC. askerleri) büyük ve önemli birini vurmuşlar.” dedi. O günlerde askerin vurduğu bu kişiye dair halk arasında genel tanım buydu: “Büyük ve önemli biri”
Eskerê Romê, Türk askeri demekti. Bizans-Rum döneminden beri Kürdistan’a giren bütün işgalci- sömürgeci askeri güçlere halkın yaptığı genel bir tanımdı bu.
Çevrede herkes tıpkı babam gibi derin bir kaygı ve üzüntü içinde eskerê Romê’nin vurduğu bu büyük ve önemli kişinin üzerine konuşuyordu. Kimdi bu büyük ve önemli kişi? Adı neydi? Onu büyük ve önemli kılan, amacı ve özellikleri neydi? Benim bulunduğum ortamda ve çevrede bunları bilen hiç kimse yoktu. Adı-sanı, amacı, nitelikleri doğrudan ve açıkça bilinmese de, eskerê Romê’nin vurduğu kişinin yine de büyük ve önemli biri olduğundan hiç kimsenin zerre kadar kuşkusu yoktu! Onlar bunu eskerê Romê’nin Gabar’a yaptığı çıkarmanın çapından anlıyordu. Eskerê Romêye karşı çıkanın da kendilerinden biri olduğundan emindiler.
O büyük ve önemli kişinin doğru ve iyi olduğunu kendilerinden, kendi özlerinden biliyorlardı. Bir de nedense bu büyük ve önemli kişinin çok ama çok, olağanüstü güçlü olduğuna dair, sanki gözleriyle görerek, elleriyle dokunarak tanık olmuş gibi, somut ve kesin söylemlerde bulunuyorlardı. Onun çok uzun boylu, yapılı ve çok güçlü olduğunu söylüyorlardı. Mesela eskerê Romê onun silahını yerden kaldıramamıştı.
1986 yılının mart ayı sonunda(28 Mart) Gabar’da Türk askerinin vurduğu o büyük ve önemli kişi: İnkar ve imha amaçlı asimilasyon stratejileriyle ölümlere yatırılan halkımızın, yeniden dirilişi için atılım gerçekleştiren komutan Egîd(Mahsun Korkmaz) arkadaştı

KERAŞA KARAKOLUNDA
Botan’ın o dingin sessizliği, tarihsel özürlü durgunluğu bozulmuştu…
Hayvanlarımızı otlatırken dolaştığımız arazinin her yerinde çoğu zaman ya bir çatışmanın yakın tanığı oluyorduk ya da doğrudan bir çatışmanın içine düşerek iki ateş arasında kalıyorduk. Bir zamanlar sadece sürüleriyle koçerlerin dolaştığı bu kuş uçmaz kervan geçmez dağlar, gerilla birlikleri ve operasyon halindeki askeri birliklerle dolmuştu.
1987 bahar başında karların henüz yeni eridiği alanlarda sürülerimizi sürdüğümüz arazide, düşmanın newroz operasyonlarının içinde kaldık. Operasyon birlikleri kalabalık kollarla arazinin her tarafında hareket halindeydiler. Bütün bölgede çirkefliği ile tanınmış Çetin adında bir yüzbaşı vardı. İnsanlıktan nasibini almamış bu ittihatçı Harbiyeli, adeta yeminli bir Kürt ve insanlık düşmanıydı. Kürtlere ve insana özel ve derin bir kin duyuyordu. Gabar’ın Dicle’ye bakan Deraşa–Fınık

yamaçlarında Süleyman, Fahrettin ve ben sürülerimizi birlikte otlatıyorduk. Operasyon birlikleri ile yanımızdan geçen ittihatçı Harbiyeli çirkef Çetin üçümüzü de yanına çağırdı. Yanına varır varmaz bize ağza alınmayacak iğrenç küfürlerle kuduz bir köpek gibi saldırdı. Tekme tokat girişti. Hırsını alıp biraz yatışınca askerlere:
“Bunları alın karakola götürün.” dedi!
Keraşa’ya inerken sırtlarında ormandan topladıkları çilo denkleri ile köye-evlerine dönmekte olan orta yaşlı bir çifte rastlandı. İttihatçı Harbiyeli çirkef Çetin kadına ve erkeğe de küfürler ederek, askerlere:
“Bunları da alın!” dedi.
Keraşa karakolunda, Harbiyeli Çetin’in küfür, tekme ve tokat sağnağı altında bir odaya kapatıldık.
Akşamüzeri Keraşa’nın muhtarını da getirip bizim yanımıza kapattılar. Bizim karakola götürüldüğümüzü gören Keraşalılar, durumu ailelerimize bildirmişler, onlar da muhtardan yardım istemişler. Muhtar da bizim akıbetimizi öğrenmek için karakola gelmiş. Muhtarı almalarının nedeni de buydu.
Akşam geç saatlerde Harbiyeli Çetin yanında askerlerle geldi. Önce muhtara yöneldi:
“Sen buraya niye geldin?” diye sordu. Muhtar bizi göstererek:
“Çocukların durumunu öğrenmeye geldim. Aileleri merak ediyor” dedi.
Harbiyeli Çetin, konuyu değiştirerek muhtara:
“Sıfır kere sıfır kaç eder?” diye sordu. Muhtar:
“Sıfır eder.” dedi. Harbiyeli Çetin:
“İki kere sıfır kaç eder?” diye sordu. Muhtar:
“Sıfır eder.” dedi.
Bunun üzerine Harbiyeli Çetin, muhtara:
“Sen hiç bir b... bilmiyorsun!” diye haykırarak saldırdı. Elindeki değnekle kıyasıya ve rastgele vurarak onu dövmeye başladı. İyice yorulup soluk soluğa kalınca durdu, hırsından kudurmuş halde:
“Niye hala buralardasınız? Ölümünüze mi susadınız? S... olup gidin buradan!” diye yırtındı.
T.C. devletinin bölgedeki yasama, yargı ve yürütme erki, sıfır takıntılı harbiyeli çirkef Çetin, muhtardan sonra, eşi ile birlikte ormana oduna çıkan erkeğin sorgusuna başladı. Elindeki değneği rastgele hınçla vurarak:
“Ulan sen Müslüman değil misin? Issız ormana karı ile gidilir mi?” diye başladı. Rastgele vurduğu değnek darbeleri eşliğinde, adamın birlikte oduna çıktığı eşiyle olası cinsel ilişkileri üzerine, hastalıklı libidol fantezilerini, düşkün bir hazla dillendirdi. Üzerine inen değnek darbeleri altında inleyen bu insanımıza eşinin önünde çok ağır hakaretler etti.
Bu alçakça saldırı sürerken, karakolun içinde bir hareketlenme oldu. Bir asker telaşla gelerek bir şeyler söyledi. Bunun üzerine çıkıp giden Harbiyeli Çetin geri dönmedi. Onun yerine bir uzatmalı başçavuş geldi. Muhtarı, karısının önünde uğradığı ağır hakaret ve şiddetle ezilip, perişan olmuş adamı ve eşini evlerine yolladı. Bize de karakola neden getirildiğimizi sordu. Sürülerimizin başından alındığımızı, nedenini bilmediğimizi söyledik. Odadan dışarı çıktı, bir süre sonra dönüp geldiğinde, bize de üzgün, kederli bir üslupla:
“Haydi, siz de evinize gidin.” dedi.
Yaşlı biri olan uzatmalı çavuş, belli ki hala biraz insandı.
Gece karakoldan çıkıp zomlarımıza gittik.
Türk askerine ve askerliğe karşı içimde büyük bir nefret ve tiksinti vardı. Askere gitme, asker olma kaygısı içimi kavuruyordu. Bunu asla istemiyordum...

CAFER ARKADAŞ

1986 yılının güzünde yağmurların başladığı günlerdi. O güne kadar gördüğüm en kalabalık gerilla grubu, Çiyayê Bizina'da konuğum oldu. 10 kişi kadar vardılar. Yanımda kaldıkları 1-2 saat boyunca benimle kadim bir dost gibi candan ilgilenen grup komutanı gönlümü feth etmişti. Yaşam gerçeğimizden dolayı ben fazla konuşkan değildim. Sürünün peşinde 3 mevsim gece-gündüz Botan doğasının derinliklerinde dolaşan biri, konuşup sohbet etmek bir yana çoğu günler uzaktan selamlaşacak birine bile rastlamaz. Şivanlar da, ellerinde olmayan nedenlerle ihtiyaçlar ölçüsünde, gerektiği kadar konuşan, bunun dışında sorulduğunda yanıt veren, içe dönük ketum insanlardır. Çiyayê Bizina'da adeta büyüsüne kapıldığım o gerillanın beni içine çektiği doyumsuz sohbet bugün de hala yaşamımın en hoş, en doyumsuz sohbetidir.
Bana yıllarca, kendi başına yüklenmiş ruhumun duyu haznelerini açtırmış, doğrudan doğruya yaşamıma girmişti…
Bana karşı duruşunda, üslubunda, farklılık, uzaklık, üstünlük yoktu. Hele o ayrılırken bir kolunu sırtımdan omzuma atarak beni kendine çekip, koluyla bedeni arasında sıkıvermesi yok mu. O anda sanki kendi özünü, bütün temel değerlerini benim ruhuma, kişiliğime ışınlamıştı…
Yağmur yüklü, demir grisi bulutların üzerine abandığı Gabar doruklarına doğru giderlerken, o komutanın, kendi yolu üstünde geçerken bende bıraktığı her şey kalıcıydı. Daha ekildiği o anda içime kök salmıştı.
Öyle ki, ben de tıpkı onun gibi olmak istedim. O gün Çiyayê Bizina'da yaşamıma girip gönlümü feteden gerilla komutanı Gabar Bölge Sorumlusu Dr. Cafer arkadaştı. Kısa bir süre sonra gerillaya katıldığımda arkadaşlar bana "Cafer" kod adını verdi. Adını alıp silahını kaldırdıgım Gabar Bölge Komutanı Dr. Cafer arkadaş ben katıldıktan hemen önce girdiği bir çatışmada şehîd düşmüştü.

ESKERÊ ROMÊ KILIĞINDA İKİ KÜRT
Çirav'da bizim zoma, bir operasyon için yakınımızda bir noktaya üslenmiş olan askeri birlikten iki asker geldi. İkisi de yürekten gülümseyerek hepimizi Kürtçe selamlayıp, hal hatır sorduktan sonra biraz tuz istediler.
Başka zamanlar nerede, hangi koşullarda olursa olsun eskerê Romê gördüğünde, içinde güçlükle bastırdığı öfkesi ve korkusuyla buz kesilen babam, karşımızda ağzı kulaklarında dişlerini parlatıp, bize gözlerinin içiyle gülerek "Biraz tuz" isteyen bu iki askere:
"İsteğiniz başım gözüm üstüne. Şimdi hazır olur. Hele buyurun oturun." diyerek onları davet etti. Davete uyan askerler geldi. Babam onlara oturmaları için hasır almaya çadıra giderken, askerlerden biri elindeki silahı nefretle yere atarak, sırt üstü ıslak çimenlerin üzerine uzandı. Kollarını iki yana açarak derinden bir "Oh" çekti. Yanındaki arkadaşı kaygı içinde:
"Silahını böyle yere atma. Komutan görürse fena olur!" diye uyardı.
Öteki asker uzanmış olduğu yerden öfke ile toparlanıp, oturuşuna gülerek, ağzına geleni söyledi:
"Senin komutanını da, onun silahını da… " diye başlayarak, benim o yaşıma kadar ortamda, çevremde hiç işitmediğim yakası açılmamış, gün görmemiş, sunturlu Kürtçe küfürler yağdırdı…
Duyduklarıma inanamadım. Dilimizin bu tuhaf çeşnisi ve zenginliği karşısında hayretten ağzım açık kaldı, utancımdan yüzüm kızardı, allak bullak oldum.
Sağnak küfürle deşarj olan asker:
"Şurada kendi yerimizde, azıcık kafamızı dinleyelim de kendimize gelelim dedik. Burada da sen bize askerlik taslıyorsun! Burası kışla değil oğlum, kendi yerimiz." dedi.
Bu arada elinde hasırla gelen babam, askerlerin ikisini de yere serdiği hasıra buyur ederek, onlarla sohbete daldı. Sohbet sırasında komutana da, onun silahına

da küfür yağdırarak sinkaf eden Kürt askerin Semsûrlu(Adıyamanlı) olduğunu söylediğini anımsıyorum.
Babam sohbet sırasında hazırlanan sofraya buyur ettiği bu Kürt askerlere büyük ilgi ve yakınlık gösterdi. Yemekten sonra askerler tuzlarını alıp giderlerken onlara, bir ihtiyaçlarının olup olmadığını sordu. Askerler son derece hoşnut ayrıldılar. Eskerê Romê kılığında da olsalar, bunlar "Bizim insanlarımızdı."

TANIDIK BİRİ

1987 yazında Herekol'un Tal mıntıkasındaydım. Gece arazide sürünün başında yatarken 5-6 kişilik bir gurup gerilla geldi. Kalktım, ocakta, akşamdan kalan közü besleyerek ateş yaktım. Konuklarım ateşin çevresine oturdular. Tutuşan ateşin alev ışığında konuklarımdan önde gelenin çocukluk arkadaşım Salih (Serbest) Kîçî olduğunu fark ettim. Bizimkiler gibi koçer olan Kîçî aşiretinin bir kesimi de kışları Gabar'ın Dicle'ye bakan eteklerindeki kışlak şikeftlerde kalırlardı. Kışları, ailelerimiz komşu olan Salih(Serbest) ile yılda bir mevsimlik çocukluk arkadaşıydık. Salih gerilla olmuştu, grubun sorumlusuydu, uygun düşmez diye tanışıklık vermedim. O da beni tanımamazlıkdan geldi. Salih, ateşin başında bütün gece boyu sabah gün ağarıncaya kadar arkadaşlık günlerimizin gündeminden tamamen farklı ve çok karmaşık konular üzerine ara vermeden konuştu. Oldumolası, çarpıcı bulduğum dili, iyice uzayıp sivrilmiş. Üslubu zımpara gibi olmuştu:
"Düşman gelmiş, ülkemizi işgal etmiş! Bu durumda insan olana yerinde durmak, hayvanların peşinde koşmak yakışır mı? Aileymiş, iş güçmüş... Özgür ülke olmadan bunların değeri olur mu?" diyordu.
Bu sözlerin hepsi banaydı elbet. Çocukluk arkadaşım Salih'i dinlerken hem duygulanmış, etkilenmiş, hem de üzerime bu kadar gelişine tepkilenmiştim. Sabah gün ağarırken birkaç günlük peynir ve ekmeğimden oluşan azığımı erzak olarak onlara verip uğurladığımda, uzun süre arkalarından bakarken, çocukluk arkadaşım Salih'e gıpta etmekten, ona imrenmekten öte onu kıskandığımı anımsıyorum. Arkasından kendi kendime:
"Bu ne zaman silah kaldırmış, gerilla olmuş." diye mırıldanırken hemen peşinden:
"Ben niye değilim? Ben ne zaman olacağım?" istenci henüz dilime vurmasa da, zihnimin ve ruhumun derinliklerinde yankılanmıştı.

KATILIM

Doğrudan yaşayarak tanığı olduğum birkaç çarpıcı örneğini sunduğum ittihatçı devletin sistemli ve sürekli saldırıları, beni kendilerine karşı mücadeleye zaten hazırlamıştı. Kürtler, benim kuşağımdan önce olduğu gibi artık örgütsüz ve çaresiz değillerdi. Arazide sık sık karşılaştığım gerillayı tanıyor, kendi çapımda anlıyor ve içimden ona karşı derin bir saygı ve hayranlık duyuyordum.
1987 yazında Herekol'da grubuyla yanıma gelen çocukluk arkadaşım Salih(Serbest Kîçî) zımpara gibi dili ve üslubuyla değilse bile, üzerinde şal û şepîği, belinde şütiği-raxtı, elinde silahıyla, filinta gibi bir gerilla olarak, zaten iyice olgunlaşmış olan gerillaya katılım istencimi kışkırtmıştı.
Herekol'dan Gabar'a döndüğümüzde gerillaya artık her zamankinden daha yakındım. Gerçi aile ile bağlarımı koparark gerillaya katılacak güç ve bilince henüz sahip değildim. Fakat basit bir neden, bir dış etki benim gerillaya katılmam için yeterliydi. İşte bu koşullarda gerillaya katılımıma ramak kala kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir biçimde katılımım gerçekleşti
1987 yılı aralık ayının sekizinci günüydü. Gabar'ın Dicle'ye bakan eteğindeki kışlak şikeftimize bir saat mesafedeki govlarında bulunan hayvanlarımıza, kardeşim Yusuf ile birer haftalık sırayla bakıyorduk. Sırası gelen gidip devir aldığı hayvanlarımızın bakımını yapıyordu.

O gün, işi devralıp kardeşim Yusuf ‘u gönderdim. Akşamüzeri bir grup gerilla geldi. Başlarında daha önce Fınık’ta bizim şikeftlere gelip erzak alan gruptan tanıdığım sakallı biri vardı. Bana:
“Bunlar burada kalsın, biraz sonra gelip alacağız.” diyerek sırt çantalarını bırakıp Fınık’a indiler. Grup bir süre sonra sırtlarında erzak denkleri ve yanlarında Fınık’tan yaşıtlarım ve arkadaşlarım olan Abdurrahman, Sadık ve Süleyman ile döndü. Gidip bizim komşu govdan Ali’yi de aldılar. Benden de yüklerinin taşınmasında kendilerine yardımcı olmamı istediler. Yeniden düzenlenen erzak denklerinden birini aldım. Böylece yola koyulduk. Çiyayê Bizina ile Çiyayê Dera arasındaki Deriyê Siyarê boğazından geçerek bütün gece yürüdük.
Sabaha karşı Deşta Lala ile Meydin arasındaki bir yerde mola verildi. Buradan öte Gabar hala karla kaplıydı. Kısa molanın ardından bu defa karlı alanda Gabar’ın içlerine doğru yürümeye devam ettik. Daha sonra Egîd arkadaşın şehîd düştüğü yerde, Soradar(Kızılağaç) olduğunu öğrendiğim kayalıklarda bizi karşılayanlar oldu. Kayalığın içinde bir yerdeki köz yığınının başında ve çevresinde birçok kişi vardı. Közün başında bize açılan yere oturduğumuzda gündüz saat kaçtı, ne kadar yürümüştük, tahmini bir şey diyemem. Çünkü o gün, gün boyunca rüzgar gibi bir tempoyla yürümüştük. O güne kadar sürümün peşinde, hayvanların otlama tempolarına ayak uydurarak defalarca aheste dolaştığım aynı arazide bu tempoda yürüyüş belki de bana rüzgar gibi gelmişti. Fınıklı beş arkadaş olarak yorgunluktan iflahımız çıkmış, imanımız gevremişti. Bu coğrafyanın çocuklarıydık fakat sırtımızda en az yirmi beşer kilo erzak yüküyle böylesine rüzgar gibi bir tempoyla karlı bir alanda hiç yürümemiştik.
Közün çevresinde çaylarımızı içerek dinlenirken iki helikopter geldi. Yakın çevremizde birkaç tur atıp gittiler.
Benden erzakların taşınmasına yardımcı olmam istenmişti. Erzaklar taşınmış, iş bitmiş olmasına rağmen bana “Kal” ya da “Git” diyen olmadı. Öteki üç arkadaş Fınık’tan getirilmiş, komşu govdan Ali de alınmış olduğuna göre, onlarla birlikte benim de gerillaya katıldığımı anlamıştım.
Bizi askerlik yasasıyla bu şekide gerillaya katan grup komutanı daha önce gördüğüm sakallı Hogir(Cemil Işık) idi. Közün başı ve kayaların arası oldukça kalabalık ve hareketliydi.
Aynı günün akşamı Fadıl(Deşta Lala) arkadaş herhangi bir bilgilendirme-açıklama yapmadan bize kod isimlerimizi verdi. Benim kod adım “Cafer” oldu. Abdurrahman arkadaşa “Şoreş” kodu verildi. Bize kod adlarmızı veren Fadıl arkadaş, Cafer ve Şoreş arkadaşların kısa bir süre önce şehîd düştüklerini açıklayarak onlara layık olmamızı istedi. Arkadaşların başka bir açıklaması, izahı olmadı.
Benim gerillaya, özgürlük hareketimize Cafer(Sorî) olarak katılımım böyle gerçekleşti. Yıllar sonra bir ortamda, bu konudan söz açıldığında Serbest(Kîçî) arkadaşa:
“Askerlik yasası ile alındığımızı bize söyleyip izah etseydiniz, kaçmazdık, yine kalırdık. İnsan bir açıklama yapmaz mı?” dediğimde:
“Size gereken açıklamayı yetkili olarak Hogir’ın yapmsı gerekiyordu. Yapmadı. İçimizden birine yapmasını da söylemedi. Hogir’ın uygun görmediği bir şeyi kimse kendi başına yapamazdı.” dedi bana.
Katılım biçimim bende bir düş kırıklığı ve burukluk yaratsa da buna fazla aldırış etmedim. Düzenlemem Eruh gücüne oldu. Soradar’daki kış üstlenmesinde Hareketli Anabirlik ile Eruh Birliği birlikte kalıyordu. Anabirlik Komutanı Metin (Şahin Baliç), Eruh Gücü Komutanı Zeki(Şemdin Sakık) idi.
1987 yılının aralık ayında Soradar’daki kış üstlenmesinde birlikte kalan Hareketli Anabirlik ve Eruh gücünden şu isimleri anımsıyorum:
İsmail(Dêrîk-Rojava), Ali(Kîçî), Serbest(Kîçî), Piling(Kîçî), Şerîf(Goyî), Egîd(Goyî), Hazım (Mijinî), Fadıl (Deşta Lala), Azad(Giteyî), Tahir(Bilikî), Salih(Kars),

İbrahim(Ezîdî), Ramazan(Gerekî), Şahin(Gırekî), Şervan (Goyî), Emin(Umyanus), Erdal (Gundekê Melê), Eyüp (Kironi), Sait (Goyînî) , Yaşar(Hewrexî), Yusuf (daha sonra Erdal adını aldı), Celal(Şirnex), Serhat(Mişarî), Azad(Zêwik), Cemil(Şirnex), Sarı Hüseyin(Süleyman Aslan-Dersim) ve birlikte askerlik yasası ile Fınık'tan katıldığımız arkadaşlar: Abdurrahman, Sadık, Süleyman ve Ali.
Grubun çoğunluğu gerillaya askerlik yasası ile katılmıştı. Soradar'da(Kızılağaç) ikinci günümüzde bir arkadaş(İsmail-Dêrik) Fınık'tan katılan yeni grup olarak bizi eğitime aldı. Eğitim yerimiz, nokta içinde yüksek ve öne çıkıntılı bir kaya dibiydi. Ateş yakıp oluşturduğumuz közün çevresine oturduk. İlk dersimizin konusu Kürtlerin ve Kürdistan'ın tarihiydi.
İsmail arkadaşın büyük bir çoşkuyla anlatarak vermeye başladığı dersimiz sürerken, henüz öğle arası olmadan kesilerek yarıda kaldı. Bir gün önce olduğu gibi yine 2 helikopter geldi. Bulunduğumuz kayalıklarda mevzilendik. Helikopterleri izledik. Akşam hava kararınca Soradar'dan Bêrê Mîrê tarafına geçerek nokta değiştirdik. Kela Bêrê Mîrê ile Şexşerik arasında bir noktada üstlendik.

GERİLLADA YAŞAM
Şikeftlerde barınmak, Egîd arkadaşın çıkardığı bir talimatla yasaklanmıştı. Koşullar ne olursa olsun şikeftlerde kalınmıyordu. Gabar'ın bizim üstlendiğimiz yüksek kesimleri, bir buçuk-iki metre karla örtülüydü. Uzun süredir yerde olan kar Gabar ayazında özellikle geceleri beton gibi sertleşerek kaskatı oluyordu. Bêrê Mîrê'de üstlendiğimiz nokta ile düşman karakolu arası yürüyerek 25-30 dakikaydı. Bu yüzden çevrede odun kesmek için balta ve orak gibi aletler kullanamıyorduk. Ateş için kar altındaki araziden kuru odun topluyorduk. Kuru odun toplarken arazide iz bırakmamak için izleri silerek kamufle etmek zorundaydık. Topladığımız odunları noktada uygun yerde kar üstünde yakıyorduk. Büyük yığın halinde yanan ateş, çevresindeki karları eritiyordu. Ateş tamamen yanıp köz yığınına dönüştüğünde, ortasında köz yığını olan bir buçuk-iki metre derinliğinde, bir buçuk metre çapında bir kar çukuru-kuyu oluşuyordu. Barınağımız işte bu kar çukurları-kuyularıydı. Geceleri ağızları iki uzun sırığa gerili naylon panolarla kapatılan bu sığınaklarda, ortadaki köz yığınının çevresine kıvrılarak uyuyorduk.
Barınağımız sıcak oluyordu. Dışarıda kar fırtınası ne kadar esse de ya da tipi ne kadar çıkasa da bu barınaklara hiçbir etkisi olmuyordu. Gabar'ın özellikle geceleri patlak veren kar fırtınalarının soğuğuna, kar tipisinin dondurucu ayazına karşı en güvenli barınak bu kar kuyularıydı. Barınakların tek sorunu gece boyu içindeki közün sıcağında eriyen kar sularının, uyku sırasında altımıza sızarak, üzerimizi ıslatmasıydı.
Bütün grubumuz içinde yalnızca birkaç arkadaşın sırtında parkası vardı. Üzerinde bir kazağı, ayağında bir çift yün çorabı olanımız, general soğuğa-ayaz paşaya karşı donanımlı sayılıyordu. Bu da herkeste yoktu.
Hepimizin ayağında cizlavet- kara lastik ayakkabılar vardı. İçi kırmızı astarlı, Ermenek türleri çok kullanışlı ve hoş olan kara lastikler ucuz, kolay bulunur ve kullanışlı oldukları gibi; arazide bırakılan iz sorununda da son derce yararlıydı. Özellikle köylere indiğimizde, peşimizden iz süren düşman, mekap izlerini hemen ayrıştırıp peşine düşüyordu. Bölgede hemen bütün halk yaygın olark karalastik giydiği için, düşmanın iz ayrıştırıp sürmesi zor hatta olanaksız oluyordu.
Erzak ya da beslenme sorunu, barınma ve örtünme sorunları kadar kolay çözülemiyordu. Düşmanın sürekli ve çok sıkı bir erzak ambargosu uyguladığı alanda, sınırlı birkaç kaynaktan sağlanabilenle yetiniliyordu. Temel tüketim ihtiyacımız un, yağ, şeker, tuz, çay ve bir de tütündü. Yeri geldiğinde geçici anlar için de olsa, tütün bu kalemlerin hepsine tercih edilebiliyordu…
Sırayla mutfak nöbetine çıkılıyordu. Hemen hiç değişmeyen fiks menümüz hawdaldı. Un, şeker ve yağın közde pişirilmesiyle yapılan hawdalın, topluca

pişirildiği lalikten, herkes en fazla iki kaşık alabilirdi. Kimsenin üçüncü kaşık hawdal yeme lüksü yoktu. Çay, büyük bir çaydanda askeri yapılıyordu. Kaynayıp demlenmiş çayın içine, uygun miktarda şekerin toplu olarak atılılıp karıştırılmasına askeri deniyordu. Şeker her zaman olmuyordu. Olmadığında çaylar şekersiz içiliyordu. Şeker olmadığında, temel yemeğimiz hawdal da şekersiz, un, yağ ve su ile yapılıyordu.
Unumuz olduğunda, ekmeğimizi taş üstünde(Seleber) yapıyorduk. Isıya dayanıklı düz ve ince bir taş plakayı közün üstüne yerleştiriyorduk. Girikleri(Beze) açarak, közde ısınan bu taş üzerinde pişiriyorduk.
Erzak için genellikle her defasında değişen görev grupları çıkarılıyordu. Araziyi çok iyi tanıdığım için, daha katıldığım günlerden başlayarak, erzak görev gruplarımızda kalıcı görev üstlendim.
Erzak, Bêrê Mîrê'deki noktamızdan, normal koşullarda yürüyerek en az iki buçuk-üç saatlik mesafedeki Bertur'dan getiriliyordu. Aynı yol, kışın gizlilik ve gece koşullarında en az 4-5 saate çıkıyordu. Gece boyu gidiş-dönüş toplam 8-10 saat tutuyordu. Erzak için Bertur'a akşam hava kararınca gidiyorduk. Sabaha karşı ancak dönüyorduk. Sürekli erzak aldığımız Bertur, Deşta Lala'ya bağlı 3-4 hanelik bir mezraydı.
Bertur'da, Mala Hecî Muhammed Fendîler oturuyordu. Mala Fendî, Botan Anabirlik ve Eruh gücümüzün bütün temel erzak ihtiyacını karşılayarak bizi besliyordu.

MALA FENDÎ
Mala Fendî, halkımızın yeniden diriliş için atılımında gerillanın, ana kaynak komlarından(gruplarından) biridir. Gabar'da, Deşta Lala'nın Bertur mezrasının yerleşiği olan Mala Fendî'nin, onun yediden yetmişe bütün fertlerinin topyekün direnişini hiç değilse genel hatlarıyla dile getirerek anmazsak, sadece bağışlanmaz bir vefasızlık örneği sergilemiş olmakla kalmayız; aynı zamanda Mala Fendînin o koşullarda yediğimiz, gerillaya hayat veren kutsal diriliş lokması-ekmeği gözümüze, dizimize durur…
Mala Fendîyi ve gerillanın öteki bütün ana kaynak komlarını, onların topyekün destansı direnişlerini tanımalı ve örnek almalıyız. Bu günlere biraz da onların sayesinde geldiğimizi bilmeli ve bunu asla unutmamalıyız.
Bertur mezrasında kurulu Mala Fendî Komu, Deşta Lala'nın da önde gelen tanınmış kişiliklerinden olan Kasım Aslan, Mehmet Aslan ve Hacı Abdurrahman Aslan kardeşlerle tanınır.
Derşêw aşiretine mensup olan Mala Fendî Komunun Aslan kardeşleri, Derşêw ağalarına karşı sürekli bir çatışma, mücadele içinde oldular. Mala Fendî'nin Aslan kardeşleri ile Derşêw ağaları arasında, görünüşte çeşitli biçimlere bürünen sürekli sorunun özü aynıydı: Derşêw ağaları Mala Fendî' ye boyun eğdirip, onları kendilerine bağlama, egemenlik ve iktidar mücadelesi veriyordu. Mala Fendî, Derşêw ağalarının egemenliğini tanımadı, onlara boyun eğmedi! Bu mücadelede Mala Fendî'den Kasım Aslan, 1978'de Derşêw ağaları tarafından linç edilerek katledildi.
1983'te Gabar'a giren öncü gerilla grubumuzun buluşup bütünleştiği ilk komlardan biri Mala Fendî Komu oldu. Bu durum elbette rastlantı değildi.
Mala Fendî 1983'te Gabar'a giren gerillayı, ne zaman geleceğini bilmese de, bir gün mutlaka çıkıp geleceğinden emin olduğu kutsal starı gibi karşıladı. Düşman 1994'te köyleri yakıp yıkarak, Gabar'ı boşaltıncaya kadar gerillayı bağrına bastı, besleyip barındırdı.
Mala Fendî, gerilla için salt bir erzak deposu, genel bir lojistik dayanak değildi. Bunun yanı sıra Mala Fendî, gerilla olarak her birimizin geride bıraktığı kişisel yakınlarının, sevdiklerinin nitelikli temsiliydi.

Mala Fendî'nin bütün fertleri ayrım göstermeden hepimizi candan seviyorlardı. Örgüte ölümüne bağlıydılar. Savaşın en şiddetli yıllarında erzak almak için biraz geç gitsek, Mala Fendî'nin özellikle kadınları bizi kaygı ile karşılarlar:
"Heval ne oldu? Niye geciktiniz?" diye soruştururlardı.
Mala Fendî'nin gençleri, yeniden diriliş ve özgürlük davamızın ancak sade, yalın ve yiğitlik kavramlarıyla tanımlanabilecek gözü pek eylem adamlarıydılar. Mala Fendî'den Kasım Aslan'ın oğlu, Bahri Aslan'ın Deşta Lala eylemi ve eylemden sonra Şirnex'ta şahadetini, halkımız özellikle yeni kuşaklarımız mutlaka bilmeliler:
1985'e gelindiğinde bölgede, Deşta Lala'dan gerillaya katılanlar arasında, evli olan erkek arkadaşlar vardı. Dağdaki bu arkadaşların geceleri köye inip evlerine, eşlerinin yanına gelip-gittiklerini öngören düşman, bundan hareketle, son derece aşağılayıcı ve tahrik edici bir uygulamaya kalkıştı.
Üsteğmen, kaymakam, doktor ve hemşireden oluşan bir grup yoz görevli, eşleri dağda gerilla olan kadınlara "Cinsel ilişki" kontrolü yapmak istedi.
Olayı duyar duymaz harekete geçerek insiyatif kullanan Mala Fendî'den Bahri Aslan, hemen topladığı bir grup milisimizle, üsteğmen, kaymakam, doktor ve hemşireden oluşan bu yoz grubu, Deşta Lala'da vurarak cezalandırdı. Bu densiz sefilleri Deşta Lala'ya getiren arabanın Hilvanlı şöfürü Tevfik, konumundan dolayı serbest bırakıldı.
Bahri Aslan eylemden sonra yakalandı. Mülki amirlerinin vurularak cezalandırılmasını hazmedemeyen düşman, intikam için Bahri Aslan'a her türlü işkenceyi yaptı. Bununla yetinmeyen düşman, Bahri Aslan'ı bir panzerin arkasına çelik halatla bağlayarak, onu gündüz, bütün halkın gözü önünde, Şirnex sokaklarında sürükledi… Mala Fendî'den Bahri Aslan'ın naaşı, lime lime parçalanıp dağılıncaya kadar, Şirnex'ın bütün sokaklarında dolaştırıldı. Bahri Aslan'ın eti-kemiği, kanı- iliği ve canı Kürdistan toprağına böyle karıştı…
Ey Şırnak sokaklarında dolaşan Kürt ve Kürdistanlılar! Bugün doyasıya yaşadığımız yeniden dirilişimizin ve özgürlüğümüzün bedeli, Mala Fendî'den Bahri Aslan tarafından böyle ödendi!
Mala Fendî'den Mehmet Aslan'ın oğlu İskan Aslan, özgürlük hareketimizin yeniden diriliş safhasında mücadelesini sürdürürken, bölgede örgütlü JİTEM çetesinin elebaşılarından, özel savaş ağası, korucu başı Kamil Atak tarafından kaçırılarak kaybedildi. İskan Aslan bugün de hala "Faili meçhuller" listesindedir.
Mala Fendî, iki temel direğini yitirdikten sonra da yıkılmadığı gibi asla yakınmadan, gerillaya aktif destek temelinde direnişini sürdürdü. Düşmanın her türlü baskı ve tehdidine, saldırılarına rağmen, mücadele mevzileri Bertur'u terk etmediler. İleri yaşına rağmen Hecî Abdurrahman Fendî, kızı Şevke ve isimlerini anımsayamadığım gelinleri, torunları gerillaya hizmet temelinde mücadele ve direnişlerini sürdürdüler. Gerillaya yardım ve yataklık yaptığı gerekçesiyle, kendilerine baskı yapan düşman subayına bastonuyla saldıran Hecî MuhammedFendî'yi ve onun yanında düşmanı taşa tutan gelinlerini, Bertur'da konumladığımız noktada dürbünle hayranlık ve saygıyla izledim.
Erzak için gittiğimiz gecenin geç saatlerinde, Mala Fendî'lerde bizi anneleri tarafından eğitilerek görevlendirilmiş nöbetçi çocuklar karşılardı. Mala Fendî'nin çocuklarının hepsi, kendilerinden umulmayan bir olgunluk ve ciddiyet içindeydiler.
Hecî Evdirehman Fendî her defasında bize:
"Evladım, bir aksilik olurda eve gelemezseniz, değirmende sizin için yedek un bırakıyorum, onu alırsınız." derdi.
Mala Fendî'nin hayatta kalan yaşlı, kadın ve çocukları en şiddetli savaş koşullarında gerillaya sundukları bu büyük hizmetin, düşmana karşı gösterdikleri o büyük direnişin bedelinin, katmerli zulüm ve nihayet ölüm olduğunu en sevdiklerinin akıbetlerinden biliyorlardı. Her türlü zulmü ve ölümü hiçe sayarak,

Özgürlük Hareketi’mize büyük ve unutulmaz hizmetlerde bulunan, direnişçi Mala Fendî’nin bütün fertlerini en derin saygı, minnet ve şükranla anıyorum!
Bertur’a, Mala Fendîye erzak için giden gruplar 5-6 arkadaştan oluşuyordu. Ben grupta sürekli görevliydim. Kış koşullarında 8-9 saatlik gece yürüyüşleri özellikle erzak yüküyle dönüş yolunda oldukça zorluydu. Çoğu zaman ayaklarımız donuyordu.
Bir defasında, Azad(Zêwik) arkadaşın Bertur yolunda donan ayakları karda yandı. Noktaya geldiğimizde, karda donarak yanmış ayaklarını ateşe tuttu. Arkadaşlar, durumu fark ettiklerinde, Azad arkadaşın ayakları çok kötü olmuştu.

ZORUNLU ASKERLİK YASASI
Birlikte askerlik yasasıyla katıldığımız Abdurrahman, Sadık, Süleyman ve Ali ağır yaşam koşullarına dayanamayarak kaçtılar. Abdurrahman ile sadık yakalandı. Süleyman ile Ali’ye ulaşılamadı. Kaçışlarda ağır yaşam koşullarının yanı sıra, zorunlu askerlik yasasının zorbaca denilebilecek bir keyfilikte uygulanması ve özellikle yönetimin tamamen ilgisiz duyarsızlığı da belirleyici etkendi.
Zorunlu Askerlik Yasası, adı üstünde, örgüt ve bireyin, amaç, ihtiyaç ve yükümlülüklerine göre düzenlenmiş kurumsal irade yaptırımıydı.
Yasa uygulanırken muhatabı, uygulayıcı yönetici ve yönetim tarafından, yasanın öngördüğü temelde bilgilendirilerek aydınlatılır. Bu temelde gerçekleşen uygulamadan sonra da, yasayla alınanları eğitip-aydınlatıcı, kucaklayıp-kazanıcı yaklaşımlar gösterilmesi gerekiyordu. Bütün bunlar ilgili Önderlik çözümlemelerinde ve çıkarılan yasanın yazılı metninde yeterince açık ve anlaşılır olarak vardır.
Biz, yasanın bize uygulandığını bile bilmedik-anlamadık. Kaçışlar yaşanınca güvenlik gereği nokta değiştirdik. Bêrê Mîrê’de bulunduğumuz noktadan yarım saat ötede başka bir noktaya geçtik. Karda yanan ayakları hiç yürüyemeyecek kadar çok kötü olan Azad arkadaşı yeni noktaya geçerken sırtımızda taşıdık.

SERBEST AKADAŞIN YETMEZLİKLERİ
Yeni noktada dördüncü gün, eski noktaya giden arkadaşlar dönüşte ellerinde bir lav silahı ile geldiler. Silah Serbest(Kîçî) arkadaşındı. Yeni noktaya geçerken silahını orda unutmuştu. Aradan geçen dört gün boyunca da bu durumun farkına varmamıştı. Bizim Eruh gücünde olan Serbest arkadaş, içine düştüğü bu durum karşısında çok kötü oldu.
Güç komutanı Zeki’nin(Şemdin Sakık) bu duruma tepkisi de, ilkesiz, ölçüsüz, ahlaksız ve çok sert oldu. Durumu öğrenir öğrenmez, ortamda, hepimizin içinde, Serbest arkadaşa çok ağır sözlerle yöneldi...
Serbest arkadaşın içine girdiği durum, gerçekten çok ağırdı. Bir gerillanın silahını unutması, hiçbir gerekçeyle anlaşılır ve kabul edilebilir bir durum değildi. Buna karşın Zeki’nin, hepimizin içinde sergilediği ilkesiz, ölçüsüz, yöntemsiz çıkışı da kabul edilebilir bir durum değildi. Zeki’nin üslubu ve yaklaşımı, tamamen ahlak dışı ve son derece ürkütücüydü. Zeki’nin bu ahlaksızlığına, yönetimden ve yapıdan hiç karşı çıkan olmadı. Anabirlik Komutanı ve Genel Sorumlu Metin(Şahin Baliç), dar yönetimden Hogir(Cemil Işık) noktada gözlerinin önünde yaşanan Zeki’nin bu durumuna seyirci kalarak onay verdiler.
O gün orada yaşanan bu durum karşısında kendi payıma dersimi aldım diyebilirim. Metin ile Zeki, Serbest arkadaşın durumu üzerine genel toplantı istediler. Ateş başında düzenlenen toplantıda Zeki konuştu. Ardından hepimizin tek tek görüşleri alındı. Sonuçta Serbest arkadaşa “Beş gün silahsız kalma” cezası verildi. Bu süre içinde bir de rapor yazacaktı. Çok iyi hatırlıyorum, sevgili Serbest’in başı yerden kalkmıyordu. Bu benim katıldığım ilk toplantım oldu. Son derece ciddi yaşam ve mücadele dersleri aldım.

Bêrê Mîrê'de, bütün Gabar'a hakim Kela Bêrê Mîrê ile Şexşerik arasında bir noktadaydık. Bir önceki noktamızda olduğu gibi, düşman karakoluyla aramızdaki mesafe yine aynıydı. Yaya yarım saat mesafedeki karakolla, bu defa aramızda sırt yoktu. Konumlandığımız tepeden biz karakolu-düşmanı görüyorduk. Fakat onlar bizi göremiyorlardı.
Unutulan silah olayından kısa bir süre sonraydı. Noktada Şahin Baliç'in en bayağı, iğrenç küfürlerle yüklü haykırışlarıyla toparlandık. Anabirlik Komutanı ve Bölge Sorumlusu olan Metin, konumu ve yükümlülükleriyle çelişki içinde, tamamen düşkün ve yoz bir durumdaydı. Adeta kendini kaybetmiş, cinnet geçiriyordu. Hastalıklı öfkesinin safrasını kusup rahatladıktan sonra yanındaki arkadaşlara:
"Gidin o Serbest'i alıp infaz edin!" dedi.
Hepimiz çok şaşırmış ve ürkmüştük. İçimden "Bu ne böyle" diye tepkilenmiştim. Eminim hemen bütün arkadaşlar da içlerinden aynı tepkiyi duymuşlardır. Fakat hiç birimiz bu tepkimizi dışa vurabilecek durumda değildik.
Metin'in talimatı üzerine, Serbest arkadaşı infaz etmek için harekete geçen iki arkadaşı, araya giren Zeki durdurdu. Zeki ortamda bir kenara çekilerek konuştukları Şahin'i zorlukla yatıştırmayı başardı. Arkadaşlar nöbet noktasındaki Serbest arkadaşı getirdiler.
Serbest nöbet sırasında kendini açmıştı(Gerillada büyük abdestini yapmak).
Serbest arkadaşın bu durumu da, silahını unutmak gibi vahim bir yetmezlikti. Ne var ki Serbest arkadaşın bu yetmezliklerine karşı, Zeki ile Metin'in açığa çıkan yoz kişilik gerçekleri en vahimiydi. Önderliğin: "Örgüt benim denetimimden çıktı..." dediği 1986-87-88-89 sürecinin ortasıydı. Benim kurumsal olarak Önderliği ve örgüt ilkelerini görüp kavrayarak, yetkisi ve konumu ne olursa, kim olursa olsun bireyleri ve tekleşmeyi ayrıştırabilmem için, mücadeleyle dolu uzun yıllar gerekiyordu.

ŞAHİN BALİÇ'İN DÜŞMAN ALIGILAMASI VE İNTİKAM EYLEMİ

Toplantıda, Anabirlik Komutanı ve Bölge Sorumlusu sıfatı ile bir konuşma yapan Şahin Baliç, Egîd arkadaşın mücadele yaşamına ve kişiliğine ilişkin övgü yüklü hamasi sözlerinin sonunda:
"Egîd arkadaş, feodal komplocular tarafından iki yıl önce bugün(28 Mart) şehîd edildi. Feodal komploculardan bunun intikamını alacağız! Bu amaçla bu gece Zivinga Hecî Elî köyünü vuracağız!" dedi.
Henüz birkaç aylık bir şervan olarak, orada Şahin Baliç'in bu sözlerinin anlamını, kararının uygulama sonuçlarını bilemezdim. Toplantıda hazır bulunan arkadaşların durumu da benim durumumdan farksızdı. Bunları yıllar sonra Önderlik çözümlemeleri ve eğitimler ışığında, verdiğim genel mücadele pratiğimin kazanımlarıyla biraz anlayıp kavrayabildim.
Şahin Baliç, düşman gerçeğimizi "Feodal komplocular" olarak nitelediği, devletin Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri ile sınırlandırıyordu. Devletin Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri, korucu çete reisleri-feodal ağalar ve bunların feodal bağlarla, töre zoru ve rant ilişkileri ile örgütleyerek peşlerinden sürükledikleri korucular bizim esas ve baş düşmanlarımız değildi. Özellikle korucular, nihayetinde halkın bir parçasıydılar. Sürekli imha amacıyla üzerlerine giderek onlarla savaşmayı esas alamazdık. Bu, esas olarak düşmanımızın istediği ve gerçekleşmesi için psikolojik ve özel savaş yöntemleriyle her şeyi yaptığı bir şeydi. Bizim esas ve baş düşmanımız ittihatçı devlet ve onun Kürdistan'da bizimle birlikte bize ait olan her şeyi, bütün varlığımızı, kültürümüzü imha etmek için geliştirdiği özel savaş örgütlenmesi, onun kurumları, güçleriydi ve nihayetinde bunların egemen zihniyetiydi. Anabirlik Komutanı ve Bölge Sorumlusu Metin'in, düşman gerçeğimizi "Feodal komplocularla" sınırlaması ve bu temeldeki kör intikamcı pratiği, esas düşman olan devleti ve onun egemen zihniyetini perdeliyordu. Bu

durumda sürekli ve öncelikli olarak feodal komplocu korucularla çatışan gerilla, doğrudan halkla karşı karşıya geliyordu. Mücadele tarihimizde, özellikle "Şahin Baliç(Metin), Cemil Işık(Hogir), Şemdin Sakık(Zeki) ve Nizamettin Taş'ın(Botan) yaptıkları içe dönük "düşman" tanımları ve tespitleri; bu temelde en üstten aldıkları karar ve uygulamaları ile mücadeleyi kendi dönemlerinde saptırarak rayından çıkardılar. Önderliğin, "Örgüt benim denetimimden çıktı" dediği, Egîd arkadaşın şahadetinden sonraki 1986-87-88-89 yıllarında, bu unsurların bütün pratiklerinde esas düşmana yani ittihatçı devlet güçlerine karşı ciddi, kapsamlı nitelikte sonuç alıcı tek bir eylem kararları ve pratikleri yoktur!
İçe dönük temel-esas düşman algılamasının sonucu, yaygın olarak gerçekleşen gerilla-korucu çatışmalarının ilk sonucu, halk ve kadro kıyımı oldu. Bu süreçte aradan sıyrılan esas düşman, ittihatçı devlet, halk ile karşı karşıya gelen gerilla ve örgüte karşı hiçbir yerde bulamayacağı kadar çok yoğun psikolojik-özel savaş malzemesine kavuştu. Sivil ölümlerle sonuçlanan köy baskınlarının sonuçlarını özenle değerlendirerek kullanan devlet ve uluslararası büyük komplo güçleri, Önderliği ve özgürlük hareketimizi meşruiyet zeminin dışına iterek "Terör" kıskacının içine (teröris örgüt listesine) sokmak için kullandı. Bütün bunlar sonunda Önderliğin Uluslararası Büyük Komplo ile esaretinin zemini-gerekçesi oldu. İleride değineceğimiz Ixyan-Dıryan katliamı bunun çarpıcı örneklerindendir.
İki yıl önce Egîd arkadaşın şahadeti ile sonuçlanan pusuda, korucular da vardı. Fakat pusu kararını alan ve uygulayan güç, korucular değil devlet güçleriydi! Esas düşman devlet güçleri, kendisini vurmayı göze alabilen herkes için, Gabar'ın her yanında açık hedefti. Nitekim korucuları silah bırakmaları için iknayı esas alan Egîd arkadaş, esas düşmanı her fırsatta vuruyordu!
Şahin Baliç'in konuşmasından sonra, Zivinga Hecî Elî Axa köyüne eylem için düzenlemeler yapıldı. Benim de aralarında bulunduğum altı arkadaşın eylem düzenlemesi, Piling(Kîçî) arkadaşın komutasında farklı bir eylem oldu. Genel güç Şahin Baliç"in komutasında Zivinga Hacı Eli köyüne intikam eylemine giderken, biz altı arkadaş Çiyayê Bizina'ya askerlik yasasını uygulamaya gittik. Bizim Sor aşireti Bahar başında Gabar sırtlarında Çiyayê Bizina'da olurdu. Çiyayê Bizina'ya ulaştığımızda askerlik yasasını uygulamak için zomları dolaştık. Fakat gittiğimiz her zomda ihtiyarlar, kadınlar ve çocuklardan başka kimseyi bulamadık. Gençlerin ve yetişkin erkeklerin tümü ortalıktan toz olmuştu. Bu durumdan en çok zorlanan grup komutanımız Piling arkadaş oldu. Görevden eli boş döndüğümüzde Metin kendisini cezalandırmasa bile o çirkef üslubu ve zehirli diliyle bundan beter ederdi. Piling arkadaş benden destek istedi. Zomlarda kalanların hepsi aşiretten tanıdığım kimselerdi. Onlara oyun arkadaşlarımı sordum. Hepsi kurnazca beni boşa çıkarmakla kalmadı, benimle alay ettiler.
Örgüt daha üç ay önce, beş çocuklarını, yani bizi almıştı. Şimdi biz gelmiş yenilerini almak istiyorduk. Yanımda arkadaşlar olmasa, beni tefe koyup çalarlar, sonrada kuyruğuma teneke bağlayıp kovalarlardı. Piling arkadaş sonunda, sırf Metin'in şerrinden kurtulmak için 35-40 yaşlarında, evli, çoluk-çocuk sahibi Ahmet ile Musa'ya askerlik yasasını uyguladı. İkisi de önce ayak direyip gelmek istemediler fakat işin şakası yoktu. Meta zoruyla götürdük onları.
Zivinga Hacı Elı köyüne intikam eylemine giden gücümüzle noktada buluştuk. Ateş başında intikam eyleminin değerlendirmesi yapılırken Metin, Zivinga'da(Hacıaliağa) olanları kendine has, düzeysiz, mahalli bir uslup ve sadistçe bir haz içinde anlatarak:
"Tek tek saydım: Dokuz adamı vurduk. Bütün koyunlarını şikeftlerinde yaktık." dedi.
Daha sonra eyleme giden arkadaşlar anlattılar: Metin, şikeft govlarında hayvanlarının bakımını yapan dokuz çobanın infaz talimatından sonra, içleri hayvanlarla dolu olan köyün bütün govlarının, ağızlarını kapatarak yakılması

talimatını vermiş. Birkaç bin hayvan govlardaki kuru otların tutuşturulmasıyla yakılarak telef edilmişti.
Zivinga'da Haci Elı de Egîd arkadaşın intikamı adına olanlar, TRT ve BBC'de hızla yer buldu ve hem dışarıda hem içimizde büyük yankı yarattı. Eylem dönüşünde Metin'in ateş başında ballandıra ballandıra anlattıklarını, olduğu gibi bir de ayrıntılarıyla radyo haberlerinden dinlerken, doğrusu bu ya: "Düşman etkilendiğine göre eylem olumludur." algılaması içindeydik...
Düşmanın psikolojik özel savaş stratejisini, bunun taktiklerini, araç ve yöntemlerini, bu yöntem ve araçlar üzerinden içimizdeki kişiliklerle kurduğu zihniyet bağlantılarını görüp anlamaktan çok uzaktık. Düşmanın bu olayı kendi yayın organında hemen ve bu kadar işlemesinin nedeni, Metin'in saptırmalarıyla perdelenerek gözden kaçan, esas düşmana özel savaş malzemesi olduğunuzu kavrayamadığımız gibi, eylemin salt radyoda yayınlanmasından kendimize olumlu sonuç ve pay çıkarıyorduk.
Zivinga Haci Elı köyünde gerçekleşen "İntikam eyleminin" TRT ve BBC'de yayınlanmasının keyfi içinde Piling arkadaşın tekmilini alan Metin, Çiyayê Bizina'da bizim aşiretten askerlik yasasıyla alıp getirdiğimiz Ahmet ile Musa'ya şöyle bir baktıktan sonra:
"Bunlar bize yaramaz! Niye getirdiniz? Yollayın gitsinler." dedi.
Ahmet ile Musa zomlarına döndüler.

GÛRDÛLA'DA HALKIN MESKENİNE TECAVÜZ
Şahin'in Zivinga Hacı Elı'daki "İntikam eyleminden" sonra, düşman operasyona çıktı. Arazide çok yoğun hareket vardı. Gece Bêrê Mîrê'yi terk ederek, Gabar ile Çirav arasına, Geliyê Gûrdûlaya geçtik. Geliyê Gûrdûla, içinde tek tek govların, ikişer-üçer hanelik mezraların serpili olduğu geniş ve çok uzun bir vadiydi. Vadinin içinden geçerken, bütün güç olarak topluca bir eve uğradık. Gece geç saatlerdi. Arakdaşlar kapıyı çaldılar, açan olmadı. Bu duruma çok sinirlenen Şahin, silahının dipçiği ile evin zaten derme-çatma olan penceresini kırarak parçaladı. Küçük bir pencereydi. Grubun, fizik ve yaş olarak en küçüğü ben olduğumdan, beni çağırarak kırdığı pencereden içeri girip kapıyı açmamı istedi.
Pencereden içeri girdiğimde, ailenin bütün fertleri odanın bir köşesine topluca sinmiş, canlarını vermek için azraili bekler haldeydiler. Kapıyı içeriden açtım. Kapıdan içeriye hışımla dalan Metin, zaten korkudan perişan olmuş bu insanlara küfürler savurarak, tekme tokat girişti. Biraz erzak alıp Çirav'ın Xwaran noktasına çıktık.
Metin'in bu evde, halktan insanlara yaptıkları anlaşılır ve kabul edilebilir bir durum değildi. Kadroya ve halka karşı, üst üste yaşanan bu durumlar karşısında, karmaşık ve kötü duygulara kapılmıştım. İnsanlar kapısını bize açmayabilirdi. Durum buysa eğer, demek ki bunun bir nedeni vardı. Önce kendimize bakma temelinde, bunu anlamak ve bu temelde doğru yaklaşmak yerine, halkın meskenine tecavüzün, içeridekilere hakaretin ve zulmün hiçbir gerekçesi olamazdı!
Sonraki yıllarda Gûrdûla'daki ailelerden bizzat kendim dinledim: Düşman o süreçlerde, yanında bir imamla bütün govları, mezraları tek tek gezerek bütün dünyaları Gûrdûla'dan ibaret olan bu insanlarımıza, Metin'in ve ötekilerin yarattığı bu durumları kullanarak karşı propaganda yapıyormuş.

MUSTAFA'NIN KATILIMI
Çirav-Xwaran'da kaldığımız günlerde, bir akşam nöbetçi arkadaşın "Düşman geliyor" uyarısı ile toparlanarak mevzilendik. Düşman yerine 17-18 yaşlarında bir genç geldi, noktada içimize girdi.
Anımsıyorum. Önce Ali(Kîçî) konuştu gençle. Zomları yakındaymış. Arazide kaybolan hayvanlarını arıyormuş. Genç, Alî arkadaşa da:

“Onların hayvanlarını, arazide görmüşlüğü olmuş muydu acaba?” diye sormuştu.
Sonra Metin geldi, gence askeri bir üslupla:
“Sen asker olabilirsin!” dedi. Şahin’in önermesine hiç yanaşmayan genç:
“Yok ben asker olmam.” dedi. Metin bu defa talimat vererek:
“Bunu giydirip, kuşatın, askerdir!” dedi.
Böylece yanımızda kalarak, asker olan gencin adını anımsamıyorum fakat kod adı olarak Mustafa denildi.
Mustafa, nokta içinde bir arkadaş grubundan ötekine dolaşarak:
“Ben asker olamam. Benim evde hamile karım var, bırakın da gideyim” diye dert yanarak, hepimizden medet umdu. Eski arkadaşlar Mustafa’ya:
Buradaki her arkadaşın bir evinin ve orada bazı yakınlarının olduğunu belirterek, onu teselli edip yatıştırmaya çalışıyorlardı. Mustafa saflarda kaldı. Çok iyi bir savaşçı ve yönetici oldu. Savaşın en şiddetli süreçlerinde tabur komutanlığına kadar yükseldi.
Mustafa, evdeki hamile eşi ile o zaman ana rahminde olan çocuğunu, ancak yıllar sonra 1993’te Gabar’da görebildi. O yıl, yazın, yanında, elinden tuttuğu 4-5 yaşlarında bir erkek çocuk ile genç bir kadın karargaha geldi. Eyşê ve çocuğu Mustafa’yı arıyordu. Mustafa da oradaydı. Birlikte birkaç saat görüşüp hasret giderdiler. Eyşê ve çocuğu evlerine döndü, Mustafa da mücadeleye devam etti.
Mustafa 2004 yılında hareketi sarsan örgütlü çeteci dalga ile saflardan savruldu.

GİVER’DE UYGULAMA

Çiravdan topluca Giver köyüne indik. Köy camisine toplanan halka, Zeki ile Metin birer konuşma yaptılar. Bizi oldukça iyi karşılayan Giverliler erzakımızı da toplantıdan önce hazırlamışlardı. Son derece başarılı geçen toplantının sonunda Metin, camideki kitlenin içinden, sergiden seçmece karpuz seçer gibi, beş genci seçerek zorunlu askerlik yasası ile onları gerillaya kattı.
O ana kadar çok iyi giden her şey, bu uygulama ile tersine döndü.
Giver halkı bu uygulamaya büyük tepki gösterdi. Caminin önünde, gecenin karanlığında bir hengame koptu. Cami içinde yanan gaz lambasının turuncu ışığı ile aydınlanan kapıdan, halka askerlik yasasını izaha çalışan İsmail arkadaşı dikkate alıp dinleyen bile olmadı. Karanlıkta iç içe olduğumuz kitlenin arasından, erkekler hakarete varan sözlerle bağırıp çağırıyor, kadınlar sızlanarak intizar ediyorlardı. Halkın kendine göre anlaşılır ve doğal tepkisine karşı, her nasılsa o gece, eşref saatlerinde olan Zeki ile Metin başta olmak üzere herkes büyük bir anlayış ve olgunluk göstererek, sağduyulu davrandı.
Hiç kimseden halka karşı fiili ve sözlü bir yönelim olmadı. Çocuklarının kendilerinden birden bire koparılmasından dolayı canı yanan halkın doğal tepkisiydi bu. Ne var ki bu kopuş zorunluydu. Yanlış ve eksik olan yasanın uygulanarak, gençlerin gerillaya alınmaları değildi. Partinin çıkardığı zorunlu askerlik yasasının, halka zamanında ve yeterince tanıtılıp kavratılmadan, habersiz uygulanma tarzıydı.
Giver halkından erkeklerin ağır sözleri, kadınların intizarları altında, beş genci alarak köyden çıktık. Köyün çıkışında arkamızdan av tüfeği ile ateş edildi. Giver halkının bizden sonra artık av tüfeği ile patlayan tepkisi de arkadaşlar arasında öfke yerine neşeli gülüşmelere neden oldu…
Giver’den çıktıktan sonra Rûsor’a indik. Kaniya Kaymakam ve Şirnex-Eruh yolu üzerinden Bestler’e, Pîro’nun eteğindeki Girê Xanê’ye geçtik.

GIRÊ XANÊ’DE BAHAR TOPLANTISI

Girê Xanê’de, ülkedeki bütün güçlerimizin ortak bahar toplantısı yapılacaktı. Biz Anabirlik ve Eruh gücü olarak birlikte gelmiştik. Burada bizi küçük bir grup arkadaş karşıladı. Bizden sonra Cûdî gücü gelecekti.

Girê Xanê'de, bahar toplantısının hazırlıkları sürerken, altı kişilik bir arkadaş grubu geldi. Bu arkadaş grubu 4-5 ay önce Önderlik sahasından ülke sahasına gelmiş fakat bu süre boyunca arkadaşlar, bütün çabalarına rağmen Anabirliğe de Cûdî gücüne de ulaşamamışlardı. Cûdî ve Gabar'da kendi başlarına kalarak tutunmaya çalışan arkadaşlar, aylar sonra tesadüfen karşılaştıkları bir milisimiz tarafından, bağlantılı olduğu Girê Xanê'deki grubumuza getirilmişlerdi.
Bu grubumuzla aynı süreçte, Önderlik sahasından ülke sahasına gelmekte olan yedi kişilik bir grup arkadaşın da, Silopi ovasında, Cûdî eteğinde Tayan aşiretinin özel savaş ağası, korucu başı Kamil Atak ve çetesi tarafından pusuya düşürülerek katledildiğini, Girê Xanê'de bize ulaşan bu arkadaşlardan öğrendik.
Aylar sonra bize ulaşan bu altı arkadaştan, bahar toplantısı sonrasında birlikte kaldığımız Mahir, Sabri ve Mustafa arkadaşları yakından tanıyabildim. Gruptan düzenlemeleri başka yerlere olan ve bir daha karşılaşmadığımız öteki üç arkadaşın isimlerini anımsayamıyorum.
Girê Xanê'de toplantı güvenliğinde görev aldığımdan, toplantının gidişatına ilişkin de bilgi vermem mümkün değil. Girê Xanê'de toplantı güvenliği için belirlenen stratejik noktaları tuttuk. Bu noktaları kendisi belirleyen Zeki, tipik bir kozikgir(Mevzici) olarak nereye ve nasıl bir kozik açacağımızı özenle gösterip tarif etti. İstediği gibi "L" şekinde koziklerimizi kazarak toplantı güvenliğini aldık.
Cûdî gücü de gelince, toplantı başladı. Ülke güçlerinin bahar toplantısı için geldiğimiz Girê Xanê'de on gün kaldık.
Mahir arkadaşların gecikmelide olsa, Önderlikten getirdikleri perspektif ve talimatlar doğrultusunda gerçekleşen bahar toplantısının sonunda düzenlemeler yapıldı.
Önderlik sahasından ulaşan grubumuzdan Mahir, Sabri ve Mustafa arkadaşların düzenlemeleri bizim Eruh gücüne oldu. Eruh gücü olarak Girê Xanê'de kendi toplantımızı yaptık. Bu toplantıda Mahir arkadaş Eruh gücü Komutan Yardımcısı görevine getirildi. Güç Komutanı Zeki'nin bahar toplantısı sonuçları üzerine, üst yönetimde çalışmaları olduğu için Mahir arkadaşın komutasında bir grubun, düşmanla, zorunlu kalmadıkça çatışmaya girmeden propaganda faaliyetleri yürütmesi için Gabar'a geçmesi kararlaştırıldı. Mahir arkadaşın yanı sıra Fadıl(Deşta Lala), Serbest(Kîçî), Yaşar(Nerexi), Sait, Yusuf(Giver) ve Sabri arkadaşların bulunduğu gruba, araziyi iyi tanıdığım için grup kuryesi olarak bende alındım.
Böylece Gabar'a gitmek üzere arkadaşlarla vedalaşarak Girê Xanê'den yola çıktık. Sabahın erken vaktiydi. Girê Xanê'deki toplantı noktası daha çıplak gözle görüş alanımızdayken, arkamızda çok yoğun ve şiddetli bir çatışma başladı. Arazide konumlandığımız uygun yerden karşılıklı silah seslerini dinleyerek izlediğimiz çatışma gün boyu sürdü. Gün içinde Girê Xanê'deki toplantı noktasının çevresine indirme yapan helikopterlerin iniş-kalkışlarını görüyorduk. Akşamüzeri çatışma sona erdi. Hava karardığında bizde Gabar'a doğru yolumuza devam ettik. Rûsor'a geldiğimizde nisan sonuydu. Burada, yükseklerde hızla eriyen kar sularıyla coşan Rûsor suyu önümüzü kesti, bize geçit vermedi.
Rûsor suyundan ötesi, karış karış avucumun içi gibi bildiğim bizim Gabardı. Fakat Rûsor suyu öyle coşmuştu ki, onun bu bahar sarhoşluğu karşısında bilgi ve cesaret faydasızdı... Bunu, benden kendilerini karşı kıyıya geçirmemi bekleyen Mahir arkadaşa izah ettim. Bu mevsimde Botan suları göründüğünden çok daha tehlikeliydi. Sadece debisinin çok yüksek olmasından değil, birkaç bin metrelik doruklardan rampa aşağı coşarak akan Botan sularının dibi, suyun gücüyle hızla sürüklenen taş ve kütük parçalarıyla dolu olurdu. Kaldı ki bu eğimdeki yüksek debili akıntıya karşı, mahareti ne olursa olsun hiç kimse tutunamaz, sürüklenir giderdi. Kenarında aşağı-yukarı dolaşarak geçiş noktası için keşfettiğim Rûsor suyu, yatağında, çığırından çıkmış, köpükler saçarak çılgınca akıyordu. Keşiften sonuç alamayıp umudum kırılınca, Mahir arkadaşa:

“Bu hattan suyu geçemeyeceğimizi; bu mevsimde suyun geçiş yerini, buranın yerli halkına sorarak öğrenebileceğimizi” belirttim.
Mahir arkadaş: “İnisiyatif senin” dedi. Yakınımızda Deştika Hûsûliyê köyü vardı. Akşam oraya indik. Mahir arkadaş çok sıcakkanlı, girişken, örgütçü bir arkadaştı. Köyde karşılaştığımız herkesle hemen kaynaştı. Yetişkinlerle kırk yıllık dost, gençler ve çocuklar ile arkadaş oluverdi. Mahir arkadaş Metin ve Zeki gibi değildi. Bu ikisi halk içinde, sudaki yağ gibi ayrıksıydılar.
Mahir arkadaş, halk ya da arkadaş yapısı içinde kiminle olursa olsun konuşurken her zaman açık yürekli ve içtenlikliydi. Görüş ve düşüncelerini açıkça ifade ederdi. Kadroyu ve halkı ortak karar süreçlerine katardı. Metin, Hogir ve Zeki’nin biri ile konuşup görüşürken, akıllarından ne geçtiğini ancak iblis bilirdi. Üçü de halka ve kadroya, aşılamayacak boyutta mesafeliydiler, hesaplıydılar. Egemen ve baskındılar.
Gece ayrılırken Mahir arkadaşın birkaç saat içinde gönüllerini feth ettiği Deştika Hûsûliyelilere Rûsor suyunu geçmek için uygun bir yer sorduğumuzda, önümüze düşüp bizi uygun yere kendileri götürdüler. Burada nispeten uzun ve düz bir arazide, genişleyen yatağına yayılmış olan Rûsor suyu sakin ve durgundu. Buradan karşıya geçtik.
Suyu geçtikten sonra, Çirav eteklerinde, Giver köyü üzerindeki sırtlarda konumlandık. Ateş yakarak üzerimizi kuruttuk. Akşam Giver’e girdik. Mahir arkadaş bir süre önce çocukları askerlik yasası ile gerillaya katılan aileler ile tek tek özel olarak görüştü. Onların tepkilerini yatıştırarak, gönüllerini aldı. Giverliler Mahir arkadaşın yaklaşımından pek hoşnut kaldılar. Biz istemeden, kendilerinin hazırladığı erzakımızı alarak, sabaha karşı Çirav’a çıktık.
Bu mevsimde Botan, dünyanın engüzel çiçek bahçelerinden biri olur. Çirav’da bu bahçenin en seçkin köşelerinden biridir. Bir de cennet Botan’ın Çirav’ında dünyanın en güzel su kaynakları bulunur. Çirav’ın Bîra Aska mıntıkasında çıkan su, ab-ı hayat suyudur.

YUSUF İLE AYSEL ARKADAŞLAR
Çirav’da Nihêk köyüne indik. Nikhêk halkı bizi çok iyi karşıladı. Grubumuzdan Yusuf arkadaş Nihêkliydi. Kısa bir süre önce askerlik yasası ile gerillaya katılan Yusuf arkadaş evliydi. Nihêk’te Yusuf arkadaşın evine de gittik. Anne, babası ve eşi yurtsever insanlardı. Yusuf arkadaş ailesi, eşiyle, akrabalarıyla görüştü, hasret giderdi. Sabaha karşı biz Nihêk’ten ayrılırken, bütün köy ayaktaydı. Bizi coşku içinde uğurladılar.
Mayıs ayı sonuna kadar Çirav ile Gabar arasında dolaşarak, propaganda faaliyetlerimizi sürdürdük. Mahir arkadaşın komutasında gittiğimiz köylerde, zomlarda ciddi hiçbir sorunla karşılaşmadık. Geliyê Gûrdûla’da Batûyan aşiretinden bir genci askerlik yasası ile gerillaya kattık. Mahir arkadaş genel olarak olduğu gibi, bu aileye ve gencin kendisine de mücadele amaçlarımızı ve bunun için partinin çıkardığı zorunlu askerlik yasasının gereğini, onların anlayacağı bir dil ve üslup ile anlatmış, izah etmişti.
Oğullarının askerlik yasasıyla gerillaya katılımını onaylayan aile, ona imkanları ölçüsünde bir de av tüfeği (çifte) vermişti. Ailesinin av tüfeği donanımıyla gerillaya katılan Batalı gencin kod adı Azad’tı. Azad arkadaşı sonraki yıllarda bir daha görmedim.
Azad(Batû) arkadaşın katılımıyla 9 kişi olan grubumuz Geliyê Gûrdûla’da ikiye ayrıldı. Fadıl arkadaşın komutasında Serbest, Yusuf ve Yaşar arkadaşlar Gelî Mezrası tarafına gittiler. Biz de Nihêk’e gittik. Fadıl arkadaşlarla buluşarak Çirav’a çıkacaktık. Bağlı bulunduğumuz Eruh gücümüzle, Girê Xanê’de belirlenmiş randevumuzda vardı.
Biz Nihêk’e ulaşmıştık ki, Fadıl arkadaşlar da telaş içinde peşimizden geldiler. Bizden ayrıldıktan hemen sonra Yusuf kaçmıştı. Özellikle o dönemlerde gerillada

en zayıf yanımız, yumuşak karnımız bu kaçışlardı. Yusuf, grubumuzla ve faaliyetlerimizle ilgili her şeyi biliyordu. İlişkilerimizi tanıyordu. Mahir arkadaş tedbir için, Fadıl ve Serbest arkadaşları Eruh gücümüzle önceden belirlenen randevuya yolladı. Yusuf buluşmayı ve buluşma noktasını da biliyordu. Arkadaşların hızlı hareket edebilmeleri için, Yaşar arkadaşın biksisi bana verildi. Benim G-3 silahımı Yaşar arkadaş aldı. Onlar randevuya gittiler. Bizde Nihêk'e inerek Yusuf'un evine gittik. Durumu öğrenen Yusuf'un ailesi büyük bir üzüntü ve kaygı içindeydi. Özellikle Yusuf'un babası öfkeliydi. Yusufun eşi Gulê de Yusuf'a tepkisini açıkça ifade ediyordu. Evde sabaha kadar bekledik, Yusuf gelmedi. Çok kritik bir durumdu. Herkes, örgüt, aile hepimiz zorlanıyorduk. Yusuf düşmana giderse bütün Eruh gücümüz, alandaki ilişkilerimiz büyük riske girecekti. Evde daha fazla kalamazdık. Sabaha karşı çıkarken, Mahir arkadaş Yusuf"un abisine:
"Sen de bizimle gel." dedi.
Yusuf'un abisini de alarak evden çıktık. Mahir arkadaş evin önünde epeyce bir terddüt içinde, zor bir karar daha alarak:
"Gidin Guleyi de alın" dedi. Yusuf'un eşi Gulê'yi de aldık. Çirav'dan Nihêk-Giver arasında bir noktada konumlandık. Sabah gün doğumunda arazi keşfini dürbünle ben yaptım. Ve gördüklerime inanamadım. Sanki özel olarak, bilerek ve isteyerek gelip düşmanın avcı kollarının arasına konumlanmıştık. Düşmanın operasyona çıkan kalabalık avcı kolları, iki yanımızda da hareket halindeydi. Üzerimize doğru gelen iki kolun arasındaydık. İki tarafta da manevra imkanımız yoktu. Hareket ettiğimiz anda her iki kol da bizi görürdü. Durum çok kötüydü. Arazi yeni boy atmış helizlerin dışında çıplaktı. Bulunduğumuz noktada çatışma düzeni aldık, fakat kalabalık iki düşman avcı kolu arasında hiç şansımız yoktu. Çatışma düzeni alırken birden fikir değiştiren Mahir arkadaş:
"Hepiniz heliz toplayın! Heliz denglerinizi koltuk altlarınıza alarak, silahlarınızı içinde kamufle edin!" dedi. Ardından Gulê'ye dönerek, ondan "Grubun önünde açığa çıkmasını" istedi.
Mahir arkadaşın dediklerini yaptık. Tam karşımızda, bulunduğumuz vadinin başlangıcında bir boğaz vardı. Düşmanın avcı kolları bu vadinin iki tarafındaki sırtlardan üzerimize doğru geliyordu. Mahir arkadaş:
"Şimdi hiç acele etmeden, sakin adımlarla şu boğaza doğru yürüyeceğiz" dedi.
Omuzlarımızda, koltuk altlarımızda, içinde silahlarımızı kamufle ettiğimiz, taze heliz dengleriyle, olağan bir çalışma temposu içinde, sakin adımlarla düşmanın her iki avcı kolunun gözleri önünde, boğaza kadar yürüdük. Böylece, ters yönde, biz yolumuza, onlar da yollarına gitti.
O gün Gulê yanımızda olmasaydı, düşmanla çatışarak, şahadete gitmekten başka hiç bir seçeneğimiz yoktu. Orada bizi Gulê'nin varlığı kurtardı. Düşman, vadinin içinde, önümüzde, cicili-bicili pazen fistanı içinde Gulê'yi görünce, bizi işinde gücünde olan halktan insanlar sanmıştı.
Boğazı geçince güvenli bir noktaya konumlandık. Konumlandığımız noktanın 500 metre altında bir çatışma çıktı. Biz yerimizde kaldık. Doğrusu ben Mahir arkadaşın, Yusuf'un ağabeyini ve özellikle de eşi Gulê'yi Yusuf'a karşı böyle 'rehin' almasına anlam verememiş, bu duruma içten içe tepkilenmiştim.
Halka karşı çok duyarlı olan Mahir arkadaşın, o koşularda neden böyle davrandığını, ancak kendim de komutan olup genel sorumluluğu üstlenince anlayabildim. Gerçi Yusuf'un abisi de, eşi Gulê de kendilerini hiçte öyle "rehin" olarak algılamıyorlardı. Özellikle Gulê, Mahir arkadaşa ve onun nezdinde örgüte karşı değil, gösterdiği zaaftan dolayı eşi Yusuf'a öfkeliydi. O sıralar, örgütten önce onun eline geçseydi, eşi Yusuf'un yüzüne tükürür ve onu bir daha kendine eş olarak kabul etmezdi. Bunun böyle olacağı Gulê'nin duruşundan belliydi.
Gece gizlice indiğimiz Giver'de bir milisimiz ile görüştük. Bestler'den gelen Eruh gücümüz Çirav'a ulaşmıştı. Randevumuzu tazeledik. Ertesi gün düşmanın

araziden çekilmesini izledik. Banê Botyanê'den gelen konvoylara binerek Şirnex'a gittiler.
Girê Xanê'de ayrıldığımız Eruh gücümüzle Çirav'da buluştuk. Düşman operasyonu sırasında 500 metre yankımızda çıkan çatışmayı arkadaşlardan dinledik: Çirav'da hareket halindeyken düşmanın avcı kollarından biri ile iç içe girmişler. Çıkan çatışmada iki asker ölmüştü. Bu çatışmadan önce, Eruh gücümüz, yollarının üzerindeki Xwêdan köyünden iki genci askerlik yasası ile almışlar. Gençlerden biri kaçmış. Zeki de bir grup arkadaşı Xwêdan'a yollayarak:
"Gidin onun evini yakın!" diye talimat vermiş!
Zeki'nin talimatı üzerine kaçan gencin Xwêdan'daki evi yakılmış. Çirav'daki operasyonda Xwêdan'daki bu ev yakma olayı üzerine çıkmış.
Xwêdan'dan askerlik yasası ile alınan iki gençten saflarda kalanı Cemal arkadaştı. Cemal arkadaş, pırıl pırl saydam denilecek kadar sarışın, narin yapılı ve duyarlıydı. Kendisine anlatılıp, izah edildiğinde mücadeleyi ve örgütü anlayan, gelişmeye açık bir arakdaştı. Ne varki 1989'da Mişarê'de 9 arkadaş ile birlikte erkenden şehîd düştü.
Babası, Yusuf arkadaşı getirip Gûrdûla'da partiye teslim etti. Büyük oğlu ile gelini Gulê'yi alıp gitti.
Soruşturmasında açık ve cesur davranan Yusuf, hiçbir ceza almadı. Bir süre sonra silahı da geri verildi. Yusuf arkadaşın saflara yeniden katılımında ailesinin ve Mahir arkadaşın yaklaşımları belirleyici oldu. Özellikle soruşturmasını bizzat kendi yapan Mahir arkadaş, Yusuf'u ve ailesini kazanmak için, Önderliğin ve örgütün öngördüğü doğru yaklaşım ve tutumu gösterdi. Zeki'ye kalsaydı, Yusuf'u bize ibret için infaz ederek, sorunu kendisine göre kestirmeden hallerdi.
Yusuf arkadaşın aklını, Girê Xanê dönüşünde uğradığımız köyleri Nihêkt'e görüştükleri amcasının oğlu İslam çelmişti. İslam kendisine:
"Kaç gel, seni eşinle metropole yollayalım, orada yaşarsınız." demiş. Yusuf arkadaş da yeni evlenmiş olduğu eşinin özlemi ve gerilla yaşamının zorluklarının basıncıyla böyle bir zaafa düşmüştü.
Yusuf arkadaş yeniden saflara döndükten sonra, gelişmelerden haberdar olan düşman, arkadaşın ailesine, özellikle de eşi Gulê'ye özel psikolojik baskı yapmaya başlamıştı. Namert düşmanın, cinsiyetçi yoz yönelimlerini kaldıramayan Gulê de, gerillaya katılım başvurusunda bulundu. Durumu değerlendiren örgüt, Gulê'nin de mücadele saflarına katılmasını kararlaştırdı.
Saflara katılan Gulê'nin kod adı Aysel oldu. Aysel arkadaş uzun boylu, güçlü, kuvvetli, tuttuğunu koparan, becerikli, mert, cesur, güzel yüzlü ve güzel ruhlu bir Botan kızıydı.
Aysel arkadaşın saflara katıldığı o karanlık süreçte, ülkemizin Kuzey sahasındaki gerilla güçlerimiz içinde kadın arkadaş yoktu. Aysel arkadaş kadın arkadaşların bulunduğu Haftanîn'e, Güney sahasına yollandı.
Kadın hareketimizin gölgede kalmış mütevazi öncü emekçilerinden biri olan Aysel(Gulê) arkadaş, takım komutanı olarak özgürlük mücadelesini Garzan'da sürdürürken, takımıyla düşmana karşı girdikleri bir çatışmada son mermisine kadar savaşarak şehîd düştü.
Aysel arkadaşın 1994'te Garzan'dan gelen şahadet haberini, metanetle karşılayan Yusuf arkadaş, özgürlük mücadelesini Gulê adına da sürdürdü. Mücadelenin en keskin sürecinde bölük komutanlığına kadar yükselen Yusuf arkadaş, partiye sadakatle hizmet etti. Önderliğe, partiye, halka çok derin ve duygusal bağlarla bağlı olan Yusuf arkadaş, 1999 Şubatında Önderlik yakalandığında, onu televizyonda öyle gözleri bağlı, elleri kelepçeli esaret altında görünce, Kandil-Dola Kokê'de geçirdiği kalp krizi sonucu şehîd düştü. Yusuf arkadaş mücadele sürecinde kod adını değiştirerek Yusuf yerine Erdal kod adını almıştı. Evdeki adı Selahaddin idi. Onun bir dönem Çirav'da bir çatışmada ağır yaralandığını da anımsıyorum.

1987 Baharında Serhat'tan Cemşit(Ahmet Kesip) arkadaşın şahadet haberi gelidi. Düşman radyodan bunun propagandasını yaptı. Mayıs ayında Ahmo Biryanî ve iki iş birlikçi aynı gecede Cizre'de vurularak cezalandırılmıştı.
Kendi kaynaklarımızdan aldığımız haberlere göre Cizre'deki bu cezalandırmaları, Baran(Adil Aslan) arkadaş örgütlemişti. Cizre'nin Sirsîrkê köyünden olan Baran(Adil Aslan) arkadaş bu alanda şehir faaliyetleri için, doğrudan Önderlik tarafından görevlendirilmişti.

DÜŞMANA KARŞI HESAPLI, HALKA KARŞI HESAPSIZ ZEKİ
1987 Mayıs sonu-haziran başında Eruh gücü olarak Çirav'da toplantımızı yaptık. Toplantının ana gündemi alanda bize karşı devletten silah alan korucuların silahsızlandırılmasıydı. Toplantıda:
"Alandaki korucuların önce, 'silah bırakmaya çağırılarak' uyarılması, çağrıya uymayanların cezalandırılması..." yönünde karar alındı. Bizi, kimliğimizi, varlığımızı inkar ve imha etmek isteyen asıl düşmana T.C.'ye-orduya karşı savaş, Egîd arkadaşın 28 Mayıs 1986'da şahadetinden sonra adeta zımni bir anlaşmayla sona ermişti. Koruculuğa ve koruculara karşı mücadele elbette ki zorunluydu. Fakat asıl düşmanla zımnen uzlaşıp, onun kedine siper ederek önümüze sürdüğü korucularla savaşa girişmek, düşmanının bizi çekmek istediği yere gelmekti. O yerde "Kürt, Kürt'ü kıracak" düşman da bunun sonuçlarını inkar ve imha stratejisi ve politikalarına malzeme yapacaktı.
Bu temelde mücadele amaçlarımızla çelişen ve çok ağır sonuçlara yol açacak olan bu karar, resmiyette toplantı kararı olarak görünse de aslında, Eruh gücü Sorumlusu Zeki'nin kendi tartışmasız isteği ve kararıydı.
Zeki'nin toplantı gündemine getirdiği bir konu, o nasıl isterse toplantı kararı da öyle olurdu. Bunun nedenleri vardı:
"Örgüt benim denetimimden çıktı" dediği o karanlık süreçte, Önderliğin çözümleme, perspektif ve talimatlarından yoksunduk. O karanlık yıllarda ülkede üst yönetim olan Metin, Zeki, Hogir, Kör Cemal, Botan vb. leri Önderlik çizgisini uygulamak yerine, kendi kişiliklerinde gerçekleşmiş olan, potansiyel egemenlik olgusunu, Önderlikten ve örgütten aldıkları güç ve yetkiyle, örgüt içinde örgütleme, iktidar olma amacı ve çabası içindeydiler.
Ezici çoğunluğu askerlik yasasıyla Botan'dan katılan yapının ne ideolojik, siyasi, kültürel teorik altyapısı, düzeyi, ne de örgütsel-pratik deneyimi vardı. Yapı olarak biz, alınan kararların anlamını, sonuçlarını görüp bilemezdik. Hoş, görüp bilmek de o lanetli karanlık yıllarda, başa bela bir durumdu. Çünkü o koşullarda, özellikle Zeki'ye, Metin'e ve Hogir'e herhangi bir nedenle veya herhangi bir biçimde karşı çıkarak muhalif olmak: Metin'e göre, "Paris'e gitmek"; Zeki'ye göre ,"Taş altı olmak" yani infaz anlamına geliyordu.
Bazı eski arkadaşlar bu durumları görse de, kendi başına güç olamadıklarından görüş belirtme, tavır ve tutum alma durumunda olamıyorlardı. Örneğin, Mahir arkadaş sanırım bu durumdaydı.
Toplantıda koruculara yönelik alınan karar doğrultusunda gereken planlama ve düzenlemeler yapıldı. Eruh gücü olarak askerlik yasasıyla sağlanan katılımlarla birlikte 25 kişi kadardık. Mahir arkadaşın komutasında bir grup arkadaş, Geliyê Gûrdûla tarafına gitti. Ben, Zeki'nin komutasındaki gurubumuzda kaldım. Burada Zeki bana:
"Sen sürekli benim yanımda kalacaksın!" dedi.
Toplantı kararını uygulamaya koyan Zeki, Memîra köyü korucularına:
"Derhal silah bırakmalarını, aksi halde hedef olacaklarını" bildiren bir not yazdı. Zeki'nin bu notunu arazideki Memîra'lı çobanlarla koruculara yolladık. Memîra'nın yarısı, devletten bize karşı silah almış korucuydu.
Çirav'ın ortasında, Bira'nın hemen arkasında bir noktadaydık. Memîra korucularına çağrı ve uyarı notunu çobanlarla yolladıktan sonra Zeki,

bulunduğumuz noktada koziklerimizi(Mevzi) yapmamızı istedi. Çevreden topladığımız taşları üst üste dizerek koziklerimizi yaptık. Notu arazideki çobanlarla gece yollamıştık. Koziklerimizi bitirdiğimizde ortalık şafak vakti alacakaranlıktı.
Günün ilk nöbetçisi bendim. Ağaran gün ile birlikte şafağın ufkunda iki helikopter göründü. Şafak alacasında yanıp sönen parlak sinyal ışıklarıyla, helikopterler iki alıcı kuş gibiydiler. Bulunduğumuz noktaya, üzerimize doğru gelen helikopterler birkaç yüz metre altımızdaki düzlüğe indi. Koziklerimizi yapıp mevzilendiğimiz noktadan düzlüğe indirilen askerleri izledik. Biz altımızdaki düzlükte helikopterden yere atlayan askerleri dikkatle izlerken; bu defa arka tarafımızdan 2 helikopter daha belirdi. Oraya da indirme yapılıyordu. Hemen toparlanmamızı isteyen Zeki önümüze düştü. İndirilen güçlerin arasından çekilerek daha uygun bir noktaya konumlandık. Yeni noktamızda arazide bizi arayan düşmanın, iki avcı kolunun hareketlerini görüp, izliyorduk. Demek ki Memîra korucularına yolladığı nottan sonra olacaklar Zeki'ye en başından malum olmuştu.
Bir önceki noktamız, arazide iki koldan ilerleyen avcı kollarının içinde kaldı. Bizi arayan avcı kolunun ikisi de atış menzilimizin içindeydi. Mevzilerimizde çatışmaya hazır halde bekledik. Bizden yana olan avcı kolu geldi, yüz metre önümüzden sırayla geçti. Yine bekledik. Avcı kolu önümüzden geçip gittikten sonra Zeki:
"Biz burada on asker vursak, karşılığında bir kişi kaybetsek biz zararlı çıkarız" dedi. Kimse bir şey sormadığı halde komutanımız olarak Zeki, bize böyle bir izah gereği duymuştu. Gerçekten de izaha muhtaç bir durumdu.
Fakat Zeki doğru söylemiyordu! O sıralar düşmanla henüz objektif uzlaşma, zımni anlaşma içinde olduğu anlaşılan Zeki, daha sonra düşmanla(doğrudan Ergenekon çetesiyle) sübjektif işbirliği içinde, mücadele saflarında gelecek vaad eden arkadaşların pek çoğunu, çeşitli yol ve yöntemlerle katlederek tasfiye etti! Daha o süreçte Komando Ayşe ve Akif arkadaşların Besta'da infaz kararını alanlardan biri de Zeki'ydi! Zeki'nin bizi korumak gibi bir hesabı yoktu! Zaten böyle bir hesap da o koşullarda, eğer art niyetli değilse aptalca olurdu. Kırılacak çanak-çömlek değildik ki... Orada savaşmak için vardık! Düşman da gelmiş avucumuzun içine girmişti. Üstelik o süreçlerde düşmana karşı her türlü sonuç alıcı eyleme şiddetle ihtiyaç vardı.
Avcı kolunun önümüzden geçişinden sonra Zeki, bana araziyi sordu. Buralar benim meskenimdi. Eğer imkan olsaydı da Topografya biliminin esaslarını öğrenebilseydim, bir masa üstündeki boş kartona, buraların haritasını çizerdim. Dağları, sırtları, vadileri, akarsuları, kayalıkları, şikeftleri ve kaleleri ile araziyi Zeki'ye derinliğine tanıttım. Ben, Eruh gücümüzün komutanı olan Zeki'nin konuşan, akıllı, seyyar haritasıydım. Beni sürekli yanında tutmasının nedeni de buydu.
Memîra kapısına yakın bir kayalık silsilesi vardı. Orayı söylediğimde ayrıntısını istedi. Sonra da öne düşüp grubu oraya götürmemi istedi. Düşmanın avcı kolları bizi burada ararken, biz de gidip Memîra kapısındaki kayalıklara üstlendik. Düşman üç gün boyunca arazide kalarak bizi aradı. Sonuç alamayınca çekildi. Düşman çekildikten sonra Zeki, Memîra korucularını cezaladırma kararı aldı.
Memîra korucuları silah bırakmaları yönündeki çağrı ve uyarı notunu alır almaz, düşmana iletmişler, üstelik kendilerine notu getiren çobanlardan öğrendikleri yerimizi de düşmana göstermişlerdi. Zeki böyle düşünüyordu ve bu doğruydu. Zeki'ye göre bu durumda Memîra korucularının cezalandırılması gerekiyordu. İstanasız her konuda bütün kararları kendi başına alan Zeki, aldığı her kararı yönetime onaylatarak, yönetim kararı olarak uygulardı. Zeki'nin her koşul altında titizlikle uyguladığı tarz ve yöntemi böyleydi. Eruh gücümüzün dar yönetimi Zeki, yardımcısı Mahir arkadaş ve bir de Serhat'tı.
Memîra korucularının cezalandırılması kararını Serhat'a yani yönetime onaylatırken ben de Zeki'nin yanındayım. Zeki, kararını Serhat'a düşünce

düzeyinde basitçe aktardı. Serhat da itirazsız onayladı. Mahir arkadaş Gûrdûla tarafındaydı. Serhat'ın, Zeki'nin düşünce ve kararlarını tartışması, ona karşı çıkması düşünülemezdi. Buna rağmen karar yönetimin ve örgütün kararı olmuş oluyordu. Tarz ve yöntem buydu.
Bu tarzla alınan karar gereği Memîra korucularını cezalandırmak için gruptan 5-6 arkadaş çıkarıldı. Bunlardan grup komutanı Serhat ile Sait arkadaşları anımsıyorum.
Memîra köyünün dışındaki govlarında, işinde-gücünde olan üç şivanı öldüren grup, öldürdükleri şivanlardan birinin 17-18 yaşındaki oğlunu da, askerlik yasasıyla alıp yanlarında getirmişlerdi. Babası gözleri önünde öldürüldükten sonra, alınıp getirilen bu genç arkadaşa Piling kodu verilmişti.
Bu 'eyleme' hiçbir anlam verememiştim... Gerilla bu muydu? Bunlar bana çok yanlış şeyler olarak görünüyordu. Fakat o zamanlar ne Zeki'yi ve onun kişiliğini-zihniyetini, ne de bunun sonuçlarını görüp anlayacak durum ve güçteydim. Zeki:
"Biz burada 10 asker vursak karşılığında bir kişi kaybetsek biz zararlı çıkarız" derken, buradaki biz-grup "Zekinin grubu" oluyorduk. Burada örgüt ve amaçlar yoktu. O, yani Zeki'nin kendisi vardı. Gelecek yoktu, an vardı. Ve o an da Zeki'nin karşısında açık ve somut düşman gerçeği vardı. Zeki'nin bu açık ve somut düşman gerçeği karşısında, yaptığı hesaplar düşman gerçeği ile kendi kişilik gerçeği arasındaki tarihsel ortak bağlar; egemenlik olgusu bağlamında ortak yanların, aynılıkların sonucu ve ürünüydü. Somut ve açık düşmana karşı bu denli hesaplı olan Zeki, Memîra korucularına karşı tamamen hesapsız ve fütursuzdu.
Kendi egemenliğini, iktidarını tatmin için uygun ve kolay bir hedefti korucular. Dönemin Anabirlik Komutanı Metin ve üst yönetimden Hogir ve Zeki hepsi aynıydı! Somut ve açık düşmana karşı son derece hesaplı, halka ve kadroya karşı hesapsızdılar.
Bunlar düşmana karşı o kadar hesaplıydılar ki, sonuçta, kendi kişiliklerinde tarihsel olarak gerçekleşen egemenlik olgusuyla, kurulu, güçlü ve sağlam bağları üzerinden ortak yanlarından dolayı düşmana bir türlü kıyamadılar. Fakat halkı ve kadroyu fiilen boğazladılar.

MEMÎRANLI PILING"IN AKIBETİ

Mücadele yaşamım boyunca yaşadığım en büyük iç sarsıntılarımdan ilkini, babası gözlerinin önünde öldürüldükten sonra, zorunlu askerlik yasasıyla gerillaya katılan, Memîralı Piling"ın durumu ve akıbeti karşısında yaşadım.
Piling, yaşadıkları karşısında içinden yıkılmış, adeta tükenmiş bir halde geldi yanımıza. Aramızda taş gibi sessiz ve hareketsizdi, şoktaydı. Arkadaşlarla aramızda onun bu haline bakıp sessizce üzülüyorduk. Memîra korucularını cezalandırma adına yapılan bu "Eylemden" sonra yanımızda Piling ile Çirav'dan çıkıp Gabar'a geçtik. Berkever'de konumlandık. Gûrdûla tarafına giden Mahir arkadaşlar da gelip burada bize katıldılar. Berkever'deyken Azad kaçtı. Berkever'den Cinnêt köyü tarafına geçtik. Eski bir Ermeni köyü olan Cinnêt yakınındaki yeni noktamıza yerleştiğimiz gecenin sabahında, Memîralı Piling'ın aramızda olmadığını fark ettim. Kaçmış olabileceği kaygısı ve düşüncesiyle yönetimden Serhat'a söyledim. Serhat: "iyi, tamam" diye geçiştirdi. Aynı noktada kaldık. Kafam karışmıştı. Eğer Piling da kaçtıysa yeniden nokta değiştirmemiz gerekirdi. Serbest (Kîçî) arkadaşa konuyu açtım. Bana:
"Zeki onu yolda infaz ettirdi. Bu konuyu kurcalama sus." dedi.
Serbest'in uyarısına uyup susmak zorundaydım. O zaman beni derinden sarsan Piling'ın akıbetini anlatarak aydınlatmak, her şeyden önce bir insan olarak benim vicdani görevimdir. Piling'ın Berkever-Cinnêt arasında, gece yoldayken infazına ilişkin yönetim, infaz öncesinde ya da infazdan sonra, hiçbir şey söylemedi, açıklama yapmadı.

Zeki'nin aldığı kararla, Memîralı korucuların cezalandırılması için Memîra govlarında öldürülenlerdenEgîd'in oğlu olan 17-18 yaşlarındaki Piling, Zeki'nin talimatıyla Berkever-Cinnêt arasında böyle katledildi. Ailesine ve yurtsever kamuoyuna bildiririm.
Memîralı Piling'ın bu şekilde gizlice infaz edilerek katledildiğini öğrenince, ben içimden perişan oldum. O günlerde yemek, içmek, konuşmak gelmedi içimden. Bu durumu bir izah eden yoktu. Durumu hepimiz öğrendiğimiz halde kendi aramızda birbirimizle konuşamıyorduk. Kendimle baş başa kaldığım o koşullarda, gerçeği ve gerçek karşısındaki çaresizliğimi(zi) kendime izah edemiyordum... Serbest'in uyardığı gibi ortamda kimse ile sırf içini dökmek için bile konuşmak, bu temelde sorunu paylaşmak mümkün değildi.

MEYDIN MUHTARINA NOT
1986 yılı mart ayının 27-28. günü-gecesinde, Egîd arkadaşın şehîd düştüğü pusuda Metin arkadaş da dizinden yaralanmıştı. Dizi parçalandığı için yürüyemeyen Metin arkadaş, arkadaşlar tarafından Meydin köyü yakınlarında bir doğal sığınağa yerleştirilmiş. Burada Metin arkadaşı fark eden çobanlar durumu muhtara bildirmiş, o da düşmana ihbar etmişti. Düşman kendisini yakalamaya geldiğinde "Teslim ol" çağrısı yapınca, zaten hazırlıklı olan Metin arkadaş düşmana:
"Tamam, fakat ayağım yaralı, ben çıkamıyorum, siz gelin alın beni" diyerek, düşmanı sığınağa çekmiş. Düşman kendisini "Teslim" almaya geldiğinde de, el bombasını ortalarında patlatarak, bir subay, iki asker ve Meydin muhtarının kardeşini imha ederek şahadete ulaşmıştı.
Afarofçu Mahmut arkadaşın kardeşi olan Metin arkadaş, teslimiyet yerine bombasını kendisinde ve düşmanda patlatarak şahadete ulaşma pratiğinin ilk uygulayıcısıydı.
Metin arkadaşın şahadet yıldönümünde Zeki, Meydin muhtarına, ondan "Meydin'i ve alanı terk etmesini" isteyen bir not yazdı. Zeki'nin talimatıyla arazideki Meydînli çobanlardan ikisini alıp getirdik. Zeki yazdığı notu çobanlardan birine verdi ve onlara.
"Bu kağıdı götürüp muhtara vereceksiniz! Hemen bu gün ulaştırmazsanız, ikinizi de öldürür, taş altına sokarım!" dedi.
O anda yanımızda olan Serbest arkadaş, Zeki'ye:
"Niye toprak altı değil de taş altı?" "diye sordu.
Serbest arkadaşın sorusuna sinirlenen Zeki, ona:
"Sana ne!" diye çemkirdi.
Zeki, notu verdiği çobanları da:
"Unutmayın, siz de söyleyin. O muhtar köyü terk etsin!" diye tembihledi
Çobanlar Zeki'nin yazılı ve sözlü uyarısını, Meydin köyü muhtarına ulaştırdı mı? Muhtar köyü terk etti mi, bilmiyorum. Çünkü Zeki, notunun da çobanlarında peşine düşmedi. Zeki'nin böylesi tarz ve yöntemleri vardı.

BÛNÎSTRALI EMiN
Cennet(yazının başka yerinde Cinêt diye geçiyor, ikisi de aynı yer ise, ona göre düzeltilirse iyi olur) yakınındaki noktada üstlendiğimiz sırada, Bûnîstra'ya gittik. Burada halkla toplantı yapıldı. Toplantının sonunda 18-19 yaşlarında bir genç askerlik yasasıyla gerillaya katıldı. Adı Emin'di.
Emin arkadaş son derece özlü, deyim yerindeyse melek gibi biriydi. Öyle ki bütün yapının, hepimizin, hatta Zeki'nin bile erkenden güvenini kazandı. Bir insan bu denli temiz ve duru olabilir mi? Evet, Botan'da olur! Zeki bu özlü niteliğinden dolayı onu kurye olarak görevlendirdi. Emin arkadaş 1989'da Mişarê bölgesinde şehîd düştü.

Aynı günlerde Berê Mirê'den üç, Deşta Lala'dan bir genç, askerlik yasasıyla gerillaya katıldı. Bu arkadaşların isimlerini ve akıbetlerini anımsamıyorum. Dönüşte ben Zeki'nin yanında Bestler'e geçtim.

İLK ÇATIŞMA

Cinnêt mıntıkasındayken Zeki, Serbest, Eyüp ve Ramazan arkadaşları çağırdı. Beni de aralarına katarak:

"Gidin, arazideki genç çobanlara askerlik yasasını uygulayın!" dedi.

Serbest arkadaşın komutasında araziye çıktık. Bir yerde sürülerini birlikte otlatan 4-5 kişilik bir şivan grubu, yaktıkları büyük bir ateşin başında bir şeylerle uğraşıyorlardı. Mesafe çok yakındı. Alevlerin aydınlığında hepsi net seçilebiliyordu. Karanlıkta onlara doğru ilerlerken, hemen önümüzden Türkçe:

"Dur! Kimdir o?" diye bir komut ve ses yükseldi.

Sesle aynı anda, önde birlikte yürüdüğümüz Eyüp arkadaş, eliyle bana dokunarak kendini yere attı. Aynı anda ben de kendimi yere attım. Yere kapaklanmamızla silahların patlaması bir oldu. Hemen yakınımızda taramaya alınmış silahlardan üzerimize sağanak halinde mermi yağıyordu. Eyüp arkadaşla birlikte yüz üstü yere kapaklandığımız yerde, ancak başlarımızı saklayabileceğimiz küçük bir taşın ardına siperlenebilmiştik. Taş ikimizin başı için o kadar küçüktü ki, ön yüzüne çarpan sayısız merminin kopardığı parçalardan biri Eyüp arkadaşın şakağını sıyırmıştı.

Bu benim ilk çatışmamdı. İçimde göğüs kafesimi ısıtan ve ağzımın içini kurutan korkuyla karışık bir heyecan dalgası içinde, silahımı taşın üzerine yerleştirerek tetiğe bastım.

Başım taşın arkasında yere yapışık halde, karanlığa kurşun sıkarak çatışırken, bir ara silahımın tetiği boşa çıktı, ateş etmedi. Silahımı geri çektim, karanlıkta elimle mekanizmasını yoklayarak kontrol ettim. G-3 marka silahımın pistonuna elimi attığımda, pistonun boşa gidip geldiğini anladım. Şarjörü kontrol ettim. Bir mermi, şarjörün silaha geçtiği noktaya isabet ederek, mermileri silaha aktaran mekanizmayı parçalamıştı. İlk çatışmamın ortasında silahım işe yaramaz bir demir yığınına dönüşmüştü. Yanımdaki Eyüp arkadaşa:

"Benim silahım çalışmıyor." dedim. Eyüp arkadaş:

"Benim silahım da çalışmıyor!" dedi.

Eyüp arkadaş gerillada benden eski ve tecrübeliydi.

Eyüp arkadaş ile konuşurken, yattığım yerde yan tarafımda, yelek cebimin içinde tuhaf ve yoğun bir ısı hissettim. Elimi cebime attığımda, içinde tuz olan küçük çıkınım dağılmıştı. Cebime dökülen tuz hala sıcaktı. Tenimi yokladım ıslaklık yoktu. Bir mermi cebimi ve içindeki tuz çıkınımı delip çıkmıştı. Eyüp arkadaş:

"Hemen çekilelim, yoksa bizi elle yakalayacaklar" dedi.

Yoğun ateş altında yüzüstü yattığımız pozisyonda geri geri sürünerek aşağı doğru meyilli bir noktaya kadar çekildik. Eyüp arkadaşın uyarısıyla, buradan hiç kalkmadan, yattığımız yerden aşağı doğru yuvarlandık. Yuvarlandığımız eğimin sonunda küçük bir bahar deresi vardı. Bu derenin içinden aşağı doğru yürümeye başladık. O anda üzerimizde patlayan bir ışıldak-aydınlatma mermisi ile ortalık gündüz gibi aydınlandı. Aydınlıkla kendimizi yere atarken, ışığın fotonlarıyla yarışan mermiler yağdı üzerimize. Eyüp arkadaş ile kendimizi derenin içine attığımızda, sönen ışıldağın ardından yenileri patladı. Kendimizi uygun yerlere atarak birbirimizden koptuk. Bulunduğumuz nokta bir süre daha tarandı. Karanlıkta geri çekilerek pusudaki düşmanın atış menzilinden çıktığımda yalnızdım.

Gece boyu Soradar yamaçlarına tırmandım, oradan Berkever ormanlarına girdim. Uygun bir yere sırt üstü uzandım. Daha sonra yaşadığım sayısız deneyimlerimde de olduğu gibi, içim açlıktan kazınıyor, susuzluktan kavruluyordu. Yiyecek hiçbir şeyim olmadığı gibi, çatışma sırasında içine bandığım dereden, su içmeyi de akıl

edememiştim. İnsan böylesi çatışma anlarında çok büyük enerji ve su kaybediyordu. Bütün gün boyu akşama kadar ormanda yattım. Akşamüzeri keşif yaptım. Güzel bir Alman(orta) dürbünüm vardı. Arazide hep öncü olduğumdan Zeki bunu bana özel olarak vermişti. Arazide hareket yoktu. Berkever sırtlarındaki kayalıklara doğru yürüdüm. Yaban keçileri sürüler halinde önümden kaçışıyorlardı. Aldığı mermi ile mekanizması parçalanan silahım omzumda, işe yaramaz bir demir parçasından ibaretti…
O gece Berkever kayalıklarında, daha önce kaldığımız eski bir noktadan duman kokuları aldım. Kayalıklarda uygun bir yerde siperlenerek, karanlığın içine parolamızı haykırdım:
“Ez Egîd im!”
Karanlığın içinden aynı anda yanıt geldi:
“Ez Mazlûm im!”
Genel parolamız buydu. O an kapıldığım sevincime diyecek yoktu. Hızla noktaya ulaştım. Çıkan çatışmanın ardından noktayı terk eden arkadaşlar buraya çekilmişlerdi. Arkadaşlarla bir birimize kavuşunca çok sevindik. Bu sevincin tadı tarifsiz, kendisi doyumsuz oluyordu. Çok farklı ve sanırım yalnızca böylesi durumlarda ve anlarda yaşanabiliyor.
Serbest ve Ramazan arkadaşlar, biz pusuya düştüğümüzde arkamızda kaldıkları yerde bir süre çatıştıktan sonra, geri noktaya dönmüşler. Eyüp arkadaş da karanlıkta birbirimizden koptuktan sonra, çekildiği mıntıkada bir mevzide yatıp uyurken arkadaşlar tarafından bulunmuş. Daha sonra halktan aldığımız bilgilere göre pusuda çıkan çatışmada düşman bir kayıp vermişti.

BÊSUKÊLİ RAMAZAN İLE ALİ
O günlerde Bêsukê köyünden iki genci askerlik yasası ile aldık. Bunlardan birinin kod adı Ramazan ötekinin ki Ali oldu. Ortama, yaşama kısa sürede uyum sağlayan Ramazan arkadaş cesur bir savaşçı oldu. Bêsukêli Ramazan arkadaşla daha sonraki yıllarda karşılaştığımız değişik görev alanlarında görüştük. Düzenlemesi Dêrsîm’e olan Bêsukêli Ramazan arkadaş, orada ana kaynağın kirletilen gözelerini temizleme, Botan ile Dersim arasında kendi tarihimizin kök bağlarını açığa çıkarıp yeşertme mücadelesinde şehîd düştü. Bêsukêli Ali arkadaşın akıbetini bilmiyorum

DEŞTKÎ HUSULÎLİ GENÇLER
1988’ın haziran ayı ortalarıydı. Bîrava ve Bêsûke arasında, Geliyê Gûrdûla’da Girê Cota noktasında, genel toplantı düzenlendi. Toplantı sonrasında, Zeki benimde aralarında bulunduğum bir mangalık gücü ayırdı. Öteki arkadaşlar Mahir arkadaşın komutasında Çirav’da kaldı, biz Anabirlik gücümüzle buluşmak için Rûsor-Kanîya Kaymakam üzerinden Bestler’e doğru yola çıktık. Yolda Serxwebûn noktasında konakladık.
Bulunduğumuz noktanın altındaki düzlükte, halktan kalabalık bir grup gün boyu tırpanlarla ekin biçerek hasat yaptı. Akşamüzeri gün batarken Zeki, Eyüp ve Cemil ile beni çağırdı. Bize, yorucu bir iş günü sonunda evlerine gitmek üzere toparlanmakta olan topluluğu göstererek:
“Gidin bunların arasındaki gençleri alın.” dedi.
Gittik. Biz ulaşıncaya kadar bir kısmı tarladan çıkıp evinin yolunu tutmuş olanları da geri çevirerek topladık. Hepsi Deştika Hûsiliyê köyündendiler. Eyüp arkadaş birkaç tümceyle kısaca “Askerlik yasasını uygulayacağımızı” duyurdu. Hemen ardından uygulamaya geçtik. İçlerinden yaşları uygun üç genç vardı. Onları alıp noktaya döndük.
Akşam hava karardığında Eruh-Şirnex yolunu geçerek Bestler’e girdik. Arazide zomları dolaştık. Fakat bizi Anabirlik ile buluşturacak ilişkiye ulaşamadık.

Deştika Hûsilyêli üç gençten biri, gündüz konumlandığımız noktadan kaçtı. Arazide peşine düştük fakat yakalayamadık.
Noktaya döndüğümüzde, noktanın kurşun gibi ağır havasına ölüm sessizliği hakimdi. Herkesin üzerine ölü toprağı serpilmişti.
Biz henüz noktaya geri dönmeden Zeki, Deştika Hûsilyê'de katılan iki gençten birini "kaçmaya teşebbüs ettiği gerekçesiyle" ortamda, bütün arkadaşların gözleri önünde vurarak infaz etmişti!
Hepimiz tanımlanamayacak kadar kötü bir ruh hali içerisindeydik. Bir tek Zeki, her zamanki gibiydi. Tekmilimizi aldığında:
"Boş verin!" dedikten sonra sarfettiği "gitsin" sözünün altını üstünü küfürlerle doldurdu.
Akşamdan başlayarak gece boyu yine zomları dolaştık. Ana birliğin izine de bağlantılarımıza da rastlayamadık. Şahin ile Ramazan'nın(Girekî) babaları alandaki temel yurtseverlerimizdendi. Zeki, Anabirlik ile bağ için yazdığı bir notla bizi ona yolladı. Girekê'de evine giderek notu ona verdik. O da bizi arkadaşlarla buluşturdu.
Anabirlik ile Çemkê Tahlo'da buluştuk. Birlikte Mêrgemarê'ye geçtik. Burada Ahmet Rapo arkadaşın komutasındaki gücümüzle buluştuk. Ahmet Rapo arkadaşı ilk burada gördüm. Onları da alarak bütün güç Herekol'a çıktık. Botan'ın(Nizamettin Taş) komutasında ki Cûdî- Bestler gücümüz de oradaydı.
1988 Haziran sonu-temmuz başında Herekol'da, bütün Botan gücünün buluştuğu yer, parçalı da olsa hala karla kaplı, zirveye yakın bir noktaydı. Sürülerimizle her yıl geldiğimiz Herekol'da biz buralara kadar hiç çıkmazdık.

HAYRİ ARKADAŞ İSTEDİ BENDE HEREKOL'DA ONA POZ VERDİM
Herekol'da, ülke üst yönetim toplantısı için bir araya gelen gücümüzün içinde, bir omzundaki silahının yanı sıra, öteki omzunda asılı bir fotoğraf makinesi taşıyan Hayri isminde bir arkadaş vardı.
Fotoğrafı ve fotoğraf makinesini, nüfus cüzdanı için fotoğraf çektirdiğim Eruh'ta görmüştüm. Arkadaşlar arasında, ortamda ana gündem konusu bu makineydi. Herekol'a ulaştığımız ilk günlerdi. Toplantı hazırlıkları sürüyordu. Ortamda benimle yakından ilgilenen Hayri arkadaş bana, nereli olduğumu, aşiretimi, katılımımı, yaşımı, eğitimimi vb. sorular sorarak, beni sohbete çekti. Bu ayaküstü sohbetin bir yerinde, omzundaki makineyi indiren Hayri arkadaş bana:
"Şöyle karşıya geç de senin bir fotoğrafını çekelim." dedi.
Hayri arkadaşın gösterdiği yere geçtim. Yer yer erimiş parçalı karla örtülü Herekol zemininde ona bakarak durdum. Duruşumu, bakışımı düzenleyen Hayri arkadaş, tam karşımda, ekranından bana baktığı makinenin deklanşörüne basarak fotoğrafımı çekti.
Herekol'un zirvesine yakın bir noktada, orada benden poz vermemi isteyerek fotoğrafımı çeken Hayri arkadaş, Başkan Apo'nun sadık havarisi, özgürlük hareketimizin kırk yıllık emektar öncüsü, Cuma(Cemil Bayık) arkadaştı.
Sonraki yıllarda kod ismini "Cuma" olarak değiştiren Hayri arkadaş, 88 yılı'nın nisan ayında, Bestler'de Hoze köyü ile mezraları Biryan ve Axyan'da yaşanan olayı yerinde soruşturarak, ülke üst yönetimine gerekli müdahaleyi yapmak üzere Xakurkê'den gelmişti. Fotoğrafçılık, Hayri arkadaşın kişisel hobisi değil, örgütsel çalışmalarının önemli bir parçasıydı. Hayri arkadaş gittiği her yerde çektiği arkadaşların toplu ve tek fotoğraflarını Avrupada yayınlanan Serxwebûn gazetemize yolluyordu. 80'li yıllarda bu tür gerilla fotoğraflarının, o zamanlar henüz yeniden diriliş sürecinde olan halkımız nezdinde çok yüksek ve esaslı bir propaganda değeri vardı.

HOZÊ-DİRYAN-İXYAN OLAYI ÜZERİNE HEREKOL'DA ÜLKEDEKİ PARTİ YÖNETİMİ'NE MÜDAHALE TOPLANTISI

1988 yılının haziran ayının sonu ve temmuz başında, Herekol'da bir araya gelen ülke üst yönetimi, burada hareketimizin geleceği açısından tarihsel bir dönüm noktası niteliğinde önemli ve belirleyici bir toplantı yaptı. Toplantının nedeni ve tek gündemi, toplantıdan iki ay önce, nisan ayında Bestler'de yaşanan ve akıllara durgunluk veren Hoze ve mezraları Diryan ile Axyana baskın olayıydı.
Mart ayında, Pîro eteğindeki Girê Xanê'de yapılan bahar toplantısında dönemin Hareketli Anabirlik Komutanı Metin(Şahin Baliç), Eruh Gücü Komutanı Zeki(Şemdin Sakık) ve Bestler-Cûdî Gücü Komutanı Botan'dan (Nizamettin Taş) oluşan ülke üst yönetimi, alanda devletle iş birliği içinde olan feodal ağalara ve onların çevrelerinde kümelenen koruculara yönelik, bir dizi cezalandırma-eylem kararları almışlardı. Daha önce belirttiğim gibi, benim güvenliğinde görev aldığım Girê Xanê bahar toplantısında alınan eylem kararlarının tümü, devletle işbirliği içindeki feodal ağalara ve koruculara yönelik eylem kararlarıyla sınırlıydı. Ülke üst yönetiminin devlete yönelik her hangi bir eylem kararı yoktu.
Hozè– Diryan- Axyan'a baskın kararı, bahar toplantısında bu yönde alınan kararlardan biriydi. Hozê ve mezraları Axyan ve Diryan'a baskın kararının görünürdeki gerekçesi, bir yıl önce, 1987 kışında Orhan arkadaş komutasında bölgede üslenen bir grup arkadaşın, Hozêli Şehmus Babat tarafından düzenlenen bir komployla katledilmesinin intikamını almaktı...
Hozê, Bestler'de yerleşik Goyî aşiretinin önde gelenleri olarak bilinen Mala Beyrê Babatların köyüydü. Mala Beyrê-Babatlardan Şehmus Babat, asker öldürmekten aranırken, JİTEM ile anlaşarak, devlet tarafından affedilmesi karşılığında, Orhan arkadaşları komployla katletmişti.
Metin, Zeki ve Botan'dan oluşan ülke üst yönetimi, Orhan arkadaşların intikamını almak için Hozê- Diryan ve Axyanı basma kararı almıştı.
Komutalarındaki güçlerin başında Metin, Zeki ve Botan'ın da fiilen katıldıkları baskında, Hoze – Biryan ve İxyan'da tamamı sivil, çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 18 masum insan öldürülmüştü. Hayvanlar telef edilmişti. Biz bu olayı Girê Xanê toplantısından sonra, Mahir arkadaşın komutasında geçtiğimiz Çirav'da BBC ve TRT radyo haberlerinden öğrenmiştik.
Ülke üst yönetiminin, parti adına düzenlediği bu baskının niteliğini, sonuçlarını, mücadelemize vereceği ağır ve yıkıcı zararları görüp anlamaktan uzaktık.
Önderlik, Hozê – Diryan –Axyan baskınını öğrendiği anda:
"Bu bir kontra eylemidir!" diyerek, red ve mahkum etmişti.
İşte, Hayri(Cuma) arkadaş da, Önderliğin talimatıyla o sırada bulunduğu Xakûrkê'den(Güney Kürdistan'da bir bölge) Botan-Bestler'e bu baskın olayını yerinde araştırıp soruşturmak ve gerekli önlemleri almak için, müdahale amacıyla gelmişti.
Hareketimizin geleceği açısından hayati derecede belirleyici bir öneme sahip olan Herekol toplantısı 4 gün sürdü. Daha sonraki bütün mücadele hayatım boyunca Herekol'da olanların bir benzerini daha görmedim. Herekol'da 4 gün boyunca süren toplantı sürecinde ve toplantı sonunda Metin, Zeki ve Botan'ın ortamdaki duruşları, hal ve hareketlerini gerektiği gibi anlatabilmek gerçekten kolay değil. Toplantı günleri boyunca üçü de tepkili olmaktan öte, kuyruklarına basılmış yılan gibiydiler. Ortamda kıvranıp, kıvrıldılar. Toplantı oturum aralarında, sonlarında, gündelik gereksinimler ve resmi zorunluluklar dışında kimseyle konuşmadılar ve ilişkilenmediler. Yapıdan ayrıksı ve uzak, bir kenarda taş gibi sessiz duruşlarıyla, köşeye sıkıştırılmış birer hayvan gibiydiler. Üçünün de ağzını bıçak açmıyordu. Sürekli iki karış ve asık suratlarından düşen bin parçaydı. Tansiyonu sürekli çok yüksek olan toplantı sırasında, karşılıklı yükselen öfkeli sesleri, toplantı güvenliğini aldığımız yerde bize kadar geliyordu...
Dört gün boyunca süren toplantı ortamının havası kurşun gibi ağırdı. Toplantıda Hayri(Cuma) arkadaş dönemin ülke üst yönetimini oluşturan Metin, Zeki ve Botana:

“Siz halka karşı mı, düşmana karşı mı savaşıyorsunuz?” diye sormuş ve onlardan Hozê, Biryan, İxyan baskınının izahını ve hesabını istemişti. Daha sonraki yıllarda, Cuma arkadaş genel eğitim devrelerinde verdiği “Parti tarihi” derslerinde Herekol toplantısını anlatırken:
“Toplantıda, birbirimize silah çekme noktasına geldik. Az daha bir birimizi vuracaktık!” diyordu.
Toplantı sonrasında herkes kendi bölgesine dönerken Metin, Botan ve Zeki’nin, Hayri arkadaş ile vedalaşmadıklarını anımsıyorum.
Hozê-Biryan-Ixyan baskınından sonra, Önderliğin talimatıyla müdahale olarak Xakûrkê’den Botan’a gelen Hayri arkadaş, Herekol toplantısından önce Bestler’de olay yerine giderek, baskının hayatta kalan mağdurlarıyla görüşmüş, Önderlik adına taziyede bulunarak onlara:
“Bu eylem bize bağlı güçler tarafından yapılmış. Fakat bu bizim kararımız ve eylemimiz değildir! Biz bu eylemi kabul etmiyoruz! Bu eylemi yapanlar her kimse onlardan bunun izahını isteyeceğiz, hesabını soracağız!” demiştir.
Baskından sonra, Hayri(Cuma) arkadaşın kendisiyle resmen görüştüğü Ahmet(Biryanî), söz konusu görüşmeye ilişkin bize şu bilgileri verdi:
“Baskının ardından, nisan ayı sonunda, Biryan zozanında Harsilhan zomundaydım. Baskından kurtulan akrabalarımdan bir genç koşarak yanıma geldi. Soluk soluğa, korku içinde:
“Kalabalık bir silahlı güç tarafından yeniden basıldığımızı.” söyledi. Zomun yanında 35-40 kişilik bir güç konumlanmıştı. Zomda bulunan herkes yeni bir katliam korkusuyla paniğe girdik. Güç içinden iki kişi geldi, “Hayri arkadaşın bizimle görüşmek istediğini” söyledi. Hayri arkadaşı tanımıyordum. Kısa bir süre önce başımıza gelenlerden sonra korkmamam mümkün değildi. Aramızda en yaşlımız Pirê Egîd vardı. Onu yanıma alıp gittim.
Zayıf, uzun boylu Hayri arkadaş bizi karşıladı. Son derece mütevazi biriydi. Olanlardan dolayı derin üzüntülerini bildirip taziyede bulunduktan sonra:
“Bu eylem bizim güçlerimiz tarafından yapılmış. Fakat bu eylem bizim kararımız ve eylemimiz değildi! Biz bu eylemi kabul etmiyoruz! Bu eylem kararını alıp uygulayan her kimse onlardan bunun izahını isteyeceğiz ve hesabını soracağız.” dedi.
“Hayri arkadaş çok samimi ve mütevaziydı. Pirê Egîd ile ikimiz rahatladık. Hayri arkadaş, baskını ayrıntıları ile sordu. Olanları kendisine anlattık. Hozê, Diryan ve Axyan’daki aileleri görmek istedi. Onu ailelere götürdük. Hayri arkadaş ailelere taziyede bulanarak bana söylediklerini onlara da söyledi. Telef olan hayvanlarımızın, hasar gören evlerimizin tespitini yaptırdı. Belirlenen maddiyatı ailelere verdi. İnsan bu yaklaşıma canını verir. Böyle bir arkadaşla ölüme gider. Zaten ben de o günden sonra partinin milisi oldum.”
“Hazım ve Şehmus Babatlar bir yıl önce korucu olarak Hozê’den Sêgirkê’ye taşınmışlardı. Giderlerken bizi de korucu olmamız için zorladılar. Biz kabul etmedik. Korucu olmadık, onlarla Sêgirkê’ye gitmedik, yerimizde kaldık. Muhammed Babat o zaman partiye baş vurararak:
“Biz korucu olmayacağız, partiye hizmet için hazırız!” dedi.
1984’ten beri parti milisi olan Muhammed Babat’ın görüştüğü sorumlu kişi, dönemin Bestler-Cûdî sorumlusu Botan(Nizamettin taş) idi. Partiye karşı bir yanlışımız olmadı. Buna rağmen başlarında fiilen Metin, Zeki ve Botan’ın bulunduğu, toplam nüfusumuzdan daha kalabalık bir silahlı güçle gerçekleştirilen baskının nedenini şimdide tam anlayabilmiş değiliz.
Baskın sırasında Hozê, Diryan ve Axyanda: Muhammed Babat’ın 14 ve 15 yaşlarındaki iki kızı ile 22 yaşındaki damadı, akrabası Osman Babat(40), eşi Şirin Babat (40) ve iki çocukları(Birinin adı Salih); Meryem Kabul(18), Esmer Kabul(30), Salih İnci(35), Ali İnci(30), Mustafa İnci(25) , Şehmus İnci(17), Gevri

İnci(23), Halim Kaplan(18), Esmer Kabul(30), Meryem Kabul(20) evlerinden alınıp kurşunlanarak öldürüldüler.” Ahmed Biryanî konuşmasını bu şekilde bitirdi.
Metin, Zeki ve Botan’dan oluşan dönemin ülke üst yönetimine Herekol toplantısında yapılan müdahale etkili ve sonuç alıcı oldu. Herekol toplantısından sonraki süreçte, Hozê, Biryan, İxyan baskınında olduğu gibi, halka karşı saldırıların parti adına en üstten alınan kararlarla sürdürülmesinin önü alındı.
Egîd arkadaşın şahadetinden sonra, içimizde hortlayan ve karmaşık kişilik sorunları ve bunlarla iç bağıntılı düşmanın sübjektif müdahale çabalarıyla beslenen saplantılı bir “İç düşman” anlayışıyla, asıl hedefinden saptırılan özgürlük mücadelemiz, Herekol müdahalesi ile esasta yeniden rayına oturtuldu.
Hayri(Cuma) arkadaşın ülke yönetimine Herekol toplantısıyla yaptığı müdahale, Önderlik müdahalesiydi. Bu müdahale, Önderliğin: “Örgüt benim denetimimden çıktı” dediği, Egîd arkadaşın şahadetiyle 1986 yılının başında başlayan çeteci karanlık sürece yapılan bir müdahaleydi. Bu müdahaleyle birlikte “Örgüt” esasta yeniden Önderliğin denetimine girdi.
Hozê- Diryan ve Axyan olayının dibi derin ve kökü karmaşıktır. Bu olayın iç yüzünü anlayabilmek için, Bestler’de yerleşik Goyî aşiretinin önde gelenleri, Mala Beyrê-Babatları tanımak, özgürlük hareketiyle-partiyle Mala Beyrê-Babatlar arasında gerçekleşen ilişki ve çelişkileri genel hatlarıyla da olsa bilmek gerekir.
Mala Beyrê-Babatların özgürlük hareketi-partiyle ilişki ve çelişkilerinin öyküsü, yiğitliğin ve ihanetin iç içe ve koyun koyuna olduğu, sayısız eski Kürt öykülerinden biridir.
Bu dramatik öykünün, parti içindeki tarafı olan dönemin ülke üst yönetimini oluşturan kişiliklerin, ortak zihniyetleri ile düşmanın İttihatçı-Ergenekoncu zihniyeti arasındaki ortak paydaları, bunların objektif ve subjektif ilişkileri gün yüzüne çıkarılmayı bekleyen tarihsel gerçekler olarak karanlıktaki yerlerinde bekliyorlar.

MALA BEYRÊ-BABATLAR
Mala Beyrê-Babatların özgürlük hareketimizle ilişkileri, yeniden diriliş için mücadeleye büyük hizmetleri ve büyük ihanetleri özellikle yeni kuşaklarımız için, mutlaka bilinmesi gereken, son derece önemli ve öğretici derslerle doludur.
Botan’da Hezil suyunun doğduğu kaynağın hemen altında, Kela Memê dağının yamacında kurulu, Hozê köyü ile onun Diryan ve Axyan mezralarının yerleşikleri olan Mala Beyrê-Babatlar, yurtsever kamuoyumuzda, daha çok JİTEM beslemesi, özel savaş ağası, korucu başı Hazım Babat ve Sêgirkê korucularıyla tanınır.
JİTEM beslemesi, özel savaş ağası korucu başı Hazım Babat ile onun çevresindeki bir avuç korucu çetesi, Mala Beyrê-Babatlar gerçeğinin basit, kirli ve yozlaşmış parçasıdır. Bunlar Kürtlüğe ve Kürdistan’a olduğu gibi, Mala Beyri-Babatlara da ihanet etmiş cahşlar-düşkünlerdir.
Mala Beyrê-Babatların, Ömer Babatları, Muhammed Babatları da vardır.

ÖMER BABAT
1980’li yıllarda, Mala Beyrê’lerin önde gelenleri, Ferhan Babat(Temer) ile Kardeşi Ömer Babat(Temer) idi. Ferhan Babat ile Ömer Babat kardeşler, iplikleri-kumaşları birbirinden farklı, birbirinden zıt özelliklere sahip kişiliklerdi. Ferhan Babat kötücül, düşkün, namert ve alçaktı. Ömer Babat iyicil, erdemli, yiğit ve mertdi. Mala Beyrê’lerin Hozê köyüne komşu bir Hristiyan(Keldaniler) Mehri köyü vardı. 1990’da bir grup arkadaşla gittiğimizde, Mehri muhtarının evinde kendisiyle sohbet ederken, sözü mücadeleye ve hareketimize getiren muhtar, bölgelerindeki “PKK’den önceki durum ile PKK’den sonrasını” somut örneklerle kıyaslamıştı. Kıyaslama sırasında PKK öncesinde sözü Ferhan Babat’a getiren muhtar, onun nasıl bir alçak, ırz düşmanı, düşkün olduğunu örnekleriyle anlatırken:

“Bu Ferhan alçağı, yanında Türk subayları ve jandarmayla geldiğinde hepimiz kadınlarımız, kızlarımızla araziye kaçıp saklanırdık. Köyümüzün kadınları, kızları bağlarında, bahçelerinde rahatça çalışamaz, serbestçe dolaşamazdı. Bu Ferhan namussuzu yanında birkaç askerle bağımıza, bahçemize pusu atar yakaladığı kadınlarımızı, kızlarımızı dağa kaldırarak, orada bölgenin önde gelen askeri devlet erkanıyla günlerce işret yapar, tecavüz ederdi. Ferhan alçağı, kadınlarımıza-kızlarımıza olduğu gibi malımıza da el atardı. Burasını babasının çiftliği gibi görür öyle kullanırdı. Biz zayıf ve arkasız olduğumuzdan, ona hiç bir şey yapamazdık. Sizler (PKK) geldikten sonra, bunların hepsi bitti. Sayenizde onurlandık, rahat ettik, gün yüzü gördük.
Bizim sizden(PKK’den) yana gönlümüz hoş, içimiz rahattır. Biz sizlere namusumuzu, canımızı, malımızı her şeyimizi gözümüz kapalı teslim ederiz. Bunca zamandır gördük, denedik. Ben kendimden çok size (PKK’ye) güvenirim. Bize bu günleri gösterdiniz ya sağ olun, var olun! Ne isterseniz, nasıl isterseniz size hizmete hazırız! Yeter ki söyleyin, isteyin!” demişti.
Mehri köyü muhtarının, bu anlattıkları ve yaklaşımı karşısında, bütün arkadaşlar adeta sarsılmış ve çok büyük moral almıştık. Üstelik dört eşi olan Ferhan Babat(Temer) işte böyle ırz düşmanı, talancı-çapulcu alçak bir zorbaydı.
Mala Beyrê’nin öteki önde geleni Ömer Babat(Temer), ağabeyi Ferhan Babat’ın alçaklıklarına, yoz yaşamına her zaman karşı çıkmıştır. Partiyi ve özgürlük hareketimizi, yeniden diriliş için atılım kahramanımız Egîd arkadaştan tanıyarak öğrenen Ömer Babat, daha 1983 sürecinde Botan’a giren ilk keşif grubumuzun sadık milisiydi.
Ömer Babat, öteki sayısız hizmetlerinin yanı sıra, Egîd arkadaşın komutasında gerçekleşen, Gundikê Mele karakolunun baskınında yer alan savaşçı bir milisimizdi. Partiyi ve mücadeleyi tanıdıkça, ağabeyi Ferhan’ın düşkünlük ve zorbalıklarına göz yummayı kendisine yediremeyen Ömer Babat, dört kadından 21 erkek çocuk babası olan Ferhan Babat’ın azgınlıklarını frenlemeye çalışarak ona karşı tavır alıyordu. Henüz yeterli bir ideolojik-siyasal olgunluğa ulaşamamış olan Ömer Babat, uyarılarına rağmen, halka karşı tecavüz ve zorbalıklarını sürdüren ağabeyi Ferhan Babat’ı, aynı konuda, aralarında çıkan bir tartışmada kendine-duygularına hakim olamayınca çekip vurarak öldürdü.
Bu olay üzerine, Mala Beyrê-Babatlara el atarak devreye giren devlet, Ömer Babat’ın, ağabeyi Ferhan Babat’ı, “PKK nin talimatıyla öldürdüğü” yalanını yayarak, bunun propagandasını yaptı. Ferhan Babat’ın ölümüyle, onun yerini alan 21 oğlunun en büyüğü Hazım Babat’ı da bu temelde örgütleyip, yönlendirdi. Hazım Babat da babasının intikamını almak için, amcası Ömer Babat’ı pusuya düşürerek katletti.
Bu durumda, Hazım Babat’ı cinayetten tutuklayıp yargılaması gereken devlet, bunu yapmadığı gibi, Hazım Babat’a, “PKK’nin kendilerine saldıracağını” söyleyerek, PKK’ye karşı korucu olmalarından başka çaresinin olmadığını söyledi. Böylece korucu olan Hazım Babat ve çevresi, köyleri Hozê’yi terk ederek şimdiki mekanları Sêgirkê’ye yerleştiler.
Mala Beyrê’den Muhammed Babat(Casım) ile Hozê köyü ve İxyan, Biryan mezralarındaki yakınları-çevresi, devletin kendilerine de dayattığı koruculuğu red ederek, Segirkê’ye inmediler. Kendisi de atılım komutanımız Egîd arkadaşın milislerinden olan Muhammed Babat, JİTEM beslemesi, özel savavaş ağası, korucu başı olarak Sêgirkê’ye inen Hazım Babat’a karşı tavır koydu.
Bütün bu olaylar yaşanırken, Hazım Babat’ın kardeşi Şehmus Babat ile Mala Beyrê’den Abdulkerim Babat ve Salih Babat, Botan’daki Hezil vadisinde, Orhan arkadaşın komutasındaki bir grup arkadaşın yakınında-çevresinde barınmaktaydılar. Mala Beyrê’den Şehmus Babat, Abdulkerim Babat ve Salih Babat Kuzey- Güney Kürdistan arasında kaçakçılık yaparlarken, 80’li yılların başında, sınır devriyeleri ile girdikleri bir çatışmada, aralarında rütbelilerin de

bulunduğu bir grup askeri öldürmekten, idam ve müebbet cezalarla yargılanmak üzere aranıyorlardı. Söz konusu Babatlar, o zamandan beri Botan'da, arazide kaçak, halkın değimiyle "Mahkum" olarak yaşıyorlardı. O yıllarda Botan'ın kuytulukları bu tür "Mahkumlarla" doluydu.
1982-83 sürecinde alana giren ilk keşif gruplarımız, kendileri gibi arazide kalan bu mahkumlarla, dağ yaşamına ilişkin tecrübe edinme, destek verme ve mümkünse onları mücadeleye kazanıp-katma amacıyla ilişkilendiler.
1987 sürecinde Bölge Sorumlusu Orhan arkadaşın, devletin ısrarla aradığı Şehmus, Abdulkerim ve Salih Babatlara yaklaşımı da bu temeldeydi.
Hazım Babat ve çevresinin koruculaşarak, Sêgirkê'ye üslenmesinden sonra, burada yuvalanan JİTEM, Hazım Babat üzerinden, arkadaşların yakınında, çevresinde barınan "Mahkum" Babatlara el attı.
Alanda yeni örgütlenmeye çalışan JİTEM'e bu aklı, Tatar savaş ağalarının verdiği söylenmektedir. JİTEM'in kurucularından Cem Ersever'e akıl hocalığı yapan, JİTEM beslemesi Tatar savaş ağalarının, ona: "Şirnex'ta tutunabilmek için yerel dayanaklarının güçlü olması gerektiğini, bunun için de Goyî-Mala Beyrê'den Şehmus Babat ve yanındaki "Mahkum"ları aklayıp, temize çıkararak, Sêgirkê'ye çekip, Hazım Babat'ı güçlendirmeleri gerektiğini" söylediği biliniyor. Akıl hocaları Tatar savaş ağalarını dinleyen Cem Ersever'in, Tatar ağaları ve Hazım Babat aracılığı ile Şehmus Babat'ı, Pışareş Taburu'na çağırarak görüştüğü, bu görüşmede Cem Erseverin Şehmus Babat'a: "PKK "ye karşı kendisını ispatlarlarsa, haklarındaki tutuklama kararının kaldırılarak, dava dosyalarının kapatılacağı, Sêgirkê'de korucu olarak yaşamalarının sağlanacağ" sözünün verildiği de biliniyor. Açıktır ki, Kürdistan'da devlet JİTEM'dir. Ve bu gün de böyledir.
Zihinsel doğuş ve tarihsel beslenme kaynağı komplo olan devlet, Kürtler arasında her dönem yaptığı gibi bir ihanet ağını daha ustalıkla ördü. 1987 yılının şubat ayında kendilerine hazırlanan bu sinsi komplodan habersiz, Bestler'in Hêzil vadisinde, Gelîhejîrkê noktasında bir şikeftte kış üstlenmesinde olan Bölge Sorumlusu Orhan arkadaşın komutasındaki 7 arkadaştan, aralarında Orhan arkadaşın da bulunduğu 5'i, yanlarında barınan, ekmeklerini tuzunu yiyen Şehmus Babat'ın komplosuyla sırtlarından taranarak katledildiler.
Sırtından aldığı kurşunlara rağmen, toparlanıp komplocu hainlerle çatışmaya giren Orhan arkadaşın çatışma sırasında Şehmus Babat'a:
"Şehmus, bu yaptığın yanına kalmaz! Bu örgüt, bu halk bunun hesabını senden sorar!" diye haykırdığını da, aynı gruptan sağ kurtulanların verdiği bilgiler arasındadır.
Devlet ördüğü ihanet ağının içinde dilediği gibi kullandığı Mala Beyrê cahşlarına, daha uzun süre ihtiyacı olduğu için verdiği sözü tuttu. Ekmeğini yedikleri kapıya böyle sefilce ihanet eden Şehmus, Abdulkerim ve Salih Babatların idamlık ve müebbetlik dava dosyalarını kapatarak kaldırdı. Onları korucu yaptı. Sêgirkê'de yerleşmeleri için para, PKK'ye karşı savaşmları için silah verdi.
Devletin JİTEM kurumu eliyle ördüğü bu ihanet ağının hedefleri büyük, alanı genişti. Önderliğin "Örgüt benim denetimimden çıktı" dediği 86-87-88-89 yıllarının en karanlık döneminde gerçekleşen bu komplo, örgüt yönetimindeki çeteci eğilimleri tetikledi. Ülke sahasında dönemin ülke örgütü üst yönetimi 1988 yılının mart ayında Girê Xanê toplantısında, Orhan arkadaşların intikamlarının Mala Beyrê-Babatlardan alınması kararlaştırıldı.
Kararı alanlar dönemin Hareketli Birlik Komutanı ve Botan Anabirlik Sorumlusu Metin(Şahin Baliç), Eruh Gücü Sorumlusu Zeki(Şemdin Sakık) ve Bestler-Cûdî Sorumlusu Botan'dır(Nizamettin Taş). Bu üçlü yönetimin parti adına aldıkları kararın içeriği, Mala Beyrê-Babatların köyü Hozê ile mezraları İxyan ve Biryan'a saldırıydı.

O süreçte ülke gücünün tamamını oluşturan Metin(Şahin Baliç) komutasındaki Hareketli Anabirlik, Zeki (Şemdin Sakık) komutasındaki Eruh gücü ve Botan(Nizamettin Taş) komutasındaki Cûdî-Bestler Gücü, üç koldan Hozê ile meraları Ixyan ve Biryan'a saldırdılar. Orhan arkadaşların intikamını alma adına yapılan bu saldırıda, tamamen savunmasız sivil, çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 18 masum insan katledildi.
Halkın, kendi silahıyla vurulduğu bu saldırının kime ve neye hizmet ettiği açık olmakla birlikte, uygulamanın kendi kör mantığı içinde de bir tutarsızlık vardı.
Çünkü Orhan arkadaşları katledenler çoktan beri Sêgirkê'deydiler. Alınan kararın mantığına göre, saldırının hedefi, adresi de Sêgirkê olmak durumundaydı.
Hozê, İxyan ve Biryanlılar, Hazım Babat'ın peşinden Sêgirkê'ye gitmeyip, ona karşı tavır takındıkları gibi, devletten silah alarak korucu olmayı da reddetmişlerdi. Saldırıya ve katliama maruz kalan bu insanların, Orhan arkadaşların katledilmeleriyle doğrudan veya dolaylı hiçbir ilişkileri yoktu. Bunun böyle olduğunu Hozê, Axyan ve Diryan'a saldırı kararını alıp uygulayan Metin, Zeki ve Botan da biliyorlardı!
Düşmanın bütün tehdit, şantaj dayatmalarına rağmen, partiye karşı devletten silah alıp korucu olmayı reddeden, Sêgirkê'ye gitmeyerek Hozê, Axyan ve Diryan'da kalan; bu karar ve durumlarını zamanında ülke üst yönetiminde görevli Botan'a Muhammet Babat üzerinden bildirerek, Orhan arkadaşların katlinden dolayı Hozê, İxyan ve Biryanlılar adına taziyede bulunulduğunu da biliyoruz.
Bütün bu gerçeklere rağmen, kendisine katliam kararını alma ve uygulama nedeni sorulduğunda, Botan'ın, Ixyan'da yaşanan bir evlilik sorununu gerekçe göstermesi, tuhaf ve düşündürücüdür.
Herekol'da düzenlenen yönetim toplantısında, katliam kararını alan Şahin, Botan ve Zeki unsurlarının üzerine giden Cuma arkadaşın sorularına Botan'ın, İxyan'da bir evlilik olayını gerekçe göstermesi dışında somut bir gerekçe gösterilememiştir.
Dönemin ülke üst yönetimi tarafından alınıp uygulanan Hozê, İxyan ve Biryan katliamı, Önderliği esarete sürükleyen, uluslararası büyük komplonun da zemin dayanaklarından biri oldu.
Hozê, İxyan, Biryan olayının asıl nedeni, benzeri pek çok olay gibi halka izah edilmeyi beklemektedir. Saldırıya gerekçe olarak, Botan'ın(Nizamettin Taş) öne sürdüğü "Ixyan'daki evlilik" gerekçesi, sıkışmışlığın yarattığı hafiflik ve ciddiyetsizliktir.
Saldırı kararını alan ve fiilen uygulayan üçlü yönetimden Metin'in(Şahin Baliç) bir yıl sonra Önderlik sahasında, Önderliğin en yakın çocukluk arkadaşı ve mücadele yoldaşı Hamza Bindal arkadaşı, sahada silahlı eğitim sırasında vurarak katletmesi ve bunun üzerine Önderliğin: "Asıl hedef bendim" değerlendirmesi dikkate alındığında, Metin üzerinden JİTEM'e bakmak gerekiyor.
Koruculuğu kabul etmeyen, Hazım ve Şehmus alçaklarıyla Sêgirkê'ye gitmeyerek yakınları ve çevresiyle Hozê, Ixyan, Biryan'da kalan Muhammed Babat, çevresiyle birlikte devlete karşı kararlı duruşuyla "Tehlikeli" örnek oluşturuyordu. Alanda yeni örgütlenen JiTEM'in, Muhammed Babat ve çevresinin devlete karşı bu tavır, tutum ve duruşlarını kabul ve hazm etmesi beklenemezdi. Bu durumda Hozê, Ixyan, Biryan saldırısının, üçlü yönetimden, en azından Metin üzerinden, JİTEM eliyle gerçekleştirilmiş bir devlet marifeti olduğu, üzerinde durulup düşünülmesi gereken çok güçlü ve ciddi bir olasılıktır.

MUHAMMED BABAT(ŞÊX)
Olay sırasında köyde bulunmayan Muhammed Babat, Hozê, İxyan ve Biryan'da hayatta kalan yakınlarıyla birlikte, Sêgirkê'ye yerleşmek zorunda kaldı.
Sêgirkê'deki ihanet koşullarına daha fazla dayanamayan Muhammed Babat, 1990'da Cizre'de Parti ile bağlantı kurarak yeniden mücadeleye katıldı, doğrudan Botan Eyaleti Anakarargahı'na bağlı milis olarak hizmet sunmaya başladı.

Muhammed Babat'ın, Botan Eyalet Anakarargah'ında kayıtlı kod adı "Şêx" idi. Şêx de amcasının oğlu Ömer Babat gibi, yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaşın milislerindendi. Milislik hizmetinin başlangıcı 1983 sürecine dayanan Muhammed Babat, 1984'te Egîd arkadaşın yanında Gundikê Melle karakolu baskınında yer alan, milis-gerilla melezi çok yönlü bir dava ve eylem adamıydı.
Şêx-Muhammed Babat 1983-88 yılları arasında Botan'da, istenildiğinde(Egîd arkadaşın komutasında Gundikê Melle karakol baskınında olduğu gibi) gerillayla doğrudan eylemlere katılarak savaşma da dahil, her türlü milislik hizmetini üstün başarıyla sundu. Şêx bu temel mücadele alanımızın görünmez öncülerindendi.
Şêx-Muhammed Babat, 1990-99 yılları boyunca Botan Eyaleti Anakarargahı'na bağlı nitelikli bir milis olarak, partinin düşman içindeki gözü kulağı, halk içindeki eli ayağı oldu. Bu yıllar boyunca Şêx'in özgürlük hareketimize sunduğu üstün hizmetler saymakla bitmez. Öyle ki Anakarargah'la her görüşmesinde, kendisine özel selamlarını yollayan Başkan Apo'nun yanında Şêx'in özel bir yeri ve önemi vardı.
Şêx, Botan eyalet konferanslarımızın doğal delegesi, onur üyesi ve şeref konuğuydu. Onun özellikle birinci derecede gizlilik koşullarında düzenlenen Üçüncü Botan Eyalet Konferansı'ndan çok iyi anımsıyorum. Gizlilik nedeniyle kamera kayıtlarına geçmemiş olsa da Şêx, orada, aramızda ve içimizdeydi. Şêx'in Önderliğe, halka ve örgüte sarsılmaz inancı ve bağlılığı, mücadeleye en ağır koşullarda üstün hizmetleri karşısında çok duygulanan Cemal(Murat Karayılan) arkadaş bu duygularının bir ifadesi olarak, tabancasını ona hediye etti. Şêx'in, yaşamdaki varlık nedeni, Kürt ve Kürdistan davasına mümkün olan en iyi şekilde, sadakatle hizmet etmekti. Anakarargah kendisinden ne istiyorsa, nasıl istiyorsa hiç itirazsız-sorunsuz gereğini yapıyordu.
Şêx'in dava için hizmetlerinin sınırı yoktu: Yanında, Anakarargah'ın kendisine verdiği bir muhabere cihazı-telsiz vardı. Sêgirkê'deki koruculardan ve alanlardaki öteki kaynaklardan, düşmanın konumuna, hareketine dair aldığı her türlü istihbaratı zamanında Anakarargah'a iletiyordu.
Şêx'in bu üstün hizmetleri sayesinde, düşmanın önceden haber aldığımız bir çok kapsamlı operasyonunu ve sızmalarını, zamanında karşı tedbirlerini alarak boşa çıkardık. Bizi gafil avlamak isteyen düşmanı, Şêx'in zamanında aktardığı bilgileri değerlendirerek, biz gafil avladık.
Şêx, acil cephane, ilaç, erzak vb. ihtiyaçlarımızı sağlarken, Anakarargah ile şehirler arasında kopan bağları yeniden kuruyor, ihtiyaç olduğunda bu bağları geliştirip, güçlendirerek sürdürüyordu.
Şêx Muhammed Babat bütün bu faaliyetlerini, JİTEM'in bölgedeki merkez üstelerinden biri olan Sêgirkê'de, en azılı devlet ve korucu çeteleri arasında titiz bir gizlilik içinde yürütüyordu.
Özellikle düşmanın 1993-94 sürecinde "Alan tutma konsepti" ile başlattığı topyekün saldırıları karşısında, milis örgütlenmemizin çöküp dağılmasından sonra, adeta tek başına bir örgüt gibi çalışan Şêx'in üstün hizmetleri, bu hayati sürecin kazanılmasına belirleyici katkılar sundu.
Şimdi geriye dönüp baktığımızda, şunu kesinlikle söyleyebiliriz: Evet, biz bu günlere biraz da Şêx-Muhammed Babat gibi görünmez ve adsız kahramanlarımız sayesinde geldik!
Şimdi artık, görünmez ve adsız kahramanlarımızı görerek, önlerinde saygıyla eğilmenin, adlarını ve eylemlerini, minnet ve gururla anarak, onları tanıma, anlama ve tanıtmanın zamanıdır.
O, inkar ve imha edilmek istenen halkımızın Başkan Apo önderliğinde yeniden diriliş mücadelesinde, yaşamı pahasına sunduğu üstün hizmetlerle bizi, hepimizi onurlandırdı! Şêx Muhammed Babat bizim onurumuzdur!
Milislik öyle dışardan göründüğü gibi değildir. Hele 90'lı yıllar boyunca Botan'da milislik, dışarıdan hiç kimsenin üzerine ileri geri söz söyleyerek konuşabileceği bir

konu, görev ve mücadele alanı değildir. Bakmakla yükümlü olduğu ailesi-çocuklarıyla birlikte, düşmanın içinde her an ölümle yüz yüze olan milisin, ailesini ve kendisini koruyabilecek hiçbir savunma silahı ve imkanı yoktur. Milisin tek dayanağı inancı ve iradesidir!
Fakat elinde silahıyla kendi özgür alanlarında konumlanıp hareket eden gerilla için durum böyle değildir.
Bizim mücadelemizin bütün dönemlerinde en ağır ve en kritik koşullarda öne çıkarak, rolünü oynayan pek çok kahraman milisimiz vardır. Şêx Muhammed Babat bu kahramanlarımızın önde gelenlerinden biridir.
1999 başında Botan Anakarargahı'ndan kaçan, Tabur Komutanı Dijwar(Cizre–Hoser) unsuru, Şêx- Muhammed Babat'ı deşifre ederek ele verdi. Şêx-Muhammed Babat'ın daha sonra yakın çevresine verdiği bilgilere göre:
"Dijwar unsuru, kaçtıktan hemen sonra sığındığı düşmanın Şırnak Tugayı'nda sorgulanırken, ele verdiği Şêx-Muhammed Babat'a, Tugay Komutanı'nın yanında cihaz çağrısı yapmış. Şêx de Anakarargah'ta Tabur Komutanı olarak kendisini daha önce de defalarca arayarak ilişkileri yürütmüş olan Dijwar unsurunun ihanetinden habersiz ona, karargahtan aradığı sanısıyla, kendi cihazından cevap vermiş.
O anda Sêgirkê'de evinde olan Şêx'i, üzerinde cihazıyla birlikte yakalayan düşman, onu Sêgirkê'den, Şirnex'a götürmüş, orada en ağır işkenceler altında sorgulamış. İşkencede düşmana direnen Şêx, işkence sürecinde kendisiyle yüzleştirilen Dijwar unsurunu da, onun ısrarlı iddialarına rağmen, tanımadığını söylemiş!"
Düşman, elinde gereğinden fazla bilgi ve kanıt olmasına rağmen, Şêx'i tutuklamamış, özellikle Sêgirkê'de, Babatlar arasında yaygın, derin ve büyük saygınlığından dolayı da onu hemen katletmeyi göze alamamıştı. Düşmanın Şêx'i hemen katletmekten ve zindana atmaktan sakınmasının asıl nedeni, Şêx'in bunca uzun zamandır(8 yıldır) kendi içlerinde, böylesine titiz bir faaliyeti nasıl ve kimlerle örgütleyip yürüttüğüne dair hiç bir bilgiye ulaşamaması gerçeği olmuş. Bildiği tek kişi Şex'i eleveren Dijwar unsuru, onun ilişkilerini ve çalışma sistemini bilmiyormuş. Düşman, kendi içinde yıllarca kendisine karşı faaliyet yürüten yetenekli ve gözü kara Şêx'in ilişkilerini ve çalışma sistemini tanımak ve çökertmek amacıyla Şêx'i, Sêgirke'de, sabah, öğle ve akşam olmak üzere, her gün üç kez karakola imza vermek kaydıyla, evinde göz hapsinde tutma kararı almış.
1999'da dönemin Maxmur Kamp Sorumlusu Sinan(Sor) arkadaşa telefonla ulaşan Şêx-Muhammed Babat, durumunu örgüte rapor etmiş. Sinan arkadaşın kendisine: "Sêgirkê'den hemen çıkıp, güvenli bir yere konumlanması" çağrısına:
"Bunlara (düşmana) ciddi bir darbe vurmadan buradan çıkmam! Bir süredir arkadaşlarla bağımız yok. Bu durumda kendilerine ulaşma imkanım da yok. Bizi yanlış anlamasınlar." demiştir.
Şêx-Muhammed Babat, Sinan(Sor) arkadaşla yaptığı bu telefon görüşmesinden kısa bir süre sonra, 1999 yılının 21 Martı'nda, Sêgirkê'deki evinin sığınak çıkışında, aralarında, savaş ağaları Hazım Babat ve Şehmus Babat'ın da bulunduğu, JİTEM çeteleri tarafından vurularak katledildi.
Özgürlük hareketimizin adsız kahramanlarından Şêx-Muhammed Babat, Başkan Apo önderliğinde yeniden diriliş ve özgürlük davasında şahadete ulaştığıda 47 yaşındaydı.
Şêx-Muhammed Babat'ın kişisel yaşamına ilişkin olarak, onun yakın çevresinden şu bilgileri derledik:
"Uludere-Bêşebap bölgesinin önde gelen ailesi olan Mala Beyrê-Babatlar ağa ocağıdır. Fakat Casım'ın oğlu Muhammed Babat asla ağalık yapmadı. Onun ağalık yaptığını, ağavari davrandığını gören olmamıştır. Son derece mütevazi, paylaşımcı ve eşitlikçiydi. Ekonomik durumu çok iyiydi. Bölgenin en varlıklı

kişilerindendi. Fakat bu, onun ağalıkla sağdan soldan hile ve zorla-zorbalıkla elde ettiği değerler değildi. Küçükbaş hayvancılık ve arıcılıkla uğraşan Muhammed Babat son derece çalışkan ve zekiydi. Varlığı onun ve ailesinin emeğinin, alınterinin ürünüydü.
Muhammed Babat, devletle ve onun cinsiyetçi sınıflı yaşam sistemiyle hiç ilişkilenmedi. Hiç okula gitmediğinden okur-yazar değildi. Askere de gitmeyen Muhammed Babat kışladan nefret eder, kışla kültüründen tiksinirdi. Muhammed Babat'ın T.C. kimliğindeki resmi adı İrfan'dı. Fakat o, kendisine dayatılan zoraki kimlik olduğundan olsa gerek bu adı hiç kullanmadı. Kürtlük, yurtseverlik duyguları çok güçlü olan Muhammed Babat, insana sevdalıydı, insanlık sevdalısıydı. İnsana ve insanlığa kastedenlere vicdanı ve eli titremezdi.
Alanda halka kan kusturan JİTEM'in kurucu yöneticilerinden Binbaşı Osman, JİTEM'in bölgedeki merkez üslerinden Sêgirkê içinde vurularak öldürüldü. Binbaşı Osman, devletin JİTEM çetesinin önde gelen kurucu kurmaylarındandı. Kendi karargahında aldığı bu beklenmedik ağır darbenin nereden ve kimden geldiğini bütün çabalarına rağmen anlayamayan düşman, Binbaşı Osman olayını "Faili meçhul" saymak zorunda kaldı. Binbaşı Osman böylece "Kim vurduya" gitti.
Oysa Binbaşı Osman'ı Sêgirkê'nin içinde vurarak cezalandıran Şêx'ti! Devletle ve cinsiyetçi sınıflı yaşamla ilişkilenmeyen, onlardan uzak duran Şêx Muhammed Babat'ın erdem yüklü kişiliğindeki yurtseverlik potansiyeli, Egîd arkadaş ile tanışmasıyla birlikte adeta patlayarak açığa çıktı, her şeyini, nihayetinde canını özlü-nitelikli bir parçası olduğu Kürt halkının yeniden diriliş mücadelesine adadı. Şêx Muhammed Babat, özel olarak Mala Beyrê'nin genel olarak da Kürt halkının yüz akı, onurudur!

15 AĞUSTOS EYLEMİ
Eruh gücü olarak Çirav'da yaptığımız bir toplantıda propaganda çalışmalarının yoğunlaştırılması ve askerlik yasasının daha yaygın olarak uygulanması kararı alındı. Toplantı sonrasında Geliyê Gûrdûla zomlarından iki genci askerlik yasasıyla gerillaya kattık. Birinin kod adı Welat, ötekininki de Eyüp oldu. Eyüp arkadaş 1989 sonunda Mişarê bölgesinde bir çatışmada şehîd düştü. Welat arkadaş 1993'te Dersim'e gitti, orada şehîd düştü.
Bölgede askerlik yasasıyla gerillaya katacak genç bulmak hiç kolay değildi. Çok büyük zorluklarla uğraşarak gerillaya katılan gençler, koşullara dayanmakta doğal olarak zorlanıyordu. Askerlik yasası uygulanırken yaşanan derin zaaflar ile mücadele yaşamının ağır zorlukları birleşince, yaşanan zorlanmalar kaçışlara dönüşüyordu.
En ciddi sorunlarımızdan biri sürekli erzak sorunuydu. Bertur'un dışında sürekli ve sağlam bir erzak kaynağımız yoktu.
Gabar- Çirav arasında Miştaxê köyüne indiğimizde, Giver'den askerlik yasasıyla katılan Ramazan kaçtı. Birkaç gün sonra yine Giver'den askerlik yasasıyla katılan Ahmet ve Kasım da kaçtı.
Ağustos başında, 15 Ağustos gününü eylemle karşılama kararı alındı. Önderliğin talimatıyla Hayri(Cuma) arkadaşın, Herekol toplantısında gerçekleşen müdahalesinin sonucu olarak bu defa alınan eylem kararının hedefi doğrudan düşman oldu. 15 Ağustos'un yıldönümünde eylem kararının hedefi Bêrê Mîrê karakolu olarak belirlendi. Eylem için Bêrê Mîrê karakolunun keşif görevini bana veren Zeki:
"Yanına bir kişi al, git karakolun keşfini yap." dedi.
Ben de, evli olduğu için Zeki'nin evine yolladığı Yusuf'un yerine alınan kardeşi Hasan'ı alarak, Bêrê Mîrê karakolunun keşfine gittim.
Bêrê Mîrê köyü Gabar dağının orta yerinde, zirveye yakın bir köydü. Bêrê Mîrê karakolu köyün 200 metre kenarında, dolun içindeki bir düzlükte kuruluydu. Karakol binasının hemen üzerinde, binanın içine kurulduğu dolun başlangıcında,

400-500 metre yüksekliğinde dik bir tepe yükseliyordu. Hasan ile bu tepeye çıktık. Gün boyu karakolu izleyerek ayrıntılı keşif yaptık.
Keşif sırasında benim en fazla dikkatimi çeken, atmış kişiden oluşan bir bölüklük karakol gücünün akşam içtiması oldu. Akşamüzeri karakolun önünde toplanan bölüğün, içtimada komutanlarına topluca verdikleri "Sağ ol" yanıtı tepenin zirvesinden duyuluyordu. İçtima açık hedef olduğu gibi eylemden sonra, akşamüzeri geri çekilmekte sorunsuz olurdu.
Hava kararınca noktaya döndük. Keşif raporumu, akşam içtimasına yönelme önerimle birlikte Zeki'ye sundum. Zeki önerimi olumlu bularak onayladı.
15 Ağustos eylemimiz için karar alınmış, hedef belirlenmiş, keşif yapılmıştı. Fakat bir sorunumuz vardı. Ayaklarımızda ayakkabı yoktu. Bir süreden beri harcanan bütün çabalara rağmen, toplam 25-30 kişi arasında değişen Eruh gücüne ayakkabı temin edilememişti.
Ayaklarımızda, epeyden beri tel, kablo, çaput vb. şeylerle sararak tutmaya çalıştığımız yırtık pırtık, mekap ayakkabı kalıntılarıyla, normal koşullarda idare ediyorduk. Ama eylem ve operasyon koşullarında, ayaklarımızdaki bu kalıntılarla manevra yapamazdık. Zeki bir ara:
"Êrê köyüne inelim, halkın ayaklarındaki ayakkabıları alalım." dedi.
Fakat daha sonra söylediğine kendi de inanmamış olacak ki bu yönde bir talimat vermedi. Ne yapabiliriz, nerden ayakkabı bulabiliriz diye kara kara düşünürken bir arkadaş:
"Gömmedeki cizlavetlerimizi çıkaralım." dedi.
Bahar başında, karların erimesiyle birlikte, cizlavet-kara lastiklerimizi çıkarıp, şimdi ayaklarımızda ancak kalıntıları kalan mekaplarımızı giymiştik. Cızlavetlerimiz Bertur yakınlarında bir noktada gömülüydü. Arkadaşın önerisi ilaç oldu.
Hemen bir grup arkadaş Bertur'a gittik. Gömmeyi açarak, cizlavet kara lastiklerimizi çıkardık. Kış üstlenmesinde birlikte olduğumuz ana birliğin cızlavetleri de aynı gömmedeydi. Hepimize fazlasıyla lastik ayakkabı vardı. Eylem için gerekli erzakımızı da ana KOM'umuz Bertur'dan, Mala Fendî'den aldık. Ucunda zulm, işkence ve ölüm bile olsa gerillaya vermek, Mala Fendî için bir ananın yavrusunu emzirmesi, yavrusunu beslemesi gibi doğal, zorunlu bir görevdi. Mala Fendî için bize, gerillaya vermek, bir ibadet biçimi ve mutluluk kaynağıydı.
Bir süredir uğramadığımız Bertur'a gittiğimizde, Mala Fendî'nin kadınları bizi kaygı ve sevinç içinde karşıladılar. Evde kadınlar ve çocuklar vardı. Mala Fendî'nin hayatta kalan iki erkeği, Hacı Muhammed Fendî ile oğlu Yusuf'u düşman helikopterle alıp götürmüştü.
Gûrdûla tarafında faaliyet yürüten grubumuzdan Bêsukê'den askerlik yasasıyla katılan Mustafa ile Ali silahlarıyla birlikte kaçmışlardı. Yusuf'tan, Mustafa'nın babasına giderek silahları alması istenmişti. Yusuf silahları, kaçanlardan alıp getirmiş, Bertur'da evin yakınına bir yere gömmüştü. Geldiğimizde bize vermek için her olasılığa karşı silahların yerini eşine göstermiş:
"Arkadaşlar geldiklerinde, ben olmasam da silahlarını sen verirsin." demiş. Düşman silahların kaçanlardan alındığını tespit etmiş. Hacı Muhammed Fendî ile oğlunu bu yüzden götürmüştü. Baba oğul Şirnex'ta işkence altındaydılar. Buna rağmen Mala Fendî bu koşullarda da mücadeleye hizmetlerini sürdürüyordu. Mala Fendî'nin kadınları bizim için hazırladıkları erzaklarıyla birlikte, Yusuf'un kendilerine gösterdiği yerden silahlarımızı da çıkarıp bize teslim ettiler.
Ayakkabı ve erzak sorunumuzu çözdükten sonra 15 Ağustos için eylem planlaması yapıldı. Mahir arkadaşın komutasındaki grubumuz çağırılmadı. Eylem için toplam 12 kişiydik.
1988'in 15 Ağustos akşamı, Zeki bir toplantı düzenledi. Güne dair bir konuşma yaptı. Toplantının ardından Bêrê Mîrê karakoluna doğru harekete geçtik.

Planlamaya göre, karakolun üzerindeki tepenin iki ayrı noktasında konumlanarak, düşmanı akşam içtimasında vuracaktık. 15 Ağustos gecesi karakolun üzerindeki tepede, 2 ayrı noktaya konumlandık. Arazi ormanlıktı. 16 Ağustos'ta gün boyu akşam içtimasına kadar bekledik. Akşamüzeri karakol gücü içtima için tam karşımızda toplandı. Zeki'nin ilk ateşiyle birlikte, içtima halindeki düşman gücünü iki koldan vurduk. 60 kişilik bölük darmadağın oldu. Operasyon bir yana, karşı ateş gücünü bile gösteremediler. Hiç sorunsuz geri çekildik, Deşta Bira'ya geçtik. Burada iki gruba ayrıldık.
Biz Zeki'nin komutasında Çiyayê Dêra-Fınık tarafına gittik. Burada Hıristiyan köyö Dêra Jorî'den Kerim'i yollayarak Keraşa'dan Mehmet Sait'i çağırttık. Özgürlük hareketimizin görünmeyen doğal öncülerinden, PKK'nin çekirdek direnç dinamiklerinden halkımızın en fedakar, mütevazi hizmetkarlarından Mehmet Sait ile Keraşa'dan tanışıyorduk.
1985 yılının aralık ayında Keraşa'da, Mala Hecî Mecid'in bir odasında düşmana karşı işkencede direnişinin ardından, katırın üzerine bağlanarak Şirnex'a götürülüşüne tanık olduğum Mehmet Sait'ti.
Mehmet Sait geldiğinde hepimize, özellikle bana çok candan, çok sıcak davrandı. Özgürlük hareketimizin büyük emektarı, canı pahasına sürdürdüğü mücadelesinin ve bu yöndeki bütün umutlarının bizde yeşerdiğini, hayat bulduğunu görüyor ve anlıyordu. Bu yüzden bizi candan seviyor, hepimize sıcak davranıyordu. Mehmet Sait'in görevi, milis olarak alandaki güçlerimiz arasındaki bağlantıları kurmaktı. İşi doğrudan kendisine karşı sorumlu olduğu Zeki'yleydi.
Keraşalı Mehmet Sait'ten ayrıldıktan sonra Meydin-Bêrê Mîrê arasına geçtik. Burada Mahir arkadaşın komutasındaki grubumuzla buluştuk. Eylem sonrası bizden ayrılan gurubumuz da geldi.
Eruh gücü olarak üç aylık toplantımızı yaptık. Eruh gücü yönetiminin bu toplantısının sonuçlarıyla, Bestler'de yapılacak genel saha toplantısına katılması gerekiyordu. Olağan koşullarda işlerlik gereği, güçlerin saha toplantısında en üst düzeyde temsili esastı. Fakat toplantı sonrası saha toplantısına gitmesi gereken Zeki, Herekol toplantısından dolayı hala tepkili olduğundan, kendi yerine Mahir arkadaşın gitmesini istedi. Mahir arkadaş, Eruh gücünün 3 aylık toplantı raporuyla, Bestler'e genel saha toplantısına gitti.
Zeki, Önderliğin talimatıyla Xakûrkê'den Botan'a gelen Hayri(Cuma) arkadaşın, ülke üst yönetimine Hozê, Diryan, İxyan olayından dolayı müdahalesini kabullenememenin hazımsızlığını, tepkisini yaşıyordu.

MEYDİN KARAKOLUNA EYLEM
Mahir arkadaş, yanında bir grup arkadaşla saha toplantısına katılmak üzere Bestler'e gittikten sonra, Zeki bana:
"Hasan'ı yanına al, birlikte gidin Meydin karakolunun keşfini yapın." dedi.
Bu durum, saha toplantısına gitmeyecek kakar tepkili olan Zeki'nin, her şeye rağmen yine de, müdahale ile az da olsa yola geldiğinin göstergesiydi. Artık doğrudan düşman hedef alınıyordu.
Hasan arkadaşla gidip Meydin karakolunun keşfini yaptık. Dönüşte Zeki'ye keşif raporumu sunarak:
"Meydin karakoluna, ancak taciz eylemi yapabiliriz." dedim.
Zeki benim bu önerime:
"Olurmu? Devrimciler sonuç alıcı kişiliklerdir! Ben karışmam, devrimcilikte çözümsüzlük olmaz! Gidin sonuç alıcı bir çözüm bulun!" diye işkillendi.
Bu defa sonuç alıcı bir çözüm için, Hasan'la birlikte yeniden Meydin karakolunun keşfine gittik. Gerillaya, ağabeyi Yusuf'un yerine birkaç ay önce katılmış olan Hasan, tamamen tecrübesiz olduğu gibi henüz 14-15 yaşında bir genç olarak, bu konulara eğilim ve meraktan da yoksundu. Kendisine söyleneni yapan, sorulduğunda cevap veren sessiz sakin biriydi. Yanımdaki bu "Sessiz dünya"

Hasan'la Meydin karakolunun çevresindeki araziyi dikkatle keşfetmeye çalıştım. Kafamı, karakolu geri çekilmeye elverişli en yakın mesafeden vurabileceğimiz noktayı bulmak için çatlatasıya yordum. Zeki de hiçbir şey dememişti. Dürbünle, çıplak gözle uzaktan yakından saatlerce karakolu ve çevresini izledim.
Meydin karakolu, Bêrê Mîrê yakınında üstlendiğimiz noktaya bir saat mesafede, bir tepenin eteğindeki düzlükte kuruluydu. Birbirine bitişik "U" şeklinde üç parça binadan oluşuyordu. Giderek artan bir iç sıkıntısı ve huzursuzluk içinde keşfimi sürdürdüm. Sıkıntım ve huzursuzluğum, sonuç alamamamın yanı sıra, bununla bağlantılı olarak, Zeki'yle ilgiliydi. Zekinin üslubu sert olmaktan öte, kırıcı ve çok çirkindi… Onun yetki ve denetimi altında insan bir olumsuzluk durumunda, kediyle aynı torbaya girmiş gibi oluyordu. Başarısızlığa uğrayıp da Zeki'nin diline düşmektense, kenefin-helanın çalına düşmek yeğdi.
Ortamda herkesin içinde insanı yaralayıp, yıpratıyordu. Gün boyu yaptığım keşiften sonuç alamadan noktaya dönmeyi, Zeki'nin karşısına sonuçsuz çıkmayı düşünmek bile istemiyordum. Sıkıntım-kaygım zihnimi kamçılıyor, bu bilinçle araziyi, karakolu daha derinden ve ayrıntılı inceliyordum.
Bu ruh hali içinde araziyi didik didik incelerken, eteğinde karakol binası kurulu olan tepenin tam zirvesinde, kocaman yekpare bir kaya dikkatimi çekti. Kaya ile karakol binası, bulunduğum noktadan aynı hizada görünüyordu. Bu görüntüyü incelerken, hayalimde, kayanın karakol binası üzerine yuvarlanması zihnimde kendiliğinden kıvılcım gibi çaktı. Ardından bunu bilinçli olarak hayal ettim. Tepenin zirvesindeki kaya kütlesi, orada müthiş bir mancınık güllesi gibi duruyordu. Onu oradan karakolun üzerine fırlatacak mancınığımız yoktu. Fakat kaya kütlesi bulunduğu yerden aşağı yuvarlanırsa, rampa aşağı inerken kazanacağı hızla çarptığında, karakol binasını yamyassı ederdi. İçindeki herkes ve her şey tuz-buz olurdu. Gabar'da tepelerin jeolojik yapılanmaları ve yükseklikleri neredeyse birbirinin aynıdır. Karakolun arkasında yükselen tepenin yüksekliği ortalama 400-500 metre vardı.
Kayayı yakından görüp incelemek için tepenin zirvesine çıktım. Tonlarca ağırlıkta ve gıranit gibi de sağlam, büyük bir kaya kütlesiydi. Kayanın arkasından üzerine tırmanarak, dürbünle "çekül" ölçüsünü aldım. Aşağıda birbirine bitişik "U" halinde kurulu karakol binasının tam ortasındaki bölümüne denk geliyordu. Kaya buradan aşağı yuvarlandığında, ortadaki bölüme vurunca karakolun, birbirine bağlı yan bölümleri de yerle yeksan olurdu. Çevresinde başka kaya-taş da yoktu. Yalnızca önünde yere gömülü sivri bir taş çıkıntısı vardı. Bu kırıldığında kaya yuvarlanabilirdi. Olmazsa manivela ile kanırtarak iterdik.
Bu koşullarda, bundan daha iyisi olamazdı. Keşfi bitirip noktaya döndük. Zeki'ye keşif raporumu, Meydin karakolunu, zirvedeki kayayla vurma önerimi ayrıntılarıyla anlatarak sundum. Ben sözümü bitirdiğimde Zeki memnuniyet içinde:
"Hah işte tamam! Böyle yaratıcı olacaksınız!" diyerek önerimi onayladı.
Benim planım zirvedeki bu kaya kütlesinin önündeki, çıkıntı taşı çıkarıp, onu kalın odun manivelalar ile kanırtarak aşağı yuvarlamaktan ibaretti.
Ertesi gün akşam bütün güç Meydin karakolunun üzerinde yükselen tepeye çıktık. Gece geç saatlere kadar kayanın önündeki taş çıkıntısını kazarak sökmeye çalıştık. Taşı kırmaya kalkışamazdık çünkü ses karakoldan duyulurdu. Önündeki bu taşı çıkarmadan kayayı manivela ile itmekte mümkün olmuyordu.
Yanımızda, 5 kiloluk zeytinyağı tenekesi içinde biraz TNT ve fenni gübre ile kendi imalatımız olan özel mayınımız vardı. Bütün uğraşlarımıza rağmen sökmeyi başaramadığımız kayayı tutan taşı, mayınla patlatarak kırmayı kararlaştırdık. Mayın tenekesini taşın dibine yerleştirdik. Fünye yi ateşleyerek kayanın arkasına mevzilendik. Karanlığın içinde mayın büyük bir gürültüyle patladı. Kayanın siperine gelmeyip yanlarda uzanan arkadaşlara küçük taş parçaları isabet etti. Patlamayla birlikte, kendisini tutan diş budak taş parçalanınca, o tonlarca

ağırlığındaki taş kütlesi burnumuzun dibinden karanlıkta aşağı doğru yuvarlandı. En az dört yüz metrelik rampadan aşağı yuvarlanırken kazandığı hesapsız hız ve güçle hedefe savruldu. Rampa aşağı, kükremeli tok vuruşlarla, kısa bir yuvarlanmanın sonunda, karanlığın içinden yükselen çatırtı, zirvesinde bulunduğumuz tepeye çarparak yankılandı.
Hava aydınlanmadan güvenli bir noktaya çekilmek zorundaydık. Sonuçları net göremesek de hedefi vurduğumuzdan emin olarak tepeden ayrıldık. Çirav'a çekildik.
Kaya ile vurduğumuz Meydin karakolunun, birbirine bitişik "U" halindeki üç binası da darmadağın olarak, moloz yığınına dönüşmüştü. Düşman ölü ve yaralılarıyla birlikte sağlam kalan malzemelerini de toplayarak o noktayı boşalttı.
Yıllar sonra 1996'da Gabar-Mardin Cephe Komutanı olarak yanımda bir grup arkadaşla, Meydin yakınından geçerken, yolumuzun üzerine çıkan o kaya kütlesini hemen tanıdım.
1988 yılı yaz sonunda bir gece koptuğu tepenin zirvesinden, önündeki karakolu ezip geçerek ta aşağıdaki bu tarlanın ortasına kadar yuvarlanmıştı. Yanımdaki arkadaşlara düşman karakolunu bu kaya ile imha ettiğimizi söyleyerek o geceki eylemimizi anlattım.

KOMUTANIMIZ ZEKİ
Komutanımız Zeki, gün boyu kalmak için üstlendiğimiz her noktada, hepimize hakim bir yere tüneyerek bizi gözetlerdi. Bir komutan ve bir arkadaş olarak gelip bizim yaşamımıza girmez, aramıza katılmaz ama dışardan sürekli sert ve çirkin bir üslupla müdahale ederdi.
Erkek cinste gerçekleşmiş olan, tarihsel egemenlik olgusunu, tarihsel ve güncel koşullarıyla birlikte ortadan kaldırmayı amaçlayan bir kadın hareketinde, bir erkek olarak Zeki, kendisinde gerçekleşmiş olan çok hırslı egemenlik olgusunu örgütleyerek, iktidar olma çabasındaydı. Zeki'nin kişiliğinde, çok hırslı egemenlik olgusunun yanı sıra, aynı zamanda örgütlü egemen erkeğin, kendi zihniyetini, tersinden kadına zorla içselleştirmesinin sonucu olan kocakarı ve eli maşalı kaynana özellikleri de vardı.
Gerillada gündüz hareket olmadığı için, hava kararıncaya kadar sabit konumlandığımız noktada, biz de yapı olarak topluca bir yere tüneyerek, komutanımız Zeki'yi dikizleyemezdik. Daracık bir noktada gün boyu nöbet, mutfak vb. genel görevlerin yanı sıra, kendi aramızda olağan insani ilişkilerimiz, alışverişlerimiz olurdu.
Orada, tünediği yerden bizi gözetleyen Zeki, bu sırada ortaya çıkan her türlü küçük sakarlıklarımıza, kusurlarımıza, karşılıklı şakalarımıza, ona göre anlamsız, küçük uğraşlarımıza, o anki ruh haline göre keyfi yerindeyse, tamamen mahalli bir ağızla alay ederek, keyifsiz, morali bozuksa tam bir it dalaşı ile yönelerek, o arkadaşın anasından emdiği sütü burnundan getirinceye kadar "Dırdır " eder, küfürler eşliğinde çemkirirdi.
İçi kenef gibi kokmuş, ağzı bozuk bir kişilikti. Isırgan otu gibi diliyle insanın içini acıtır, onurunu incitir, insanı kendi arkadaşları önünde küçük düşürürdü.
Benim en büyük kaygılarımdan biri, ortamda Zeki'nin diline düşmekti. Bu kaygı bende gündelik yaşamda otokontrol işlevi görüyordu. Zeki'nin kenef ağzına, ısırgan, çirkef diline düşmektense, demanların ahırları önündeki taze gübreliklere düşmeyi yeğlerdim. Nerdeyse korku sınırında yaşadığım bu derin kaygı sayesinde Zeki bana hiç yönelmedi. Bunda Zeki'nin bana duyduğu ihtiyacın rolü de büyüktü.
Zeki, yapı içinde arkadaşları kendine göre seçerek ayrım yapardı. Ben araziye hakimdim. Kendisi için sorunsuz, risksizdim. Daha en başından bana:
"Sen sürekli benim yanımda kalacaksın." demişti. Bir de:

“Senin üzerinden aşiretini kazanacağız, senden iyi bir komutan çıkar.” dediğini anımsıyorum.
Üzerimde hesapları vardı. Zeki, her arkadaş üzerinden hesap yapan biriydi. Fakat bu hesapları bir komutan olarak örgüt ve hareket için değil, tamamen kendisi için yapan bencil ve dar kafalı bir kişilikti.

YAŞAR ARKADAŞIN TAVRI

Gerillaya 1987 baharın da askerlik yasasıyla katılmış olan Yaşar arkadaşı, uyku dışında hareketsiz görmek mümkün değildi. Sırası geldiğinde yüklendiği mutfak, nöbet, keşif ve erzak gruplarında yer almanın dışında, görevli arkadaşlara yardım eder ya da kendine bir iş, uğraş yaratırdı. Güzel ruhlu, iyi, emekçi biriydi. Adrenali yüksek, neredeyse hiperaktifti. Kişilik ve metabolizma yapısı gereği, sürekli bir şeylerle uğraşarak hareket halinde olan Yaşar arkadaş, bu niteliğinden dolayı, Zeki’nin kocakarı ve kaynana komplekslerine en fazla hedef olan arkadaştı. Zeki’nin kendisine sudan bahanelerle yöneldiği, her defasında maruz kaldığı hakaret dolu sözleri içine atıp, gözleri dolu, ağlamaklı bir halde bir kenara çekilerek sessiz kalan Yaşar arkadaş, bir gün kimsenin kendisinden beklemediği, kimsenin aklından bile geçiremeyeceği bir çıkış yaparak, Zeki’ye karşı tavır koydu.
Çirav’dayık. Her zamanki gibi normal koşullarda konumlandığımız bir noktada şimdi anımsayamadığım basit bir gerekçeyle, tünediği yerden hışımla Yaşar arkadaşın üzerine gelen Zeki, ona çok ağır sözler sarf etti. Küfürler yağdırdı. Zeki’nin Yaşar arkadaşa:
“Yaşar böyle yapma! Böyle yaparsan kafana bir mermi sıkarım senin!” diye avaz avaz haykırdığını anımsıyorum.
Her defasında dişini sıkıp, her şeyi içine atarak sessizce bir köşeye çekilen Yaşar arkadaş, bu defa öyle yapmadı. Çirkef ağzından tükürükler saçarak kendisine küfürler yağdıran, infazla tehdit eden Zeki’nin karşısına dikildi ve ona:
“Zeki, senin yaptığın yanlış! Ben bunu biliyorum. Fakat parti sana görev vermiş ne yapalım.” dedi.
Yirmili yaşlarının ilk yarısında, uzun boylu, kara yağız, elindeki silahıyla yarışan filinta gibi delikanlı bir genç olan Yaşar arkadaşın bu hiç beklenmedik çıkışı, kararlı duruşu ve kesin tavrı karşısında Zeki, şaşırmaktan öte afalladı. Hiç bir şey diyemedi, sessizce dönüp gitti ve bu defa bizi göremeyeceği, bize görünmeyen bir yere çekildi. O günden sonra Zeki, Yaşar arkadaşa bir daha asla eskisi gibi davranamadı.
Çatak’ın Erax köyünden olan Yaşar arkadaş, 1990 Haziranı’nda Çirav’da düşmanla girdikleri bir çatışmada 5 arkadaş ile birlikte şehîd düştü.

MAMOSTEM FADIL ARKADAŞ

Okuma yazmayı öğrenme isteğim, içimde giderek palazlanan bir tutkuydu. Küçük bir bloknot defterimle yanında bir kalemim vardı. Cebimde taşıdığım bu defter ve kalemimle sürekli çalışarak, harflerin kendi başlarına ve biraraya geldiklerinde taşıdıkları gizemi çözmeye çalışıyordum. Kendi başıma sürdürdüğüm bu çaba, çok verimsiz ve meşakkatli oluyordu. Okuma yazmayı birilerinden öğrenmem gereketiğine ilişkin somut bir fikrim olmadığı gibi, olsa da bunun imkanları yoktu.
Bir gün, gündüz, bir noktada her fırsatta olduğu gibi, kağıt-kalemimle kendi başıma cebelleşirken, Fadıl (Deşta Lala) arkadaş, omuzumun üzerinden usulca eğilerek:
“Günlük mü tutuyorsun?” diye sordu.
Ben mahçup bir halde hiç ses çıkarmadım. Bu arada defterimdeki kargacık burgacık harfleri gören Fadıl arkadaş, kendi başıma öğrenme çabamı anlayınca, bu defa:
“İstersen birlikte çalışabiliriz.” dedi.

O günden sonra Fadıl arkadaş, her fırsatta yanıma gelerek:
“Hazır mısın?” diye sorduğunda hemen çalışmaya geçerdik.
Göreve giderken yerine beni çalıştırması için İsmail(Dêrik) arkadaşı ayarlayan Fadıl arkadaşın benim üzerimde böylesine ödenmez bir emeği vardır.
İlk okuma-yazma eğitimimi o en ağır pratik koşullarında Fadıl arkadaştan aldım. Türkçe okuma yazmayı belirtiğim koşullarda onun verdiği eğitimle söktüm. Örgütlü egemenlerin, sınıflı toplum sistemlerinin bütün dönemlerinde üzerimizde uygulanan inkar, imha ve asimilasyon stratejisi ve poltikalarının sonucunda, anadilde eğitim sistemimizi kuramadığımızdan Partinin resmi dili zorunlu olarak Türkçe’ydi. Türkçe okuma yazmayı öğrenmek gerekiyordu.
Fadıl arkadaş eğitimli aydın bir arkadaştı. 1984 yılında yeniden diriliş atılımımızın hemen ardından, Erdal (Mustafa Yöndem) ve Şiyar(KazımKulu) gibi, partimizin Botan’a giren ilk öncüleri tarafından örgütlenerek gerillaya katılmıştı.
Gerillaya katılmadan önce evli olan Fadıl arkadaşın, bizde pek adetten olmasa da aramızda her fırsatta, özlemle andığı bir kızı vardı. Değerli mamostem Fadıl arkadaş 1989’da Mişarî’de düşmanla girdiği bir çatışmada şehîd düştü.

GENEL TOPLANTININ ARDINDAN
Herekol toplantısından aldığı tepkiyle, genel toplantıya gitmeyen Zeki’nin yerine, Eruh gücümüzü temsilen Bestler’e giden Mahir arkadaş ve grubu Gabar’a eylülde, Hareketli Anabirlik gücümüzle birlikte döndüler.
Pîro’da yapılan genel toplantı ve sonrasında önemli gelişmeler olmuştu. Düşman, Harran’dan Botan’a giriş kapısı olan Gabar’a özel bir önem veriyordu. Gabar’ın hemen bütün köylerinde ve arazinin stratejik noktalarında kalabalık güçlerle yerleştiği sabit karakolları ve bunlar arasında hareketli birlikleri vardı.
Eruh gücü olarak, Gabar’ın neresinde bir eylem yapsak, grup olarak nerde görünsek düşman oraya konumlanıyor, peşimize düşerek adeta bize nefes aldırmamaya çalışıyordu.
Gabar’da bu denli yoğunlaşarak titizlenen düşmanın, Çirav’ın ötesinde, Botan’da hiçbir etkisi yoktu. Pîro’da yapılan genel toplantıda bu durumu değerlendiren arkadaşlar, düşmanın Gabar ısrarına aynı şekilde ısrarla karşılık verme kararı almıştı.
Hayri(Cuma) arkadaşın düzenleyip yönettiği Pîro toplantısında Gabar’ı tutma kararı alınmış, sahadaki seçme güçlerle yeniden düzenlenen Hareketli Ana Birliği’mizin Gabar’a geçmesi kararlaştırılmıştı.
Alınan karar doğrultusunda, toplantıdan sonra Bestler’den Gabar’a gelmekte olan Hareketli Anabirlik, Kaniya Kaymakam(Kaymakam Pınarı-Çesmesi) yakınlarında pusuya düşmüş, burada çıkan çatışmada, Birlik Komutanı Metin(Şahin Baliç) yaralanmış, güç geri Pîro’ya dönmüş. Pîro’da yapılan düzenlemeyle, Hareketli Ana Birliğin başına, Metin’in yerine Ebubekir(Halil Ataç) getirilmişti.
O dönemde, Hareketli Anabirlik Komutanı, aynı zamanda Ülke Koordinesi-Sorumlusu oluyordu. Hayri arkadaş, Pîro toplantısından sonra Önderlik sahasına gitmişti.
Eylül 1988’de Çirav’da Bira Aska yakınlarında buluştuğumuz Hareketli Ana Birliği’n üç takımdan oluşan düzenlemesi şöyleydi:

-Birlik Komutanı ve Ülke Koordinesi: Ebubekir(Halil Ataç). Kaçtı.
-Genel Siyasi Komiser: Hogir(Cemil Işık). Kaçtı.
-Bölük Komutanı: Celal(Şirnex). Kaçtı.

-Birinci Takım Komutanı: Piling (Kîçî) arkadaş. Şehîd düştü.
Takım Siyasi Komiseri: Baran (İbrahim Babat-Qamişlo). Kaçtı, JİTEM’de kontra oldu.
-İkinci Takım Komutanı: Ali (Kîçî) arkadaş. Saflarda.

Takım Siyasi Komiseri İsmail (Dêrik) arkadaş. Şehîd düştü.
-Üçüncü Takım Komutanı: Gürcan(Abdullah Bayık. Deşta Lala) arkadaş. Saflarda.
Takım Siyasi Komiseri: Sarı Hüseyin (Süleyman Aslan) arkadaş. Şehîd düştü.
Anabirlik gücümüzde yer alanlar:
- Dr. Kemal(Mardin) arkadaş. Mardin'de şehîd düştü.
- Eşref arkadaş. 1988 Ekim ayında, mide kanamasından şehîd düştü,
- Erdal(Osman Sidar- Gundikê Mele) arkadaş. 1990'da Çirav sorumlusuyken şehîd düştü.
- Emin(Umyanus) arkadaş. 1992'de Takım Komutanı'yken, Ramuran'da çığ altında kalarak şehîd düştü.
- Biksici Salih(Kars) arkadaş. Önderlik sahasından gelen biksimizi o kullanıyordu. 1989 Mart'ında Çirav'da şehîd düştü.
- Orhan(Bilikî) arkadaş. 1990'da Tahtı Reş'te 17 arkadaşla birlikte şehîd düştü.
- Bedri(Kurtalan) arkadaş. 1988'de Kelha Memê de yaşanan bir çatışmada şehîd düştü.
- Hazım(Mijinî) arkadaş. 1990'da Çukurca'da şehîd düştü.
- Ramazan(Gırıkı) arkadaş. 1992'de Çukurca'da karakol baskınında şehîd düştü.
- Azad(Zêwkî) arkadaş. Şehîd düştü.
- Kemal(Sipêrtî) arkadaş. 1996'da Garzan'da Parti Merkezi –Eyalet Komutanı'yken şehîd düştü.
- Şoreş(Abdurrahman Fınık) arkadaş. 1989'da Geliyê Gûrdûla'da şehîd düştü.
- Bedri(Sipêrtî) arkadaş. Şehîd düştü.
- Dijwar arkadaş. Bestler'de Bölük Komutanı olarak şehîd düştü.
- Dağıstan arkadaş. Garzan'da Bölük Komutanı olarak şehîd düştü.
- Hasan(Haruna) arkadaş. Kırklı yaşlarındaydı. 1989'da Çiyayê Bizina'da şehîd düştü.
- Yaşar arkadaş. Kırklı yaşlarındaydı. 1989'da Haruna'da şehîd düştü.
- Nadir(Amed) arkadaş. 1990'da kongre sürecinde Amed'te şehîd düştü.
- Amed(Xuydan-Akı) arkadaş 1989'da şehîd düştü.
- Akif(Kobanî) arkadaş. 1989'da Mişarî'de şehîd düştü.
- Selim(Amed) arkadaş. 1988 Aralık'ında mayına basarak şehîd düştü.
- Rizgar(Beşîrî-Êzîdî) arkadaş. Amed'te şehîd düştü.
- Nuri(Beşîrî) arkadaş. Amed'te şehîd düştü.
- Ferhan(Kurtalan) arkadaş. 1989'da Mişarî'de şehîd düştü.
- Reşit(Kurtalan-Tili) arkadaş. 1989'da Mişarî'de şehîd düştü.
- Halil(Dêrik-Rojava) arkadaş. 1989'da Çiyayê Bizina'da şehîd düştü.
- Şerif(Goyî) arkadaş. 1997 de Xinêrê'de şehîd düştü.
- Halil(Giver)-(Çavreş) arkadaş. 1989'da Çirav'da şehîd düştü.
- Haşim(Kîçî) arkadaş. Hasta düştü evine yollandı.
- Şerif(Goyî) arkadaş. Saflarda
- Kenan (Kobanî) .
- Aziz….. ? -Ali… ? - Koçgiri – Kürtçe bilmeyen uzun boylu bir arkadaştı(?).
- Egîd(Goyî), (?)
- Rêzan (?)
- İbrahim(Êzîdî), (?)
- Rıza (?)
- Têkoşer(Rojava)
- Cihat, 1989 kışında içimizden kaçtı. Peşine düşüldü. Düşman karakoluna yetişemeden vuruldu.
- Delil. Kaçtı
- Hamit(Batuyî). Kaçtı.
- Rizgar. 1993'te Amed'de teslim oldu.
- Edip(Nihiki) 1989'da kaçtı.
- Tahir(Bilikî). 2005'te Garzan'da kaçtı.

- Şahin (Şirnex). Oturdu.
Pîro toplantısının kararlarına göre yeniden düzenlenerek Gabar'a gelen Hareketli Anabirlik yapısının çoğunluğu zorunlu askerlik yasasıyla katılmış olanlardı.
Toplantı öncesinde Önderlik sahasından bir grup geldi. Bu guruptan, düzenlemeleri Eruh gücüne olan Hasan(Haruna), Ahmet(Xuydan), Akif(Kobanî), Selim(Amed), Nadir(Amed) ve Yaşar arkadaşları anımsıyorum.

ZEKİ İLE EBUBEKİRİN İKTİDAR DALAŞI
Hareketli Anabirlik ile Eruh gücümüz, Gabar'da buluşup-birleştiği andan itibaren, Anabirlik Komutanı ve Ülke Koordinesi Ebubekir ile Eruh gücü Komutanı Zeki arasında sorunlar baş gösterdi.
Ortamda, yaşamda, her iki güç sorumlusunu birbirine düşürecek görünürde, elle tutulur somut hiç bir sorun yoktu. Güçleri, dolayısıyla yönetimleri zorlayacak bir eylem ve hareketlilik de yoktu ortada.
Buna rağmen Zeki ile Ebubekir, iki üst yönetici olarak, yapı içinde ulu orta birbirlerine bağırıp çağırarak, küfürler ederek diş gösterip çemkiriyorlardı. Üst yönetimin içimizde ulu orta sürdürdüğü bu "İt" dalaşı karşısında hepimiz çok şaşırdık, neye uğradığımızı bilemedik. Bunlar güya bizim yöneticilerimiz, öncülerimizdi. Bunlarınki Apoculuk değil, alenen çapulculuktu.
Yapı olarak içimizde, gözümüzün önünde yaşanan bu "İt" dalaşının nedeni, yetki-kariyer ve iktidar savaşıydı.
Zeki, Ebubekir'in Anabirlik Komutanı ve dolayısıyla ülke genel sorumlusu olmasını, kabul ve hazmedemiyordu. Ebubekir de üstlendiği görevi taşıyamayacak kadar güçsüz, yerini dolduramayacak kadar çapsız bir kişilikti.
Ebubekir ile Zeki'nin bu primitif, ham ve cılk iktidar dalaşı, hepimizin psikolojisini-moralimizi ve yaşamı bozup alt üst edince, bu iki "Komutanın" evlere şenlik durumları üzerine yönetim toplantısı yapıldı. Toplantıda Mahir(Zer) arkadaş ile o yakınlarda Önderlik sahasından gelen arkadaşların, Ebubekir ile Zeki'yi eleştirdikleri bize toplantı aktarımında açıklandı.
Aldıkları eleştirilerin Zeki ve Ebubekir üzerinde biçime dair bazı olumlu etkileri ve sonuçları oldu. İktidar mücadelesinin bu kadar yoz üslup ve battal bir tarzla yürütülmesinin abes olduğunu fark ettiklerinden olsa gerek, ortamda, yapının içinde, birbirlerine, saflara katılmadan önce içinde bulundukları cinsiyetçi-sınıflı dünyanın "Beyaz Türk" versiyonunun kışla ekolünden edindikleri, galiz küfürlerle it dalaşını bıraktılar.
Buna rağmen, Ebubekir ile Zeki arasındaki iktidar dalaşı, biraz örtülü fakat derinleşerek sürdü. Bu mücadelede genel siyasi komiserler sorumlusu Hogir'i yanına çeken Zeki, Ebubekir'i etkisizleştirdi.

HALİL'İN SORUNU
Üst yönetimde Ebubekir ile Zeki arasında iktidar sorununun patlak verdiği günlerde, yapı içinde de Halil sorunu çıktı. Ana Birliğin, Gürcan arkadaş komutasındaki takımı, Çirav'dan Çiyayê Findik tarafına geçerek, erzak çıkarmakla görevlendirilmişti. Takım göreve giderken Çirav- Gabar arasında Aval yakınlarında pusuya düştü. Arkadaşların pusuda düşmanla girdikleri çatışmayı, araziden bulunduğumuz yerden çıplak gözle görerek izledik. Gece her taraf aydınlatma mermileri-ışıldaklarla pırıl pırıl aydınlandı. Bütün vadiler ve yamaçlar karşılıklı sıkılan silah sesleriyle yankılanarak inledi. Müdahele için hem mesafe uzaktı hem de gece olduğundan her bakımdan riskliydi. Müdahale halinde arkadaşlarla birbirimizi vurabileceğimiz gibi, düşmanın bir başka pususuna da düşebilirdik. Gürcan arkadaşın komutasındaki gücümüz, gece pusudan çıkıp, kayıp vermeden Findik tarafına geçmişti.
Düşman sabah Çirav'a çıktı. Biz de operasyona çıkan düşmanı vurduk. Geliyê Gûrdûla'ya indik ve burada gruplar halinde araziye dağıldık. Daha araziye yeni

dağılmıştık ki, Halil'in nöbet sırasında silahını ve raxtını bırakarak kaçtığı haberi geldi.
Halil, aramızda "Çavreş" dediğimiz 14-15 yaşlarında portatif bir arkadaştı. Askerlik yasasıyla katılmıştı. Piling arkadaşın komutasında, benim de içinde yer aldığım 6 kişilik bir grup Halil'in peşine çıkarıldık. Ebubekir bize: "Hali'i düşmana ulaşmadan yakalama" talimatı verdi.
Aramızda durumu tartıştık. Halil düşmana değil, doğrudan eve giderdi. Ortamda, fırsatını bulunca bize, annesini, babasını, kardeşlerini ve evini özlediğini çıtlatırdı. Halil'in sorunu da buydu. Halil, Giverliydi. Çok özlediği anne babası, kardeşleri ve evinin bulunduğu Giver, Çirav'ın öte yakasında, Şirnex'ın karşısındaydı. Çirav'ın öte yakasına geçerek, Giver'in üzerinde konumlandık. Orada grup komutanımız Piling arkadaş bana:
"Gece dürbünümüz var artık, al bak!" diyerek, iki kilo kadar ağırlığında, uzunca bir şey uzattı. Gece dürbününü ilk defa orada gördüm ve kullandım. Önderlik sahasından yeni getirilmişti. Giver'i gece dürbünü ile izleyerek keşfettim. Hareket yoktu. Köye inerek doğruca Halil'in evine gittik. Herkes yatıyordu. Evi aradık Halil yoktu. Sabah oluyordu. Halil'in babasını yanımıza alarak Giver'den çıktık. Giver kapısı denilen bir noktada konumlandık. Burası Çirav zirvesinden gelen ana patikanın üzerinde bir boğazdı. Arkadaşlar yattılar. Günün ilk nöbetçisi bendim. Gün çoktan ağarmış, ortalık aydınlanmıştı.
Bir süre sonra patikada biri belirdi. Onu hemen tanıdım, Halil'di, köyüne geliyordu. Yola bizden önce çıktığı halde, garibim daha yeni geliyordu. Belli ki düşmana gitmeyi aklından bile geçirmemişti. Çavreş evine gidiyordu. Piling arkadaşı kaldırdım.
"Kalk, Çavreş geliyor!" dedim.
Piling arkadaş, Halil'in yanımızdaki babasına:
"Patikaya çık, yanına çağır onu." dedi.
Babası patikaya çıkarak Çavreş'i çağırdı. Sesini duyup da onu patikada görünce adeta kanatlanıp uçarak babasına koşan Çavreş'in sevinci ve mutluluğu kursağında kaldı. Çünkü babasının yanına ulaştığında biz de ayağa kalktık. Babasına ulaştığı anda ağlamaya başlayan Çavreş, sevinci, hüznü ve korkuyu aynı anda yaşadı. Çavreş'i aldık.
Piling arkadaş, Çavreş'in babasına:
"Sen hiç merak etme, evine dön, ona hiçbir şey yapmayacağız." diye söz ve güvence verdi. Çavreş'in babası Giver'deki evine döndü. Biz de hala ağlamakta olan Çavreş'i alıp, başka bir noktaya konumlandık. Piling arkadaş Çavreş'le şakalaştı. Piling arkadaş çok şakacıydı. Kendi takımındaki şervanı Çavreş'e öyle şakalar yaptı, öyle diller döktü ki, birbirine karışan duygularını ayrıştıramayan Çavreş, kah ağlayıp, kah gülmeye başladı.
Arkadaşlarla Deşta Bira'da buluşacaktık. Gece onlara ulaştık. Sabah tekmilimizi vererek, Çavreş'i yönetime teslim ettik. Piling arkadaşın Çavreş üzerine raporu, onun düşmanla hiçbir ilişkisi olmadığı, yalnızca evine gittiği üzerineydi. Buna rağmen Çavreş için kaygılıydık. Kaçmıştı…
Yönetim toplantısından Halil'in affı ve silahının verilmesi kararı çıktı. Yönetimin bu kararını büyük bir şaşkınlık ve sevinç içinde karşıladık. Herkesin bir sorunu vardı. Ebubekir ile Zeki'ninki iktidar sorunuydu. Halil'in sorunu da ailesine duyduğu özlemiydi.
Bütün bunların hepsi, tüzel bir kişilik olarak örgütün sorunu oluyordu. En çok sorunu olan örgüttü. Ve biz o zamanlar bunu hiç göremiyorduk…

EŞREF ARKADAŞIN ŞAHADETİ

Karnê ile Biyave arasında bir noktaya milislerimiz iki traktör erzak getirdi. Kış üstlenmesi için sağlanan erzakımızı, bütün güç giderek taşıdık. Erzak taşınırken,

Eşref arkadaş(Rojava) rahatsızlandı. İki gün içinde ağırlaşıp fenalaşarak şehîd düştü. Eşref arkadaş, naaşını gördüğüm ilk şehidimizdi. Ağzından kan boşalmıştı. Mide kanaması geçirdiği söylendi. Dr. Kemal arkadaş, o koşullarda elinden gelen her şeyi yaptı fakat arkadaşı kurtaramadı. Eşref arkadaşın naaşını sade bir törenle, uğrunda savaştığı Kürdistan toprağına verdik

ERUH GÜCÜNDEN ANA BİRLİĞE GEÇİŞ
Anabirlik ve Eruh gücü olarak, Gabar'ın Navsar mıntıkasına geçtik. Navsar mıntıkası, Derşêw-Sipivyan ve TRT tepesi arasında, Gabar'ın tam ortasında bir yerdi. Kalabalık bir güçle konumladığımız Navsar'dan herhangi bir yöne, bir saat inildiğinde düşmanın yerleşik karakol güçleriyle karşılaşılıyordu. Bu karakolların arasında düşmanın hareketli birlikleri dolaşıyordu.
Navsar'da bazı düzenlemelere gidildi. Buna göre; Mahir(Zer) arkadaş, bir takımlık güçle(12 kişi) erzak çıkarmak ve Garzan'la bağları kurma görevleriyle Mişarê alanına gitti. Benimle konuşan Zeki:
"Anabirlik seni istiyor. Onlar Gabar'da hareket halindeler. Sen araziyi tanıyorsun. Gabar'da kaldıkları sürece, kendileriyle hareket etmeni istiyorlar. Onlar Gabar'dan çıkarken yine bizim yanımıza geleceksin. Ne diyorsun ister misin?" dedi. Ben de:
"Nasıl uygun görülüyorsa öyle olsun." dedim.
Zaten üst yönetimin aldığı bir karardı. Böylece Eruh gücünden, Anabirliğe geçtim. Anabirlik'te benimle görüşen Ebubekir:
"Senin mangan yok. Sen yanımızda, yönetimde kalacaksın. Nerede ihtiyaç olursa oraya gideceksin." dedi.

EYLEM HAZIRLIĞI.
Anabirlik Yönetimi, etkili bir eylem kararı aldı. Bunun için yeterli erzak ve öteki bazı lojistik ihtiyaçların sağlanması gerekiyordu. Bu ihtiyaçların sağlanması için, bütün güç gruplar halinde düzenlenerek Gabar'a dağıtıldı. Gürcan arkadaşın komutasında bir grup TRT tarafına gitti. Celal'ın(Şirnex) komutasında, aralarında Piling arkadaşın bulunduğu bir grupla biz, Cennêt köyü tarafına gttik. Fadıl arkadaşın komutasında bir grubun Findik tarafına, Hogır'in komutasında bir grubun Çiyayê Bizina'ya, Ali Kîçî arkadaşın komutasında bir grubun Deşta Gabar-Biyave'ye gittiklerini anımsıyorum.
On beş gün içinde, kim ne kadar erzak çıkarabilirse, Gabar'ın Navserî Newroz noktasına getirmesi gerekiyordu.
Biz 18 kişiydik. Bize her türlü desteği canları pahasına veren Cennêt'in Ermeni yurtseverleri sayesinde, umduğumuzdan çok daha fazla erzak çıkardık. Cennêt'te, Egîd arkadaşın milislerinden Deştu ile Titu kardeşler vardı. Bu yurtsever Ermeniler, canları da dahil her şeylerini partiye vakfetmişlerdi. Cennêt ve çevresinden çıkardığımız erzakları Kela Şêxê Reş noktasında biriktiriyorduk. Piling arkadaş, orda erzak depolamak için çok güzel bir yer bulmuştu. Topladığımız erzakı oraya istif ettik.
Anabirlik Birinci Takımı'nın Siyasi Komiseri Baran da bizim gruptaydı. Cennêt ve çevresinden topladığımız erzakları depoladığımız yeri o da biliyordu.
Bir sabah, karşı yamaçta hareket gördük. Dürbünle keşif yaptık. Bir düşman timi arazide hareket halindeydi. Hava sisliydi. Bütün sırtta, parçalı öbekler halinde, süzülerek dolaşan sis içinde, düşman timini denetim altında tutarak işimize baktık. Arkadaşların bir bölümü yatıp uyudu. Fakat biz, karşı sırttaki timi denetim altında tutarken, bu arada sis arasından sızan başka bir tim içimize kadar girmişti. Biz bunu fark edememiştik. Bir anda yoğun bir ateş altında kaldık. Hemen toparlanıp manevraya giriştik. Gafil avlanmamıza neden olan sisten bu defa biz yararlanarak, basıldığımız noktadan güçlükle çıkabildik. Uygun noktada mevzilenerek düşmanla çatıştık. Düşmanın bu çatışmada ölü ve yaralıları oldu.

Çatışma sürürken üzerimizdeki sırtlardan görüntü aldık. Kuşatıldığımız kaygısıyla dürbüne sarılıp keşif yaptık. Bunların düşman değil bizim arkadaşlar olduğunu anladık. Ali(Kîçî) arkadaşın komutasındaki grubumuzdu. Ebubekir'in de aralarında bulunduğu grubumuzla birleşerek, bütün sırtı tutup, düşmanla gün boyu çatıştık. Çatışma sırasında, helikopterle çevremize indirme yapan düşman, takviye ile de ilerleme sağlayamadı. Hava kararınca çekildik. Sabaha karşı Navsar-Nevroz noktasına ulaştık. Hiç kaybımız olmadığı gibi kimsenin burnu bile kanamamıştı.
Buna karşın, içimize kadar sızan düşman timinin, beklenmedik yoğun ateşi altında, hızla toparlanıp çekilirken, Piling arkadaşın çantası, Önderlik sahasından yeni getirilen ilk gece dürbünümüz ile bir de laliğimiz noktada kalmış, düşmanın eline geçmişti.
Biz noktada dinlenirken, daha yorgunluğumuzu atmadan, Fadıl arkadaşın komutasındaki grubumuz geldi. Hepsi pür neşe, keyif içindeydiler. Nedenini bize hemen anlattılar.

AYLAK MEMED-CİK
Gündüz, arazide konumlandıkları noktanın hemen yanı başından, 14 katırlık bir yük kervanı geçmiş. Başında iki köylüyle ilerleyen kervanın önüne çıkarak, yükleri kontrol etmişler. Birde ne görsünler? Denklerin tümü, askeri lojistik yükü. Başındaki köylüler, kervanın koruması askerlerin, hemen sırtın arkasından geldiklerini söylemişler. Arkadaşlar kervanla birlikte köylüleri de yanlarına alarak, arazide ters yönde kaybolmuşlar. Köylüleri bir yerde bekleterek, kervanı uygun bir yere boşaltmışlar. Katırları köylülere vererek onları bırakmışlar.
Hemen o gece gidip malzemeleri aldık. Kervan denklerinde düşmanın 60 kişiden oluşan, bir bölüklük gücünün kışlık bütün yiyecek ve giyeceklerinin yanı sıra, bol mermi ve birkaç lav silahı vardı.
Giysilerin içinde, subay ve er üniformaları, parkalar, kazaklar, çoraplar, eldivenler ve iç çamaşırları vardı.
Yiyecek olarak, bakliyat, konserve, helva ve benzeri şeyler vardı. Subay parkalarından birinin cebinden, bir "Yönetmelik" broşürü çıkmıştı. Bu broşürün bir yerinde:
"Bir teröriste, 75 asker gerekir." deniliyordu.
Broşürün bu bölümü, aramızda yüksek sesle okunduğunda, düşmanın bize karşı hesabı, hepimizi çok sardı. Hepimiz alenen kabardık, zevkten dört köşe olduk. Bu gerçekten hoş bir şeydi. Ele geçirdiğimiz subay ve asker üniformaları, ileride pratikte ayrıca işimize yaradı. Bunlarla subay ve asker kılığına girerek eylem yaptık.
Gürcan arkadaşın komutasındaki grubumuz, dönüş yolunda düşmanla çatışmaya girdi. Çatışmada Selahattin arkadaş şehîd düştü. Nihêkîli Selahattin arkadaş henüz 14 yaşındaydı.

BERTUR YOLUNDA TUHAFLIK
Erzak konusunda tek eksiğimiz biraz undu. Bunun için her zaman olduğu gibi yine gerillanın ana komu olan Bertura-Mala Fendî'ye gittik. Düşmandan sağlanan ganimetlerle birlikte, eylem için erzak ihtiyacımızın yanı sıra kış üslenmesi için gereken ihtiyacımız da sağlanmıştı.
Yirmi beş kişilik bir grupla, Navser'den Bertur'a giderken, gece yolda bir düşman birliği ile iç içe girdik. Pusuya düşmüştük. Fakat düşman üzerimize değil de, havaya, başka bir tarafa uyarı ateşi açmıştı. Biz de araziden dolaşarak pusu noktasını geçtik. Düşman neden böyle davranmıştı? Arazideki konumu mu uygun değildi? Bizi kalabalık görünce çekinmiş miydi? Bilemem. Fakat o gece şans bizden yanaydı.

Bertur'un girişi ve içi de tutulmuştu. Bir önceki pusu noktasındakiler karanlığa karavana kurşun sıkarak bizi mi uyarmışlardı yoksa Bertur'daki üstlerini mi? O gece karanlıkta olup biten bu durum, yine karanlıkta kaldı...
Üzerimizde ödenemez emekleri olan, Apê Hecî Muhammed daha önce bize:
"Evladım, ola ki köyde düşman olur da bize ulaşamazsanız, değirmene gidin. Orada sizin için her zaman biraz un bırakacağım." demişti.
Değirmen, mezranın dışında, vadinin tabanında, suyun uygun bir noktasındaydı. Gece vakti, bizimle çatışmaya hiç niyetli görünmeyen düşmanı orada bırakarak değirmene gittik. Apê Hecî Muhammed'in dediği gibi, bir kenarda bizim için ayrılmış biraz un vardı. Fakat azdı. 25 kişi gelmiştik. Yarı boş noktaya dönmek olmazdı. Değirmende buğday da vardı. Değirmencilik, o an aramızda bulunan bizim Fınıklı Şoreş'in baba mesleğiydi. Şoreş arkadaş buğday öğütmek için değirmeni çalıştırdı. O buğday öğütürken, biz de Apê Hecî Muhammed Fendî'nin bıraktığı unla ekmek yaptık. İşimizi bitirdikten sonra pişirdiğimiz ekmeklerimizle unumuzu yirmi beş denk yaparak yüklenip Navsar'a döndük.

BÊRÊ MÎRÊ KARAKOLUNA İKİNCİ EYLEM
Bertur'dan döndüğümüzde yönetim, düzenlediği genel toplantıda eylem hedefimizin Bêrê Mîrê karakolu olduğunu açıkladı. Bêrê Mîrê karakoluna bu ikinci eylemimiz olacaktı. Fakat daha önce Zeki'nin komutasında yaptığımız taciz eyleminden farklı olarak, bu defa geri çekilmeyecek, yine içtima sırasında vuracağımız düşmanı, üzerimize çekerek onunla çatışacaktık. Bu tacizci Zeki'nin tarzından, temelden farklı bir tarzdı.
Eylem kararını Anabirlik Yönetimi almıştı. Fakat bu tarz bir eylem kararını belirleyen Ebubekir olamazdı. Doğrudan düşmana yönelik bu tarz eylem, Herekol'da yapılan "Ülke yönetimine müdahale toplantısında" Hayri(Cuma) arkadaşın, Önderlik talimatı olarak dayattığı tarzdı.
Kurnaz ve dayanlıklı olmakla birlikte, vurup sonuç alıcı, koparıcı olmaktan tamamen yoksun, düşmanı tacizden bile sakınıp ürken Ebubekir, böyle bir kararın sahibi olamazdı. Hayır, Ebubekir korkak değildi. Tersine, bazen insanı şaşırtan ve ürküten boyutlarda soğukkanlı biriydi. Eğer cesaret buysa, Ebubekir cesurdu ama mert değildi. Ebubekir, "Bir defa geldiği dünyada, her şeye rağmen, mümkün olduğu kadar uzun ve rahat yaşama" isteği ve bunun çabası içindeydi. Ebubekir'in bu isteği ve çabası, kendi doğrudan pratiğiyle edindiği bir "Felsefesinden" değildi, onun genlerinden kaynaklanıyordu. Bu yüzden, "Nerede, kimlerle, nasıl?" sorularını kendisine sormayı bile akıl edemeden, her koşulda genetik bilisine göre davranıyordu. Dağa çıkmış, gerilla komutanı olmuş, Özgürlük Hareketi'nin ülke sorumluluğunu yüklenmişti fakat basit yaşam peşinde koşuyordu. Ölüm çevresinde kol geziyor fakat kaçıp gitmiyordu. Önderlik'ten ve örgütten aldığı güç ve yetkiyi düşmana karşı kullanmak yerine kendisini yaşatmak için kullanan Ebubekir, mücadeleye hesapsız zararlar verdi, kendisi de şimdiki konumuna savruldu.
Zeki, Piling, Erdal ve ben, dördümüz, Bêrê Mîrê karakolunun keşfine gittik. Eylem öncesi, gün boyu yaptığımız keşfin sonuçlarını, genel planlama çerçevesinde tartışarak değerlendirdik.
Belirttiğim gibi, planlamaya göre; bir önceki eylemin tekrarı olarak, düşmanı içtima anında vuracaktık. Fakat bu defa geri çekilmeyerek, düşmanı üzerimize çekerek yeniden vuracaktık. Karakolun üzerindeki sırtların keşfini buna göre yaptık, ayrıca çatışma sırasında düşmanın helikopterlerle indirme yapmasına uygun noktaları belirledik. Konumlanmamız gereken noktaları tespıt ettikten sonra Navsar'a döndük.

FINDIK-FISTIK OLSA

Eylem planlamasından ve düzenlemelerden önce yapılan genel toplantıda bütün gücün cephane kontrolü yapıldı.
Silah, mermi, şarjör, matara vb. askeri malzeme, herkesin kendi üzerine zimmetliydi. O zamanlar tek bir mermi bile boşa sıkılamazdı. Bunu yapandan hesap sorulurdu, cezalandırılırdı. Koşullar çok zorlu, imkanlar çok sınırlıydı.
Genel denetimde sıra bana geldiğinde denetimi yapan Zeki:
“Kaç mermi yaktığımı” sordu. Ben de:
“Seksen beş mermi.” dedim.
Verdiğim rakamı duyunca, Zeki’nin şaşkınlık ve öfkeden gözü döndü. Çirkefe(üstelik 85 tane) taş atmıştım. Şom ağzını açıp bağırarak:
“Fındık, fıstık olsa bu kadar tüketilmez! Sen cezalısın!” dedi.
Doğrusu ben kaygılandım. Fakat Piling arkadaş ile Celal araya girdiler. Benim için Zeki’ye:
“Arkadaş, sürekli grup öncüsü. İlk müdahaleleri hep o yaptı. Üç çatışmada 85 mermi normaldir.” dediler.
Onları dinleyen Zeki yatıştı, bu defa gülerek:
“Haa… O zaman iyi.” dedi.
İlk defa yüz yüze kaldığım Zeki’nin şerrinden böyle kurtuldum. Gerçekten de Piling ile Celal’in dediği gibi, grubun öncüsü bendim. Doğal olarak ilk müdahaleyi ben yapmak zorunda kalıyordum.
Toplantıda Piling arkadaş, çantasını ve gece dürbününü noktada bırakarak düşmana moral verdiği için eleştirildi. Yaşanan çatışmaların tümü tek tek değerlendirildi. Selahattin arkadaş dışında kaybımız yoktu. Yönetim ve yapı, bu çatışmaları olumlu buldu. Yönetim:
“Gerilla budur.” dedi.
Toplantı günü, BBC haberlerinden, Amed Zindanı’nda özgürlük tutsaklarımıza yaptığı sürekli ve sistemli işkenceleriyle ünlenen, Esat Oktay Yıldıran’ın İstanbul’da vurularak cezalandırıldığını öğrendik. Eylem öncesi bu haber bize büyük bir moral verdi. Bêrê Mîrê karakolunun öğle içtimasında vurulması kararlaştırıldı.

SEVGİLİ ANAMLA
Gürcan arkadaşlar erzak için gittikleri Aşilmê köyü tarafında erzakı bizim Sora zomlarından almışlar. Bu arada bizim zoma da uğramışlar. Annem, babam beni sormuşlar ve mümkünse ya biz gelelim, ya da o gelsin, bir görüşelim, hasret giderelim demişler.
Yapının çoğunluğu, benim gibi askerlik yasasıyla katılmıştı. Bu arkadaşların da aileleri Gabar’da-Botan’da hareket ettiğimiz arazideki zomlarda ve köylerdeydi. Örgüt herkesi ailesini görmeye yollayamazdı. Bu nedenlerle ben Gürcan arkadaşın getirdiği ailemin selamlarını ve sağlık haberlerini almakla yetindim.
Gürcan arkadaş, ailemin isteğini yönetim toplantısında gündeme getirmiş. Ailenin gerillaya yaklaşımlarının çok iyi olduğunu, aşiretin kazanılması için benim ailemle görüşmemin etkili ve yararlı olacağını söylemiş. Yönetim de uygun görmüş.
Eylemden bir gün önce, akşam on arkadaş Aşilmê’deki zomlara gittik. Zom alanında girdiğim ilk çadırda sevgili anamla karşılaştık. Karanlıkta beni hemen tanıdı. Kucaklayıp öptü, sımsıkı sarılıp bağrına bastı. Bir süre öyle kaldık. Sonra elimden tutup beni yanına oturttu. Hiç ama hiçbir şey demedi, tek bir söz olsun söylemedi. Ağlayıp, sızlamadı! Çok sevinmişti. Sevgisiyle sevinci karışıp harmanlanarak mutluluk olmuş, üzerime taşıyor, dizinin üzerinde, iki avucunun arasında sımsıkı tuttuğu elimden içime, yüreğime akıyordu.
Ben de konuşamadım… Anamla birlikte olmanın sevincini sessizce yaşadım. Karanlıkta böyle, el ele, diz dize, yürek yüreğe, karşılıklı sevincimizi, mutluluğumuzu yaşarken, ikimizden de çıt çıkmadı. Oysa birbirimize söyleyecek o kadar çok şeyimiz vardı ki! Belki de bu yüzden sustuk, hiç konuşmadık. Söz,

duyguları ifadeye yetmeyeceği gibi, onları ürkütebileceğinden; anam bunu bildiğinden, ben de bunu anamdan sezdiğimden, hiç konuşmadık, konuşamadık...
Biz, ana oğul böyle el ele, diz dize sessizce, derinden alıp verirken, amcam geldi. Onunla sohbetimiz sırasında da, elimi bırakmayan anam, o zaman da sustu. Babam Finik'a inmişti.
Arkadaşlarla çadırları, yakın zomları dolaştık. Herkes memnun kaldı. Gece ilerleyen saatlerde ayrılık vakti geldiğinde, gidip anamın elini öptüm. Başımı, iki yanağımdan avuçlarının arasına alarak beni gözlerimden öptü. Sımsıkı sarılıp bağrına bastı. Bir süre öyle kaldık. Ardından, bir avucunun içiyle sırtıma, kıyamadan usulca vurarak, olduğu yerde yan dönüp kenara çekildi.
Ayrılırken de tek bir söz söylemeyen anam, durduğu yerde yan dönerek önümü açısıyla, avucunun içiyle kıyamayan vuruşuyla, kararlı vakur duruşuyla bana:
"Davanı bütün kalbimle onaylıyorum yavrum! Gittiğin yolda yüreğim her zaman seninle ve arkadaşlarınladır! Bizi utandırma!" diyordu.

EYLEM

Doğmakta olan güneşten fışkıran huzmelerin karanlığı yırtarak oluşturduğu tan yeri alacasında, eylem öncesi buluşma noktamıza ulaştık. O gün öğleyin, Bêrê Mîrê karakolunu varacaktık. Anabirlik ve Eruh gücümüz geceden beri oradaydı. Toplam seksen kişiydik. Eylem planlamasına göre düzenlemeler yapıldı. Buna göre dört ayrı gruba ayrıldık.
Bir grup helikopterlerle indirmeye karşı savunma amaçlı olarak bulunduğumuz noktayı tutacaktı. Bu görevi Gürcan arkadaşın komutasındaki grup üstlendi. Bir grup; Bêrê Mîrê karakolu ile bu noktanın ortasında bir yere konumlandı. Koordine olarak Ebubekir ve Zeki bu noktadaydı. Bir grup; MG-3 silahıyla karakola ve çevresine hakim olan Kela Bêrê Mîrê'ye konumlandı. Bu grubun başında Serbest (Kîçî) arkadaş vardı. Bir grup; esas eylem gücü olarak Bêrê Mîrê karakolunun 300 metre üzerindeki sırta üslendi. Ben 20 arkadaştan oluşan bu eylem gücünün içindeydim. Eylem grubumuzun komutası Celal'daydı(Şirnex). Gruptan Piling, Erdal, Akif arkadaşları anımsıyorum.
İki tane biksimiz, bir tane bissivingimiz, bir tane diktiriyofumuz ve ferdi silahlarımız vardı. Fakat sahip olduğumuz silahlarımızın mermileri, cephanemiz kapsamlı ve yoğun bir çatışma için "Yok" denilecek kadar sınırlıydı. Anımsadığım kadarı ile bissivingimizin toplam iki ya da üç güllesi vardı. Bunlar kullanıldığında üç atıştan sonra bissiving silahımız çatışma içinde işe yaramaz bir ağırlıktan ibaretti.
Öğleyin saat 12'de içtimaya geçen düşman gücünü, mevzilendiğimiz sırttan bir önceki eyleme kıyasla daha etkili vurduk. Cephanemiz sınırlı olduğundan, ateşi keserek ilk darbeyle darmadağın olan düşman gücünün toparlanıp üzerimize gelmesini bekledik. Toparlanması epey bir zaman alan düşman, merkezden istediği takviye indirme birliklerini taşıyan 3 helikopter üzerimizde belirdiğinde, karakoldan saldırıya geçti. Arka hatta Gürcan arkadaşın komutasındaki savunma gurubumuz, helikopterlerin indirme yapmasını engelledi. Yan tarafımızda indirme yapmak istediklerinde, orada Ali Kîçî arkadaşın komutasındaki gurubumuz MG-3 ile helikopterlerden birini vurdu. Darbe alan helikopter, altımızdaki derin vadinin içine süzülerek gözden kayboldu. Öteki iki indirme helikopteri de kaçmak zorunda kaldı. Bu arada karakoldan, üzerine mevzilendiğimiz sırta tırmanan askerler, Celal'in: "Bekleyin" işaretleri altında burnumuzun dibine kadar gelmişlerdi. Celal'in nihayet verdiği onayla düşmanı çok yakın mesafeden ikinci defa vurduk. İkinci kademeye çekildik.
Yeniden toparlanarak, iki koldan üzerimize gelen düşmanla, bu noktadan cephane sorunumuzdan dolayı, ancak açık hedef gördükçe çatışırken, geri hattan yanımıza gelen Zeki, eylem anında çatışmanın ortasında, grup komutanı Celal'e:
"Silah kaldırdınız mı silah?" diye sordu. Celal de:

“Yok, kaldıramadık.” yanıtını verdi.
Onu duyunca Zeki, açtı şom ağzını, yumdu kem gözünü. Çatışmanın içinde, salya sümük püskürterek, Celal’e bağıra çağıra, küfürler yağdırmaya başladı. Zeki’nin o ortamda şom ağzından dökülen küfürler, bizim silahlardan, düşmana sıktığımız mermi sayısından daha fazlaydı. Celal:
“Çatışma sürüyor, şimdi sırası değil!” diye, uyardıysa da, Zeki’yi zapt etmek imkansızdı. Ağız dolusu küfürler arasında Celal’e:
“Ben biliyordum senin silah kaldıramayacağını zaten.” diyerek, koca karı kakınçlarıyla laf sokuşturuyordu. Zeki’nin kişiliğindeki bu cazgırlığın, egemen zihniyetin hangi versiyonu olduğu doğrusu başlı başına bir araştırma konusuydu.
Başta grup komutanı Celal olmak üzere, hepimiz Zeki’nin bu durumu karşısında şaşırmış, aciz kalmıştık. Zeki’nin bir örgüt kültürü olmadığı gibi, şu ya da bu versiyondan, ortalama bir toplumsallaşma düzeyi de yoktu. Kaynağını ve gücünü doyumsuz ve denetimsiz temel güdülerinden alan, sınırsız ve köpeksi bir hırs küpüydü. Zeki’nin bu tepeden inme kaynana müdahalesi ile morali sıfırlanan grup komutanımız Celal’in talimatıyla savunmalı olarak geri çekilip Navsar’da toplandık.

BASİT KİŞİLİKLER
Ertesi gün sabah, arazi keşfinde düşmanın bütün yönlerden kalabalık avcı kollarıyla üzerimize geldiğini gördük. Durumu değerlendiren yönetim hızla toparlanarak, noktayı terk ve manevra kararı aldı. Hemen toparlandık. Seksen kişilik güçle düşmanın avcı kolları arasında manevraya giriştik.
Ormanlık bir arazide ilerlerken yol üstünde bir yerdeki kaniden(kaynaktan/çeşmeden) arkadaşlar su içmeye başladı. Yürüyüş kolundaki düzensizliği gören Zeki, Ebubekir’e:
“Ne var, ne oluyor?” diye sordu. Ebubekir de:
“Arkadaşlar su içiyor.” dedi.
Ebubekir’in cevabına karşı Zeki öfkeyle:
“Zehir zıkkım içsinler. Sen, bunları böyle serbest bırakarak baştan çıkarıyorsun!” diyerek, Ebubekir’e sövüp, saymaya başladı.
Ebubekir de, altta kalmayarak, küfürlerini Zeki’ye, ziyadesiyle iade etti.
Yapı içinde mangam yoktu. Sürekli yönetimin yanında Ebubekir ile hareket ediyordum. Benim için, sürekli yönetimin yanında kalmak, aslında bulunmaz bir imkan ve fırsattı. Fakat ben bu konuda bir bahtı karaydım. Askerlik yasasıyla katılan benim kuşağımda öyleydi. Her biri Apocu birer militan örnek insan olan Egîdlerimiz, Erdallarımız, Bedranlarımız, Şiarlarımız ve onlardan önce, Kemallerimiz, Hayrilerimiz, Mazlumlarımız şahadete gitmişler, meydan da bu basit, gereksiz kişililere kalmıştı. Biz de bunların arasına düşmüştük.
Bütün bunlar bir yana aslında, sorunun özünde haklı olan Zeki’ydi. 80 kişilik güçle, gündüz koşullarında, kalabalık düşman kollarının arasından geçiyorduk. Bulunduğumuz yer savunmaya ve çatışmaya uygun değildi. Düşman bizi orada fark eder de kuşatırsa, bütün gücün imhası bile askeri açıdan kuvvetli bir ihtimaldi. Ve bu 80 kişilik güç, ülke Kuzey sahasındaki gücümüzün nitelik ve nicelik omurgasını, esasını oluşturuyordu. Bu koşullarda mola vermek ya da düzensiz su vb. ihtiyaç gidermeye kalkışmak ağır suç olarak uygulamayı gerektirirdi.
O gün, düşman kalabalık kollar halinde, Navsar’a yönelirken biz, gün içinde Çirav’a çıktık. Çirav’da konumlandığımız Xwaran noktasında eylemi değerlendirme toplantısı düzenlendi. Toplantıda eylem genelde olumlu değerlendirildi.
Egîd arkadaşın şahadetinden beri düşman ilk defa gündüz vuruluyordu. Düşmanın karşısında, arazi tutularak çatışılıyordu. Savaş gücü olarak gerçekten iyiydik. Niteliğimiz yeterliydi. Kararlılık ve cesaretimiz yerindeydi. Fakat öncümüz yoktu.

O zaman eğer Metin, Zeki ve Ebubekir gibi çapsız, ilkesiz, dar kafalı, bencil, kariyerist kişilikler yerine, bir Egîdimiz olsaydı bugün her şey çok farklı olurdu.
Çirav- Xwaran'da yeni düzenlemeler oldu. Zeki, Piling, Erdal ve Serhat, Önderlik sahasına gidiyorlardı.
Eruh gücümüzün komutasına, Zeki'nin yerine Sarı Hüseyin(Süleyman Aslan) getirildi. Eruh gücü Çirav'dan çıktı. Kasım ayı sonlarıydı. Güz bitmiş, kışa giriliyordu.

SERKOMİSER HOGIR
Eruh gücü ayrıldıktan sonra, genel faaliyetlerimizi sürdürdük. Yönetimin aldığı kararla, iki ayrı görev grubu çıkarıldı. Ali(Kîçî) arkadaş ile siyasi komiser İsmail(Dêrik) arkadaş komutasında ki grup, Zivingog ve Çelî köylerine inecekler, Çeli'de daha önce Yusuf'un aklını çelerek, onu kaçışa sürükleyen amcasının oğlu İslam'ı tutuklayacaklar, ayrıca bu iki köyde durumları uygun olan gençlere askerlik yasasını uygulayacaklardı.
Benim de içinde yer aldığım 15 kişilik grup, Celal(Şirnex) ile komiser Hogir'in komutasında Memîra köyüne gidecektik. Memîra koruculara silah bırakmışlardı. Biz de onlara bu vesileyle bir toplantı yapacaktık. Askerlik yasasına uygun gençleri alacaktık. Memîra köyü Çirav'ın eteğinde, cadde kıyısındaydı. Ben grubun öncüsüydüm. Hogir ile Celal de hemen peşimdeydiler. Çirav'dan bir saat kadar aşağı indik. Memîra yakınlarında konumlandık. Hava yeni aydınlanıyordu. Ortamda, köye ne zaman girileceği gündem oldu. Celal ile ben Memîra'ya gece girelim dedik. Bize karşı çıkan Hogir: "Gündüz öğleden sonra girelim" dedi. Celal de bende, öğlenden sonra gündüz köye girişin, güvenlik açısından uygun olmayacağı gerekçesi ile Hogir'e karşı kendi görüşümüzde ısrar ettik. O anda birden sinirlenip parlayıveren Hogir:
"Siz kimsiniz de bana karşı çıkıyorsunuz? Ben Serkomiser'im!" diyerek Celal'e okkalı bir yumruk attı. Bir an gafil avlanan Celal, Serkomiser'in yumruğunu savuşturamadı.
Celal'in yumruğu yediğini görünce, ben gayri ihtiyari tedbirimi aldığımdan, Serkomiser'in bana attığı yumruk, ben sakınınca boşa gitti. Her şey bütün grubun gözleri önünde cereyan etmişti. En başta yumruğu yiyen Celal olmak üzere, hiç birimiz neye uğradığımızı anlamamış, şok olmuştuk.
Hiyerarşide Hogir, Genel Komiser olarak, Ana Birliğin Bölük Komutanı olan Celal'in üstüydü. Hogir yetkiye dayanarak kendini konuşturuyordu. Yaşar arkadaşın Zeki'ye dediği gibi; biz de bu Hogir'ın ne yaptığını ve hakkının ne olduğunu biliyorduk ama ne yapalım ki partinin yetki zırhına bürünmüştü. Aslan postuna bürünmüş çakal, kükreme tafraları içinde, ulu orta uluyordu.
Bu koşullarda, sıfır moralle, Serkomiser'in uygun gördüğü gibi öğleden sonra Memîra'ya indik. Memîra'da halk ile toplantı yapıldı. Toplantı sonrası uygun görülen 3 genç zorunlu askerlik yasası ile gerillaya katıldı. Bunlardan ikisi kısa süre sonra kaçtı. Hamit kaldı. Hamit(Memîra) son derece özlü, emekçi bir arkadaştı. Kısa sürede yapıya uyum sağladı ve gelişti. 1992'de Gabar'da şehîd düştü.
Memîra'dan Çirav'a çıktık. Birkaç gün sonraydı. Çirav'da konumlandığımız noktanın yakınında Aval ve Nitê köylüleri araziye çıktılar. Hayvanları için gunî topluyorlardı. Hepsini bir araya getirip onlara bir toplantı yaptık. Toplantı sonunda aralarında uygun olan 4 genci zorunlu askerlik yasasıyla gerillaya kattık. Aval ve Nitêli bu dört gençten de üçü bir süre sonra kaçtı. Beşir(Nitî) arkadaş kaldı. Beşir arkadaş 1990'da Garzan'da şehîd düştü.

PUSU
Aralık başında ilk kar yağdığında Bira Aska'daydık. Hava da yoğun sis vardı. Ali Kîçî arkadaşın komutasında, Zivingog ve Çeli'ye giden grubumuzla Xwaran

köyünün altında bir noktada randevumuz vardı. Anabirlik Gücü olarak gece randevuya gittik. Buluşma noktasının yüz metre yakınında durduk. Burada Ebubekir bana:
“Git noktadan arkadaşları al gel.” dedi.
Randevu noktası sarp denilecek kadar dik bir sırttı. Ebubekir’in yanından ayrıldım, yukarı doğru daha 10-15 metre çıkmıştım ki, çok yoğun bir tarama oldu. Taramaya alınmış silahların kulakları sağır eden tarrakasıyla ürperdim. Üzerime boşalan silahların çatırtısıyla, kendiliğinden bir refleksle yerimden sıçrayarak, dik sırtta geriye doğru takla atıp yuvarlandım.
Ebuebekir ile Zeki beni tutup yere bastırdıklarında, üzerimizden kendilerine özgü o keskin ıslıklarını çalarak geçen mermiler, sinek ya da çekirge sürüsü gibiydiler. Yan yana siper alıp yattığımız yerde Ebubekir, Zeki’ye:
“Randevu yerini, Ali(Kîçî) dışında bilen var mıydı?” diye sordu. Zeki başka bilen kimse olmadığını söyledi.
Sabah saat 4 sularıydı. Yoğun sis içinde yukarıyı görmek mümkün değildi. Taramalar kesilmiş, aralıklarla atışlar oluyordu.
Ebubekir ile Zeki bana araziyi ve nereden geri çekilebileceğimizi sordular. En uygun yer Xwaran’ın altındaki sırttı. Oraya çıkarsak pusudaki düşmana hakim bir noktayı tutmuş olurduk. İkisi de bunu uygun bulup onayladılar. Öne geçerek gücü Xwaran’ın altındaki sırta götürdüm. Takımlar halinde sırta mevzilendik. Buradan bu defa biz pusudaki düşmanın üzerine kurşun yağdırdık. Karşı ateş altında kalan düşman, Banê Botanî’ye doğru çekildi.
Pusuyu atlattıktan sonra Giver’e indik. Ali Kîçî arkadaş, komutasındaki grubumuzla oradaydı. Onlar da gece randevuya gelmişler fakat çatışma başlayınca ters yönde manevra yaparak Giver’e inmişlerdi.

İSLAMIN AFFI
Grup, Çeli köyünden İslam’ı tutuklu olarak yanında getirmişti. Zivingog’tan 2 genci de zorunlu askerlik yasasıyla almışlardı. Zivingog’tan alınan bu gençlerden biri kaçtı. Saflarda kalan Said arkadaş 1990’da Botan’da şehîd düştü.
Çirav’da, Giver yakınlarında bir noktada, İslam’ın soruşturması yapıldı. Daha önce amcasının oğlu Yusuf’u saflardan kaçmaya teşvik eden İslam, düşmana ihbarcılık da yapmıştı. Korkudan beti benzi atmış, perişan bir haldeydi. Fakat korktuğu başına gelmedi. Arkadaşlar İslam’a hatırı sayılır miktarda para cezası kesti. Tekrarının affı yoktur kaydıyla affedilerek salıverildi. Giderken sevinçten etekleri zil çalan İslam neredeyse kanatlanıp uçacaktı.

BARAN’IN İHANETİ
Daha önce düzenlemeleri Önderlik sahasına olan Zeki, Piling, Erdal ve Serhat burada bizden ayrılarak Bestler’e geçtiler. Önderlik sahasına, Cûdî üzerinden Cizre ovasına inilerek geçiliyordu.
Önderlik sahasına giden grup çıktıktan sonraki günlerde, aralık ayının ortalarında, Anabirlik siyasi komiserlerinden Baran(İbrahim Babat-Qamışlo) kaçtı. Çirav’daydık. Gündüz, Baran’ın noktada olmadığı fark edildi. Noktanın çevresinde aradık, ortalıkta yoktu. Arkadaşlar silahını buldular, bırakıp gitmişti.
Baran’ın kaçışı, Anabirlik için çok büyük bir tehlikeydi. Çünkü Baran siyasi komiser olarak, yönetim düzeyinde genel bilgi sahibi olduğu gibi, milislerimizin kış üstlenmesi için getirdikleri 2 traktör erzağı depoladığımız yer de dahil, genel gömmelerimizin yerlerini de biliyordu. Gabar ortasında, Navsar- Newroz noktasındaki cephane gömmemiz hayati derecede önemliydi.
Baran’ın kaçışı üzerine, yönetimin hemen aldığı acil önlemler çerçevesinde, Ali(Kîçî) arkadaşın komutasında, aralarında benim de bulunduğum 4 kişilik bir grup, hızla Çirav’dan, Gabar’ın Navsar- Newroz noktasına gittik. Buradaki cephanemizi çıkararak başka bir yere gömdük. O gün gece yarılarına kadar deliler

gibi çalıştık. Eski yer ile yeni yer arasındaki izleri silip kamufle ettik. Birav'e üstünde bir noktada arkadaşlarla buluştuk.
Baran'ın kaçışından iki gün sonraydı. İki traktör römorku kışlık erzakımızın yanı sıra, Cennêt köyü çevresinden topladığımız erzakları da gömdüğümüz, Qernê ile Birave arasındaki, Kela Şêxêreş noktasının yakınında konumlanmış erzakı da oradan çıkarma imkanını araştırıyorduk. Düşman sabah saatlerinde erzak noktamıza üç dört sefer indirme yaptı. Dürbünle izlediğimiz düşman erzaklarımızı çıkarıp orada yakarak imha etti.
Bu erzakların taşınması sırasında rahatsızlanarak mide kanamasından şehîd düşen Eşref arkadaşın naaşı da, aynı nokta yakınında bir yere defnedilmişti. Düşman Eşref arkadaşın naaşını da defnettiğimiz yerden çıkararak götürdü.
Akşamüzeri helikopterler geldi. Noktadaki güçlerini aldı. Gün boyu olanları dürbünle yakından izleyen Ebubekir, akşam kalkıp giden helikopterlere karşı "Ateş" talimatı verdi. Askeri açıdan bu, artık ne demek oluyorsa?
Baran(Hüseyin Babat Qamişlo) kaçtıktan sonra, Botan'da halkın ensesinde kene, teninde sülük olan Osman Ağaya sığınmış, Osman Ağa da onu Şirnex'a götürerek devlete pazarlamıştı. Hüseyin Babat, kaçtıktan sonra JİTEM elemanı kontra olark bize karşı savaştı.

KIŞ ÜSLENMESİ SÜRECİ
Eruh gücümüzle Çiyayê Bizina'da randevumuz vardı. Bir buluşma yeri belirlenmemişti. Belirlenen zamanda milislerimiz aracılığyla Çiyayê Bizina'da bulacaktık onları. Fakat milislerimize gerek kalmadı. Çîyayê Bizina'ya çıktığımız gece ben, grubun önünde giderken, hemen önümüzde yanmakta olan bir ateş gördüm. Durumu Ebubekir'e bildirdim. Yürüyüş kolu toparlandı. Ebubekir gidip yakından bakmamı istedi. Ateşin yanmakta olduğu noktaya sızdım, baktım; karanlıkta, kayalıklar arasında, kalın kütüklerle beslenmiş gürül gürül yanmakta olan ateşin çevresinde bir grup insan oturuyordu. Öyle bir ateşti ki, miratê hani birkaç kütük daha atsalar, alevleri Çiyayê Bizina'nın zirvesini yalardı. Oturuşlarından bizim arkadaşlar olduğunu anladım. Bulunduğum yerden:
"Hûn kî ne?" diye seslendim.
Grup, beni duyar duymaz, ateşin başından çil yavrusu gibi dağılıverdi. Bir süre hiç ses çıkmadı. Alevleri gecenin karanlığını yalayarak aydınlatan ateşi izledim. Çıt çıkmıyordu. Böylesi anlar için çok uzun sayılabilecek bir zaman sonra biri karanlıktan yanıt verdi:
"Em, Egîd in!" Hemen tanıdım, Serbest(Kîçî) arkadaşın sesiydi.
"Ez Mazlûm um! Heval Serbest, biziz." dedim.
Bunun üzerine mevzilerinden çıkıp bizi karşıladılar. Aralık ayında Çiyayê Bizina'da hava iyiden iyiye soğumuştu. Ateşin kucağına sokulduk.
Çiyayê Bizina'da, Anabirlik ile Eruh gücümüz ortak yönetim toplantılarını yaptı. Toplantının ana gündemi, kış üstlenmesi ve buna göre planlama ve düzenlemeydi. Toplantı kararlarına göre:
Mahir arkadaşın grubu, kışın Mişarî'de; Gürcan arkadaşın komutasındaki Anabirlik üçüncü takımı, Çiyayê Findik hattında; Eruh gücümüz, Çiyayê Bizina'da; Anabirlik, Çeli- Gûrdûla-Çirav hattında üslenecekti. Buralarda üslenecek güçlerimiz, kış boyu düzenli eğitimin yanı sıra, bir de eylem yapacaktı.
Anabirlik ile Eruh gücümüz, şubat ayı ortasında Navsar-Nevroz noktasında buluşacaktı.
Kış üstlenmesi için yapılan düzenlemenin ardından, Çiyayê Bizina'dan ayrılarak Navsar-Newroz noktasına geldik. Havada insanın yüzüne yapışıp, üzerine bulaşan nemli bir sis vardı. Gece kar başladı. Ama nasıl bir kar. Ya star! Sanki birileri, Rûstemê Zal destanına uygun ebatlarda çuvallarla, gökten aşağı, üzerimize naftalin boşaltıyordu. Navsar'da yanan büyük ve gür ateşimiz, yoğun kardan ıslanınca, aksırıp, tıksırdı. Kendi dumanıyla tütsülenince, bunaldı, küf küf ederek

sönmeye yüz tuttu. Sabaha kadar ateşi söndürmemek ve güçlendirmek için uğraştık.
Sabah ortalık aydınlandığında, doğa tarafından, en az bir buçuk metre kalınlığında karla kuşatılmış olduğumuzu gördük. Ateşimiz olmasa çevremizdeki her şey gibi biz de kar altında kalarak körlenirdik.
Gabar'ın zirvesinde, bir buçuk metre kar içinde, kışlık erzakımız bir yana, lojistiğimizde ve çantalarımızda bile yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Aralık ayında, Gabar'ın ortasında, bir buçuk metre karın içinde, böyle dımdızlak kalmıştık.
Anabirlik Komutanımız ve Ülke Genel Sorumlumuz Ebubekir, günü birlik yaşayan, gün bulup gün yiyen, bulduğunda bol derin iştahla yiyen, bulamadığında varsa sigarasını tellendirip, köhne ruhunun loş karamsarlık dehlizinde sürünen, üretim dışı oluşmuş aciz ve lakayt bir kişilikti.
İki traktör römorku dolusu erzak ile bizim Cennet ve çevresinden çıkardığımız erzakların hepsinin aynı yere gömülmesi Ebubekir'in umurunda bile değildi. On ayrı yere gömülmesi de umurunda değildi. Ayrıca, Baran alçağının, isterse Hogir gibi Başkomiser bile olsa, erzak deposunu bilmesini gerektiren neydi? Ne bilsindi Ebubekir? Ona neydi böyle şeylerden? O tekmilleri alır, toplantıları yapar, talimatları verirdi, hepsi buydu... Ebubekir, yönetici değil, bir idareci, idare-i maslahatçıydı.
Sabah, Ebubekir ateşin başında hala yağmakta olan kar altında, avuçlarını birbirine sürtüp, ovuşturarak:
"Açız, Cafer arkadaş! Ne yapalım, sen ne dersin?" diye sordu.
Yaşamım boyunca tanıdığım en soğukkanlı, en gamsız-tasasız, kaygısız ve elbette en sorumsuz kişilikti Ebubekir. Onun için her şey doğaldı, olağandı. Ebubekir'in hiç bir gelecek perspektifi, ufku yoktu. Geleceksiz ve ufuksuz birisiydi.
Buna karşın "An'ı" çok güçlü yaşardı. Korkusuzdu. Düşmandan çekinmezdi fakat sürekli sakınırdı. Çünkü düşmanla çatışanın, bunu esas alanın, kendisini yaşama ve yaşatma durumu, anı olmazdı. An'ını, kendini yaşamak için düşman da dahil herkesle sürekli bir uzlaşma arayışındaydı. Sonraki yıllarda, Ebubekir'i tanıyan düşman, onun bulunduğu alanda üzerine gitmedi, onunla en azından zımnen uzlaştı; Ebubekir de kendini yaşayıp, yaşattı, yapıyı çürüttü.
Zorunlu askerlik yasasıyla, gerillaya katılışımın birinci yılındaydım. İdeolojik-siyasi-örgütsel düzeyim oluşmamıştı. Ölçülerim saf ve henüz kişiseldi.
Arazideki hızı ve yorulmak bilmez yürüyüşüyle, yapı içerisinde kendisine "Marêreş(Karayılan)" denilen Ebubekir'e, onu gıpta edecek kadar yakınlık ve bağlılık duyuyordum.
Ebubekir, "Cafer arkadaş, açız ne yapalım, sen ne diyorsun?" diye sorunca, hiç düşünmeden aklıma geleni söyleyerek:
"Güçlü bir grup arkadaşla, Bertur'a gidelim." yanıtını verdim.
"Gidip gelebilir misiniz?" diye sordu.
"Grup güçlü olursa sorun olmaz." dedim.
"İyi, o zaman Celal'i buraya yolla. Kaç kişi gerekiyorsa, grubu da kendin seç." dedi.
Ben grubu seçtim. Celal'in komutasında 16 seçme arkadaş, Navsar'dan, Bertur'a doğru yola çıktık. Bertur'daki Mala Fendî, en güvenli ana komumuzdu. O en ağır koşullarda, Bertur'dan başka nereye gitsek, bu kadar kar içinde düşmanla karşılaşma riski, kesine yakın düzeydeydi.
Daha önce de belirttiğim gibi, Gabar ortasında, kar altında kaldığımız Navsar ile Bertur arası normal koşullarda yürüyerek 3 saatti. Bir buçuk metre kar içinde bu mesafeyi gidip gelecek zaman ölçüsü belirlenemezdi. Çünkü o koşullarda böyle bir şeyi kimse kestiremezdi. Zaten o koşullarda bizden başka kimse de böyle bir girişimde bulunmazdı. Müflis ve fikirsiz Ebubekir'in komutasında gerilla olunca, yapılacak başka bir şey yoktu. Sabah erken saatlerde Navsar'dan 16 kişi, bir

buçuk metre kalınlığındaki karı sırayla çiğneyip yol açarak Bertur'a doğru yürüdük. Gerçekten çok meşakkatli bir yürüyüştü.

KAR MAĞDURLARI

Bêrê Mîrê- Meydin arasında yürürken, arkamızdan bir ses geldi. Hemen toparlanıp kar içinde mevzilendik. Arkamızda, çiğneyerek açtığımız derin kar kanalımızın içinden, bufolo-bizon iriliğinde kocaman bir domuz, kendine özgü homurtuları ve kıvrak adımlarıyla geldi, kanalın sonunda, tam önümüzde durdu.

O karda aç kalınca, bizim açtığımız kanalda kısmetini aramaya çıkan domuzun kendisi bize kısmet olmuştu. Bu karda kıyamette onunla aynı amaçlarla yollara düşmüştük. Zorunlu beslenme amaçlarımızın bizi buluşturduğu yerde, biz onu yiyecektik. Doğanın nesnel yasası, kurgusu böyleydi.

Zaten kimseye bir şey demeden, nesnel yasa ve kurgunun iç dinamik itisiyle, kendi başlarına harekete geçen birkaç arkadaş, yanlardan dolanarak, domuzun geldiği yerden, kanaldan geri kaçışını engellemek için arkadan yolunu kestiler. Hayvan kanalın dışında bir buçuk metre karın içinde, bir yere kaçamazdı.

Berimirê- Meydin köylerindeki karakolların ortasında silah sıkamazdık. Bu işlerde kendine göre tecrübeli olan grup komutanımız Celal(Şirnex) silahına kasaturasını takarak:

"Onu, bana bırakın!" dedi.

Kuşatma altındaki iri domuz, kanalın içinde, arka ayaklarına göre kısa ön ayaklarını ayırarak yere abanmış halde, geleceğinden emin olduğu hamleyi bekliyordu.

Celal de, gövdesinden daha kısa ayaklarıyla, yere sağlam yüklenerek aldığı güçle, süngü hamlesini yaparak saldırdı. Celal'in süngülü saldırısına "Tıpkı eski savaşlarda ya da filmlerde olduğu gibi" diyebilmek için eksik olan tek şey "Allah Allah" nidalarıydı.

Komutanımız Celal'in, hepimiz adına yaptığı fedakarlığın ifadesi olan, tek başına saldırıda, süngü gitti domuzun sırtına saplandı. O anda canı fena halde yanan hayvan öyle bir silkindi ki, sırtına saplanan süngü ile silah bir yana, Celal'in kendisi başka bir yana savruldu.

Aldığı süngü yarasıyla acıdan kudurmuş, gözü dönmüş olan domuz, hiç aman vermeden, yan tarafta savrulduğu yerde, kara gömülmüş olan Celal'in üzerine çullandı. O anda Celal'in, canhıraş boğuk avazı ile öfkeden gözü dönmüş yaralı domuzun yer yer keskin ciyaklamalara dönüşen homurtuları birbirine karıştı.

Berimirê ile Meydin arasında, gözü dönmüş yaralı bir domuz, komutanımız Celal'i gözümüzün önünde haklıyordu! Bizse "Höşt, oha! Gereksiz hayvan!" nidaları atmaktan başka hiç bir şey yapamıyorduk. Domuzun, burnuyla ezerek iyice kara gömdüğü Celal'den ne bir görüntü ne de bir ses seda kalmıştı.

Kaygı, endişe ve çaresizlik içinde kıvranırken, bazı arkadaşlardan "Uzman" görüş ve öneriler peyda oldu. Bir arkadaş:

"Silahın namlusunu, havanın terkine(anüsüne) hacamat edelim. İçinde patladığında ses duyulmaz!" dedi.

Bunu derhal reddettik. Çünkü hayvanın kıçıyla başı arasında, neredeyse 70-80 derecelik bir açı eğimi vardı. Yapısı gereği, zaten yere doğru eğimli olan domuzun bu doğal eğimi, Celal'i haklarken iyice artarak dik rampaya dönüşmüştü. Böyle bir durumda hayvanın içinde patlayan mermi hiç sektirmeden Celal'e saplanırdı…

Sonunda domuz, Celal'i kendisi bıraktı, geri çekildi. Kar içinde debelenerek otururur duruma geldiğinde, Celal'in suratı öfkeden, kar soğuğundan ve bir de domuz burnuyla şiddetli sürtüşmeden, şebek kıçı gibi kıpkırmızı olmuştu. Hemen ayağa kalkamayan Celal, dizlerinin üzerinde çömeldi. Domuz da, geri çekildiği noktada ikinci bir hamle için güç toparlıyordu. Böyle bir anda Celal olanların farkına yeni varmış gibi:

“Bırakın! Kimse karışmasın, onu ben vuracağım!” diye homurdanarak elini belindeki tabancasına attı. Bu esnada, biraz nefeslenerek güç toparlayan domuz: “Senin dediğin öyle değil böyle olur! Al sana!” dercesine; burnuyla, apış arasından Celal’a “Çift” daldı. Hiç unutmam, domuzun burnunda yoğunlaştırdığı o müthiş gücüyle, ikinci kez karlara gömülen Celal’in, çenedinden iki yana ayrılmış bacaklarının uçlarındaki simsiyah cizlavet lastikleri, bembeyaz kar üzerinde parlıyordu.
İlkin hepimize pek gülünç ve eğlenceli gelen durum, bu defa çok ciddiydi. Bu duruma hemen bir son vermek gerekiyordu. Silah sesine düşman gelirse çatışırdık. Fakat Celal’in başına bir şey gelirse örgüte bunun izahını yapamaz, hesabını veremezdik.
Silahımın namlusunu domuzun kasığına dayayıp, taramadaki tetiğe bastım. Hayvan Celal’in yanına yığıldı kaldı. Hemen Celal’i karların içinden çıkardık. Alı al, moru mor olmuş Celal perişan bir haldeydi. Hiç konuşmadı. Kimse de ona “Heval geçmiş olsun” diyemedi. İçine düştüğü durumu epeyce bir gurur sorunu yaptığı açıktı.
Bıçağını çıkardı. Belalı hasmını kesti, derisini yüzdü. Bütün bu süre içinde, düşmanın silah sesine helikopter çıkarmaması dileği içinde sessizce Celal’i izledik. Hayvanı kesip temizleyen Celal, intikam duygularını alenen belli ettiği bir ses tonuyla:
“Bunu yiyeceğiz!” dedi. Dönüşte yemek üzere hayvanın iki arka budunu yüksek bir ağaca astık. Bertur’a doğru yolumuza devam ettik. Bertur’a ulaştığımızda çoktan akşam olmuştu. Mala Fendî’nin bütün fertleri bizi büyük bir şaşkınlık, kaygı ve sevinç içinde karşıladı. Bizi kendi evlatlarından her zaman üstün tutan Hecî Muhammed Fendî bütün ailenin duygularına tercüman olarak tatlı-sert bir öfkeyle:
“Bu havada yollara düşülür mü? Niye işinizi zamanında ayarlamıyorsunuz? Neden kendinize hiç acımıyorsunuz?” diye payladı bizi. Mala Fendî önce bizi doyurdu, sonra genel için erzak hazırladı.
Erzak denklerimizi yüklenip yola çıkarken, Mala Fendî’nin kadınları, hepimizin ceplerine üzüm, incir, dut kurusu doldurdular. Sırtta bu denklerle, bu havada, bunca yolu kat etmek için enerji gerekirdi.
Gece boyu sırtımızda yükle yürüdük. Domuzu vurduğumuz yerde büyük mola verdik. Ateş yaktık. Celal’in öncülüğünde, bütün et közde kızartıldı. Fakat arkadaşların çoğu İslami geleneklerden dolayı domuz etini yemeye yanaşmadı. Benim de önce içim kalktı, öğürür gibi oldum. Buna rağmen bir parça aldım. Ma bu ne güzel ve lezzetli bir etmiş. Domuz eti denilince benim bilinçaltıma çok pis, iğrenç bir şey yer etmişti. Hiç de öyle olmadığı gibi tam tersine, harika bir tadı vardı, çok lezzetliydi. Doyasıya yedim. Hayvanın gövdesi yenmedi, orada kaldı.
Navsar’da noktaya ulaştığımızda, Celal üste tekmili vermeden önce :
“Bir dakika, herkes buraya baksın!” diye dikkatimizi çektikten sonra:
“Arkadaşlar bir domuzla karşılaştığımızı kimseye demezse iyi olur. Söyleyeni idam ederiz!” diye uyararak, hepimizi şaka yollu tehdit etti.
Buna hepimiz neşeyle güldük. Ucunda idam bile olsa, böyle bir olay yapıdan gizlenemezdi. Celal’inki, olayın tanıklarına katlanılmaz bir zulüm, bilgi edinme hakkına sahip yapıya da en büyük bir haksızlıktı. Olay aynı gün yapı içinde ışık hızıyla yayıldı.
O zaman Navsar’dan Bertur’a 12 saatte gitmiştik. Kendi patikamızdan en az 6-7 saatte de dönmüştük. Karda toplam 18-19 saat yürüyüşün sonunda bazı arkadaşların ayakları yanmıştı.

İKİNCİ DOMUZ VAKASI

Aralık sonunda bir domuz vakası daha yaşadık. Navsar’dan Bêrê Mîrê yakınlarında bir noktaya geçiyorduk. Bütün gücün çiğneyerek açtığı, arkamızda kalan kar

kanalından, yine iri bir domuz peşimizden geldi. Hayvanlar bir buçuk–iki metre karda hareket edemediklerinden aç kalıyorlar, açık bir patika bulunca, yiyecek arayışıyla yola düşüyorlardı. Bu domuz vakasını ziyadesiyle gizemli ve ilginç kılan, pek tuhaf bir şey oldu.
Kar içindeki yürüyüş kolunun en arkasından çıkıp gelen domuz, daracık kanalın içinden tek sıra yürüyüş kolundaki arkadaşların tümünün yanından geçerek, en başa, bizim yanımıza kadar ulaştı. Yürüyüş kolunun önünde kar çiğneyerek yol açan arkadaşın ardında ben vardım, benden sonra da Ali Kîçî arkadaş geliyordu. Domuz geldi Ali Kîçî arkadaşa çattı! Tıpkı önceki domuzun Celal'e yaptığı gibi, bu da Ali arkadaşı, burnunun ucuyla apış arasından "Çift" dalarak, altına alıp kara gömdü. O zamanlar şimdikinden daha zayıf, sıska denilecek kadar çelimsiz, çitil gibi kuru, diri bir genç olan yanımdaki Ali arkadaştan, ortada bir anda hiç eser kalmadı.
Hemen önümde kar çiğneyerek yol açmakta olan, Şervan(Goyî) arkadaş, gözünün önünde olanlardan fazlasıyla etkilenmiş olacak ki, bir anda silahını çekerek, Ali arkadaşın üzerindeki domuzu taradı. Seri kurşunlarla kalbura dönen hayvan, Ali arkadaşın üzerine devrildi. Hep birlikte ölü domuzu bir yana iterek, altında, Ali arkadaştan arta kalanı kurtarmaya giriştik. Ali Kîçî arkadaşın içine gömüldüğü ak karlar, al kana bulanmıştı...
Onun da vurulduğu kaygısına kapıldık. Çünkü fena halde sersemlemiş ve perişan bir haldeydi. Kontrol ettik. Bir mermi çantasını ve parkasını delmişti. Yarası yoktu. Üzerindeki, domuz kanıydı.
1989 yılının sonuydu. Bêrê Mîrê yakınlarındaki yeni noktamızda, İsmail arkadaşın çabalarıyla yılbaşı hazırlıkları yapılıyordu. Programda yıl sonu değerlendirmesinden sonra, koroca söylenecek stranlar, skeç vb. etkinlikler vardı. Soframızı da Ali Kîçî arkadaşın belalısı domuz süsleyecekti. İsmail arkadaş, Bertur'a giderken vurduğumuz domuzu sordu. İki budunun dışında tüm gövdesi orada kalmıştı.
"Orada mıdır hala, kurtlar yememiş midir?" diye sordu.
Bu karda kurt, tilki, çakal inlerinden çıkmazdı. Bunu söylediğimde:
"Öyleyse, gidin getirin onu kavurma yaparız." dedi.
Gittik, domuzun gövdesi donmuş, kaskatı olmuş orada duruyordu. Kesip parçalayarak noktaya getirdik.
O kadar arkadaş içinde neden ille de Ali Kîçî arkadaş? Kendi içinde bu soruyu sorup, çıldırtıcı bir merakla irdeleyen yapı, akla yatkın bir yanıt bulamıyordu. Söz konusu olan hayvan, Ali Kîçî'gilin zomlarından çıkıp gelmiş, vefalı bir keçi olsaydı bu hiç gündem olmazdı. Herkes bunu anlar, anlayışla karşılardı. Fakat burada söz konusu olan tamamen yabancı ve yabanıl bir domuzdu. O kadar arkadaşı burnunun ucuyla tek tek kenara iterek "Siz çekilin bakayım. O nerede o?" tafrasıyla Ali Kîçî arkadaşı araması, bulur bulmaz da ona ancak "Kin"le tanımlanabilir bir hissiyatla saldırmasının nedeni neydi? Ne olabilirdi?
Yapı içinde yılbaşı gecesinin ve daha sonraki pek çok günlerin en özel ve en yakıcı gündemi bu oldu. Bazı arkadaşlar, el altından yapı içinde:
"Heval Ali ile bu domuz arasında, katılım öncesine dayanan, karşılıklı bir husumet varmış." diyorlardı.
Ma tabi insan gidip, "Mesele nedir heval Ali? Böyle böyle diyorlar, aslı var mı?" diye de kendisine soramıyordu. Bu mesele bu gün de hala muammadır.

KAR ALTINDA ÜÇ GÜN

1989 yılına, Meydin ile Berêmirê arasında uzanan, Dola Kuştiya'nın Meydin tarafındaki kayalık sırtında girdik. Anabirlik gücü olarak 35-40 arkadaştık. İki takım ayrı naylon açıyorduk. Yani kar ya da çamura kıyasla, nispeten kuru kayalık yerde, birbirimize iyice sokularak kıvrılıp yatarken, üzerimize bir parça naylon çekiyorduk. Su yoktu, karı ateşte eritip suyunu içiyorduk. Geceleri Gabar'ın ayaza

çeken, kimi zaman tipiye dönüşen keskin ve acı soğuğuna karşı büyük ateşler yakıyorduk.
1988'den 1989'a girerken, akşamdan yaktığımız büyük ateşin başında toplantı ve moral düzenledik. Ebubekir'in, Anabirlik Komutanı ve Botan Sorumlusu sıfatlarıyla, toplantıda yaptığı konuşmada:
"1989 yılında düşman üzerimize gelecek. Hazırlığımızı buna göre yapmalıyız." dediğini anımsıyorum.
Ülke sahasında en üst yetkili olarak toplantıda bize "Malumun ilanını" yapan Ebubekir'e yılbaşında olacaklarda "Malum" olmuştu…
Moralde ateşin çevresinde kol kola harelenerek, topluca söylediğimiz stranlar eşliğinde govende durduk. Özellikle hep bir ağızdan söylediğimiz "Ez Xelef im!" stranıyla karanlığa meydan okuyan ateşimizin çevresindeki govendimiz unutulur gibi değildi.
Yılbaşı gecesinden hemen sonra, insanlık ve Parti komu olan, Bertûr'daki Mala Fendî'ye erzaka gittik. Erzaktan döndükten iki gün sonra Ebubekir bir toplantı düzenledi. Toplantıdan önce beni çağıran Ebubekir, yanıma iki arkadaş alarak arazi keşfine çıkmamı istedi. Sabah toplantı başlarken ben de yanımda iki arkadaşla keşfe çıktım. Hakim bir noktada dürbünle keşfe başladığımda, gördüklerime hemen inanamadım.
Kar giysileri içinde kamufle olmuş düşmanın iki avcı kolundan biri, Meydin tarafından gelmiş, üzerinde konumlandığımız sırta tırmanıyordu. Öteki avcı kolu da, yan tarafımızda ilerliyordu. Üzerlerinde kar giysileri, ellerinde M-16 silahlarıyla hepsi özel timdi. Mesafe o kadar yakındı ki birbirlerine bağırıp çağırarak küfürleştikleri duyuluyordu. Hızla noktaya dönüp durumu bildirdim. Toplantı iptal oldu. Hemen toparlanarak üzerimize doğru gelen özel timleri vurmak için sırtta mevzilendik.
Ebubekir, kalabalık yürüyüş kolunun tümünün atış menzilimize girmesini isteyerek:
"Ateş için beni bekleyin!" dedi.
Sırtta mevzilerimizde pür dikkat Ebubekir'in "ateş" talimatını beklerken, aramızdan Egîd'in(Goyî) burunosu(mavzer), bütün silahlardan ayrı kendine özgü gümbürtüsüyle patlayarak ortalığı, dağı taşı inletti. Bu duruma fena halde bozulan Ebubekir, önce Egîd'e ağzına geleni söyledi, sonra da buruno patlar patlamaz yere kapaklanan özel timleri taradı. Ardından hepimiz ateş ettik. Böylece başlayan çatışma gün boyu, hava kararıncaya kadar sürdü.
Akşam hava karardığında Bertûr'dan daha yeni getirdiğimiz bütün erzakımızı kayalıklarda bir sarnıcın içine gizledik.
Düşman gün boyu yaptığı takviyelerle bizi çembere almıştı. Çemberden çıkarken çok hızlı hareket etmek zorundaydık. Bu yüzden erzak da olsa ağırlık taşıyamazdık. Erzakları gizledikten sonra Ebubekir bana:
"Bizi çemberden çıkar, fakat kesinlikle pusuya düşmeyelim." dedi.
Ebubekir bu durumlarda deneyimliydi. Eğer çemberden çıkarken bir pusuya düşersek bu beraberinde Ana Birliğin imhasını getirebilirdi. Gün boyu çatışmıştık. Gece pusuda alacağımız bir darbeyle, ertesi gün de gün boyu çatışmaya, cephanemiz de gücümüz de yetmezdi.
"Bizi çemberden çıkar, ama pusuya düşürme" diyen Ebubekir, gitmemiz gereken bir yerde söylememişti. Çünkü böyle bir yerimiz, geri hattımız yoktu. Ne erzakımız, ne cephanemiz, ne de gidebileceğimiz bir yerimiz vardı. Gabar'da hangi yöne bir saat ya da yarım saat gitsek, düşmanın yerleşik karakollarının, sabit güçlerinin çıplak gözle görüş ve atış menziline giriyorduk. Mevsim kıştı. Aralıkta yağan yoğun kar güney yamaçlarında biraz erimiş, bazı yerlerde etekler açılmıştı. Fakat karda ve açılan eteklerde iz bırakmadan yürümek de, 35 kişinin çıkardığı izleri silmek de imkansızdı.

Üzerinde düşünülebilecek, kafa yorulacak, somut bir imkan- seçenek yoktu. Tartışacak kimse de yoktu. Her şey pratiğin kendi akışı içinde ortaya çıkacak koşullara ve o koşullar içindeki imkanlara göre şekillenecekti.
Bu durumda gücün önüne geçtim. Dola Kuştiya'nın altına, yarım saat kadar ötemize gündüz helikopterlerle indirme yapılmış, dolun karşı sırtları tutulmuştu. Dolun içinde özel timler vardı. Tek seçenek dolun yukarısına Kela Şêx Şehrik'e doğru gitmekti. Aksi gibi, tepemizde parlayan, sofra sinisi kadar kocaman bir dolunay, aşağıdaki her şeyi cıncık gibi parlatıp aydınlatıyordu. Hava da çok soğuktu. İnsan silahını omuzunda değil de, bir süre elinde taşıdığında, doğal nemiyle ten, silahın demirine yapışıyordu. Zamanında kavlatılmazsa, deri ile demir donarak bütünleşirdi.
Gece ay ışığı altında, insanın açıkta kalan tenini ısıran keskin bir ayazda yürürken, Şêx Şehrik Kalesi'nin eteğine geldiğimizde, duman kokusu aldım. Arkamdaki arkadaşlara beklemelerini söyleyerek, kendim sessizce ilerledim. Hemen önümüzdeki kayalıklara tırmanıp, aşağıya baktığımda; henüz taze ve diri bir köz öbeğinin başına, soğuktan omuzlarını bir birine çatıp büzülerek üşüşmüş birkaç asker gördüm. Askerler iyice ayazlamış, perişan olmuşlardı.
İki yüz metre kadar aşağıdaki bir düzlükte, çok kalabalık bir birlik kendi içinde hareketliydi. Omuzlarında, kucaklarında odun taşıyanlar vardı. Bunlar da noktaya yeni gelmiş, ateş yakmaya hazırlanıyorlardı. Önümdeki askerler bu birliğin öncüleri, nöbetçileri olmalıydı. Hemen döndüm, durumu Ebubekir'e bildirdim. Ebubekir inisiyatifi yine bana bıraktı. O zamanlar sıkça yaşadığım bu durumlarda çok zorlanıyordum. Sorumluluk gerçekten çok ağırdı. Kendi toplumsal bilgi ve deney birikimimin, gücümün ayrımında değildim. Bu zorlanmaların potansiyel gücümü açığa çıkarıp beni geliştireceğinin de ayrımında değildim. Grubun önünde yürürken, pratiğin kendi içinde akışı içinde, sanki birileri ne yapmam, nasıl yapmam, ne yöne gitmem gerektiğini kulağıma fısıldıyor ya da içimden bir ses, bir güç bana yön ve akıl veriyordu. Aslında bu benim birikmiş potansiyel gücümdü. Ebubekir her zamanki soğukkanlılığıyla:
"Sen bilirsin, nasıl uygunsa öyle yap" dediğinde önden yürüdüm. Çevremize atılan geniş çemberin halkalarından biri olduğu anlaşılan bu kalabalık birliğin yanından uzaklaştım. Ay ışığında, ileride karların erimiş olduğu yerde, arazinin içinde normal olmayan bir durum çarptı gözüme. Grubu beklettim. Gidip arazideki bu farklı duruma yakından baktım. Çok kalabalık bir birliğin, araziden geçerken bıraktığı yoğun bir izdi. Yolda gördüğüm kalabalık birliğin, düzensiz yürüyüş içinde, sayısız postal darbeleriyle ezerek geçtiği arazi, sabanla sürülmüş tarla gibi olmuştu. Hemen arkadaşlara gelmelerini işaret ettim. Düşman birliğinin izinden onun geldiği yöne gitmek en güvenli olanıydı. Gündüz çamurun donu çözüldüğünde, bizim izlerimiz de postal izlerinde eriyip giderdi. İzler, Deşta Lala tarafından gelip, kalenin etiğinden geçerek aşağıya iniyordu. Arkadaşlar gelince düşmanın izlerinin üzerinden, geliş yönlerine doğru yürüdük. Şêx Şehrik Kalesi'nin eteğinden dolanarak Bertûr suyuna ulaştık.
Burada düşmanın izinden çıkarak sığ suya girdim. Bertûr suyunun ötesine geçtikten sonra, Deşta Lala'ya bir saat mesafede, Gabar'ın eteğinde, Cûdî'nin tam karşısında, karla kaplı bir yerde durdum. Zaman epey ilerlemişti, artık sabah olmak üzereydi. Ebubekir'e:
"Burada kar altına girelim." dedim.
Hava aydınlandığında, düşman bizi hemen göreceğinden, çatışma kaçınılmazdı. Gün boyu ne çatışacak mermimiz vardı ne de konumumuz uygundu. Ebubekir, önerimi "Olur" diye onayladı. Karlı alanla aramızdaki kısa çıplak mesafeyi, araziye doğal serpilmiş taşların üzerine basarak, iz bırakmadan dikkatle geçtik. Uygun noktada iki takıma ayrılarak, donmuş karı bir kişinin girip-çıkacağı genişlikte açtık. Donmuş tabakanın altındaki karı ellerimizle dışarı çıkardık. Bu işi kısa aralıklarla yer değiştirerek yaptık. Çünkü kar ve gecenin ayazı, ellerimizi uyuşturarak

duyarsız ve işlevsiz hale getiriyordu. Bu durumda neye dokunsa hissetmediğinden, insan elleri alet olma niteliğini yitiriyordu.
Donmuş tabakanın altından bu şekilde çıkardığımız karlarla, karlı zemin üzerinde bıraktığımız çöküntü izleri kapatarak kamufle ettik. Bu işi de tamamladıktan sonra, iki grup olarak kar altı sığınaklarımıza girdik. Tabanına naylon serdiğimiz sığınağımızın ağzını da yanlardan aldığımız karlarla, küçük bir hava deliği kalıncaya kadar örerek kapattık. Gün boyu kar altında kaldık.
Dola Kuştiya ile sığınağımız arasında bizi ya da herhangi bir izimizi arayan helikopterler üzerimizden geçerken, çıkardıkları ses sığınağımızın içerisinde içimizi sarsıyordu. Biz içeride, üzerimize indirme yapabilecekleri yönünde kaygı duyduk. Fakat bu olmadı. Bir kaygımızda üzerimizden geçen helikopterlerin çıkardığı ses titreşimleri ve basınçla sığınaklarımızın çökme olasılığıydı. Bu da olmadı.
Gece iki arkadaş istihbarat ve erzak için çıktı. Yakındaki bir milisimizle bağlantı kuran arkadaşlar, operasyonun bütün hızıyla sürdüğü, düşmanın bütün alanda deli gibi bizi aradığı bilgisiyle birlikte, biraz yiyecek bir şeyler getirdiler.
Ebubekir'in talimatıyla, gün içinde, sığınağın ağzından, dürbünle ara sıra keşif yapıyordum. Dürbünle Şirnex-Cizre asfaltına kadar, geniş bir alanı görebiliyordum.
Sığınağın içinde ağır ağır donuyorduk. Hızla donmamızı engelleyen tek şey, sırt sırta, kucak kucağa kenetlenerek, birbirimizden alıp verdiğimiz vücut ısılarımızdı.
Üçüncü gün öğleden sonra, sığınağın ağzında dürbünle rutin keşfi yaparken, arazide, hareket halinde küçük bir düşman grubu gördüm. Bu grubu dikkatle denetime aldım. Karşılıklı el kol hareketlerinden, aralarında hararetle tartıştıkları anlaşılıyordu. Birbirlerine elleriyle yaptıkları "Yön ve arazi" tariflerinden; "Dola Kuştiya'dan bu tarafa geldikten sonra ne olduğumuz, hangi yöne gittiğimize dair fikir yürüttükleri" belliydi. Dürbünün ekranı içindeki grupta rütbeliler ve erlerin yanında birkaç korucu da vardı. En son Bertûr suyu ile aramızdaki taşlara basarak geçtiğimiz çıplak alanda iz aradılar. Sığınaklarımızın bulunduğu yerle Bertûr suyu arasında, tazı gibi dolaşarak dört dönen korucular, bulunduğumuz değilse de, kaybolduğumuz noktayı, kestirmekten de öte keşfetmişlerdi. Düşman grubu bu noktaya sabahtan gelseydi, bizi gün ortasında kıstırıp imha edebilirlerdi! Şimdi gün batıyordu. Düşman grubu dönüp giderken durumu Ebubekir'e rapor ederek: "Düşman, bulunduğumuz noktayı, yerimizi fark etti." dedim.
Durum değerlendirildi. Hemen Cûdî'ye geçme kararı alındı. Havanın kararmasını iple çektik. Olası bir indirme durumunda hiçbir şansımız yoktu! Hepimiz neredeyse yarı donmuş halde olduğumuzdan, düşmana ciddi bir kayıp verdirecek durumda da değildik. Böyle bir durumda akıbetimiz "ucuz" şahadetti…
Hava kararır kararmaz sığınaklardan çıktık. Üç gündür kar altında yarı donmuş uzuvlarımız; ayaklarımız ve ellerimiz beynimizden gelen komutlara uymakta zorlanıyordu. Cûdî'ye doğru hareket ettik. Cizre-Şirnex yolunu geçtikten sonra, gecenin ayazında Rûsor suyuna girdik. Rûsor suyunun derinliği, ortalarda benim göğsüme kadar çıkıyordu. Her şeye rağmen böylesi kar altında ağır ağır donarak beklemekten çok daha iyiydi. Suyun öbür tarafına geçen her arkadaş, çevredeki kuru odunlara koşuyordu. Bir çırpıda oluşan kuru odun yığınını, azıcık naylon parçası ve kuru meşe dallarıyla tutuşturduk. O andan, ateşin harlanmasına kadar geçen kısa sürede, bütün bedenlerin artık zembereğinden boşalarak zangır zangır titrediği; insanın alt ve üst çenelerinin elinde olmadan bir birine çarptığı, yeni öten leylek yavrularının takırtılarına benzer takırtılar çıkardığı andı. Hızla harlanan kutsal ateş bizim halk olarak zaten ezelden beri yaşam ve irade kaynağımızdı. Gür ateşin çevresinde döne döne üzerimizi, giysilerimizi kurutarak ısındık.
O gece ateşin başında giysilerimi kurutup biraz ısındıktan sonra, kenardaki kütüğün üzerine oturarak, ayağımdaki lastik ayakkabılarımı çıkardım. Yanımda oturan Ebubekir, şakınlık ve hayret içinde:

“Senin çorabın yok mu?” diye sordu.
Çoraplarımın, ayaklarımı saran tabanları ve üstleri çürüyüp eriyerek yok olmuş, geriye sadece ayak bileklerimden kaval kemiklerime uzanan, futbolcuların “ tozluklarına” benzer artıkları kalmıştı. Tabanlarını ateşe tuttuğum ayaklarımın parmak aralarından ve tırnak altlarından kanlar sızıyordu. Farkına varmadan yaptığım bu doğal “Gösteriyle“ aslında manda gönü köseleden farksız olan Ebubekir’in yüreğini bile sızlatmıştım. Ebubekir’e çorabımın olmadığını söylediğimde:
“İran’dan gelirken, çantamda bir çift çorap olacaktı”. diyerek, kalktı, çantasına bakmaya gitti. Dönüşte elindeki bir çift yeni çorabı bana uzatarak:
“Al bunları giy.” dedi.
Ayaklarımdaki çorap kalıntılarını sıyırıp ateşe attım. Ebubekir’in verdiği yeni çorapları giydim.
Herkes giysilerini kuruttuktan sonra toparlandık. Cûdî’ye doğru hareket ettik. Gücün önünde yürürken, bu defa ayaklarım yeni çorabın içinde yaralarına rağmen rahattı. Cûdî’de, Befila’daki Misto(Atatürk) burnunun altındaki govlarda konumlandık.
Aralık sonunda, Baran(İbrahim Babat) kaçtıktan sonra düşmana bizimle ilgili ayrıntılı bilgi vermişti. Baran’ın gösterdiği yerlerden erzak gömmelerimizi imha eden düşman, ağır kış koşullarında aç ve sınırlı cephane ile kuşatarak bizi imha etmeyi planlamıştı. Genel hareket tarzımızı, kullandığımız mıntıkaları ve noktaları da İbrahim Babat haininden ayrıntılı olarak öğrenen düşman, hakkımızda sağladığı bilgilerle büyük umutlara kapılmış ve bu temelde kapsamlı bir operasyon düzenlemişti. Düşmanın umutları yersiz de değildi. Özet olarak ifade etmeye çalıştığım gibi hem Dola Kuştiya’da hem de Deşta Lala tarafında kar altında imhamıza ramak kalmıştı.

KOÇGIRÎ ARKADAŞ
Celal(Şirnex), Cûdî’de konumlandığımız noktanın yakınındaki Serêdehlê köyündendi. Yanında bir grup arkadaşla kendi köyüne erzak almaya gitmişti. Onlar erzaktan dönünce nokta değiştirerek, Nerdûş suyunun kıyısında bir yere konumlandık. Tepeci çıkarıldı. Kar altı sığınağımızda kalmaktan, aç karnına kar yemekten, üzerine bir de gece göğsüme kadar Rûsor suyuna girmekten üşütmüştüm. Gündüz yaktığımız ateşin çevresinde, gece nöbetini tutan arkadaşlarla ben de uzanmış yatıyordum. 88 yazında önderlik sahasından gelen Koçgirî arkadaş da, ateşin çevresinde uyuyan gruptaydı. Derinden gelen acı bir çığlıkla hepimiz uykumuzdan sıçrayarak, yerimizden fırlayıp, çevremize baktık. Koçgirî arkadaş canhıraş çığlıklarla ve sırtında hızla büyüyen bir alev topuyla, yanımızda akan Nerdûş suyuna doğru çılgınca koşuyordu. Koçgirî arkadaşın suya doğru koşarken ulaştığı hız o kadar yüksekti ki, o hızla yarattığı rüzgarın körüklediği ateş topu, bütün sırtını sarmıştı. Biz de peşinden koştuk fakat ona yetişmek imkansızdı. Koçgirî arkadaş kıyısına ulaştığı Nerdûş suyuna attı kendini. Biz suyun kıyısına ulaştığımızda, suda toparlanan Koçgirî arkadaşı elinden tutup yanımıza çektik.
Çevirip baktığımızda, şalı ile gömleği yanmış; kalçası, beli açıkta kalmıştı. Teninde de yanık vardı fakat o kadar ciddi değildi. Hemen hepimiz çoğunlukla ateşe sırtımızı verir uyurduk. Bu insanın ciğer ve böbrekleriyle ilgili bir hassasiyetin sonucu olsa gerekir. İnsan ateşe, özellikle köz halindeyken sırtını verince, daha rahat ve keyifli oluyordu. Gerçi kışın dağda böyle yatınca, insanın sırtı kavurga kavuruyor, önü harman savuruyordu ya. Buna rağmen kışın ateş kenarında kısa demlerle çekilen uykular öyle derin ve tatlı oluyordu ki… O kadar ki, insan o tatlı uykudan, Koçgirî arkadaşın başına geldiği gibi ancak kendi yangınıyla

uyanabiliyordu. Koçgirî arkadaşınki hepimizin iliklerimizde duyarak yaşadığı, uykuya olan açlığın, uykuya susamışlığın sonucuydu.
Koçgirî arkadaş, kendisine yeni bir şal ve gömlek bulununcaya kadar arkadaşların şutiklerinden kesilerek sağlanan paçaları, birbirine dikip beline sararak dolaştı.
Koçgirî arkadaş sanırım adı gibi Koçgirîliydi. Uzun boylu, esmer, otuz yaşlarında, fiziği güçlü bir arkadaştı. Son derece uyumlu, sorunsuz, her konuda fedakar biri olan Koçgirî arkadaşın tek eksiği, hiç Kürtçe bilmiyor olmasıydı. Koçgirî arkadaşa ne olduğuna dair daha sonra hiç haber alamadım.

İHANET
Ocak ayının ortalarından sonraydı. Tepeci arkadaşlardan biri koşarak geldi. Cavit'in kaçtığını bildirdi. Tepeci mangamızın komutanı Aziz (Mêrdîn) arkadaş, kaçan Cavit'in peşine düşmüştü. Ebubekir'in talimatıyla hemen bir grup toparlanıp biz de onların peşine düştük. Kaçan Cavit ile onu düşmana ulaşamadan yakalamak için kovalayan Aziz arkadaşı, Gêrê sırtlarında, Dêrgul(Kumçatı) yakınlarında kurulu tank taburunun tam karşısındaki bir noktada, karşılıklı silahlarını çekip mevzilenmiş bir halde bulduk.
İhanete giden Cavit, hemen arkasında akan Nerdûş suyunu geçtikten sonra tank taburuna ulaşırdı. Bunun düşüncesine bile tahammülümüz yoktu! Çünkü böyle bir durumda, Baran alçağının kaçışıyla Gabar'da, Dola Kuştiya'da yaşadığımız sorunların aynısını Cûdî'de yaşamak durumunda kalacak ve bu defa belki hepimiz imha olacaktık.
Cavit bireyci bir yaşam istiyordu. Bizim böyle bir sorunumuz yoktu. Fakat Cavit, kendini yaşatmanın bedelini bize ve bizim nezdimizde partiye, halka ödetecekti. Cavit için başka türlü bireyci yaşamanın yolu yoktu. Buna izin verilemezdi!
Aziz arkadaş, biz yoldayken Cavit'i ayağından vurmuş, Cavit de vurulduğu yerde mevzilenerek, Aziz arkadaşa silah çekmişti. Biz de Aziz arkadaşın yanında mevzilendik. Aziz arkadaş Cavit'i, silahını indirip saflara dönmeye çağırıyordu. Cavit de her defasında:
"Üzerime geleni vururum, yaklaşmayın!" diye haykırıyordu.
Aziz arkadaş, ihanete giden Cavit'e ne diller döktü: Kendisine kötülük etmeyeceğimizi, olanları anlamaya çalışacağımızı, partinin kendisine bir şans daha verebileceğini, bizi de anlamaya çalışması gerektiğini, kendisini böyle bırakamayacağımızı tane tane, defalarca ve değişik biçimlerde söyledi. Bir de:
"Cavit, isteseydim senin ayağına değil kafana sıkardım! Seni imha gibi bir niyetimiz yok! Olmuş bir hata, gel dön, sana güç veririz, aşarsın! Fakat düşmana gitmene izin veremeyiz!" dedi.
Aziz arkadaşa Cavit'in yanıtı hep aynıydı:
"Yaklaşanı vururum! Üzerime gelmeyin!" diyordu.
Gün ilerlemiş, akşam olmak üzereydi. Cavit son çağrılara da aynı yanıtı verdi. Mevzilendiği taşın ardından sadece başı görünüyordu. Başından aldığı tek kurşunla mevzisine yığılan Cavit'in, üzerindeki silah ve raxtı alındı. Noktaya döndüğümüzde Ebubekir'e tekmil verildi.

CÛDÎ GÜCÜMÜZLE BULUŞMA
O gece Nerdûş suyu kıyısından Atatürk burnu üzerine çıktık. Buradan gündüz çıplak gözle Gabar, Silopî, Cizre, Dêrîk(Rojava) görülebiliyordu. Gece de İdil'in ışıklarını izlemek mümkündü. Cûdî'nin üzerindeki bu yüksek ve geniş taraçanın kenarında konumlandık. Bir grup arkadaş yakınlardaki Avka Masiya'dan erzak getirdiler. Aylardır görüşemediğimiz Cûdî gücümüz ile buluşmamız gerekiyordu. Araziyi tanıyan Celal'in komutasında Cûdî grubumuzu aramaya çıktık.
Girê Hermo'ya gittik. Burada bazı izlere rastladık. Kurt taklidi yaparak aralıklarla uluduk. Yanıt veren olmadı. Celal, ben ve bir arkadaş Girê Hermo'da kaldık. Gece büyük bir ateş yaktık. İlerleyen saatlerde, nöbetteyken yakınlardan bir yerden

kurt ulumaları gelmeye başladı. Kısa aralıklarla tekrarlanan ulumaları dikkatle dinleyince, bunların kurt taklidi ulumalar olduğunu anladım. Celal'i uyandırdım, o da dinledi:
"İnsan sesidir." dedi. Ateşi söndürdük. Ateşin sönmesiyle birlikte yakından bir yerden:
"Hûn kî ne?" sorusu geldi:
"Em Egîd in!" dediğimizde, karşıdan:
"Em jî Mazlûm in!" yanıtı geldi.
Hemen ardından, yün çorapları diz kapaklarının altına kadar çekilmiş, elinde silahıyla, ay ışığında bir arkadaş belirdi karşımızda. Çevresindeki herkese güven veren bu heybetli duruşun sahibi Karakoçanlı Aziz arkadaştı. Kendisini ilk defa gördüğüm Aziz arkadaşın bu duruşu beni çok etkilemişti. Onun ay ışığı altındaki duruşu hala gözlerimin önündedir. Aziz arkadaşın peşinden, 15 kişi kadar bir grup arkadaş geldi. Cûdî gücü ikiye bölünmüştü. Bir grup, Cûdî Gücü Sorumlusu Afarofçu Mahmut arkadaşın komutansında üstlenmişti. Öteki de Aziz(Karakoçan) arkadaşın komutasında, Girê Hermo'da üstlenmişti.
Yeniden yaktığımız ateşin başında, bize bunları anlatan Aziz arkadaş:
"Şirnex kömür ocakları yakınındaki karakolu vurduk. Eylemi dün gerçekleştirdik. Düşman operasyona çıkar, siz hemen noktaya dönüp arkadaşlara haber verin, önlem alsınlar." dedi.
Bu arada gün ağarmış sabah olmuştu. Gündüz hareket zorunlu olmadıkça talimatla yasaklanmıştı. Fakat operasyon ihtimaline karşı Ana Birliği bilgilendirmek için hemen yola çıktık. Cûdî gücümüzle belirlediğimiz noktada daha sonra buluşacaktık. Noktada Celal, Ebubekir'e tekmilini vererek, gelişmeleri aktardı. Bulunduğumuz noktada konum değiştirdik. O gün iki savaş uçağı Cûdî'nin üzerinde alçak uçuş yaptı fakat vurmadı. Ben ilk defa savaş uçağını burada gördüm. Psikolojisi çok tuhaftı. Özellikle sesi insanı huzursuz ediyordu. Uçakların ardından düşman Cûdî eteklerinde araziye çıktı. Fakat içerilere gelmedi. Aynı akşam Ebubekir benim yanıma iki arkadaş verdi:
"Git arkadaşları(Cûdî gücümüzü) al buraya getir." dedi.
Girê Hermo'da Aziz arkadaş ile buluştuğumuz noktada toplanmış olan Cûdî gücümüzü alıp Ana Birliğimizin yanına getirdik. Cûdî gücümüzden, Güç Komutanı Afarof Mahmut arkadaşın yanı sıra, ağabeyi Musayê Kerr, Baran(Adil Aslan) ile Delil Çirav arkadaşları hatırlıyorum.
Baran arkadaşın komutasında İpek Yolu'nu kesen gücümüz, yolculara propaganda yapmış, bu arada çevirmeye takılan 5 resmi aracı da yakmıştı.
Anabirlik ile Cûdî gücümüz, yönetim toplantılarını yaptılar. Cûdî gücümüz ile birlikte olduğumuz günlerde Bêrîvan arkadaş ile milis Emin'in(Şaxî köyünden) Cizre'de şehîd düştükleri haberini aldık.
Bêrîvan arkadaş ile milis Emin arkadaş, bulundukları evi kuşatan özel timlerin "Teslim ol" çağrılarına ateşle karşılık vermiş ve son kurşunlarına kadar çatışarak şehîd düşmüşlerdi.
Onların, özellikle bir kadın olarak Bêrîvan arkadaşın, düşmanla şehir içinde saatlerce çatışarak şehîd düşmesi bütün sahada çok büyük bir etki, zihinsel bir sarsıntı ve sıçrama yaratmıştı.
Noktada, Anabirlik ve Cûdî gücü olarak düzenlenen toplantıda, Bêrîvan ve Emin arkadaşların şahadeti üzerine saygı duruşunda bulunduk. Baran arkadaş, şehir faaliyetlerinden tanıdığı Bêrîvan arkadaş üzerine kısa bir konuşma yaptı.

MİLİS EMÎNÊ KÎÇÎ
Bêrîvan arkadaş ile milis Emin arkadaşın Cizre'de gösterdikleri direniş ile şahadete ulaşmalarının hemen ardından, ocak ayı sonunda bir başka milisimiz, Emin(Kîçî) öncülüğünde, Cizre girişindeki polis lojmanları roketle vuruldu. Kîçî

aşiretinden olan milis Emin arkadaş da, Bêrîvan arkadaşın yanında, düşmana silahla direnerek şehîd düşen milisimiz Emin arkadaş gibi Cizre'de yaşıyordu.
Milis Emin(Kîçî) arkadaş, Bêrîvan ve Emin arkadaşların anılarına düzenlediği eylemin ardından gerillaya katıldı. 1989 baharında Önderlik sahasına gitti. Dönüşte 1990 kışı şubat ayında, Gabar-Deşta Bira'da düşmanla girdiği bir çatışmada şehîd düştü.
Deşta Bira'daki bir tepede yaşanan çatışma sırasında Emin(Kîçî) arkadaş örnek bir direniş gösterdi. Çatışmada yanındaki arkadaşlara moral vermek için govende durduğu, stran söylediği arkadaşlar tarafından rapor edildi. Onun stran söyleyip govend çekerek şahadete gidişi, gözyaşları ve coşku içerisinde anlatıldı. Emin arkadaş evliydi.
2007 sonunda, Zapt'taki HPG Anakarargah'ında, gerillaya yeni katılmış genç bir arkadaşa rastladım. Yüzü bana hiç yabancı gelmedi. Ona bakarak iyice düşündüm, hayır bu genç arkadaşı tanımıyordum. Fakat tanıdığım birine "Hık demiş burnundan düşmüş" denecek kadar çok benziyordu. Kime benzediğini çıkaramadım. Genç arkadaşa adını sordum:
"Benim adım Emin'dir heval." dedi.
Emin adını duyunca hemen hatırladım:
"Senin babanın adı da Emin mi heval? Sen Emin Kîçî'nin oğlu musun?" diye sordum.
"Doğrudur heval, benim babamın adı da Emin'dir. Ben Emin Kîçî'nin oğluyum." dedi.
İnsan böylesi durumlarda kapıldığı duygularını izahta neden aciz kalıyor? Emin arkadaşın koluna girdim:
"Gel Emin arkadaş, seninle birer çay içelim." diyerek, onu kamelyaya götürdüm. Orada çaylarımızı içerken Emin arkadaşa, ancak resimlerinden görerek tanıyabildiği babası Emin arkadaşı anlattım ve ona:
"Emin arkadaş, senin baban, direniş mevzisini govendle süsleyen, şahadeti stranla kucaklayan, gerçek bir Apocu'ydu!" dedim.
Emin arkadaş, ancak fotoğraflarından tanıyabildiği, adını alıp, silahını kaldırarak, aynı kutsal dava yolunda yürüdüğü babasını, biraz daha yakından tanımanın onuru ve sevincini yaşadı.
Karşılıklı "Serkeftin" dilekleriyle ayrılırken, ikimiz de biraz buruk fakat geleceğe dair daha umutlu ve mutluyduk.

CÛDÎ'DE EYLEM

Cûdî'de erzak aldığımız yerlerden biri olan, Avka Masiya köyüne girip çıktığımızı fark eden düşman, yakındaki tank taburundan gelen bir bölük gücüyle, köyü denetime aldı. Düşman gücü hergün akşamüzeri taburdan gelip, köyün okuluna yerleşiyor, sabaha kadar köyde kalıyor, sabah tabura dönüyordu.
Bu durum tespit edildiğinde, Avka Masiya'yı geceleri tutan düşman gücünün vurulması kararı alındı. Anabirlik olarak, daha önce yaptığımız genel toplantıda(Aralıkta) alınan karar gereği, kış sürecinde düşmana karşı bir eylem düzenlememiz gerekiyordu. Alınan karar doğrultusunda keşif yapıldı. Tank bölüğü, her gün aynı hattan, Avka Masiya'ya gelip gidiyordu. Eylemi Anabirlik ile Cûdî gücü birlikte gerçekleştirecekti. Planlama yapıldı:
Cûdî gücünden Aziz (Karakoçan) arkadaş komutasında bir grup, Avka Masiya'ya girerek düşman gücünü vuracaktı. Ebubekir'in komutasında bir grubumuz da, Avka Masiya ve tank taburu arasında pusu atarak, taburdan köye gelecek takviye'yi vuracaktı.
Bir başka grubumuz, Nerdûş-Rûsor arasındaki sırta(Kera), oduna gelen halka bayrak açarak propaganda yapacak, yaşları uygun olan gençleri zorunlu askerlik yasasıyla gerillaya katacaktı.

Bu arada Eruh gücümüzle, aralık toplantısında belirlediğimiz şubat randevumuzun zamanı gelmişti. Eruh gücümüzle buluşmak üzere Çirav-Xwaran'a, Ali Kîçî arkadaşın komutasında bir grup arkadaş gidecekti.
Fakat Çirav'a gitmek için noktadan ayrılan Ali arkadaş, aklına ne estiyse yoldan dönüp geldi. Ebubekir'e:
"Araziyi biliyor, Cafer de bizimle gelsin." dedi.
O da "Olur" deyince ben de bu gruba katıldım. Noktadan ayrıldıktan sonra Gêrê'de bir yere gizlendik. Burada hareket için havanın kararmasını beklerken, araziden sürüsüyle geçen bir çoban bizi gördü. Ali Kîçî arkadaş:
"Bir şey olmaz." diyerek, bu durumu umursamadı.
Fakat öyle olmadı. Çoban gittikten bir süre sonra, zihni dincilikle tütsülenmiş kalabalık bir grup insan, cihat aşkıyla üzerimize geldi. Bereket bu dincilik kurbanı topluluğu önceden fark ettik de, tabanları yağlayıp kaçtık. Biz silahlı 6 arkadaştık. Güç ve teknik sorunumuz yoktu. Fakat gözü kara bir şekilde üzerimize gelenler halktan insanlardı, onlara silah çekemezdik. Biz farkına varmadan üzerimize gelselerdi, hepimizi linç etmeye kalkışırlardı. Öyle bir durumda, öfke duvarını aşarak, onları vurabilirdik. Bu durumda bunu partiye asla izah edemezdik. Gerilla pratiğimizin en hızlı manevralarından birini o gün, orada, tekbirler getirerek bize saldıran, gözü dincilikle karartılmış kalabalığın önünde yaptık. Arkamıza bakmadan, büvelek tutmuş golikler(Dana, buzağı) gibi kaçarken, Ali Kîçî arkadaşın bana, bütün dişlerini gösterip sırıtarak:
"Kaç Cafer arkadaş kaç! Bunlar bizi yakalarsa, çiğ çiğ yerler!" dediğini anımsıyorum.
İç içe dollar ve kayalıklarla bezeli arazide, peşimizdekileri atlattık. Bizi ararlarken bir süre izledik onları. Yeterince dinlendikten sonra, onlar bizi Cûdî tarafında ararlarken biz Gabar'a geçtik. Çirav'da Sarı Hüseyin arkadaşın komutasındaki Eruh gücümüze ulaştık. Cûdî'de eylemlerini başarıyla gerçekleştiren Anabirlik ile Cûdî gücümüz de, eylemin hemen ardından, daha önce belirlediğimiz noktaya, Çirav'a yanımıza geldiler. Eylemden gelen arkadaşların, verdiği bilgilere göre: Aziz arkadaşın komutasındaki gücümüz planlandığı gibi, gece Avka Masiya'ya sızarak, okulda üstelenen düşman gücünü vurmuştu. Taburdan gelen düşman takviyesini de Ebubekir'in komutasındaki gücümüz vurmuştu. Burada, takviye gücü olarak gelen bir araç suya devrilmiş, yakın mesafeden vurulan düşman çok kayıp vermişti. Kera'da bayrak açarak, halka propaganda yapan Baran arkadaşın komutasındaki gücümüz de, dokuz genci askerlik yasasıyla alarak gerillaya katmıştı.
Anabirlik, Eruh gücü ve Cûdî-Girê Hirmo Gücü bu eylemlerin ardından Çirav'ın Xwaran noktasında buluştu. Kera'dan askerlik yasasıyla katılan gençlerden, Salih(Kîçî) arkadaş hızla gelişti. 1991'de görev alarak gittiği Garzan-Şîrvan'da şehîd düştü. Bu gençlerden Selahaddin (Cizre) arkadaş, 1989'da (katıldığı yıl) Çirav-Geliyê Gûrdûla'da bir çatışmada yaralı olarak düşmana esir düştü. Uzun süre zindanda kaldı. Zindandan çıktıktan sonra tekrar katılım yapan Selahaddin arkadaşı 1994'te, bu defa "Yusuf" olarak Gabar'da gördüm. Yusuf arkadaş 1997'de Gerîsa'da bir çatışmada şehîd düştü.

MUHAMMED HEÇ
Selahaddin'in Yusuf) babası, Muhammedê Hêç, oğlunun katılımından sonra partiye tepki duymak yerine, mücadeleye milis olarak hizmet etti. Muhammed Hêç, çevresinde etkili, becerikli ve partiye bağlı bir milisimizdi. Bunu fark eden düşman, Muhammedê Hêç'i, 1991 yılında yakalayarak işkenceye aldı. Düşman, işkencede direnişini kıramadığı milisimiz Muhamed Héc'i, Cûdî'de helikopterden atarak katletti. Çirav- Xwaran'da 3-4 gün boyunca yapılan genel toplantıda, güçlerimiz, yapılan eylemleri değerlendirdi. Eylemler olumluydu. Hiç kaybımız

olmamıştı. Eylemlerin düşman ve halk üzerindeki etkileri istenilen yönde sonuç alıcıydı. Çirav toplantısında, Anabirlik Takım Komutanlarımızdan Gürcan(Deşta Lala) arkadaşın da içinde yer aldığı bir grup arkadaşın Önderlik sahasına gitmeleri karara bağlandı.
Gürcan arkadaşın yerine, Ana Birliğe takım komutanı olarak Cuma(Bilehî) arkadaş alındı.
Toplantıdan sonra, önden Cûdî gücümüz kendi alanına geçti. Şubat ayı ortalarıydı. Cûdî gücümüz noktadan çıktıktan birkaç saat sonra, tıpkı kış başında olduğu gibi çok yoğun bir kar başladı. Aralıksız yağan kar kalınlığı bir metreyi buldu.

ZIMNİ UZLAŞMA…
Çirav- Xwaran'da, bir metre karın içinde yaktığımız ateşler, nokta ve çevresindeki zorunlu hareketlerimiz derin izler oluşturmuştu. O günlerde Çirav'da keşif yapan bir helikopter, Xwaran'da ki bu izleri fark etti. Tam üzerimizde yan dönerek tur attı. Pilot ve askerler, kabin camından, kar içindeki naylonlarımıza kadar bakarlarken, göz göze gelerek birbirimizi gördük. İstesek, bu seviyede, helikopteri vurup düşürebilir ik. O zamanın helikopteri tenekedendi. Şimdiki kobralar gibi değildi. Biksiyle, kaleşnikofla indirirdik onu. Fakat Ebubekir, kar içinde bir operasyonun bizi zorlayacağını düşündüğünden olsa gerek "Ateş" talimatı vermedi. Helikopter gittikten sonra hemen toplanan yönetim, noktayı terk ve gücü üçe bölerek dağıtma kararı aldı.
Celal(Şirnex) ile Siyasi Komiser Hogir'ın komutasındaki bir grup Geliyê Gûrdûla-Soradar'a geçti. Sarı Hüseyin komutasındaki Eruh gücümüz, Çiyayê Bizina tarafına geçti. Ebubekir komutasında bir grup Berkever sırtlarına geçtik. Ben her zamanki gibi Ebuberkir'in yanındaydım. Grupların 15 gün sonra, şubat sonu-mart başında Gabar'da, Navsar- Nevroz noktasında buluşması kararlaştırıldı.
Gece boyu, karda, Berkever'e doğru yürürken, artçılarımız ellerinde çilo(meşe) demetlerinden yapılmış süpürgeleriyle, kardaki izlerimizi silerek kamufle ettiler. Gece geç saatlerde Berkever'de konumlandık. Sabah arazi keşfinde, düşmanın kalabalık avcı kollarının, akşam terk ettiğimiz Xwaran'a doğru hareket halinde olduklarını gördüm. Aşağıda, caddede konvoyları sıralanmış duruyordu. Durumu Ebubekir'e bildirdim. Düşmanın operasyon güçlerini izlemeye başladık.
Xwaran'daki noktada kimseyi bulamayan düşmanın avcı kollarından biri, önlerinde iz takipçisi bir korucu ile bizim izlerimizden, Berkever'e doğru gelmeye başladı. Artçılarımız ellerindeki çilo süpürgelerle izlerimizi silmişlerdi. Fakat yoğun kardan sonra, hava o kadar yumuşak ve sakindi ki, süpürge izlerini silecek bir rüzgar çıkmamış, süpürülmenin üzerinden de fazla bir zaman geçmemişti. Çapraz süpürge izleri yerimizi gösteriyordu. Ayrıca rüzgar çıksa da bu izleri silseydi bile avcı kolun önündeki izci köylü bizi yine bulurdu. Bunlar tazı gibi duyarlı olurlardı.
Berkever'de konumlandığımız nokta çatışmaya elverişliydi. Bütün çevremize hakim bir noktadaydık. Hemen kar giysilerimizi giyerek noktanın içinde "U" şeklinde mevzilendik. Bu savunma esaslı çatışma düzenimizdi. Bu arada belirteyim, kar giysilerimizi milislerimiz Şirnex'tan özel olarak diktirip getirmişlerdi.
"U" şeklindeki mevzi sıramızın ortasında Ebubekir, hemen yanında ben vardım. Önce dürbünle izlediğimiz avcı kolu geldi, çıplak gözle görüş alanımıza kadar girdi. Arazide cumba-balkon gibi öne çıkmış yüksekçe bir kaya kütlesinin üzerindeki platformda mevzilenmiştik. Önlerindeki sünepe tazı, avcı kolunu üzerinde mevzilendiğimiz kaya kütlesinin yanına kadar getirdi. Gece noktaya yerleşirken kestiğimiz ağaçların kalıntıları, karanlıkta düzensiz ve yoğun olarak çiğnenmiş kar ve kaya platformunun üzerine çıkarken oluşturduğumuz, üzerleri ezilmiş karla örtülü seki-merdiven vb. her şey, bizim yukarıda, cumba-balkonda olduğumuzu gösteriyordu.

Ellerimiz tetikte, gözümüz burnumuzun dibindeki düşmanda, kulağımız Ebubekir'in silahındaydı. Egidê Goyî'nîn, Egîdê Sadun ağadan kaldırılan külüstür burunosunun(İngiliz mavzeri), sonradan Ebubekir'i deli eden kendi ısrarlı iddiasına göre: Dola Kuştiya'da, yine tam böyle bir anda, durduk yerde "kendiliğinden" patlamasından sonra Ebubekir:
"Bir daha, mevzide benden önce ateş eden olursa, silahı Egîd'în burunosu gibi kendi kendine de patlasa karışmam, onu vururum!" demişti.
Karda uzanıp yattığım yerde, yay gibi gergin halde, sık sık dönüp yanımda, kara uzanmış düşmanı izleyen Ebubekir'e bakıyordum. İnsanı şaşırtan bir dinginlik içinde, önümüzdeki tim komutanını izliyordu. Daha ne zaman vuracaktık? Gece boyu, aşağı inip çıkarken oluşturduğumuz seki-merdivenleri de çıktıklarında, adamlar, gelip kafamıza sıkacaklardı!
Tim komutanı, avcı kolunu bizim çiğnediğimiz noktanın kenarında durdurmuş, kendisi de bizim izlerin ortasında duruyordu. Yanında yalnızca sünepe tazı vardı. O da bir kenarda sessizce bekliyordu. İzlerimizin üzerinde dolaşan tim komutanı da Ebubekir'in dinginliği içindeydi. İzlerimizin üzerinde sanki piknikteymiş gibi dolaşıyordu. Platformun altına kayalığın dibine kadar geldi. Komutasındaki avcı kolu kar içinde diz çöküp oturmuş komutanlarını bekliyorlardı. Platformun altına girerek gözden yiten tim komutanı, orada da fazla kalmadı. Bir kenarda sessizce duran sünepe tazıyı da alarak dönüp avcı kolunun yanına gitti. Ayağa kalkan kol toparlandı. Ebubekir bana:
"Ne yapıyorlar?" diye sordu.
Her şey gözümüzün önünde oluyordu. O, üstelik hepimizden daha ayrıntılı görüyordu olanları. Sanırım tam emin olmak için bir de bana soruyordu. Bende zembereğinden boşalıp gevşeyen sinirlerimin rahtlığı içinde:
"Toparlanıp gidiyorlar." dedim.
Ben bunu söyleyince, gördüklerinden emin olan Ebubekir, yüzüstü yattığı yerden toparlanarak, oturmaya başladı. Kollarını iki yana açıp hazla gerinerek:
"İyi, gitsinler." dedi.
Düşman, Gêlê-Gûrdûla-Gabar alanında, stratejik noktalara yoğun indirmeler yapmış, karakollardaki sabit güçlerini araziye çıkarmıştı. Xwaran'dan aldığı istihbaratı, görüntüyü değerlendirmiş, bir metre kar içinde bizi sıkıştırıp imha etmeyi hedeflemişti. Fakat kendi avcı-kol komutanları, Ebubekir'in yaptığı zımni uzlaşma teklifini kabul etmişti. Eğer etmeseydi kendisi, yanındaki sünepe tazı ve avcı kolunun büyük bölümü yok olurdu. Kuşkusuz biz de bir metre karın içinde bu kadar kapsamlı bir operasyondan darbe almadan çıkamazdık.
Akşam, Çiyayê Dera'ya geçtik. Daha biz henüz noktaya yerleşmiştik ki düşmanın operasyon birlikleri, konvoylar halinde Şerefiyê ve Dara'ya geldi. Düşmanın araziye operasyona çıkacağı açıktı. Aksi gibi, gelip düşmanın muhtemel operasyon alanının içine konumlanmıştık. Berkever'den gelip, gece konumlandığımız Çiyayê Dera'da gün boyu düşmanı izleyerek kaldık. Dera ile Şerefiye köylerinde çok yoğun hareket vardı. Akşam hava kararınca Çiyayê Dera'dan Cûdî'ye geçtik. Cûdî'deki Kera noktasında konumlandık. Her zaman olduğu gibi yine hiç erzakımız yoktu. Lojistiğimize fare düşse bin parça olurdu...

HALKA DOĞRU YAKLAŞIM
Ebubekir, İsmail arkadaşın komutasında bir grup arkadaşı erzaka yolladı. Beni de gruba verdi. Hemen yakınımızda Şavuşa mezrası vardı. Oraya gittik. Mezranın girişinde köpekler havlayınca silahlı birileri çıktı, kim olduğumuzu sordular. İsmail arkadaş ile öne çıkarak yürüdük. Bize:
"Gelmeyin, sizi tanımıyoruz vururuz!" dediler.
İsmail arkadaş PKK'li olduğumuzu söylediğinde, aşiretlerinden bazılarının isimlerini sayarak:
"Bunları siz öldürdünüz, gidin buradan!" dediler.

Karanlıkta 8-10 silahlı adamdı. O gece orada İsmail arkadaş değil de, mesela Hogir, Zeki, Metin vb. biri olsaydı başımızda, kesinlikle kanlı bir çatışma çıkardı. Şavuşalılar, daha önce parti adına, bir biçimde canları yakıldığından, öfke içinde aşiretçi dar yaklaşımlarıyla bize çok ağır sözler söylediler, tehditler savurdular. İsmail arkadaş son derece sağduyulu, yapıcı bir üslupla:
"İnsanlarınızı vuran bizim arkadaşlarımızsa, onlardan bunun hesabını sorarız, Size hesap veririz." diyerek, akıcı ve çok hoş Kürtçe'siyle düşman olmadığımızı, bizi burada vursalar bile kendilerine silah kaldırmayacağımızı belirtti. İsmail arkadaşın bu konuşmasından etkilenen grubun önde geleni, gruptan ayrılıp yanımıza geldi. Bizimle tokalaştı. Mahcup bir üslupla bizi içeri davet etti. Özür dileyerek, görevde olduğumuzu belirten İsmail arkadaş, erzak ihtiyacımızı söyledi. Adam: "Başım gözüm üstüne diyerek" gitti. Gruptan biriyle tekrar geldi. Bizi bir kilere götürdüler. Hepimiz kaldırabileceğimiz kadar erzak yüklendik. İsmail arkadaş, kendilerine teşekkür etti, noktaya döndük.
Bu basit gibi görünen deney, aslında bizim sorunumuzun esaslarından biriydi. Halk gerçekliğimize yaklaşım konusunda, parti adına yapılan yanlışlar, işlenen suçlar bize öyle çok kaybettirdi ki. Oysa halkın istediği sade, dürüst bir yaklaşımla, candan iki çift sözdü. Doğru ve iyi, sade ve dürüst olmak yetiyordu. Halkımız, kendi temel erdemlerini gördüğü herkesi bağrına basıyordu.

CÛDÎ'DE MORAL
Kera'dan Girê Hermo'ya geçtik. Burada Cûdî gücümüzle buluştuk. Girê Hermo'da bulunanlardan, Güç Komutanı Afarofçu Mahmut, Ahmet Rapo, Aziz, Baran, Adil ve Erdal(Xerştan) arkadaşları anımsıyorum. Çünkü bu arkadaşlar yapı içindeki duruşları, üslupları, halkımıza ve örgütümüze özgü özverili davranışlarıyla, bütün arkadaşlar için örnektiler.
Hangi vesileyle olduğunu anımsayamıyorum fakat Girê Hermo'da bir moral düzenlendi. Geniş bir düzlük ortasında, kalın kütükleri birbirine çatarak yaktığımız büyük ateşin çevresinde, kol kola girerek, toplu govende(halaya) durduk. Hep bir ağızdan stranlar söyledik. Bunlardan, sonraki yıllarda duymadığım, arkadaş yapısı içinde üretilmiş bir stranın aklımda kalan sözleri şöyleydi:

"Xezalê hêlî hêlî
Delalê hêlî can
Me komek, Iraqê çêkir
Xazalê hêlî can
Me serê Seddam Hiseyn jêkir
Xazalê hêlî can
Me komek Sûrî çêkir
Xezalê hêlî can
Me serê Hafiz Esad jêkir
Xezalê hêlî can
Me komek Îranê çêkir
Xezalê hêlî can
Me serê Îmam Hûmeynî jêkir
Xezalê hêlî can."

Klasik bir Botan stranından uyarlanan:
"Welat, Welatê me" stranında:
"Ey Welat, şêrîn Welat!
Ev Welat, welatê me ye!
Apo serokê me ye!
PKK Partiya me!
ARGK Artêşa me ye!

Egîd Komûtanê me ye!” deniliyordu.
Bu stranların topluca söylendiği ateş başı govendlerinde, govend başı Afarofçu Mahmut arkadaştı. Karanlığın ortasında içten içe yandıkça çatırdayan kütüklerden fışkıran alevlerin aydınlığında govenbaşı Afarofçu Mahmut arkadaşın “ Ey welat Şêrîn welat! Ev welat welatê me ye!” nidalarına bütün benlikleriyle eşlik eden arkadaşların, ayakları topluca yere indikçe, sanki Cûdî sarsılıyordu. Bu, yatırıldığı kan uykularından uyanan halkımızın yeniden diriliş stranları ve govendleriydi!
Moralden sonraki gün yapılan yönetim toplantılarının ardından, Anabirlik gücü olarak geceleyin Gire Hermo’dan çıktık. Her defasında benim göğsüme kadar çıkan Nêrduş suyunu geçtik. Karşı kıyıya çıkar çıkmaz çevreden topladığımız odunlarla ateşlerimizi yaktık, giysilerimizi kuruttuk. Bu gibi durumlarda, soyunup giysilerimizi başımızın üzerinde tutarak, karşı kıyıya geçmeyi düşünemezdik. Bu durum, düşmanın bir saldırı olasılığında riskli olduğu için kural dışıydı.

KISA YOLDAN UZUN YAŞAMA

Nêrduş suyu kıyısında yaktığımız ateşimizin başında, kendi etrafımızı da döne-döne giysilerimizi kuruttuktan sonra, Ebubekir benden:
“Yanıma iki arkadaş alarak, hemen üzerimizdeki Kera sırtını kontrol etmemi” istedi. İki arkadaşla, Nêrduş kıyısından sırta çıktık. Sırtın üzerinde, aşağıdan, eteklerden gelip sırt boyunca sarmal, geniş kavisli keskin virajlarla uzanan toprak bir yol vardı. Bu yol boyunca epeyce ilerledik. Sırtın sonundaki eski bir noktamıza kadar gidecektik. Biz dönmezsek, güç peşimizden eski noktaya gelecekti. Önümüzdeki uzun virajları, araba yolundan dolaşmak yerine kestirmeden araziye vurarak düz ilerliyorduk. Sırtın üzerinde ilerlerken, önümüze çıkan böyle geniş bir kavisi daha kestirmeden geçip yolun devamına ulaştık. Burada yolumuzu kısaltarak, ömrümüzü uzattığımızı anladım. Sırtın sonuna yakın bir yerde hemen arkamızdan gürültüyle genzini temizleyen birinin sesi geldi. Hızla yere çömelip, sesin geldiği yöne dikkat kesildim. Birinin, avuç içinde tuttuğu el fenerinin ışıkları, parmak aralarından sızarak kısa aralıklarla yanıp sönüyordu. Işığın yanıp söndüğü noktaya, gözlerim karanlığa alışıncaya kadar dikkatle baktım. Işık kaybolmuştu, fakat orada yan yana duran, büyük karaltılar vardı. Bunlar, araziye çıkmış olan düşmanın sahra çadırlarıydı. Kestirmeden geçtiğimiz son virajın geniş kavisi içindeydiler. Eğer son virajda araziye vurup kestirmeden geçmeyip de yolu takip ederek kavisi dolansaydık, doğrudan düşmanın içine girecektik.
Durum çok kritikti. Hemen aşağı inip, arkadaşların önünü kesmezsek bütün grup düşmanın içine girecekti. Yanımdaki arkadaşlara:
“Siz peşimden gelin, ben önden koşarak gideceğim!” dedim.
Sırtın bu tarafından dolaştım. Düşmanın konumlandığı noktayı geçince koşmaya başladım. O gece, sanırım hiç bir atlet benim gibi hızlı koşamazdı. Adeta uçtum. Aşağıdan yola çıkmış olan arkadaşlar, yukarıdan paldır küldür bir şeyin üzerlerine doğru geldiğini görünce, iki yana mevzilenerek beklemişler. Karanlıkta, aralarından rüzgar gibi geçerken Ebubekir:
“Dur, hele dur, gitme!” diye bağırdı.
Ansızın duruverince tepe taklak düştüm. Toparlandığımda arkadaşlar başımda toplanmıştı. Ebubekir’e durumu bildirdim. Saat sabahın üç-dört sularıydı. Hava aydınlandığında arazide hareket edemezdik. Arkadan gelen iki arkadaşı da alarak Nerdûş suyu kıyısında bir kayalıkta konumlanarak, gün boyu orada gizlendik. Hava kararınca gece boyu Gabar’a çıkarak, Berkever ile Birave arasında tamamen karla örtülü bir noktada konumlandık.

HOGIR’IN DERDİ

Celal ile Hogir’ın komutasındaki takımımız bu noktada yanımıza geldi. Noktaya gelir gelmez Hogir(Cemil Işık), Ebubekir’in üzerine yürüdü. Hepimizin içinde ona:

“Siz nerelerdesiniz? Gücün Gabar’da kalması gerektiğini bilmiyormusunuz? Her sıkıştığınızda Cûdî’ye mi kaçacaksınız?” diyerek, ağzından köpükler saçarak azarlayıp payladı. Hareketli Anabirlik Sorumlusu Ebubekir, burada, yapının önünde sıfırlandı…
Ebubekir kendisini, komutası altındaki yapının önünde sıfırlayan Hogir’ın karşısında çıt çıkaramadı… Ona boyun eğdi…
Bizim güç olarak o koşullarda Cûdî’ye çekilmemiz doğru ve yerinde bir hareketti. Üstelik kısa bir süre sonra yeniden Gabar’a dönmüştük. Hogir’ın sorunu ve amacı bu değil başkaydı. O da tıpkı Zeki gibi, Ebubekir’in Anabirlik Komutanı olmasını çekemiyor, onu yıpratmak ve düşürmek için her fırsatı kullanıyordu. Ayrıca, ortada gerçekten bir sorun olsa bile, biz de sorunların ele alınışı ve çözüm tarzı, üslubu böyle olamazdı! Örgüt kültüründe ve işlerliğinde her şeyin bir yeri, zamanı, ilkesi, ölçüsü vardı! Bunların tümünden yoksun olan Hogir’in, düzen kişiliği ile dayattığı çizgi ve ahlak dışı, örgüt karşıtı tarzı, üslubu; Ebubekir’in bütün bunları yutarak hazmeden, ilkesiz, kişiliksiz, silik, ulaşmacı tutumu, Cûdî eyleminden aldığımız morali sıfırladı. Yapı olarak Zeki, Metin, Ebubekir ve Hogir gibilerin birbirlerine ve yapıya karşı sergiledikleri bu düzeysizlikleriyle örgüt içindeki üst düzey konumlarını bağdaştıramıyorduk… Yöneticilerimiz olarak bunların bu düzeysizlikleri, sorumsuzlukları, çizgi ve yaşam dışılıkları bizi, düşmanın ve doğanın dayattığı zorluklardan daha fazla zorluyor, zayıf düşürüyor ve birçok militanı kaçırtıyordu. Bu kişiliklerin hareketimizin, üstelik oluşum döneminde fütursuzca sergiledikleri bu durumlarını ideolojik, siyasi, örgütsel boyutlarıyla anlayıp kavramaktan, buna göre tedbir ve tavır almaktan henüz çok uzaktık. Sonuçlarını yaşayarak gördüğümüz bu durumlar karşısında bilinç ve örgütlülük düzeyimiz henüz çok yetersizdi.

CEREHÎ KARAKOLUNA BASKIN

Hogir’ın ortamı zehirlediği günlerde istihbarat ve erzak için Bêsûke köyüne indik. Bêsûke’deki milislerimizin verdikleri bilgilerin arasında, duyulduğunda inanılması güç bir karakol baskını vardı. Bilgiye göre arkadaşlar: Cerehi karakolunun cümle kapısından ellerini kollarını sallayarak girmişler. Bir uzatmalı başçavuş ile bir askeri vurmuşlar, iki silahlarını düşmana kaptırarak geri çekilmişlerdi.
Baskında bir ölü bir yaralı veren düşman, arkadaşlardan ele geçirdiğini iddia ettiği iki silahı, çevrede köy köy dolaştırarak propaganda yapıyordu. Doğrusu bu ya, verilen bilgileri milislerimizin abartısı olarak algılamıştık. Oysa çoğu zaman olduğu gibi, onlara haksızlık etmişiz.
Şubat sonunda, genel güçlerimizle önceden belirlenen buluşma zamanımız gelince, buluşma yerimiz Navser-Newroz noktasına gittik. Eruh ve Cûdî güçlerimiz de geldiler. Navser’da bir araya gelen güçlerimizin ortamdaki genel gündemi, Bêsûkeli milislerimizin bizi bilgilendirdiği, Cerehî karakolu baskını oldu. Milislerimizin verdiği bilgiler tamamen doğruydu.
Cerehî köyü karakoluna yönelik bu inanılması güç eylemi, eylemin düzenleyicileri Akif(Kobanî), Serbest(Kîçî) ve Yaşar arkadaşlardan ayrıntılarıyla dinledik. Resmiyette de ciddi gündem olan eylem, genel toplantıda da tartışıldı. Ben de bu inanılması güç eylemin, benim için unutulması imkansız ayrıntılarını olduğu gibi aktarıyorum:
“Cerehî, Eruh gücümüzden Serbest arkadaşın köyüydü. Düşman, 11 kişiden oluşan, bir mangalık bir güçle Cerehî köyünün okuluna yerleşerek, burayı kendisine karakola dönüştürmüştü. Bölgede, Serbest arkadaşın komutasında faaliyet yürüten Eruh gücümüze bağlı birim, karakola yönelik eylem kararı almış. Keşiften sonra planlama yapılırken, bir süre önce (1988 Eylül’ünde) Önderlik sahasından gelen Akif(Kobani) arkadaş: “Karakoldaki askerlerin sağ olarak yakalanıp, esir alınmalarını” önermiş. Akif arkadaşın önerisi kabul edilmiş ve

planlama da buna göre yapılmış. Cerehî karakolundaki askerlerin sağ yakalanarak esir alınmaları için yapılan planlamalarda:
Akif, Yaşar ve Berxwedan arkadaşların karakola girerek, içerdeki askerleri teslim almaları, öteki arkadaşların da, Serbest arkadaşın komutasında karakolu kuşatmaları kararlaştırılmış. Planlama çerçevesinde akşam erken saatlerde eyleme geçilmiş. Serbest arkadaşın komutasındaki grup karakolu kuşatmış. Akif ile Berxwedan arkadaşlar bahçe duvarının arkasında siperlenip beklerlerken, Yaşar arkadaş, köyden bir vatandaş gibi, karanlıkta sırtına aldığı bir torbanın içinde kamufle ettiği silahıyla, karakolun bahçesinden girerek, kapıdaki nöbetçinin yanına gitmiş.
Yaşar arkadaşın kendi anlatımına göre: Kendisini, sırtında torbasıyla bir köylü sanan nöbetçinin yanına gelince, torbanın içindeki silahını sırtından sıyırıp çekerek nöbetçiye:
“Sesini çıkarma!” demiş.
O anda, şoka giren nöbetçi donmuş kalmış. Yaşar arkadaş onu önüne katarak kapıdan uzaklaştırmış. Gizlendikleri yerden gelişmeleri izleyen Akif ile Berxwedan arkadaşlar karakolun kapısına yönelmişler. Silahını doğrultarak, içeri önden giren Akif arkadaşın kendi anlatımına göre:
Karanlık girişte ilerlerken, silahının namlusu yumuşak bir nesnenin içine gömülmüş. Namlusunun içine gömüldüğü şeyin, yayvan ve kocaman bir uzatmalı göbeği olduğu, ancak eylemden sonra anlaşılmış. Silahının namlusu, o yumuşak şeye gömüldüğü anda, iki tombul kol, Akif arkadaşın boynuna dolanmış. O anda bile hala düşmanı “Elle yakalama, teslim alma kararından” ödün vermeyen Akif arkadaş, silahını ateşlemek yerine, silkinerek kurtulmaya, çalışmış. Fakat kendisini saran tombul kollar onu daha çok sarmalamış. Karşılıklı ısrar boğuşmaya dönüşmüş. Yaşanan boğuşma sırasında, Akif arkadaşın silahının şarjörü düşmüş. Karanlıkta pençesine düştüğü hasmından yakasını kurtaramayacağını anlayınca tetiğe basmış. Silah bir defa ateş almış başka patlamamış. Bu da namludaki tek kurşunmuş. Yaralanan hasmı, iki kat artan can havliyle Akif arkadaşın silahını elinden çekip almış. Silah sesinden sonra, odadan salona çıkan öteki askerlerle de Berxwedan arkadaş boğuşmak zorunda kalmış. Berxwedan arkadaş da Akif arkadaş gibi silahını askerlere kaptırmış. Berxwedan kendisine:
“İçeride düşmana neden ateş etmediği sorulduğunda, her defasında giderek artan bir öfkeyle:
“Ma ateş edilmeyecek, askerler sağ yakalanacak diye karar alındı!” diyordu.
Sonuçta, karanlıkta askerler bir tarafa, silahlarını düşmana kaptıran Akif ve Berxwedan arkadaş başka bir tarafa kaçmışlar.
Askerler odanın penceresinden atlayıp, karanlıkta kaçarlarken, Serbest arkadaşlar taramışlar, biri vurulmuş. Dışarıda, Yaşar arkadaşın elindeki nöbetçi asker de, çıkan hengameden yararlanarak kaçmış.
Herkesin karanlıkta can havliyle birbirinden kaçtığı karakoldan, bir yolunu bulup kendilerini dışarı atmayı başaran, Akif ve Berxwedan arkadaşlar, askerleri sağ yakalamak için girdikleri karakolda düşmana elle yakalanmaktan zor kurtulmuşlar.
Sonuçta, salondaki şişman asker ile dışarı kaçan askerlerden biri vurulmuş. Bunlardan biri ölmüş. Karakol komutanı olan salondaki şişman yaralı kurtulmuş. Buna karşın. Akif ve Berxwedan arkadaşın silahları da düşmanın eline geçmişti.
Navsar’da düzenlenen toplantıda, eylemin sorumluları olan Serbest ve Akif arkadaşlar, giriştikleri bu her bakımdan sorumsuz eylemlerinden ve düşmana kaptırılan silahlardan dolayı ağır bir şekilde eleştirilerek mahkum edildiler. İki arkadaşın Cerehî karakolunda sergiledikleri bu maceracılığın ve kör cesaretin, gerilla tarzı olamayacağı vurgulandı.
Toplantıda Serbest, Akif ve Berxwedan arkadaşlara, üç ay boyunca “ Görevsizlik” cezası verildi. Toplantıda kendisine verilen bu cezaya:

“Ben, parti içinde şimdiye kadar böyle ağır ceza verildiğini görmedim!” diye, itiraz etmeye kalkışan Serbest arkadaşa, arkadaşlar:
“Biz de, parti içinde şimdiye kadar, böyle bir sorumsuzluk ve duyarsızlık örneği görmedik!” diyerek, cezasını onayladılar.
Çelimsiz denilecek kadar zayıf, esmer, kuru diri biri olan Akif arkadaş, tek sözcükle korkusuzdu. Korku nedir bilmez tanımazdı. Akif arkadaşın yapısal özelliğiydi bu. Onun bu özelliği yaşamda, mücadelede özellikle gerillanın savaş gerçeğinde, çizgi ve amaç doğrultusunda eğitilerek denetim altına alındığında, büyük yetenek ve hizmet kaynağıydı. Tersi durumda ise aynı boyutlarda tehlikeli ve zarar verici bir nitelikti.
Ülke sahasına geleli henüz 5-6 ay olmuştu. Kişilik gerçeğinin az bulunur bu seçkin yanının, fazla ayrımında olmadığı gibi, gerillayı ve savaş gerçeğini de henüz tanıyıp anlama durumunda değildi.
Akif arkadaş, korkusuzluk konusundaki az bulunur özel yeteneğini geliştirme imkanını bulamadı. Cerehî karakolu eyleminden sonra aldığı üç aylık görevsizlik cezasının sonunda, takım komutanı olarak Mişarê sorumluluğuna getirildi. Akif arkadaş bu göreve getirildikten kısa süre sonra, 1989 bahar sonu-yaz başında Mişarê de düşmanla girdikleri bir çatışmada 9 arkadaş ile birlikte şehîd düştü. Berxwedan, toplantıdan hemen sonra kaçtı.

EBUBEKİR VE HOGIR OPORTUNİZMİ
Toplantıdan sonra Newroz hazırlıkları başladı. Newroz’a kadar Navser’da kaldık. Yönetimin aldığı kararla Newroz’u eylemle kutlayacaktık. Ebubekir, Ali(Kîçî) arkadaş ile beni, Newroz eylemi için uygun hedef belirleme ve keşfini yapmak için görevlendirdi.
Ali arkadaş ile eylem hedefi olarak belirlediğimiz, Meydin ve Nanif karakollarının ayrıntılı keşiflerini yaptık. Düşmanın sürekli geçiş hatlarında uygun pusu noktaları belirledik. Bunları kendisine ayrıntılı rapor olarak sunduğumuzda, Ebubekir hepsine bir kulp bularak, hiçbirini beğenmedi. Oysa sahip olduğumuz güçle, bunların hepsini aynı gün, aynı anda gerçekleştirebilirdik!
Daha öncede belirttiğim gibi, Navser, Gabar’ın coğrafi olarak tam ortasındaydı. Bulunduğumuz Navser’dan, hangi yöne bir saat yürünse yerleşik düşman hedeflerine ulaşılırdı. Savaşmak isteyene Gabar’da her taraf hedef doluydu! Yönetimin aldığı somut eylem kararına rağmen, 1989 Newroz’unda, Gabar’da vurulacak düşman hedefi bulunamadı(!).
Ebubekir ile Hogir, en son Nanif karakolunun basılacağını, bu yönde hazırlık yapıldığını söylediler. Onlar yapıya bunu söylediklerinde, biz Nanif Karakolunun keşfine ilişkin ayrıntılı raporumuzu Ebubekire çoktan sunmuştuk. Bundan sonra yapılması gereken tekrar karar alıp vaat vermek değil somut planlama ve doğrudan eylemdi.
Botan yönetimini en üst düzeyde temsil eden Ebubekir ile Hogir, alınan ve yapıya bildirilen kararlara rağmen, 89 Newroz’unda düşmana karşı eylem yerine moral etkinliği düzenlediler. 1989 Newroz’unu sonuç alıcı bir eylemle karşılama, eylemle kutlamamızın önünde Ebubekir ile Hogir oportunizmi dışında başka hiçbir engel yoktu. Gücümüz nicelik ve nitelik olarak yeterliydi. Yeterli olmasa da erzak sorunumuz yoktu. Mevsim çoktan bahar olmuştu. Özellikle 89’da partinin, hareketin ve mücadelenin, şiddetle ihtiyaç duyduğu şey, düşmana karşı etkili ve sonuç alıcı bir eylemdi. Bütün bunlara rağmen eylem olmadı. Bunun tek nedeni, Ebubekir ile Hogir ikilisinin şahsında, yönetimin düşmanla zihniyette ve ruhta yaşadıkları köklü bağ ve ilişki, bunlar üzerinden girdikleri düşmanla uzlaşma arayışı ve çabalarıydı. Her an, her konuda birbirini yıpratıp düşürmek için çatışan Hogir ile Ebubekir bir tek bu konuda, yani düşmana kıyamama, onunla uzlaşma konusunda uzlaştılar!

Ebubekir ile Hogir'ın parti adına sergiledikleri bütün bu uzlaşma çabalarına rağmen, kendi mücadelesinde ilkeli ve kararlı olan düşman Navsar'da, yönetimin düzenlediği göstermelik Newroz etkinliğinin sabahında yani 22 Mart'ta, bütün Gabar'da araziye çıkarak çok kapsamlı bir operasyona girişti. Elbette ki Navsar'da olduğumuzu bilen düşman doğrudan üzerimize geldi. Eruh ve Mişarê güçlerimiz Navsar'dan çıktı. Anabirlik olarak Navsar'da nokta değiştirdik. Nevroz noktasından Nanif'in üzerinde bir noktaya geçtik. Fakat biz, Ebubekir ile Hogir'ın oportünist yönetiminde, neredeyse bütün ülke gücü olarak göstermelik moral etkinliği yaparken, düşman bütün araziyi tutmuştu. Nanif'te çekildiğimiz noktada üzerimize gelen düşmanı, artık nefsi müdafa için mecburen vurarak çatışmaya girdik.
Nanif'te, düşmana karşı Ali Kîçî arkadaşla tuttuğumuz stratejik noktada, 22 Mart günü sabah gün doğumundan, akşam gün batımına kadar aralıksız, aynı mevzide çatıştık. Bütün arkadaşlar mevzilerinde aynı durumdaydılar. Hava kararınca düşmanın çekileceğini umuyorduk. Fakat düşman hava kararınca üzerimize attığı ışıldakların(aydınlatma fişeklerinin) aydınlığında saldırısını gece geç saatlere kadar sürdürdü. O gün aralıksız en az yirmi saat boyunca çatıştık. Kaybımız ve yaralımız yoktu.
Düşmanın taktiği açıktı: Bizi güçten düşürüp, cephanesiz-erzaksız halde gün içinde kuşatarak imha etmeyi planlıyordu. Cephanemiz çok sınırlıydı. .
Gece, Geliyê Gûrdûla'ya çekildik. Oradan Girê Cuda'ya geçtik. Uykusuz, aç, yorgun ve moralsizdik. Kendi gündelik yaşamlarını ve durumlarını esas alan iki oportünistin elinde, zayi olma noktasına gelmiştik.
Arazideki çobanlardan iki keçi aldık. Açlığımızı giderip dinlendik. Daha sonra bu süreci çözümleyen Önderlik "Asi avarelik" çözümlemesini yaptı. Özellikle Ebubekir ve Hogir'ın asiliği tartışmalıktı. Ama avareliklerine hiç diyecek yoktu. Önderlik, Hogir'in büyük olasılıkla subjektif ajan olduğunu vurguladı. Ebubekir, partiye, kadroya ve halka karşı yaptığı yoz kontralıklarıyla, subjektif ajanlara taş çıkartarak onları kıskandıran bir objektif ajandı.
Akşam Dola Gûrdûla'dan Çirav'a çıktık. Nanif'teki çatışmalarda, düşmanın bir(astsubay) kayıp verdiğini radyo haberlerinden öğrendik. Düşmanın radyo haberlerine göre, her zaman olduğu gibi bizim yine "Belimiz kırılmış" ağır kayıplar vermiştik. Oysa Nanif çatışmasında belirttiğim gibi, hiç kaybımız, yaralımız olmadı.

HOGIR'IN PRATİĞİ
Newroz'da kendileri sakınarak uzlaşma arayışına girmelerine rağmen, düşman üzerlerine böyle gelince, Hogir ile Ebubekir, Egîd arkadaşın şahadet yıl dönümü olan 26-27 Martta eylem yapma kararı aldı.
Eylem için tek başına inisiyatif alan Hogir, eylem hedefini belirlediği gibi eylemin planlamasını ve düzenlemesini de kendisi yaptı. Gabar'daki düşman hedeflerinden hiçbirini gözüne kestiremeyen Hogir, Awal yakınlarında düşmanı üzerimize çekip vurmayı hedefliyordu.
Hogir'ın planlamasına göre, aralarında benim de bulunduğum bir grup arkadaş, Celal(Şirnex) komutasında, bir bölümü korucu olan Awal köyüne inip erzak alacaktık. Bizi gören korucular, durumu Awal yakınlarındaki karakola bildireceklerdi. Durumu öğrenen düşman, peşimize düşerek araziye çıkacaktı. Daha önce Awal çıkışında konumlanacak olan Hogir komutasındaki gücümüz de düşmanı pusuda vuracaktı.
Planlama doğrultusunda, Celal'in komutasında Awal'a indik. Awal'da düşmanın bütün baskılarına rağmen korucu olmayan yurtseverlerimiz de vardı. Köyün içinde korucuların görebileceği şekilde, açık hareket ederek, erzakımızı alıp çıktık. Awal'dan Çirav'a çıkış yolu, Çirav'ın eteğinde dar bir boğazdan geçiyordu. Hogir'ın komutasında bir grup arkadaş burada pusuda olacaklardı. Biz Awal'dan

çıktıktan sonra pusu noktasına geldik fakat pusuda kimse yoktu. Çirav'a çıktık. Nehêk'in üzerindeki noktamıza ulaştığımızda, baktık ki Hogir daha oradaydı. Saat gece yarısını geçmişti. Biz gelince Hogir pusu grubunu alarak aşağı, pusu noktası olan boğaza indi. Biz de Celal'in komutasında aynı grubumuzla onların savunması olarak, Kursiyê Awal noktasına inerek orada mevzilendik. Sabah oldu, öğlen oldu, fakat düşman gelmedi.
Düşman yerine, Awal'dan hayvanlarına ot toplamaya köylüler çıktı araziye. Planının yürümediğini gören Hogir, araziye ota çıkan bu köylülere bir toplantı yaparak onlara:
"Gidin, karakol komutanına söyleyin, biz buradayız!" diye celallenmiş. Hogir'ın bu çakal tarzını, daha sonra pusu grubundaki arkadaşlar anlattılar. Köylerine döndüklerinde kendi aralarında durumu değerlendiren Awallılar, Hogir'ın dediğini yapıp, karakola ihbarda bulunmak yerine, aralarından iki temsilciyi Hogir'e yollayarak:
"Neye ihtiyacınız varsa verelim, çekilin." demişler.
Hogir'in bütün bu çakal tafralarıyla geçen zaman içinde, gün akşam oldu. Onlar pusuda biz savunmada ertesi güne kaldık. Ertesi gün Hogir'ın ısrarına dayanamayan düşmanın, gece boyu ulaşabildiği bütün güçlerini toplayarak, erkenden üzerimize saldığı avcı kolları karşısında, zaten baştan sona uyduruk planı suya düşen Hogir, pabucun pahalı olduğunu görünce, pusudan çıkıp, boğazdan çekilmiş, yolladığı iki arkadaşla bize de çekilme talimatı vermişti. Talimat üzerine biz de süklüm püklüm noktaya döndük.
Noktada, Hogir, pusu grubundan iki arkadaşın pusu noktaları boğazda uykuda kaldıklarını söyledi. Bu durum, Hogir'ın içinde bulunduğu ruh halini gösteriyordu. Ödlek adam, düşmanı görünce tekmil, sayım almadan, tabanları yağlayıp kaçmıştı. İki arkadaş, orada düşmanın içinde kalmıştı.
Arkadaşları almak için biz grup olarak yeniden aşağı indik. Çirav'dan inerken bir yerden sonra grup olarak ilerlemek imkansız hale geldi. Düşman arazinin stratejik sırtlarının tümüne avcı kollarını çıkarmıştı. Gün ortasıydı, vadi içlerinde de hareket vardı. Celal, benimle, Cuma(Bilehî) arkadaşı, gidip arkadaşları düşman içinden çıkarmakla görevlendirdi.
Cuma arkadaş ile gruptan ayrılıp, uykuda unutulan arkadaşları almak için, Çirav'ın eteğindeki boğaza inmeye başladık. Celal bu defada arkamızdan yolladığı bir arkadaşla bizi geri çağırdı. Durum gerçekten riskliydi. Geri döndüğümüzde Celal:
"Düşmanı bulunduğumuz noktada vurarak, geri çekileceğiz." dedi. Toplam 13-14 arkadaştık. Uygun noktaya mevzilenerek hareket halindeki düşmanı vurduk. Yakın mesafeden vurduğumuz düşman kolu kalabalıktı. Toparlanıp, karşı ateşe başladılar. Çatışma bütün hızıyla sürerken, Celal geri çekilme talimatı verdi.
Geri çekilmek için toparlanırken Anabirlik takım komutanlarından, Biksicimiz Salih(Kars) arkadaş, başından aldığı bir kurşunla şehîd düştü. Biz Salih arkadaş ile ilgilenirken, aynı şekilde, bu defa da Ahmet(Xwêydan) arkadaş vuruldu. O da hemen orada şehîd düştü. Peş peşe yaşadığımız kayıplar üzerine Celal, öncekinin aksi bir talimatla:
"Yerimizde kalarak çatışacağız!" dedi.
Kayalık araziye yayılmış olan düşman, hareket ettiğimizde bizi hemen görüyor ve ateş ediyordu. Yeniden mevzilendiğimiz kayalıkta akşam hava kararıncaya kadar düşmanla çatıştık. Çatışmanın bu safhasında ben kalçamdan hafif yaralandım. Bir kurşun mevzimde beni sıyırıp geçmişti. Suikast atışlarıydı. Demek ki görüntü veriyordum. Hemen yer değiştirdim. Akşam hava karardığında Salih ile Ahmet arkadaşların cenazelerini alarak uygun bir yere gizledik. Bulunduğumuz yer kayalık olduğu için onları toprağa verme imkanı yoktu.
Arkadaşların cenazelerini gizledikten sonra karanlıkta çekilirken, çekilme hattımızı fark eden düşmanın yoğun ateşine maruz kaldık. Yoğun düşman ateşi altında

hızla çekilirken Halil(Giver) arkadaş kayalıktan uçuruma yuvarlanarak şehîd düştü. Halil arkadaş için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. İçine yuvarlandığı keskin kayalıklarla döşeli uçurum çok derindi. Kurtulma, yaşama şansı yoktu. Olsaydı bile, onu arama, bulma imkanımız yoktu. Böyle bir girişim bütün grubun imhasıyla sonuçlanırdı.
Gece geri çekilme sırasında, Çirav'ın içlerinde yanmakta olan bir ateş gördük. Celal, gidip kim olduklarını keşfetmemi istedi. Ateşin yakınına sızdığımda, orada Hogir ile Ebubekir'i gördüm. Ana grup ile birleştikten sonra hastane sırtına geçtik. Buradan Geliyê Gûrdûla'ya baktık. Geliyê Gûrdûla'nın içinde göz alabildiğine geniş bir alanda pek çok ateş yanıyordu. Bunlar gece arazide kalan düşman güçlerinin kamp ateşleriydi. Hastane sırtında araziye hakim bir noktada konumlandık. Sabah çatışma noktamıza giren düşman Salih ve Ahmet arkadaşların cenazelerini gizlediğimiz yerden bularak aldı. Öğleden sonrada araziden çekildi.
Hastane tepesinde, Dr. Kemal arkadaş yaramı pansuman ederek sardı. Çatışma noktasından çekilirken düştüğü uçurumun dibinden Halil arkadaşın naşını ve silahını bulduk. Halil arkadaşın cenazesini orada toprağa verdik.
Hogir'ın, boğazdaki pusu noktasından kaçarken, arkasında unuttuğu iki arkadaş o çevredeki Nihêkê köyüne inmişler. Milislerimiz köyde gizlenen iki arkadaşın bizi aradığı bilgisini getirdiler. Arkadaşlar, Nihêkê ye gidip onları aldılar.
Bir süre kaldığımız hastane noktasında, yaşanan gelişmeler üzerine genel bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıyı Hogir yönetti. Ebubekir toplantıda Hogir'ı ürkek ve utangaç bir tarz ve üslupla eleştirmeye çalıştı. Ebubekir'in ki eleştiriden çok, "Böyle olmasa iyi olurdu" gibisinden bir serzenişti.
Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi ciddiye almayan Hogir, kendi başına hareket ediyordu. Başta Ebubekir olmak üzere herkesten hesap soruyor, fakat kimseye hesap vermiyordu.

CİHAT İLE AHMET ARKADAŞLARIN KATILIMI
Nisan başında Çirav'a çekildik. Halk, zomlarına yerleşiyordu. Nitê zomlarında halkı bir araya topladık. İsmail arkadaş onlara bir toplantı yaptı. Toplantı sonrasında beni çağıran İsmail arkadaş, kitle içerisinden iki genci almamı istedi. Hogir olsa bütün gençleri alırdı. İsmail arkadaş bütün gençler alındığında halkın ekonomik psikolojik, toplumsal olarak sarsılıp çökeceğini, bunun da partiye karşı halkta yaratacağı tepkiyi anlıyordu.
Kitlenin içinden iki genci gözüme kestirerek, bunlara askerlik yasasını uyguladım. Bu gençler Ahmet ve Cihat(Nîtî) kod adlarını aldılar. Ahmet ve Cihat amca çocuklarıydı. İkisinin babası da korucuydu. Nîtê korucu köyüydü. Ahmet ile Cihat başlangıçta karşı çıkıp direndiler. İsmail arkadaş ile Ebubekir ikisine, iki yandan dil dökerek, mücadele amaçlarımızı anlattılar. Anlatılanları dinleyen Cihat, Ebubekir'e:
"Valla olmaz! Ben senin bu söylediklerine inanmıyorum. Olacak iş değil bunlar. Ben evime gitsem iyi olur." diyordu.
Cihat, bütün bunları ortamda, hepimizin içinde, o kadar sade ve içtenlikle söylüyordu ki, başta Ebubekir, hepimiz gülmekten katılıyorduk. Ahmet hiç konuşmuyordu.
Cihat arkadaş kısa sürede uyum sağladığı parti içinde hızla gelişti. Yeniden diriliş için atılım sürecinde mücadeleye derin bir bağlılık içinde hizmet etti. 1994'te Faraşîn zozanlarında, Çiyayê Reş'te 50 arkadaşla birlikte şehîd düştü.
Ahmet(Nitî) arkadaş, bu gün de saflarda sadakatle hizmetini sürdürüyor.
Cihat ile Ahmet arkadaşlar askerlik yasasıyla gerillaya katıldıktan sonra, düşman Çirav'da operasyona çıktı. Çirav-Gabar arasında, Pîrêsîl sırtında bir noktaya geçtik. Çiçek tomurcukları patlayan ağaçlar yaprak açmıştı.

Burada Eruh gücümüz ile buluştuk. Birlikte 10 gün kadar kaldık. Anabirlik gücümüz içindeki çelişkiler iyice derinleşip ağırlaşmıştı. Birbirlerine söyleyecek bir çift güzel sözü, bir merhabası bile kalmayan Hogir ile Ebubekir artık hiç konuşmuyorlardı. Birbirini yıpratıp boşa çıkarmak için her şeyi kullanıyorlardı. Anabirlik üst yönetimi olarak mücadelenin gereklerine uygun düşünce, karar ve eylem gücünden tamamen yoksun durumda, kendi basit kişilik sorunlarını yaşıyorlar, bize de en çiğ haliyle dayatarak kendilerini yaşatıyorlardı. Nisan ayı ortalarına gelmiştik. Anabirlik gücü olarak, Hogir'ın mart sonunda kendi başına karar alarak uygulamaya çalıştığı ve 3 arkadaşın şahadetine mal olan sersemce girişiminin dışında hiçbir çaba yoktu. Anabirlik yönetimi karar ve eylem gücünü yitirmişti. Yapı içinde, gündelik yaşam da, İsmail arkadaş gibi birkaç arkadaşın kişisel çabalarıyla kurtarılıyordu.
Anabirlik ve Eruh gücü olarak bahar(Nisan) ortasında Pîrêsîl noktasında atalet içinde pineklerken, Aziz Karakoçan arkadaşın komutasındaki gücümüz, Silopi şehir merkezine girerek, bütün resmi binaları vurmuştu. Arkadaşların eylem haberini radyodan aldık. Hala aklımdadır. Pîrêsîl'de dinlediğimiz BBC haberlerinde Aziz arkadaşların Silopi eylemi, "Eruh ve Şemdinli baskınlarından sonraki en büyük eylem" olarak verilmişti. Radyodan haberi dinlerken çok büyük moral ve güç aldık. Hogir ile Ebubekir'in yarattığı sefillik içinde buna gerçekten çok ihtiyacımız vardı. Nisan sonunda hala bulunduğumuz Pîrêsîl'de, Anabirlik gücümüz birbirine küs üst yönetimimiz Ebubekir ile Hogir arasında iki gruba ayrıldı. Ebuebekir ile İsmail arkadaşın(Siyasi komiser) komutasında benim de içinde bulunduğum bir grup, Dola Gûrdûla tarafına indik. Hogir ile Ali'nin(Kîçî) komutasında bir grup da Eruh gücümüzle Gabar'a geçtiler.
Mayıs başında, Anabirlik gücü olarak ülke sahasındaki varlık nedenimizi, İsmail(Dêrîk) arkadaşın çabalarıyla anımsayan sorumlumuz Ebubekir, eylem kararı aldı. Düşmanın Gûrdûla'da üstlenen seyyar bölüğünü vurduk. Saatlerce süren çatışmada bütün Gûrdûla vadisi taramaya alınmış silahların tarakalarıyla inim inim inledi. Karşımızda sıkışan bölüğün çağrısı üzerine, helikopterlerle takviye geldi. Gece bizim saldırımızla başlayan çatışma akşam hava kararıncaya kadar sürdü. Arazide iyi konumlanmıştık. Kaybımız olmadı. Akşam hava kararınca çekildik. Bestler'e geçip Herekol'a çıktık. Bu alan Egîd arkadaşın şahadetinden sonra neredeyse kendi haline bırakılmıştı.

TÎRYA VE TAL PRATİĞİ
Herekol'e konumlandığımızda Ebubekir, alanda bize karşı devletten silah alan koruculları, onlara zarar vermeden ikna yoluyla silahsızlandırmayı ve buraları gerillaya açmayı hedeflediğimizi söyledi. Herekol'de düzenlediği toplantıda bunları söyleyen Ebubekir, aynı konuda, Önderliğin sivil halkın vurulmasını asla kabul etmediğini, buna karşın arkadaşların şahadeti durumunda koruculara karşılık verileceğini vurguladı. Ebubekir'in yaklaşık bir yıl önce, 88 yazında Önderliğin talimatıyla Xakûrkê'den Botan'a geçen Hayri(Cuma) arkadaşın, ülke yönetimine müdahale temelinde düzenlediği Herekol toplantısını esas alan konuşmasının ardından, bu doğrultuda yapılacak çalışma için alanda genel keşif yaptık. Herekol eteklerinde Garisa-Pervari tarafında, Tîya ve Tal köylerinin koruculları vardı. Gabar ve Çirav gibi, Herekol da benim avucumun içi gibi bildiğim bir araziydi.
Yanıma bir grup arkadaş veren Ebubekir, Tal ile Tiya koruculalarına silah bıraktırma görevini bana yükleyerek:
"Siz önden gidin, belirttiğimiz çerçevede bir görüşün." dedi.
Beni görevlendiren Ebubekir, bunun dışında hiçbir şey söylemedi, bir perspektif vermedi. Her şeyi benim inisiyatifime bıraktı. Yüklendiğim göreve ilişkin, deneyimim ve planım yoktu.

Önce Tal’a gittik. Giderken, akşamüzeri, yolda sürüleriyle köye dönen iki çobana rastladık. Ben onları hava kararıncaya kadar beklettim, sonra da hep birlikte sürülerin ardından çobanlarla Tal’a girdik. Köyün girişindeki bir evin damında oturmuş sigara içen silahlı birini gördüm. Belli ki nöbetçiydi. Çobanları yanımızda tutarak bulunduğumuz yere oturduk. Damdaki nöbetçiyi izledik. Adam sigarasını içip bitirdikten sonra dama dayalı merdivenden inerek eve girdi. Ben de çobanların ikisinin kepeneklerini aldım. Birini kendim giydim ötekini Kemal arkadaşa verdim. Öteki arkadaşlara tedbir almalarını söyleyerek, çobanları da yanımıza alıp, silahlarımız kepeneklerin içinde kamufleli halde, Kemal arkadaşla yakındaki eve girdik. Küçük bir salonu geçince içerdeki konuşmalardan kalabalık olduğu anlaşılan bir oda kapısına geldik. Çobanlardan birini yanıma alarak kapıyı açtım. İçerdekiler çobanla beni kapıda görünce selam verip buyur ettiler. İçlerinden biri yanımdaki çobana:
“Sen sürüyü arazide mi bıraktın, burada ne arıyorsun!” diye çıkıştı.
O anda ben sırtımdaki kepeneğin altından silahımı çıkartarak içeriye doğrulttum ve:
“Kimse kıpırdamasın! Kötü bir niyetimiz yok. Biz PKK’liyiz. Heval’iz. Sizlerle bir toplantı yapıp gideceğiz!” dedim.
Yaptığım bu kısa konuşmanın, içerdekiler üzerinde hiçbir etkisi olmadı. PKK’yi kimse tanımıyordu. Tal’da değil aydaydık sanki. Kimsenin bizden de dünyadan da haberi yoktu. Benim sözlerime hiçbir anlam veremeyen içeridekiler, kendilerine karşı doğrulttuğum silaha karşılık, iki ayrı yerden birer G-3 çıkarıp bana doğrulttular.
Kalabalık odanın havası iyice ağırlaştı. İçeriden iki silah üzerime doğrultulunca, omzumun üzerinden, göz ucuyla arkama baktım. Kemal arkadaş da, çoban da yoktu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu durumda ne yapmak gerektiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Kalabalıktan biri, oturuşunu değiştirse, biri herhangi bir çıkış yapsa tetiğe basardım. Aynı şey, içeriden iki silahı üzerime doğrultanlar için de geçerliydi.
Böyle ne kadar geçti bilmiyorum. Fakat o an bana hiç bitmeyecek gibi geldi. Sonunda, İsmail arkadaş yanında bir grup arkadaşla geldi. Arkadaşlar gelince odadaki direnç kırıldı, silahlar da indi. İsmail arkadaş toplantı isteğimizi yineledi.
“Olur, başımız, gözümüz üstüne toplanırız.” dediler.
Toplantının camide yapılması uygun görüldü. Celal(Şirnex), caminin damına çıkarak, “Herkesin camide toplanması için çağrı yaptı.” Akşamın alaca karanlığında, caminin damına uğursuz bir baykuş gibi tüneyen Celal’in bed sesini duyunca, öteki korucular silahlarını alarak Tal’dan sıvışmışlardı. Celal’i duyunca, Tal halkı da karanlıkta çil yavrusu gibi dağıldığından, köyde bazı kadınlarla çocuklardan başka kimseyi bulamadık. Hatırlıyorum, Ebubekir karanlıkta:
“Birileri de şuradan kaçtı. Ne oldu bunlara böyle?” diyerek hayretini ifade ediyordu. Ebubekir’in “Ehveni şer” yanı buydu. Yapıyı ve halkı düşkünlüğü, yozluğu ile kirletip bozan Ebubekir, doğrudan şiddete fazla eğilimli değildi. O akşam Tal’da onun yerine Hogir olsaydı, önünden kaçan korucuları ve ötekileri çeker vururdu. Onları bulamazsa ailelerini öldürürdü. Benim evde tuttuğum grupla kadınlar, çocuklar camide toplandı. Öteki erkekler kaçmışlardı.
Ebubekir, camideki topluluğa bir konuşma yaptı. Konuşmasının sonunda:
“Kaçanlara söyleyin! Onlara 7 gün süre veriyoruz. Ya silahlarını bırakır dost olurlar ya da onlarla savaşırız! Hepimiz Kürd’üz, neden düşmanın silahını bize karşı kullanıyorlar?” dedi.
Burada, korucular silahı kime karşı, neden aldıklarını bilmiyorlardı. Düşman, kendilerine ‘teröristlerden’ söz etmiş, onlar da henüz hiç görmedikleri bu ‘teröristere’ karşı silah almışlardı. Kendilerini her an vurup öldürebileceğimiz kaygısı içindeydiler. Bu olmayınca rahatladılar. Bize erzak hazırladılar. Korucu başının oğlunu da askerlik yasasıyla gerillaya katarak köyden çıktık.

Tal ile Tiya köylüleri verilen süre içinde silahlarını bıraktılar. Bu vesile ile yeniden gittiğimiz Tal da, Celal'in cami damında yaptığı çağrıyı duyunca kaçan korucular da dahil herkes bizi çok iyi karşıladı.

AYSEL'İN KATILIMI

Mayıs sonlarında Hogir ile Ali Kîçî'nin komutasındaki gücümüz de Herekol'a yanımıza geldi. Aramızdaki Yusuf arkadaşın(Nihêkî) köyündeki eşi Gulê ile ilgili özgün bir durum vardı. Düşman gerillaya katılımları önlemek için, çocukları ve eşleri gerillada olan ailelere özel olarak belirlediği yöntemlerle, sürekli ve sistemli bir özel savaş politikası uyguluyordu.

Düşmanın uyguladığı özel savaş politikasından en fazla etkilenip yıprananlar da eşleri gerillada olan kadınlar oluyordu. Cinsiyetçi düşman, onlara sürekli cinsel tacizde bulunuyordu.Arkadaşlar Gabar'dan yanımıza geldiklerinde, Nihêkî'de zorlanan Yusuf arkadaşın eşi Gulê'nin bu özgün durumunu gündeme getirdiler. Durumu değerlendiren yönetim, Gulê'nin gerillaya katılmasını kararlaştırdı. Aralarında Dr. Kemal ile Kenan(Kobanî) arkadaşların da bulunduğu bir grup arkadaş, Yusuf arkadaşın eşi Gulê'yi gerillaya katmak için Nihêkî'ye gittiler.

Dönüşte arkadaşlar anlattılar:

"Nihêkî'de Yusuf arkadaşın evine giderek, Gulê'nın katılımı üzerine aldığı kararı, usulen Yusuf arkadaşın hem babasına hem de eşi Gulê'nin kendisine ayrı ayrı bildirmişler. Babası:

"Kendisi uygun buluyorsa, bizim için hiçbir mahsuru yoktur. Burada güvende değil, sizin aranızda güvende olur." demiş.

Gulê de kayınpederi için:

"Babam onay verirse, ben hazırım." derken, sevincini gizleyememiş.

Saflarda Aysel kod adını alan Gulê'nin katılımı böyle oldu. Aysel arkadaşa ilişkin daha önce bilgi vermiştim.

MUHTAR KASO

Mayıs sonu Haziran başında, bizim aşiretin Herekol'un Pervari eteğindeki Deşta Rava'ya geldiklerini öğrendim. Bir grup arkadaş ile Deşta Rava'ya gittik. Orada babamın, birkaç gün önce düşman tarafından alınarak Şirnex'a sorguya götürüldüğünü öğrendik. Durumu araştırınca işin altından bizim aşiretin muhtarı Kaso çıktı.

Aysel arkadaşın durumunu izah ederken belirttiğim gibi, saflardaki gerillaların ailelerine özel politika ile yönelen düşman onlara psikolojik ve fiziki işkence yapıyordu.

Hemen muhtar Kaso'nun çadırına gittik. Bizi karşısında gören Kaso hemen renk attı. Arkadaşlar kenara çekilerek bana:

"Sen konuş." dediler.

Ben de muhtar Kaso'ya içimden geldiği gibi:

"Kaso, sana iki gün müsaade! İki gün içinde babamı buraya getirmezsen sen bilirsin!" dedim.

Herekol'da konumlandığımız nokta ile Deşta Rava arası yakındı. Hemen o gün Şirnex'a giden muhtar Kaso, kirli ilişkilerini devreye sokarak, gözaltından çıkardığı babamı alıp geldi.

Aşiretin aksakallıları toplandı. İsmail arkadaşın komutasında bir grup olarak, bizim de hazır bulunduğumuz aşiret toplantısında, muhtar Kaso'nun durumu değerlendirildi. Toplantıda biz, İsmail arkadaşın belirlediği "Kasoyu ciddi bir şekilde korkutma" taktiğimizin gereği olarak:

"Muhtar Kaso ajandır! Yaşamayı hak etmiyor!" dedik.

Aşiretin aksakallıları ve babam, muhtar Kaso'nun ölümle cezalandırılmasının çok ağır olduğunu belirterek:

“Kaso’nun ki ihanet değil, eşekliktir. Biz Kaso’yu aramızdan en akıllımız olduğu için değil, onun şimdi muhatap olduklarıyla yüzleşmemek için muhtar yaptık. Kaso da kendisini bir şey sandı. Kimlerle düşüp kalktığını bilmeyen Kaso, ne yaptığının farkında değildir. Kaso’nun bu durumundan, zayıflığını bilerek onu bu göreve getirdiğimiz için biz de sorumluyuz. Yaptıklarının eşeklik olduğunu gören Kaso, bir daha eşeklik yapmayacaktır.” dediler.
Bunun üzerine İsmail arkadaş:
“Madem öyle, biz de bunu anlamak üzere, sizin hatırınız için Kaso’ya bir şans veriyoruz. Fakat gözümüz üzerinde olacak Kaso, ona göre.” dedi.
Bizden önce Pervari’den Deşta Reva’ya gelen düşman, bütün aşireti toplamış. Kalabalık içinde muhtar Kaso:
“Teröristin babası budur!” diyerek, babamı göstermişti.
Babamı alıp Siirt’e sorguya götüren düşman, benim gerillaya katılmamdan onu sorumlu tutarak:
“Oğlunu dağa sen çıkardın!” demiş, işkence yapmıştı.
Büyük bir şaşkınlık ve sevinç içinde, bunları bana anlatırken, gözleri parlayan babam, benimle gurur duyuyordu!
Anam Vetha ile gerillaya katıldıktan sonraki ikinci görüşmemiz, sadece aklımda değil bütün sıcaklığıyla hala ruhumda, yüreğimin içindedir. Herkesin içinde uzanıp elini öptüğümde, o beni orada öpmedi. İlk göz ağrısı olarak beni kolumdan tutup çadırın içinde bir kuytuluğa çekerek, yanı başına oturttu. Böyle yan yana oturduğumuzda aramızda kalan elimdeki silahımı usulca alıp kenara koydu. Sonra iki avucunun içiyle yanaklarımdan sıkıca tutarak beni kendine çekip gözlerime ateşli öpücükler kondurdu. Derin derin kokladı… Ve bu defa:
-“Ma ne olmuş, benim oğlum Elîkê Betê mi olmuş?” diye, sevinç, şaşkınlık ve kaygı içinde söylenerek konuştu benimle.
Elîkê Betê, zamanında başkaldırdığı devlete kök söktürmüş, ünlü bir evvel zaman eşkiyasıydı.
Bir süre böyle baş başa oturduk. Yüzüme, boynuma dokunarak, sıvazlayıp okşadı beni. Anam Vetha ile bizim sevişmelerimiz böyleydi. Arkadaşlar seslendiğinde, yanındaki silahımı usulca alıp bana uzattı. Silahımı aldım, elini öptüm. O da beni öptü. Dışarı çıkmadı, içeride, çadırda kaldı, ben çıktım.
Eşekliğine doymayan muhtar Kaso devletle ihbarcı işbirlikçiliğini sürdürdü. Bugün de hala iflah olmaz eşeğin tekidir.
Muhtar Kaso’nun kardeşi Şemseddin, 1992’de saflara katıldı. Xabat ve Tufan kod adlarını kullanan Şemseddin arkadaş, 1994’te Faraşîn-Karadağ’da elli arkadaş ile birlikte henüz aydınlatılamamış bir komplo ile pusuda çatışarak şehîd düştü. Şemseddin arkadaş evliydi. Muhtar Kaso, Şemseddin arkadaşın eşini kendisine ikinci eş olarak nikahladı.

MİXÊS KÖYÜ EYLEMİ
Herekol zomlarında yürüttüğümüz propaganda faaliyetlerimizin yanı sıra, o zamanlar sınırlı olan koruculara silah bıraktırma çabalarımızı da sürdürüyorduk. 10 kadar korucusu olduğunu tespit ettiğimiz Mixês köyünün keşfini yaptık. Planlama üzerine tartışırken, Ali Kîçî arkadaş, Fadıl arkadaşların Gabar’da ele geçirdiği komando giysilerini giyerek, Mixês’e düşman askeri kılığında girip, korucuların silahlarını toplama önerisinde bulundu. Hepimize çekici gelen öneri kabul görünce, planlama da buna göre yapıldı.
Ali Kîçî, Orhan, Rizgar ve ben komando giysileri içinde, düşman askeri kılığında, gündüz Mixês köyüne girerek, korucubaşını denetim altına alıp telefonu kesecektik. Bizim hemen arkamızdan, Hogir’ın komutasındaki Anabirlik gücümüz hareket edecekti. İki ayrı grubumuz da yanlardan dolanarak Mixês’i kuşatacaktı.

Biz komando giysilerini giydik. Mixês'e doğru arazide açıktan harekete geçtik. Grup komutanımız Ali Kîçî arkadaş, antenini uzatarak telsiz süsü verdiği elindeki radyoyu, ikide bir ağzına götürerek bir şeyler söylüyordu. Dışarıdan bakan onun gerçekten telsizle görüştüğünü sanırdı. Oysa bu işten büyük zevk duyan Ali Kîçî arkadaş, her defasında bize laf atarak dalgasını geçiyordu.
Köye doğru ilerlerken, bizim aşiretten Hecî Omerê Adê ile karşılaştık. Orhan ile ben kısa mesafe ile arkada, Rizgar ile Ali Kîçî öndelerdi. Hecî Omerê Adê bize, ölümüne bağlı bir milisimizdi. Katıksız yurtseverdi. Daha bir gün önce akşam bizim noktaya erzak ve para getirmişti.
Ali Kîçî arkadaş, askerle karşılaşmaktan tedirginlik içinde olduğundan, bizi tanıyamayan Hecî Omeri Adê'ye çok sert kışla üslubuyla Türkçe:
"Dur! Kimsin sen?" diye sorudu.
Hecî Omerê Adê kendini tanıttı. Ali Kîçî arkadaş:
"Buralarda teröristler var mı?" diye sordu.
Hecî Omerê Adê:
"Vallahin yoktur!" dedi.
Şakanın cılkını çıkaran Ali Kîçî arkadaş, Hecî Omerê Adê'ye bir tokat atarak:
"Doğru söyle ulan!" diye haykırdı.
Hecî Omerê Adê, çaresizlik içinde bizim noktanın tam tersi yönde bir yeri işaret ederek:
"Geçen gün, aha şu taraftan geçerlerken gördüm." dedi.
Ben bu duruma çok daraldığımdan, bir kenara çekilip yüksek sesle söylendim. Orhan ile Rizgar da tepki gösterince Ali Kîçî arkadaş da bu gereksizliği kısa keserek:
" İyi, git" dedi. Hecî Omerê Adê yoluna gitti. Bizde Mixês'e doğru ilerledik.
Hecî Omerê Adê, Ali Kîçî arkadaştan kurtulduktan sonra, arkamızdan gelen kalabalık arkadaş grubuna rastlayınca onları:
"Heval, hemen önünüzde askerler var!" diye uyarmış.
Arkadaşlar da:
"Onlar düşman değil, düşman kılığına girmiş arkadaşlardır heval Hecî, kaygılanma!" demişler.
Hecî Omerê Adê bunu öğrenince haklı olarak çok tepkilenmiş:
"Ma, bunlar nasıl arkadaştırlar! Bana vurdular!" demiş.
Adê yerden göğe kadar haklıydı.
Biz köye doğru ilerlerken, arkamızdaki arkadaşlar, paralelimizdeki sırtın ötesinde, derenin içinden geliyorlardı.
Mixêsi'n yakınına geldiğimizde, sürüsünü otlatan bir küçük çobana rastladık. Onu geçip gidecekken, küçük çoban kolları iki yana açık halde koşarak gelip boynuma sarıldı. O sıralar, henüz on yaşında olan sevgili kardeşim Hasan'ı, kollarımın arasında ancak tanıdım. Fakat o beni asker elbiseleri içinde bile uzaktan tanımıştı.
Kucaklaştığımız o anda kardeşimin kulağına:
"Beni gördüğünü kimseye söyleme! Hayvanları topla ve buradan hızla uzaklaş!" dedim…
Beni asker giysileri içinde görmekten, kafası fena halde karışmış olsa da, kardeşim Hasan, o şaşkınlık içinde dediğimi yaptı. Biz yolumuza devam ettik. O ve ben yollarımıza giderken bir süre dönüp dönüp birbirimize baktık.
Mixês'in girişine yakın bir noktada, karşımızdan gelen bir atlı göründü. Artık köye geldik sayılırdı. Ali Kîçî arkadaş, karşıdan gelen atlıyı görünce, ancak çizgi filmlere özgü bir hızla yoldan çıkarak kendini sırta vurdu, orada bir taş arkasına gizlendi. Öyle ki, o hızla kaçarken arkasından toz bulutu kalkmıştı. Ali Kîçî arkadaşın kısa mesafede ulaştığı baş döndürücü hızın göstergesi, ardında bıraktığı bu toz bulutuydu.
Grup komutanımız Ali Kîçî arkadaş böyle kaşla göz arasında sır olup yitince, üçümüz de şaşkınlıktan çevremize ve birbirimize bakarak, bu duruma bir anlam

veremedik. Ondan başka bizi aydınlatacak kimse olmadığından kaygı ve merak içinde:
“Heval Ali, ne var ne oldu?” diye sorduk.
Saklandığı taşın ardından başını çıkararak:
“Gelen var, ma körmüsünüz! Niye hala orada dikilip duruyorsunuz? Saklansanıza!” diye, çıkıştı bize.
Üçümüzde gülerek:
“Ma, heval Ali, biz şimdi askeriz ya.” diye, uyardık onu.
Bu defada gizlendiği yerden:
“Na yaw! Öyleyse yakalayın onu!” diyerek, bize talimat verdi.
“Ma çık gel de, bu işi birlikte yapalım! Sen de askersin ya.” dedik.
Ancak o zaman mandalı düşen heval Ali, gizlendiği yerden çıkıp yanımıza geldi. Bu arada karşıdan gelen atlı da bize yaklaşmıştı. “Asker olduğumuzu“ uzaktan anlamış, bize doğru geliyordu. Yanımıza gelince, atından yere atlayan adam, tam bir asker selamıyla karşımızda esas duruşa geçti. Ali Kîçî arkadaş, karşısında kazık gibi duran adama pis pis bakarak:
“ Tu kî yî?” diye, Kürtçe sordu.
Adam bir askerin Kürtçe konuşmasına şaşırmış halde:
“Ben, bu köyün korucubaşı, muhtarıyım komutanım!” dedi.
Gökte ararken, yerde bulmuştuk adamı. Ali Kîçî arkadaş:
“Nedir senin bu halin böyle? Karşımda kasılıp durma, kendine gel, biz asker değiliz!” dedikten sonra, amacımızı izah etmeye girişti.
Fakat dinleyen kim? Adam bizim kim oluğumuzu öğrenince, safran gibi sarardı, yaprak gibi titredi. Ağzında bir şeyler geveleyerek kekelemeye başladı. Onu kendine getirip, sakinleştirinceye kadar epey dil dökerek çaba harcadık:
“Kötü bir niyetimiz yok! Biz yabancı değiliz! Söylediklerimizi yaparsan kimseye zarar gelmez!” dedik.
Sonunda biraz rahatladı. Ali Kîçî arkadaşın, o sıralar üslubu, tarzı biraz böyleydi. Kaçak elektrik gibi çarpardı karşısındakini.
Korucu başı olan muhtardan, köydeki duruma ilişkin genel bilginin yanı sıra korucuların listesini aldık. Arkamızdan gelen grupla buluştuk. Hogir’e tekmil verildi. Bu yeni gelişme üzerine durumu değerlendiren Hogir korucu başı muhtarı yanına aldı. Önceki planın uygulanmasını istedi. Bu Hogir’ın kendi kişisel güvenliği için aldığı bir önlemdi. Bir durum olduğunda korucu başı muhtar onun sigortası, can simidi olacaktı. Halbuki korucu başı muhtar bizimle gelse, köye onunla girsek, köyde muhtar bütün koruculara haber salarak:
“Asker geldi. Konuşacaklarımız var, silahlarını alıp bizim eve gelsinler.” dese, biz de silahlarıyla gelen korucuları evde kolayca silahsızlandırırdık.
Fakat Hogir’e öneri olmazdı. Planladığı gibi biz asker kılığında 4 arkadaş ana yoldan köye girdik.
Köyün içinden geçerken bizi gören herkes asker sandı. Muhtarın tarif ettiği nöbetçi mevzisine ulaştık. Fakat mevzi boştu. O sırada biri koşarak yanımıza geldi. Orhan arkadaş onu:
“Nerdesiniz siz? Bu nasıl koruculuk böyle? Hani senin silahın? Git silahını al gel!” diye payladı.
Adam koşarak gitti. Bir süre sonra G-3 silahını aldı geldi. Orhan arkadaş, onun silahını aldı. Öteki korucuları sorduk. Herkes işinde gücündeymiş. O da nöbetçi olarak kalmış köyde.
Gruplarımız köyü kuşattı. Ortadan gelen Hogir’ın komutasındaki gurubumuz, yanında muhtarla camiye geçti. Buradan bütün köye camide toplanma çağrısı yapıldı. Herkesi camide topladık. Korucular silahlarını gizleyip gelmişlerdi. Camide muhtardan aldığımız korucu listesi okundu. Hepsi kenara çıktı. Onlarla tek tek evlerine- silahlarını gizledikleri yerlere giderek, silahlarını- raxtlarını aldık.

Silahların alınmasından sonra, toplantı yapıldı. Toplantıda konuşan İsmail (Dêrîk) arkadaş:
“Koruculuk yapmayın! Düşmana destek olmayın! İmkanlarınız çerçevesinde de bizi, partiyi destekleyin. Biz size zarar vermeyiz.” dedi.
Akşam geç saatlere kadar köyde kaldık. Köylülerden Yasin adında biri vardı. 35-40 yaşlarındaydı. Bize yaklaşımı çok olumluydu. Biz köyden ayrılırken:
“Heval, siz gidiyorsunuz. Sizden sonra yarın asker gelecek buraya. Bizden silahların hesabını soracak. Biz ne diyelim, bu durumu nasıl izah edelim? Bize zulüm ederler, öldürürler bizi.” dedi.
Yasin haklıydı. Halk, düşman ile bizim aramızda kalıyordu. Öyle ayaküstü bir süre bu sorun tartışıldı. Fakat somut bir öneri çıkmadı. Sonunda yine Yasin:
“Heval siz çıkarken, şu su deposundan sonra bu tarafa biraz ateş edin, depoyu vurun. Asker gelince, aramızda çatışma çıktı. Fakat kalabalıklardı deriz.” dedi.
Yasin’in isteği uygun görüldü. Çıkışta su deposunu vuracak şekilde çevreyi taradık.

UYGULAMA
Herekol’de gece çok geç saatlerde noktaya ulaşınca yatıp uyuduk. Sabahta içtimaya üzerimizdeki asker giysileriyle çıktık. Hogir bizi bu kılıkta görünce, içtimanın önüne çıkardı:
“Silahlarınızı, raxtlarınızı indirin!” dedi.
Biz silahımızı raxtımızı indirdikten sonra:
“İçtimaya böyle düşman kılığı ile çıkmak ve dünkü eylemde, Hecî Omerê Adê’ye şiddet uygulamak gerekçeleriyle” bizi yerden yere vurdu, perişan etti. Uzun, kıvrak ve zehirli bir dili vardı. Uzun süredir içe kapalı halde biriktirdiği ağusunu-safrasını içtimanın önünde bize kustu. Hogir, her iki konuda da tamamen haklıydı. Fakat bizi, hatalarımızı aştırmak ve geliştirmek için eleştirmiyordu. Yaptığı eleştiri değildi. Kırıp dökmek, dağıtıp yok etmek için saldırıyordu. Üslubu çok ağır ve aşağılayıcıydı. Sonunda içinde birikmiş öfkesini kusup rahatlayan Hogir, bizi akşama kadar kimseyle konuşmamakla cezalandırdı. Arkadaş yapısının önünde, üzerimizde böyle düşmanın askeri giysileri içinde, halka karşı şiddet uygulama suçuyla teşhir edilince, ben utancımdan yerin dibine geçtim. Ve orada Ali Kîçî arkadaşa karşı ağır sözlerle tepki gösterdim. Ma rezil olmuştuk! Aldığımız cezayı gün boyu noktanın bir köşesinde oturarak çektik. Belirttiğim gibi Hogir’ın tutumu özünde haklıydı. Hecî Omerê Adê’ye ve halktan herhangi birine bu ve benzeri bir şey yapılamazdı! Fakat Hogir’ın derdi bu değildi. Bir yönetici olarak sahip olduğu örgüt yetkisiyle halkı ve kadroyu koruyup kollamak gibi bir anlayışı yoktu onun. Biz aldığımız cezayı, noktanın bir köşesinde sessizce oturarak çekerken, öğleden sonra helikopterler geçti üzerimizden. Belli ki düşman olanları öğrenince Mixês’e indirme yapıyordu.
Mixês’te korucuların silahsızlandırılması çevre halkı üzerinde büyük bir moral etki yarattı. Buna karşı otoritesi sarsılan düşman, hırsından köpürdü. Herekol’den Bestler’e indik. Burada Hogir de Kanî Botî’ye çağrıldı. Hogir gitti, Kanî Botî’de, Önderlik sahasından yeni gelen müdahale grubumuzla yapılan toplantıda, Mixês köyü korucularını sorunsuz silahsızlandıran bir görevli olarak ün yaptı. Mixês eyleminin raporu, en üst görevli olarak onun hesabına yazılmıştı.

VESİLE
1989 Haziran sonunda Eruh gücümüz, Cûdî gücümüzün bir bölümü ile Bestler Gücü’müz de yanımıza geldi. Anabirlik, Eruh, Bestler-Cûdî güçlerimiz olarak, 150 kişiden fazlaydık. Bu günlerde arkadaşlar, Xirbikê Besta’dan Vesile adında 14-15 yaşlarında bir kızı askerlik yasasıyla alıp getirdiler. Mergomar’daki noktamıza geldiklerinde Vesile, iki gözü iki çeşme, burnunu çeke çeke ağlıyordu. Bahar şıvgınları gibi ince, narin, bir damla çiğ tanesi gibi saydamdı. Onu böyle içli içli

ağlarken görünce içim ezildi, çok üzüldüm. Vesile iki gözü iki çeşme gün boyu ağladı. Benim bildiğim askerlik yasasıyla alınan ilk kız olan Vesile'nin, ağlamasına vesile olacak o kadar çok şey vardı ki:
Vesile henüz 14-15 yaşındaydı… Dağda, Mergomar'da hiçbirini tanımadığı, onlarca erkeğin içinde cins olarak tekti, kendi cinsinden hiç kimse yoktu. Geride kalan ailesinden, annesinden, babasından, kardeşlerinden kopmuştu. Başına neler gelecekti? Onları bir daha görebilecek miydi? Bütün gün, bir kenarda hıçkırık tikleriyle ağlamaktan göz pınarları kuruyan Vesile, ancak birkaç gün içinde sakinleşti.
Buna karşın Vesile bize ve ortama hemen uyum sağladı. Vesile'nin aramızdaki varlığı, hepimizin üzerinde çok iyi, çok hoş bir etki yaratıyordu. Hıçkırık tikleriyle, minyon-hokka burnunu çeke çeke ağlayan bu bir damla Vesile'nin aramızdaki varlığıyla, üzerimizde yarattığı etki gerçekten büyük ve derindi. Çok iyi anımsıyorum. Kendim de dahil, hepimiz düşünüp taşınmadan, tamamen kendiliğinden, kendimizi ve birbirimizle olan ilişkilerimizi, artık Vesile'ye, onun aramızdaki varlığına göre ayarlayıp düzenliyorduk.
Daha önce Aysel ve Zeynep arkadaşlar kısa bir süreliğine bizimle kalmışlardı. Fakat onlar noktanın hemen yakınında, dışımızda bir yerde konumlanmıştı. Ortamda İsmail arkadaşın yanında görünen Vesile, ağlamayı kesip uyum sağlayarak, aramıza katıldığından itibaren davranış eksenimiz olmuştu. Vesile, insanlığımızın vesilesiydi. Vesile'yi hepimiz saygıyla seviyorduk. Onun varlığıyla, arkadaşlar olarak birbirimize karşı daha makul ve iyiydik. Bütün bunlar, elbette ki kendi başına Vesile'nin şahsıyla açıklanabilecek şeyler değildi. Bunlar, ancak kadın cinsin özgün doğası, cins niteliğiyle açıklanabilirdi. O zamanlar bunu, yani Vesile'nin bir damla çiğ tanesi olarak bize, hepimize davranış ekseni oluvermesini anlayamazdık çünkü cins bilincinden yoksunduk.
Vesile'ye Hatice kod adı verildi. Xirbikê Bestalı Hatice arkadaş sonraki yıllarda kod adını Nujîn olarak değiştirdi.
Nujîn arkadaşı iki yıl sonra 1991'de Garisa'da Biksici olarak gördüm. İki yıl içinde serpilip gelişmiş, tıpkı adı gibi, yeni yaşamın kendisi kadar güçlenip, güzelleşmişti! Nujîn arkadaşla aynı yıl kışın Herekol-Ramûran'da kar altında düşmana ve doğaya karşı birlikte direndik.
Xirbikê Besta'nın Vesile'si, Kadın Hareketimizin Nujîn'i, insanlığın temel sorunu cins çelişkisinin kalıcı çözümü ve cins özgürlüğü için verdiği mücadelesinde, 1998 Ekim ayında Kato-Marinos'ta çıkan büyük bir çatışmada şehîd düştü.

KANÎ BOTKÎ TOPLANTISI

Gelen çağrı üzerine, bütün güçler Mêrgomar'dan Kanî Botkî'ye geçtik. Çok kalabalıktık. Gece, hakim bir tepeden bakıldığında Botkî'nin bütün tepelerinde, konumlanmış güçlerimizin yaktıkları ateşler görünüyordu.
Önderlik sahasından gelen grubumuz oradaydı. Bu gruptan: Şiyar(Kazım Kulu), Harun(Şehmus Yiğit), Bêrîvan, Rehan, Dr. Baran arkadaşlar ile Zeki'yi(Şemdin Sakık) anımsıyorum. Kanî Botkî'de önce Askeri Konsey toplantısı yapıldı. Ardından genel güçle toplantı düzenlendi. Genel güç toplantısında, Askeri Konsey toplantısında yapılan düzenlemeler açıklandı:
Gabar-Cûdî-Garisa arasında 3 takımdan oluşan, Hareketli Anabirlik komutasına Zeki(Şemdin Sakık) getirilmişti. Benim düzenlemem de Hareketli Ana Birliğe olmuştu.
Şiyar (Kazım Kulu) arkadaş Cûdî Bölge Komutanlığı'na;
Afarofçu Mahmut arkadaş Bestler Bölge Komutanlığı'na;
Enver(Ahmet Tekman-Umyanus) Garisa Bölge Komutanlığı'na;
Otomatik Mervan arkadaş Uludere-Heftanîn Bölge Komutanlığı'na;
Bilge, Gabar Bölge Komutanlığı'na getirildi.
Ebubekir ile Hogir birer takımlık güçle, Çatak-Faraşîn-Hakkarî zomlarına;

Dr. Baran arkadaş da bir takımlık güçle, Bêşebap'a genel faaliyetlere verilmişti. Cûdî-Gabar arasında özel bir örgütlenmeye gidilmiş ve bu örgütlenmenin komutası da Baran(Adil Aslan) arkadaşa verilmişti. Kanî Botkî toplantısının en önemli sonuçlarından biri de, 1987'de kesintiye uğrayan, kadın arkadaşların Kuzey'deki varlıklarının yeniden sağlanması oldu. Kanî Botkî'deki genel güçlerimizin içinde, Önderlik sahasından gelen Bêrîvan, Rehan, Aysel, Zeynep, Hatice (Nujîn-Vesile) ve Zîlan(Goyi) arkadaşlar bir kadın mangası oluşturmuşlardı. Kanî Botkî toplantısına kadar, önce Metin(Şahin Baliç), Zeki(Şemdin Sakık), Botan(Nizemettin Taş), ardından Zeki-Ebubekir(Halil Ataç), daha sonra da Ebubekir-Hogir(Cemil Işık) unsurları arasında, egemenlik ve erken iktidar dalaşıyla heba edilen mücadelemizin gidişini, onlara rağmen pratikte belirleyen, Cûdî gücümüzün eylemleri oldu.
Cûdî'de Aziz (Karakoçan) ve Baran arkadaşların inisiyatifinde gerçekleşen eylemler, bunların içimizde dayattıkları çeteciliğin tahribatlarına karşı örgüt-halk ve düşman üzerinde gerçekten büyük etki yarattı. Bu süreçte düşmanla zımni uzlaşma içinde olan Metin, Hogir, Ebubekir, Zeki ve Botan'ın, kadro ve halk üzerindeki iktidar dalaşıyla tıkandığımız koşullarda, Cûdî gücümüzün:
Düşmana karşı bir eylemde, bir M-27, bir başka eylemde, bir M-G-3, 7 tane G-3 kaldırdığını; ova tarafında bir korucu köyünden 10 silah kaldırdığını ve bir helikopter düşürdüğünü anımsıyorum.
Bu eylemelerin her biri, Anabirlik gücü olarak hepimizi, belirttiğim tıkanma koşullarında, derinden etkiliyor, umudumuzu yeşertip, direncimizi güçlendiriyordu.

GÖRSEL KAYDA GEÇEN İLK EYLEM

Kanî Botkî'de yapılan genel düzenlemelerden sonra, bölgelere dağılma hazırlığı yapılırken, düşmanın Bestler ile Gabar arsındaki geçiş hattında seyyar birlikleriyle çadır açıp konumlandığı haberi geldi. Askeri Konsey'in talimatıyla Enver ve Zeydin arkadaşlar ile ben, düşman gücünün keşfine gittik. Düşman, korucuların da bulunduğu çok kalabalık bir güçle araziye çadır açmıştı.
Keşiften sonra, Kanî Botkî'de, Enver arkadaşın komutasındaki Garisa gücümüzle, bizim Hareketli Birlik'ten bir takımlık güç birleşti. Keşif sonuçlarına göre yaptığımız planlama temelinde, düşmanı çadırlarında vurduk.
Bu eylemde aramızda bulunan Teknikçi Şoreşarkadaş, bütün eylemi baştan sona, kamerayla kaydetti. 1988'de Önderlik sahasından gelen Teknikçi Şoreşarkadaşın gerçekleştirdiği eylem kaydını, daha sonra Önderlik sahasına gittiğimde orada izledim. Bizim kameraya aldığımız bu ilk eylem kaydı genel arşivdedir.
Eyleme başladığımız anda bir askerin:
"Korucular kalkın! Teröristler geldi!" diye haykırdığını anımsıyorum. Bu çok manidar bir ifadeydi. Korucular neyi ve kimi, neden ve kimden koruyorlardı. Ve biz kendi topraklarımızda, kendi öz yurdumuzda neden ve nasıl "Teröristler" oluyorduk. Ve bize terörist diyenler kimdi? Neyin peşindeydiler?
Düşmanı çadırlarında etkili bir şekilde vurduktan sonra, hiç kayıp vermeden çekilerek Kanî Botkîye döndük.

ZEKİ EN TEMEL KURALLARI ÇİĞNEDİ

Güçler, Kanî Botkî'den bölgelerine dağıldı. Biz de Hareketli Birlik olarak yanımızda Enver arkadaşın komutasındaki Garisa gücümüzle birlikte, Zeki'nin talimatıyla, gündüz hareket ederek Kanî Botkî'de zomlar arasından geçip, Girê Nîskê'ne(Mercimek Tepesi) çıktık. Bu durum, yani zorunlu olmadıkça, gücün gündüz hareketi gerillada esasa ilişkin bir kuralsızlıktı. Zeki, üstelik Önderlik sahasından döner dönmez, yüklendiği Hareketli Anabirlik görevinde yapıyordu bunu. Eşeğe altın semer da vurulsa, eşek yine eşekti. Eğer bu değilse, bu konumda bunu yapan Zeki'nin o zaman subjektif bir niyeti olsa gerekti.

Zeki bununla da sınırlı kalmadı. Gündüz arazide ilerlerken yaptığımız düzenli keşiflerde, arazinin birçok yerinde ve bize yakın ve uzak farklı mesafelerde, düşmanın da hareket halinde olduğunu tespit ettik. Bir yerde verdiğimiz molada kalabalık bir düşman kolu bulunduğumuz noktanın altına ilerledi. Durumu Zeki'ye bildirdiğimizde bize:
"Gidin pusu atın." dedi.
Bu, gerillada, "Gündüz hareket etmeme" kuralının yanı sıra, zorunlu kalmadıkça "Gündüz, düşmanla çatışmaya girmeme" kuralının da çiğnenmesiydi.
Bir grup arkadaş üstte güvenliğimizi aldı. Biz de inip aşağıda düşmana pusu attık. Pusuya giren kalabalık düşman gücünü vurduğumuzda, toparlanan düşmanla aramızda yoğun bir çatışma başladı. Pusu grubunda Gûrdûla'dan askerlik yasasıyla katılmış Seyfi arkadaş da vardı. Araziden, zomdan aldığımız Seyfi arkadaşın köyünü, aşiretini hatırlamıyorum fakat babasının ismi Abdullah Yusuf'tu.
Tecrübesizliği yüzünden çatışma anında ayağa kalkarak hareket eden Seyfi arkadaş başından vuruldu. Özlü, cesur ve şeker şerbet bir arkadaş olan Seyfi arkadaşı çatışmada, ateş içinde geri çektim. Öğle üzeriydi. Güneş yükselmiş sıcak bastırmıştı.
Seyfi'nin başından aldığı kurşun yarasından fışkıran kanı, ılgıt ılgıt boynundan aşağı akıyordu. Yattığım yerde sürükleyerek uygun yere kadar çektiğim Seyfi'yi, başını omzuma koyarak kucaklayıp güvenli bir yere taşımaya başladım. Bu arada Seyfi'nin başından fışkıran kanı benim boynumdan aşağı, koynuma aktı. O sıcakta içime sinen yoğun kan kokusuyla başım döndü. Kucağımda Seyfi ile birlikte yere kapaklandım. Kendimi toparlayıp Seyfi'yi yeniden kucakladığımda onun artık şehîd olduğunu anladım. Naşını uygun bir yere gizledim, noktaya döndüm.
Çatışmanın ardından düşman, ölü ve yaralılarını helikopterlerle alıp çekildi. Biz de Seyfi arkadaşın naşını alıp noktaya getirdik. Sade bir törenle toprağa verdik. Seyfi arkadaşın cenaze töreninin sadeliğini bozan tek şey, tören sırasında Zeki'nin yaptığı sadelikten ve samimiyetten uzak konuşmasıydı.
Düşman, Gire Nîskê'deki noktamızı görüp bildiği halde üzerimize gelmedi.
Seyfi'nin başından fışkırıp, koynuma akan kanı beni çok derinden etkiledi.
Zeki'nin, gücü, pervasızlık düzeyinde bir kuralsızlıkla, gündüz açıktan hareket ettirmesi ve düşmanla çatışmaya sokması, Kanî Botkî ile Girê Nîskê'nin arasında yaşanan, o güne özgü istisnai bir durum olmadı.
Kanî Botkî'de yapılan Askeri Konsey toplantısından sonra, o zamana kadar her şeye rağmen titizlikle uyulup uygulanan en temel askeri kuralları çiğneyen Zeki, aynı zamanda uğrunda canımız pahasına mücadele ettiğimiz en temel yaşam ölçülerimizi, ilkelerimizi de çiğnedi. Önderliğin kendisine verdiği değeri ve gücü sürekli ve sistemli bir şekilde kötüye kullanan Zeki, Önderlikten aldığı güç ve yetkiyle kendinde, kişiliğinde tarihsel olarak oluşmuş potansiyel egemenlik olgusunu örgütleme, onu örgütlü egemenliğe dönüştürme çabasına girişti. Önderliğe, kadroya ve halka bunu dayatarak, hareketimiz içinde subjektif ajanlığa kadar savrulan Zeki, Önderliğin yürüttüğü köklü bir kişilik mücadelesi temelinde tasfiye edildi. Zeki kişiliği özgürlük hareketimizin tarihinde bütün boyutlarıyla incelenmesi gereken prototip bir egemen kişiliktir. Önderliğin bu kişilik üzerine yaptığı ve "Hepiniz biraz Zeki'siniz." dediği kapsamlı ve derin kişilik çözümlemeleri, kendisini görmek, yakalamak ve aşmak isteyen samimi her erkek için temel bir kaynaktır! Zeki'nin kendi emeği ve bilinciyle değil, Önderlikten aldığı güç ve yetkiye dayanarak kendini açıktan dayatmaya başladığı süreç, onun 1989 yazında Önderlik sahasından, Önderlikten aldığı güç ve yetkiyle donanmış halde, ülkeye döndüğünde başlar. Zeki kendi başına güç ve değer üreterek, kendini bu temelde örgütleyip geliştirebilecek bir kişilik değildi. Basit, mahalli bir lümpen kişilik olan Zeki, Önderlikten aldığı güç ve yetkiyle, özgürlük hareketini ele geçirerek Önderliği aşmaya kalkıştı.

Bu durum Başkan Apo'ya ve özgürlük hareketimize içeriden ve dışarıdan çok sık dayatılmış ve dayatılmakta olan bir durumdu. O zamanlar görüp anlamaktan uzak olsam da, şimdi geriye dönüp baktığımda Zeki kişiliğinin, kendisini Önderliğe, kadroya ve halka açıktan dayatmaya giriştiği süreç, Kanî Botkî'de yapılan Askeri Konsey toplantısından hemen sonra başladı.
Çok ilginç ve dikkat çekici olan bir başka nokta da şudur:
Zeki'nin Kanî Botkî toplantısından hemen sonra sergilemeye başladığı en temel gerilla kurallarını çiğneme pervasızlığına karşı, düşman da tuhaf bir "Duyarsızlık" sergiledi. Aynı Zeki'nin komutasında, aynı süreçte(6-7ay önce), aynı alanda (Gabar'da) bize bir gün rahat nefes aldırmayan, arazide gördüğü her yerde en ağır kış koşullarında üzerimize gelen düşman bu defa bizi, gündüz yürüyüşlerimizde bir kurşun atımlık mesafeden izlemekle yetinmeye başladı. Zeki'nin talimatıyla bizde başlayan bu köklü kural değişiminin-kuralsızlığın yerleşmesi, alışkanlığa dönüşmesi için düşman, Zeki'nin komutasında bizim dolaştığımız alanı gevşetti, serbest bıraktı.
Zeki'nin talimatıyla kendisiyle gündüz çatışmaya girdiğimiz düşman, daha önce olduğu gibi dört bir yanımıza indirme yapıp, üzerimize çullanmak bir yana, bariz bir isteksizlik sergiledi. Düşmanın bu tutumu bizim için kazanılmış bir başarı olarak Zeki'nin hanesine yazılıyordu.
Zeki'nin 1989 yazında Kanî Botkî'deki Askeri Konsey toplantısından sonra Hareketli Anabirlik komutanı olarak Botan'da(Gabar'da) başladığı ve Amanoslar dışında, Kuzey Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde(Saha komutanı olarak) sergilediği açık hareketlerinin ucunun, Yeşil(Mahmut Yıldırım) üzerinden İttihatçı Ergenekon çetesine dayandığı artık netleşmiş bir gerçektir. Kanî Botkî'de yapılan Askeri Konsey toplantısından hemen sonra, Zeki'nin başlattığı en temel kuralları çiğneme girişimi, Zeki ile sınırlı kalmadı. Kuzey güçlerimiz içinde yaygınlaştı. Daha önce de belirttiğim gibi, bizdeki gündüz hareket etme ve kendisiyle gün içinde çatışmaya girme yönündeki değişimin önünü, düşman da alandaki tedbirini gevşeterek özel bir dikkatle açtı. Bilinçli yaklaşımlarla bizdeki bu değişimi derinleştirmeye çalıştı.
Bizim yapı olarak fark etmediğimiz ya da geri adım olarak algıladığımız düşmanın bu yaklaşımı, Zeki'yle başlayan açık hareket etme ve düşmanla çatışmayı her koşulda kabullenme durumumuz, bizi düşmanla cepheden çatışma zeminine sürükledi. Hem geleneksel halk gerçekliğimizde var olan "Kozik çatışmaları" alışkanlığı, hem de reel sosyalist ve devletçi, hiyerarşik sınıf zihniyetinin etkisiyle beslenen bu sürüklenme, bizi pratikte düşmanın düzenli ordusuna karşı, düzenli ordu mantığına oturttu. Biz bu sürüklenme içinde bu mantığa otururken, düşman, savaşçı yapımızın bileşenlerini, komuta kadememizin niteliğini, yetenek ve zaaflarını, silah gücümüzü, arazide hareket tarzımızı, yaşamımızı tanıdı. Daha önce genel kurallara uyan gruplarımızı denetim altında tutamayan düşman bu süreçte bunu sağladı.

SİNEK TEPESİNDE MEVZİ ÇATIŞMASI
Seyfi arkadaşın naşını törenle defnettikten sonra Girê Nîskê'den Girê Mêşa'ye(Sinek Tepesi) geçtik. Hemen karşımızda Şawir û Şukala korucu köyleri vardı. Şawir û Şukalalılar hayvanlarını Deşta Katrosê'ya indirmişlerdi. Zeki bunları görünce her zamanki ağavari tarzı ve üslubuyla:
"Gidin, onlar arasından yaşları uygun olan gençleri alın gelin!" dedi.
Enver arkadaşın komutasında 25-30 arkadaş Deşta Katrosê'ye indik. Öğle saatleriydi. Burada Şawiran köylüleriyle bir toplantı yapıldı. Toplantının sonunda 4 genci askerlik yasasıyla aldık. Bunlardan biri korucu başının oğluydu. Deşta Katrosê'den Girê Mêşa'ye çıktık.
Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde düşman 3 ayrı avcı koluyla üzerimize geldi. Çatışma düzeni alarak mevzilendik. Sabah saat 8-9 sularında çatışma başladı.

Hareketli Anabirlik gücü olarak biz 60 kişiydik. 25-30 kişilik Garisa gücü de yanımızdaydı. 80-90 kişi Sinek Tepesi'nde üzerimize gelen düşmana karşı çatışma düzeni içinde mevzilenerek bekledik, düşman gelip saldırınca da çatışmaya başladık. Bu durum gerilladan başka her şeydi. Bizim insan gücümüz orada var olan 80-90 kişiyle sınırlıydı. Dışarıdan takviye alamazdık. Düşmanın sayısal gücü, takviyesiyle birlikte on binleri yüz binleri bulurdu. Bizim cephanemiz birkaç şarjörlük mermi, erzakımız birkaç lokmayla sınırlıydı. Düşmanın lojistik imkanları sınırsızdı. Bizim bütün tekniğimiz Biksi, Bissiving, kaleşnikof ve el bombasıydı. Düşmanın tekniği ile bunlar kıyaslanamazdı. Nitekim düşman burada ilk defa bizi mevzide havanla vurdu. Üç arkadaş yaralandı. Çatışma bütün hızıyla sürerken öğleden sonra düşman ön mevzilerimizden birini düşürdü.
Mevzinin düştüğü haberi Zeki'ye geldiğinde ben de yanındaydım. Ebubekir'in daha önce belirlediği gibi mangam yoktu. Yönetimin yanında her an göreve hazır duruyordum. Düşmanın ele geçirdiği mevzimiz Girê Mêşa'nın üzerinde, çevreye hakim bir gopikti(Çıkıntı-tümsek). Buraya yerleştirilen bir MG-3'ün yoğun ateşi altında kaldık. Durum kritikti. Yitirilen bu mevzinin yeniden kazanılması için oraya saldırı kararı alındı.
Erdalê Heştanî(Şirnex) arkadaş, yanına aldığı 2 arkadaşla düşmanın ele geçirdikten sonra, hepimizi MG-3 ateşi altında tuttuğu mevziye sızdı. Gündüz güneş ışığı altında girişilen bu sızma korkusuzlukla taçlanmış bir yiğitliğin yanı sıra, ustalık düzeyinde beceri gerektiren bir görevdi. Erdal(Xeştan) arkadaş grubuyla yanımızdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bizi adeta esir alan MG-3'ün sesi kesildi. Ardından Erdal arkadaş elinde MG-3 ve yedek namlusu, öteki arkadaşların ellerinde bazı askeri malzemelerle geldiler. Erdal arkadaş elindeki MG-3 ile yedek namlusunu Zeki'nin önüne atarak, mevzinin ele geçirildiğine dair tekmil verdi. Arkadaşlar mevziye çoktan yerleşmişlerdi.
Yitirdiğimiz mevzinin tekrar ele geçirilmesiyle birlikte Sait(Heştan) arkadaşın komutasında bir saldırı grubu hazırlandı. Karşı saldırıyla yüklenilen düşman, geri çekilmek zorunda kaldı. Düşmanla gündüz girilen çatışmada kaybedilen bir mevziyi yeniden kazanma ve karşı saldırıyla düşmanı geri püskürtme başarısı bizde yaşanılan ilklerdendi. Bunlar hepimize yüksek moral kaynağı oldu. Fakat bu duyguların kişiliklerimizdeki hangi kaynakları besleyip geliştirdiğini çok sonraları genel hatlarıyla ancak görüp anlayabildik. Önderliğin bütün emeklerine çabalarına rağmen bu böyle oldu.
Düşmanla, onun taktik üstünlüğe sahip olduğu kendi zemininde ve onun tarzında savaşmayı kabulleniyorduk. Bu durum, görece olarak yendiğimiz düşmana karşı en ağır yenilgiye sürüklenmeydi.
Girê Mêşan'deki çatışmalarda Talan(Şirnex), Haki(Şirnex), Mazlum(Rojava) arkadaşlar şehîd düştüler. Zinar(Mêrdîn) arkadaş ağır yaralıydı. Havanla yaralanan 3 arkadaşın durumu fazla ağır değildi. İkinci bir çatışma için cephanemiz kalmamıştı. Hepimiz, son şarjörümüzdeki savunma amaçlı tedbir mermilerimizle kalmıştık. Düşmanın ölü ve yaralı olarak kayıpları çoktu. Ertesi gün takviye alarak üzerimize gelecek düşman karşısında birer avuç savunma mermilerimizle bir şey yapamayacağımız gibi toplu imhayla da yüz yüze kalabilirdik. "Gerilla mı? Düzenli ordu mu?" sorusunun derindeki püf noktası buydu. Zeki bizi düzenli orduya karşı düzenli ordu zihniyetiyle kozik savaşına sokuyordu.
Gece hızla çekilmek zorundaydık. Zinar(Mêrdîn) arkadaşın yarası çok ağırdı. Zeki, onun uygun bir yere gizlenmesini istedi. Ağır yaralı Zinar arkadaşı arazide uygun yere gizledikten sonra, iki gruba ayrılarak Bestler'e doğru çekildik.
Gece, Bestler'e giderken, Torkiz ile Cindê köyleri arasında bıçak sırtı bir boğazda pusuya düştük. Yoğun ateş altında ormana girdik. Erken fark ettiğimiz pusuda kaybımız olmadı. Rûsor'da Navyan, Şixan mıntıkasında sabah erken saatlerde öteki grubumuzla buluştuk. Onlar da bizim gibi pusuya girmişler, çatışarak

gelmişlerdi. Hepimiz yorgun ve yıpranmış haldeydik. Çevreden erzak sağladıktan sonra bir noktada konumlandık.

MİLİS YUNUS VE ZINAR ARKADAŞ

Burada Zeki, benden, Girê Mêşan'de ağır yaralı halde gizleyerek bıraktığımız Zinar arkadaşa yollayabileceğimiz bir milis ayarlamamı istedi.

Torkiz'e bağlı Cindî mezrasında, yakından tanıdığım milisimiz Yunus vardı. Zinar arkadaşa onu yollayabileceğimizi söyledim:

"Yanına iki kişi al, git hallet." dedi

İki arkadaşla Torkiz'in Cindî mezrasına gittik. Yunus, alandaki en özlü, güvenilir, sadık milisimizden biriydi. Alanda bulunduğumuz noktayı ondan gizlemezdik. Ne zaman, hangi koşulda ondan ne istesek yalnızca:

"Ser çavan!" der, hemen işe koyularak gerekeni yapardı.

Cindî'deki evinde Yunus'a durumu açtım. Her zamanki gibi:

"Ser çavan!" dedi.

Zinar arkadaşı gizlediğimiz yeri kendisine tarif ettik. Yunus gitti. Dönüşünde Zinar arkadaşın silahıyla, raxtını getirdi. Arkadaş orada şehîd düşmüştü. Milisimiz Yunus onun naşını Girê Mêşan'de şehîd düştüğü yerde toprağa vermişti.

Torkiz köyü-Cindî mezrasından milisimiz Yunus arkadaşın etkili faaliyetlerini gören düşman, 1989 sonunda onu, başını keserek katletti. Evli ve çocukları olan milisimiz Yunus arkadaş 40 yaşlarındaydı. Bölge ortalamalarına göre durumu varlıklı denilebilecek kadar iyiydi. Yunus arkadaşı özgürlük hareketine bağlayan onun özlü ve derin yurtseverliğiydi.

KURALSIZLIĞA ÖVGÜ VE MEŞRUİYET

Zeki, Rûsor'da bir toplantı düzenledi. Bu toplantıda Gire Mêşan çatışmasını göklere çıkartarak övdü. Çatışmada kaybedilen mevziyi yeniden ele geçiren Erdal arkadaş ile grubuyla düşmana saldırıp onu geri püskürten Sait(Xeştan) ve mangasının ödüllendirilmesini önerdi. Zeki'nin eylem üzerine yaptığı konuşma ruhumuzun, kişiliklerimizin daha önce belirttiğim yanlarını okşayarak coşturmuştu. Zeki'nin önerisi doğrultusunda arkadaşlar ödüllendirildi. Enver arkadaş tabancasını ödül olarak Erdal arkadaşa verdi. Öteki arkadaşlara saat vb. ödüller verildi. Rûsor'da yapılan bu toplantıda Hareketli Anabirlik içinde yeni düzenlemelere gidildi.

Bu düzenlemelerde ben, Hareketli Ana Birliğin takım komutanlığına getirildim. Manga komutanlığını atlayarak takım komutanlığına getirilmem o zaman bana biraz aşırı gelmişti. Gerçi sürekli yönetimin yanında kalarak yüklendiğim görevler, manga komutanlığını aşan niteliklerdeydi. Fakat yönetim farklı ve deneyim isteyen bir görevdi. Ben bu deneyime takım komutanlığı ile başladım.

Zeki'nin komutasındaki Hareketli Anabirlik gücümüzün Bölük Komutanı Munzur(Çürükkaya) arkadaş oldu. Munzur arkadaş bölük komutanımız olarak aynı zamanda bir takımın da komutasını üstlendi. İkinci takım komutanlığına Erdal(Xeştan) arkadaş getirildi. Hareketli Ana Birliğimizin üçüncü takım komutanlığına da ben getirildim. Birliğimizin üç takımdan oluşan toplam gücü 60-65 kişiydi.

Rûsor toplantısından sonra Enver arkadaşın komutasındaki Garisa gücümüz de kendi faaliyet alanına Garisa'ya geçti

GUNDIKÊ MELÊ(BALVEREN) SERHILDANI

Anabirlik gücü olarak doğrudan ilişkimiz olmasa da, bu süreçte yaşanan Gundikê Melê olayına, mücadele tarihimizdeki bir ilk olan yeri ve önemine dikkat çekmek amacıyla kısaca değinmek gerektiği inancındayım.

O zamanlar beş bin nüfuslu bir yerleşim birimi olan Gundikê Melê'de halk serhildana kalktı. Gundikê Melê serhildanı geçmişte yaşanan klasik isyanların

aksine, yeni dönem mücadele tarzımıza uygun topyekun direnişçi niteliğiyle, özgürlük hareketimizin sağladığı bilinç ve örgütlülük düzeyinin yarattığı sonuç alıcı ilk kitle eylemi, ilk serhildandır. Yediden yetmişe serhildana kalkarak Şirnex'a yürüyen Gundikê Melê halkı, arazide düşman barikatının önünde günlerce süren direnişiyle düşmanı dize getirerek taleplerini kabul ettirmeyi başardı.
İttihatçı- Ergenekon çetesinin Amerikancı 12 Eylül darbesiyle Gundikê Melê'de başlattığı özel savaş uygulamalarının kapsamını ve derinliğini bu tür çalışmalarda verebilmek olası değildir. Buna rağmen halkın verdiği bilgileri kabaca sıralayalım: Darbeden hemen sonra, Gundike Melê'ye bir özel savaş birliği geldi. 1980-81 kışı boyunca yerleşik olarak Gundikê Melê'de kalan özel savaş birliği, halka normal bir insan aklının asla almayacağı, asla tahayyül edemeyeceği işkenceleri uyguladı. İnsanımızla ve onun şahsında inanlıkla oynayan bu İttihatçı alçaklar, 5 bin nüfuslu köyün yetişkinlerini gruplar halinde okulda topluyor, kadınları ve erkekleri silah zoruyla bir arada soyundurarak, onur kırıcı hakaretlerde bulunuyorlardı. Sistemli işkencehaneye dönüştürdükleri okulda, her türlü işkenceyi uyguladılar.
Düşmanın Gundikê Melê'deki işkence ve zulmü, 1980-81 kışıyla sınırlı kalmadı. Halkın zozanlardan inmesiyle birlikte, ittihatçı özel savaş çetesi de, her kış Gundikê Melê'ye yerleşerek, sistemli işkence ve zulmünü sürdürdü. Amed Zindanı'nda özgürlük hareketimizin kadro yapısına dayatılan "Kişiliksizleştirme" konseptinin aynısı Gundikê Melê'de halka uygulanıyordu. Tıpkı Amed Zindanı'nda, Esat Oktay Yıldıran ve ekibi gibi Gundikê Melê'deki özel savaş çetesinin de, uzman işkencecilerden oluşan özel ekibi vardı: Binbaşı Hıdır, Binbaşı Zekeriya, Gundikê Melê köyü Karakol Komutanı Mehmet, dönemin Siirt Bölge MİT Şefi ile bir de bunlar arasında halkın "Kara Bela" olarak tanımladığı subay, bunlardan bazılarıydı.
Dönemin Amed Zindanı'ndaki işkenceci başı Esad Oktay Yıldıran alçağının, halkın üzerine salınmış ruh ikizi olan Kara Bela alçağı, kış mevsiminde, okula toplayarak çırılçıplak soyduğu halka:
"Benim anam bir, babam bindir. Ona göre!" diyen biriydi.
Düşmanın, 12 Eylül darbesinden sonra yoğunlaşarak süreklilik kazanan bu akıllara durgunluk veren işkence ve zulmüne; yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaşın komutasında gerçekleşen Gundikê Melê karakolu baskınıyla cevap verildi. Savunmasız sivil insanlarımızla oynayan alçaklar, anladıkları dilden meşru savunma hamlemiz karşısında hiçbir varlık gösteremediler.
Egîd arkadaşın şahadetinden sonra Önderlikle, ülke örgütümüz ve gerilla arasındaki zihniyet, yaşam, çizgi ve mücadele bağı koptu. Böylece Önderliğin denetiminden çıkan örgüt, Kör Cemal, Metin, Hogir, Zeki vb. çeteci unsurların denetimine girdi. Bu unsurlar düşmanla zımnen ve giderek subjektif olarak uzlaştı. İçimizdeki çeteciliğin, düşmanla savaşmak yerine, halka ve kadroya yöneldiği 86-87-88 yılları boyunca savunmasız kalan Gundikê Melê'de düşman, Amed Zindanı'nda olduğu gibi özel savaş uygulamalarını sürdürdü.
1988 Nisan'ında, Metin, Zeki ve Botan'ın karar ve uygulamalarıyla gerçekleşen Hozê, Diryan ve Axyan katliamından sonra, Önderliğin talimatıyla Hayri(Cuma) arkadaşın, 1988 yazında düzenlediği Herekol toplantısında yaptığı müdahaleyle, çeteciliğin üstten önü kesildi. Özgürlük hareketimiz yeniden toparlandı. Gundikê Melê serhildanı işte bu toparlanmanın ilk ve en önemli sonuçlarından biri olarak gerçekleşti.
Önderlik sahasından gelerek, Kanî Botkî toplantısında Botan'dan(Nizamettin Taş) Bestler- Cûdî bölge sorumluluğunu devralan Şiyar(Kazım Kulu) arkadaş, Önderlik çizgisini, ruhunu Gundikê Melê halkına, onun mücadelesine taşıyarak, düşmana karşı zaten kıyasıya süren mücadelesinde, halkın bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltti. 1989 Mayıs başında düşman, her şeye rağmen bastıramadığı Gundikê Melê halkının direnişine karşı, dünyada başka benzerine az rastlanılır bir

uygulama başlattı. Beş bin nüfuslu Gundikê Melê köyünü çepeçevre kireç dökerek çember içine alan düşman, çemberden dışarıya çıkışları yasakladı. Kireç çemberinden çıkanın vurulacağını ilan etti.
Gundikê Melê'nin son evleri ile kireç çemberi arasındaki mesafe 500 metre kadardı. Mevsim bahardı. Hayvanlarla zozanlara- zomlara çıkma zamanıydı. Mayıs ayının başında halkı kireç çemberinin içine hapseden düşman, köyde zaten sürdüre geldiği zulüm ve işkencenin dozunu yükseltti.
Kuşatma sürerken, Gundikê Melê yakınlarında, haziran ortasında Nebi yıldız, Hacı Yaşar, Sekvan Çoban, Ömer ve Şirnex'lı biri, gerilla tarafından cezalandırıldı. Bunlar, kuşatma altındaki Gundikê Melê içinde düşmanla iş birliği içinde halka zulmeden işbirlikçi kontralardı.
Bu olayın ardından köyden 11 kişi tutuklandı. 76 kişi de aranmaya başlandı. Aradıklarını bulmak için düşman, köydeki her evi günün her saatinde basarak altüst ediyordu. Düşmanın zulmü aralıksız sürerken, Bestler-Cûdî Bölge Sorumlusu Şiyar arkadaşın doğrudan öncülüğünde, kapsamlı bir milis örgütlenmesi kurularak geliştirildi. Bu milis örgütlenmesi düşmanın en ağır kuşatma koşulları altında, Gundikê Melê halkını örgütledi. Haziran sonunda iyice azgınlaşan düşmanın, özel savaş saldırılarına karşı, Gundikê Melê halkı topyekün serhildanla cevap verdi. Düşmanın en ağır işkence ve zulmü altında komiteler halinde örgütlenen halk, cami hoparlöründen, "Onuruna sahip çıkmak" için yapılan serhildan çağrısıyla bir anda sokağa döküldü.
Serhildanı örgütleyen, Şiyar arkadaşın öncülüğündeki Gundikê Melê milis örgütünün amacı, köyden Şirnex'a kadar, yol üstündeki çevre köyler ile de birleşerek yürümekti. Bunun örgütlenmesi çevre köylerle de yapılmıştı. Beş bin kişilik kadın-erkek, yaşlı–genç ve çocuk kitle halinde sloganlarla köyden çıktı. Çevresindeki kireç çemberini çiğneyerek geçti. Şirnex'a doğru yürüdü. Çevredeki köylerden katılımları silah zoruyla engelleyen düşman, Gundikê Melê'de zapt edemediği kitlenin önünü, Kaniya Kironî'de kalabalık birliklerle barikat kurarak kesti.
Kaniya Kironî'de, askeri barikatla önü kesilen Gundikê Melê halkı, çevre köylerden silah zoruyla engellendikleri için kimse gelmemesine rağmen burada Şirnex-Uludere yolunu keserek serhildanını sürdürdü. Örgütlü kitle, yolun iki yanından gelip-giden araçların tümünü durdurarak kontrol etti. Araçların içindeki yolculara serhildan nedenlerini ve taleplerini anlatarak propaganda yaptı. Gundikê Melê halkı serhildan direnişini aynı noktada, Kaniya Kironî'de, açık arazide kamp kurarak dokuz gün boyunca sürdürdü. Bu süre içinde, iyi niyet kisvesi içinde "kardeşlik" söylemleriyle görüşmeye gelen üst rütbeli düşman subayları, halk tarafından tiksintiyle yüzlerine tükürülerek ve taşlanarak kovalandı!
Serhildan sürerken, partinin Avrupa ve Türkiye'den örgütlediği gazeteciler ve insan hakları savunucuları, aydınlar gruplar halinde Kaniya Kironî'ye gelerek, Gundikê Melê serhildanını ve taleplerini Türkiye ve dünya kamuoyuna duyurdular. Halkın altı temel talebi vardı:
-Gundikê Melê çevresindeki ablukanın derhal kaldırılması.
-Erzak ambargosunun kaldırılması.
-On bir tutuklunun serbest bırakılması.
-Aranan 76 kişinin, aranma kararlarının kaldırılması.
-Askerlerin gece ev baskınları, aramaları, işkence ve kötü muamelelerine son verilmesi.
-Karakol gücünün dışındaki, özel savaş gücü ile karakol komutanı ve ekibinin Gundikê Melê'den çıkarılması.
Talepleri yerine getirilinceye kadar eylemlerinin süreceğini belirten Gundikê Melê halkının bu talepleri, insan hakları temsilcileri ve gazetecilerden oluşan bir heyet tarafından düşmana iletildi.

Düşman, serhildanın 9. gününde, Fikri Sağlar başkanlığındaki bir heyet aracılığıyla, Gundikê Melê halkının bütün isteklerini kabul ettiğini bildirdi. Öteki bütün koşulları yerine getiren düşman, on bir tutukludan dokuzunu bıraktı. Mustafa Sîdar ile Yasin İşlek bırakılmadı. Bu iki yurtseverimizi ağır cezalara çarptırdı. Yasin ile Sîdar 2005'te tahliye oldular. Özgürlük hareketimizin ilk serhildanı böyle gerçekleşip sonuçlandı.
Ayrıntılarını, o süreçteki örgüt toplantılarımızda yapılan aktarımlardan, daha sonra ise serhildanı doğrudan örgütleyen milislerimizden öğrendiğimiz Gundikê Melê serhildanı, hepimize çok büyük moral ve güç verdi.
Gundikê Melê serhildanının örgütlenmesine öncülük eden, Şiyar arkadaşın Cûdî Bölge Komutanlığı'na getirilmesinin süreç açısından çok özel bir nedeni vardı.
Cûdî bölgesi, Önderlik sahası ile ülke sahası arasında doğrudan bağlantının sağlandığı ana hat üzerindeki giriş-çıkış kapısıydı. Her türlü kadro giriş çıkışları ve raporlar, Cûdî dağı ve Cizre ovası üzerinden, Güney Batı Kürdistan'a, Önderlik sahasına ulaşıyordu. Önderlik sahasında eğitilen kadrolar ve Önderlik talimatları aynı hattan ülkeye, ülke örgütüne ulaşıyordu.
Kanî Botkî'deki Askeri Konsey toplantısına kadar Cûdî'de Afarofçu Mahmut arkadaşın yardımcısı olan Aziz(Karakoçan) arkadaş, süreci kurtaran nitelikli eylemlerine rağmen, görevinden alınarak, savaşçı olarak bizim Ana Birliğe verildi. Bunun nedeni, Aziz arkadasın sekterlik derecesindeki tarzının yarattığı bazı sonuçlardı.

WELATÊ BIKATÊ

Çirav'ın eteğinde, "Walatê Bikatê" bölgesinde Awal, Nîtê, Bikat, Serxetê, Hasinga, Şişil köyleri vardı. Bu köylerin yerleşikleri, herhangi bir aşiret mensubu değildiler. Çevredeki aşiretler, kendi aralarında değişen güç dengelerine göre, bu köylerin yerleşiklerine baskı uygularlar, buna bağlı olarak, dönemine göre baskın çıkan aşiretlere ayni veya nakti vergi öderlerdi. Özgürlük hareketimizin gelişimi ile birlikte, Kürdistan'da feodalite ile birleşip-bütünleşerek ağaların ağası olan İttihatçı devlet, Welatê köylerine, bize karşı savaşmaları için koruculuğu dayattı. Halk arasında Rayad olarak tanımlanan bu köylerin yerleşikleri bu temelde korucu olmuşlardı.
Anabirlik Yönetimi, Rayad korucularının silahsızlandırılarak, Welatê Bikatê olarak adlandırılan bölgesinin gerillaya açılmasını kararlaştırdı.
1989 Temmuz'uydu. Hareketli Anabirlik ve Gabar Gücü bir araya gelerek, Geliyê Gûrdûla'nın üzerindeki Pîrêsîl'in sırtında konumlandık.
Çirav eteğinde, Kursu Awal'dan başlayıp, Gabar'ın Basret suyuna kadar uzanan Pirêsîl'in sırtında, tarihi "Pirêsil Kalesi" vardır. Pîrêsîl'in sırtının Miştaxe mıntıkasına verdiği kolun üzerindeydik.
Keşif sonuçlarının değerlendirilmesi sonucunda, önce Şişil köyü korucularının silahsızlandırılması uygun görülmüştü. Şişil için üç grup oluşturuldu. Gruplardan birine ben, diğerine Dijwar(Kobanî) ötekine de Aziz(Mêrdîn) komuta ediyorduk. Köyü üç bölgeye ayırmıştık. Her grup, kendi bölgesindeki evlere girip, silahlarıyla birlikte yetişkin erkekleri alarak köy camisinde buluşacaktık. Bize ateş edilmediği sürece, hiçbir biçimde silah kullanılmayacaktı. Bu, yönetimin kesin talimatıydı. Akşam hava kararırken, Şişil'e üç koldan girdik. Ulaştığımız ilk evin erkeğini aldık, silahı yoktu. İkinci eve girdik, buradan da evin erkeğini yanımıza alıp çıktık. Geçtiğimiz iki evin önündeki uygun bir noktaya, bir arkadaşı çevre güvenliği için bıraktım. Üçüncü eve giderken yakınımızdan bir yerden silah sesleri geldi. O tarafa yöneldik. Orada, Dijwar'ın komutasındaki grubumuzdan, Mustafa(Awal) ile karşılaştık. Bize, bir evin girişinde kendilerine ateş açıldığını, grup komutanı Dijwar ile Konyalı Uzun Ömer arkadaşların şehîd düştüklerini söyledi. Silah seslerine Aziz (Mêrdîn) grubuyla geldi. Toparlanarak, ateş açılan evin önüne, olay yerine gittik. İki katlı büyük, geniş ve gösterişli bir konakla karşılaştık. Hemen

kuşatmaya aldığımız konağın önünde ve çevresinde, Mustafa (Awal) arkadaşın verdiği bilgiye göre, vurularak şehîd düşmüş olan grup komutanı Dijwar ile Uzun Ömer arkadaşları bulamadık. Mustafa arkadaş dışında, gruptan kimse de yoktu. Mustafa arkadaş, şahadetlerin kesin olduğunu söylüyordu. Grubun, iki arkadaşın cenazesini alarak çekildiği inancıyla ve o atmosferin duygusallığı içinde konağa girdik. Çocuklar ve kadınlar vardı. Onları dışarı çıkardık. Konağı ateşe vererek yaktık. Konak korucu başının eviydi.
Otuz-otuz beş hanelik bir köy olan Şişil'de bizim evlerinden aldığımız iki erkek dışında, köyün bütün koruculari ailelerini bırakıp köy dışına kaçmıştı. Aralarında, korucu başının eşinin de bulunduğu 15 kişiyi alarak, eylemden sonra buluşma noktası olarak belirlediğimiz Pîrêsîl Kalesi'ne çıktık. Bizi orada bekleyen Zeki'ye, grup sorumlularımızdan Dijwar ile Ömer arkadaşın şehîd düştüğünü, korucuların kaçtıklarını belirterek tekmilimizi verdik.
Sabaha karşı, nokta değiştirmek için Pirêsîl Kalesi'nden çıktığımızda, Ömer arkadaş ile Dijwar, yaralı halde bize ulaştılar. Yaraları fazla ağır değildi. Onları da yanımıza alarak Pirêsîl sırtından ayrılıp Çêlêsor'a çıktık. Burada Eruh gücümüz de yanımıza geldi. Bilge'nin komutasındaki Gabar Gücü'müzle birlikteydik.

MAYIN EYLEMİ
Çêlêsor'da yapılan yönetim toplantısında yeni eylem kararları alındı. Karar doğrultusunda 4 ayrı grup oluşturduk. Benim komutamda bir grup arkadaş, Çirav'ın eteğinde Banê-Botayanê tarafına geçtik. Görevimiz, son dönemde yoğun hareketlilik içinde olan düşmanı vurmak, mümkünse silah kaldırmaktı. Zeki, bunu özellikle istemişti. Yaptığımız keşifte, koşulların uygun olmadığını gördük. Arazide, çok kalabalık güçlerle konumlanan ve hareket eden düşmana karşı yapabileceğimiz uzaktan tacizden başka bir şey yoktu. Bu da o koşullarda yersiz-anlamsız bir girişim olurdu. Grup içinde, düşmana karşı nasıl bir eylem yapabileceğimizi tartışırken, Teknikçi Şoreşarkadaş, düşmanın asker ve lojistik sevkiyatının yoğun olduğu Banê Botayanê yolunu mayınlamayı önerdi. Yanımızda fenni gübreden, kendi yapımımız olan mayınımız vardı. Önerisini onaylayarak, Şoreş arkadaş ile bu mayını yola yerleştirdik. Bir askeri araç, döşediğimiz mayına bastı. Düşman, biri üsteğmen, dokuz kayıp verdi. Aynı gün, BBC'de geniş yer bulan eylem, büyük yankı yarattı.
Baran arkadaşın komutasında, Meydin köyüne giren gurubumuz askerlik yasasıyla aldığı dokuz genci getirdi.
Kenan(Kobanî) arkadaşın komutasındaki grubumuz, Mişarê'de askerlik yasasıyla aldığı sekiz gencin yanı sıra, yolda tesadüfen yakaladıkları Bikatêli bir korucuyu da tutuklayarak yanlarında getirmişlerdi. Bu grubumuz Mişarê'de, devlete ait bazı araçları da yakarak imha etmişti.

BASRET KARAKOLU KENDİLİĞİNDEN GÖÇTÜ
Çelêsor'da(bazı yerlerde Çêlêsor, bazı yerlerde Çelêsor, bazı yerlerde de Çelisor diye geçiyor. Doğrusu ne ise o şekilde düzeltilirse iyi olur) bir araya gelen Anabirlik, Gabar ve Eruh güçlerimizin toplam sayısı, yeni katılımlarla birlikte 140 kişi kadar olmuştu.
Çelêsor, Gabar- Çirav- Geliyê Gûrdûla-Mişarê ortasında yükselen, bütün bu bölgelere hakim yükseklikte stratejik bir tepeydi. Bütün güç Çelêsor'a yerleştik. Burada, askerlik yasasıyla gerillaya katılan yeni şervanlara askeri eğitim verilmeye başlandı.
Eğitim gören arkadaşların, gündüz yaptıkları silah atışlarının tarrakaları, Çelêsor'un çevresinde saydığım bölgelerin yamaçlarında yankılanıyordu! Geceleri, yaktığımız büyük ateşlerin çevresinde govendler çekiliyor, marşlar söyleniyordu. Gündüzleri, yolları bir biçimde kampımıza düşen çevre halkından insanlarla, başta Zeki olmak üzere Bilge ve öteki yönetimlerimizin giriştikleri

uzun ve koyu hoş sohbetler, “İki çift lafın belini kırmanın” çok ötesinde, aleni ahbap çavuşluğa dönüşüyordu. Çelêsor’daki kamp ortamında, köylülerle kurup geliştirdikleri bu ilişki tarzlarına bakınca, insan yanındakine ya da kendi kendine: “Leyleğin günü laklakı ile geçer.” demekten, kendini alamıyordu.
Çêlêsor’un eteğinde Basret karakolu vardı. Zeki talimat verse, kaleşnikof menzilindeki Basret karakolunu, içindekilerle birlikte molozlarını da imha ederdik. Zeki’nin de, genel olarak yönetimin de, bu yönde en küçük bir eğilimi yoktu.
Bir sabah, dürbünümle her günkü rutin arazi keşfimi yaparken, Basret karakolunda, alışılmışın dışında yoğun bir hareket gördüm. Oraya odaklanıp baktığımda, düşmanın tasını tarağını, pılısını pırtısını toplayarak Basret karakolunu boşalttığını anladım.
Tekmilde kendisini bilgilendirdiğimde Zeki, erkek hindiler gibi kabararak keyiflendi. Haber yayıldığında yapı coştu. O günlerde yanımıza gelen çevre halktan kişiler de, ağzı kulaklarında gülerek:
“Aşağıdaki Basret karakolu, cümleten Dêrşew’e göçtü!” dedikten sonra, ballandıra ballandıra anlatıyorlardı:
-“Giderlerken, ‘hayırdır komutan?’ diye sorduk. Bize, sizi göstererek: “Teröristler tepemizde, gece gündüz coş içindeler. Bir gece iniverirlerse.” diyorlarmış.
1988 Herekol müdahalesinin ardından, esasta yeniden Önderliğin denetimine girerek toparlanmış, önemli oranda nitelik ve nicelik gelişim sağlamıştık. Düşmanın, sabit kampa dönüştürdüğümüz Çêlêsor’da, bize saldırmak yerine, altımızdaki Basret karakolunu boşaltması, bizim gururumuzu okşamıştı…
Buna karşın, gerillanın en temel kuralları olan disiplin, gizlilik ve yaşam kurallarını hiçe sayarak, yaşamda ve mücadelede ilkesizliği, kuralsızlığı yaşıyorduk. Çêlêsor’da sabit kampımızın önündeki karakolunu taşıyarak gururumuzu okşayan düşman, bizi ilkesizliğin, kuralsızlığın batağına saplayan Zeki’ye güç ve destek veriyordu. Biz bunu, büyük bedeller ödeyerek, çok sonra fark edebildik.
Zeki’nin komutasında, onun talimatıyla, temmuz başında kapağı attığımız Çêlêsor’a postu serdik. Yanımızda bir Mişarê Gücü’müz eksikti. 15 Ağustos atılımımızın yıldönümünü burada, yerleşik kamp olarak, postu serdiğimiz Çêlêsor’da düzenlenecek bir moral etkinliği ile kutlama kararı alan yönetim, Mişarê Gücü’müzü de yanımıza çağırdı. Mişarê Gücü’müzün de katılımıyla, Çêlêsor’da 15 Ağustos 1989’da, atılım yıl dönümümüz, buna bir kutlama denilebilirse eğer, yapının kendi içinde düzenlediği etkinliklerin ve konuşmaların yapıldığı genel bir toplantıyla “Kutlandı”.
Kişilik yapım gereği, ben bu tür toplantı ve etkinlikleri oldum olası yadırgamışımdır. Her zaman olduğu gibi bu toplantı ve etkinliği de uzaktan izlemekle yetindim. Fakat şimdi geriye dönüp bakıyorum da:
1989’un o günkü koşullarında, partinin, halkın, mücadelenin gerçekliği karşısında, bir buçuk ayı aşkın bir süredir kalarak, neredeyse yerleşik yaşama geçip kök saldığımız Çêlêsor’da, yeniden diriliş atılımımız ve Egîd arkadaş üzerine hamasi nutuklar ve vur patlasın çal oynasın babından kurdunu dökmelerle yeniden dirilişimizi mi kutlamıştık, yoksa yeniden gömülüşümüze mi çanak tutmuştuk? Sorusunu sorduğumda yanıt kesinlikle ikincisiydi diyorum…
Bugün artık, yeniden diriliş için atılım yıl dönümlerimizi elbette ki kültürel etkinliklerle kutlamalıyız. Yeniden dirilen halkımızın özgürlük bayramı olarak, kazanılmış hakkıdır bu. Fakat 1989 henüz daha diriliş sürecimizdi. Kazanılmış ve güvence altına alınmış bir hak yoktu daha ortada. Böyle bir günde, düşmana karşı eylem yerine eğlence çok yanlış ve tuhaftı…

YENİ DÜZENLEMELER

Moralden sonra önemli bazı düzenlemeler oldu. Zeki bir grup arkadaşla Amed’e geçecekti. Zeki’nin Amed’e geçişi, sanırım Kanî Botkî’de yapılan Askeri Konsey

toplantısında karara bağlanmıştı. Zeki, Amed'e birlikte gideceği yirmi iki kişilik grubu, Çêlêsor'da toplanan güçlerimizin içinden kendi seçti. Zeki'nin bu tutumuna komuta kademesinden itirazlar oldu fakat sonuç vermedi. Zeki'nin birlikte Amed'e gitmek için seçtiği 22 arkadaştan Cemil(Çeto), Aziz (Karakoçan), Seyithan ve Bahri arkadaşları hatırlıyorum.
Gabar Gücü Komutanı Bilge, Zeki'nin yerine Hareketli Anabirlik gücümüzün başına getirildi. Partinin örgütsel işlerliğini tanıyıp, örgütsel sorunlarını anlamaya başladığımdan beri, Bilge gibi kokmaz, bulaşmaz, hımbıl, mıymıntı birinin, nasıl olup da, örgüt içinde böyle baş döndürücü bir hızla yükseldiğini bugün de hala yeterince anlayabilmiş değilim.
Bilge'nin genel olarak yönetim ve özel olarak komuta konusunda en küçük bir vasfı yoktu. Bilge, savaşçı olmadığı gibi, savaşma isteği ve eğilimi de yoktu.
Kenan(Kobanî) arkadaş, Çirav sorumlusu; Egîdê Kaso da Mişarê sorumlusu oldu. Düzenlemelerden sonra bütün güçler alanlarına dağıldılar.

ÇELÊSOR'DA ÇATIŞMA
İki aydır demir attığımız Çêlêsor'da, yalnızca Zeki'nin komutasında Amed'e gidecek grubumuzla benim komutamdaki Anabirlik takımımız kaldı. Amed grubu, hazırlıklarını tamamlayınca, onları Mişarê üzerinden Botan suyuna kadar geçirmekle görevlendirilmiştik. Botan suyuna kadarki bu alan, kuzeye geçiş hattı olarak çok riskliydi. Araziyi iyi bildiğimden grubu geçirme görevi bana verilmişti. Artık yosun tuttuğumuz Çêlêsor'da bu kadar uzun süre ve bu denli tedbirsiz kalışımızdan, huzursuzluğun da ötesinde rahatsızdım. Bütün güçlerimiz dağılıp da Amed gurubumuzla kalınca iyice rahatsız oldum. O rahatsızlık içinde Zeki'ye:
"Artık nokta değiştirmemizin iyi olacağını" söyledim. O da bana:
"Sen bilirsin, inisiyatif senin. Botan suyuna kadar bizden sen sorumlusun, nasıl istiyorsan öyle yap. Bizim bir süre daha burada kalmamız gerekiyor." dedi.
Ben de, gücü Çêlêsor'ın tepesine çıkararak, nokta değiştirdim. Çok ilginçtir: bölgedeki gerilla gücümüzün, hemen hemen tamamına yakını Çelêsor'da, aynı noktada neredeyse iki ay boyunca kaldı. Yanı başımızdaki Basret karakolu, halk üzerinden bize ulaştırarak, gizleme gereği duymadığı "Bizden korkusuyla" Dêrşew'e göçtü. Fakat bu süre boyunca düşman üzerimize gelmedi, Çêlêsor'daki semtimize bile uğramadı…
Bütün güçlerimiz yerine dağıldıktan, biz de nokta değiştirip Çêlêsor'un zirvesine çıktıktan sonra, düşman kalabalık güçlerle Çêlêsor'u kuşattı. Boşalttığımız noktada kimseyi bulamayan düşman, kuşatmasını daraltarak, Çelêsor'un zirvesine, bizim bulunduğumuz noktaya doğru ilerledi.
Ertesi gün öğleye doğru, neredeyse içimize kadar giren kalabalık bir avcı kolunu çok yakın bir mesafeden vurduk. Ben, Cemil(Çeto) ve Aziz (Karakoçan) arkadaş, ön safta birlikte mevzilenmiştik. Burada çıkan çok yoğun bir çatışmada, düşmanın bir timini tamamen tasfiye ettik. Uğradığı kayıplarla morali bozulan düşman geri çekildi. Bu defa atmışlık havanla mevzilerimizi dövmeye başladı.
Bahri arkadaş, boğazından, Cemil arkadaş da kolundan aldığı şarapnel parçalarıyla yaralandılar. Adem elmasının hemen altından aldığı küçük bir şarapnel parçasıyla boğazı delinmiş olan Bahri arkadaş konuşamıyordu. Akşam hava karardığında Zeki bana:
"Bizi buradan çıkar." dedi.
Çêlêsor, altı yaşımdan beri, içinde gönendiğim, onunla taşı-toprağı, ağacı-kurdu, kuşu gibi bütünleştiğim, içime işleyen ve içine işlediğim doğamdı benim. Herhangi bir askeri gücün, gündüz bile tırmanamayacağı Çêlêsor'un yamaçlarından aşağı, gecenin karanlığında sıyrılıp geçerken, düşmanın kuşatma güçlerinin ruhu bile duymadı. O gece, Çêlêsor'dan Geliyê Gûrdûla'ya indik.
Ertesi gün, radyo haberlerinden düşmanın Çêlêsor'da, 5 ölü 6 yaralı verdiğini öğrendik. Radyodan bu haberi aldığımızda, Girêcotan noktasındaydık. Zeki'nin

komutasında, Amed'e gidecek gücümüzü, Mişarê üzerinden Botan suyuna kadar götürdük. Bahri arkadaş, hala konuşamasa da durumu fena değildi. Cemil(Çeto) arkadaşın kolundaki yarayı umursadığı yoktu. Onlar Botan suyunu geçip Amed'e giderken biz de Gabar'a döndük.

ÜLKE KONFERERANS SÜRECİ

Zivingog yakınlarında bir noktada, Baran arkadaşın komutasındaki gücümüzle buluştuk. Parti içinde, bir süreden beri hazırlanmakta olan "Ülke konferansı" o günlerde yapıldı. Ülke gücümüzün komuta kademesinin tümü ülke konferansına gitti. Yönetim, konferansa giderken, bize de kendileri konferanstayken, düşmanın dikkatini başka yere çekecek etkili iki eylem yapma görevini yükledi.
Yönetimin tümü konferansa gitmişti. Genel gücün içinden nitelikli 22 arkadaşı da Zeki seçerek Amed'e götürmüştü. Normalde zaten nitelikli kadro sorunumuz vardı. Bu durumda nitelik düzeyimiz iyice düşmüştü. Konferansa giden bütün üst yönetimin yerine genel gücün komutası Baran arkadaşa verilmişti. Erdal Xeştan arkadaşın komutasındaki gücümüzle, Egîdê Kaso komutasındaki gücümüz de Zivingog yakınındaki noktamıza geldiler.
Düşmanın dikkatini başka yere çekerek, ülke konferansını perdelemek için, yapmamız gereken iki ayrı eylem üzerine yönetim olarak tartıştık. Biz henüz bir karara varmadan, bu konuda yaptığımız ilk toplantıdan sonra, sabah arazi keşfinde, düşmanın dürbünle görüş alanımıza giren bütün alanda, çok yoğun ve çok çeşitli bir hareketlilik içinde olduğunu gördüm.
Duruma ilişkin tekmili kendisine verdiğimde, dürbünü alıp gelişmeyi izleyen Baran arkadaş, hemen yönetimi toplantıya çağırdı. Toplantıda, kapsamlı bir alan operasyonu ve bu temelde yeni bir durum tespiti yapan Baran arkadaş, "Düşmanın arazide bizi bir noktaya sıkıştırarak imhayı hedefleyeceğini, nitelikli kadro yapımızın esasının konferansta olduğu bu koşullarda büyük risk altında kaldığımızı belirterek, güçlerimizin düşmanla zorunlu kalmadıkça çatışmaya girmeden hızla dağılarak kendisini koruması gerektiğini" belirtti.
Baran arkadaş, pusu vb. durumlar dışında her ne olursa olsun düşmanla çatışmaya girilmemesi, operasyon geri çekilinceye kadar kendi gücümüzü korumayı esas almamız gerektiğini özellikle ve talimat düzeyinde belirtti.
Toplantıdan sonra takımlar halinde hızla dağıldık. Biz takım olarak Çirav eteklerindeki hastane sırtına geçtik. O gece konumladığımız noktanın 300 metre altında çatışma çıktı. Karanlıkta bir güç bize doğru çekildi. Düşmanının attığı aydınlatma fişeklerinin ışığında, çatışarak bize doğru çekilen gücün Çirav gücümüz olduğunu gördük. Komutanı konferansa giden gücümüzün başında Yaşar arkadaş vardı.
Düşman pusu atmıştı. Üç yüz metre daha ilerlesek, Çirav gücümüzden önce, pusudaki düşmanın içine biz girerdik. Çirav gücümüzle birlikte, hakim bir noktaya konumlandık. Sabah dürbünle yaptığım arazi keşfinde, gece Çirav gücümüzün çatıştığı noktada, iki düşman cenazesini yerde gördüm. Düşman yeni toparlanıyordu.

MAMÊ XELÎL

Toparlanan düşman gücünün hareketlerini dürbünle yakından izlerken, araziden gelip düşmanın içine giren birini gördüm. Düşmanın saldırgan tavrından, asker olmadığı anlaşılan bu kişi, orada askerler tarafından dövülmeye başlandı. Sonra yerde sürüklenerek, noktada birilerinin yanına getirildi. Bundan sonrasını göremedim. Fakat bir süre sonra, düşmanın bulunduğu noktadan silah sesleri geldi.
Daha sonra, Nihêkê'den milisimiz, Mamê Xelîl'in cenazesi bu noktada bulundu. Araziden gelip düşmanın içine giren ve orada düşman tarafından katledilen

milisimiz Mamê Xelîl, Özgürlük Hareketi'mizin en zorlu süreçlerinin emektarlarındandı.
Aynı gün düşman, yakınımızdaki Nihêkê köyünde, meydana topladığı halka her türlü zulmü, işkenceyi yaptı. Meydanda zulüm ve işkence gören kadınların çığlıkları bize kadar geliyordu. Böyle bir durumda hiçbir şey yapamamak insanı kahrediyordu. Orada düşmanı ezecek gücümüz yoktu. Rastgele bir müdahalede düşman, halkı katlederdi.

DUYARSIZLIĞIN SONUCU DOKUZ ŞAHADET
Biz hastane sırtındayken, düşman Çirav'dan üzerimize inmiş. Nöbetçilerimizin zamanında fark edemediği düşmanın kalabalık avcı kolu, haber bana gelip de gidip baktığımda, içimize kadar girmişti. Noktadaki ilk sırtı tırmandığımda, sırtın öte yakasından tırmanan bir düşman askeri ile çaprazdan, yüz yüze geldik. Onu görünce tetiğe basarak yere attım kendimi, hızla aşağı indim. Sırtı tutan düşmanla çatışmaya başladık. Akşam hava kararıncaya kadar, gün boyu süren çatışmada, dokuz arkadaş şehîd düştü. Bu arkadaşlardan:
Ömer(Konya), Cuma(Rojava) ve Yılmaz(Şirnex) arkadaşların adlarını anımsıyorum.
Uğradığımız bu ağır kayıplarla sarsılmıştım.
Düşman, Kanî Botkî'deki Askeri Konsey toplantısından sonra bizde yaşanan en temel disiplin ve gizlilik kurallarını çiğneme durumlarımızı yakından izlemişti. Zeki'nin, Çêlêsor'da ayyuka çıkardığı bu durumlarımızın sonuçlarını değerlendirmek için, üç ay sonra, Gabar ve Çirav'da topyekün bir operasyon başlatmıştı. Nöbetçi arkadaşların duyarsızlığı, bu durumlarımızdan kaynaklanan genel duyarsızlığımızın bir sonucuydu.
Böyle bir durumda, yapmamız gereken tek şey Bestler'e geçerek Botan'ın içlerine çekilmekti. Bizde öyle yaptık. Bestler'e geçerek Girê Sêvê'de(Elma Tepesi) konumlandık. Bizi fark eden düşman da peşimizden geldi. Garisa gücümüzün komutası Enver ve Dr. Kemal arkadaşlar da konferansa gitmişlerdi. Onların grubu da bizim gibi düşmanla çatışarak Bestler'e, Girê Sêvê'ye çekilmişlerdi. Girê Sêvê'de buluştuğumuz Garisa gücümüz, düşmanla girdiği çatışmada Şevket (Avyan) arkadaşı şehîd vermişti. Hep birlikte Elma Tepesi'nden indik, Besta Mereyemi üstünde, Zirvê köyü yakınında bir sırtta konumlandık. Toplam 80 kişi kadardık(Benim komutamdaki Anabirlik Takımı- Çirav gücü-Garisa gücü)
Burada doğrudan üzerimize gelemeyen düşman, uzaktan havan atışları yaptı. Mermilerden bazıları Zirvê köyüne düştü. Ardından helikopterler geldi. MG-3'le taradılar, lav silahıyla vurdular. Bunların hiçbiri üzerimizde etkili olamadı. Burada düşmanın havan ve helikopter saldırıları altında mevzilerimizde beklerken Zirvê köyü tarafından gelen biri arkamızdan bizi çağırdı. Arkadaşlar dönüp baktılar. Bir yurtseverimiz bize, hepimize yetecek kadar ekmek pişirmiş. Yanında peynirle mevziye kadar getirmiş:
"Heval, siz savaşıyorsunuz bunları yiyin." demiş.
Hepimiz gerçekten çok duygulandık…
Biz yeni arkadaşlar olarak gerillayı, gerilla tarzını, taktiğini bilmiyorduk. Daha sonraki yıllarda Önderliğin çözümlemelerinde her konuda olduğu gibi bu temel konuda da her şeyin açılıp çözümlenerek izah edildiğini, talimat olarak yönetimlerimizin önüne konulduğunu gördüm. Fakat yönetimlerimiz bütün bunları anlamıyor, gereğini yapmıyorlardı. Seksen arkadaş orada, dışarıdan gelen saldırıya karşı, savunma psikolojisi içinde birleşmiş ve toplu hedef olmuştuk. Baran arkadaşın doğru talimatını da kavrayamamıştık.
Gabar ve Çirav'dan gelen düşman, çevremizde yığınak yapıyordu. Gundikê Melê'nin üzerindeki, Çiyayê Filla'ya çıktık. Gece ay ışığında, önde ben gidiyordum. Arazide ilerlerken dik bir yamacın meşelik bir noktasında biriyle karşılaştık. Milisimiz Mahmut Zorava'ymış. Düşman alanı tutunca o da gelip buraya

gizlenmiş. Onu da alıp bir noktaya konumlandık. Gündüz Mahmut Zorava aşağı indi. O gece bize cephane ve erzak getirdi. İki katır yük sarmıştı. Mahmut Zorava, bir grup arkadaşın Geliyê Gûrdûla'da düşmanla çatışmaya girdiğini, Şoreş(Fınık) ile Eşref(Gundikê Ramo) arkadaşların şehîd düştükleri haberini getirdi. Düşman operasyonu sürüyordu. Çîyayê Filla'da iki gün kaldık. Ardından biz Gabar'a geçtik. Herkes kendi alanına dağıldı.

BARAN ARKADAŞIN ŞAHADETİ

Gabar'da, radyodan Baran arkadaşın şahadet haberini aldık. Yanında bazı arkadaşlarla birlikte şehîd düşmüştü. Baran arkadaşın şahadetini, düşman öne çıkararak ayrıntılı veriyordu.

Baran arkadaşın komutasındaki gücümüzle buluştuk. Arkadaşın şahadetinden sonra, komutayı Aziz(Mêrdîn) ile Musa(Meydin) arkadaşlar almışlardı. Gelişmelerin ayrıntılarını onlardan öğrendik:

Baran arkadaşın komutasındaki gücümüz, Önderlik sahasından Botan(Nizamettin Taş) komutasında, ülke sahasına gelen grubumuzu karşılamış. Botan komutasındaki grup konferans için Textêreş'e geçerken, gruptaki iki kadın arkadaş, Baran arkadaşın grubunda kalmışlar. Baran arkadaşın komutasındaki gurubumuz Gabar'a girerken, düşmanın pususuna düşmüş. Pusudan çıkarlarken, Önderlik sahasından yeni gelen iki kadın arkadaş, grubun temposuna ayak uyduramayarak geride kalmışlar. Onları çıkarma çabası içindeyken, grup düşman tarafından çembere alınmış. Çember içindeki çatışmada Baran arkadaş, Önderlik sahasından gelen Dicle ile Rûken arkadaşlar ve isimlerini şimdi anımsayamadığım altı arkadaş şehîd düşmüşler. Arkadaşların şahadeti hepimizi çok etkiledi. Özellikle mücadelemiz için büyük gelecek vadeden Baran arkadaşın şahadeti, bizim için sarsıcı bir kayıp oldu. Önderlik çizgisini erkenden kavrayıp özümseyen, yaşamda ve mücadelede uygulayarak pratikleştiren ender arkadaşlardan biriydi. Mücadelemize öncülük düzeyinde büyük hizmetler sunacağı bir dönemde erkenden şehîd düşen Baran(Adil Arslan) arkadaş, Cizre'nin Sirsirkê köyündendi. Ailesi Memî aşireti mensubuydu. Mücadeleye katılmadan önce evli olan Baran arkadaşın, bir de ortamda her fırsatta özlemle andığı sevgili kızı vardı. İki sevgilisini bırakıp, iki büyük sevdasının; kimliğinin ve ülkesinin peşine düşen Baran arkadaş, her şeyden önce insanlık sevdalısıydı.

TEXTÊ REŞ KONFERANSI

Bütün üst kademe yönetimlerin ve nitelikli kadrolarımızın katılımıyla gerçekleşen ülke konferansı, mücadele tarihimizde(Konferansın yapıldığı yere atfen) Textê Reş Konferansı olarak ünlendi. Konferans süreci boyunca, aralıksız devam eden düşman operasyonlarında, otuzun üzerinde kadro arkadaş ve iki milisimiz şehîd düştü.

Konferans, ekim ayında sona erdi. Bir aydan fazla süren Textê Reş Konferansı'nın ardından, Dola Gûrdûla'da, konferans aktarım toplantısı yapıldı. Konferanstan, örtülü ve açık pek çok beklentimiz vardı. Buna karşın toplantıda, bize kayda değer ciddi hiçbir aktarım olmadı. Aktarım toplantısında, böylesine önemli bir konferansın ardından olması gereken moral ve coşku da yoktu.

Önderlik, konferans kararları kendine ulaştığında, Textê Reş Konferansı'nı tamamen geçersiz saydı! Dönemin üst yönetimi arasında gelişen erken iktidar mücadelesinin çatışmalarına sahne olan Textê Reş Konferansı, mücadele tarihimizde geçersiz sayılan tek konferans oldu.

Bir aydan fazla bir süre boyunca, bütün güçlerimiz düşmanın kapsamlı saldırıları karşısında kırka yakın kayıp vermişken, Textê Reş Konferansı'nda, kıyasıya süren iktidar mücadelesinin galibi, zorunlu askerlik yasasıyla en fazla yeni şervanı

çıkaran, halktan en fazla silahı ve parayı toplayan Hogir(Cemil Işık) unsuru olmuştu.
Gûrdûla'da yapılan konferans aktarım toplantısı sonunda kısmi düzenlemeler oldu. Erdal (Gundikê Melê) arkadaş Çirav sorumluluğuna getirildi. Ondan boşalan Anabirlik Takım Komutanlığı da Hayri'ye verildi.

GİRÊ CUDA'DA BİLGE FARKI

Dola Gûrdûla'daki konferans aktarım toplantısından hemen sonra, Anabirlik komutanımız Bilge'nin verdiği talimat ve önceden yapıldığını söylediği keşif bilgileriyle, benim komutamdaki takım ile Hayri'nin komutasındaki takımla beraber, Girê Cotan yakınında konumlanmış bir düşman gücüne karşı eyleme gittik. Bilge, eylemden sonra buluşma yeri olarak Girê Cuda'da bir noktayı vermişti.
Bilgenin, düşman hedefine ilişkin verdiği keşif bilgileri boş çıktı. Düşmanın konumlandığı söylenen yerde kimse yoktu. Geri dönerek Bilge'nin eylem sonunda, buluşma noktası olarak verdiği Girê Cuda'daki noktaya çıktık. Burada, Bilge'nin komutasındaki gücümüz yerine karşımıza çıkan düşmanın içine girdik. Sabah olmuş, ortalık yeni aydınlanmıştı. Gelip içine girdiğimiz düşman bizi çembere aldı. Öğleye kadar üzerimize dört bir yandan ateş kusan düşmanla çatıştık. İki takım olarak toplam 29 kişiydik. Bulunduğumuz yerde mevzilenerek kendimizi savunurken, kademe kademe üzerimize gelerek, çemberi daraltan düşmanla aramızdaki uzaklık bomba mesafesine indi. Birkaç metrelik bomba mesafesinde düşmanla göğüs göğüse çatışıyorduk. Bu kadar yakın mesafeden çatıştığımız düşmanın birinci çemberi M-16 ile donatılmış özel timlerden oluşuyordu. Özel timler, iki kanattan yaylım ateşi ile bizi bastırarak mevzimizin ortasına yükleniyorlardı. Niyetleri, bizi ortadan bölüp, iki çember içinde boğarak imha etmekti…
Bizim bulunduğumuz kanattan, geriye manevra yapmak, gündüz olduğu gibi gece de olanaksızdı. Düşmanın, bizi ortamızdan yarma çabasını boşa çıkararak, karşı kanadımızla birleşebilirsek, yukarı doğru manevra imkanımız vardı. Aksi halde, düşman bizi ortamızdan yarıp, ikiye bölerse imha olacaktık.
Karşı kanattaki Hayri, bu durumu ya görmüyordu ya da bizi gözden çıkarıp, düşmana yem olarak verip kendisi çekilmeyi düşünüyordu. Çünkü konumu uygun olduğu halde müdahale etmiyordu. Düşmanın, bizi bölmek için yüklendiği noktayı takviye ederek güçlendirdim.
Öğleyin çatışma devam ederken, son değerlendirme ve hesaplarımı yaptım. Hayri'nin komutasında sırttaki gücümüz, aşağıda bizi bölerek imhaya çalışan düşmanın özel tim gücüne oradan müdahale etmezse, hiçbir şansımız yoktu. Hayri'nin komutasındaki gücümüz bunu yapıp düşmanı oradan ateş altına alsa, biz de çemberden sıyrılıp çıkardık. Tek şansımız buydu. Fakat Hayri bunu yapmıyordu. Öyleyse, burada çember içinde çatışarak imhayı beklemek yerine, Hayri'nin yanına ulaşıp, onun yerini ve inisiyatifini, yetkisini alarak bunu kendim yapmaya karar verdim. Çember içinden çıkıp karşıya geçiş, çok tehlikeliydi. Aralıksız yoğun ateş altında hareket ederken, bomba mesafesindeki düşmana açık hedef olarak vurulabilirdim. Fakat başka sansımız yoktu.
Bu karara ulaşınca, nedense kefiyemi başıma, tıpkı çocukluğumun seyranlarında olduğu gibi Botan usulü, sıkıca bağladım. Düşmanın "Teslim ol" çağrıları ve yoğun taramaları altında arkadaşlara:
"Ben karşıya, arkadaşların yanına geçeceğim. Düşmanı oradan vurup bastırarak, çemberden çıkacağız. Şehîd düşmezsem, sizde peşimden gelirsiniz. Eğer şehîd düşersem, cephanelerinizi akşama göre ayarlayarak idareli kullanın. Akşam karanlıkta çemberi yarmayı denersiniz. "Serkeftin!" dedim.
Hayri istese bulunduğu sırttan vereceği bir talimatla, altındaki düşmanı ateşle bastırır, biz de bu koruma altında kolaylıkla onlardan yana karşıya geçer, gece

geri çekilirdik. Fakat düşman aramıza girip bizi yutmaya çalışırken Hayri, orada son derece uygun konumda, olanları sessizce izlemekle yetiniyordu.
Arkadaşlara sözümü söyledikten sonra, düşman ateşi altında geçmem gereken yere baktım, önümde küçük bir düzlük vardı. Burayı mümkünse kurşundan hızlı, uçarak ya da kurşunlar arasında yuvarlanıp, parende atarak geçip, karşı sırttaki kayalara ulaşmam gerekiyordu. O kayalıklara kendimi attığımda tamamdı. Hayri'nin, pis bir sessizlik içinde, bizden uzak tuttuğu gücümüzle birleşir, oradan düşmanı ateş altına alarak, özel timler tarafından iç çemberde imha edilmek istenen arkadaşları sırta çekerdik. Düşmanın, iki kanatta geniş bir açıyla ateş altında tuttuğu düzlüğe, dikkatle bir daha baktım. İyice gözüme kestirdikten sonra, mevzideki yerimden, birden fırlayarak düzlüğe atıldım. Ellerimle kucağıma sıkıca bastırdığım silahım ve sırtımda çantamla, dirseklerimin ve omuzlarımın üzerinde, güvercinler gibi takla atarak yuvarlandım. Aynı anda üzerime dolu gibi mermi yağdı. Saniyelerle ölçülebilecek olan o anda, ben üzerime hışırım gibi yağan o mermilerden birkaç salise öndeydim. Çünkü üzerime yağan o mermi sağanağı altında, düşmeden taklalarımı düzenli olarak atıyordum. Önümdeki küçük düzlüğü bu şekilde geçerek, vurulup kalmadan, sırttaki kayalıkların arasına ulaştım.
O küçük düzlüğü, üzerime yağan mermi sağanağının altında, vurulup kalmadan nasıl geçtim? Bu soruya, burada söylediklerimin ötesinde bir yanıtım yok. Bazı şeyler vardır, yaşanır fakat tam olarak izah edilemez, bu da onlardan biri olsa gerek. Ulaştığım yerde, mevzilendiğim kayaların arasında toparlanarak, çevremi dikkatle gözleyip dinledim. Farklı bir durum yoktu. Yer yer kayalık, meşe örtülü sırtı fark ettiği yerde beni yoğun ateş altında tutmaya çalışan aşağıdaki düşmanı tarayarak, dikkatle yukarı kadar çıktım.
Sırtın üzerine ulaştığımda, hemen yanı başımdaki kaya üzerinde, tıraşlı bir baş gördüm. Bir asker, şakağını siperindeki kayaya dayamış, ateş ediyordu. Ben onu, tam karşımda görür görmez, silahımı hızla doğrultup tetiğe çöktüğümde, şarjörümde mermi kalmadığını anladım. Aynı anda profilden göz ucuyla beni fark eden asker, can havliyle dönüp beni taradı. Aşırı fiziki yorgunluk ve susuzluğun yanında, zihinsel uyanıklık için harcadığım enerjiden bitkin düşmüş haldeyken; o kadar yakın mesafeden uğradığım taramanın basıncıyla mı yoksa kendi iç dinamizmimle mi bilemiyorum ama yerimden öyle bir sıçradım ki, sırtın üzerinden, öte yana, aşağı doğru uçtum. Kayaların arasına düştüğüm yerde toparlanıp, hızla uzaklaştım. Ölümle–yaşam arasında böyle gidip gelirken, insanın ağzının içi kuruyor. Yaşama içgüdüsünün, en yalın, en derin uyarısı ve canhıraş çağrısıyla, su tutkusuna kapılıyor. İnsanın böylesi anlarındaki susamışlığı, onun yaşama susamışlığı mıdır? Öyle olsa gerek.
Hem bir nefes almak hem de şarjörümü değiştirmek için, sırtımı büyükçe bir kayaya vererek durdum. Orada silahımın şarjörünü değiştirirken, sırtımda tuhaf bir sıcaklık ve ılık bir akıntı hissettim. Sırtımdan aşağı, kalçamdan baldırıma kadar inen bu akıntı kan mıydı? Vurulmuş muydum? Vücuda saplanan kurşunun acısı hemen vurulma anında değil, bir süre sonra, vücutta açtığı yara soğudukça duyulur.
Demek ki sırtımdan vurulmuştum, yaram kanıyordu işte. Bunlar zihnimde, inanca dönüşme çabası içinde dolaşırken, şarjörümü değiştirdikten sonra, elimi usulca arkama uzatarak, sırtımla çantamın arasına soktum. Vıcık vıcık yaştı! Çıkarıp baktığımda, elimin kanlar içinde olduğunu gördüm…
O anda, bu durumuma öyle hayıflandım, o kadar canım sıkıldı ki. Kendi kendime taa derinden gelen umutsuz bir öfkeye kapıldım. Küçük düzlükte, peş peşe takla atarak, hızla yuvarlanırken üzerime yağan mermilerle kalbura dönerek orada kalabilirdim. Ya da sırtın üzerindeki asker taradığında tepeden tırnağa delik deşik halde buraya ölü düşebilirdim. Bunların ikisi de, bana mantıklı ve kabul edilebilir geliyordu. Fakat bütün bunları atlatıp, sırat köprüsünü peş peşe iki defa koşarak

geçtikten sonra serseri bir merminin, üstelik sırtımda açtığı yarayla burada kan kaybıyla ölmeyi kabul edemiyor, kendime yediremiyordum.
Yaram iyice soğumadan arkadaşlara ulaşmalıydım. Yaram soğur da tek başıma burada düşersem, işim biterdi. Bu düşünce ve kararla hızlandım. Bir yerde, hem yön belirlemek, hem de biraz soluklanmak için durdum. Aklım sırtımdaki yaradaydı. Akıntı sürüyordu. Ilık akıntıyı ve o tuhaf ısıyı hissediyordum. Orada nefeslenirken, o anda aklıma bir ayrıntı takıldı. Bu kadar kan kaybından sonra, insanda bir özgüç kaybı oluşurdu. Oysa ben, kendimde bu tür bir güç kaybı hissetmiyordum, aksine hala güçlü ve zindeydim. Bunu kendime ispat için, oturduğum yerden ayağa kalktım. Yumruklarımı sıkıp, dizlerime yüklenerek kendimi yokladım, fena değildim. Gayet iyiydim.
Bu arada farklı bir koku hissettim, hemen arkamdan geliyordu. Dönüp baktım. Oturduğumda sırtımı verdiğim kaya vişneçürüğü, koyu kırmızı-bordo arası bir renge boyanmıştı. Ortalık keskin bir tentürdiyot kokuyordu. Durumu ancak o zaman kavradım! Çantamda, büyük boy bir şişe tentürdiyot vardı! Hemen sırt çantamı omuzlarımdan sıyırıp önüme indirdim. Açıp baktım. Çantanın içinde patlayan şişe paramparça olmuştu.
Çantanın dibi, daha saatlerce sırtımdan topuğuma kadar süzülecek tentürdiyot gölüne dönüşmüştü. Durumu kavradığımda, ancak yaşandığında anlaşılabilecek, tarifsiz bir yaşama sevinci içinde, yeniden yere oturarak, sırtımı kayaya dayadım, çantamın dışını inceledim.
Çantamın bir tarafından, peş peşe giren 2 mermi, kalın çadırı iki parmak kalınlığında yırtarak, öteki taraftan çıkarken tentürdiyot şişesini de parçalamıştı. Rextımı indirip temizlenirken baktım, takılı olduğu raxtımdan sırtıma uzanan şarjörlerimden birisi de, bir mermiyle parçalanmıştı. Sırtımda, belimde bir sıyrık bile yoktu! Toparlanıp yürüdüm.
Arkadaşlara ulaştığımda, Takım Komutanı Hayri, beni görünce gözlerini kaçırarak başını öteye çevirdi. Demek ki ne yaptığının bilincinde, durumunun farkındaydı. Aşağıda, bizi çember içinde çembere alarak imha etmek isteyen düşmanın, özel tim gücüne hakim bir konumdaydı. Hayri, buradan arkadaşlara, hedefe değil, havaya ateş talimatı verse, düşman üzerinde yine etkili olurdu. Oysa biz çember içinde çembere alınırken, o sırta çekilip sessizce akşamı, havanın kararmasını bekliyordu. Bulunduğu yerden bizim hiçbir şansımızın olmadığını görüyordu.
Bu durumda ben de “O hiç yokmuş, orada değilmiş“ gibi davranarak, arkadaşlara, hemen mevzilenip, düşmana ateş” talimatı verdim. Arkadaşlar, komutanları Hayri’ye rağmen benim talimatıma hemen uydular. Buradan düşmanı ateş altına aldık. Oluşturmaya çalıştıkları iç çember, bizim ateşimizle parçalanınca özel timler çekilmek zorunda kaldı. Ardından, bir kademe aşağı inerek, düşmanla iç içe çatıştık. Akşam hava kararıncaya kadar süren çatışmada, aşağıdaki arkadaşlar sırta, yanımıza geçerlerken, aradaki düzlükte, üç arkadaş bizim koruma ateşimize rağmen düşmanın keskin nişancısının suikastıyla vurularak şehîd düştü. İki arkadaş da sırttaki yakın mevzi çatışmasında vurularak şehîd düştüler. Bunlardan: Sait(Silopi, Xinis köyü), Riyat(Şirnex), Gabar Cizre-Batu) arkadaşların adlarını anımsıyorum, öteki 3 arkadaşın adlarını anımsayamıyorum.
Akşam hava kararınca, uygun bir noktaya çekildik. Gece, çemberden çıkmamız gerekiyordu. İnisiyatifi Hayri’ye rağmen ele aldım. İçine girdiği ağır suç durumunu kavrayan Hayri, benim kararlı tutumuma boyun eğdi. Cephanemiz neredeyse tükenmişti. Benim silahımdaki son şarjörümde en fazla 10 mermi kalmıştı. El bombalarımı da kullanmıştım. Şahadetlerin sorumluluğu benim üzerimdeydi. Hayri’nin durumu ayrı bir sorundu. Uykusuz, aç ve yorgunduk. Gece çemberi kırıp çıkmazsak bütün güç ertesi gün kesinlikle imha olacaktık.
Bir kenarda, tek başıma, gözlerimi kapatarak oturdum. Daha önceden ayrıntılarıyla, bütün topografyasını kağıt üzerine çıkarabilecek kadar iyi tanıdığım araziyi, beynimde bir film şeridi gibi canlandırarak, izledim.

İçeride özel timin atmaya çalıştığı çemberi kırmıştık. Kırıp çıkmamız gereken çevremizdeki geniş çemberdi. Gün boyu bizimle yakın mesafede iç içe çatışan özel tim gücü karşımızdaydı. Arazide onların konumuna ters yönde, uygun bir hat belirlemeye çalıştım. Sonunda bir yön ve geçiş hattı belirledim. Gün doğduğunda düşmana karşı ne çatışma imkanımız ne de hayatta kalma şansımız vardı. Bu karara ulaştıktan sonra geceyi bekledim.
Düşman da yorgundu. Gecenin derinliği uykuyu tahrik ederek besleyen sessizlikle çınlıyordu. Tam gece yarısı, ayağa kalkarak öne çıktım ve arkadaşlara belirlediğim yönde yürüyüş düzeni almaları için talimat verdim. Önden yürüdüm, arkadaşlar peşimden geldiler. Ay vardı ama hava parçalı bulutluydu. Yukarıda, tepemizde bulutlarla sin sin oynayan ay, bir yitip bir görünüyordu. Küçük bir sırtı tırmanırken, elimi önümde yükselen kayanın üzerine atarak, kendimi yukarı çektim. Kayalığın üzerinden dikkatle çevreme baktım. Ayın bulutların arasında yittiği bir an olmalıydı. Her şey, buğulu bir alaca karanlıkta kendi silueti halindeydi. Üzerine tırmandığım kayalığın içinden yükselen, ince bir şey dikkatimi çekti. Mevsim sonbahar olduğundan, önce kurumuş bir ot sapı sandım onu. Fakat dikkatimi odaklayınca bunun bir silah namlusu olduğunu fark ettim. O an bilincim iyice dirilerek palazlandı. Namlunun altına doğru bakınca, aşağıda silahın yanında, kayanın dibine uzanıp yatmış bir asker gördüm. O sırada yukarıdaki ay bulutların arasından çıkmış olsa gerekti. Her şey beyaza çalan kül, duman rengiyle aydınlandı. O aydınlıkta, ilk bakışta göremediğim başka bir askerin de, uzanmış yatanın karşısında, sırtını kayaya verdiği yerde, dizlerini kırıp karnına çekerek oturmuş, kollarıyla başını dizlerinin üzerine koyarak, tortop büzülmüş olduğunu gördüm. Havada güz gecesi ayazı vardı. İlk gözüme çarpan şeyin ot sapı değil silah namlusu olduğunu anladığım andan beri silahımı mevzinin içine doğrultmuştum.
Tam sessizce çekilip gidecekken o anda, karşımda oturan asker, dizlerinin üzerindeki başını, birden kaldırıp baktı. Namlusu üzerine dönük elimdeki silahımla beni görünce öylece dondu kaldı. Ay ışığında tıraşlı simsiyah başının ortasındaki yüzü kireç gibi bembeyazdı. Ben de ona baktım. O an ikimiz de şaşkındık. Arkamdan gelen arkadaşlardan biri yanıma gelerek bana dokunduğunda kendimi toparladım. Arkadaşı dirseğimle iterek gitmesini sağladım.
Karşımdaki kimdi? Hiç tanımıyordum. Ben kimdim? O da beni tanımıyordu. Birbirimizin yaşamdaki varlığından, o an, orada, o mevzide, böyle karşılaşınca haberimiz olmuştu. Buna rağmen birbirimize düşmandık. Ben onu ve yanında yatan arkadaşını vurmasam, o beni ve arkamdaki arkadaşlarımı vuracaktı.
Biz, kendi toplumsal kimliğimizle, kendi kültürümüz ve kendi ahlakımızla, kendi ülkemizde varlığımızı gösterip kanıtlamanın, bu temelde yaşamanın mücadelesindeydik. Bu anlamda bizim için var olmanın başka bir yolu olmadığı, kalmadığı için savaşıyorduk!
Onun ve ötekilerin benim yurdumdaki düşmanca varlığının nedeni neydi? Biz ne yapmıştık onlara? Bunu, bize hiç kimse ve hiçbir güç, hiçbir biçimde izah edemezdi!
Eğer Kürdistan’a, bize, kıl çadırımıza(Milliyeti, dili, inancı, cinsiyeti her ne olursa olsun) sade bir insan olarak dostça gelseydi; kesinlikle kendi öz kardeşlerimden üstün tutardım onu! En başta nenem, anam, babam ve kardeşlerim yere kondurmaz, el üstünde tutarlar, ona hizmette en küçük bir kusurda bulunmazlardı. Bizde konuğa, “Nereden geldiği, ne kadar kalacağı ve ne zaman gideceği” ahlaken asla sorulmaz, hissettirilmezdi! İstediği kadar kalırdı. Toplumsal yaşam ahlakımızı benimsemek kaydıyla, ömür boyu bizimle de yaşayabilirdi. Kürtlerin yurdu ve yürekleri, dostça gelen bütün insanlara sonuna kadar açıktı! Düşmanlığına gelenle savaşmak, kendimizi savunmanın kaçınılmaz gereği, meşru-öz savunma hakkımız ve görevimizdi!

Bize karşı savaşsınlar diye getirilen bu asker orada başını kaldırıp da beni görmeseydi, sessizce çekilir giderdim. Sadece insani değil, o koşullarda askeri açıdan da öyle gerektirirdi. Fakat bu durumda savaşın gereği neyse o yapılmalıydı. Ben de öyle yaptım. Silahımdaki son mermileri mevzinin içine boşalttım.
Mevzideki o askerin kireç beyazı yüzünü ve üzerime mıhlanıp kalan bakışlarını unutamam. Bu savaşı biz çıkarmadık. Benim bu dramda tek avuntum budur…
Silah sesi, gecenin ıssızlığında patlayarak yankılanınca, çemberin öteki mevzilerinden üzerimize kurşun yağdı. Taramaya alınmış silahların, tarraka çatırtıları içinde çemberi böyle kırıp çıktık. Girê Cuda'dan Geliyê Gûrdûla'ya inerek Soredar tarafına geçtik.

ŞIYAR ARKADAŞ İLE BİR DEM

Soredar'dan Cûdî'ye geçtik. Cûdî Bölge Komutanı Şiyar arkadaş, hepimizi, bütün gücü, tek tek sözcüğün en geniş ve en sıcak anlamında, kucaklayarak bağrına bastı. Bizim durumumuz, moralimiz oldukça kötüydü. Buluşma noktasında, kendisini bulamadığımız komutanımız olacak Bilge ortalıkta yoktu. Altı arkadaşı şehîd vermiştik. Takım Komutanı Hayri, derin zaaf içindeydi. Şiyar arkadaş, durumları sorduğunda, ben de ayrıntılı bir rapor halinde içimi döktüm.
Şiyar arkadaş tepeden tırnağa sevgili bir Dimîli'ydı. İnsan ve arkadaş canlısıydı. Burcu burcu Önderlik kokuyordu.
Benimle görüştükten sonra bizimle bir toplantı yaptı. Toplantıdan sonra ortamda bizimle candan ilgilendi. Doğrudan yaşamımıza giriyor, bizimle arkadaş oluyordu. İnsan onunla birlikteyken, arkadaş olduğunu derinden hissediyor, bunu yaşıyordu. İnsana üstten bakmıyor mesafe koymuyordu. İnsan Şiyar arkadaş ile yan yanayken ondan güç alıyordu. Konuşurken in sanı bastırıp itmiyor, elinden tutup kendi düzeyine, yanına çekiyordu. Kendisi, bir Dimilî oğlu olarak yaşamın kaynağında ve Önderlik çizgisindeydi.
Aynı şeyleri Zeki, Hogir, Ebubekir vb. için söylemek imkansızdı. İnsan Şiyar arkadaş ile birlikteyken, kişiliğinin olumlu yanları güç kazanıyor, kendine ve insana inancı, öz güveni gelişiyordu. Oysa Zeki'nin, Hogir'ın Ebubekir'in yanında insan, sürekli bir güvensizlik ve gerilim içinde oluyordu. İnsanı yetkiyle bastırıp kırıyorlardı. İnsanı sevmiyorlardı.
Şiyar(Kazım Kulu) arkadaş insanı seviyordu! Şiyar arkadaşın Cûdî'de, Gire Hermo'da yanında kaldığmız birkaç gün içinde, bize gösterdiği yaklaşımı, yaşamım boyunca unutmam. O birkaç gün içinde toparlandık. Cephane ve erzak ihtiyaçlarımız karşılandı.
Bilge ve yanındaki Anabirlik gücümüz Bestler'e geçmişti. Textê Reş Konferansı'ndan sonra yeni düzenlemelere gidiliyordu. Şiyar arkadaş bizi Bestler'e uğurladı.
Bestler'de, Herekol ile Pîro arasındaki Ramûran'da, Bestler ve Garisa güçlerimizle buluştuk. Botan, Önderlik sahasından, Botan Genel Koordinesi olarak gelmişti, Textê Reş Konferansı'na katılan Botan, kış düzenlemeleri için sahayı dolaşırken, güçler içinde zorlanan arkadaşlardan topladığı 50 kişilik bir grupla Ramûran'a geldi.
O günlerde Ramûran'da genel karargah oluşumuna–kurumlaşmasına gidiliyordu. Burada, Genel Koordine Botan'ın komutasında kış düzenlemeleri yapıldı. Düzenlemelerde, Hareketli Anabirlik gücünü Gabar'a yollayan Botan bana: "Sen burada kalacaksın." dedi. Böylece, Ramûran'da karargahta kaldım. Bestler ve Garisa güçlerimiz de Ramûran'da kaldılar.
Bize yaşattığı durumları kendisine yazdığım raporla önüne koyduğumda, Bilge de, Takım Komutanı Hayri gibi önüne bakarak sustu, hiçbir şey demedi.

DİMİTRİ ARKADAŞ

O günlerde, Önderlik sahasından gelen bir grubumuzu, Girê Sêvo'den alıp karargaha getirmekle görevlendirildim. Bir grup arkadaşla, Ramûran'dan Girê Sêvo'ye gittik.
Aralık ayının ortalarıydı. Önderlik sahasından Besta'ya gelmişlerdi, Bizi, Grup Sorumlusu Seyfi arkadaş karşıladı. Gündüz öğle saatleriydi. Bir kayalıkta yanan ateşin çevresinde buluştuğumuz grup çok yıpranmıştı. Perişan denilecek durumdaydılar. Seyfi arkadaş, grubu bize tanıştırırken, en az iki metre uzunluğunda, zayıf, esmer, ince bıyıklı bir arkadaşı:
"Bu, Dimitri arkadaş. Kendisi Yunan'dır. Dilimizi bilmiyor." diye, takdim etti.
Hem kimliği hem de fiziğiyle dikkatimi çekerek bende büyük merak uyandıran Dimitri arkadaş, yüz hatları, saçı başı, üzerindeki giysileriyle tam bir afetzede ya da besili bir kediyle girdiği bir torbadan yeni çıkmış gibiydi. Fakat buna rağmen, elmas gibi prıl pırıl parlayan kara gözleri sıcacıktı. Upuzun kemikli eliyle, elimi tutarak kuvvetle tokalaştı.
Önderlik sahasından gelen 12 kişilik guruptan, Seyfi ve Dimitri arkadaş ile ötekilerin çantalarını aldık. Yolda, sık sık durup uzun bacaklarını ovarak arkada kalan Dimitri arkadaş, gerçekten epeyce zorlanmıştı. Ramûran'a, karargaha geldiğimizde, grup kendilerine hazırlanan mangada dinlenerek toparlandıktan sonra yolda yaşadıklarını anlattılar:
"Önderlik sahasından ülkeye 25 kişilik bir grupla çıkmışlar. Yolda Suriye-Türkiye sınırının oluşturduğu noktada Dicle'yi geçtikten sonra, Cûdî'ye çıkış yolunda, düşmanla girdikleri çatışmada 4 arkadaş şehîd düşmüş. Grubun kuryesi Şoreş(Şahin Baliçin'in kardeşi) grubu bırakıp kaçmış. Grubun içinde araziyi tanıyan, yol bilen kimse yokmuş.
Bu koşullarda Cûdî'ye çıkan grup, burada Kera mıntıkasında düşmanla girdikleri ikinci çatışmada, 9 arkadaşı daha şehîd vermişler. Arkadaşlara ulaşamayan grup, halktan sağladığı destek ve yardımlarla, çok ağır koşullarda Bestler'e kadar ulaşmayı başarmış.
Önderlik sahasından, bu koşullarda Ramûran'a ulaşan gruba, birkaç gün sonra sabah içtimasında bir tören düzenlendi. Tanıtım ve bilgilendirme yapıldı. Törenden sonra yapılan düzenlemede Dimitri arkadaş benim takıma verildi.
Ramûran'daki karargahta, o sıralar takımlar halinde düzenlenmiş olarak kendi aramızda eğitim yapıyorduk. Bu eğitim takımlarından birinin komutanıydım. Eğitimlerimiz, gün içinde toplu halde Önderlik çözümlemelerini okuma-değerlendirme şeklinde oluyordu. Ramûran'a kadar geçen süreçte eğitim görmemiştim. Gerçi koşullar eğitim için pek elverişli değildi. Fakat bundan ziyade, bu süreçteki yönetimlerimizin eğitim düşüncesi ve isteği yoktu. Bu olsaydı koşullar ne kadar ağır olursa olsun, sınırlı da olsa eğitim imkanı yaratılabilirdi.
İçtimadan sonra, Dimitri arkadaşı bizim takıma götürdüm. İçtima yerimiz ile manga arasında, Dimitri arkadaş bana, ısrarla bir şeyler anlatmaya çalıştı. Fakat ben zerre kadar bir şey anlamadım. Sonunda kolumdan tutarak beni durdurdu. Karşıma geçti, kendini koyuverip, başını bir yana yıkarak süzüldü. Ardından kötü kötü öksürdü. Bütün bunlardan sonra, işaret parmağıyla beni göstererek kollarını iki yana açtı. O anda gözlerinde ve yüzünde kocaman bir, "Neden böylesin? Neyin var?" sorusu belirdi. O günlerde ciddi bir şekilde üşütmüştüm. Dimitri arkadaşın tıpa tıp taklit ettiği gibi "Kötü toklular" gibi öksürüyordum. Hiç tadım tuzum yoktu. Ben de ona aynı yoldan el kol hareketiyle, mimiklerimle:
"Bu aralar üşütmüşüm biraz, rahatsızım." dedim. Dimitri arkadaş yanıt olarak:
"İşaret parmağını dikerek, sağa sola oynattıktan sonra, hem eli hem de göz ve yüz mimikleriyle, iki yanımızda yükselen Herekol ile Pîro'nun çoktandır karla örtülmüş olan yüksek sırtlarını gösterdi. Ardından da, kollarını göğsünde çapraz kavuşturarak, kendi kendine kapıldığı bir titremeyle:
"Uvvv, bırrr! Bırrrrr!" ederek, "Kış geldi. Artık dikkat etmek gerek" dedi.

Dimitri arkadaşla, içtima sahasından mangaya kadarki yol boyunca, karşılıklı böyle, “Al takke ver külah” misali, koyu, sıkı ve sımsıcak bir pantomim diyalogu içinde mangaya ulaştık. Mangamız, arazinin uygun bir yerinde, bir buçuk-iki metre yüksekliğindeki bir kaya kütlesinin dibine gererek açtığımız naylon altıydı. Eni boyu birkaç metre olan naylonumuzun bir kenarını iki ucundan sicimlerle bağlayarak kayanın üzerinden aşırıp aşağıdaki kazıklara bağlamıştık. Kayadan aşağı sarkan naylonun öteki uçlarını biraz çekerek, üzerine ağır taşlar koyduğumuzda arada kalan boşluk bizim mangamız barınağımız oluyordu. Mangamızın önünde ateşimiz yanıyordu. Gün boyu yanan ateşin közünü gece, mangamızın içine çekiyorduk.
Dimitri arkadaş mangaya gelir gelmez yolda aldığımız çantasını açtı. İçinden küçük bir el çantası çıkardı. Fermuarını açtığı bu çantayı karıştırırken baktım, çeşitli ilaçlar, sargı bezleri, pamuk vb. şeyler vardı. Bana bunlar arasından çıkardığı 8-10 tabletlik haptan oluşan ilacı uzatarak yine işaretle yemeklerden sonra birer tane almam gerektiğini söyledi
Arkadaşlar, şaşkınlık ve sevinç içinde karşıladıkları Dimitri arkadaşı, ateşin başındaki en güzel yere oturttular. Ateşin kıyısındaki közün üstünde, kara çaydanda demlenmiş, mis gibi askeri çayını(şekeri içinde) da hemen verdiler. Dimitri arkadaş, ateşin başına oturduktan sonra çayını da alır almaz anlatmaya başladı. Anlattı, anlattı, anlattı. Fakat Dimitri arkadaşın, neredeyse şehvetle anlattığı şeylerin içinden sık sık geçen “Şirnex” sözcüğü dışında başka hiçbir şey anlamadık. Çünkü biz hiç Yunanca bilmiyorduk mira tê! Botan-Behdînan-Zağroslardaki, “Kato, Helena, Dîana” gibi günlük yaşamda kullandığımız yer adlarının İskender zamanından kalan Yunanca sözcükler olduğunu bile çok sonraları öğrendik.
Bu yakıcı gerçeği, bu çok değerli ve çok özel arkadaşımıza söyleyemezdik. Kendisi bunun farkına varmalıydı. Ne kadar konuştu bilmiyorum fakat uzun süre anlattı, biz de saygı ve sabırla dinledik. Sonunda, acı gerçeği fark eden Dimitri arkadaş, öfke içinde, kendi kendine:
“Malaga!” diye haykırarak elini dizine vurdu ve sustu.
Hemen ardından oturduğu yerden ayağa fırlayarak karşımıza geçti. İçtima alanından mangaya gelirken yolda yakaladığımız ortak “Pantomim” diliyle, Önderlik sahasından Ramûran’a kadar yaşadıkları her şeyi ayrıntılı şekilde bir bir anlattı.
Cûdî’de düşmanla girdikleri çatışmayı anlatırken, bir yerde parmaklarıyla, kolunun pazusu üzerine “Pırpır” işareti (Astsubay rütbesi) çizerek, ardından, mevzide atış pozisyonu alarak silahını “Bam! bam!” diye ateşledi. Sonra, dizlerinin üzerinde durduğu yerde, kendini yere atarak ölü taklidi yaptı. Dimitri arkadaş, Cûdî’de girdikleri çatışmada bir düşman subayını vurmuştu! Bunu hepimiz çok net olarak anlamıştık ve bu doğruydu. Düşmanın o çatışmadaki kayıpları arasında bir astsubay da vardı.
Dimtiri arkadaş, ülkesi Yunanistan’da faaliyet yürüten arkadaşlarla tanıştıktan sonra, onlar üzerinden mücadeleyi daha yakından tanımak ve anlamak için Önderlik sahasına gelmiş. Burada Önderlikten ve mücadeleden çok etkilenen Dimitri arkadaş, Kürdistan ve gerillayı yerinde görmek ve doğrudan yaşamak için kendini dayatmış…
Önderlik de Dimitri arkadaşın bunca ısrarlı dayatmasının önünü kesememiş. Dimitri arkadaş Ramûran’da yanımızda yaklaşık 20 gün kadar kaldı. Bu süre içinde, Dimitri arkadaşa her fırsatta araziyi gezdirdim. Dimitri arkadaş her defasında gördüklerine inanamayan bir hayranlıkla, Kürdistan doğasını özellikle Herekol ve Pîro’yu büyülenmiş gibi izledi. Bir dönemin tipik romantik ve tutarlı devrimcilerindendi.
Dimitri arkadaşın arazide dolaşırken çevredeki her şeye özellikle Herekol ile Pîro’ya böylesine derin bir hayranlıkla uzun uzun bakışlarına fazla anlam

veremeyince arkadaşlarla bir birimize bakıp onun bu yanını konuşuyorduk. Özellikle Herekol ile Pîro'da bizim şimdiye kadar göremediğimiz fakat Dimitri arkadaşın gelir gelmez gördüğü bir şey mi vardı acaba? Onu taklit ederek biz de yeniden ve tekrar tekrar Herekol'a, Pîro'ya bakıyorduk. Ma hep bildiğimiz Herekol, bildiğimiz Pîro. Fakat bizim içinde doğup büyüdüğümüz yalın doğaya Dimitri arkadaş hasretti. Bunu zamanla ancak anladık.
Dimitri arkadaş nitelikli bir paylaşımcı, yorulmak bilmez bir emekçiydi. Yaşamın bütün boyutlarına doğası, kişilik yapısı gereği katılıyordu.
Dimitri arkadaştan yana tek rahatsızlığımız buydu! Bizi bu konuda çok zorladı, zor durumda bıraktı. Dimitri arkadaş bizim konuğumuzdu. Elbette ki resmiyette böyle bir durum yoktu, yönetim de bize bu yönde hiçbir şey söylememişti. Dimitri arkadaş da öteki bütün arkadaşlar gibi bir arkadaştı. Buna rağmen biz Dimitri arkadaşı özel ve çok önemli konuğumuz olarak görüyor, öyle algılıyor ve ona göre davranıyorduk. Dimitri arkadaş gündelik yaşamın bütün iş ve görevlerine katılıyor, biz de onu hiçbir işe katmamak için direniyorduk. Dimitri arkadaşla, arkadaş yapısı arasında bu konuda zaman zaman çekişmeye dönüşen açık bir mücadele yaşanıyordu. Bizim kültürümüzde konuk baş tacıdır. Dimitri arkadaş böyle her an sıvalı kollarıyla her işe el atınca hepimiz çok zorlanıyor, nerdeyse daralıyorduk. Bütün ısrarlı çabalarımıza rağmen Dimitri arkadaş bu konuda geri adım atmadı. Dimitri arkadaş, komünizmi, teorik olarak sınıf ideolojisi Marksizm'den öğrenmiş olsa da, aslında toplumsal, kültürel genleri gereği, katıksız bir KOM'cuydu. Biçimde romantik Marksist olsa da, özünde, ısrarlı, inatçı ve kendinden kararlı, kadın eksenli yaşam arayışçısıydı! Bu nitelikleriyle bakıldığında, Dimitri arkadaş, tipik bir Kürt gibiydi.
Dimitri arkadaş, 1990 yılı boyunca, ülkede Anabirlik gücümüz içinde bir gerilla olarak, düşmanla girilen çatışmaların tümünde en ön saflarda savaştı. O süreçteki toplantılarda, ortamda, Dimitri arkadaşın savaşa katılımı anlatılıyor, gündem oluyordu.
Dimitri arkadaş 1990 sonunda Önderlik sahasına döndü. Bu süre içinde Dimitri arkadaşın saflardaki varlığını tespit eden düşman, psikolojik özel savaş spekülasyonlarına malzeme yaptı.
Dimitri arkadaş önderlik sahasına döndüğünde, oradaki arkadaşlar:
"Heval Dimitri, ne gördün, neler yaşadın anlat bize." diye sorduklarında, Dimitri arkadaş:
"Orada yok gerilla, var şike! Ebubekir(Halil Ataç) yapıyor şike! Bütün gün, küf küf sigara, fır fır çay. Gelince düşman, pır pır manevra. Olmaz böyle gerilla!" demiş.
Dimitri arkadaşın Ebubekir kişiliğine ilişkin bu çarpıcı objektif gözlemi arkadaş yapısı içinde dilden dile, kulaktan kulağa dolaşarak ülke sahasında bize kadar ulaştı.
Dimitri arkadaş Önderlik sahasından kendi ülkesine döndü.

GÜNEY KÜRDİSTAN
Ramûran'daki karargamızda, Seyfi arkadaşın komutasında, Önderlik sahasından gelen grubumuzun getirdiği, Önderlik çözümlemeleri ve talimatları üzerine yaptığımız eğitimin ana teması Textê Reş konferansıydı. Önderlik, çözümlemelerinde Textê Reş Konferansı'nı, kadroya ve halka karşı tasfiye olarak niteliyordu.
Konferansa hazırlık sürecinde yaşanan "İktidar" yarışında en fazla şervan katan, en fazla silah ve maddiyatı toplayarak birinci olan Hogir'i çok ağır sıfatlarla mahkum ve tecrit ediyordu.
Önderliğin bu kapsamlı çözümlemeleri ve talimatları doğrultusunda Ramûran'da kış düzenlemeleri yapıldı. Düzenlemeleri yapan Botan Koordinesi Botan, bana:

“Biz Güney Kürdistan’a geçeceğiz. İstersen sen de bizimle gel, oraları bir gör. Kışın orada kalır eğitim görürsün, baharda istersen yeniden Gabar’a dönersin.” dedi. Bende:
“Olur, nasıl uygun görülüyorsa.” dedim.
Böylece, benim kış düzenlemem de Güney Kürdistan’a oldu. Arkadaşlarla vedalaşarak, Botan’ın Kuzeydeki güçlerimiz arasından topladığı sağlık, eğitim vb. sorunları olan kalabalık bir grupla Güney Kürdistan’a hareket ettik.
Bestler-Mergomar’dan Cûdîye, oradan da Güney Kürdistan’ın Heftanîn bölgesine geçtik. Gece yürürken, bir yere geldiğimizde arkadaşlar:
“Burası sınır, Güney Kürdistan’a geçiyoruz.” diyerek, özel olarak dikilmiş, yarım metre yüksekliğinde dikili sınır taşlarını gösterdiler. Tamamen karla örtülü arazide sınır taşlarının arasından geçerek Güney Kürdistan’a girdik.
Botan, bana “Güney Kürdistan’a gitmeyi” önerdiğinde, imgemde uzak, farklı bir yer ve dünya belirmişti. Güney Kürdistan hiç de öyle imgemde oluştuğu gibi uzak ve farklı bir yer değildi. Sınırı geçtikten sonra Sinat’a, kampımıza gittik.
1990 yılının ocak ayında, yılbaşında geldiğimiz ülkemizin güneyi ile kuzeyi arasındaki tek farklılık gerilla yaşamındaydı. Arkadaşlar burada, naylon seralara benzeyen, sabit mangalar kurmuşlardı. Mangaların içinde, teneke odun sobaları kuruluydu. Sıcak mangaların içinde battaniyeler de vardı. Kampın genel mutfağında, günde üç öğün sıcak yemek çıkıyordu. Sabah ve akşamları mercimek çorbası, öğlenleri kuru fasulye, yanında pirinç- bulgur pilavı vardı.
Genel fırında büyük hamur teştleri(leğen), un elekleri, selleri(sac) ve bol unları vardı.
Kuzeyin gerilla yaşamıyla kıyaslandığında, bütün bunlar nesnel olarak konfor ve lükse tekabül ediyordu. Dediğim gibi, ülkemizin kuzeyi ile güneyi arasındaki fark bundan ibaretti. Bunun dışında coğrafyası, toprağı havası- suyu aynıydı. Her şeyiyle bizimdi.
Biz ocak başında Sinat’a ulaştığımızda, kampta 50-60 kişi vardı.
Sinat Kamp Komutanımız Hüseyin(Rojava) arkadaştı. Hüseyin arkadaş 1992’de gerçekleşen büyük Rûbarok eyleminde şehîd düştü. Üniversite eğitimi görmüştü. Kampta verilen teorik eğitimleri de o düzenliyordu. Sinat’taki eğitim biriminden Cuma(Goyî) arkadaşı da anımsıyorum. Cuma arkadaş da 1992’de Serhat’ta şehîd düştü. Sinat’a bizimle birlikte Ramûran’dan gelen 4 kadın arkadaş da vardı. Bizden hemen sonra, aralarında Harun(Şehmus Yiğit), Mahir(Ahmet Güler), Otomatik Mervan(Aydın Aslan), Dr. Baran arkadaşların da bulunduğu bir grup geldi.
1990 yılının ocak ayında, Sinat’ta toplanan bölge sorumluları, Önderliğin, “Tasfiye konferansı” olarak niteleyip, geçersiz saydığı, Textê Reş konferansı yerine, bir toplantı düzenlendi. On günden fazla süren bu toplantının güvenliğinde görev aldım. Sinat’ta bir buçuk ay kadar kaldım. Bu süre içinde daha önce Ramûran’da kendi aramızda okuyup, değerlendirerek anlamaya çalıştığımız, Önderliğin Textê Reş Konferansı üzerine çözümlemelerini, bu temeldeki perspektif ve talimatlarını bu defa belli bir sistem ve süreklilik içinde, eğitim olarak gördük. Özellikle eğitimcimiz Hüseyin arkadaşın açımlamaları kavratıcı oldu. Sinat’ta gördüğüm bu eğitim, benim partiye, gerillaya katıldıktan sonra geçen iki yıllık mücadele yaşamımda gördüğüm ilk ciddi-sistemli ve doyurucu eğitimim oldu.
Önderlik felsefesi ve Önderlik zihniyeti, bakış açısıyla ilk defa Sinat’ta katıldığım bu eğitimle tanıştım. İki yıllık yoğun pratik içinde zihnimde biriken, anlam vermekte zorlandığım, kabullenemediğim ama zihnimde bir çözüme de kavuşturamadığım pek çok şeyi Önderlik, sanki bu süre içinde, her an ve her yerde bizimleymiş gibi, değerlendirip çözümleyerek aydınlatmıştı. Önderliğin üslubu ve tarzının sadeliği, Hüseyin arkadaşın açılımları, izahlarıyla birlikte müthiş kavratıcı ve sonuç alıcı oldu. Sinat’ta zihnim açıldı, ufkum genişledi.

Pratikte, yaşayarak gördüğümüz, sonuçta yanlış olduğunu bildiğimiz, kabullenmediğimiz fakat eleştiremediğimiz, esasa ilişkin her konuda, Hogir'e, Ebubekir'e, Zeki'ye her şeyi çok net ve en açık, en anlaşılabilir biçimleriyle söyleyen Önderlik, hepimizin ortak ruhu, ortak dili olduğu gibi somut çözümü de ortaya koyarak hepimize gösteriyordu. Bütün bunlar 89 çözümlemelerinde belgelidir.
Textç Reş Konferansı'nın yerine düzenlenen Sinat toplantısının sonuçları bize aktarıldı.

SINAT TOPLANTISI SONUÇLARI-KARARLARI
1990 yılının ocak ayında Textê Reş Konferansı'nın yerine Sinat'ta yapılan toplantıda, alınan öteki kararların yanı sıra "Askeri Cephe Örgütlenmesi" kararına gidilmişti.
Sinat toplantısında alınan "Askeri Cephe Örgütlenmesi" kararı Zeki'nin, 1989 yazında Önderlik sahasından dönüşte, Askeri Konsey toplantısından hemen sonra sergilediği en temel gerilla kurallarını çiğneme pratiğini, yani arazide gündüz hareket, düşmanla onun taktik olarak her bakımdan güçlü olduğu kendi zemininde, gündüz ve sabit cephe çatışmasına-savaşına girme, tarz, tutum ve anlayışını sistemleştirerek meşrulaştırma kararları oldu.
Sinat toplantı kararlarıyla birlikte oluşan Askeri Cephe Örgütlenmesi, karargah sistemi ile merkezi hiyerarşinin oluşumunu ve gelişim koşullarını sağladı. Bütün bunlar, bizi bölgenin en güçlü, dünyanın önde gelen düzenli ordusu karşısında, tek seçeneğimiz olan gerilla mücadelesinden saptırarak, böyle düzenli bir orduya karşı, düzenli ordu örgütlenmesine ve savaşına sürükledi. Aynı zamanda Askeri Cephe Örgütlenmesi içinde oluşan merkezi karargah ve ona bağlı genel hiyerarşik yapılanma bizi, yaşamda ve kişilikte kopmak için, can bedeli mücadele ettiğimiz egemen zihniyet olgusuna bağladı.
Yönetim ve yapı ayrıştı. Cinsiyetçi-sınıflı yaşamın şu ya da bu versiyonunda oluşan kişiliklerdeki potansiyel egemenlik olgusu, özgürlük hareketi içinde kendini örgütleme zemini buldu. Bunun görüntüsü de her dönem dalga dalga nükseden çetecilik oldu.
Bu durum tarihsel bir kaçınılmazlık mıydı? Önderlik savunmalarıyla oluşan çizgimizin, oluşumundan on yıl önceki koşullarda, olması gerekenin objektif-subjektif koşulları var mıydı? Bu ayrı bir tartışma konusu. Fakat sonuçta objektif olarak oluşan ve uygulanan bu alanda egemen sınıf kültürünün tekrarıydı.
Sinat toplantı kararlarına göre düzenlemelere gidildi. Bütün Botan sahasında 3 ayrı askeri cephe örgütlenmesine gidiliyordu. Her cephenin kendi içinde bölge örgütlenmeleri vardı. Düzenlemeler buna göre yapıldı:

BİRİNCİ CEPHE
Cûdî bölgesi. Bölge Sorumlusu; Kara Ömer(Altun) arkadaş.
Gabar bölgesi: Gabar-Mişarê–Çirav Bölge Sorumlusu; Mervan arkadaş.
Gabar- Cûdî ve Bestler'de Hareketli Anabirlik Komutanı; Doğan(Berkever)
Bestler, cephelerin dışında kendi başına bir alan: Sorumlu; Bilge.

İKİNCİ CEPHE
Uludere: Kuzeyde Kela Memê–güneyde Heftanîn hattı.
İkinci Cephe Anabirlik Komutanı ve Genel Sorumlusu; Botan(Nizamettin Taş)
Birinci Bölge Komutanı; Hayri arkadaş.
İkinci bölge, Bêşebap Komutanı; Suat.

ÜÇÜNCÜ CEPHE
Garisa, Çatak, Gürpınar bölgeleri.

Üçüncü Cephe Anabirlik Komutanı ve Genel Sorumlusu; Ebubekir(Halil ataç)
Birinci bölge: Garisa Komutanı; Enver(Ahmet Tekman)
İkinci bölge: Çatak Komutanı; Dr. Baran
Üçüncü bölge: Gürpınar Komutanı; Dr. Kendal(Rojava)
Piling(Kîçî) arkadaşın komutasında, bir hareketli birlik üçüncü cephenin Garisa–Pervari hattında hareket edecek, buradan Garzan'a müdahale ederek, bölgeyi gerillaya açma çalışmalarına katkı sunacaktı. Garzan'ı gerillaya açma çalışmaları, 3 cephenin Hareketli Anabirlikleri tarafından birlikte yürütülecekti.
Harun (Şehmus Yiğit), Mahir (Ahmet Güler) ve İsmail (Dêrîk) arkadaşların düzenlemeleri de, üçlü yürütme olarak Çukurca alanına yapıldı.
Benim düzenlemem, Botan'ın(Nizamettin Taş) komutasındaki, İkinci Cephe Ana Birliği'ne Takım Komutanı olarak yapıldı.

HIROR KAMPI

Düzenlemelerden hemen sonra, şubatta herkes kendi görev alanına dağıldı. Biz de Botan'ın komutasında Sinat'tan Hiror'e gittik. Hiror, Heftanîn sınır hattında bulunan, Komata bölgesinde bir mıntıkadır. Buradaki kış kampımızda, 350 arkadaş üstlenmişti. Bunlar arasında bir takımlık kadın arkadaş vardı.
Biz Sinat'tan gelmeden önce, Kamp Komutanı Mahir arkadaş, yardımcısı da Dr. Baran arkadaştı. Mahir arkadaş, partiye katıldıktan hemen sonra, kendi inisiyatifiyle geliştirdiği sonuç alıcı çalışmaları ve eylemleriyle, dikkatini çektiği Önderlik tarafından, Parti Merkezi'ne seçilen kararlı ve tutarlı bir savaşçıydı.
Fakat Mahir arkadaşın bir eksiği vardı. Tartışmasız bir kuralcıydı. Önderlik çizgisinin, parti yaşamı ve mücadelesinin ilkeleri-ölçüleri, kuralları neyi gerektiriyorsa en başta kendisi harfiyen uyar, sonra da istisnasız, herkese ve her koşulda harfiyen uygulardı. En üst yönetim ile şervan arasında en küçük bir ayrım gözetmezdi.
Hurir'de arkadaşlar anlattılar:
Dr. Baran, yaklaşım ve uygulamalarıyla yapıyı yıpratmıştı. Biz geldiğimizde kampta çok ciddi ve ağır sorunlar-durumlar vardı. Mahir arkadaş, üst yönetimde üzerine gittiği halde sonuç alamayınca, yardımcısı Dr. Baran'ı içtimada 350 kişilik yapının önüne çıkarmış. Sorunlarını yapının karşısında önüne koymuş. Cin çarpmışa dönerek neye uğradığını bilemeyen Dr. Baran, günlerce kendine gelememiş...
Yönetici ya da şervan, hata yapanı anında dara çeken Mahir arkadaşın bu uygulamaları arkadaşları daraltmıştı. Hurir'de arkadaş yapısı, Mahir arkadaşın bu ödünsüz, düz ve sekter yaklaşımlarıyla, Dr. Baran'ın hırpalayıp ezen uygulamaları arasında kalmıştı. Hurir'de, Dr. Baran ve Azime arkadaşın, Kuzey'den katılan üniversiteli öğrenci gruplarına ve Kaşûralı yurtseverlere karşı ağır uygulamaları vardı.
Genel sorumlu olarak Botan'ın gelişiyle Hiror'de bir toparlanma yaşandı. Önderlik sahasından henüz birkaç ay önce gelmiş olan Botan, Önderlikten aldığı perspektif ve talimatlar doğrultusunda Hiror'de kendi çapında rolünü oynadı. Botan, Hiror'e gelir gelmez, Dr. Baran ve Azime arkadaşların partiyi savunma adına giriştikleri uygulamalarla dramatik bir hal almış olan güvenlikteki arkadaşların platformunu yaparak onları bıraktı. Geliştirdiği doğrudan diyalogla yapıyı rahatlattı. İyi gününde Botan'ın böylesi olumlu yanları vardı.
Bunların ardından kısa devre eğitim düzenlemesine gidildi. Bu eğitime günlük nöbet ve mutfak görevlileri dışında herkes katıldı. Eğitim konumuz Önderliğin "89 çözümlemeleri" idi. Hurir'de düzenlenen bu kısa devre eğitimi Botan kendisi verdi.

Kuzeydeki yoğun pratik içinde halkla ilişkilerimiz çok sınırlı olduğu gibi, arkadaş sayısı da sınırlıydı. Hurir'de 350 arkadaşı bir arada görünce bundan büyük moral almıştım. Kısa devre eğitimde Önderliğin "89 çözümlemelerini" ikinci defa görerek daha derinden ve ayrıntılı anlamaya ve kavramaya çalıştım.
Eğitim gördüğümüz okulumuz daha önce Saddam'ın Baas güçleri tarafından zorla boşaltılmış olan Hiror köyünün 10 dakika yukarısındaki bir vadinin içindeydi. 1990 Şubat'ında Hiror'de her yer bir buçuk metre karla kaplıydı. Vadinin, dere yatağı düzlüğünden sırta doğru temizlenerek düzlenmiş genişçe bir yer, yukarıya doğru üst üste yükselen, yarım daireler halinde önleri kısa kazıklarla tutulmuş toprak sedirlerle anfiye dönüştürülmüştü. Anfinin tam ortasında, dere yatağının düzlüğünde, dört kalın ağaç ayak üzerine iple bağlanarak örülmüş çitlerle sağlanmış bir divan masası vardı. Masanın anfiye dönük yüzünde PKK bayrağı asılıydı. Burası eğitim divanıydı. Geniş anfi alanı, dört yanına çakılı kalın ve uzun ağaç sütunlar üzerine, üstten ve yandan daha ince ve uzun hezenler ve dallarla örülü bir iskeletle çevriliydi. Bu büyük ve geniş iskeletin üzerine fazlasıyla dökümlü bir naylon açılarak atılmıştı. Dökümlü naylonun, iskeletin dibinde, dört yanında yere yayılan uçları, toprakla kapatılarak büyük taşlarla bastırılmıştı. Anfiye giriş kapısı olarak kesilen naylonun yerine yukarıdan aşağı bir battaniye sarkıtılmıştı.
350 kişinin aynı anda rahatlıkla oturup ders görebileceği anfinin içinde boruları tavandan delinerek dışarı verilmiş, varilden bozma iki büyük odun sobası vardı. Bu sobalar iki koldan yandığında, Zagroslardaki anfimizde kışın, dersimizi tropik iklim koşullarında gibi görüyorduk.
Divanda eğitimi veren Botan, Önderliğin 89 çözümlemelerini elindeki Türkçe baskısından, anında Kürtçe'ye çevirerek okuyordu. Metnin akışına göre, Önderliğin perspektif ve talimatlarının genel açılımı yapılıyordu. Dileyen herkes söz alarak anlamadığı ya da açılımını istediği yerleri belirtiyordu. Bu temelde görüş belirtme, tartışma süreçleri oluyordu. Yine söz alınarak, isteyen herkes işlenen bölümlerdeki Önderlik tespitlerini, kendi kişiliğinden, pratiğinden ve mücadele ortamından örneklerle yaşama indirgiyordu. Eleştiri, özeleştiri ve önerilerde bulunuyordu.
Hiç unutmam, bir gün Rojavalı Medeni arkadaş söz alarak, Dr.Baran arkadaşa ağır eleştirilerde bulundu:
"Dr. Baran arkadaş yapı içinde bize ağalık yapıyor. Arkadaşın altında atı, elinde hayzaran ağacından gopalı(bastonu) var. Bizimle birlikte, bizim gibi değil. Kendi bildiği gibi, kendine göre ve kendi başına yaşıyor." dedi.
O anda, herkes gibi eğitim platformunda hazır bulunan Dr. Baran arkadaş, söz alarak kendisine yapılan bu ağır eleştirilere cevap vererek:
"Ben ağalık yapıyorsam, sen niye xulamlık(kölelik) yapıyorsun?" dedi.
Dr. Baran'ın eleştiriye bire bir karşılık verme yaklaşımı doğru değildi tabi. Kişiliğindeki ağalık gerçeğini kabullenirken, örgüt yetkisiyle bastırdığının "Xulamlık" pozisyonuyla ağalığını açıklama ve meşrulaştırma çabası kabul edilemezdi elbette.
Mangalarda tıpkı okulumuz gibi naylon kaplamaydı. Battaniye, branda, çadır bezleri vardı. Daha önce de belirttiğim gibi erzak ve genel lojistik ihtiyaç sorunu yoktu.
Yönetimin dışında herkesin belirli bir sırayla çıktığı mutfakta; sabah ve akşamları kırmızı mercimek çorbası; öğlenleri de kuru fasulye ile pirinç veya bulgur pilavı olarak her gün 3 öğün sıcak yemek çıkıyordu. Ekmek yine günlük görevliler tarafından sac üzerinde pişiriliyordu. Bir de zaten Botan'ın(Nizamettin Taş) bulunduğu yere erzak ve genel lojistik bir biçimde akardı. Eğer nesnel koşullar uygunsa, Botan'ın bulunduğu, sorumlu olduğu yerde bolluk olurdu. Kendisi de yapıda imkanlar ölçüsünde bol yer, içerdi. Aslında Botan'ı kişilikte yenilgiye götüren temel nedenlerden biri, belki de başta geleni onun bu müsrif ve müflis

yanının nefsi üzerinde yarattığı tahribattı. Ya da tersi; bir türlü denetim altına alamadığı nefsi onu müsrif ve müflis kılmıştı.

TUZ BİTTİ

Hurir'de(Bazı yerlerde Hiror diye geçiyor. Hangisi doğru ise ona göre düzeltilir), onca bolluk içinde en temel ihtiyaçlardan biri olan tuz bitti. Zagroslarda, sınır hattında bir buçuk iki metre kar altında tuz temini kolay değildi. Boşaltılmış Hurir köyünün yanı başımızdaki ören-virane yerine gittik. Kilerlerin kovuklarında, kıyısında, köşesinde unutulmuş biraz tuz olabilir umuduyla her yeri aradık. Fakat bir tutam tuz bulamadık. Tuz ararken, arkadaşlardan biri bir yerde mayın olduğunu söyledi. Gidip baktık, paslı teneke gibi gergin bir şey görünüyordu. Bunun, toprakta gömülü bir şeyin başı olduğu anlaşılıyordu. Çevresindeki toprağı dikkatle sıyırınca bunun, içine bir insanın girebileceği kadar büyük bir küpün ağzına gerili, deri bir kapak olduğunu anladık. Açıp baktık, koca küp ağzına kadar tıka basa, nefis otlu peynir ile doluydu. Hiror, 1988'de boşaltılmıştı. En az bir yılı aşkın o toprağın içinde mis gibi kalmış, iyice lezzetlenmişti. Yüz kilodan fazlaydı. Neye niyet neye kısmet diye buna derlerdi. Lojistik görevlisi arkadaşlara haber verdik, gelip aldılar. Çayın yanında bir süre peynir yedik. Baas faşistleri halkın kendi emek değerlerini almalarına bile izin vermemişlerdi. Hurirliler, bir daha hiç dönemediler köylerine.

İnsan, tuzun değerini ve lezzetini yokluğunda anlıyor. Başta dizleri olmak üzere, insanın eklem yerlerinde sorunlar baş gösteriyor. Diz bağları sancılar içinde çözülüyor. Ayaklar, gövdenin yükünü taşıyamıyor. İnsan, tuhaf bir şekilde güçsüz düşüyor. Ayrıca tuz olmayınca insanın iştahı da kaçıyor. Tuzsuz yemek yenmiyor.

Tuz için iki ayrı grup çıkarıldı. Bir grup sınırın kuzeyine, Kaşûra'ya, Elemon köyüne gitti. Elemon, sınırın sıfır noktasındaydı.

Tuz için giden arkadaşlara, Elemon'dan açılan ateş sonucu Emin(Giteyî) arkadaş şehîd düştü. Mehmet Ali arkadaş da yaralı olarak esir düştü.

Elemon'un korucu olduğuna dair herhangi bir bilgi yoktu. Oysa bize karşı devletten silah almışlardı.

Tuz için güneye, Kani Masî tarafına giden gruptan biri kaçmış, arkadaşlar da kamp güvenliği açısından durumu bildirmek için geri dönmüşlerdi. Mücadele öylesine karmaşık ve keskindi ki, bir tuzun bedeli bu kadar ağır oluyordu. Tuz sorunumuzu, güneye yollanan ikinci grubumuz çözdü.

MORAL

Kampta, ayda bir gün genel temizlik, banyo ve moral günüydü. Kısa devre eğitimin sonunda moral düzenlendi. Moral günü çeşitli etkinliklerden biri de kısa mesafe koşu yarışmasıydı. İçtima yerinde düzenlenen 150-200 metrelik bu yarışı Ali Kîçî arkadaş kazandı. O zamanlar hamsi çirozu gibi kupkuru, çitil gibi ince fakat müthiş diri, dinamik ve çevik olan Ali Kîçî arkadaşın yarışı kazanmasını ben hiç yadırgamadım. Çünkü daha önce belirttiğim gibi, Mixês köyünün girişinde, karşıdan gelen atlıyı görünce, yandaki sırta attığı depar, zamanında ölçme imkanı olsaydı, kesinlikle kırılması çok zor bir Kürdistan yüz metre rekoru olduğu anlaşılırdı.

Moral etkinliklerinde, Ali Kîçî arkadaşın ezici üstünlüğüyle sonuçlanan kısa mesafe koşu yarışmasının sonunda, gruplar arası mendil kapma ve bir de üç grubun birbirlerinin omuzunda yükselerek oluşturduğu üç katlı kulenin tepesinde parti bayrağı açma gibi ekinlikler düzenlendi. Stranlar eşliğinde govendlere duruldu.

Benim aklım Gabar'daydı. Arkadaşları merak ediyor ve özlüyordum onları. O günlerde radyo haberlerinden, Gabar-Cûdî arasındaki Kêre-Dêrgul mıntıkasında 9 arkadaşın şahadet haberini aldık.

Baran arkadaş, 89 Ekim'inde şehîd düşünce onun yerine Serbest (Kîçî) arkadaş görevlendirilmişti. Serbest arkadaş da aynı kış Dergul mıntıkasında, düz ovada

açtıkları bir sığınağa üslenmişler. Sığınağı tespit eden düşmanın düzenlediği nokta baskınında bu kayıplar yaşanmıştı. Kayıplardan sorumlu tutulan Serbest arkadaş görevden alındı.
Mart ayı başlarında, Dêrgul'de yaşanan şahadetlerin hemen ardından, Mêrdîn-Savur'da, Sarı Hüseyin(Süleyman Aslan) arkadaşın komutasındaki gücümüz de on üç şehîd verdi. Mart ayında, peş peşe yaşanan bu şahadetler halkımızın Newroz dinamiğini tetikledi. Şehîdlerine sahip çıkarak bağrına basan halkımız, onları uğrunda canlarını verdikleri Kürdistan toprağına, düşmanın bütün saldırılarına rağmen görkemli törenlerle uğurladılar. Şehîdlerimizin cenaze törenleriyle, Nusaybin'de başlayan gösteri yürüyüşleri Newroz kutlamalarıyla birleşerek serhildanlara dönüştü.
Kuzey'de yaşanan ağır kayıplar Hiror'da, toplantılarda ve yapı içinde, ortamda yoğun gündem olarak tartışıldı, değerlendirildi.
Biz gelmeden önce, Hiror kamp sorumlusunun Mahir arkadaş, yardımcısının da Dr. Baran arkadaş olduğunu belirtmiştim. Kamp yönetiminde Suat, Celal, Medeni, Faik ve Azime vardı.
Önderlik tarafından geçersiz sayılan Textê Reş Konferansı'nın yerine düzenlenen toplantıdan sonra Sinat'tan Hurir'e geldiğimizde, Hurir kamp sorumluluğunu Mahir arkadaştan, Botan devraldı.

KADIN ARKADAŞLAR
Hiror kampında 350 kişilik yapı içinde 30 kişiden oluşan bir bölük kadın arkadaş vardı. Kadın arkadaşların bölük yönetimi Azime, Rıhan ve Sultandı.
Newroz(Kıvırcık-Şirnex), Zozan(Şirnex), Saadet(Şirnex), Rûken(Şirnex), Jiyan(Cizre), Gulîstan(Silopî), Rojîn(Gundikê Ramo), Elif(Serhat), Leyla(Van), Nihayet(Bêşebap), Sade(Mijinî), Medya(Silopî), Saliha(Şirnex), Dîlan(Silopî), Sosin(Şirnex), Adif(Hilalî), Bêrîtan(Hilali), Nêrgiz(Mijinî), Mizgîn(Mijinî), Nafye(Mijinî), Aysel(Çeli), Nefel(Avyan), Çiçek(Kîçî) ve Zîlan(Goyî) vardı.
Başta Mahir arkadaş olmak üzere, yönetimin cinsiyetçi yaklaşımlarıyla, kadın arkadaşlar bastırılmıştı. Mahir arkadaş, verdiği bir talimatla kadın arkadaşları fırın ve mutfakta görevlendirmişti(!) Tarihsel hizmet köleliğinin, Özgürlük Hareketi'nde devamı olan bu duruma karşı, kendi başlarına henüz tavır koyma güçleri olmayan kadın arkadaşlar, ortamda:
"Ma biz burada da mutfakta, tandırda olacaksak, evlerimizden niye geldik?" diyerek, dert yanıyorlardı.
Bu konu çok hassastı. Önderlik sahasında kadın arkadaşlar genel mutfağa çıkmazlardı!
Kampta, "Haremlik-selamlık" uygulamasına bile girişen Mahir arkadaş, kadın arkadaşları önce anfinin uç kanatlarından birine aktarmış. Birkaç gün sonra bu defa da; "Bunlar birbirlerine bakıyorlar." diyerek, kadın arkadaşları bu defa erkek arkadaşların başlarını iyice çevirip, omuzlarının üzerinden onlara alenen bakmadan göremeyecekleri, anfinin en arka sırasına sürgün etmiş! Eh, divanda Mahir arkadaşın pür dikkat bakışları altında, başını geriye çeviren erkek arkadaşın vay haline! Hiror kampında, Mahir arkadaşın kişiliğinde gerçekleşmiş egemenlik olgusundan çok çekmiş olan kadın arkadaşlar, haklı olarak pek dertliydiler.
Elbette ki hiç bir subjektif kötü niyeti olmayan Mahir arkadaş, bütün buları partinin ve arkadaşların iyiliği için yapıyordu.
Hurir kampında da yaşam, gerillada artık yerleşmiş olan askeri kurallara göre düzenlenmişti.
Sabah saat 4'te kalkılıyordu. 4.30 içtimaydı. Akşam içtiması saat 16.00'daydı. Her manga günlük tekmil alıyordu. Tekmil sonuçları manga, takım, bölük üzerinden her gün kamp yönetimine ulaşıyor, kamp yaşamı bu tekmil sonuçları üzerinden gözetilip denetleniyordu.
Hiror kampında, eğitim sona erince genel düzenlemeler yapıldı.

Mahir arkadaş, Önderlik sahasına gitti. Sahada aldığı bir devre eğitimden sonra, ülkeye dönen Mahir arkadaş 1991'de Serhat'ta şehîd düştü.
Düzenlemelerin esası, Sinat'ta, Textê Reş Konferansı yerine yapılan toplantıda belirlenmişti. Hiror'da kadro düzenlemeleri de buna göre yapıldı. Herkes görev bölgelerine gitti.
İkinci Cephe Anabirlik gücü olarak Botan'ın komutasında bizim de düzenlemelerimiz oldu. Üç takımdan oluşan 70 kişiydik. Birinci Takım Komutanı Faik, ikinci Takım Komutanı Celal(Şirnex), üçüncü Takım Komutanı bendim. Yardımcım Teknikçi Şoreşarkadaştı.
Yetmiş kişilik Anabirlik gücümüzde on kadın arkadaş vardı. Bir manga olarak örgütlenen kadın gücümüzün sorumlusu Azime arkadaştı.

NEWROZ EYLEMİ
Düzenlemelerden sonra yapılan yönetim toplantısında, Newroz için eylem kararı alındı. Eylem için, Hiror'dan Heftanîn'e hareket ettik. Heftanîn'le aramızda Habur suyu vardı. Mart ayının ortasıydı. Hızla eriyen kar sularıyla beslenen Habur suyu iyice kabarıp, coşmuştu. Yatağının engebeli yerlerinde delirmiş gibi köpük saçıyordu. Dört tane şamdelimiz(Kelek, kamyan iç lastiği) vardı. Bunlarla karşıya geçebileceğimiz nispeten uygun bir yer bulduk. Şişirdiğimiz şamdellere binip-tutunarak gruplar halinde Habur suyunu geçmeye başladık.
Geçişler sürerken, bir helikopter tam üzerimize geldi. Yan yatarak çevremizde tur atmaya başladı. Helikopter üzerimizde o kadar yakın öylesine yan yatarak tur atıyordu ki biz hemen kıyıda mevzilendiğimiz yerden pilotla göz göze gelmiştik. Helikopter geldiği gibi dönüp gitti. Üzerimizde tur atan, Saddam'ın Baas güçlerine bağlı helikopterdi.
Dönemin konjoktürel dengeleri gereği Saddam'ın Baas güçleri bize saldırmıyordu. Bu konuda özgürlük hareketimize yönelik sürekli ve çok yoğun bir spekülasyon vardır. Güya bizim bölgesel ve uluslar arası güçlerle, T.C'ye karşı anlaşma ve işbirliği içinde olduğumuz iddia edilir. Hatta söz konusu güçlerin bizi T.C'ye karşı, "Taşeron" olarak kullandıkları teranesi iliklerine, ruhlarına kadar iş birlikçi, önce Alamancı sonra İngilizci İttihatçıların siyasal ağızlarının keşidir.
Bilimsel bütünlüklü yaşam ve mücadele çizgisiyle başlı başına toplumsal bir güç olan özgürlük hareketimizin anılan güçlerle her dönem diplomatik ilişkileri olmuştur, bugün de vardır. Özgürlük hareketimiz yaşam ve mücadele çizgisi, anlayışı, ahlakı gereği tüzel ya da özel kimseyi kullanmaz, kendisini de kimseye kullandırtmaz ve kimse tarafından da kullanılamaz.
Örgütlü egemen sistem içinde süregelen mücadelede özgürlük hareketimizin politikalarının eylemlerinin sonuçlarından dönemsel olarak bazı güçler nesnel anlamda yararlanabilir.
Aynı şey tersinden hareketimiz için de geçerli ve anlaşılır bir durumudur. Saddam'ın Baas güçlerinin yaklaşımı da bu temelde olan bir durumdu.
Habur suyunu geçip Keşanê'ye vardık. Keşanê'da Heftanîn gücümüzün kampı vardı. Kamp Türkiye- Irak sınırının bitişiğinde, Irak tarafındaydı.
Keşanê kampında Anabirlik yönetimi olarak Newroz eylemi için hedef belirledik. Belirlenen hedefin keşfi için ben görev aldım. Hedef olarak, sınırın kuzeyinde yarım saat içerideki Becüy-Kaniya Xiyara(Salatalık-Hıyar karakolu) belirlenmişti. Newroz'dan iki- üç gün önce bir grup arkadaşla karakolun keşfini yaptık. Keşiften sonra 21 Mart Newroz gününe kadar karakoldaki hareketleri düzenli olarak izledik. Eylemden bir gün önce bir grup askerin sınıra doğru gelerek, bir noktada konumlanıp döndüklerini gösteren izlerini gördük. Durumu Botan'a rapor ettik. Bu gelişme üzerine Botan, doğrudan karakola baskın planlamamızı iptal ederek, karakoldan gelen grubu bekleyip onu vurmamızı istedi. 21 Mart Newroz günü sınırın üzerindeki bu noktanın yakınında pusu pozisyonunda konumlandık. Öğleye kadar gelen olmadı. Ben arkadaşlara çekilme talimatı verdim. Arkadaşlar

toplanırken yardımcım Teknikçi Şoreş arkadaş, Botan'ın, karakoldan bir grubun çıkıp gelmekte olduğu bilgisini vererek:
"Kalın, vurun!" talimatını verdiğini söyledi.
Botan, o yıl (1989) Önderlik sahasından gelirken, beraberinde iki tane küçük muhabere cihazı getirmişti. İlk defa gördüğümüz muhabere cihazı hepimize çok ilginç ve tuhaf gelmişti. Cihazın biri Teknikçi Şoreş arkadaştaydı. Öteki cihazla konumlandığı yerden kanallar-mandallar üzerinden düşman cihazını da izleyen Botan, eylemi koordine ediyordu. Botan'ın verdiği bilgi ve talimat doğrultusunda yeniden mevzilendik. Pusu pozisyonunda mevzilenerek tuttuğumuz hattın önü tamamen karla kaplı ve uzun bir düzlüktü. Karakol bu düzlüğün sonunda yükselen yüksek bir tepenin eteğindeki vadinin içindeydi.
Bir süre sonra düşman gücü göründü. Dürbünle izlerken saydım. Toplam 17 kişiydiler. Yeterince yaklaşmalarını bekledik. Doğrudan üzerimize geliyorlardı. Tuttuğumuz sırtın altına kadar geldiklerinde vurduk. Bir kaçı dışında çoğunluğu karda düştüğü yerde kaldı.
Bu arada cihazıyla karakoldaki cihazı izleyen Botan'ın, verdiği bilgilere göre karakoldan:
"Durum nedir?" diye, sorulduğunda, vurduğumuz gücün komutanı:
"Dört kişi kaldık. Öbürleri öldü." demiş.
Buna karşılık olarak karakoldan:
"Cihazı yanındakine ver, görevsizsin." denilmiş.
1990 Newroz eyleminde düşman 13 kayıp vermişti. Fakat kayıplarını kamuoyundan gizledi. Eylemin etkisi düşmanı uyarıp tahrik etmekle sınırlı kaldı. Yaptığımız ilk keşif sonuçlarına göre karakolu basıp, tümüyle kaldıracak gücümüz ve imkanımız vardı. 70 kişilik sayısal gücümüzün yanı sıra içinde atmışlık havan da olan yeterli silah ve cephane gücümüzle böyle bir eylemi başarıyla gerçekleştirebilir yani karakolu ilk keşif sonuçlarına göre basıp kaldırabilirdik. Eğer ilk kararımıza uygun olarak, karakolu basıp kaldırsaydık; düşman böyle bir eylemi basından, kamuoyundan gizleyemezdi.
Böyle bir durumda alanda yürütülen savaşta psikolojik- taktik üstünlüğü ele geçirirdik.
Botan, eylemden sonra yaptığımız değerlendirme toplantısında:
"Düşmana ağır bir darbe vurduk, kayıp vermedik." dedi. Söyledikleri dar pratikteki anlamlarıyla doğruydu. Fakat mücadelemizin o günkü koşullarına ve acil ihtiyaçlarına geniş bakıldığında durum farklıydı. Botan'ın, Hiror kampında Önderliğin "89 çözümlemeleri" üzerinden verdiği eğitimin içeriğiyle pratiği uyumlu değildi. Eğitimin konusu 89 çözümlemelerinde Önderlik, eğitimden sonraki ilk eylemde nükseden düşmana karşı ikircikli, kendi içine kapalı, zımni uzlaşmacı anlayışı derinliğine çözümleyerek işliyor, bunun nasıl aşılacağını yaşanmış olumsuz deneylerin çözümlemeleri içinde kişiliklere indirgeyerek gösteriyordu.
Botan birey olarak korkusuz denilebilecek kadar cesur biriydi. Buna rağmen böylesine keskin bir savaş gerçekliği içinde düşmana karşı ikircikli davranmasının nedeni, onun düşmana nihai olarak kıyamamasıydı. Botan, kendi kişiliğindeki iç bağlarını koparamadığı düşmana kıyamıyordu.

DÜŞMAN VE BİZ
Eylemden sonra, Keşanê'den Habur suyu yakınındaki Dola Kulya'ya geçtik. Bizim Anabirlik gücümüzle Heftanîn Gücü'müz birlikte yüz kişiden fazlaydık. Dola Kulya'da büyük ateşler yakarak konumlandık. Bazı arkadaşlar yatmışlardı bile. Gecenin sessizliği ansızın patlayan MG-3 tarrakalarıyla yırtıldı. Dola Kulya'nın içinde aşırtmalı sarmal uğultu ve kütürtüyle sıkışan, taramaya alınmış MG-3 tarrakaları yamaçlarda yankılanıp yeniden dolun içine dökülürken, hepimiz ateşlerin başından araziye dağılarak mevzilendik. Sınır 400 metre kadar

karşımızdaydı. Nöbetçilerimizden durumu öğrenmeye çalışırken yaktığımız ateşleri hedef alan taramalar kesildi. Biz hala mevzilerimizdeyken Botan elinde cihazıyla ortaya çıkarak:
“Herkes ateşin başına geçebilir. Düşman çekildi.” dedi.
Şoreş arkadaş öteki cihazla dinlediği düşman subayının karakola:
“Hepsi ateşlerinin başında imha edildiler, çayımızı hazırlayın dönüyoruz.” diye tekmil verdiğini söylemişti.
Aslında MG-3 ile 400 metre, öldürücü etki alanıydı. Fakat hepsi karavana atışlardı. Hiçbirimize bir şey olmadı
Araziden toparlanıp tekrar yanmakta olan ateşlerimizin başlarına döndüğümüzde, hepimizi imha ettiğini iddia ederek çaylarının hazırlanmasını isteyen subaydan önce doldurduğumuz çaylarımızı içerken, subayın tekmilini neye göre verdiğini tartışmıştık.
Sabah, Dola Kulya’dan çıkarak Habur suyu yakınlarında bir başka noktaya geçtik.

SUAT’IN İHANETİ
1990 Nisan ayının başlarıydı.
Sinat toplantısından sonra yapılan cephe düzenlemeleri çerçevesinde, İkinci Cephe ikinci Bölgeye, Kuzey’e, Bêşebap’a geçmesi gereken Suat’ın komutasındaki gücümüzden iki kurye arkadaş genel sorumlu Botan’a bir not getirdi.
Suat’ın komutasındaki gücümüz, Hiror kampından çıktıktan sonra, dikine kestiği sınırın iki tarafında uzanan, sarp, asi bir vadi olan Komata’da kalmıştı. Komata’da, Kuzey’e geçmeyi bekleyen gücümüzün komutanı Suat, hala yoğun karla kaplı arazinin harekete elverişli olmadığını belirterek, Botan’dan “Ne yapmaları gerektiğini” soruyordu. Suat’ın notunu, bizim yönetim toplantımızda okuyan Botan, bizden de görüş istemişti. Karların hala erimediği araziden Kuzey’e, Botan’a geçiş zordu.
Komata’da, Kuzey’e geçiş için bekleyen gücümüzle aramızdaki mesafe 4-5 saatti. Suat, aslında karlar yeterince eriyip, yollar açılıncaya kadar kalmak üzere geri dönmek, Güney’de kalmak istiyordu. Fakat yanlış anlaşılacağı, “Oportünist” olarak değerlendirileceği kaygısıyla bunu açıkça söyleyip öneremiyordu. Askerlikte bu tür kompleksler, özellikle komuta kademesinde çok tehlikeliydi. Doğa koşulları el vermiyorsa yapılacak tek şey 4-5 saat yürüyerek Güney’de güvenli bir yere konumlanıp, koşulların elvermesini, karların erimesini beklemekti. Bunun, komuta düzeyinde hesabı, duygusallığı olmazdı. Fakat Suat, hesapçı ve duygusal yaklaşıyordu.
Suat’ın bu yaklaşımına karşı, üstü olarak Botan’ın tavrı da liberal, muğlak, hatta nemelazımcı bir tavır oldu. İkircikli Sua’ta: “Kar da olsa tepeleyip geçerek, görev alanına git! Ya da gücü yıpratma, riske atma, buraya(Güney'e) gel, bir hafta-on gün karların erimesini bekle” demedi.
“Sen bilirsin.” diyerek, inisiyatifi ikircikli Suat’a bıraktı.
Suat, gücün başında inisiyatif kullanamadı. Zaten böyle bir gücü olsaydı, kara vurur görev bölgesine gitmeye çalışırdı ya da 4-5 saat yürüyerek gücü Güney’de güvenli bir yere çekerdi.
Suat’ın yolladığı kurye arkadaşlar komutaya döndükten birkaç gün sonra TRT, sınırda başlayan bir çatışma haberi verdi. Ardından da aynı radyo, bu çatışmayı adeta naklen yayınladı. Düşmanla çatışan gücün, Kuzey’e geçmek için Komata’da bekleyen Suat’ın komutasındaki Bêşebap gücümüz olduğunu anlamıştık.
Bütün arkadaşlar, toplu halde TRT ve BBC haberlerinden düzenli olarak izlediğimiz çatışma, altı nisan günü öğleden sonra başladı. Dokuz nisan akşamı BBC, çatışmanın sona erdiğini duyurarak sonuçları verdi. Çatışmada 27 arkadaş şehîd düşmüş, 17 arkadaş yaralı olarak esir düşmüştü.

Çatışma boyunca, üç gün radyonun başından kalkamayan Botan, bu sonuçlar karşısında yıkıldı. Doğrudan kendisine bağlı Bêşebap Gücü'müzü seçme arkadaşlardan kendisi düzenlemişti. Sonuçlar hepimizi derinden sarstı.
Çatışma boyunca yapabildiğimiz tek şey, çatışmadan kurtulabilecek arkadaşları araziden almak için, Komata yakınlarına düzenli keşif güçleri çıkarmak oldu. O koşullarda, bundan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bu amaçla araziye çıkan keşif gruplarımızdan biri, çatışmadan çıkan 3 arkadaşı araziden alarak yanımıza getirdi. Bunlar:
Rojavalı Sekan arkadaş(Serhatta şehîd düştü), Bêşebablı Şefik arkadaş(Hewler katliamında şehîd düştü) ve Salih(Goyî) arkadaşlardı. Bu arkadaşların verdikleri bilgiye göre:
Çatışmanın başladığı günün gecesinde, gücün komutanı Suat, bu üç arkadaşı yanına güvenlik olarak alıp, düşman çemberinin kırılmaya çalışıldığı bir noktadan çıkarak Güney'e geçmiş. Suat, aynı gece silahını, raxtını bırakarak, yanındaki arkadaşlardan habersiz, Saddam'ın Baas güçlerine sığınmış. Arazide kalan arkadaşları, çatışmanın sona erdiği gün, keşif gruplarımız bularak bize ulaştırmışlardı.
Komata çatışmasında yaralı olarak düşmana esir düşen güç yönetiminden İmam arkadaş, 18 yıl zindanda kaldıktan sonra tahliye olur olmaz Medya Savunma Alanları'mıza, gerillaya döndü. Zindan direnişinin ardından saflarda, gerillada mücadelesini sürdürüyor.
Yine bu çatışmada yaralı olarak esir düşen Mirxan arkadaş ağır esaret yıllarının ardından, zindandan çıkınca geldiği Maxmur'da bir KCK yurttaşı olarak, yaşamını ve mücadelesini sürdürüyor.
İmam ve Mirxan arkadaşların, Komata çatışmasına ilişkin verdikleri ayrıntılı bilginin özeti de şöyle:

"Grup, Bêşebap'a gitmek üzere Hiror'den çıktıktan sonra Komata'da, sınırın sıfır noktasında, sarp-asi vadinin tabanında, savunmaya ve çatışmaya tamamen elverişsiz bir noktaya konumlanılmış. Burada, yönetim ve yapı, karda yola devam ya da geri Güney'e dönüp uygun bir noktada karların kalkmasını beklemeyi tartışmışlar. Yönetim ve yapı içinde genel görüşün, Güney'e çekilerek uygun noktada karların erimesini bekleme yönünde olmasına rağmen, Suat'ın komutan olarak bazı kaygılarından dolayı, bu yönde bir karar alınamamış.
Konuyu kendi aralarında tartışma, Botan Saha Sorumlusu Botan'ı bilgilendirip görüş alma süresince, savunmaya elverişsiz aynı noktada kalmışlar. Bu süre içinde, kalınan noktanın güvenlik açısından savunmaya uygun olmadığı tekmillerde defalarca gündeme gelmesine rağmen, Suat, gelen eleştiri ve önerileri "Sorun değil" diyerek geçiştirmiş.
Aynı süre zarfında güç, erzak ihtiyacını, yapı içinden Hurşit üzerinden çevredeki köylerden temin etmiş. Saldırıdan bir gün önce, düşmanın arazide kendilerini keşfederken görmüşler. Bu durum yönetime geldiğinde Suat, yine "Sorun değil" diye, geçiştirmiş ve nokta değiştirmeye bile yanaşmamış.
Düşmanın, kendilerini keşif faaliyetlerini gördükleri günün ertesinde, savunmaya ve çatışmaya uygun olmayan aynı noktada, kuşatma altına alınmışlar. Aynı gün öğleye doğru da düşman saldırmış. Gece, bir noktaya yüklenip, çemberi kırıp, kuşatmayı yararak, üst yönetimle bir grup arkadaşı çıkartma kararı alınmış. Bir an kırılabilen çemberden, yalnızca Suat ile yanındaki üç arkadaş çıkabilmiş.
Daha sonra, 9 Nisan günü öğleye kadar, düşmanın "Teslim ol!" çağrılarına karşı, son mermilerine dek savaşmışlar. Hayatta kalanların mermileri tükenmiş. 17 arkadaşın hepsi, çeşitli yerlerinden yaralı halde düşmana esir düşmüşler."
Yapı içinden Hurşit'in, başından beri bir sızma ajan olduğu, daha sonra yapılan genel soruşturmada anlaşıldı. Hurşit unsuru, 2006 yılında Bêşebap'ta cezalandırıldı.

Çatışmada mermileri tükenip de yaralı olarak düşmana esir düştüklerinde, Mirxan ve İmam arkadaşların verdikleri bilgilere göre:
“Çatışma boyunca, kendilerine asıl yıkıcı darbeyi düşman askerlerinin değil, Jirkî korucularıyla, başlarında Hazım ve Şehmus Babat’ın olduğu Sêgirkêli Goyî korucular vurmuşlar. Korucular olmasaymış, doğrudan düşman askerleriyle daha ağır koşullarda bile, bütün gücün topyekun tasfiyesi mümkün olmazmış. Kayıp verilse de oradan çıkılabilirmiş.”
Mêrdîn, Savur-Bagok’ta yaşanan kayıpların ardından Komata’da 27 şehîd, 17 yaralı esir. Biri güç komutanı 2 ihanet durumu hepimizi sarstı…
Yaralı olarak esir düşen İmam ve Mirxan arkadaşların vurguladıkları gibi, Komata çatışmasında düşmana bu sonuçları kazandıran, bize ise bu en ağır kayıpları yaşatan, düşmanın kendi özgün dinamikleri, öz güçleri değildi.
Komata’da düşmana kazandıran ve bize kaybettiren ne yazık ve ne acıdır ki, özgürlük hareketimizin kendi potansiyel dinamikleriydi. Onları koruculuğa iten kendi içimizdeki zaaflarımızdı.
Komata çatışmasından 6-7 ay önce 1989 sonbaharında bu alanda faaliyet yürüten gücümüzün komutanı Dr. Baran, Jirkî aşiretinin önde gelenleri ile Jirkîlerin Kitêrê köyünde bir toplantıya komutasındaki gücümüzle gitmiş, iki mahalleden oluşan Kitêrê köyünün öteki mahallesindeki düşman karakolu arkadaşların görüntüsünü almış. Düşman yönelince köyde çatışma çıkmış. Ortaya çıkan durumu kendilerine düzenlenmiş bir komplo olarak yorumlayan Dr. Baran, köyden çıkarken, kendileriyle toplantı için gelen bir grup Jirkî önde gelenini de yanında götürmüş. Araziye çıkarılan Jirkî önde gelenlerinin, Dr. Baran’ın talimatıyla infaz edildiklerini dönemin yönetimi ve yapısı olarak biliyorduk.
Olanları ustaca kullanan düşman Jirkîlerin korucu olmalarını sağladı.
Komata çatışmasının sonuçları başta, Genel Sorumlu Botan olmak üzere hepimizin moralini sıfırladı. Botan, bu konuda da yetersizliğini alenen gösterip sergiledi. Bir komutan, genel sorumlu olarak, her şeye rağmen bize güç ve destek olacağına, hepimizden daha aleni ve derin bir moral bozukluğu sergiledi. Yapı içinde, ortamda ve yönetimde ağzını bıçak açmıyor, başı önünden kalkmıyordu. Onun bir komutan, en üst sorumlu olarak aramızdaki yapı ve yönetim içindeki bu duruşu hepimizdeki moral bozukluğunu ağırlaştırıp derinleştirdi.

YEKMAL KARAKOLUNA EYLEM ÇABASI
Dola Kulya yakınlarındaki noktamızda, bu koşullarda yaptığımız değerlendirme toplantısında, ortak tutum olarak “İntikam almalıyız.” dedik. Karar bu oldu. Fakat tutum ve kararın gereğini somut olarak bir türlü belirleyip, uygulamaya geçemiyorduk. Sanki üzerimize ölü toprağı serpilmişti…
Sonunda Şoreş arkadaş, yakınımızdaki Yekmal-Hedriş karakolunu, atmışlık havanla vurmayı önerdi. Kimse itiraz etmedi. Biz de bir grup arkadaşla karakolu atmışlık havanla vurabileceğimiz uygun bir noktaya konumlandık. Karakol sabah içtimasındayken, Şoreş arkadaş peş peşe 3 gülle fırlattı. Havanı bırakıp cihazla düşmanı dinleyen Şoreş arkadaş, mahçup ve üzgün:
“Kulübedeki bir çavuşun, korkudan ödü patlayarak öldüğünü söylüyorlar. Başka hiçbir şey yok.” dedi.
O günlerdeki bozuk moral ve karmaşık ruh halimiz, ağır psikolojimiz içinde daha fazlasını yapamazdık. Zaten yapmaya da kalkışmamalıydık.
Hedriş karakoluna, karavana havan atışlarımızdan sonra noktaya döndük. Nisan ayının sonlarında, eteklerde karlar tamamen eriyip yollar açılınca Kuzey’e, Botan-Kela Memê tarafına geçtik. Botan, Ebubekir’in komutasındaki Üçüncü Cephe Anabirlik gücümüzü de Kela Memê’ye çağırdı.
Kela Memê ve Katoyê Jirka eteklerinde Mihri(Suryani), Sipêrti, Şêx Ebubekir, Pîran ve öteki köyleri dolaştık. Bu köylerin tümünde halkın, Komata kayıplarımızdan, bizden daha fazla etkilenerek sarsıldıklarını gördük. Köyleri,

Botan'la birlikte dolaşırken gittiğimiz her yerde, düzenlenen toplantılarda ve olağan sohbetlerde halk bize, doğrudan düşmanı değil, korucu Jirkî ağalarını işaret ediyor ve açıkça:
"Jirkîlerin önü alınmazsa buralarda kimsenin tutunamayacağını." kendilerine özgü bir üslupla anlatarak izah ediyorlardı.
Hangi köyde, kime gitsek gündem bu oluyordu. Sanki anlaşmışlar gibi hep aynı şeyi söylüyorlardı:
"Jirkîlerin önünü alın."
Bütün bunlara karşı Botan:
"Biz bir aşirete karşı değil, devlete karşı savaşıyoruz." diyordu.
Halk, Jirkî önde gelenlerinin, Tahirê Kero'nun öncülüğünde devletle iş birliği içinde gelişen koruculuğu, daha öncelikli ve yakıcı bir sorun olarak görüyordu.
Hiç unutmam, aksakallı bir ihtiyar bize, Jirkî korucuları için:
"Onlardan uzak durun evladım. Yükseklerde karlar eriyene kadar, bizim buralarda barının. Karlar eriyince yukarılara çekilirsiniz." demişti.
Ok yaydan çıkmıştı. Özünde özgürlük hareketimizin dinamiği, halkımızın parçası olan Jirkîlerle, Komata'da olandan sonra, artık kalıcı olarak karşıtlaşmıştık. Koruculuğu örgütleyip geliştiren Jirkî ağalarının önü kesilmezse, halkın da açıkça ifade ettiği gibi alan bize de tamamen kapanırdı.

JIRKÎ KORUCULARINA KARŞI EYLEM KARARI
Yönetim içinde bütün görüşler bu noktada çakıştı. Sonuçta Jirkî korucularına karşı eylem kararı alındı. Eylem için keşif görevini ben, Kemal(Sipêrti), Aliyê Kîçî ve Resul arkadaş, dört takım komutanı olarak üstlenerek, araziyi keşfe çıktık. Kato eteğinde, Kato-Kela Memê arasında bir boğazda keşfimizi sürdürürken, sabah saatlerinde, aşağıdan kalabalık bir düşman kolunun bulunduğumuz boğaza doğru çıktığını gördük. Dürbünle izlemeye aldığımız kolun arkasından başka birlikler de göründü. Bunun kapsamlı bir operasyon olduğunu anladık.
Alandaki varlığımızı gören düşman, bizden önce keşfini yaparak üzerimize geliyordu. Hemen noktaya döndük. Durumu Botan'a bildirdik. Noktada, Ebubekir'in komutasındaki Üçüncü Cephe Anabirlik gücümüzle birlikte 140 kişi kadar vardık.
Yönetimin aldığı kararla, bütün güç Kato-Jirkî sırtlarında mevzilenerek düşmanın önünü tuttuk. Derîyê Qaçê'ye gelen düşmanın operasyon gücünün önünde Jirkî korucuları vardı. Tam boğazın girişinde operasyon kolunun en önündeki korucuyu arkadaşlar elleriyle yakalayarak çektiler. O anda topluca vurduk. Sekiz korucu(Jirkî aşiretinden) orada vurularak düştüler. Operasyonun öncü kolu, dağılarak geriden gelen kollara doğru kaçtı. Arkadaşlar boğazın önünden sekiz silah ile bir dürbün kaldırdılar.
Boğazın girişinde, arkadaşların elle yakaladığı Jirkîli öncü korucu da Komata katliamının ağır etkisi altında, hemen orada infaz edildi. Bir burunosu(mavzer) vardı. Yoksul bir Jirkî'ydi… Onu burunosuyla kaşımıza çıkaran, peşimize düşüren neydi? Kimdi?
Dr. Baran, 1989 sonbaharında, Kitêrê'de Jirkî önde gelenlerini, parti adına katlederken, bunu neden yaptığını, sonuçlarının ne olacağını biliyor muydu? Komata'da intikam alırlarken, Jirkîler kimi, ne için vurduklarını, bunun sonuçlarının ne olacağını biliyorlar mıydı?
Bütün bunlar olurken bizi inkar ve imha amacında olan ve amaç için her şey mubahtır zihniyetiyle varını yoğunu ortaya koyan düşmanın, her fırsatı derinliğine kullandığını görmüyor, bilmiyor muyduk. Tarihsel sorunlarımızın psikolojisine mahkumduk. O zamanlar henüz kaynaklarını bilemediğimiz, anlamadığımız ağır sorunlarımızın sonuçlarını derin bir şekilde yaşıyorduk…
Toparlanan düşman, kalabalık kollarla Kato'ya tırmanarak üzerimize geldi. Çatışmalar, bütün şiddetiyle sürerken Botan, bir grup arkadaşı alarak arkamızdaki

Textê Reş ile Girê Azman arasındaki boğazı tutmamı istedi. Orası düşmanın indirme yaparak bizi arkadan kuşatabileceği stratejik bir noktaydı. Botan: “Hiç durmadan, koşarak gidin!” dedi.
Bir grup arkadaş, hiç durmadan koşarak, tere banmış halde, soluk soluğa ulaşıp mevzilendik. Daha mevzilerimizde terimiz soğumadan, Tehtê Reş tarafından bir helikopter geldi, tuttuğumuz boğaza doğru alçaldı. Hemen önümüze, süzülerek inmekte olan helikopterin peşine düştük. Girê Azman tarafındaki biksicimiz kendi inisiyatifiyle önünde süzülen helikopteri vurdu. Bu hesapta yoktu. Bizim hesabımız helikopterden inenleri en uygun şekilde karşılamaktı! Yere konmak üzere olan helikopter boğazın tabanındaki karları yalayarak yeniden havalandı. Bunu görünce biz de ateş ettik. Biksicimizin yakın mesafeden vurduğu helikopter, Kato’dan süzüldü gitti. Daha sonra helikopterde bir binbaşının vurularak ağır yaralandığını halktan öğrendik. Çatışmalar hava kararıncaya kadar sürdü. Gece Tehtê Reş tarafına çekildik.
Bu çatışmadan sonra alanda devletle işbirliği içinde palazlanan Jirkî ağalarının etkisi kırıldı. Çatışmadan sonra köyleri dolaştık. Halkın morali yüksekti. Bize Jirkî ağası Tahir Adıyaman’ın(Kero); devlete dert yanarak, nasıl “Havar!” çektiğini anlatırlarken, Tahirê Kero’nun taklidini yapıyorlardı.
Kato çatışmasında, düşmanın bizden önce harekete geçerek üzerimize gelmesi, bizi Önderliğin olağan üstü emek ve çabalarla yeniden rayına oturtmaya çalıştığı hareketimizi ve mücadeleyi bir kez daha rayından çıkararak her şeyi düşmanın lehine alt üst edecek bir sorundan kurtardı.
Eğer biz yönetimin, Jirkîlere karşı aldığı eylem kararı doğrultusunda 4 takım komutanı olarak Kato eteğinde başladığımız keşfi tamamlayarak doğrudan Jirkî hedeflerini belirleseydik, 140 kişilik güçle Jirkî köylerine giren arkadaşların, Komata’nın intikamını almak için neler yapacaklarını ve buna hiç kimsenin engel olamayacağını bilmek için müneccim olmak gerekmiyordu.
Kato’da eğer düşman üzerimize gelmeseydi de biz yüz kırk kişilik güçle Jirkî köylerine girseydik, 1988 baharında parti adına Metin, Zeki, Botan üçlüsünün karar ve uygulamalarıyla gerçekleşen Hozê, Diryan, Axyan katliamının daha kapsamlı bir tekrarı yaşanırdı. Bunun objektif ve sübjektif koşulları fazlasıyla vardı…

KATO’DA ATIMIZI YEDİK
Gün boyu çatışmanın ardından, çekildiğimiz Tehtrê Reş’te bütün güç aç ve yorgunduk. Erzakımız yoktu. Düşman sadece Kato’ya değil, çok geniş bir alanda araziye çıkmış, her yeri tutmuştu. Operasyon ortasındaydık ve çatışmalar her an yeniden başlayabilirdi. Gücün bir şeyler yemesi gerekirdi…
Yönetim olarak toplantı halindeyken, lojistik sorumlusu arkadaşlar çağırıldı. Gençliğinde, esaslı bir düldül olsa da, artık araziye salıverilmesi gereken yaşta bir yılkı atımız vardı. Kim bilir, belki de artık iş göremez hale geldiği için, sahibi tarafından salıverildiği arazide dolaşırken kurtlardan önce arkadaşlar bulup almış olmalıydı bu düldül eskisini.
Lojistikten arkadaşlar, “Atı kesip yemekten başka seçenek olmadığını” söylediler. Biz de:
“İyi, madem öyle, kesin! Fakat yenmeden önce kimseye, hiç bir şey demeyin. Ağzınızı sıkı tutun!” diye, talimat verdik.
Arkadaşlar atı kesip pişirdiler. Yemek sırasında ve yemekten sonra yapı kendi içinde birbirlerine:
“Bu nedir, ne etidir?” diye, sorup soruşturdular.
Düldül eskisinin kart eti üzerine fikir yürüterek tartışanlar oldu. Yönetim ve lojistik renk vermedi. Durumu bildiğimden, kaynadıkça neredeyse kösele gibi olmuş kart düldülün etini, ben de içim kalkarak zorla yedim.
Yemekten sonra, yönetime gelen kadın yönetiminden Azime arkadaş bana:

“Heval, arkadaşlar hasta düştüler! At ortalıkta yokmuş. Onumu yedirdiniz yoksa bize?” diye, sordu.
Karşımda bana bu soruları soran Azime arkadaşın, kuşku ve öfke yüklü duruşundan yıldım. O anda gerçeği söylesem, son derece sert ve gözü kara biri olan Azime arkadaş, beni perişan ederdi.
Onu bu halde görünce gerçeği söyleme gücünü kendimde bulamadım. Böylesi anlarda, masumane bir beyaz yalan gibisi yoktur. İnsan bir de erkek olunca, gerektiğinde, yalanı kaşla göz arasında bir anda kıvırıveriyor. Kato’da ancak o anda fark ettiğim bu konudaki cinsiyet vergisi, potansiyel yeteneğimle gerçeği külliyen inkar ederek:
“Ma olur mu heval Azime? İhtiyar tekeydi(Erkek keçi). Onların eti kart olur, sen de bilirsin. Bizim koçerlerde tekeler tazeyken yenir. Bir defa kocayıp kartlaşınca, onu kendi haline bırakırlar. Hayvan artık vadesi yetinceye kadar yaşar. Fakat burada durumlarımızı biliyorsun.” dedim.
Azime arkadaş, beni dinledikten sonra, midesiyle birlikte kafası da karışmış halde, kime ve neye inanacağını bilemeden gitti.
Kadın arkadaşlar, genel hijyen konusunda genel olarak böyleydiler. Onlara gerçeği söylesem hala midelerindeki kart düldülün parçalarını tiksintisiyle kusmaktan, artık savaşamayacak derecede perişan olurlardı. Dahası bunun hesabını benim yanıma komazlar, mutlaka bir biçimde sorarak acısını çıkarırlardı. Bir defa hazmedilip de düldül kana karıştığında artık sorun kalmazdı. Bütün yapının kanına karışan düldüle:
 “Haydi yavrum deh, dörtnala!” derdik. Öyle de oldu.
Sabah, atımızı yediğimiz yönündeki söylentiler kesinlik kazandığında, ben bir süre kadın arkadaşların gözüne görünmedim.
Kadın arkadaşlara kalsa atı yemek akıllarından bile geçmez. Temiz, titiz aç kalırlardı.

HALETİ RUHİYEMİZ: ASİ AVARE
Bizim İkinci Cephe Anabirlik gücüyle, Ebubekir’in komutasındaki Üçüncü Cephe Anabirlik Gücü, üzerimize gelen düşmanla Kato’da girdiğimiz çatışmadan sonra, çekildiğimiz Sixwir Paşa’da bekliyorduk. Her gün düzenli çıkardığımız keşif gruplarımız ve rutin çevre keşifleriyle yakından izlediğimiz düşman, alanda başlattığı operasyonunu genişleterek sürdürüyordu.
Botan Sorumlusu Botan’ın komutasında 140 kişilik güç olarak, düşman operasyonu içinde, Sixwir Paşa’da beklerken; Piling arkadaşın komutasındaki Üçüncü Cephe, Garisa-Pervarî hattında; Hareketli Birlik ile Dr. Baran arkadaşın komutasındaki Çatak Gücü’müz de Sixwir Paşa’ya yanımıza geldi.
Ebubekir’in komutasındaki gücümüzü Botan çağırmıştı. Garzan’ın gerillaya açılması için Sinat toplantısında alınmış kararlar ve bu temelde planlamalar vardı. Fakat yönetim içinde bu yönde bir çalışma-hazırlık yoktu. Bu olmadığı gibi, yönetimin başka bir somut çalışması, planlaması, hazırlığı da yoktu.
Nisan ayı geçiyordu. Düşman bütün imkanlarıyla Botan’a yüklenerek adeta bir “Süpürme” harekatı yürütüyordu. Piling ve Dr. Baran arkadaşların komutasındaki güçlerimizin, Sixwir Paşa’ya yanımıza geliş nedenleri buydu. Bütün imkanlarıyla Botan’a yüklenen düşman, çevremizdeki bütün yerleşim yerlerini ve arazinin stratejik geçiş hatlarını tutmuş, hareketli birlikleri ve avcı kollarıyla operasyon yürütüyordu. Biz de bu koşullarda Sixwir Paşa’da yaklaşık 300 kişilik güçle ne yapacağımızı bilmez halde atıl bekliyorduk.
Textê Reş ile Faraşîn arasında, Sixwir Paşa’da düşmanın operasyon güçlerinin ortasında, asi ve avare bir ruh hali ve kısır döngü içindeydik. Arkadaş yapısının esasa ilişkin hiçbir sorunu yoktu. Sixwir Paşa’da bulunan bütün arkadaşlar sonuna kadar savaşa hazırdık! Sorun yönetimdeydi! Botan sorumlusu Botan’ın

komutasında, Sinat'ta yapılan toplantıda belirlenen cephe örgütlenmesi pratikte işlemiyordu.
Düzenli orduya karşı, düzenli ordu mantığının ürünü olan cephe örgütlenmesi ellişer-yüzer kişilik hareketli güçlerle dolaşma, iki yüz, üç yüz kişilik gücü bir araya getirip haftalarca aynı noktada tutma durumları, kararlı bir öncünün, tutarlı bir karar gücünün örneği değildi. Ortada, Sinat kararlarını uygulayacak, bu kararlar doğrultusunda yapılan düzenlemelerle oluşmuş örgütlü güçlerimizi savaştıracak bir komuta iradesi yoktu.
Genel Sorumlu Botan, hala Komata'da aldığımız ağır darbenin psikolojisi altındaydı. Kırılmış, sinmişti. Benzer bir darbe almamak için içgüdüsel bir savunma psikolojisi içinde, gücü koruyup kollama görüntüsü içindeydi. Fakat bu durum, özünde Botan'ın en üst sorumlu olarak gücü koruma değil kendini sakınma refleksiydi.
Kendi içinde kararlı ve tutarlı öncü bir irade, Textê Reş ile Faraşîn arasındaki Sixwir Paşa'da, 300 kişilik gücü nisan ayı boyunca kendi haline bırakmazdı, bırakamazdı!
Kavramın gerçek anlamında, asi-avare ruh hali içinde, Sixwir Paşa'da ortada kalmıştık. Önderliğin belirlediği hedefe, yine onun gösterdiği yolda, önümüzde yürüyerek bizi yönetecek bir öncümüz yoktu. Bize bilinç, moral ve güç verecek bir komutanımız yoktu. Bütün bunları biz yapı ve orta kademe yönetim olarak kendimiz anlayıp, uygulayamazdık.
Bizim yapabildiğimiz tek şey, o koşullarda 300 kişinin erzak sorununu çözerek günü kurtarma, hayatta ve ayakta kalabilmeydi. Sixwir Paşa'da, İkinci ve Üçüncü Cephe güçleri olarak Botan, Ebubekir ve Dr. Baranın kişiliklerinde tıkanan bir sürecin içinde kendiliğimizden deviniyorduk.
Tam bu koşullarda, Emin Rovî'nin(Tilki Emin) komutasındaki Kaşûra Gücü'müzün Kanî Bîkê'de, düşmanla girdiği çatışmada 17 şehîd verdiği haberi geldi.
Daha önce Komata'da Jirkî koruculari üzerinden sonuç alan düşman, Kanî Bîkê'de de, JİTEM çeteleri Hazım ve Şehmus Babat'ın öncülüğünde Sêgirkê koruculari üzerinden sonuç almıştı. Kanî Bîkê'de 17 arkadaşın şahadet haberi bize ulaştığında, Genel Sorumlumuz Botan iyice çöküp sindi. Karar alma ve uygulama niteliğini yitiren yönetimde, ağdalı bir miskinlik, bir musibet havası oluştu. Bu hava yapıya yansıdı. İlginçtir, o günlerde buna rağmen tek bir kaçış yaşanmadı. Bütün yapı, hepimiz Önderliğin gösterdiği amaçlar için onun belirlediği yolda savaşmaya hazır bekledik. Bu atalet, asi- avare ruh hali, bu belirsizlik hepimizi zorluyor, bunaltıyordu. Bütün nisan ayı böyle geçti.
Üç mayıs günü Gabar'dan aldığımız bir eylem haberi ile hepimiz derin bir nefes aldık. Alana yeni geçen Otomatik Mervan arkadaşın komutasındaki gücümüz, Gabar'ın Dara mıntıkasında düşmana çok ağır bir darbe vurmuştu. BBC'den sonuçlarını dinlediğimiz eylemde, düşman birlik komutanıyla birlikte 25 kayıp vermişti. Düşmanın yaralıları da vardı. Kendi kanallarımızdan, bize hızla ulaşan eylemin ayrıntılarına göre, bu eylemde oynadığı rolle, Serbest(Kîçî) arkadaş kış üstlenmesi sürecinde aldığı görevsizlik cezasının kaldırılmasını sağlamıştı. Anlatılanlara göre, eylemde düşman subayına yönelen Serbest(Kîçî) arkadaş, onu vurduktan sonra silahını ve telsizini kaldırmıştı.
Bu eylem, genel yapı ve orta kademe yönetim üzerinde adeta doping etkisi yarattı. Kendimize geldik. Arkadaşlar savaşıyor ve sonuç alıyorlardı. Ama biz, Sixwir Paşa'da asi-avare dolaşıyorduk. Kendimizi ve olanları, Hiror düzenlemelerini ve ardından yaşanan Komata, Kaşûra, Kanî Bîkê kayıplarımızı sorguladık. Biz, Sixwir Paşa'da ne yapıyoruz sorusu, ulu orta sorulmasa da, içten içe tartışıldı.
Kaşûra Gücü'müzden hayatta kalan arkadaşlar da, Sixwir Paşa'ya çekilerek genel güç içinde dağıtılmıştı. Gerçekten, Sixwir Paşa'da ne yapıyorduk?

Kela Memê eteğinde, Mehrî(Süryani) köyü yakınlarındaki Kaplan noktasında, Cephe Yönetimi toplantısı yaptık. Bu toplantıda hepimiz Botan'ın üzerine gittik. Bêşebab Gücü'müzün başına Suat'ın, Kaşûra Gücü'müzün başına Emin Rovî'nin getirilmesini; genel gücümüzün içinde bulunduğu ataleti ve ruh halini; bu kadar gücün bunca uzun zaman aynı yerde atıl tutulmasını eleştirdik.

Çözemediği kendi kişilik sorunlarının çetrefilli açmazı içinde bocalayan Botan, gelen eleştirileri kabul ederek üstlendi. Komata kayıplarımızın üzerindeki sarsıcı etkisiyle olacak Botan'ın, Suat'ın görevlendirilmesi konusunu:

"Suat'ı ben tanımam! Dr. Baranın önerisi ve güvencesiyle görevlendirdik." diyerek, açıklık getirmeye çalıştığını hatırlıyorum.

Kaplan'da yaptığımız Cephe Yönetimi toplantısında Botan, kendisine gelen eleştirilerle, somut olarak belirlenen sorunların, o yakınlarda yapılması planlanan Genel Merkez toplantısında ele alınarak çözülebileceğini belirtti. Botan'ın, sorunları Genel Merkez toplantısına taşımasını herkes anlayışla karşıladı. Fakat bu kadar kalabalık bir gücün, bunca uzun bir süre aynı mıntıkada eylemsiz, eğitimsiz, erzaksız kalmasının, gücü her bakımdan yıprattığı gibi, düşmanın dışarıdan saldırıları karşısında ağır riskler altında olduğu belirtilerek; genel gücün görevlendirilip dağıtılması istendi. Botan, tamamen katıldığı bu sorunun da Genel Merkez toplantısında hal edilmesinde ısrar etti.

Botan, süreci kaldırıp taşıyamıyordu. Önümüze geçip yürüyecek karar ve uygulama gücünü kendinde bulamıyordu. Aslında bu güce sahipti. Fakat potansiyel olarak sahip olduğu bu gücünü açığa çıkarıp pratikleştiremiyordu.

Bir de Botan sahada yalnızdı. Yanında öncülük düzeyinde birlikte güç olabileceği kimse yoktu. Ebubekir, her zamanki gibi gücü koruma kisvesi altında, kendini koruyup yaşatma çabasındaydı. Sixwir Paşa pratiği (ataleti) tam ona göreydi. Dr. Baran arkadaşın gerçekliği de aynıydı.

1989 sonunda, Şiyar arkadaşın komutasında Önderlik sahasına geçen grubumuzun ardından Önderlik sahası ile ülke sahası arasındaki geliş gidişler durmuş, bağlar kopmuştu. Düşman, Önderlik sahası ile ülke arasındaki tek geçiş yolu olan Cûdî, Silopî, Cizre hattını tutarak kapatmıştı. Bu süre içinde Önderlikten ülke yönetimine ve yapıya perspektif ve talimat ulaşmamıştı.

Bu durum, başta Botan olmak üzere ülke yönetimini zayıflatıp güçsüz düşüren en büyük etkendi. İkinci Cephe Yönetimi toplantısından sonra Kaplan'dan Sixwir Paşa'ya döndüğümüzde haziran başıydı. 1989 sonundan itibaren, altı ay boyunca Kaniya Xiyaran, Kato ve Gabar eylemleri dışında, düşmana karşı eylem olmamıştı. Buna karşılık, düşman Komata ve Kanî Bîkê saldırılarıyla, Beşebab ve Kaşûra güçlerimizi tasfiye etmişti.

Bundan daha ağır ve tehlikeli olanı, bu süre zarfında güçlerimizin konumu ve psikolojik-moral durumuydu. Ülke gücümüzün üçte ikisinden fazlası Textê Reş ile Faraşîn zozanları arasındaki Sixwir Paşa'da, ne yapacağını bilmez bir halde, bütün bir bahar sürecinde asi- avare dolaşmıştı. Bu durumun hepimiz üzerinde görünmez ağır etkileri vardı.

GENEL MERKEZ TOPLANTISI

Haziran 1990'da ülke yönetimimizin Genel Merkez toplantısı yapıldı. Botan, Genel Merkez toplantısını da, kişiliğinde tıkattığı yapıyla birlikte çakılıp kaldığı Sixwir Paşa'da düzenledi. Mart, nisan, mayıs, haziran ayları boyunca çakılıp kaldığımız Sixwir Paşa'da yapılan Genel Merkez toplantısından çıkan kararlar doğrultusunda düzenlemeler oldu.

Bu kararların içeriği, düşmana karşı mücadele kararı olmaktan uzaktı.

Botan, toplantıdan hemen sonra Celal (Şirnex), Şerif (Goyî) ve beni çağırdı ve bize:

"Genel gücün içinden kimi isterseniz alın. Bêşebab-Faraşîn tarafına geçin." dedi.

Genel güç içinden 55 arkadaş seçerek yeni bir Anabirlik gücü oluşturduk. Bunlardan beşi kadındı. Anabirlik(Bölük) Komutanı Celal'di (Şirnex). Birinci Takım Komutanı Şerif (Goyî) arkadaş, İkinci Takım Komutanı da bendim.
Oluşturduğumuz bu Anabirlik'ten şu isimleri anımsıyorum:
Hamit(Spêrtî), Akif(Mijinî), Kerim(Şirnex), Seyithan(Goyî), Dijwar(Rojava), Sefkan, Musa, Ali Hasan, Haşim, Celal(Nerahî), Edip(Avyan), Hasif(Bêşebab), Nizar(Bêşebab–Hanka), Şefik (Bêşebab), Hayri(Marînûs), Canşir(Teyî), Hakim(Ziravkî), Şervan(Zêwkî), Mazlum(Goyî), Mahsum (Mijinî), Halit-Kendo(Şirnex), Zerdeşt(Avyan), Cilo (Beşebab), Dr.Cuma (Mêrdîn), Eşref (Hilali), Aysel (Eruh-Nihiki), Newroz (Şirnex), Nihayet(Bêşebab), Xanim(Spêrti), Cemil(Dêrahinê), Hamza(Şirnex), Ali Şêr.
Bütün bir bahar boyunca kalarak asi, avare dolaştığımız Sixwir Paşa'dan Faraşî'ne geçtik. Piling arkadaş ile Ebubekir komutalarındaki eski güçler de eski görevlerine yani Garzan'ı gerillaya açmaya kendi alanlarına gittiler.
Dr. Baran da komutasındaki güçle yine Çatak'a geçti. Bir bahar boyunca Sixwir Paşa'da neyi bekledik, neden bekledik? Sorusunun birinci dereceden muhatabı olan Genel Sorumlumuz Botan da, geride kalan yaralı ve sorunlu ağır gücün tümünü alarak, bu sorunun yanıtını kendisine de veremeyecek halde, Güney Kürdistan'a, Heftanîn'e geçti.

FARAŞÎN'DE...
Haziranda geçtiğimiz Faraşîn, çepeçevre yüksek tepelerle ve sırtlarla çevrili, göz alabildiğine uzanan çok geniş bir zozandı. Biz Sixwir Paşa'dan geçtiğimizde, Faraşîn'de taze bahardı. Karlar yeni erimiş, her taraf şırıl şırıl su içindeydi. Topraktan fışkıran gürbüz otlar arasından boy gösteren envai çeşit çiçek birbirleriyle güzellik yarışındaydı. Her taraf zomlarla doluydu.
Faraşîn'de halk bizi, gizlemeye çalıştıkları bir üzüntü ve acıma ile karşıladı. Gizlemeye çalışsalar da görülebilen bu duygularının nedeni, düşmanın arazideki yoğun hareketliliğiydi. Düşmanın, gelip bizi öldüreceğine, bizim bu gencecik yaşta ölüp gideceğimize inanıyor, buna üzülüp acınıyorlardı. Gittiğimiz her zomda, dikkatimizi düşmanın arazideki varlığına ve yoğun hareketliliğine çeken halk, bizim için kaygılıydı.
Sixwir Paşa'da, Genel Merkez toplantısından sonra bizi çağıran Botan, seçeceğimiz birlikle geçmemizi istediği Faraşîn ve Beşebabtaki görevimize ilişkin somut bir perspektif ve talimat vermemişti. Perspektif ufkunu ve talimat gücünü yitirmişti. 55 kişilik güçle alanı tutacaktık. Pratikte inisiyatif Celal'e ve Birlik Yönetimi'ne kalmıştı.
Faraşîn'de, önce Çiyayê Reş'e(Karadağ) çıktık. Buradan yaptığımız genel keşifte, arazinin derinliğinde birçok yerde, düşman gücünün çadır açarak konumlandığını, buralardan çevreye avcı kollarıyla dağılarak, geniş bir alanda hareket halinde olduğunu gördük.
Çiyayê Reş'ten tekrar Faraşîn çökeğinin içine indik. Konumlandığımız noktanın yanından sürüsüyle geçen bir çoban, sürüden ayırdığı bir keçiyi bize vererek:
"Alın bu hayvanı, dilerim kesip yiyebilirsiniz." dedi.
İlişkide bulunduğumuz halktan herkes, bir biçimde uyarıyordu bizi. Çobanın uyarısı da böyleydi. Kalabalık düşman birlikleri Faraşîn'in her yerinde kol geziyordu.
İçine doğmuş olmalı ki, öngürülü bu çobanın dediği oldu. Bize verdiği keçiyi gerçekten yiyemedik. On dakika yukarıdaki noktaya, arkadaşların yanına ulaştığımızda, manga komutanlarımızdan Eşref arkadaşın, Canşêr, Sefkan, Şefik ve Mazlum arkadaşlarla tuttuğu yakınımızdaki tepeden, bir düşman avcı kolunun üzerimize doğru geldiği haberi ulaştı.
Birlik Komutanımız Celal tepeden gelen kurye arkadaşa:
"Bırakın, geçip gitsinler, vurmayın!" dedi.

Celal'in talimatı yerindeydi. Alana yeni girmiştik. Halkla ilişkimiz olmadığı gibi daha önce bu alanda halka gidilmemiş, ciddi bir çalışma yapılmamıştı. Alana girdiğimiz sayılı günler içinde ilişki kurduğumuz herkes kaygı ve üzüntü içinde bizi dolaylı olarak uyarıyor ve bizden uzak durmaya çalışıyordu. Halkla biraz ilişki kurup geliştirmeden, bu temelde alana yerleşmeden düşmanla çatışmaya girmek, alanda çatışmaları yaygınlaştırmak fazla anlamlı olmazdı.
Kuryemiz, Celal'in yerinde talimatıyla tepeye döndü. Tepe dediysem öyle başlı başına yüksek bir yer değildi. Faraşîn çökeğine hakim tepeyle gopik(çıkıntı) arası bir yükseklikti. Tepeci kuryemiz gittikten sonra biz de keçiyi bir yana bırakıp mevzilendik.
Ben, noktada mevzilendiğim uygun bir yerden, düşmanın geliş yönünü dürbünle izlemeye başladım. Bu arada Celal bir manga arkadaşı tepe ile düzlüğün arasını tutmaya yolladı.
Düşman, bir süre sonra arazide göründü. Gelenler, özel tim-komando avcı birliğiydi. Avcı kolu düzeniyle yürüyerek gelen düşman askerleri, üzerlerine dönük namlularımızın 40-50 metre altından bizi fark etmeden tepeye doğru geçtiler. Eşref arkadaşın komutasındaki tepecilerimizin tuttuğu tepeye tırmanmaya başladılar. Tepe küçük olmasına rağmen arazinin içe doğru çöküntülü olmasından dolayı çevreye ve Faraşîn düzlüğüne hakimdi. Özel tim-komando avcı kolunun önündekiler tepenin sırtından geçerek Faraşîn çökeğine doğru dönüp, aşağı indiler. Avcı kolunun ortasında yürüyen bir astsubay, tepenin sırtından geçerken yürüyüş kolu güzergahından çıktı, tepenin üzerine tırmanmaya başladı.
Aramızdaki mesafe birkaç yüz metreydi. Mevzilendiğim yerden düşmanı dürbünle izlemeyi sürdürüyordum. Yürüyüş güzergahından çıkan astsubayı büyük bir kaygı ve dikkatle izledim. Tepenin başındaki kayalıkların arasında mevzilenmiş olan arkadaşların üzerine gidiyordu. Avcı kolunun yürüyüş güzergahından çıkan tim komutanı subay, gitti, tepenin tam başında, arkadaşların altında mevzilendikleri kayaların üzerine çıktı. O anda patlayan, tarama silah sesiyle birlikte subay kayalardan aşağı düştü.
Küçük tepeyi inerek, Faraşîn çökeğine doğru ilerlemiş olan avcı kolunun önünde gidenleri tarama sesiyle birlikte durup olanları anlamaya çalıştılar. Ardından da geldikleri yöne doğru da geri döndüler. Bu arada avcı kolunun artçıları ile tepecilerimiz arasında çatışma başlamıştı. Durumu değerlendiren Celal bana: "Bunlar, tepeci arkadaşları çembere alacaklar. Geri dönen öndekilerin yolunu kes!" dedi.
Tepeye doğru geri dönenler ile aramızda çok küçük bir vadi vardı. Vadinin her iki yamacı da düz çıplaktı. Siper alınacak taş bile yoktu. Böyle bir arazide, düşmanla bu kadar yakın mesafede, toplu grupla hareket etmek yüzde yüz kayıp vermek, düşmana açık hedef olmaktı. Bu yüzden, tek başıma gitmeye karar verdim. Bulunduğumuz noktadan çıktım, daha önümdeki küçük vadinin yamacından inerken beni fark eden düşman, hemen taradı. Kendimi vadinin içine atarak karşı sırta tırmanmayı sürdürdüm. Yukarıdan beni göremiyorlardı.
Sürünerek kayalık alana ulaştığımda, orada Hayri arkadaş ile karşılaştım. Tepe ile Faraşîn çökeği arasındaki boğazı ve sırtı tutan mangada görevli Hayri arkadaşı, manga komutanı, tepeye biksi mermisi almaya yollamıştı. Hayri arkadaş yoldayken çatışma başlayınca burada mevzilenmişti. Bu durumda tepeye gidemeyeceği gibi boğaza da dönemezdi. Hayri arkadaşı yanıma aldım. Geri dönen avcı kolunun önündekilerle tepe arasına girerek düşmanla çatışmaya başladık.
Hayri arkadaşla aramızdaki mesafe 3-4 metre kadardı. Ben, bizi aşıp tepeye doğru gitmeye çalışan düşmanın çatışma içindeki hareketlerine göre kayalar, taşlar arasında sürünerek hareket ediyordum.
Çatışma sürerken, Hayri arkadaşın ansızın silah seslerini bastıran tiz haykırışlarıyla irkilerek, siperimden dönüp ona baktım. O anda gözlerime

inanamadım. Uzun boylu, iri kıyım, çam yarması gibi bir rambo bozuntusu, incecik sırım gibi Hayri arkadaşı, bir elinin pençesiyle ensesinden kavrayıp kendine çekerek, öbür elindeki silahının üzerine bastırmıştı. Hayri arkadaşın ince dal gibi gencecik bedeni, silahın namlusunun ucunda iki büklüm olmuştu. Karnına gömülen namlunun ucundaki Hayri arkadaşın çığlıkları ve çırpınışlarına karşılık, rambo bozuntusunun çatışmanın ortasında yaptığı bu alçakça gösteri karşısında bir an şaşırdım. Birkaç saniyelik şaşkınlığımdan kurtulunca baktım, seri atışla, namlunun ucunda, sırtı bana dönük halde çığlıklar içinde çırpınmakta olan Hayri arkadaşı vurabilirdim. Bu kaygı içinde hemen ateş edemedim. O anda, Hayri arkadaştan çok uzun olan bu rambo bozuntusunun ayaklarını fark ettim. Ve onu ayaklarından taradım. Ayaklarından vurulunca o da zaten Hayri arkadaşın karnına gömülü olan silahını ateşledi. Hayri arkadaş yere düşerken o da hızla kendini yan tarafa kayaların arasına atarak kayboldu.
Hızla sürünerek Hayri arkadaşın yanına gittim. Orada, sırt üstü düştüğü yerde, kolları yana açılmış cansız yatıyordu. Şahadete giderken de çığlık çığlığa olan Hayri arkadaşın ağzı, son çığlığıyla açık kalmıştı. Üst dudağının üzerindeki ayva tüyleri henüz bıyık olacak kadar terlememişti.
Taramayla birlikte karnı patlamış, düştüğü yerde sırtı ile kalçası arasında kalan karın haznesinden kan boşalıyordu.
Hayri arkadaşı bu halde görünce kan beynime sıçradı. Ayağından vurduğum o alçak fazla uzağa gidemezdi. Hemen kayaların, taşların arasında sürünerek peşine düştüm. Sürünerek kaçarken toprakta bıraktığı izi gördüm. Peşinden gittim. İz büyük bir taşın arkasında yitiyordu. Çaprazındaki taşa mevzilenirken beni fark etti. Karşılıklı atışlarla çatışmaya başladık. Bir süre sonra, siperlendiği büyük taşın öteki ucuna da ben siperlendim.
İki tarafında siperlendiğimiz taşın uzunluğu bir buçuk-iki metre, yüksekliği yarım metre kadardı. Düzensiz yumru gibi büyük taşın eni 20-30 cm vardı.
Denetlenip kontrol edilmediğinde, karşılıklı duyulan nefeslerimiz birbirimizin ensesindeydi. Bu mesafeden, birbirimizi pür dikkat kollayarak karşılıklı tek atışlarla, taramalarla çatışmaya başladık. Çatışma sırasında, şakağımı dayadığım taşın siper tarafından, göz ucuyla onu izleyip kollarken, hemen burnumun dibinde patlayan bir merminin parçaladığı taş talaşlarıyla suratımdan yaralandım. En küçük bir hata yapan, azıcık bir açık veren ölecekti. Her görüntü ve ses karşılıklı ateş nedeniydi.
Bu koşullarda çatışırken, aynı zamanda bütün dikkatimle onu dinliyordum. Taşın üzerinden tırmanıp baskın yapmayı düşündüm. Yükseklik kısa olduğu gibi, yumru üzerinde hareket kolay değildi, riskliydi. Çatışmanın bir yerinde, çok hafif bir metal sesi duydum, hemen anladım; şarjör değiştiriyordu! Duyduğum bu metal tıkırtısıyla yerimden fırladım. Saniyesinde, taşın öteki ucuna ulaştığımda, boşunu çıkardığı şarjörün, dolusunu silahına takmak üzereydi. Ama çok geçti! Silahımın namlusunu kafasına dayadım.Tetiğe bastım. Elinden yana düşen dürbünlü G-3 silahıyla boynundaki künyesini aldım. Bizi kendi öz yurdumuzda elle yakalayarak alçakça bir hazla, gösteri yaparak katledecek kadar zengin ve pervasız bir savaş fantezisine sahip olan bu rambo bozuntusunun künyesinde, adının Erol memleketinin de Bursa yazdığını anımsıyorum.
Sürünerek çevreyi keşfederken, ileride birbirine bitişik iki taşın arasında bir komando kepi gördüm.Taşın üzerine kan sızmıştı. Yaklaşıp silahımın namlusunu dokunarak ittim, ölüydü. Onun da silahını, künyesini aldım. Künyedeki isim, Davut Yelek'ti.
Daha sonra kendisi söyledi; Şerif arkadaş, çatışma sırasında görüntü veren bu komandoyu, biksiyle vurmuş. Akşamüzeri çatışma sona erdiğinde düşman, biri tim komutanı subay 12 ölü vermişti. Bütün cenazelerin üzerine giderek, 12 G-3 ile bir beylik tabanca ve bir telsiz kaldırdık. Hayri (Marînûs) arkadaşın yanı sıra, tepedeki çatışmada Mazlum(Hîlalî) arkadaş da şehîd düşmüştü.

Hayri ve Mazlum arkadaşların cenazelerini, Faraşîn'de sade bir törenle Kürdistan toprağına verdik. Aynı akşam, Faraşîn'den Sixwir Paşa'ya geçtik. Bu çatışma, arkadaş yapımız ve halk üzerinde son derece olumlu ve büyük bir etki yaptı. BBC bu çatışmada bir asteğmen ile 11 erin öldüğünü verdi.

SİXWİR PAŞA'DA YAŞANAN TUHAF DURUM

Faraşîn çatışması 14 Haziran'da gerçekleşti. Sixwir Paşa'ya geçtiğimizde, haziran başında yapılan Genel Merkez toplantısından sonra boşalttığımız alanın düşman tarafından tamamen tutulduğunu gördük. Dr. Kendal arkadaşın komutasındaki Gürpınar Gücü'müz de o günlerde, Sixwir Paşa'ya geldi. Birlikte hareket ettik. Sixwir Paşa ve çevresinde, sabit ve hareketli güçlerle alanı tutan düşmanla karşılıklı taciz ve çatışmalar içinde birbirimizin konumlanıp üstlendiği noktaları ele geçirip-çekilerek en az 20 gün boyunca sözcüğün gerçek anlamında itişip kakışarak boğuştuk. Sixwir Paşa ve çevresinde bu süre içinde yaşadığımız pratik savaş gerçekliği dikkat çekici ve tuhaf bir pratiktir.

Karşılıklı tacizlerin dışında, alanda hareket halindeyken sık sık karşılaştığımız her yerde çatışmaya giriyorduk. Fakat bizde de onlarda da imha için ısrar olmuyordu. Biz de onlar da kısa sürede ters yöne çekilerek gidiyorduk. Bu tuhaf durumun bizim açımızdan anlaşılır nedenleri vardı.

Cephanemiz sınırlıydı. Mermilerimizi sayarak, her merminin hesabını yaparak kullanmak zorundaydık. Ve her zamanki gibi erzaksızdık. Kalabalık da olsa, düşman tek hedef ve cephede değildi. Bütün sahaya yayılarak her yanı tutmuştu. Sixwir Paşa'da bu süre içinde karşılaştığımız, pek çok düşman gücünü Faraşîn'de olduğu gibi çatışarak tasfiye edebilirdik. Fakat böyle bir çatışma sonrasında, çekilerek cephane ve erzak sorunumuzu halledebileceğimiz güvenli bir alan olmadığı gibi, üst üste çatışacak cephane ve erzak imkanımız da yoktu. Düşman, neden ısrar etmiyordu? Bizi yorup yıpratmak mı istiyordu? Yoksa Faraşîn deneyinden ürkmüş müydü? Yirmi günlük, itişip kakışma ve boğuşmanın sonunda, açlık ve yorgunluktan yıpranmış bir halde, Sixwir Paşa'dan Kela Memê'ye çekildik. Sixwir Paşa'da bizim kaybımız olmadı. Düşman da ciddi bir kayıp vermedi.

Kela Memê'de cephane ve erzak sorunlarımızı çözdük. Temmuz başıydı, Botan'dan bir not geldi. Bize: "Ayrılmayın, biz geliyoruz." diyordu. Kela Memê'de Botan'ı bekledik. Süreç sadece bizim birliğin yaşadığı pratik açısından değil, genel olarak çok ilginç ve tuhaftı.

Piling ve Dr. Baran arkadaşların, Ebubekir'in, Bilge'nin ve Enver'in komutasındaki güçlerimizin de, düşmana karşı ciddi ve etkili bir eylemleri olmadı. Bizim üzerimize gelemeyen düşman, bu güçlerimizin üzerine de gitmedi.

Kela Memê'de, bir hafta kadar beklediğimiz Botan, Kavilê Memo'daki randevumuza gelmedi. Biz de zirvedeki Kavilê Memo noktasından, Kela Memê'nın Katoyê Jirkan tarafındaki eteğine indik. Bir sabah erkenden Kela Memê'nin üzerinden silah sesleri gelmeye başladı. Çatışma çıkmıştı. Arazi keşfinde baktık, düşman Kela Memê'nin eteğinde bulunduğumuz noktanın üzerindeki sırtlardaydı. Çatışma başladığında noktamızda mevzilenip kaldık. Akşam Kela Memê eteğinden dolanarak, dağın Bestler tarafına geçtik.

Burada, Kela Memê'nin Pîro karşısına düşen eteğindeki Kaplan noktasında Botan'la buluştuk. Burası daha önce belirlenmiş ihtiyat randevumuzun yeriydi. Botan, Güney Kürdistan'dan yanında hepsi gençlerden oluşan 30-40 kişilik bir bölüklük güçle gelmişti. Noktada buluşunca, arkadaşlarla gün boyu, karşılıklı olanları anlatarak sohbet ettik. Bizim geleneksel haber alıp verme imkanımız ve tarzımızdı bu.

Onlar bizim Faraşîn eylemimizi çoktan duymuştu. Özellikle bana sordular, anlattım. Güney'den gelen arkadaşlar da Kaşûra eylemi ve eylemin kahramanı Korkmaz arkadaşı anlattılar.

KORKMAZ ARKADAŞ

Heftanîn'de, Kaşûra korucularına karşı eylem kararı alınmış. Botan'ın komutasında Heftanîn'den, sınır hattından, Komata'nın ötesindeki Kaşûra'ya geçmişler. Kaşûralı Korkmaz arkadaş da aralarındaymış.

Kaşûra'da, arkadaşlar ile korucular arasında iç içe, göğüs göğüse bir çatışma yaşanmış. Çatışma sırasında Korkmaz arkadaş ile korucu babası bir birlerini görüp tanımışlar. O anda baba oğul karşılıklı mevzilerinde, silahla olduğu gibi sözle de birbirine yönelmişler. Birbirlerini kendi saflarına davet etmişler. Baba oğul arasındaki karşılıklı çağrılarda, silahlardan atılan mermilerden daha ağır, yaralayıcı sözlerle çatışmaya dönüşmüş. Baba oğul arasında yaralayıcı sözlerle süren çatışmaya öteki korucular da katılarak tarafları tahrik etmişler. Tahriklere kapılan Korkmaz arkadaş, bir yerde patlayan öfkesine hakim olamayınca, çatışma ortasında mevzisinden fırlayarak, babasının ve çevresindeki korucuların mevzilerinin üzerine yürümüş. Korkmaz arkadaş orada vurularak şehîd düşmüş.

Kaşûra'daki bu çatışmada, Korkmaz arkadaşın yanı sıra Haki(Bilikî) ile adlarını anımsayamadığım iki arkadaş daha şehîd düşmüştü.

Kela Memê eteğinde, o gün sabah vakti üzerimizdeki noktada çıkan çatışma da, bu gücümüzle düşman arasında çıkmış. Yakındaki Şiriş köyünden yurtseverlerimiz de silahlarını alarak arkadaşlara yardıma koşmuşlar. Arkadaşların anlattığına göre:

Şirişli Cîndo'nun öncülüğünde yardıma gelen halk, arkadaşlarla birlikte düşmanın kuşatmasını yararak çıkmışlar. Cîndo'nun öncülüğündeki Şirişlile,r Güney'den gelen Botan'ın komutasındaki grubumuzu Kaplan noktasına getirmiş. Biz de arkadaşlarla burada buluştuk.

Çatışmada ağır darbe alan düşman, Şiriş köyüne yönelmiş, halka işkence ederek evleri ateşe vermişti.

YENİDEN GÜNEY'E

Botan, Güney'den 3 aylık merkez toplantısı için gelmişti. Örgütsel işlerlik gereği, 3 ayda bir yapılan merkez toplantısına katılması gereken güç yönetimlerinin(Bizim Anabirlik dışında) tümü Bestler ve çevresinde düşmanla itiş kalkış içinde boğuşuyordu. Olan buydu, ortada savaş yoktu!

1990 yazında, Bestler'de yaşanan durum, yaygın olarak bilinen, anlaşılan türden bir durum değildi. Bütün sahayı on binlerce asker ve korucu ile tutan düşman, bizi dört bir yanımızdan kuşatmıştı. Kıyaslanamaz nicelik, teknik ve lojistik üstünlüğüne rağmen üzerimize gelemiyordu. Biz de böylesi bir durumda kuşatma altındayken, düşmanın katlamalı çemberleri içinde önceden belirttiğim cephane ve erzak yetmezliğinden, lojistik dayanak-kaynak yokluğundan dolayı düşmanla doğrudan ve sürekli çatışmaya giremiyorduk. Düşman, Bestler ve çevresinde kendince sıkıştırdığına inandığı güçlerimizi, Bestler dışına bırakmak istemediği gibi içeride de rahat bırakmıyordu.

Bestler'de bu koşullarda düşmanla sürekli bir itişip kakışma, boğuşma içindeydik. Konumlandığımız Kaplan noktamızda 3 aylık merkez toplantısının hazırlıklarına girişildi. Toplantıya katılması gereken güç yönetimlerine kuryeler çıkarıldı. Fakat toplantı için gereken sonuçlar alınamadı. Kuryelerin sahadaki güç yönetimlerimize ulaşımı büyük sorun olduğu gibi, yönetimlerin güçleri bırakıp toplantıya gelmelerinin de o koşullarda uygun ve doğru olmayacağı anlaşıldı. Koşullar gerçekten ağır ve karmaşıktı.

Kaplan noktasından, alandaki güçlerimizin düşmanla girdikleri çatışmaların çoğunu duyuyorduk. Botan, elindeki cihazla düşman cihazını düzenli olarak izliyor, bizi de ayrıntılarıyla bilgilendiriyordu. Botan'ın cihazdan dinleyip bize aktardığı ayrıntıların arasından, düşman gücünün genel koordinesi generale ilişkin olanları hala aklımda kalmış. Kendisine "Fırtına" denilen bu "General üfürük" arazide öğleye kadar operasyonları koordine ediyor, öğleyin cihazla: "Herkes mevzisinde kalsın, ben yemeğe gidiyorum!" diyor, helikopterle Şirnex'a yemeğe gidiyordu. "General üfürük" yemeğe gittiğinde ise, görevli subaylar güçlere:
"Yemeğe gitti, dinlenin!" diyordu.
Botan, bunları bize aktardıkça, biz de gülüp alay ediyorduk.
Alanda Piling arkadaşın komutasındaki 3. Cephe Hareketli Birlik Gücü'müz; Dr. Baranın komutasındaki Çatak gücümüz; Ebubekir'in komutasındaki Üçüncü Cephe Anabirlik gücümüz;
Dr. Kendal arkadaşın komutasındaki Gürpınar Gücü'müz; Bestlerin içinde ve çevresinde, Masîro, Textê Reş, Kato, Halîlo hattında, belirttiğim koşullarda düşmanla, itişip-kakışma, boğuşma içinde çatışarak, Bestler dışına, Garzan'a ve öteki alanlara çıkmak istiyorlar fakat bütün alana(On binlerce sayıda) çok kalabalık, sabit ve hareketli güçlerle yayılmış olan düşman, güçlerimizi bırakmıyordu. Bu güçlerimizin yönetimleri, katılmaları gereken üç aylık merkez toplantısına da, güçlerini bu koşullarda bırakıp gelemiyorlardı.
Konumlandığımız Kaplan noktasında, on gün kadar bir süre toplantı için çaba harcandı. Hiçbir sonuç alınamayınca Botan:
"Bu koşullarda, bu toplantı yapılamaz!" diyerek yeniden Güney'e, Heftanîn'e dönmeye, merkez toplantısını da orada yapmaya karar verdi. Merkez toplantısına katılması gerekenlere, "Uygun zaman ve koşullarda toplantı için Güney'e gelmeleri" yönünde notlar yazıldı.
Kaplan noktasında toplantı için beklerken, Botan'la birlikte Güney'den Kuzey'e geçen Sinan(Sor) arkadaş da yanımıza geldi. 89 sonunda Şiyar arkadaşların geçişinden sonra, düşmanın özel önlemler alarak kapattığı Önderlik sahasıyla, ülke sahası arasındaki geçiş hattı açılmış, Önderlik sahasından bir grup Güney'e-Heftanîne gelmişti. Sinan arkadaş da bu grubumuzla Önderlik sahasından gelmişti. Sinan arkadaşın morali çok yüksekti. Yapı içinde bizimle kaynaşan Sinan arkadaşı, Önderliğe ve Önderlik sahasına ilişkin soru yağmuruna tuttuk. O da yaşadığı ve gördüğü her şeyi bütün ayrıntılarıyla bize anlattı. Noktada kaldığımız her gün onun, Önderliğe ve Önderlik sahasına ilişkin masalsı bir üslup ve dille anlattığı gözlemlerini ve anılarını dinledik.
Yeniden Güney'e, Heftanîn'e geçme kararı alan Botan, her bakımdan yıpranmış halimize bakarak bize:
"Siz de Güney'e gelin, biraz dinlenip toparlanırsınız orda." dedi. Güney'den getirdiği 30 kişilik grubumuzu Sinan arkadaşın komutasında orada bırakan Botan'la bizim birlik, topluca Güney'e, Heftanîn'e hareket ettik.
Kela Memê'nin, Güney geçiş hattından, milislerimiz ve halk, alanı tutan düşmana ilişkin istihbari bilgiler toplayarak, bizi bir birine devrederek, erzak vb. ihtiyaçlarımızı karşılayıp bize kuryelik yaptılar. 1990 Ağustos ayı başında sınırı geçerek Heftanîn-Sinat kampımıza ulaştık. Heftanîn-Sinat kampımız o sırada, Önderlik sahasından yeni dönen Hayri arkadaşın komutasındaydı.
Kendilerine not yazılarak, merkez toplantısına katılmaları için Güney'e gelmeleri istenenlerden, yalnızca Kara Ömer(Haydar Altun) arkadaş ile Doğan(Berkever) Sinat'a geldiler. Ötekiler toplantı için Güney'e gelemediler.

BEDRAN-ADEM YAMAN'IN İHANETİ

Biz, Güneye geçtikten bir süre sonra, Masîro-Textê Reşt'en Kato'ya çıkarken, düşmanla çatışmaya giren Ebubekir'in komutasındaki Üçüncü Cephe Anabirlik komutasındaki gücümüzden, 17 arkadaşın şahadet haberi geldi.
Masîro şahadetleri de tıpkı Komata'da olduğu gibi, yine komuta ihanetiyle gerçekleşmişti. Komata'da Suat'ın ihanetinin bir benzerini Masîro'da Anabirlik takım komutanlarından Bedran (Adem Yaman) göstermişti. Düşman, hareket halindeki Anabirlik gücümüzü bölmüş, çember içinde kalan gücün komutanı Bedran düşmana teslim olmuştu. Çember içinde komutasız kalan tümü askerlik yasasıyla yeni katılmış deneyimsiz arkadaşlar, düşmanın teslimiyet çağrılarına ateşle karşılık vererek, son mermilerine kadar savaşarak şehîd düşmüşlerdi.
O gün orada sorumluluğunu taşıdığı deneyimsiz arkadaşları yüz üstü bırakarak basit yaşam kaygılarıyla ihanete giden Adem yaman (Bedran) o günden beri JİTEM elemanı bir kontra olarak örgüte, harekete ve halka karşı her türlü suçu işliyor. Adem Yaman, dönemin JİTEM sorumlularından Binbaşı Cemal Öz'le birlikte, "Faili meçhul cinayetlerden" yargılanmaktadır.

SALATALIK KARAKOLUNA İKİNCİ EYLEM
Sinat'ta kısa bir süre dinlenip toparlandıktan sonra Botan, bana:
"Sınır hattında birkaç eylem yapın, daha sonra sizi yeniden Kuzey'e yollayacağız." dedi.
Sinat'ta sınır hattında göze çarpan tek hedef Kaniya Xiyara karakoluydu. Yaptığımız keşiften, askerlerin akşamüzeri karakolun önündeki sahada futbol oynadıklarını tespit ettik. Amacımız üzerlerinde psikolojik açıdan etkili olacak bir taciz eylemiydi. Uygun noktaya konumlandık. Akşamüzeri sahaya eşofmanlı iki kişi çıktı. Ardından takımlar geldi. Takımlarda herkes yerini aldığında, başlama vuruşunu bissivinkle biz yaptık.
 Sahanın tam ortasına düşen gülleyle ortalık toz duman oldu. Aynı anda taradıktan sonra Sinat'a, kampa döndük.

MERKEZ TOPLANTISI
Sinat'ta 3 aylık merkez toplantısı hazır bulunan üyelerle yapıldı. Merkez toplantısının sonuçlarını Botan, kamp yapısına düzenlediği toplantıda bize aktardı. Aktarımın içeriği 1990 sürecine ilişkin Önderlik çözümlemelerinin içeriği ile bu süreçte Önderlik sahasında yaşanan bazı önemli gelişmelerden oluşuyordu. Önderlik, 1990 sürecinde yaşananları "Taktik dışılık" olarak değerlendirip mahkum ederken: "Neden düşmanla onun belirlediği zeminde çatışmaya giriyorsunuz? Bu bizim taktiğimiz değildir. Bu tür çatışmalarda ısrarlı olanlara mermi vermeyiz. Toplu hareket etmeyin. Küçük gruplarla araziye dağılarak gerillayı uygulayın." diyordu.
Metin(Şahin Baliç), Önderlik sahasında, Önderliğin çocukluk arkadaşı Hasan Bindal arkadaşı katletmişti. Yargılanarak cezalandırılan Metin'in asıl hedefinin Önderlik olduğu belirtiliyordu.
Ayrıca Hogir(Cemil Işık) kaçmıştı. Önderliğin ve örgütün bu unsurlar üzerine giderek durumlarını açığa çıkarması hepimize büyük bir moral ve güç vermişti. Bu unsurların açığa çıkarılan durumlarını ülke yapısı olarak biz o zamanlar ideolojik, siyasi özünü, derinliğini görüp kavrayamasak da, sonuçlarını ağır ve yakıcı bir şekilde yaşıyorduk. Bu unsurların kadro ve halk yapısına verdikleri zararlar başlı başına bir araştırma konusudur.
Aktarımdan sonra, merkez toplantısında alınan kararlara göre gerekli düzenlemeler yapılırken, Kuzey'den etkili bir eylem haberi gelmişti. Arkadaşlardan daha sonra aldığımız bilgiye göre:
"Piling arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimiz Siirt-Garisa yolunu keserek bir düşman konvoyunu vurmuştu. Vurduktan sonra düşmanın üzerine giden

arkadaşlar, konvoyun komutanı bir binbaşı ve yanındaki iki subayın silahlarını ve cihazlarını da kaldırmışlardı.”
Botan’ın ifadesiyle, hem biraz dinlenmek hem de Botan’ı Güney’e geçirmek için geldiğimiz Güney’den, Celal’in komutasındaki gücümüzle yeniden Kuzey’e geçerek, Kela Memê’ye çıktık. Oradan Besta’ya geçtik. Besta ve çevresinde, Sinat’ta yapılan 3 aylık merkez toplantısına katılamayan Dr. Baran’a, Ebubekir’e ve Dr. Kendal’e Önderliğin dönem perspektiflerini ve talimatlarını içeren çözümlemeleriyle, Botan’ın her birine ayrı ayrı yazdığı notlarını ilettik.

HEZİL VADİSİNDE ÇATIŞMA
Sinat’ta, Botan’la yaptığımız toplantıda birlik olarak yine Faraşîn-Bêşebab hattına geçmemiz kararlaştırılmıştı. Görev alanımıza geçerken, yolda erzak aldığımız Pîran çıkışında düşmanla karşılaştık. Kısa bir çatışmanın ardından Bestler-Kani Bîkê tarafına geçtik. Takviye alarak peşimizden gelen düşman, Kani Bîkê’de bizi kuşatmaya aldı. Burada akşama kadar çatıştık. Akşam kuşatmayı yararak Mihri’ye indik. Buradan Kaplan noktasına çıktık. Kela Memê’nin eteğinde kendi başına kale gibi bir tepe olan Kaplan, başımız sıkıştığında sığındığımız bir yerdi.
Gece çıktığımız Kaplan tepesinde, sabah arazi keşfinde, tepenin düşman tarafından gece boyu kuşatılmış olduğunu gördük. Dört bir yanımız asker ve korucu kaynıyordu. Hemen savunma amaçlı çatışma düzeni aldık. Sabah üzerimize geldiler. Tepenin her tarafından üzerimize kalabalık kollar halinde geliyorlardı. Akşama kadar aralıksız ve çok şiddetli çatıştık. Botan’dan aldığımız cihazı Ali Hasan arkadaş kullanıyordu. Cihazla, düşman cihazını izlerken genel sonuçları bildiriyordu. Düşmanın ölü ve yaralıları vardı. 45 kişilik güçle çatıştığımız Kaplan’da biz kayıp vermedik.
Akşam hava kararınca, Kaplan tepesinden aşağı inmek için, başını Hazım Babat’ın çektiği Sêgirkê korucularının tuttuğu noktadan yüklenerek çemberi kırıp çıktık. Aşağıda Hezil suyunu geçerek Bestler tarafına, Diryan yamaçlarına geldik. Yamacın eteğinde akan Hezil suyunun kıyısındaydık.
Sabah gün doğarken, manga komutanlarımızdan Eşref arkadaş yanımıza gelerek, gece boyu üzerimize güç kaydırıp bölgeye yığınak yapan düşmanın, bütün alanı tutmuş olduğunu söyledi. Bulunduğumuz nokta olan Hezil suyunun karşı tarafı, Kela Memê’nin asi, sarp uçurum kayalıklarıydı. Kuşatma altında olmasak da, bu sarp kayalıkları tırmanamazdık. Hezil suyunun karşısında hiç şansımız yoktu. Suyun bizim bulunduğumuz tarafı düşman tarafından boydan boya tutulduğu gibi, üst kesimi Kela Memê’den geliş yönü de tutulmuştu. Önümüzdeki tek çıkış yolu, Hezil suyunun yatağında, suyun içinden aşağı inmekti. Hezil’in bu tarafı da Kela Memê tarafı kadar olmasa da sarptı. Hezil suyu, sarp yamaçların arasındaki derin vadinin içinden akıyordu. Tek sığınağımız vadinin derinliği, yamaçların sarplığıydı. Buna rağmen pek şansımız yoktu. Fakat başka hiçbir seçeneğimiz de yoktu. Bulunduğumuz noktada gün boyu kalamazdık. Böyle bir yerde düşmanla açık çatışmaya giremezdik. Gün boyu yaşanacak bir çatışmada imhadan kurtulamazdık.
Hezil suyunun içinde, aşağı doğru inerek şansımızı denemekten başka yapılacak hiçbir şey yoktu. O gün, orada bu karara vardığımız an daha dün gibi aklımda. Karar alındıktan sonra, hareket anında güç komutanı olarak Celal, son derece duygusal bir ifadeyle:
“Aramızdan kurtulan olursa partiye, ihanet olmadığını iletsin.” demişti. Gerçekten de Celal’in ifade ettiği kadar kritikti durumumuz. Hiç birimiz kurtulamayabilirdik. En yüksek olasılık buydu.
Bu koşularda bulunduğumuz yamaçtan aşağıda akan Hezil suyunun yatağına inmeye başladık. İnişte bizi fark eden düşman üzerimize ateş yağdırdı. Seri taramalar ve lav silahları, iniş halinde bulunduğumuz sırta ve vadinin içine ateş kusuyordu. Yoğun ateş altında Hezil suyunun yatağına indik. Vadinin tabanında,

suyun içinde olduğumuzdan, üstümüzden bize ateş kusan düşmanı göremiyorduk. Düşman da bizi açık hedef olarak göremese de, Hezil suyunun genişliği kadar daralan hedefin içinde olduğumuzu biliyordu. Yoğun ateş altında, yol verdiği kimi yerlerde Hezil'in kıyısında, hiç yol vermediği yerlerde suyun içinden aşağı inmeye devam ettik. Vadinin daraldığı bir yerde, üzerimize yağan ateş öylesine yüksek bir yoğunluk kazandı ki, olağan yaşamda insan, dar vadinin içinde bir birine karışarak mahşeri bir çatırtıya ve uğultuya dönüşen patlamalar ve yankılarından çıldırırdı.
Sırat köprüsü Hezil suyu, cehennem dedikleri de o anki Hezil vadisi olmalıydı. Oysa Hezil suyu yaşamın kaynağı, Hezil vadisi de cennetin ta kendisiydi.
Vadinin daraldığı, üzerimize yağan cehennem ateşinden sakınmakta iyice zorlandığımız bir yerden geçerken, Zerdeşt(Navyan) arkadaş omuzundan aldığı bir mermiyle önümde düştü. Zerdeşt arkadaş biksicimizdi. Onun omuzundan düşen biksisini aldım, kendisini kenara, bir kayanın siperine çektim. Hemen önümüzde yeniden genişleyen vadinin içinde Hezil suyundan bir gölet oluşmuştu. Göletin üzerine yağmur gibi mermi yağıyordu. Hezil vadisi, üzerinde patlayan silahların tarama tarrakalarıyla, bomba gümbürtüleriyle inim inim inliyor, her patlama vadinin yamaçlarında yankılanarak çığlıklara dönüşüyor ve bütün bunların yarattığı mahşeri çatırtı ve uğultuyla yer gök zangır zangır titriyordu. Durmamak, ilerlemek gerekiyordu. Yarası soğuduğunda, fazla kan kaybettiğinde Zerdeşt arkadaş yürüyemeyebilirdi. Koltuğuna girip onu gölete kadar çektim. Birlikte göletin içine daldık. Kurşun yağmurunun altında göletin dibinden düşmanın tuttuğu kıyı şeridine çıktık.
Göletten çıktıktan sonra bir süre ilerledik. Aramızda bize rehberlik eden milisimiz Mahmut Piranî vardı. Gücümüzün önünde yürüyen milisimiz Mahmut Piranî, yanındaki Kendo ve Halit arkadaşlarla, vadinin bu noktasında, üzerimizdeki sırtı tutan, biri üsteğmen dört kişilik Özel Kuvvet timini vurmuşlar, vadinin geçit vermeyen Kela Memê tarafından, çok küçük ve dar ama derin bir dere yatağının Hezil'e dökülen ağzından yukarı çıkmayı başarmışlardı.
Öncü milisimiz Mahmut Piranî ile Kendo ve Halit arkadaşlar, düşmanla burada şiddetli bir çatışmaya girmişlerdi. Biri üsteğmen 4 özel timin cesetleri vadinin içinde, suyun kıyısındaydı. Kela Memê'den inip Hezil'e dökülen küçük dere yatağının ağzını tutan milisimiz Mahmut Piranî ve arkadaşlar, bu noktaya ulaşan arkadaşları dere yatağından yukarı çekiyorlardı. Buraya ulaştığımızda önden yaralı Zerdeşt arkadaşı kucaklayıp, omuzlayarak yukarı uzattım. Milisimiz Mahmut Piranî ve arkadaşlar Zerdeşt arkadaşı yukarı çektiler. Biksiyi uzattım. Ardından da beni ellerimden tutup yukarı dere yatağının içine çektiler. Arkadaşların bu noktayı tutmalarıyla birlikte düşmanın tek taraflı ateşi altından çıkılarak, onunla çatışmaya girilmişti. Küçük ama derin kayalık dere yatağının içinde mevzilenerek, düşmanın karşı kıyıdaki mevzilerini vurmaya başladık. Özellikle biksi ve bissiving atışlarımıza hedef olan düşman mevzileri sinince, vadinin içinden gelen arkadaşlar rahatladılar.
Bütün arkadaşlar Hezil vadisinden Kela Memê tarafındaki dere yatağına çıktıktan sonra, dere yatağı boyunca Axyan mezrasına doğru çekildik.
Hezil vadisine girerken sabah saat 8 sularıydı. Kela Memê'den Hezil suyuna inen bu küçük dere yatağında, Axyan mezrasına doğru ilerlerken artık öğle sularıydı, güneş iyice yükselmişti.
Derenin içinde toplanan tüm arkadaşlar güçten düşmüştük. Celal, yanıma birkaç arkadaş alarak Axyan'dan erzak getirmemi istedi. Axyan'a doğru giderken, vadinin içinde Şervan(Zevkî) arkadaşı başından bir M-16 mermisiyle vurulmuş halde bulduk. Onu bulduğumuz anda hala yaşıyordu fakat durumu umutsuzdu. Şuurunu yitirmişti. Onu uygun bir yere çektik. Şervan arkadaş orada, kollarımızın arasında şehîd düştü.

Hezil vadisinin iki yakasında düşmanla karşılıklı birbirimizi görüp izleyebiliyorduk. Düşman dürbünlü silahlarıyla suikast yapıyordu. Görüntü veren Şervan arkadaş suikast atışıyla vurularak şehîd düşmüştü. Axyan'dan erzak alarak döndüğümüzde, Seyithan(Goyî) arkadaşın da Şervan arkadaş gibi görüntü verince, düşmanın suikast atışıyla vurularak şehîd düştüğünü öğrendik. Seyithan arkadaş evli ve çocuk sahibiydi.
Yoğun düşman ateşi altında Hezil vadisinden geçerken, Zerdeşt arkadaşın yanı sıra birçok arkadaş, kurşun veya mermilerle parçalanıp seken taş ve kaya parçalarıyla yaralanmışlardı.
Fakat en az iki buçuk–üç saat boyunca kesif ve cehennemi ateş altında taştan taşa, bir kaya kıvrımından ötekine siperlenerek, su içinde ve kıyıda yüzüp sürünerek geçtiğimiz cehennemde kayıp vermemiştik. Şimdi bu yamaçta iki şehîd birden vermek hepimizi zorlamıştı.
Şervan ile Seyithan arkadaşların naaşlarını uygun bir yere kaldırdık.
Önümüzde yükselen Mila Kurik'e çıkmakla, onun eteğindeki ormana girmek arasında seçim yapmak gerekiyordu. Orman fazla güvenli değildi. Mila Kurik'e çıkma kararı aldık. Gücümüzü Celal, Şerif ve benim komutamda üç gruba böldük ve üç koldan Mila Kurik'e çıkmaya başladık. Öğleden sonra 3-4 sularında düşman, 120'lik havanla Mila Kurik sırtlarında bizi vurmaya başladı. Geriden Hakim(Ziravikî) arkadaşın şehîd düştüğü haberi geldi. Yanımdaki Ali Hasan arkadaşa, Hakim arkadaşın naşını kaldırıp saklamalarını söyledim. Ali Hasan arkadaş geriye gitti. Bu arada 3 koldan hareket halinde olduğumuz Mila Kurik sırtlarında üzerimize yağan 120'lik havan mermileri etkili oluyordu. Belli bir mesafeyle paralel yürüdüğümüz Şerif arkadaşa ulaşarak:
"Kanatlara çekilelim havan etkili oluyor." dedim. Şerif arkadaş:
"Görüntü vermeyelim, yerimizde kalalım, fazla uzun sürmez." dedi.
Tekrar yerime dönüp mevzime yattım. Havan atışları yoğunlaşarak sürerken, üzerimize yağan güllelerden biri, yakınımda mevzilenip yatmış olan Nizar(Bêşebab) arkadaşın sırtına düştü. Nizar arkadaşın havada gördüğüm parçalarını arayıp bulma imkanımız olmadı... O koşullarda şehîdlerimizin, uğrunda canlarını verdikleri Kürdistan toprağına veremediğimiz naaşlarını, hiç değilse uygun bir kaya altına kaldırıp çevresini taşlarla kapatıyorduk. Naşının parçaları Mila Kurik sırtlarında dağılan Nizar arkadaşa bu kadarını da yapamadık...
Birkaç metre mesafeyle, yan yana paralel yüzükoyun yattığımız yerde sırtına düşen havan güllesiyle parçalanan Nizar arkadaşın en son havada gördüğüm parçalarını bir daha göremedim. Üzerimize yağan havan mermileri bu kadar isabetli ve etkili olunca, gelen güllelerin kolaylıkla duyabildiğimiz ıslık gibi keskin seslerine göre kendimizi yere atıp kalkarak nokta değiştirmeye giriştik. Çekilirken çok yakından duyduğumuz, hemen üzerimize geldiğini hissetmekten de öte, net olarak anladığımız bir güllenin sesiyle kendimizi yere attık. Nerdeyse bizimle birlikte yere düşen gülle, Canşir arkadaş ile aramızda patladı. Ayağa kalktığımda bütün arkadaşlar kalkmış, belirlediğimiz yönde hızla koşarken, Canşir arkadaşın kalkmadığını gördüm. Yanına gittim:
"Heval Cafer, ben kalkamıyorum, beni kaldır." dedi. Bu arada vücudunu yokladım, görünürde yarası yoktu.
"Yaran nerende heval Canşir?" diye sordum.
"Yaram yok ama kalkamıyorum." dedi. Canşir arkadaşı kucaklayıp omuzuma aldım. 120'lik havanın sürekli dövdüğü koordinattan çıktık. Mila Kurik'in öte yakasından aşağı inmemiz gerekiyordu. İniş yönümüzü belirledikten sonra, yanımdaki Canşir arkadaşa durumunu sordum. Kalkamadığını, kendisine yardım ederek ayağa kaldırmamı istedi. Ellerinden tutup denedik. Fakat Canşir arkadaş yere basamıyor, ayaklarının üzerinde duramıyordu. Vücudunu tekrar kontrol ettim. Hiçbir yara, kan izi yoktu. Kendisine yeniden: "Ağrıyan, yanan bir yerin var mı?" diye sordum. Olmadığını söyledi. Canşir arkadaşın 5 duyusu işliyordu. Bilinci

yerindeydi. Fakat ayağa kalkamıyordu. Ben onu kucaklayıp diktiğimde ayaklarının üzerinde duramıyordu.
Newroz(Şirnex) arkadaş ikimizin silahlarını aldı. Ben de Canşir arkadaşı yeniden kucaklayıp omuzuma aldım. Mila Kurik'den aşağı defalarca mola verip dinlenerek bir saatten fazla yürüyerek indim. Aşağıda Canşir arkadaşı Geliyê Hejîrkê deresinin kıyısında uygun bir noktaya yerleştirdik. Yanına iki arkadaşı görevli bırakarak ilerledik. Çevreye hakim uygun bir sırtta konumlandık.
Burada, Axyan'dan aldığımız erzaktan arta kalan biraz mercimek ile tuz, görevli arkadaş tarafından herkese dağıtıldı. Herkesin sırayla uzattığı tek elinin avucuna, görevli arkadaş biraz çiğ mercimek koyuyor, üzerine de bir tutam tuz serpiyordu. Hepimiz oturduğumuz yerde dinlenirken, avucumuzdaki, üzerine tuz serpili çiğ mercimekleri, dilimizin ucuyla banıp yalayarak ağır ağır yedik. Ağzımızda, dişlerimizin arasında ezilen tuzlu mercimek taneleri olağan yaşamda hiç kimsenin asla tahmin edemeyeceği kadar lezzetli ve doyurucuydu. Mercimeklerimizi birer ikişer taneyle yerken, hava kararmış artık akşam olmuştu. Mila Kurik'den inen izlerimizi izleyen düşman sabah iki koldan geldi. Üzerinde konumlandığımız sırtın iki yanına birer kol halinde girdi. Bulunduğumuz noktadan düşmanın iki yanımızdaki kollarıyla da aramızda bir taş atımlık mesafe vardı. İki taraftan da onları çıplak gözle görüyorduk. Asker ve koruculardan oluşan düşman güçleri arasından Sêgirkêli korucu başı Hazım Babat'ı tanıyan arkadaşlar oldu. Sırtta bulunduğumuz noktada, ölümüne son bir çatışma için mevzilendik. Düşmanın iki kolu da kalabalık olduğu gibi, yakın çevreden bir çatışma için yüzlerce kişilik takviye alabilecek durumdaydı. Bundan sonrası için durumumuz pek umutvari değildi. Cephanemiz sınırlıydı. Erzakımız hiç yoktu. Aşırı yorgunduk. Bu koşullarda çıkacak bir çatışmadan sağ çıkma şansımız hiç yoktu. Son mermimize kadar savaşarak şahadete gidecektik ve elbette düşmana da bunun bedelini ziyadesiyle ödetecektik. Ne var ki düşman, geldiği gibi iki yanımızdan da gitti. Neden böyle oldu? Bunu hiç anlayamadık. İzimizi mi kaybettiler. Belki de iz sürücüleri yurtsever biriydi. Düşmanı yanlış yönlendirdi…
Düşman iki koldan çekip gittikten sonra, yanına bir grup arkadaşı alan Celal, erzak için bu defa kendisi çıktı. Dönüşte üç tane koyun getirdi. Noktada koyunun biri kesilirken, bunu gören öteki iki koyun noktadan kaçtı. Kaçan koyunların peşine düşen arkadaşlar onları yakalayamadılar. Kaçan hayvan keçi olsaydı bu anlaşılır bir durum olurdu. Fakat besili iki koyunun yakalanamaması, arkadaşların açlık ve yorgunluktan ne denli takatsiz kaldıklarının çarpıcı bir göstergesiydi. Güvenlik nedeniyle koyunları silahla da vuramamışlardı. Yorgunluktan perişan bir halde noktaya döndüklerinde, arkadaşlar aynı zamanda çok mahcuptular. Onlara sorun olmadığını belirterek tek koyunla yetindik.
Pişen etten bir parça alarak, Canşir ile yanındaki arkadaşlara gittim. Onlar bizim yerimizi bilmiyorlardı.
Yanlarına vardığımda, görevli iki arkadaşı görünce hissetim. Ağlamışlardı ve hala ağlamaklıydılar. Bana Canşir'in sabaha karşı şehîd düştüğünü söylediler.
İnsan savaş koşullarında, üstelik bir de komuta düzeyinde yetki ve sorumluluk sahibi ise, kişisel duygularını(Her ne yönde olursa olsun) göstermemek, sadece yapıdan değil, çoğu zaman kendinden bile gizleyerek bastırmak zorundadır. Öyle ki bu zamanla bir alışkanlık olur, hatta bir kişilik özelliğine dönüşür.
O zaman, o koşullarda, görevli iki arkadaşı gib, Canşir'e ilişkin duygularımı dışarı vurup gösteremezdim. Onlarla birlikte ağlayamaz, ağlamaklı olamazdım. Vücudunda bir sıyrık bile yokken yanı başında patlayan havan güllesinin basıncıyla felç olup kısa süre sonra da şehîd düşen Canşir arkadaşın naşını, Mila Kurik'in eteğinde, Geliyê Hejîrkê'de toprağa verdik.
Canşir(Tayî) arkadaş 15-16 yaşındaydı. Sarışın, yakışıklı ve pek güzeldi. Yönetim ve yapı olarak hepimiz Canşir arkadaşı çok severdik. Canşir'i tanıyıp da sevmemek mümkün değildi. Çok zeki ve iyicil, cana yakındı.

Onu Hiror'da eğitim devresinde tanımıştım. Musa(Bêşebab-Pîrosa) arkadaşın takımındaydı orada. Canşir, keskin ve kıvrak zekasıyla her şeyi algılayıp, düzeyine göre kavrarken, Takım Komutanı Musa arkadaş, içinden çıkamadığı kapalı dünyasında, sorunlara ve durumlara derin bir kuşku ve kaygı içinde bakarak kapalı tutardı kendini. Bu durum takım komutanı ile şervanı arasında hoş bir rekabet ve çekişmeye yol açardı.
Musa arkadaş 25-26 yaşında, 1.90 boyunda, çok güçlü ve iri kıyım bir arkadaştı. Yapının tahriklerine kapılarak Canşir'e tepkilenir, Canşir de ona yanıt verince çekişmeye başlarlardı.
Musa arkadaş Kaşûra'da şehîd düşmüştü. Canşir arkadaş da burada şehîd düştü. Ben de Canşir arkadaşı çok sevmiştim.
Mila Kurik'de havan atışlarından Aysel(NihikÎ) ve Xanim (Spêrtî) arkadaşlar da yaralanmışlardı. Hezil'den çıkarken yaralanan arkadaşlar da vardı.
Yaralılarımızın pansuman ve ilaç ihtiyaçlarını karşılamak gerekiyordu. Canşir arkadaşın naşını Geliyê Hejîrkê'de toprağa verdikten sonra Mijîn köyüne gittik.
Mijîn'de halk bizi bağrına bastı. İhtiyacımız olan sıhhi malzeme ve ilaçlar ile erzakımızı sağladılar. Yaraları ciddi olan arkadaşları Güney'e, Heftanîn'e gönderdik.
Mijîn yakınında konumlandığımız noktada halkın her bakımdan yakından ilgisiyle toparlandık. Burada yaptığımız yönetim toplantısında intikam eylemi için karar aldık. Eylem için Serbest(Hilalî) arkadaşın komutasındaki gücümüzü çağırdık.

EMNİYET AMİRİ
Eylem hedefimiz Bêşebap-Uludere yoluydu. Yolun, Kela Memê ile Tanin arasından geçen hattını keserek, araçları kontrol edip halka propaganda yapacaktık. Yolu keseceğimiz noktanın hemen yakınında Tanin taburu vardı. Düşman, taburun önünden geçen yolun kesildiğini öğrenip mutlaka üzerimize gelecekti. Eylemde en önemli hedefimiz üzerimize gelecek olan bu düşman gücüydü.
Planlamaya göre, taburdan gelecek olan düşmanın müdahale gücünü vurmak için, uygun noktaya Serbest arkadaşın komutasında bir grup arkadaş mevzilendi. Yolun Uludere tarafını da başka bir grup arkadaş tuttu. İki grup arasına güvenlik koyduk. Tanin ile Kela Memê arasında, derin bir vadiden geçen yolu, öğleye doğru saat 10-11 sularında kestik. Yolun her iki tarafında biriken arabalarda, kimlik ve bagaj kontrolüne başladık.
Verilen talimata göre, devlet görevlisi, korucu ve bir de Jirkî aşiretinden olanlar özel bir yerde güvenlik altında tutulacaklardı. Genel olarak halk da, yolun kıyısında belirlediğimiz bir düzlükte toplanarak, onlara eylem ve mücadale amaçlarımız doğrultusunda açıklama ve propaganda yapılacaktı.
Araçlardan birinden, sivil ve iyi giyimli, bakımlı, Türkiye doğumlu, Kürtçe bilmeyen birini arkadaşlar devlet görevlisi olduğu şüphesiyle getirdiler. Ona, kim olduğunu ne maksatla burada bulunduğunu sorduk. Tüccar olduğunu söyledi(!). Besbelli ki, hiç ilgisi yoktu! Biraz sıkıştırınca; Uludere Emniyet Amiri olduğunu, söyledi. Silahını sorduk; Arabada, koltuğun altına gizlediğini, söyledi. Arabada gizlediği yerden beylik tabancasını aldık. Amir, neredeyse iki metre boyunda, iri kemikli, şişman denilecek kadar etli biriydi.
Kontrole takılan araçların içinden, Jirkî aşiretinden iki kişi çıktı. Bunlardan biri, daha önce saflardayken kaçıp, düşmanla çalışan bir kontraydı. Arkadaşlar onu hemen tanıdılar. Orada yapılan kısa soruşturmalarında, ikincisinin de, JİTEM için çalıştığı anlaşıldı. Emniyet Amiri ile birlikte onları da güvenlikte tuttuk.
Araçlardan çıkararak, belirlenen düzlükte topladığımız halkın önünde cephe bayrağımızı açtık. Celal, eylem ve amaçlarımız üzerine kısa bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından halkın arasına katılarak sohbet ettik.

Halkla geliştirdiğimiz propaganda amaçlı sohbetlerimizde, içe dönük ve örtülü yaşanan bir çok duygu, derinden yaşandığı için olsa gerek, bütün bastırılma çabalarına rağmen, ses tonundan, jest ve mimiklerden dışa dökülüyordu. Yaşlı bir ananın, elimi iki elinin arasına alıp, gerçekliğimi sınamak ister gibi şefkatle sıvazlayarak sıkarken, bana bakışlarındaki o şaşkınlık ve sevinç gözyaşlarını unutamam. Kürdistan'da kadının hayfı, insanlığın ahıydı bu gözyaşlar. Pek çoğu, anlaşılır nedenlerle göstermemeye çalışsa da, sevinçten gözlerinin içi gülüyordu. Halkla sohbetimiz sürerken, Uludere tarafından bir bissivink atışı duyuldu. Uludere'den gelen bir araç, yolun kesildiğini anlayınca geri dönüp kaçmak istemiş. Dur ihtarlarına uymayınca, arkadaşlar da arkasından bissivinkle vurmuşlar.
Patlamanın taburdan duyulmaması mümkün değildi. Buna göre toparlandık. Beklediğimiz gibi, taburdan müdahale için düşman gücü geldi. Serbest arkadaşın komutasındaki pusu grubumuz da düşmanı yakın mesafeden etkili bir şekilde vurdu. Burada, arkadaşların üzerlerine giderek silahlarını kaldırdığı biri rütbeli 4 asker dışında, düşmanın başka kayıpları da vardı.
JİTEM ajanı iki Jirkîli, orada infaz edildi. Emniyet Amirini de tutsak olarak alıp, Kela Memê eteğinden, Güney Kürdistan'a hareket ettik. Eylem noktasından çıktıktan sonra vediğimiz ilk molada Celal, komiserin güvenliğinden beni sorumlu kıldı. Yanımızda, Mijinîli milislerimiz vardı. Onları köylerine yolladık. Uludere merkezinin altından dolanarak, Çiyayê Kalikê'ye çıktık. Güney Kürdistan(Irak) sınırına 4 saat mesafede bulunan Kalikê dağının sınıra bakan tarafındaki Kalikê köyüne geldik. Kalikê'de halk bizi coşkuyla karşıladı. Eylemi, biz gelmeden önce öğrenmişlerdi. Kalikê köyünün kenarında bir evi ayarlayarak, Komiseri buraya yerleştirdik. Celal de yanımıza geldi.
Eylem yerinden, Çiyayê Kalikê'ye kadar, sert bir arazide 8 saat boyunca yürümüştük. Aslında mesafe çok daha kısaydı. Fakat güvenlik nedeniyle dolambaçlı bir hat izledik. O gece, hayatının yürüyüşünü yapan komiser tutsağımız, doğal olarak çok zorlandı. Zorunlu olarak belli bir tempoyla yürüdüğümüz o sert arazide, topuklu iskarpinleri içinde isyan eden ayakları, yol boyu kendisini taşımayı defalarca reddetti. Her defasında ona gereken yardımı kendim yaptım. Sarp kayalık, sorunlu yerlerden geçerken koluna girdim. Başlangıçta, ellerini arkadan bağlamıştık. Arazide bu kadar aciz kaldığını görünce ellerini çözdüm. Yol boyu, ona hiçbir şekilde, sözlü ya da fiili, kötü bir davranışta bulunmadık.
Komiser de bize hiç sorun çıkarmadı. Bizim zorunlu tempomuza ayak uydurmak için, olağan üstü gayret sarfettti. O yürüyüş temposu içinde aşırı yorgunluk ve kanbasıncı, kaçınılmaz olarak yaşadığı ölüm korkusunu bile bastırmış olmalıydı. Kalikê köyünde elektirik vardı. Tutsağımız köyün kenarında düzenlediğimiz evdeki yeterli imkanlarla temizliğini yaptı. Kendisine hazırladığımız odada, kendisi için kurulan sofrada yemeğini yedi. Kapısını kapatarak dinlenmesini sağladık.
Tutsağımız odasında dinlenirken, Kalikêhalkı eve akın etti. Bu gibi konularda bizim yapının ağzında bakla ıslanmaz. Kela Memê ile Tanin arasında, sanki eşi benzeri görülmemiş bir "Tür" yakalamışız gibi, dağıldıkları evlerde halka her şeyi ayrıntılarıyla ve abartarak anlatmışlardı. Arkadaşlardan dinledikleri karşısında, merakını yenemeyip eve akın eden Kalikê sakinleri, içeride dinlenen tutsağımız üzerine benden daha fazla ve ayrıntılı bilgi sahibiydiler. Tek eksikleri, hakkında her şeyi bildikleri tutsağımızı, henüz hiç görmemmiş olmalarıydı. Zaten buraya da, kendilerince pek mühim olan bu eksiklerini tamamlayıp gidermek için akın etmişlerdi. Yetişkin genç kadın ve erkekler gece kapının önünde, elektirik ışığında toplanmışlardı ve polisi görmek istiyorlardı. Celal:
"Ma heval, maymun değil, ayı değil, o da bizim gibi bir insan! Nesini göreceksiniz, siz hiç insan görmediniz mi?" diyerek, meraklı Kalikêlilerin taleplerini reddedti. Kalikêliler:

“Ma heval, misafirimizdir! Bir hoş geldin diyelim, ayıp olur.” diyerek, ısrar ettiler. Bunun üzerine Celal, kapının önünde, ziyade küşümlenerek:
“Ne misafiri heval, adam esirdir!” dedi.
Kalikêliler bu kavramı anlasalarda, kabullenmediler. Bizim toplumsal belleğimizde, zihniyet yapımızda esaret ve kölelik olgusu yoktu. Bu yüzden:
“Ma ne olursa olsun insandır heval, ne olmuş… Esir de olsa bir merhaba verelim, bir hoş geldin diyelim.” diye, direttiler.
“Hiç hoş gelmedi! Adamın yolda içi dışına çıktı, perişan oldu. Şimdi yorgunluktan ölü gibi yatıyor! Burada durmayın, siz de gidin yatın.” deyince, Celal’i aşamayacaklarını anlayan Kalikêliler, çaresiz evlerine dağıldılar.
Düşmandan olduğu gibi, Kalikêlilerin büyük ve derin merakından da kaçırdığımız komiseri alarak tekrar yola çıktık. Kela Spî ile Bazenîk arasında uzanan Sinat vadisinden Güney Kürdistan’a geçtik. Sinat kampımıza ulaştık.
Kampta, Anabirlik yönetimi olarak, bizimle bir toplantı yapan Botan’a faaliyet raporumuzu sunduk. Botan ertesi gün:
“Polisi getirin de görelim.” dedi.
O gün Sinat’ta hava kapalıydı. Yağmur çiseliyordu. Kampta tuttuğumuz mangadan komiseri aldım, yönetime götürdüm. Yolda, komiser, büyük bir kaygı içinde bana, kendisini nereye götürdüğümü, sordu. Ona, durumu izah ettim.
Yönetim yeri, kampın bir yanında yükselen kayalıkların dibindeydi. Yönetim yerinin önünde, yanmakta olan ateşin başında Botan yalnızdı. Geldiğimizi görünce ayağa kalktı, komiserle tokalaşırken ona:
“Buyurun, oturun.” diyerek yer gösterdi.
Ben görevli olarak, elimde silahımla hemen yanlarında ayakta durdum. Botan, esir polise:
“Yolculuğunuz nasıl geçti? Sağlığınız nasıl?” gibi sorular sordu. Komiser, soruları tedirgin halde yanıtladı. Botan:
“Bizi tanıyormusunuz?” diye sordu. Polis:
“Evet.” dedi. Botan da ona:
“Burada bizim esirimizsiniz. Size, Cenevre anlaşmalarının gereklerinden daha iyi davranılacaktır. Size, işkence vb. hiçbir şekilde kötü muamele yapılmayacaktır. Burada kaldığınız sürece temel ihtiyaçlarınız, imkanlarımız ölçüsünde tarafımızdan karşılancaktır. Sizin buradaki varlığınız ve sağlık durumunuz uluslararası aracı kurumlar üzerinden devletinize bildirilecektir. Şartlarımızı kabul ederlerse, sizi onlara teslim edeceğiz.” dedi.
Bu açıklamadan sonra Botan, komisere:
“Yol boyunca herhangi bir kötü muamale gördünüzmü?” diye sordu.
Artık epeyce rahatlamış olan komiser, dönüp bana bakarak:
“Hayır! Sağolsunlar, hiçbir kötülüklerini görmedim.” dedi. Botan:
“Bir ihtiyacınız, isteğiniz var mı?” diye sordu. Komiser:
“Hayır, teşekkürler. Bir isteğim yok.” diye cevapladı. Botan:
“Olursa çekinmeyin söyleyin.” dedi.
Bu görüşmeden sonra esirimizi alıp, onu kamp yönetimine teslim ettim.

GÜNEY’DE DURUM VE BAZI FAALİYETLER
1990 yılının ekim ayının ortalarıydı. Botan, bizim birlik yönetimiyle bir toplantı yaparak yeni düzenlemelere gitti. Buna göre:
Birlik komutanımız Celal(Şırnax) ile ben Güney’de, Sinat kampımızda kaldık. Şerif(Goyî) ile Ciwan (Amed) arkadaşların komutasında 30 kişilik bir gücün Kuzey’e, Bêşebap’a gitmesi kararlaştırıldı. Şerif arkadaş askeri sorumlu , Ciwan arkadaş siyasi komiserdi.
Botan, Celal ile bana da hareketli bir birlikle sınır hattında güvenlik ve eylem görevi verdi.

Bu arada kampımız, Sinat'tan Haftanin'in Keşanê mıntıkasına taşındı. Kampta çok ciddi erzak sorunumuz vardı. Öyle ki, erzak ve genel lojistik durumu kimi zaman Kuzey'den daha ağırdı.
Irak'a, ABD öncülüğünde BM ambargosunun başladığı dönemdi. Kendisine uygulanan uluslararası ambargoya karşı Irak- Saaddam yönetimi de, ülke içinde gıda maddelerinin alım-satımı, dolaşımı üzerine özel tedbirler geliştirmişti. Baas yönetimi, özellikle Güney Kürdistan'a karşı çok sıkı bir gıda ambargosu uyguluyordu. Güney'de halk ve peşmergeler açlıkla karşı karşıyaydı. Temel ihtiyaçlar Kuzey'den kaçakçılıkla temin edilmeye çalışılıyordu.
Bu koşullarda, siyasal yaşamının ilginç falsolarından birini daha sergileyen Botan, erzak sorununu çözmek için, Saddam'ın Baas güçleriyle işbirliği içinde olan Güneyli caşlarla (işbirlikçiler) ilişki kurarak, onlarla esir polis karşılığında erzak takasına gitti. Botan, esir polisi caşlara vererek karşılığında onlardan erzak aldı. Elbette caşlar da, Botand'an erzak karşılığında aldıkları esir polisi, iyi bir karla T.C'ye pazarlayacaklardı.
O günlerde 30-40 kişilik Hareketli Birliğimiz ile sınır hattında dolaşarak düşman karakollarını taciz ettik. Bize yeni gelen seksenlik havanlarımızı Hedriş karakolu üzerinde denedik. Sonuçlarını tespit edemesek de epeyce etkili olmuştu.
Elcan karakolunu keşfederken, arazide yüze yakın koyundan oluşan bir sürü gördük. Dürbünle sürünün çevresini izledim. Hiç kimse yoktu. Karakol çok yakındı. Halk, hayvanlarıyla karakolun bu kadar yakınına gelmezdi. Sürünün karakola ait olduğu belliydi. O anda bu sürüye el koymak en etkili eylem olurdu.
Araziye sızarak, koyunları önümüze katıp sürdük. Ancak o zaman, arazinin bir yerinden bir asker çıktı. Bizi görünce karakola kaçtı. Karakoldan bir grup askerle tekrar araziye çıktıklarında, biz sürüyle bir hayli yol almıştık. Peşimize düşmeye kalkışan bu askerlere taciz ateşi açtık. Üzerimize gelemediler. Tabi koyun çobanlığını bile beceremeyen seme Memed'in askerliği kesinlikle yanmış olmalıydı. O yokluk günlerinde, bu koyunlar öyle makbule geçti ki, eylemimizi bütün yönetim ve yapı taktir ve şükranla karşıladı.
Ekim yağmurları çoktan başlamıştı. Botan, Uludere'ye geçerek halk arasında dolaşmamızı, toplantılar düzenleyip, birkaç tane de uygun eylem yapmamızı istedi. Botan'ın, böylesi bir "Ismarlama" tarzı vardı.
Bu defa, bir takım güçle yalnız beni görevlendirmişti. Bir takım arkadaşla Uludere tarafına geçtik. Alanda dolaştık, toplantılar yaptık. Gittiğimiz her yerde halk gergindi. En son toplantı içinKalikê'ye çıktık. Alandaki varlığımızı ve faaliyetlerimizi haber alan Hazım Babat'ın çevresindeki Sêgirkê çeteleri bize pusu kurmuş, alandaki milislerimiz de bizi ayrıntılarıyla bilgilendirmişlerdi. Aldığımız bilgilerle biz, Sêgirkê çetelerini kendi pusularında basarak vurduk. Altı kayıp verdiler, yaralıları da vardı. Hazım Babat'ın JİTEM eliyle uyguladığı baskılardan bunalan halk bu eylemle moral alarak rahatlamıştı. Yeniden Kalikê'ye çıktık. Kalikê,Uludere şehir merkezine hakim dik ve asi bir tepeydi. Buradan, gece izli mermilerle, Uludere'deki devlet binalarını hedef alarak taciz ettik. Keşanê'ye kampa döndük.

ŞİYAR ARKADAŞLA SON BİR DEM
Kampa döndüğümüzde, bizi Şiyar Kazım Kulu) arkadaş karşıladı. Biz Uludere'de pratikteyken, Önderlik sahasından gelmişti. Şiyar arkadaş, gerçekten eşitlikçi yaşam eksenli bir zihniyet sahibi, güzel ruhlu bir kişilikti. Yapısal olarak ana-erkil kültürüne sahip olmayan birinin, hangi koşulda olursa olsun, insanların yaşamlarına bu denli girip katılabilmesi, onları bu kadar içten, candan kucaklayabilmesi mümkün değildi. Tıpkı daha önce Cûdî'de olduğu gibi, hepimizi ayrımsız ve candan duygularla kucaklayarak, önce yorgunluğumuz ve açlığımızla, ardından yaşamımız ve pratiğimizle, bir ananın çocuklarıyla ilgilenmesi gibi ilgilendi.

Kaynaktaki Dimilî kadının ahlakı, duruşu ve davranışı vardı onda…
Uludere'den kampa gelişimizde bizi karşılayan Şiyar arkadaş, kampta birlikte kaldığımız kısa süre boyunca da, yönetimdeki resmi çalışmalarını tamamladıktan hemen sonra, hergün yapının içine katılır, aramıza, içimize, yaşamımıza girerdi. Hepimizle toplu ve tek tek her şeyi konuşur ve herşiyimizi paylaşırdı. Şiyar arkadaşla her konuşma mükemmel bir terapiydi. Onunla konuşurken, sorunlarınızı paylaşarak aştığınızı hisseder, aynı zamanda kendinizi, kişiliğinizi görürdünüz. Onu dinlerken ondan güç alır, sevildiğinizi hisseder ve değerli olduğunuzu anlardınız. Çalışmalarının sonunda bize, arkadaş yapısına her gelişinde, bir önceki gün kaldığımız yerden tartışma ve sohbetimizi sürdürürdük. Kuzey'e ilişkin her şeyi, yaşamın ve mücadelenin bütün ayrıntılarını sorup öğreniyordu. Bir defasında bize:
"Önderlik sahasında, başta Önderlik olmak üzere hiç birimiz, bir gün olsun rahat bir uyku uyuyamadık. Kuzey'de girdiğiniz çatışmaları büyük bir heyacan ve kaygıyla izledik." dediğini anımsıyorum.
Şiyar arkadaş, Önderlik sahasından ülkeye, PKK 4. Kongesi hazırlıkları için, Önderlik tarafından verilen özel görevle gelmişti. Ülke sahasından 4. Kongre için seçilecek delege konferanslarının hazırlanması ve delegelerin kongreye ulaştırılmasıyla görevliydi.
Şiyar arkadaş, bu görevle Heftanîn'den Kuzey'e geçti. Ekim ayı sonlarıydı. Şiyar arkadaşla bu son görüşmemiz oldu. Dêrsim'e geçen Şiyar arkadaş, buradan Önderlik sahasına dönüşünde, ekim 1992'de Gabar'da, Çîyayê Dêra'da şehîd düştü.

CUMA ARKADAŞLA

Şiyar arkadaşın 4. Kongre hazırlıkları için Kuzey'e geçişinden kısa bir süre sonra, Kuzey'de seçilen kongre delegeleri Heftanîn-Keşanê kampımıza gelmeye başladılar. Bunlar arasından, Kara Ömer(Haydar Altun), Otomatik Mervan ve Dr. Baran arkadaşlar ile Ebubekir, Bilge ve Doğan'ı(Berkever) anımsıyorum. Keşanê'ye, Kuzey'den peyder pey gelen delegelerin yanı sıra, Önderlik sahasından gelenler de oldu.
Bir sabah, içtimadan henüz döndüğümüz mangamızda otururken, Cuma(Cemil Bayık) arkadaş giriverdi içeriye. Cuma arkadaşı hiç beklemediğim bir anda böyle birden bire karşımda görüverince, o an kapıldığım sevinç duygularımı ve heyecanımı anlatamam…
1989'da, Önderlik sahası ile ülke sahası arasındaki bağlarımız kesilmişti. Önderlik perspektiflerinden, Önderlik çizgisini ülke yaşamı ve pratiğinde uygulayacak bir taktik önderlikten–öncüden yoksun koşullarda, içten içe örtülü ve derin bir yalnızlık psikolojisine kapılmıştık. O koşullarda bizi, zalim ve namert düşmanın dayattığı kuralsız savaş, ölüm, açlık, soğuk değil ama farkında olmadan içten içe kapıldığımız bu yalnızlık duygusu zorluyordu.
Beni içsel olarak büzüp, kasarak zorlayan bu yalnızlık duygusunu Cuma arkadaşı karşımda görüverince derinden kavradım. Cuma arkadaş, özgürlük hareketimizin başından beri, Önderlik güneşimizin huzmesiydi. Bizim şafak yıldızımızdı…
Resmiyet gereği hiçbirimiz renk vermesek de, resmiyet maskelerimizin altında hepimizin içi pür neşeydi. Cuma arkadaş hepimizle tek tek ilgilendi, durumlarımızı sordu. Ona elbetteki:
"Heval Cuma, durumlar bildiğiniz gibi değil. Önderlikten ve öncülükten uzakta yıprandık, yalnız kaldık, daraldık" diyemedik. Usulen "iyi" olduğumuzu belirttik.
Cuma arkadaş o sabah, mangamıza, atılım komutanımız Egîd arkadaşın, keşif gruplarımızın başında Botan'a girdiği 1983 günlerinden beri emektar milisimiz olan Muhammed Halit İke ile gelmişti.

Keşanê'ye gelir gelmez, genel duruma müdahale eden Cuma arkadaş, bana da: "Sen Önderlik sahasına gideceksin." diyerek, beni kendi yanına, mangasına aldı. Bu kadar yakınında olunca doğal olarak, Cuma arkadaşın kampa ve genel duruma müdahalesini de yakından gözledim.
Cuma arkadaş, önce kamptaki bütün mangaları tek tek dolaştı. Arkadaşlara durumlarını sordu, sorunlarını dinleyerek görüş ve önerilerini aldı. Genel arkadaş yapısını, yaşamı görüp izledi. O günlerde Cuma arkadaşın, mangada son derece düşünceli bir halde:
"Arkadaşların, yapının genel durumu iyi görünmüyor. Böyle olmaz, bu durumu hızla aşmamız lazım." dediğini anımsıyorum.
Cuma arkadaş böyleydi. Bizi, arkadaş yapısını anlaması için yakından bir kez bakıp görmesi yeterdi. Durumlar gerçekten iyi değildi.
Cuma arkadaşın müdahalesi ile birlikte başta Botan(Nizamettin Taş) olmak üzere, bütün yönetim rapor sürecine girmişti. Hepsi mangalarında raporlarını yazıyorlardı.
Bu yoğun müdahale sürecinde mangada, Botan'dan ayrıntılı bilgi alan, genel sorunları ve konuları konuşup tartışan Cuma arkadaş, Botan'dan; esir komiserin erzak karşılığında Güneyli caşlara verildiğini öğrenince, önce çok şaşırdı, sonra da kapıldığı öfkeden küplere binerek Botan'a:
"Sen çocuk musun? Cahil misin? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Erzak dediğin nedir? Olanla, kendi kaynaklarından gelenle yetinirsin! Olmazsa yemeyiverirsin! Esir konusu ilkesel bir konudur! Böyle bir konu erzağa feda edilir mi!" dedi.
Ama olan olmuştu. Botan için esas olan beslenme, yeme içme yani erzak sorunuydu. İlke denilen şey zihinden, can dediğin şey de boğazdan gelirdi. İlkenin karın doyurduğu görülmüş şey miydi… Mesela bütün ilkeleri lojistiğe teslim etsen, hepsinden bir lalik murtuka bile çıkmazdı (!) Botan, ilkeler üzerine bize derin çözümlemlerle yüklü dersler verse de, zihniyeti-mantığı böyle işliyordu.
Önderliğin büyük emeklerine rağmen, kendini görüp yakalayamayan Botan, sonunda boğazının uğruna savruldu saflardan. "Deveyi yardan(uçurumdan) uçuran, bir tutam ottur" derler.
Esir polis vakasını öğrendikten hemen sonra Cuma arkadaş, genel kamp toplantısını düzenledi ve bu toplantıda:
"Kongreye kadar herkes görevsizdir!" dedi. Böylelikle görevden alınan yönetimin yerine, 4.Kongre için Hazırlık Komitesi oluşturuldu. Hazırılık Komitesi kongreye kadar genel yönetimi de üstlendi.

BİR KIRTIK SABUN
O günlerde çok yoğun bir çalışma temposu içinde olan Cuma arkadaş, genel temizlik günü banyo yapmak istedi. Banyo teşkilatımız yoktu. Genel temizlik ve banyo ihtiyacımızı kampın kıyısından akan derede gideriyorduk. Gittim, mangaları dolaşarak, su ısıtabilecek bir teneke buldum. 25 kiloluk vita yağ tenekesiydi. Derenin yukarı tarafında, kuytuluk bir yerde, bir kara ocak çattım. Su ısındıktan sonra, Cuma arkadaşa haber verdim. Cuma arkadaş, banyo için çamaşırlarını alıp giderken sabun istedi:
"Sabunumuz yoktur heval." dedim.
Ambargo her şeyi kurutmuştu, tam bir kıtlık içindeydik.
Cuma arkadaş, bir elinin baş parmağının tırnağını, işaret parmağının ucuna bastırarak:
"Başımı yıkamak için, şu kadar bir kirtik olsun yeter." dedi.
O kadar bir kirtik bile sabun yoktu. Gittim, bütün kampı dolaştım. Sonunda bir arkadaştan, Cuma arkadaşın ölçüsüyle, en az birkaç kirtiklik, neredeyse çeyrek kalıp sabun parçası buldum. Cuma arkadaş kasım soğuğunda, dere kuytusunda bu birkaç kirtik sabunla banyosunu yaptı. Yakınında, güvenliğini aldığım uygun yerden, beni çağırdığında tıraşınıda olmuş, artık toparlanıyordu.

Ben de banyo yapacaktım. Cuma arkadaş, bir yarısıyla tıraş olduğu jiletin öteki yarısını bana bıraktı. Yarım jileti, kaleşnikof mermisinin altındaki kovan çemberinin çentiğine takarak tıraş oluyorduk.
Mangamızda, Cuma arkadaşın doğrudan Önderlikle görüştüğü, ondan perspektif ve talimatlarını alıp, ona raporlarını sunduğu bir "Büyük cihaz" vardı. Yaydığı dalga boylarının özgün niteliğinden dolayı, muharebe sırasında bulunduğu yerin tespiti, teknik olarak mümkün olmayan "Büyük cihazı" ilk defa burada Keşanê'de gördüm. Bu
özelliğinden dolayı büyük cihaz bütün eyaletlerimize ve karargah güçlerimize alındı.

ÖNDERLİK SAHASINA GİDİŞ.
Keşanê de Cuma arkadaşın öncülüğünde, PKK 4. Kongre hazırlıkları bütün hızıyla sürerken, biz de Önderlik sahasına gidiş hazırlıklarımızı sürdürdük. Önderlik sahasına gidecek olan grubumuz 10 kişiden oluşuyordu. Bunlardan Azime, Eşref, Sait, Tufan, Metin ve Celal'i anımsıyorum. Bizi, Önderlik sahasına partimizin en eski, emektar milislerinden Muhammed Halit İke(Girekî) götürecekti. Heftanîn-Keşanêde hazırlıkları süren PKK 4. Kongresi'ne Önderlik sahasından da delegeler geliyordu. Bunları da Özgürlük Hareketimizin büyük emektarı Muhammed Halit İke getiriyordu. En son, aralarında Mehmet Şener ve Sarı Baran gibi unsurlarında bulunduğu bir grubu Suriye sınırından alıp Keşanêye getirdiğinde, bizim grubumuz için de yolun açık ve hazır olduğunu söyledi. Biz de zaten hazırdık, Önderlikle buluşmanın mutluluğu ve heyecanı içinde, bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyorduk.
Önderlik sahasından gelen delege grubunu Keşanê'ye ulaştıran milisimiz Muhammed Halit İke bizim grubun geçişi için son hazırlıkları tamamlamak üzere Zaxo'ya geçti. Önderlik sahasına gitmek üzere onunla Zaxo yakınlarında bir yerde buluşacaktık.
Partimizin, yeniden diriliş için atılım milislerinden olan Muhammed Halit İke'yi ben, 1989'da tanımıştım. Ramûran'daydık. Ahmet Rapo ile Muhammed Halit'in, bir tepede vurdukları düşman birliğinin üzerine giderek, bir tane MG-3 ile 3 tane G-3 silah kaldırdıkları haberi geldi. İkisinin, kendi inisiyatifleriyle Avyan'da gerçekleştirdikleri bu eylem, nitelik olarak çok etkileyici ve önemliydi. Çünkü Egîd arkadaşın, 1986 Mart sonunda(27-28 Mart) şehadetinden o güne kadar, aradan geçen 3 yıl boyunca doğrudan düşmanın üzerine gidilerek darbe vurulmamış, vurulan düşmanın üzerinden silah kaldırılmamıştı(Aynı yıl Aziz arkadaşlar Cûdî'de vurdukları düşman üzerinden silah kaldırdılar.)
Eylem haberinin ardından Muhammed Halit, yanında birkaç arkadaşla beraber Avyan eyleminde vurdukları düşman üzerinden kaldırdıkları silahları Ramûran'a getirmişti. Ahmet Rapo gelmemişti.
Eylem haberi bize ulaştığında, doğal olarak hepimiz, biri ağır 4 silahın kaldırıldığı eylemin bir grup arkadaş tarafından gerçekleştirildiğini sanmıştık.
Muhammed Halit İke, kaldırılan silahlarla birlikte eylem raporunu da örgüte sununca, eylemin yalnızca ikisi tarafında planlanarak gerçekleştirildiğini öğrendik. Bu durum, eylemin ve eylemcilerin bizim üzerimizdeki büyük etkisini daha da artırdı.
Kararlı bir dava ve eylem adamı olan Muhammed Halit İke, Ramûran'daki noktada arkadaş ortamında, kendi halinde mütevazi dururken, biz gençler, hepimiz onu gıpta ile izliyorduk. Yaşlı fakat biz gençlere taş çıkartacak dinçlikte olan Muhammed Halit İke'den, övgüyle söz eden eski arkadaşlar onun, Egîd arkadaşın milislerinden olduğunu belirterek, mücadale yaşamından kesitler anlatmışlardı.
Özgürlük hareketini tanımadan önce de, Kürt ve Kürdistan davasının eylem adamı olan Muhammed Halit İke, o zamanlar KDP saflarında davaya hizmet ediyormuş. KDP'de aradığını bulamayan Muhammed Halit İke, yine de başka örgütlü güç

olmadığından, çalışmalarını sürdürürken, 1983 sürecinde Botan'da kendisine ulaşan Egîd arkadaş ile ilk görüşmelerinden itibaren Özgürlük Hareketi'ne katılmıştı.
İnançlı bir Müslüman olan Muhammed Halit İke'nin, Egîd arkadaşla tanıştıkları ilk andan itibaren, ona, allahın Kürt ve Kürdistan davasına öncülük için yolladığı bir meleğe bağlanır gibi bağlandığı söyleniyordu. Muhammed Halit İke, Avyan eyleminin ardından, 1989 yılı sonunda Önderlik sahasına gitti. Önderlik sahası ile ülke arasındaki tek geçiş olan Cûdî-Cizre hattı düşman tarafından özel olarak tutulup kapatılınca Önderlik, o sırada sahada yanında bulunan Muhammed Halit İke'yi, ülke sahasına geçiş için yeni bir yol hattı açmakla görevlendirmiş. O da Suriye-Irak sınırına, Güney Kürdistan, Behdînan KDP sahası üzerinden Heftanîn'e yeni bir hat açmıştı.
Önderliğin talimatıyla, açtığı yeni hattan, Öndelik sahası ile ülke arasında geliş gidişleri sağlayan Muhammed Halit İke şimdi de bizim grubu götürüyordu. Heftanîn-Keşanê'de PKK 4. Kongresi için hummalı hazırlıkların sürdüğü ortamda, arkadaşlarla vedalaşarak Önderlik sahasına gitmek üzere kamptan ayrıldık. Zaxo yakınında Muhammed Halit İke ile buluştuk. Yanında iki yardımcı milis vardı. Akşam 13 kişi Suriye sınırına doğru yola koyulduk.
Zaxo-Habur arasındaki ipek yolunu geçtik. Gece, önde Muhammed Halit yürüyordu. Öncümüz oydu. Hemen ardında ben vardım. Öylesine hızlı bir tempoyla yürüyordu ki, arazide doğup büyümüş bir genç olarak ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Grup olarak hepimiz canımızı dişimize takmış, Muhammed Halit'ten kopmamaya çalışıyorduk.
Başında beyaz nakışlı-oya işlemeli namaz takkesi, sırtında geniş dökümlü bir parkası vardı. Muhammed Halit, gecenin içinde o hızla giderken, yarattığı kendi rüzgarıyla havalanıp kabaran parkesinin içinden, savrulan beyaz bir silüet ilişti gözüme. Görmekten çok, öyle bir şey hissettiğimi sanarak, yürümeyi sürdürdüm. Önde yürürken son derece duyarlı ve tedirgindi. Bazı yerlerde yürüyüş temposunu düşürerek, kimi yerde bir an durarak, pür dikkat çevreyi dinliyordu. Bir yerde durup çevreyi dinledikten sonra fısıltıyla:
"Domuzlar gibi, her tarafa yerleşmişler!" dedi.
Saddam ordusuna bağlı birliklerin mevzilerinin hemen yakınlarından, onların gece karanlığında silüetlerini görüp, kimi yerde seslerini duyarak geçiyorduk.
Bir yerde mola verdik. Hep birlikte oturduk. Biraz soluklanıp dinlenirken, parkasının iç ve yan ceplerini telaşla yoklayan Muhammed Halit, tılsımlı ve kutsal bir değerini yitirmişlere özgü, üzüntülü bir telaş ve kaygı içinde:
"Önderliğin fotoğrafını düşürmüşüm!" diye yakındı.
O kadar üzgün ve kaygılıydı ki, onun bu duygu yoğunluğu, gelirken yolda bir yerde gözüme çarpan o beyaz sulieti anımsattı. Bunu kendisine söylediğimde, heyecan ve umut içinde:
"Nerede gördüğünü çıkarabilirmisin?" diye sordu
"Çıkarırım heval Muhammed." dedim.
"Öyleyse hadi gidip bakalım, mutlaka odur." dedi.
Sonuçta söz konusu olan bir fotoğraftı. Fakat o herhangi birinin değil, Önderliğin fotoğrafıydı!
Onun, karanlıktaki kaygılı ses tonundan, üzerini, ceplerini aranırkenki telaşından açıkça anlaşıldığına göre, Muhammed Halit için bir fotoğraftan çok ama çok öte bir şeydi bu. Belli ki, Muhammed Halit için; yolda giderken, molada, karanlıkta eliyle dokunarak, gündüz aydınlıkta güneş gibi aydınlık yüzüne bakarak ondan, yani Önderlikten, Başkan Apo'dan güç aldığı, esin bulduğu kutsal tılsımlı bir "ikon"du o fotoğraf.
Geldiğimiz yolda birlikte geri gittik. Üzerinden düşen beyaz silüetin, gözüme çarptığı yer bir dere yatağıydı. Arazide hiç dolaşmadan, karanlıkta doğruca oraya gittim. Muhammed Halit'in üzerinden düşerken gördüğüm aynı beyaz silüet orada

yerde duruyordu. Birlikte üzerine geldiğimizde, görür görmez benden önce eğilip onu yerden alırken: “Buldum!” dedi. Muhammed Halit İke, o anda kendisini her türlü müsibetten, kazadan, beladan koruyan tılsımlı muskasını, karanlıkta kıblesini bulmuş gibiydi.
Muhammed Halit’in karanlıkta, o anda çocuklar gibi sevindiğini yüreğinin ve yüzünün mutlulukla ışıyıp, aydınlandığını hissetmekten de öte alenen gördüm.Yerden kutsal bir duyarlılıkla alıp cebine yerleştirdiği fotoğraf, avuç içi büyüklüğünde bir Önderlik portresiydi. Arkadaşların yanına döndüğümüzde, tılsımına kavuşan Muhammed Halit’in öncülüğünde yeniden yola koyulduk.
Saddam güçlerinin, Körfez krizi nedeniyle Türkiye sınırına-Güney Kürdistan’a yaptığı askeri yığınağın arasından geçip, Irak-Suriye sınırına ulaştığımızda şafak sökmek üzereydi. Muhammed Halit, sökmekte olan şafaktan üzerine dökülen huzmeleriyle nurlanan kutsal Dicle suyunda, abdestini alıp sabah namazına durdu. Kürt ve Kürdistan davasının inançlı eylem adamı , Apocu’luğun ibadeti olan davaya hizmetin bir gereğini daha yerine getirmenin gönül rahatlığı içinde, inançlı bir Müslüman olarak namazını eda ediyordu. Muhammed Halit’in o sabahki ibadetinin sonunda, allahtan dilediklerinin tümünün Önderlik, parti, Kürt halkı ve onun özgürlük hareketine dair sağlık ve başarı dilekleri olduğuna hiç şüphe yoktu! Kendisi gibi, bütün ailesi de Apocu olan Muhammed Halit’in, her şeyi bu dava için ve bu davaya göreydi!
Dicle’nin öte yakasından gelen kuryelerimiz bizi aldı. Yanlarında getirdikleri ülke grubunu Muhammed Halit’e teslim ettiler. Dicle kıyısında vedalaştığımız Muhammed Halit’i bir daha görme fırsatım olmadı.
Bizde, cinsiyetçi-sınıflı, egemen zihniyetten bulaştığı açık olan, iş ve görevleri, sıfatları; önemli-önemsiz, büyük-küçük gibi görüp tanımlama durumları yapıda yaygın olduğu gibi, özellikle son dönemlerde yönetimlerimizin de esas kriterlerine dönüştü. Öyle ki bu konuda neredeyse bir madalya uygulamamız eksik.
Milis der geçiveririz. Yaşam ve mücadelenin kendi gerçek bütünlüğü içinde önemsiz olan hiçbir şey olmadığı gibi, orada gerekli olan hiçbir şey bir diğerinin karşısına konulamaz! Siz şöyle büyük komutan, şu kadar büyük yetkili, sorumlu olabilirsiniz fakat Muhammed Halit İke gibi mütevazı dava adamlarınız yoksa, o büyük ve önemli yetkiniz, sorumluluğunuz, yaldızlı sıfatınızla ortalıkta kalır, perişan ve maskara olursunuz.
Bütün ömrünü Kürt ve Kürdistan davasına, özgürlük hareketine adayan Muhammed Halit’lerin hakkı, hiç bir şeyle ve hiçbir zaman ödenemez! Bunun, cinsiyetçi-sınıflı yaşamdaki gibi bir ölçüsü, fiyatı yoktur!
Başkan Apo’nun önderliğinde gelişen özgürlük hareketiyle yeniden dirilen halkımız, yeniden dirilişinin yaşam ve mücadele emekçilerini tanıyıp belleğinde ve yüreğindeki müstesna yerinde yaşatarak Muhammed Halit’lerine hak ettikleri değerlerini fazlasıyla verecektir!
Özgürlük hareketimizin her zaman gölgede kalan büyük emektarlarından Muhammed Halit kutsal bildiği özgürlük mücadelesini sürdürürken, 1994 yılında Zaxo’da KDP tarafndan tutuklandı.
Kürt ve Kürdistan davasının inançlı, yorulmaz emekçisi; Başkan Apo nun sadık eylem adamı , Muhammed Halit İke o günden beri kayıptır…
Dicle kıyısında yükselen Çiyayê Bêxêr eteğinde Muhammed Halit İke ile vedalaştıktan sonra, gece şamdellerle Dicle’yi geçtik. Güney Batı Kürdistan’da ilk durağımız Qamışlo oldu.

YİNE O EMNİYET AMİRİ

Qamişo’da üstlendiğimiz yurtsever ailemizin evinde, televizyon denilen araçla karşılaştım. Daha önce hiç görmediğim ve benim için çok şaşırtıcı, ilginç ve tuhaf olan TV’yi orada, daha ikinci ya da üçüncü defa izlerken, elimde olmadan ağzım

açık kalacak kadar derin bir şaşkınlık yaşadım. Türk kanalından haberleri izliyorduk. Daha iki ay önce, Kela Memê eteğindeki yol kesme eylemimizde esir aldığımız, biz buraya gelmeden kısa bir süre önce de Botan'ın bir miktar un, kuru fasulye, kırmızı mercimek ile takas ettiği, T.C. devletinin Uludere Emniyet Amiri, Qamişo'da üstelendiğimiz evin oturma odasında, karşımda, ekranda konuşuyordu!
Adamı dinlerken, şaşkınlığımı paylaşmak amacıyla olsa gerek, bir ara dönüp yanımdaki Celal'e (Şirnex) baktım. Doğası gereği, sevinçte, tasada, düğünde, cenazede, her daim aşağıya, yerdeki bir noktaya bakan Celal'in o anda faltaşı gibi açılarak yuvalarından fırlamış gözleri de, ekrana kilitlenmişti.
Adamın anlattıklarına göre, güya biz onu bir mağaraya kapatmışız. Halbuki kendisi için özel yaptığımız tek kişilik güvenlik mangasında kalıyordu. Yeri seriliydi. Battaniyesi vardı. İçeride sobası aralıksız yanıyor, üzerinde çay suyu her an kaynıyordu. Ambargo koşullarında yaşanan genel kıtlık içinde, onun üç öğün yemeği aralıksız veriliyordu. Sorumlusu bendim.
Dahası, adam mağaradayken, her nedense biz, bütün kamp birbirimize girmişiz. Aramızda, kendi içimizde büyük bir çatışma çıkmış. Biz kampta birbirimizi yerken, bu da, "Fırsat bu fırsat" diyerek kirişi kırıp kaçmış(!) Bak sen!
O günlerde örgüt, kendisini Heftanîn-Keşanê'deki kampta tuttuğumuz tek kişilik özel güvenlik mangasından çıkarıp:
"Hadi git, serbestsin, ne halin varsa gör!" deseydi, güz ayında, Zagros arazisinde, hangi yöne nereye gidecekti. O koşullarda kovsak yine gitmezdi. Biz götürüp araziye bıraksak aynı gün kurda kuşa yem olurdu.
Nihayetinde, konumu gereği, adam doğruyu söyleyemezdi. Anlaşılır bir durumdu. Düşmanın özel psikolojik savaşının gereği böyle oluyordu.
Yine de ekrandan gözümüzün içine bakarak çatır çatır yalan söylenince insan bir tuhaf oluyordu…

(BURAYA ÖNDERLİK SAHASINA İLK GİDİŞ KONULACAK)

ÖNDERLİK SAHASINDAN DÖNÜŞ

1990 kışında gittiğim Önderlik sahasından, her bakımdan güçlenmiş olarak büyük bir moral-çoşku içinde 1991 Mayıs ayı sonunda ülkeye döndüm. Biz Öndelik sahasına giderken, Heftanîn'de son hazırlıkları yapılan PKK 4.Kongresi bu arada gerçekleşmişti.
Heftanîn-Geliyê Pisaxa'daki Anakarargah'ta bizi Cuma arkadaş karşıladı. Karargahta 8-10 gün kadar kaldık. Bu süre içinde Cuma arkadaş bize bir toplantı yaptı. Cuma arkadaşın 5-6 saatlik uzun ve ayrıntılı konuşmasıyla geçen toplantı, esasta PKK 4. Kongre aktarımı niteliğindeydi. Konuşmasında, ayrıntılı olarak Mehmet Şener ve Sarı Baran unsurlarının kişiliklerinde ortaya çıkan çeteci anlayışları somut ve çarpıcı örnekleriyle açan Cuma arkadaş, parti içi yaşam ve ilişkiler üzerinde durmuştu. Mücadelemize büyük zarar veren bu iki unsur(Zindanda M. Şener, gerillada Sarı Baran) aynı süreçte parti saflarından kaçarak, kişilikte ait oldukları yere, düşmana sığınmışlardı. M. Şener ve ailesinin bazı fertlerinin subjektif ajan oldukları daha sonra açığa çıktı.
Aynı toplantıda kongre kararları üzerinde de duruldu. Daha önce, 89 sonu ile 90 başında, Botan'ın, ülke ve halk gerçekliğimizle olduğu gibi, düşman gerçekliğimizle de çelişen dogmatik bir anlayışla oluşturup uygulamaya çalıştığı fakat ülke halk ve düşman gerçekliğimiz karşısında bizi 1990 sürecinde aylak ve avare konumuna düşüren cephe örgütlenmesi sistemini terk ederek, takım sistemine geçme kararı alınmıştı. Yeni geçilen "Takım sistemi" kararında, özellikle 1990 sürecinde Zeki'nin pervasızlıklarıyla başlayıp yayılan, arazide gündüz açık hareket etme ve hatta kozik çatışmalarına girme durumlarına dikkat çekilerek,

gece hareketinin ve gizliliğin esas olduğu vurgulanıyordu. Ülke sahasındaki bölgeler de takım esassına göre yeniden düzenlenmişti:
-Heftanîn Anakarargah'ta genel sorumlu olarak Cuma arkadaş vardı.
-Cûdî, Gabar ve Besta bir bölge olarak düzenlenmiş, üst yönetimine Doğan(Şırnak) getirilmişti.
Bu bölgemizde: Cûdî Sorumlusu Erdal (Heştyan) arkadaş; Bestler Sorumlusu Afarofçu Mahmut arkadaş; Gabar Sorumlusu da Celal(Şirnex) olmuştu.
Başka bir bölge olarak düzenlenen Garisa, Perwarî ve Çatak üst yönetimine Xebat(Dêrîk) arkadaş getirilmişti.
Toplantıdan sonra yapılan düzenlemelerde, Garisa Takım Komutanlığı'na ben getirildim; Perwarî Takım Komutanlığı'na Metin(Axirî) arkadaş getirildi.
Çatak Takım Komutanlığına da Delil(Axirî) arkadaş getirildi.
4. Kongre'de alınan kararla, kendi başına bir Eyalet olan Garzan yönetimine Otomatik Mervan ile Hayri arkadaşlar getirilmişti. O zamana kadar, Botan'dan Garzan'a kadar geçiliyor, geri Botan'a dönülüyordu. Garzan eyalet olunca, bu iki arkadaşın yönetimindeki 40 kişilik gücümüz Garzan'a kalıcı olarak geçecekti.
Heftanîn-Geliyê Pisaxa'daki Anakarargah'ta yapılan düzenlemelerde en önemli yeniliklerden biri de, Kuzey'e düzenlenen savaş takımlarımızın tümünde bayan arkadaşların da yer almalarıydı.
Önderliğin, daha PKK 3. Kongresi'nde, Kuzey'e yollanan gruplarımızın tümünde birer kişi de olsa kadınların bulunması doğrultusundaki talimatıyla, özgürlük hareketimizin öznesini, özünü ve ruhunu açığa çıkarıp geliştirme çabaları; hareketimizin bütün dönemlerinde, örgüt içindeki potansiyel egemenlik olgusu tarafından, sürekli ve çok çeşitli biçimlerde sekteye uğratılarak engllenmeye çalışılmıştır. Özellikle Kör Cemal, Sarı Baran, Zeki, Metin unsurları, örtülü fakat tarihsel nitelikte derin ve köklü cins çelişkisinin ve cins mücadelesinin sonucu olarak; Dr. Cihan, Komando Ayşe gibi bazı kadın arkadaşları alçakça infaz ettiler. Zeki unsuru 90'ların başında Eyalet Komutanı olduğu Amed'de, cins özgürlüğü için savaşmak üzere kendi örgütlerine katılan kadın savaşçılarımızı: "Kadının yeri evidir." diyerek geri yolladı. Kendilerinde, tarihsel olarak gerçekleşmiş potansiyel egemenlik olgusunu, kadın hareketinden, onun önderliğinden aldıkları yetki ve imkanlarla, örgütlü egemenlik olgusuna dönüştürmeye çalışan bu çeteci unsurların yıkıcı-tasfiyeci uygulamalarına karşı 4. Kongre, kendi öznesiyle, kadınla yaşamın ve mücadelenin her alanında buluşup bütünleşmek için gereken kararı almıştı.
Genel yapı içinde sayıları az olan kadın arkadaşların düzenlemeleri, kongrede alınan bu karar doğrultusunda, bütün takımlarda yer alacak şekilde yapıldı:
Benim komutamdaki Garisa takımımıza Cahide Çelik arkadaş ile Sosin(Şirnex) arkadaşların düzenlemeleri oldu.
Nujîn (Xirbikê Besta) arkadaşın Perwarî gücümüze düzenlendiğini hatırlıyorum. Nujîn arkadaş Perwarî gücümüzde biksici olarak savaştı.
Nefel'in(Avyan) düzenlemesinin Çatak gücümüze olduğunu anımsıyorum .
4. Kongre'de PKK merkezine seçilen grup döneminden eski arkadaşlardan Yusuf(Mêrdîn) arkadaşın düzenlemesi de Mêrdîn Eyaleti'mize olmuştu.
Heftanîn-Geliyê Pisaxa'daki Anakarargah'ta yapılan düzenlemelerin ardından 50 kişilik bir güçle Heftanîn'den çıkıp Cûdî'ye geçtik.
Erdal(Heştyan) arkadaş, görev alanı Cûdî'de kaldı. Yusuf arkadaş da görev alanı Mêrdîn'e geçmek için bizimle gelmişti. O da Cûdî'de kaldı. Biz de kendi görev alanımıza Bestler'e geçtik.
Bestler'de bizi, Bestler Genel Sorumlumuz Afarofçu Mahmut arkadaş karşıladı. Burada Garisa-Perwarî-Çatak güçlerimizin ihtiyaçları sağlandı. Afarofçu Mahmut arkadaş bize bir toplantı yaptı. Takımlarımızın görev alanlarına ve sorumluluklarına ilişkin her şeyin ele alınarak değerlendirildiği bu toplantı

sürerken, radyo haberlerinden, merkez yönetimimizden Yusuf(Mêrdîn) arkadaşın Cûdî'de bir çatışmada şehîd düştüğü haberini aldık.
Belirttiğim gibi, parti öncesi grup döneminden gelen Yusuf arkadaşın bu beklenmedik şehadeti hepimizi derinden üzdü.
Yusuf arkadaş yüksek öğrenim görmüş, ideolojik yanı gelişkin, mütevazi, yaşamın ve mücadelenin her alanında öncü, katılımcı, eski bir Apocu'ydu. Ana dili Kürtçe'yi çok iyi bilen Yusuf arkadaş, yabancı dil olarak Türkçe ve Arapça'ya da hakimdi.
Apocu idealleri için yaşayan ve savaşan yeni tipte bir Kürt aydını olan Yusuf arkadaşı saygıyla anıyorum.

HPP
Dördüncü Kongre'de alınan kararlardan biri de, özel parti fedai örgütlenmesine gidilmesi kararıydı.
Bestler, Cûdî ve Gabar hattında oluşturulması öngürülen bu gücün başına Halil(Dêrîk) arkadaş getirildi. Kurumun adı da HPP (Hêzên Parastina Partiyê) olarak belirlendi.
Fakat nedense, görünüşteki bütün iyi niyetli çaba ve gayretlere rağmen bu kurum pratikte hayat bulamadı.
Kendisi hayat bulamayan kurumun sorumlusu olarak Halil arkadaş açıkta kaldı. Kongre kararına rağmen, HPP'nin hayat bulamama nedeninin "İç dengeler" olduğunu bildiğinden ve bu dengeleri aşamayacağını gördüğünden, ilgili yerelere kinayeli göndermelerde bulund.(Bu göndermelerde bulunan Halil ise, cümlenin başına Halil yazılsın.) Halil arkaşın bu durumunu gören yapı, hiç ikirciksiz bir tutumla ona: "Halilê Hêzî" dedi ve Halil arkadaş, gıyabında artık hep öyle anıldı.
Yapının bu tutumu, elbetteki kongre kararının boşa çıkarılmasına karşı köklü bir eleştiri niteliğinde toplu bir taşlamaydı.
Halil arkadaş, yeri geldiğinde kendisini de hicv edebilen, yüksek moralli, candan, güçlü bir arkadaştı. Kongre kararına rağmen, başına gelenlerin nedenlerini biliyor, kendi başına aşamayacağı dengeleri görüyor ve yapının kendi şahsında bu durumlara ve sorumlularına, kendisi üzerinden taşlama yoluyla yönelttiği köklü eleştirisini anlıyor ve onaylıyordu. Bestler Sorumlusu Afarofçu Mahmut arkadaşın yardımcısı olarak Halil arkadaşın, zaten işleri başından aşkındı.
Afarofçu Mahmut arkadaşın Bestler'de yaptığı toplantıda, Garisa, Perwarî ve Çatak bölge sorumluluğuna Xebat arkadaş getirildi. Toplantı noktamız Herekol ile Pîro arasındaki Barahincê mıntıkasındaydı.
Barahincê'deki toplantının ardından biz Garisa gücü olarak kendi görev alanımıza geçtik.
Biz daha Garisa'ya yerleşmeden 40 kişilik Garzan eyalet gücü yanımıza geldi. Garzan gücü ve milislerle birlikte yaklaşık 100 kişilik bir güç olmuştuk. Bu kadar gücün bir arada kalması riskli bir durum olduğu gibi, güçlerin toplu kalmamaları yönünde talimat da vardı.
Bölgede, bize bağlı cephe faaliyeti yürüten Rojavalı Polat arkadaş vardı. Onu çağırdım. Arkadaşları Garzan'a geçirme görevini ona verdim. Garzan'a geçmek için Garisa'dan çıkan arkadaşlar bir süre sonra geri döndüler. Moralleri bozuktu. Eyalete ulaşamadan düşmanla girdikleri çatışmada 4 arkadaş şehîd düşmüştü.
Bizde hala çok yaygın olarak yaşanan ilke ve güven sorununa bir örnek olarak bu durumu kısaca anlatmam gerekir:
Arkadaşlar Garzan'a doğru giderlerken, Botan suyu kıyısında, Şus köyü yakınlarında bir köylü ile karşılaşmışlar. Gruptan sorumlu Polat arkadaş, köyden

uzaklaşıncaya kadar köylüyü yanında tutmak yerine(Gerillada kural buydu) çantasında taşıdığı Arapça bir kitabı çıkarıp ona uzatarak:
“Bu bir kurandır! Bizi burada gördüğünü kimseye söylemeyeceğine dair bu kitaba el basarak yemin et!” demiş.
Köylü de, kendisine uzatılan arapça kitaba el basarak, onları burada gördüğünü kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmiş..
Adam buna rağmen arkadaşları ihbar etmiş. İhbar üzerine gelen düşmanla, Botan suyu kıyısında, açık arazide çatışmaya girmek zorunda kalınca da 4 arkadaş şehîd düşmüş. Yaralı arkadaşlar da vardı.
Olanları kendisinden dinleyince, Polat’a çok kızdım ama neye yarar.
Orada yapılması gereken arazide karşılaşılan köylüyü o mıntıkadan çıkıncaya, en azından çatışmaya elverişli bir araziye ulaşıncaya kadar yanlarında alıkoymalarıydı. Bu bir güven-güvensizlik sorunu değil, ilke sornuydu.
Polat arkadaşın bu naifliği, 4 arkadaşın şehadetine ve yaralanmalara mal olmuştu. Polat arkadaşın yerine Yusuf ile Hoşnav(Deryan) arkadaşları görevlendirdim. Garzan gücümüzü bu iki arkadaş yerine ulaştırdılar.

GARISA
Garisa’da halka tehdit, santaj, aldatma vb. özel savaş yöntemleriyle koruculuğu dayatan düşman, dikkate almak zorunda olduğumuz boyutlarda sonuç almıştı. Koruculara rağmen düşmanla mücadale, gerilla açısından salt askeri bir dezavantaj değildi. Korucularla karşı karşıya gelmek objektif olarak halkla karşı karışıya gelmekti.
Garisa’da, korucularla ilişkiye geçerek onları kazanma çabasına giriştik. Ve kısa sürede önemli sonuçlar aldık. Öyle ki, özellikle Ersê ile Şawir û Şûkala korucularıyla, neredeyse kaynaşıp bütünleştik. Üzerlerinde devletin verdiği komando giysileri, ellerinde silahlarıyla istediğimiz her yere geliyorlar; her türlü istihbarat ve lojistik ihtiyaçlarımızı karşılıyorlardı.
Kîverok gibi köylerdeki korucular da, fazla açık ve doğrudan ilişkiye yanaşmasalar da, yine de kendi belirledikleri bizim de kabullenip saygı gösterdiğimiz bir mesafede bize düzenli istihbarat ve erzak sağlıyorlardı.
Koruculardan bu düzeyde verimli sonuçlar alınca, köylerde düzenli toplantılar yaptık. Örgütlenme ve örgütleme çalışmalarımızı derinleştirip yoğunlaştırdık. Êrkend, Koçnis, Dêrişkêve Siirt tarafında Polat arkadaşın cephe faaliyetleri ile kurup geliştirdiği ilişkiler üzerinden ulaştığımız köyler vardı. Bu köylerden Erkendi’yi özellikle anmak isterim. “Erkendi bizim kalemiz”di desem yeridir.
Dördüncü Kongre’den sonra, o güne kadarki uygulamalardan ortaya çıkan sonuçların ışığında, zorunlu askerlik yasası da yeniden düzenlenmişti. Yasanın yeni düzenlemesinde “İknanın öncelikli yöntem” olduğu özellikle belirtiliyordu. Êrkendi’de Dijwar arkadaşı örgütlemiştik. Dijwar arkadaş da Êrkendi’nin bütün gençlerini örgütlemiş, onları gerillaya katılıma hazır hale getirmişti. Êrkendi’nin mezrası Koçinis’den dört genç önden katıldı. Bunlardan; Berxwedan, Salih ve Kazım’ı hatılıyorum, dördüncüsü o günlerde kaçtığından ismini anımsayamıyorum.
Kazım arkadaş Cûdî’de, Salih arkadaş Garzan’da şehîd düştü. Savaşta bir kolunu omzundan yitiren Berxwedan arkadaş, gazi olarak, fiili savaş pratiğinden hiç kopmadı. Tek koluyla mücadelesini sürdürdü, hala da sürdürüyor.
Hatırlıyorum; katıldığı gün noktaya, yanımıza, nasıl olduysa üzerinde çizgili pijama takımıyla gelen Berxwedan arkadaş, son derece teklifsiz, rahat , girişken, cıvıl cıvıldı. O kadar ki, yüksek sesle şarkı söylüyor, noktayı dolaşarak arkadaşlara takılıp onlarla kırk yıllık ahbaplarıymış gibi yarenlik ediyordu. Resmiyet dolayısıyla katılamadığımız Berxwedan’ın bu haline sırtımızı dönüp, ona göstermeden kıs kıs gülüyorduk.

Êrkendi'de asıl katılım, bu arkadaşlardan hemen sonra oldu. Dıjwar arkadaş, köyün bütün gençlerini örgütlemiş ve hepsini aynı gün çıkarmaya kalkışmıştı. Êrkendi yurtseverdi, kalemizdi ama bu kadarı da fazlaydı. Köyde genç kalmadığını fark eden halk bu duruma müdahale etmişti. Köyün içinde yaşanan kaçmaca kovalamacanın sonunda bize, üçü kadın 9 genç ulaştı. Koçinisten katılanlarla on iki genç oluyordu ki, bu önemli bir gelişmeydi. Yönetim olarak Dijwar'ı kutladık. Kendisi de böylece katılmış olan Dijwar arkadaşı yanımzda tutarak öbür arkadaşları Güney Kürdistan'a, Heftanîn'deki Anakarargah'a eğitime yolladık.
Katılımların ardından, Êrkendi'de bazı ailelerin sorun çıkararak bize karşı tavır aldıklarını öğrendik. Durumun yerinde tespiti ve mümkünse sorunun çözümü için cepheci Polat arkadaşı yolladım. Bir süre sonra söz konusu ailelerin Polat arkadaşı rehin aldıkları haberi geldi. Bu gelişme üzerine, yanımda bir grup akadaşla Êrkani'ye gittim.
Bazı aileler bizi buruk karşıladılar. Haklıydılar çünkü dediğim gibi Dıjwar köydeki bütün gençleri örgütleyip aynı anda çıkarmaya kalkışmıştı. Muhtarın hoşnutsuzlukları örgütleyip, halkı bize karşı kışkırttığını, Polat arkadaşın rehin alınmasını da onun sağladığını tespit ettik.
Muhtarın üzerine kendi evinde çok sert gittim.
Ona:
"Ben de gerillaya zorunlu askerlik yasasıyla katıldım. Gerillada olmasaydım şimdi askerde olacaktım! Gençleri devlet askere alınca sesin çıkmıyor, kendi halkına gerilla olunca ortalığı birbirine katıp fitne fesat çıkarıyorsun. Seni uyarıyoruz! Yapma! Israr edersen bunun hesabını senden sorarız, sen de bu hesabı veremezsin!" dedim.
Hem etkilenen, hem de korkan muhtar bize koyun kesip sofra kurmaya kalkıştı. Kabul etmedik! Köyde, öteki evlere dağılarak, onların sofralarında karnımızı doyurduk. Muhtarın sofrasına oturmadık. Kendisine karşı tutumumuz da kararlılığımızın ifadesiydi. Muhtar bunu anladığını sonraki pratiği ile gösterdi. Bir daha sorun çıkarmadı. Êrkendi yurtseverdi. Fakat halkın bilinç ve örgütlülük düzeyi yetersizdi. Bu durum, elbette onların değil bizim eksikliğimizdi! Bir aile gerçeği vardı, işin ucu kendilerine dayanınca biraz farklı oluyordu. Ayrıca aileler tepkilerinde bir yerde haklıydılar. Dijwar arkadaş köyün bütün gençlerini çıkarmaya kalkışmıştı. Gençlerin olmadığı yerde iş olmaz, yaşam çökerdi. Aileler bu açıdan gerçekten haklıydılar, bu bizim eksikliğimizdi. Kaba ve düşüncesiz yaklaşmıştık. Halk gerçekliğini görüp gözetmemiştik. Dijwar bana :
"Grup hazır çıkarayım mı?" demiş, ben de:
"Çıkar!" demiştim.
Dijwar da Êrkend'in(bazı yerlerde Êrkendi diye geçiyor. Doğrusu ne ise hepsi aynı şekilde düzeltilsin) içini, geleceğini boşaltmaya kalkışmıştı. Halk müdahale etmese, en az otuz genci çıkarmaktan söz eden Dijwar, halka tepkiliydi. Bu Dijwar'ın eksikliği değildi, bizim eksikliğimizdi. Dijwar'ın örgütsel çalışmalarını gözetip denetlememiş, insiyatifi tamamen ona bırakmıştık. O da kendi duygularına göre en iyisini ve en fazlasını yapmak istemişti.
Êrkend'de halka durumu izah ettik. Eksiğimizi kabullenip özeleştiride bulunduk. Halk toparlanıp durumu kabullendi.
Êrkend'de durumu düzelttikten sonra, Koçnis'e geçtik. Burada, oğlunun gerillaya katılmaktan duyduğu "Uçarı sevinç ve mutluluktan" haberi olmayan Berxwedan'ın babası sorun çıkarıyordu.
Koçnis'e gidip onunla evinde görüştüm. Görüşmemiz bir yerden sonra sert bir tartışmaya dönüştü. Tartışmanın bir yerinde bana:
"Sizin bu yaptığınız Hogir'ın tarzından farksızdır! Dördüncü Kongre bu tarzı mahkum etti. Siz kongre kararlarına göre değil aklınıza estiği gibi davranıyorsunuz!" dedi.

Benim için çok ağır, başka bir yerde asla kabul edemeyeceğim bir durumdu. Örgüte ve halka sınırsız tahribatlar, sayısız suçlardan sonra kaçıp düşmana giden bir unsurdu Hogir. Bir yandan çok zorlandım. Fakat bir yandan da pek sevindim. Halk kendi mücadelesine, parti diliyle sahip çıkıyor, ilkeleri ve çizgiyi gözetip kolluyordu! Evlat kaygısıyla birlikte, gerçekten samimi bir örgüt-parti ilke ve çizgi kaygısı vardı!
Bunu görüp anlayınca, ben sessizce geri adım atarak tartışmadan sakındım, çekildim. Ben karşısında böyle susup sinince, Berxwedan'ın babası iyice parladı, esip gürleyerek beni, 'tandır demiriyle dağladı'. En sonunda iyice içini döküp rahatlayınca:
"Durumlar nasıl heval? Bir ihtiyacınız varmı? Siz açsınızdır." diyerek, bu defa da 'sade yağ ile yağladı'…
Bize sofra kurdular, bu sofra bizimdi, karnımızı doyurduk. Halk gerçeğimizin özü buydu işte.
Berxwedan arkadaşın babsıyla, on beş yıl sonra Maxmur'da karşılaştık. Savaşta bir kolunu omzundan yitiren gazi oğlu Berxwedan da yanındaydı. Hep birlikte o günleri andık. Babası anlattı:
Berxwedan arkadaşın sabah erkenden yataktan fırlayıp, üzerinde çizgili pijamasıyla gerillaya katıldığı gün, babası bir iş için gittiği Türkiye metrepolünde, Mersin'deymiş. Gelişmeleri, telefonla kendisine bildiren bir yakını:
" Govlara, sürüye kurt daldı, telef var." demiş.
Mevsim yaz olduğu için, duyduklarına inanamadığından:
"Nasıl yani? Bu mevsimde kurda keçi mi kaptırdınız? Olur mu öyle şey?" demiş.
Telefondaki yakını manidar bir uslupla:
"Ma sen anlamadın? Anla ha…" diye görüşmenin "Mesaj içeriğine" dikkat çekmiş.
Bize bunları anlatırken, tıpkı oğlunun, üzerinde pijamasıyla gerillaya katıldığı günkü gibi candan, rahat ve pür neşe içinde olan Berxwedan'ın babası:
"İşte ancak o zaman ayıktım ve anladım ki "Gov" dediği evler; kurtlar da gerilla yani sizlersiniz." derken şen şakrak gülüyordu.
Durumu anlayınca bu defa kaygıyla yeniden:
"Bizim govda telef varmı?" diye, sormuş. Telefondaki yakını:
"Erê, vallahin var!" demiş.
"Na yaw! Kaç tane, çok mudur?" diye sormuş.
"Sizin govda çok değil, bir tane… Koçinis neyse de, Êrkend zomları talan oldu. Ziyade telef var." demiş.
"Telefonda haberi alınca, Mersin'den Koçnise-Êrkend'e koştum. Fakat bizimki çoktan gitmiş… Êrkend'de herkes tepkili. Niye saklayayım bu duruma çok içerledim. O sırada sizler geldiniz, tartıştık. Geçmişte yaptığımız tartışmada ben haklıydım heval. Dijwar'a kalsa bütün köyü götürürdü.

EYLEMLER VE ŞAHADETLER
Garisa'da koruculara kazandık. Askerlik yasasının uygulanmasındaki eksik ve yetmezliklerimize rağmen, bölge koşullarına göre iyi bir katılım sağladık. Köylerde düzenlediğimiz toplantılarla, propaganda ve örgütleme faaliyetlerimizi etkili bir biçimde sürdürdük.
Fakat ne yazık ki, doğrudan düşmana karşı savaş pratiğimizde aynı başarıyı gösteremedik. Belirttiğim çalışmaları belli bir düzeye ulaştırıncaya kadar yaz ortasına geldik.
1991 Temmuz'unda, Heftanîn'deki Anakarargah'tan, Cuma arkadaşın bütün güçlerimize yönelik bir talimatı geldi. Cuma arkadaş bu talimatında: "Düşmana karşı taciz yasak! Sonuç alıcı saldırı var." diyordu.
Siirt şehir merkezine yönelik bir eylem kararı aldık. Hedef olarak Çakmak mahallesindeki polis lojmanları belirlendi. Eylem için Polat ile Cemşit(Dudêrî)

arkadaşların komutasında küçük bir tim görevlendirdik. Arkadaşlar hedefi roketlerle vurdular. Etkili bir eylem oldu.
Ağustosta, Çatak gücümüzle bir araya geldik. Hot köyü karakolunu basma kararı aldık. Keşif, planlama ve gerekli düzenlemenin ardından, eylem için gece hedefe yöneldiğimizde, yolda iki yerde pusuya düştük. Çatışmalarda Firaz arkadaş şehîd düştü.
O gece, peş peşe düştüğümüz iki pusudan çıkarak Herekol'e çekildik. Herekol'da yaptığımız toplantıda durumu değerlendirdik. Düşman eyleme ilişkin istihbarat mı almıştı? Yoksa onlar da başka bir operasyon hazırlığı içindeydiler de tesadüfen mi karşılaştık? Bunu o gün de daha sonra da anlayamadık.
Ağustos sonunda Garisa gücümüzü ikiye ayırdık. Benim komutamda bir grup Dirêşkê-Eruh tarafına geçtik. Garzan'a geçmesi gereken grubumuzu alması için, öteki grubumuzu da Kahraman arkadaşın komutasında Garisa'nın içinde bıraktım. Dirêşkê'de bazı düşman hedeflerine yönelik eylem tasarımız vardı. Bu yönde keşif yapacaktık. Dirêşkê'de yanımıza gelen cephecilerimiz Polat ile Cemşit arkadaşlar olumsuz haberler getirdiler. Zeydin arkadaşın komutasında Garzan'a geçmek isteyen bir grubumuz, Botan suyu kıyısında düştüğü pusuda on şehîd vermişti. Grup komutanı Zeydin arkadaş da ağır yaralanmıştı. Duruma müdahale ettik.
Zeydin arkadaşın komutasındaki gücümüzü alıp, Garzan'a aktarmaya çalışan Kahraman arkadaşın komutasındaki gücümüzden Kazım(Mele) arkadaş şehîd düşmüştü. Eruh'un Lodê köyünden olan Mele Kazım arkadaş evli ve iki kız babasıydı. Mele Kazım arkadaşın naaşı Êrkend'de toprağa verildi. Kabri oradadır.
Garzan'a geçiş yolunda, Botan suyu kıyısında şehîd düşen arkadaşlar: Salih(Kîçî), Mustafa(Malaçilo), Zeki(Bilikî), Egîd(Agirî), Ferhat(Dûdêrî), Sîdar(Nusaybin, kadın arkadaş), Adife(Goyî), Rêzan ve Xebat arkadaşlar. Şehîd arkadaşlardan birinin ismini hatırlayamıyorum. Yaralı arkadaşlar da vardı. Fakat durumları ağır değildi.
Biz, ağır darbe alan gücü toparlayıp güvenli bir noktaya ulaştırmaya çalışırken, Mergê yakınlarında arazide karşılaştığımız bir düşman gücüyle çatışmaya girdik. Bu çatışmada, Reşit (Dûdêrî) Medeni(Rojava) ve Azad arkadaşlar şehîd düştüler. Düşman, bu çatışmada benim de vurulduğumu duyurdu. Babam, "Şahadet" haberimi alınca:
"Kürtler sağ olsun! Kürdistan var olsun! Onun davası da buydu zaten. Silahını kaldıracak arkadaşları ve kardeşleri var!"demiş.
Babamın bu tutumunu daha sonra arazide karşılaştığım akrabalarımdan öğrendim. Onları dinlerken o kadar duygulandım ki bu bana yetti...

STURKA AĞALARI
Garisa'da her şey üst üste geldi. Ağustos sonu Eylül başında, Garzan-Botan geçiş hattından gelen bir haberle sarsıldık.
Otomatik Mervan arkadaşın komutasındaki Garzan eyalet gücümüzü, Garisa'dan Garzan'a götüren Yusuf ile Hoşnav arkadaşlar yanımıza dönerlerken, Garzan'dan, gerillaya yeni katılan yedisi kadın 9 arkadaşı bize ulaştırmakla görevlendirilmişler. Garzan yönetimi, güvenlik için Aziz ve Nezir arkadaşları görevlendirmişti. 13 arkadaştan bize Hoşnav, Aziz ve Nezir arkadaşlar ulaşabildi. Hoşnav arkadaşın verdiği rapora göre:
Şîrvan alanında, Botan suyu kıyısında mola verdiklerinde, Şîrvan koruculari görüntü almışlar. Grubu, Botan suyu kıyısında, açık alanda kuşatmaya alan özel tim güçleriyle Şîrvan koruculari, çatışmada sağ yakaladıkları sivil giysili, silahsız, yeni katılmış dokuz arkadaşı zalimce işkencelerle katletmişler. Yusuf arkadaşın da şehîd düştüğü çatışmadan Hoşnav arkadaş ile, Garzan yönetiminin grubun güvenliği için görevlendirdiği Aziz ve Nezir arkadaşlar kurtulmuşlardı.
Çatışmada 3 özel tim görevlisi öldürülmüş, bunlardan birinin M-27 silahıyla bin tane kadar şeritli mermisi kaldırılarak arazide gizlenmişti. Arkadaşlar daha sonra

gidip bu silahı ve mermileri aldılar. Bu durum, üst üste yaşadığımız durumların en ağır olanıydı. Derinden sarsılmıştık. Kuşkusuz ki, henüz ellerine silah alamadan, hunharca katledilerek şehîd düşen bu arkadaşların sorumluluğu bize aitti. Arkadaşların yolda girdikleri eksiklik, başta Garzan Eyalet Yönetimi olmak üzere, genel yönetimin güvenlik zaafını örtemezdi. Yeni katılmış dokuz silahsız sivil arkadaşı, riskli olduğu üst üste yaşanan kayıplarla görülen böyle bir alana, dört silahlı arkadaşla yollamak eksiklikten öte bir zaaftı. Arkadaşlarımız bizim bu zaafımızın kurbanı olmuşlardı. Sorunun bir de öteki boyutu vardı:
Perwarî-Şîrvan hattı, Botan ile Garzan arasında, coğrafi niteliğinden dolayı stratejik bir geçiş hattıydı. Bölgenin yerleşikleri Sturka aşiretindendi. Düşman, stratejik konumundan dolayı Sturka aşireti üzerinde özel olarak çalışmıştı. Botan'da ve Kürdistan genelinde pek çok aşirete karşı, örgüt adına pek çok hatalı yaklaşımlar gösterdik, objektif suçlar işledik. Bunların pek çoğu daha ortaya çıktığı anda Önderlik tarafından red ve mahkum edildi. Parti adına bu suçları işleyenler üzerine kapsamlı çözümlemeler yapıldı. Buna rağmen düşman, bizim halka karşı yetmezliklerimizi ve hatalarımızı kullanarak koruculuğu devasa bir sisteme dönüştürdü.
Ne var ki, bizim Sturka aşiretine karşı hiçbir hatamız, yanlışımız olmadı. Sturka aşiretinin önde gelenleri, ağaları buna rağmen devletle erkenden ilişkilenip bütünleştiler. Düşmanın kendi başına asla veremeyeceği zararları, kayıpları bize yaşattılar.
Sturka aşiretinin önde gelenleri, ağaları devletle bütünleşmişti. Koruculuk gündeme gelince Sturka halkını bize karşı örgütleyip yönlendiren Sturka ağaları bunu, özünde islamiyetle ilgisi olmayan politik dincilikle sağlamışlardı.
Sturka halkı, Sturka ağalarının "Dinci" politikalarının ağına düşmüştü. Bize karşı yaptıkları her ihbarı, her saldırıyı "Sevap" işledikleri inancıyla yapıyorlardı.
1985 güzünde, Kuzey'e geçen Sabri Ok arkadaşın komutasındaki grubumuzu, yoğun kar yağışı altında sığındıkları noktada düşmana ihbar ederek yakalatanlar da bu Sturka ağalarıydı.
Daha 1991 yılına gelindiğinde, Perwarî-Şîrvan hattında Sturka ağaları ve onların islamiyet kisvesi altında geliştirdikleri dinci politikalarla aldatarak yönlendirdikleri Sturkalıların marifetleri sonunda, yüzden fazla arkadaş şehîd düşmüştür.
Kürdistan'da İslamiyet adına geliştirilen dinciliğin tahribatları göründüğünden ve sanıldığından çok fazla ve derindi.

TEMİZ
Mêrgê ile Dirêşkê arasındaki kaldığımız yerde, bir sabah nöbetçi arkadaşlar bir düşman avcı kolunun geceden yakınımıza kadar sızmış olduğunu bildirdiler. Hemen gidip baktım. Özel timlerdi. Neredeyse içimize kadar girmişlerdi. Fakat bizi fark etmemişlerdi. O yıl boy atmış meşe sıvgınlarının arasındaydık. İçimize kadar giren kolun dışında, yan taraftaki sırtta da hareket vardı. Bu durumda iki ateş arasında çatışmaya giremezdik. Bulunduğumuz yerde de daha fazla gizlenemezdik. Üzerimize gelen düşman kolunun bizi fark etmemesi mümkün değildi. Arkadaşlara, "Siz kalın" dedim. Bir komando parkam vardı. Onu giydim. M-16 marka silahımı da alarak meşelikten çıktım. Hemen karşımda beni gören özel tim bana baktı. Ben, arama yapıyormuş edası içinde geri geri yürüdüm. Bu süre içinde onunla bakışırken elimde olmadan kan basıncım yükseldi, ağzımın içi kurudu. O halde, içinde arkadaşların bulunduğu meşe kümesini yandan taradım. Karşımda beni izleyen özel tim sakin durdu. Beni kendilerinden sandığı kesindi. Kendi işine baktı. Ben de meşe şıvıngalarının arasına eğilerek arkadaşlara elimle "Çıkın" işareti yaptım. Arkadaşlar hızla aşağı doğru inerlerken, tekrar görünen özel tim, bu defa bana:
"Bir şey var mı?" diye sordu, ben de:

“Yok, temiz!” dedim.
Kendi hattından yürüdü gitti. Biz de, onların geldikleri yönde ilerleyerek uzaklaştık.
Biz gittikten sonra, tim komutanı ateş edenin kim olduğunu sormuş, benimle konuşan da beni aramış olmalı. Aralarında büyük cıngar çıkmıştır!

ACİL DURUM
Eylül ortasında, Botan’dan kırmızı mürekkeple yazılmış bir not ulaştı. Notta; Herekol’un Garisa tarafındaki Gerzinkê’de bir noktya gelmemiz isteniyordu. Notun mürekkebi kırmızı olunca bu, acil durum anlamına geliyordu.”
Gerzinkê, bulunduğumuz yere bir gecelik mesafedeydi. Hemen harekete geçtik. Gerzinkê’ye, Botan’ın çağrısıyla Bestler’deki güçlerimizin tümü gelmişti. Botan’ın yanı sıra Piling, Xebat, Enver arkadaşlar da oradaydılar. Kalabalık bir güç toplanmıştı.
Gerzinkê’de Botan bir toplantı yaptı. Yönetim toplantısı sönük geçti. Biz Garisa’da düşmana karşı etkili olamadığımız gibi, ciddi kayıplar vermiştik. Doğrusu, benim moralim iyi değildi. Fakat alanda ciddi bir eylem olmamış, gelişme kaydedilmemişti. Bu anlamda öteki arkadaşların, güçlerin durumları da farklı değildi.
Toplantıyı yöneten Botan, durum değerlendirmesinde, “Sonuçlar olumsuz olsa da moralimizi bozmamamız gerektiğine” işaret etti.
Yönetim toplantısında ben, Tal karakolunun basılmasını önerdim. Önerim oy birliği ile kabul edildi. Güç fazlaydı. Hêşet karakolunun da vurulması kararlaştırıldı. Toplantıdan sonra güç ikiye bölündü. Bir bölüm Piling arkadaşın komutasında, Hêşet karakolunu vurmak üzere Çatak tarafına geçti.
Botan, benden 15 kişilik bir keşif ve saldırı grubu çıkarmamı istedi. Genel gücün içinden çıkardığım grupla, Herekol’un eteğinde, Tal köyü ve karakolunun keşfine çıktık. Ben, köyü ve karakolu daha önceden tanıyordum. Karakolun yerini, mevzilerini yakından görmüştüm. Genel komutayı Xebat arkadaşa bırakan Botan da bizimle keşfe gelmişti. Tal köyü ve karakolunun keşfini sürdürürken, sabah arazide hareket gördük. Kalabalık bir düşman gücü noktadaki arkadaşların üzerine gidiyordu. Kısa süre sonra çatışma başladı. Akşam arkadaşlarla buluştuğumuzda bu çatışmada Enver(Umyanus) arkadaşın şehti düştüğünü öğrendik.
Enver arkadaşın şahadeti hepimizi çok etkiledi. Önderliğin sahada, iki devre yanında tutarak Garzan Eyaleti için özel olarak hazırladığı Enver arkadaş, yapı içinde herkes tarafından çok sevilip sayılan değerli bir arkadaştı. Enver arkadaşın şahadetini duyduğunda derinden iç geçirerek hayıflandığını hatırladığım Botan, Enver arkadaş üzerine bir toplantı yaptı. Ay ışığı altında gerçekleşen toplantıda Botan’ın, Enver arkadaş üzerine yaptığı konuşma gerçekten çok etkileyici oldu. Öyle ki, Botan konuşmanın sonunda :
“Şimdi onun intikamını almamız gerek!” dediğinde ben elimde olmadan Tal karakoluna doğru yürümüştüm. Arkamdan Botan, “Nereye gittiğimi” sorduğunda, ona:
“Karakola!” dedim. Bana:
“Bu ayışığında saldırı olmaz!” dedi.

TAL KARAKOLU BASKINI
Birkaç gün sonra ay dönünce, Tal karakoluna baskın için 45 arkadaş seçtik. Planlamaya göre , saldırı ve savunma gruplarımızı oluşturduk. Oluşturduğumuz 3 saldırı kolundan birinin komutası Serbest (Kîçî) arkadaşa verildi. Bir saldırı kolu komutanı Bawer(Şirnex) arkadaş oldu. Üçüncü saldırı kolunun komutasını da ben aldım. Serbest arkadaş ile benim bissivinglerimiz vardı. Botan, saldırı kolunun

genel komutasını da bana verdi. Karakolun üzerindeki sırtta üç mevzi vardı. Bu mevzilerin her birine bir saldırı kolu örgütlemiştik.
Öğle sonrası, karakolun üzerinde Tal köyüne yakın bir noktada 45 kişi konumlandık. Bütün arkadaşlar yan yana oturarak bir çember oluşturdular. Botan, bana, çemberin ortasına geçerek karakola saldırı planımızı kroki üzerinde arkadaşlara göstermemi istedi. Ben çemberin içine geçtim. Belirli yerlere yerleştirdiğim taşlarla, Tal köyünü ve karakolunu belirledim. Yaptığımız planlama ve düzenleme çerçevesinde, savunma, taciz ve saldırı gruplarımızın görevlerini canlandırarak anlattım.
Benden sonra Botan, bir kayanın üzerine çıkarak yine oldukça etkili bir konuşma yaptı. Konuşmasının sonunda :
“Egîd arkadaş da böyle yapardı! Onsuz geçen zaman içinde, onun gibi yapamadık. Şimdi ona yaraşır bir eylemle layık olalım!” dedi.
Akşam hava kararınca Herekol’dan indik.
Bedri(Hewrexî) arkadaşın komutasında bir taciz grubumuz, önden karakolun öte tarafına geçerek mevzilendi. Bu grubumuz, bizim saldırı yönümüze ters yönden karakolu taciz ederek, dikkatleri o yöne çekecekti.
Karkola belli bir mesafede konumlandık. Ben öteki saldırı kol komutanlarımız Serbest ile Bawer arkadaşları alarak onlara, önümüzdeki sırtta bulunan saldırı hedeflerimizi, mevzilerin hatlarını ve noktalarını gösterdim.
Ben kendilerine mevzileri gösterip ayrıntıları izah ederken, Serbest arkadaş:
“Füyyyfüt…” diye uzun bir fısıltı ıslığı çektikten sonra:
“Sizde de hiç vicdan yok haa! Bu mevzi düşer mi?” diye fısıldadı. Halbu ki karanlıkta görünen hiçbir şey yoktu, karanlığa ıslık çalıyordu. Ben de:
“Ben onu bunu bilmem heval Serbest. Parti talimatı böyle!” diye fısıldadım.
“Zaten öyle olmasa, şerefsizim bir saniye durmam burada!” dedi.
Benim canım sıkılmıştı. Fakat Bawer arkadaş güldü. Serbest arkadaş böyleydi. En zorlu anlarda bile, böylesine olmadık şakalar yapardı.
“Parti soruyor: Serbest arkadaş, hedefi görüp durumu kavramış mı?” diye sordum. Kinaye yüklü bir tonla:
“E!,Eee!” diye yanıtladı beni.
Öteki uçta bulunan mevzinin karşısına geçerek bu defa Bawer arkadaşa hedef mevziyi gösterdim. Ayrıntıları izah ettim. Bawer arkadaş ciddiyet içinde dinledi.
Ortadaki üçüncü mevzi de benim komutamdaki saldırı kolumuzun hedefiydi. Saldırı kol komutanları olarak aramızda konuşup anlaştık. Buna göre, benim ortadan saldırıya geçmemi bekleyecekler, ben ateş etmeden ateş etmeyeceklerdi.
Saldırı kollarımız beşer kişilik gruplardan oluşuyordu. Aramızda ellişer metre mesafeyle hedeflerimize karşı konumlandık.
Yüz-yüz elli metre kadar arkamızda Botan, öteki arkadaşlarla konumlandı. Onlar genel koordine ve savunma güçlerimizdi. Biz hedef mevzileri düşürünce koordineye(Botan’a) haber verecektik. Ay ışığı yoktu. Ortalık zifiri karanlıktı. Havada, eylem heyecanıyla damarlarımızda koşturan kan dolaşımına rağmen, hissettiğimiz sonbahar gecesinin ayazı vardı. Konumlandığımız yerde, saldırı için, bir süre taciz grubumuzun ateşini bekledik. Ters yönde taciz ateşi gerçekleştiğinde önce Tal köyünün köpekleri havladılar. Önümüzdeki sırtın ötesinden biri, ortadaki mevziye gelerek:
“Oğlum, durum nedir?” diye sordu. Ateşin açıldığı yöne yoğunlaşarak durumu anlamaya çalıştıkları anda, hedefe nişan aldığım bisivingin tetiğine çöktüm. Ben orta mevziyi bisivingle vurunca yanlardaki mevziler de vuruldu.
Bizim hedefimizdeki orta mevzi, yoğun ateşimiz altında kısa sürede düştü. Sağımızda Serbest arkadaşın komutasındaki grubumuz da hedef mevziyi düşürdü. Hep birlikte direnmeye çalışan sol kanattaki mevzinin üzerine gittik. O da düştü.

Botan’a haber verdik. Onlar da geldiler. Sırtı tuttuk. Karakolda mevzilenen askerler, tamamen bizim elimize geçen sırtı tarayarak ateş altına aldılar. Sırtta mevzilendiğimiz yerden, karakolu bisivingle vurduk, biksi ve kalaşnıkoflarla taradık.
Oradan gelen ateşi bastırıp hafiflettikten sonra, sırtın köy tarafını dolaşarak karakola yöneldik. Ele geçirdiğimiz mevzilerin bulunduğu sırt ile karakol binası arasındaki mesafe 25-30 metre kadardı.
Sırtı, köy tarafından inip karakola yöneldiğimizde bir grup askerle karşılaştık. Karanlıkta çıkan çatışmada hepsi vuruldu. Çatışmanın ardından karakola doğru ilerledik. Önde Kahraman ile Zerdeşt arkadaşlar vardı. Ben onların hemen arkasındaydım. Karkolun girişinde, açılan ateşte Kahraman ve Zerdeşt arkadaşlar önümde vurularak düştüler.
Ateşin açıldığı noktayı taradık. Karakolu bisivingle vurduk. Kahraman ve Zerdeşt arkadaşlar taramayla aldıkları mermilerle şehîd düştüler. Tarama, karakolun girişindeki özel bir sığınaktan yapılmıştı. Sığınağı el bombalarıyla vurduk. Tam karşı sırttan Botan’ın sesi duyuldu:
“Yeter, dönün artık.” diye bağırıyordu. Kahraman ve Zerdeşt arkadaşın silahlarını ,özel eşyalarını aldık. Karanlıkta ulaşabildiğimiz düşmana ait silah ve çeşitli malzemeleri alarak sırta çıktık.
Sırttaki mevzilerde, karakol ile köy arasında ve karakolun içinde pek çok ölü vardı. Arkadaşlar sırt ile karakol arasında yakaladıkları bir askeri de esir almışlardı. Bizim 3 şehidimiz vardı. Kahraman ve Zerdeşt arkadaşın yanı sıra, Kendal arkadaş da şehîd düşmüştü.
Biz sırtta hareket için toparlanırken arkadaşlar, orta mevzide vurulan subayın üzerinde buldukları cihazı Botan’a getirdiler.
Cihazdan ısrarla:
“Süleyman! Cevap ver, Süleyman!” diye çağrı yapılıyordu. Yapılan çağrıya Botan cevap verdi.
“Süleyman artık ölü! Ne söyleyeceksen bana söyle!” dedi.
Karşıdaki sustu. Hiç bir şey diyemedi.
Silah ve malzemeleri toparladıktan sonra, esir askeri de alarak Herekol’a çıktık.
Biz Herekol’a tırmanırken gün doğdu. Herekol’dan, Bestler tarafına, Barahincê’ye indik. Burada Xebat arkadaşın komutasındaki arkadaşlarla buluştuk.
Düşman yaptığı açıklamada; Tal karakolundaki kayıplarını 8 olarak verdi. Biz bir askeri esir almıştık. Bir tane MG-3, 7 tane G-3 ile çeşitli askeri malzemeler kaldırmıştık.
Tal karakolu baskınında şehîd düşen Kahraman arkadaş, Şirnex’ın Heştyan köyündendi. Takım komutanıydı. Kendal arkadaş Garzanlıydı. Zerdeşt arkadaş, Şirnex-Navyana Şêxan köyündendi.

ESİRİMİZ KEMAL
Tal karakolunda esir aldığımız askerin adı Kemal’di. Kemal, uzun boylu yirmili yaşlarının ilk yarısında bir gençti.
Botan, esir askerin sorumluluğunu bana vermişti. Ona kesinlikle hiçbir kötü muamele yapmadık. Onun bağlanmasını da gerekli görmedik. Hareket halindeyken görevli iki arkadaş arasında yürüyen Kemal, konumlandığımız noktalarda benim yanımda kalıyordu.
Kendisine, esirimiz olduğunu resmi olarak açıklayıp buna göre davranacağımızı açıkladığımızda, Kemal, kulaklarına inanamadı. Daha sonra kendisi söyledi; biz bu açıklamayı yapıncaya kadar, ağır işkence altında öldürüleceği anı beklemiş. Başlangıçta derinden kapıldığı bu korku içinde, bana sakız gibi yapışıyor, benden bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Komutanları Kemal’e, bizi kan emici vampirler, insan eti yiyen yamyamlar olarak tanıtmışlardı. Sonunda, Kemal bir gün bana:

“Sizin çiğ insan eti yediğiniz, insan kanı emdiğiniz anlatılmıştı bize.” derken, bir hayli şaşkın ve mahçuptu. Çünkü gördüğü muamele tamamen farklı ve insancaydı.
O yıl Ağustosta, Zagros-Mawa ve Avyan karakollarını basan arkadaşlar 8 askeri esir almışlardı. Esir askerlerin iadesi söz konusu olunca Kemal de bu gruba katıldı. Aracı kurumlarla görüşmeler sürerken, esir askerlerin güvenliğini biz sağladık. Askerlerin arasında bir teğmen vardı. Kemal ve öteki erler teğmenin olduğu yerde esas duruşa geçiyorlardı. Kemal’e:
“ O da esir, sen de esirsin. Buna gerek yok rahat ol.” dediğimde, bu çok hoşuna gidiyor fakat gereğini yapamıyordu. Teğmeni görünce elinde olmadan toparlanıp esas duruşa geçiyordu Kemal, çok kötü alışmıştı!
Daha sonra anlaşma sağlanınca esir askerler verildi. Kemal de onlarla gitti.

HÊŞET KARAKOLU BASKINI
Tal karakolu baskınından sonra Herekol’un Barahincê-Ramûran mıntıkasında kaldık. Burada düzenlediğimiz bir toplantıda Botan, Tal karakolu baskının ayrıntılı bir değerlendirmesini yaptı. Botan, yaptığı değerlendirmelerin esasını geniş bir not halinde yazarak, bunu Çatak tarafında bulunan Piling arkadaşa yolladı. Bu notla Botan, Piling arkadaşa, “ Bu işler böyle yapılıyor. Biz yaptık, siz de yapabilirsiniz.” diyordu. Bizde yeterli inanç, güç ve cesaret vardı. Fakat bunlar yetmiyordu. Bizde eksik olan tasarı ve karardı. Tasarım ve karar gücümüz yoktu. Bu da bizde bireysel değil, tarihsel nedenlere dayanan, kaynağını geçmişte yaşanan büyük yıkım ve çöküntülerden, kırılmalardan, içe kapanmalardan alan bir sonuçtu.
1990 sürecinde Botan Genel Sorumlusu olarak bu konuda rolünü oynayamayıp, geleneksel sol şablonlar içinde kalarak, kendisiyle birlikte bizi de asi, avare, derbeder kılan Botan, bu alandaki temel sorunumuzu fark ederek, adım atmaya ve bize de adım attırmaya çalışıyordu.
Tal baskınına en başından fiilen katılıp yönetmesi, baskın sonuçlarını notlayarak Piling arkadaşa yollaması bunun ifadeleriydi. Nitekim bu kadarcık bir çaba bile kendi çapında önemli sonuçlar doğurdu.
Kısa bir süre kaldığımız Barahincê-Ramûran’dan, Perwarî’ye geçtik. Yol boyu düşmanın cihazını dinleyen Botan, muharebecilerin üstlerine verdikleri bir tekmilde, Çatak tarafında bir karakolun basıldığına ve kayıplar olduğuna dair bilgiler aktarıldığını söyledi. Biz bu bilgilerden Piling arkadaşın komutasındaki gücümüzün karakol baskını yaptığını anladık.
O gece Perwarî’yi yakından izledik. Perwarî şehir merkezinin yanı başındaki taburu taramalarla taciz ederek yeniden Herekol’a döndük.

FENA ADAM DEĞİLDİ…
O günlerde bütün güç topluca Tal köyüne indik. Karakol baskınımızdan sonra, gelip cenazelerini ve malzemelerini götüren düşman karakolu bırakmıştı. Eylemde şehîd düşen Kahraman, Kendal ve Zerdeşt arkadaşların cenazelerini köy mezarlığında toprağa veren Tal halkı, bizi biraz kaygılı ama iyi karşıladı. Tal halkı, Herekol’un eteğinde kurulu kendi küçük dar ve naif dünyalarının dışında olanlara karşı şaşkın ve kayıtsızdı.Tal’da kaldığımız birkaç saat içinde düzenlediğimiz toplantıda Botan, Kürt ve Kürdistan davamızı, mücadele amaçlarımızı anlattı. Savaşı, düşman gerçeğimizi ve köylerindeki karakolu basma nedenlerimizi izah etmeye çalıştı.
Toplantıdan sonra oluşan genel sohbet ortamında Botan’ın yanında oturuyordum. Sohbet sırasında sözü karakol baskınına getiren Tallı bir ihtiyar adam ,baskında ölen karakol komutanı için :
“Fena adam değildi, işinde gücünde, kendi halinde bir insandı. Bize çok yardımcı oldu. Allah rahmet eylesin.” dedi.

İhtiyarın, düşman gücün bir komutanı üzerine bu sözleri, bizim üzerimizde soğuk duş etkisi yarattı. O zamanlar bu ihtiyar adamın gerçekliğini, yaşama saf insani bakış açısını görüp anlayabilecek bilinç düzeyinden yoksunduk. Aramızda, ihtiyara bu sözlerinden dolayı diş gıcırdatanlar bile oldu.
Botan, durumu toparlamaya çalışarak:
“Mamo, sen böyle dediğine göre demek ki iyi bir insanmış. Fakat o buraya, bir insan olarak kendi başına, kendisi için bizlerle birlikte yaşamaya gelmedi. Öyle olsaydı “Ser sera, ser çava” derdik. Biz de onu sever sayardık. Ama o bizim ülkemize resmi bir görevle geldi. Onu buraya yollayanlar bizim kimliğimizi, yaşamımızı kabul etmiyorlar, bizi inkar ve imha etmeye çalışıyorlar.” diye izaha girişti. Botan’ın uzun ve ayrıntılı izahını dinliyor görünen amca, sonunda:
“Vallahi, gelir benim odunumu kırardı. Oturur birlikte yer, içerdik. Mekanı cennet olsun.” dedi.
Aciz kalan Botan, mamoya(amcaya) bir sigara sararak:
“Al yak mamo. Merak etme, biz de kırarız senin odununu.” dedi.
Botan’ın sarıp kendisine verdiği sıgarayı tellendirirken:
“İnşallah, hayırlısı bakalım.” dedi, mamo.
Tal köyünden Barahincê-Ramûran’a döndüğümüzde, Piling arkadaşın komutasındaki gücümüzü orada bulduk. Hepsinin morali yüksek, keyfi yerindeydi. Perwarî’ye giderken, Botan’ın cihazla izleyerek bize aktardığı düşman muharebecilerinin tekmillerinden anladığımız gibi, arkadaşlar Çatak’ta Hêşet karakolunu basmışlardı.
Gerçekleştirdiğimiz karakol baskınları hepimizi adeta çoşturmuştu. O coşkulu atmosfer içinde onlar bize, Hêşet baskınlarını , biz de onlara Tal baskınımızı ayrıntılarıyla anlatıyorduk.
Çatak’ta, arkadaşlar Botan’ın kendilerine notla aktardığı, bizim Tal karakoluna uyguladığımız tarz ve yöntemle sonuç almışlardı. Tıpkı Tal’da olduğu gibi, Hêşet’te de düşman, arkadaşların karşısında tutunamamıştı.
Düşmanın Hêşet karakolunda uğradığı kayıplar büyüktü. Arkadaşlar tamamen ele geçirdikleri karakolu bir süre ellerinde tutup sonra da yakarak çekilmişlerdi.
Hêşet karakolu baskınında Haki(Tiriya) ile ismini anımsayamadığım bir arkadaş daha şehîd düşmüştü. Delil arkadaş da bir şarampnel parçasıyla göğsünden yaralanmıştı.

RAMÛRAN TOPLANTISI
Heftanînde’ki Anakarargah’tan Kuzey’e geçen Cuma arkadaş, Cûdî-Gabar üzerinden bütün güçlerimizle toplantı yaparak bize kadar ulaştı. Cuma arkadaş Ramûrana geldiğinde 1991 kasımıydı.
Bölgedeki bütün güçlerimiz Ramûran’da toplandı. Güçlerimizin Ramûran’da toplandığını gören düşman, doğrudan üzerimize gelmeyi göze alamadı. Bunun yerine bir helikopter göndererek Ramûran’daki noktamızı taradı. Biz de karşılık verince, o zamanlar tenekeden olan helikopter kaçıp gitti, bir daha da görünmedi. Ramûran’da toplandığımızı bildiği halde düşman üzerimize gelemedi, biz de işimize baktık.
Cuma arkadaş, Ramûran’da önce güç komutanlarıyla bir toplantı yaptı. Bu toplantıda önce hışımla üzerimize gelen Cuma arkadaş, hepimizi ağır bir şekilde eleştirdi. Tarihsel olduğunu vurguladığı görev ve sorumluluklarımızı hatırlatarak, buna karşın bahar ve yaz süreci boyunca sergilediğimiz ürkek ve sorumsuz duruşumuzu, taktik dışı ataletimizi, aylaklığımızı, ayrıntılarıyla önümüze koydu, başımıza çaldı. Toplantıda:
“Bahar ve yaz süreci boyunca yan gelip yattınız! Bütün gücü de yatırdınız!” diyen Cuma arkadaş:
“Amacınız ne? Ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu.

Gerçekten öyleydi. Bahar ve yaz süreci boyunca kendimizi ve güçlerimizi yatırmıştık.
Aldığımız onca eğitime, verdiğimiz sözlere rağmen amacımızın ne olduğunun, ne istediğimizin, tarihsel görev ve sorumluluklarımızın ayrımında değildik.
Yönetim toplantısında, önce bizi iyice sarsıp kendimize getirmeye çalışan Cuma arkadaş, ardından elimizden tutarak güç verdi :
"Geç de olsa, yaz sonunda gerçekleşen karakol baskınlarıyla gerçek savaş çizgisine geldiğimizi" özenle vurgulayarak, hepimizi taktir ve tebrik etti.
Yönetimin ardından genel yapıyı toplayan Cuma arkadaş , toplantıda önderliğin özel selamlarını arkadaşlara iletti. O anda Ramuaran "Bijî serok Apo! Bi can, bi xwîn em bi te re ne ey Serok!" sloganlarıyla inledi.
Önderliğin, yıl sonu perspektif ve talimatlarını yapıya sunan Cuma arkadaş, yönetim toplantısında bize sert bir uslupla yaptığı 1991 yılı değerlendirmelerini olağan ve yapıcı bir eleştirel uslupla yineledi.
Ramûran'da yapılan dar yönetim toplantısında, Botan eyaletinde yeni bir eyalet ve yönetim düzenlemesine gidildi. Buna göre:
Botan eyaleti; Kuzey Botan Eyaleti ve Güney Botan Eyaleti olarak ikiye bölündü Cûdî, Gabar, Besta, Garisa, Perwarî, Çatak ve Bêşebap bölgelerinden oluşan Kuzey Botan Eyaleti Komutanlığ'ına Serhat(Hıdır Ayata), yardımcılığına da Botan ile Xebat arkadaş getirildi.
Düzenlemelerin ardından, Serhat'ın yönetiminde Bestler'de kurulan yeni karargah ortamında, 1991 sürecinde patlama yapan yeni genel katılımlarla karma ve atıl bir yapı oluştu. Bu yapılanma içinde aydın-köylü, erkek- kadın, Kuzey–Güney, Mêrdîn-Botan vb. egemen cinsityetçi, bölgeci çelişkiler ve çelişmeler baş gösterdi. Eyalet komutanı olarak Serhat, bu çelişki ve çelişmelerin çözümleyeni değil tersine besleyip derinleştirerek kışkırtanı oldu.

AVYAN TABURU BASKINI
Kasım ayı sonunda, Herekol'un Perwarî tarafında, 27 Kasım'da PKK'nin kuruluş yıldönümü kutlamaları için genel toplantı ve moral düzenle dik. Toplantıda Botan konuşurken, nöbetçi arkadaşlar toplantı yerine gelerek "Acil durum" bilgilendirmesi yaptılar. Arkadaşların verdiği bilgiye göre; Perwarî-Osyan yolunda, bir düşman konvoyu bize doğru geliyordu. Toplantıyı yarıda kesen Botan, yanıma bir grup alarak gidip düşman konvoyunu vurmam için talimat verdi.
Bir grup arkadaşla hızla yola indik. Konvoyun önüne pusu attık. Araç konvoyu yanımıza geldiğinde, bunların 3 tane Ford kamyondan oluşan sivil araçlar olduğunu gördüm. Önümüzden geçmelerini bekledim. Geçerlerken baktık içlerinde asker yoktu. Kamyonların arkasından güvenlik eskortu da gelmiyordu. Kamyonları durdurduk. Üç şöför ile iki genç muavindiler. Hepsi Siirt Arap'larındandı. Alandaki karakollara kışlık erzak taşıyorlardı. Kamyonlarda silah-cephane yoktu. Lojistik ihtiyaç malzemeleri ile doluydu. Taşıyabileceğimiz kadar malzemeyi indirdik. Geri kalanları araçlarla birlikte yaktık. Şoför ve muavinlerini genel sorgularından sonra salıverdik.
Aralık başında Herekol'un Garisa tarafına, Pîro'nun karşına geçtik. Burada yapılan yönetim toplantısında, gücün ikiye bölünmesi kararı alındı. Güçlerden birine Botan komuta edecekti. Yardımcılığına da Piling arkadaş getirildi. Ötekinin komutasına getirilen Xebat arkadaşın yardımcısı da ben oldum. Biz Garisa'da kaldık. Köyleri dolaşarak toplantılar düzenledik. Propaganda çalışmaları yaptık. Botan'ın komutasındaki gücümüz de Avyan tarafına geçti. Garisa'da peş peşe köy toplantılarının ardından Ramûran–Barahincê'ye çekildik. O gece Barahincê'ye ulaştığımızda, yolda başlayan kar yağışı hala sürüyordu. Düşman cihazında hareketlilik başladı. Noktada, kar altında dikkatle cihazdan düşman muharebesini izlemeye başladık. Cihazdaki muharebe subayı Avyan tarafındaki karargah üstüne tekmil veriyordu. Tık nefes sesinde bir olağanüstülük ve panik havası

vardı. Subayın verdiği tekmile göre : “Irak’tan sınırı geçerek gelen 500 kişilik bir güç, Dereler(Avyan) taburunu basmıştı.”
Gece yaktığımız ateşin başında, kar yağışı altında, bütün güç olarak çevresinde toplandığımız cihazı can kulağıyla dinliyorduk. Hiç Türkçe bilmeyen arkadaşlar, Türkçe anlayan arkadaşlara sabırsızlıkla sorarak, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.
Muhabere subayı, verdiği tekmilde baskını yapanların kaldırdıkları silahları saydı. Ölü sayısını vermedi. Tekmili alan üstünün sorusu üzerine, baskını yapan “Teröristlerin” tekrar geldikleri yere, Irak’a çekildiklerini söyledi.
Düşman muhaberesi kesildiğinde, hepimiz yanmakta olan gür ateşin çevresinde geniş bir hare oluşturarak govende durduk. Topluca “ Ez Xelef im” stranını söyleyerek sloganlar attık. Yoruma ve izaha hacet yoktu. Arkadaşlar Avyan taburunu basmıştı. Ertesi gün, bir süre önce bizden ayrılıp Avyan tarafına geçen Botan komutasındaki gücümüz Barihincê’ye yanımıza geldi. Avyan taburunu basan elbette ki onlardı. Tamamen dağıtarak karargahını ele geçirdikleri Avyan taburundan kaldırdıkları silahları noktada bir yere bıraktılar. Ele geçirilenler: Biri seksenlik, biri atmışlık iki havan. Bir tane elli yedilik geri tepmeli top. İki tane MG-3. Altı tane G-3 silah ile bunların muhimmatları vb. askeri malzemeden oluşuyordu.
Baskından sonra düşman muhabere subayının üstüne verdiği tekmildeki silahlar ile arkadaşların kaldırdığı silahlar birbiriyle örtüşüyordu. Baskından sonraki gün düşmanın ajanslara verdiği ve bizim radyodan öğrendiğimiz kayıplarının sayısı “Altı ölüydü.” Bu dikkat çekici bir durumdu. Düşman, arkadaşların baskın sırasında kaldırdıkları 6 tane G-3 ferdi silahı esas alıyor, resmi kayıplarını buna göre açıklıyordu. Oysa bir taburluk güç karanlıkta bozguna uğrayarak dağılmıştı. Arkadaşlar tabur komutanının odasına kadar girmişler, komutanların kaçarken masada bıraktığı 52 kağıdıyla oynadıkları piştiye, yine masadaki meyveleri yiyerek kalınan yerden devam etmişler.
Tamamen ele geçirilen taburun içinde ve çevresinde vurulup öldürülen askerlerin toplam sayısının altı olduğuna inanmak imkansızdı.
Arkadaşlar iki havan, bir top ve iki MG-3 yerine 30 tane ferdi silah kaldırabileceklerini söylemişlerdi.
Düşmanın basına verdiği Avyan taburu baskınıyla ilgili bilginin hesaplı çarpıklığı bununla sınırlı değildi. Arkadaşlar, Avyan taburu baskınında yakaladıkları bir teğmeni de esir almışlardı. Teğmen Barahincê’de yanımızdaydı. Fakat düşman, teğmenini hiç anmıyordu bile. Dahası: baskından sonra düşman muhabere subayının üstüne verdiği tekmilinde belirttiği, “Baskın gücünün Kuzey Irak’tan geldiği, 500 kişilik kalabalık bir güç olduğu ve baskından sonra yine Kuzey Irak’a çekildiği” bilgileri de, baskınla ilgili radyo haberlerinde olduğu gibi işleniyordu. Doğal olarak bu haberler de gerçek dışı, yalan haberlerdi. Düşmanın “500 kişilik” dediği gücümüz, Botan’ın komutasındaki 40 kişilik gücümüzün, Bestler ve Bêşebap güçlerinden alınan yirmişer kişilik iki takımlık güçle birleşerek oluşturduğu seksen kişilik bir güçten ibaretti.
Avyan taburunu basan bu gücümüz yine düşmanın iddia ettiği gibi güneyden sınırı geçerek gelmemiş, Herekol’dan inmiş, baskından sonra da yine Herekol’a çekilerek Barahincê’ye bizim yanımıza gelmişti.
Avyan taburundan esir alınan teğmeni, kendisine esir işlemi yapacağımıza dair gerekli açıklamayı yaptıktan sonra, onu Tal karakolundan esir aldığımız er Kemal’in kaldığı çadıra götürdüm. Kemal, teğmeni karşısında görünce, inanılmaz bir refleksle ayağa fırlayarak esas duruşa geçti. Ben kendisine:
“Rahat ol Kemal, o da senin gibi esirimizdir. Burada eşit durumdasınız.” dedim.
Daha önce de belirttiğim gibi, Kemal öylesine koşullanmıştı ki elinde olmadan, kışlada sistemli ve ağır baskı altında edindiği davranış alışkanlıklarıyla hareket ediyordu.

Er Kemal, teğmenin karşısında mutassıp, dinci aileye gelen gelin gibiydi. Teğmenin hizmet kölesi oldu. Onunla sofraya bile oturmuyor, teğmenden sonra arta kalanı bir kenarda yiyordu. Görevli arkadaşlardan bu ayrıntıları öğrenince, Kemal'i teğmenin yanından aldık. Bir hafta-ongün sonrada ikisini de karargaha yolladık.
Zagros-Mawa karakolundan alınan 8 esirle birlikte, Kemal ve teğmenin güvenliği 1992'de yine bize verildi. O zaman baktım, Kemal yine teğmenin yamağı, hizmet kölesi olmuştu. Bu halleriyle bunların biri (Kemal) çalık öteki de(teğmen) Gökbörü-atamandı.
Ordu–askerlik kültürü ta ilk oluşumu olan, yağma-talan çeteciliğinin ortaya çıkışından beri hep aynıydı ve hiç değişmeyecekti.

KAR ALTINDA
Kuzey Botan Eyaleti, dördüncü bölge gücü olarak Herekol'un eteğinde, Pîro'nun karşısında, Barahin'cê mıntıkasında toplandık. Toplam gücümüz 120 kişiydi. Dördüncü bölge gücü olarak burada hem yapı hem yönetim düzeyinde kapsamlı birer yıl sonu değerlendirme toplantıları yaptık.
Önce genel arkadaş yapısıyla düzenlenen toplantıda,1991 yılı değerlendirmeleri yapıldı. Toplantıda, değerlendirmelerin her bağıntıda tek tek ilgili arkadaşlara indirgenerek geliştirilmesi sağlandı. Katılım düzeyi epeyce yüksek olan toplantı son derece verimli ve geliştirici oldu. Yapı tarafından yapılan ve onaylanan bir öneriyle, bütün arkadaşlar tek tek eleştirel değerlendirmeye tabi tutuldu. Değerlendirme sonuçları bir deftere kaydedildi.
Yapı toplantısının ardından yönetim toplantısı yapıldı. Piling arkadaş toplantının başında: "Yapıya uygulanan, herkesin tek tek eleştirel değerlendirmeye tabi tutulması yönteminin yönetim üyelerine de uygulanmasını" önerdi. Piling arkadaşın bu önerisi kabul edildi. Önce Botan çıktı platforma. Ardından hiyerarşik sırayla platforma çıkan bütün yönetim üyeleri eleştirel temelde değerlendirmeye tabi tutuldu. Herkesin değerlendirme sonuçları özel bir deftere kendi adına kaydedildi. Bu kayıt defteri, Kuzey Botan eyalet gücünün yıl sonu raporunun eki olarak karargaha yollandı.
Eyalet üst yönetimi, son toplantısında genel güç içinden gelişmeye açık 50-60 kadar arkadaşı, Anakarargah'a çekerek, bunlarla bir tür subay okulu tarzı eğitim devresi düzenleme kararı almıştı.
Toplantıda, bizim dördüncü bölge gücünden, bu eğitime katılacak arkadaşlar da belirlendi. Benim de karargahtaki bu eğitime katılmam kararlaştırıldı.
Toplantıdan hemen sonra Anakarargah'a, eğitime gidecek grup olarak hazırlıklarımıza başladığımızda 1992 yılının ocak başıydı. Kuzey Botan Eyaleti dördüncü bölgesinin yüz yirmi kişilik gücü, Barahincê'de mangalar halinde araziye konumlanmıştık. Biz eğitim grubu olarak hazırlıklarımızı sürdürürken, yıl başından sonraki ikinci-üçüncü gün kar yağmaya başladı. Önce tek tük atıştırmayla başlayan kar, seyrek serpiştirmeye dönüştü, ardından da lapa lapa yağmaya başladı. Kar öylesine yoğun yağıyordu ki, noktada bir mangadan ötekine giderken karşılaştığımız arkadaşlarla birbirimizin ancak silüetini seçebiliyorduk. Yağan kar altında görüş mesafesi sıfırdı.
Yıl başından hemen sonra başlayan kar, hiç hız kesmeden yedi sekiz gün boyunca gece gündüz aralıksız yağdı. Sonunda iki buçuk üç metrelik kar içinde kaybolduk.
Barahincê'de odun sorunumuz yoktu. Sürekli yaktığımız manga sobalarımızın ve açık ateşlerimizin çevresinde, ısıdan eriyerek oluşan üç metrelik kar kuyularının dibinde kalmıştık. Diplerinde, ortada yanan ateşin ısısıyla silindir gibi geometrik bir düzen ve uyumla eriyerek açılmış kuyuların ağızları, isten simsiyah kesilmişti.

Birkaç gün içinde hazırlıklarını tamamlayıp karargaha geçecek olan eğitim grubumuz da Barahincê'de kaldı. Üç metre kar içinde hiçbir gerekçeyle hiçbir yöne hareket düşünülemezdi.
Barahincê'de üstlendiğimiz noktanın kenarında, içinde su ihtiyacımızı karşıladığımız bir derenin aktığı dar bir vadi vardı. Su ihtiyacımız için 3 metre kar içinden, mangalarımızla dere arasına su patikaları açılmıştı. Nokta içindeki hareketimiz en alt düzeye düşmüş, su patikalarından dereye gidip gelmek dışında bir hareketimiz kalmamıştı. Eskisi gibi olmasa da kar, aralıklarla atıştırıp serpiştiriyordu.

KOBRA SALDIRISI
Doğanın azizliğini fırsat bilen düşman, ocak ayının ortasında alandaki kamplarımıza havadan saldırdı. Girêdêm'de üstlenen Bestler gücümüzle aramızda Pîro vardı. Aramızdaki mesafe yürüyerek uzaktı. Fakat düşmanın Girêdêm'e düzenlediği hava saldırısını, uçak ve helikopterlerin dalışlarını görerek, bombardıman seslerini duyarak izleyebiliyorduk.
Zaman zaman yakınlarımıza kadar gelen helikopterlerin, bildiğimiz tenekeden skorski indirme helikopterleri olmadığını gördük. Seri ateş gücüne sahip farklı tipteki bu helikopterlerin kobra tipi helikopterler olduğunu sonradan öğrendik.
Düşmanın Bestler gücümüze saldırısını, cihazdan mahaberelerini ve helikopterlerin bombardımanını izlemekten başka bir şey yapamazdık. Şirnex'tan koordine edilişini cihazdan izlediğimiz saldırıda düşman, uçak ve helikopterlerin yoğun bombardımanından sonra, Bestler'e skorsky tipi helikopterlerle yoğun indirme yaptı. İndirme sırasında arkadaşlar tarafından darbelendiklerini ve kayıp verdiklerini öğrendiğimiz düşman güçleri, indirildikleri yerlerde kara saplanıp kaldılar. Kar altındaki güçlerimizi imha için Bestler'e indirilen düşman güçleri, üç metre kara saplanıp kalmışlardı.
Cihazdan durumlarını dikkatle izlediğimiz düşmanın indirme gücü, karargahlarına tekmillerini verdiler.
Saplandıkları en az üç metre kar içinde imdat isteyen güçlerine karargahtan: "Sizi helikopterle alamayız" denilerek "Bulundukları yerden Avyan(Dereler) taburuna yürümeleri" yönünde akıl ve talimat verildi. Düşman karargahında koordine Mete Sayar'dı.
Üç metre kar içinde, Bestler'den Avyan köyündeki karakola yürüyerek ilerlemeye çalışan düşman gücünün durumunu da cihazdan izledik. O gece, Avyan yolunda, 3 metre kar içinde donarak ölenlerin, ayakları yanarak sakat kalanların sayısını ve hesabını Mete Sayar'a sormak gerekir. Cihazdan izlediğimiz kadarıyla, onlarcası donarak ölen ve sakat kalan düşman gücü perişan oldu.
İndirilen birliklerin kendi aralarındaki muhaberelerinde Mete Sayar'a savurdukları sunturlu kışla küfürlerinin bini bir paraydı. Düşman, o gece 3 metre karın içinde, doğa karşısında kırılarak çok kayıp verdi. Cihazda, gece boyunca sabaha kadar ağlayıp sızlamalar, küfürler bir birine karıştı.
Sabah erkenden Pîro-Siirt tarafından gelen bir skorsky helikopter, Barahincê'deki kamp noktamızın üstünde durdu. Biz, kar içindeki sabit noktamızı keşfeden skorkyi biksiyle vurmaya çalışırken, tipini ve özelliklerini tanımadığımız iki helikopter, skorskynin çekildiği hattan gelerek üzerimizden hızla geçtiler.
Üzerimizden hızla geçen helikopterleri tanımasak da, bunların bir gün önce Bestler kampımıza saldırılarında ateş güçlerini görmüştük. Hızla noktayı terk ederek, kar içindeki patikalarımızdan dere içine çekilme talimatı verdik. Biz dere yatağına çekilirken aynı hızla dönen iki helikopter, çapraz pozisyonda, seri hareketlerle kamp noktamızı vurmaya başladılar. Helikopterlerin teknikleri çok ileri, ateş güçleri çok yüksek ve etkiliydi. Fakat biz onlardan önce, ulaştığımız derenin içine atmıştık kendimizi.

Yüz yirmi arkadaş, dar ve ince bir şerit halinde uzanan derenin içine banarak siperlendiğimiz yerde, helikopterlerin aralıksız vuruşlarını izledik.
Bu helikopterler, teneke skorskyler gibi A-4 , MG-3 tipi ağır silahlarla mermi taramasının ötesinde, uçaklar gibi bombardıman yapıyorlardı. Öğleye kadar aynı tipte başka helikopterlerle takviyeli olarak aralıksız vurdular. Fakat derede, suyun içinde bizi fark etmediler. Sabah erken saatlerde başlayıp öğleye kadar Siirt'teki üstlerinden üzerimize devriyeli olarak doldur-boşalt yapan helikopterler, bütün cephanelerini kampımıza boşalttıktan sonra, öğleyin çekip gittiler.
Sabahtan öğleye kadar içinde kaldığımız sudan, kıyıdaki karların üzerine çıktık. Saatlerce suyun içinde hareketsiz kalmaktan her yanımız tutulmuş, kalıp gibi olmuştuk. Bir tek, elimizde olmadan kendiliğinden hummalı bir şekilde titreyen çenelerimizle, birbirine çarpan dişlerimizin takırtısından başka belirgin bir yaşam işareti yoktu. Dışarıdan görülmese de insanın çenesi gibi içi de titriyordu. İnsanın iradesinin dışında gerçekleşen bu zangır zangır şiddetli titreme, sanki vücut artık titreyemeyecek kadar yorgun düşmüşcesine birden kesiliyor ardından tekrar başlıyordu.
Donmamak için, helikopterlerin verdikleri kısa aralıklarda sudan çıkarak kıyıdaki kar üstünde şiddetle tepiniyor, avuçlarımızı şiddetle bacaklarımıza vuruyor, birbirimizin ayaklarını topuklarımızla ezercesine çiğniyorduk. Bunları bütün arkadaşlar talimatla, her fısatta yapıyordu.
Her şeye rağmen durumumuz iyiydi. Çünkü hiç kaybımız yoktu. Birtek Cahide(Necla Çelik) arkadaş, minnacık denilecek kadar çok küçük bir parçayla gamzesinden yaralanmıştı. O haliyle sudan çıktığı yerde gülebilen Cahide arkadaşın, gülerken oluşan gamzesindeki yarasından sızan kanı, ağız kıvrımının kenarından incecik bir çizgiyle çenesine doğru akmıştı. Sevgili Cahide arkadaş, o haliyle her zamankinden çok daha güzel, çok daha etkili ve çekici bir eksendi.
Dere yatağından çıkıp kamp noktamıza baktığımda gözlerime inanamadım. 120 arkadaşın üslendiği bütün kamp alanı, bombardımanla hallac pamuğu gibi atılmıştı. Karın içindeki naylon mangalarımız tamamen yok olduğu gibi, bütün bu geniş alan içinde bir tutam kar kalmamıştı. Gözümüzün önünde, boydan boya ve çepeçevre, simsiyah barut isiyle kaplı bir alan uzanıyordu. Alanın çevresinde yükselen kalın kar duvarları da barut isiyle siyaha boyanmıştı. Kamp alanımızın bir kaç katı genişliğinde bir alanın görünümü buydu.
Helikopterler öğleyin gittikten sonra, çıktığımız kar üzerinde akşam hava kararıncaya kadar bekledik. Üzerimizdeki elbiseler donarak teneke gibi oldu. Özellikle akşamüzeri, iliklerimize işleyen soğuktan en çok ayaklarımız etkileniyordu. Kan dolaşımını hızlandırarak donmayı önlemek için, herkesin bulunduğu yerde zıplayıp tepinerek hareket etmesi talimatı verilmişti. Ayakları donarak yanma tehlikesiyle karşı karşıya olan arkadaşları özel uygulamaya alıyorduk. Bu arkadaşların donarak yanmak üzere olan ayaklarını topuklarımızla ezerek tekmeliyor, silah dipçikleriyle dövüyorduk. Bu arkadaşlar yaşama büyük acılarla yeniden böyle bağlanıyorlardı.
Hava kararırken, bombardımandan çevreye saçılan kışlık kuru odunlarımızı toplayarak ateşlerimizi yaktık. Sabaha karşı üçe kadar ateşlerimizin başında kaldık. Giysilerimizi kurutup ısınarak toparlandık. Sabaha karşı üç sularında, Herekol'un üzerindeki kayalık sırtlara çekilerek intişara çıktık. Helikopterlerin vurduğu kamp yerimiz, önümüzde uzanan bembeyaz kar deryasının ortasında büyük bir karadelik gibi duruyordu. Kayalıklar, yukarıda Herekol'un sırtındaydı. Buraya suyun içinden yürüyerek gelmiştik. Dereyi kestiği yerden kayalıklara tırmandığımız için karda iz bırakmamıştık. Kayalıklarda hiç görüntü vermeyecek şekilde konumlandık.
Çantalarımızın kıyısında köşesinde kalmış ufak tefek şeylerin dışında yiyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Soğuk ve açlıkla aynı anda cebelleşmek, bu iki sırnaşık belayla boğuşmak, gerçekten çok eziyetliydi. Fakat mücadele dayattığında biz

daha fazlasına da katlandık. İnsan yapısı inançla beslendiğinde, yaşamadan asla anlaşılamayacak derecede güçlü, esnek ve direngen oluyor.
Kayalıklarda intişardayken, o gün öğleyin uçaklar geldiler. Kamp yerimizi ve çevresini roketlerle vurdular. Uçaklar gittikten sonra akşam hava kararırken vadiye indik. Büyük ateşler yakarak ısındık. Yakacak ağaç kesmek için işe giriştiğimizde, yüz yirmi kişilik gücümüzün bir baltası ile bir orakının olduğunu fark ettik. İmkan sorunu değildi. İstense zamanında istendiği kadar temin edilebilirdi. Öngörü, tedbir ve ihmal sorunumuz vardı. Bir de hareketli birlikler olarak, mümkün olan en az ağırlıkla hareket eğilimindeydik.
O gece Ramûran suyunun içinden, Herekol'un içine çekildik. Ramûran suyu Herekol dağının katmanlarından uluşan, irili ufaklı labirentlerden dökülerek akıyordu. Her biri Ramûran suyuyla şelaleye dönüşen bu labirentleri, kıyıdaki kar yığının içinden geçerek Herekol'unağaçlık yerlerine kadar tırmandık. Düşmanın havadan görüş alanının dışına çıkarak görüntü verme riskini düşürmeyi hedeflemiştik.
Herekol'da ağaç seviyesinin ötesine geçemezdik. Çünkü en azından geceleri ateş yakamazsak donarak imha olurduk. Ramûran suyundan çıktıktan sonra yürüdük. Tan yeri ağarırken şafakla birlikte Ramûran vadisinden kıyıya çıktığımız yerde bekleyerek arkadaşların gelişlerini izledim. Herkes benim bulunduğum noktadan dönerek yan taraftaki kayalıklara çıkıyordu. Yürüyüş kolundan Botan, kaygılı ve tuhaf hareketlerle üzerime geldi. Ben nedenini anlama çabası içinde merakla ona bakarken, bir elinin işaret parmağını göğsüme dokundurarak beni itti. Herekol'un yaklaşık iki bin metre yüksekliğindeki sabah ayazında, donmuş ayakkabılarımın üzerinde ve tenekeleşmiş şalımın içinde hafiften sallandığımı görünce:
"Burada donmuş olmandan korkmuştum." deyip, gülerek yürüdü gitti.
Herekol'un üzerinden taşıp eteklerine dökülen şafağın ilk huzmeleri arasında, Ramûran vadisinin içinden en son Cahide arkadaş göründü. Cahide arkadaş, uğruna her şeyi göze aldığımız, her türlü bedeli ödemeye hazır ve kararlı olduğumuz özgürkük dünyamızın güneşine özgü şafak gülücüğüyle vadiden çıkarak yanıma geldiğinde, bir eliyle, silahımın kayışında asılı olan elimi tutup çekerek:
"Hadi gidelim artık. Benden başka kimse kalmadı." dedi. Cahide arkadaşla birlikte kayalıklardaki intişar yerimize yürüdük.
1992 yılının ocak ayında, Herekol'un yaklaşık iki bin metrelik ağaç seviyesinde, zemheri ayazı esaslıdır. Bir de dizlerine, yarı beline kadar ıslanmışsan işler iyice yaş demektir.
Gün boyu ateş yakamazdık. Donmamak için tek seçeneğimiz her zamanki gibi, bulunduğumuz yerde kan dolaşımını hızlandıracak hareketler yapmaktı. Ayaklar, bu gibi durumlarda en hassas organlardı. Birbirimizin ayaklarını topuklarımızla ezerek tekmelemek, dipçiklemek zorundaydık. Gereğini yaptık.
Hava saldırılarının üçüncü gününün sabahıydı. Erken saatlerde uçaklar ve helikopterler Bestler ve çevresindeki kamplarımızı yeniden vurmaya başladı. Herekol'un üzerinde, bulunduğumuz yerden düşman saldırılarını daha ayrıntılı görüyor ve duyuyorduk. Öğleye doğru, bizim bıraktığımız kamp noktamızı da yeniden vurdular.
Dikkatle izlemeye aldığımız düşman cihazlarından, bizim bulunduğumuz Barahincê-Ramûran hattından görüntü alınamadığına dair tekmil verildi. Karargah ısrarla "Bak!" diyor, helikopterlerden de her defasında "Görüntü yok" deniliyordu. Oysa bizi arayan helikopterlerle aramızdaki mesafe havadan kuş uçuşu 500 ile bin metre arasıydı. Helikopterlerin uğursuz sesleri olmasa bağırsak duyulurdu. Helikopterler gittikten sonra, Ramûran vadisinden aşağı indik. Vadinin içinde düşmanın havadan göremeyeceği uygun kaya altları, sığınaklar aradık. Uygun bir yere Piling arkadaşın komutasındaki gücümüz konumlandı. Biz de biraz daha aşağı inerek Ramûran köyünün yakınlarına bir yere konumlandık.

BAL
Noktaya yerleşme çalışmaları içinde Hogir(Dirêşki):
“Havada bal kokusu var!” dedi. Hiç dikkate alınmadı. Hogir arkadaş burnunu yukarı dikip havayı koklayarak ortalıkta dolaşırken onun bu haline:
“Aç hırç(ayı) rüyası (!)” diyenler oldu. Buna çok bozulan Hogir arkadaş, gelip bana adeta yalvardı:
“Heval Cafer, izin ver yakın çevrede bir tur atayım. Buralarda bir yerde olduğundan eminim.” dedi.
O kadar istekli ve kararlıydı ki ne yapayım:
“İyi, git bak Hogir arkadaş. Fakat fazla açılma.” dedim. Hogir arkadaş elindeki baltayla noktadan ayrıldıktan bir süre sonra sevinç içinde döndü.
“Heval, tencere, lalik, tabak, bardak ne varsa toplayıp gelin!” dedi.
Bütün kap kacak her şeyi toplayıp Hogir arkadaşın peşinden gittik. Hemen üzerimizde yükselen sırttaki ormanın içinde, karşılıklı iki kişinin açık kollarıyla kucaklayamayacakları kadar kalın bir ağacın gövdesini alttan baltayla açan Hogir arkadaş, oradan eliyle kalıp kalıp bal çıkarıyordu. Gövde, o kadar kalın ve yüksekti ki, arılar içerideki bal yığının üzerinde, yukarıda kış uykularında olmalıydılar. Çünkü ortalıkta hiç arı yoktu. Bütün kaplarımızı balla doldurduk. Ağacın içi yıllanmış balla doluydu. Ağaçta açtığı deliği kendi kambağıyla kapatan Hogir arkadaşın, idareli kullanımıyla hepimiz uzun süre balla beslendik. Bu bizim için çok önemli ve çok değerliydi. Çünkü daha önce belirttiğim gibi hiç erzağımız yoktu. Ramûran köyünden erzak sağlayıncaya kadar balla yaşadık.
Botan, durumları yerinde değerlendirmek için karargaha gitti. Koşullar uygunsa, önceden alınan karar doğrultusunda eğitim devresine katılmayı düşünüyorduk. Botan, yanında bir grup arkadaşla karargaha gittikten sonra, kar yine başladı. Bu defa dört gün boyunca aralıksız yağdı. Eskisinin üzerine dört günlük yağışla birlikte oluşan kar kalınlığı, Herekol ormanlarını silme kapatıp yuttu.

AŞUT-ÇIĞ
Dört günlük kar yağışı kesildikten hemen sonraydı. Yanımda iki arkadaş ile Ramûran vadisinin içinde, Piling arkadaşın komutasındaki gücümüzün konumlandığı noktaya doğru gidiyorduk. Rutin örgütsel işlerimiz, tekmil toplantılarımız, aktarımlarımız vardı. Sabah gün doğarken yola çıktığımız vadinin içinde, Ramûran suyunun iki kıyısındaki dar şeritte kar kalınlığı nispeten daha azdı. Ramûran suyu da içine düşen karların tümünü emip, somuramamıştı. Kar o kadar aralıksız ve yoğun yağmıştı ki; suyun yüzeyi, mayalandıktan sonra yeni açılan yoğurdun suyunu emmesi için üzerine örtülen ince tülbent bez gibi, incecik bir kar tabakasıyla örtülüydü.
Ramûran suyunun kıyısından, Herekol’un içine doğru attığımız her adım için, yalnızca ayaklarımızla değil, bedenimiz ve ellerimizle de karla boğuşarak ilerlemeye çalışıyorduk. Böylesi zahmetle açtığımız yolun izini kapatıp körlemek zorundaydık.
Arkadaşların üslendiği kamp noktasının yakınına ulaştığımızda, saat sabah altı sularıydı. Derinden gelen küt ve boğuk ama tempolu bir kütürtü koptu. Çok yakınımızdan bir yerden kopan çığ sesiydi bu. O anda kaygıyla hızlanmak istedik. Fakat her adımda boğuşarak ilerleyebildiğimiz yoğun kar içinde, bu isteğe uygun hareket olanağımız yoktu.
Kampa çok yakındık. Kopan çığın, küt ve boğuk ürkütücü sesinin vadinin içinde dağılan küşürtülü basıncını da hissettik. Derin bir kaygı ve merak içinde, kamp noktasına ulaştığımızda gözlerimize inanamadık.
Ramûran suyunun doğduğu kaynağın başında, Ramûran vadisinin başladığı sırt açısının bir tarfına kurulu olan kampımız yok olmuştu. Ramûran vadisinin oluştuğu sırtın yan tarafında yükselen, Kerekolan’ın zirvesinden kopup gelen çığ

kütlesi, içindeki arkadaşlarla birlikte bütün kampı silip süpürerek, Ramûran suyunun doğduğu kaynağın üzerinden öte tarafa savurmuştu. Görünürde hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Önümüzde, Kerekolan'ın zirvesinden koptuktan sonra Ramûran kaynağını biçerek, geldiğimiz yönü kesip karşı tarafa akan devasa çığ kütlesinin dışında hiçbir şey görünmüyordu!.
Hemen çığ kütlesinin üzerine tırmandık. Devasa çığ kütlesinin en ucunda bir arkadaş gördük. Hızla onun yanına koştuk. Bir elinde silahı, öteki elinde kapaklı radyosuyla, göğsüne kadar çığın içinde gömülü kalmış olan kişi Piling arkadaştı. Kulpundan bileğine takılı kalmış olan hala açık radyosunda, BBC kanalı haberleri veriyordu. Çığ sırasında, sürtünme ve sıkışmayla neredeyse beton gibi olan karın içinden, basınçla sersemlemiş haldeki Piling arkadaşı güçlükle çıkardık.
Birlikte geldiğimiz arkadaşlardan birini bizim kampa yollayarak yardım istedim.
İnsan, parçası olduğu doğanın karşısında öylesine aciz ki. Biz, ne yapacağımızı bilmez halde, insanı kahredici bir çaresizlik içinde, çığ kütlesinin üzerinde yaşam emaresi olabilecek bir iz, bir belirti aranırken, çığ kütlesi dışındaki karlar içinden birer ikişer çıkıp gelen arkadaşlar oldu. Bunlar, çığın şiddetli çarpması ve basıncıyla savruldukları çığ kütlesinin dışındaki karlar içinde, yeni toparlanabilen arkadaşlardı. Kaç arkadaş böyle savrulmuştu? Kaç arkadaş çığ altında kalmıştı, belli değildi.
Toparlanıp gelen arkadaşlarla birlikte, çığ kütlesinin üzerinde dolaşarak araştırdık. Bir yerde, derinden iniltiler duyduk. Elimizde, hemen o anda edindiğimiz kasatura, bıçak, silah şişi vb. aletlerle, betonlaşmış çığı o noktada kazmaya başladık. Bir metreden fazla derinlikte, tel tel ayrılmış saçları yüzüne yapışmış bir kadın arkadaşa ulaştık. Yüzündeki saçlarını toparlayıp kaldırarak baktım. Nefel'di(Avyan). Nefeli başından tutup çekerek çıkarmak imkansızdı. Yukarı kalkık başı dışında, bütün vücudu ile içine gömülüp sıkıştığı kütlenin bir parçası olmuştu. Nefel kesik kesik hıçkırıklarla inleyerek ağlıyordu. Nefel'i, parçası haline geldiği betonlaşmış kar kütlesinden bütün çevresini, ayaklarına kadar açarak çıkardık. Onu götürüp bir kenara yatırdığımızda hala şoktaydı. Devasa çığ kütlesinin üzerinde umutla çırpınarak koşturduk. Her noktayı can kulağı ile dinledik. Her iz ihtimalini değerlendirerek kazdık. Bütün bu çabalarımız bir tek yerde sonuç verdi. Arkadaşlardan biri, bir yerde bir ses duyduğunu söyledi. Orayı kazmaya başladık. Orada, Sadık(Rojava) arkadaşa ulaştık. Sadık arkadaş, başı açığa çıktığında, derin, boğuk iniltilerle inlemeye başladı. Biz çevresini açarken, inlemesi, anlaşılmaz sesler çıkararak haykırışa dönüştü. Sonunda biraz kendine geldiğinde:
"Çıkarın beni buradan!" diye, peş peşe haykırdı.
Sadık arkadaşı da çıkardık.
Bu arada, Xebat arkadaş yanında bir grup arkadaşla geldi. Arkadaşlar aramayı sürdürürken Xebat arkadaş ile sayım yaptık. 15 arkadaş yoktu. Hepsi de, üzerinde kendilerini bulmak için çırpındığımız çığ kütlesinin içinde bir yerdeydiler.
Xebat arkadaş durumu cihazla karargaha bildirerek kazma kürek istedi.
Karargahtan bir grup arkadaş gerekli araçlarla yola çıktı. Ben de bir grup arkadaş alarak karda yol açıp gelişlerini hızlandırmak için onları karşılamaya çıktım.
Normal koşullarda, bir kaç saatte ulaşabileceğimiz buluşma noktamıza sabah gün doğumundan, akşam gün batımına kadar yürüyerek ancak ulaşabildik.
Kar kolay yol vermiyordu. Barahincê suyu kıyısındaki buluşma yerimizde, başlarında Botan'ın bulunduğu grubumuzla buluştuk. Yol çiğnenerek açılmış olduğundan, felaket noktasına çabuk ulaşıldı.
Büyük bir ateş yaktık ve bu defa bir iz ya da ses olasılığının olduğu her yeri kazmalarla kazmaya başladık. Bu şekilde yoğun kazıların sonunda bir yerde Emin(Umyanus) arkadaşa ulaştık. Hemen bir battaniyeye sarıp ateşin başına getirdiğimiz Emin arkadaşta yaşam belirtisi yoktu, şehîd düşmüştü.

Kazmaya devam ettik. Üçüncü gün akşam üzeri bir manga naylonuna ulaştık. Naylonun içinden Hogir(Rojava) arkadaşı çıkardık. Çığa manganın içinde yakalanan Hogir arkadaş hala yaşıyordu. Naylonun dolanmış olduğu manga direği ile kar arasında oluşan boşluk içinde hayatta kalmayı başaran Hogir arkadaş, onu sevinç içinde çıkarıp ateşin başına getirdiğimizde çok fersiz de olsa konuşabiliyordu. Ne var ki, Hogir arkadaş da o gece, onu yaşatmak için uğraşırken kollarımızın arasında şehîd düştü.
Dördüncü günün akşamı kazmayı bıraktık. Arkadaşlara ulaşsak da yaşama umutları yoktu. Emin ve Hogir arkadaşlarla birlikte on beş arkadaş şehîd düştü. On üç arkadaşın naaşları çığ altında kaldı. Naaşları çığ altında kalan arkadaşlardan: Metin (Akarê), Rojîn(Gundikê Ramo), Haki(Rojava), Celal(Nerexi), Edip(Avyan), Emgihan ve Welat arkadaşların adlarını anımsıyorum.
Çığ altında kalan şehîd arkadaşların naaşlarına ancak baharda, karlar eridiğinde ulaşılabildi. Çığ şehîdlerimiz, orada milislerimiz tarafından toprağa verildiler.

KAR TANRIÇAMIZ
Uğradığımız o büyük çığ felaketinden birkaç gün sonraydı. Yanıma gelen kadın arkadaşlar, büyük bir üzüntü ve hüzün içinde: “Cahide arkadaşın durumunun ağırlaştığını” söylediler.
Uzun süredir, kronik böbrek hastası olan Cahide arkadaş, Herekol’un eteğinde, Ramûran’da, ocak ayında üç-dört metre kar altında, uçak ve kobra saldırıları karşısında, Ramûran suyuna defalarca batıp çıkarak, gün boyu açık arazide ateşsiz kalınca, böbrekleri tamamen iflas ettiğinden bir süredir mangasında hasta yatıyordu.
Hemen Cahide arkadaşın yanına gittim. Cahide arkadaşın mangası, Ramuran suyunun kıyısında yükselen, üç metreyi aşkın karın dibin de açılmış bir naylon içiydi. Cahide arkadaş burada kadın arkadaşlar la birlikte kalıyordu.
Mangaya ulaştığımızda, Cahide arkadaş bir battaniyenin üzerinde, sırtüstü uzanmış yatıyordu. Gün ortasıydı. Yukarıda gerili naylondan, kırılmak yerine ufalanıp ezilerek dökülen güneş ışınlarıyla içerisi ancak kutsallık kavramıyla tanımlanabilecek ruhani bir durumdaydı.
Hemen diz kırıp yanı başına oturdum. Durumu ağırdan da öteydi. Beni görünce, Cahide arkadaşın gözleri ışıdı. Arguvan(leylak) ile ispirto mavisi bir renge bürünmüş dudaklarında beliren sıcacık gülücüğü yüzüne yayıldı. Cahide arkadaş, ayrıcalıksız hepimizi, her zaman ve her koşul altında, sevgili yüreğinden sağılıp gelen bu sıcacık gülücüğü ile kucaklardı.
Düşmanın silahları, doğanın soğuğu karşısında hepimizin en güvenli, en sıcak sığınağı, bilge anamızın güzel ruhlu, güzel yüzlü kızının bu sıcacık gülüşüydü…
Yanında, bedenine paralel uzanan eliyle, benim dizimin üzerinde duran elimi tuttu. Bana bir şeyler söylemek istiyor fakat konuşamıyordu. Cahide arkadaş, bana söylemek istediği sözlerini, duygularını artık ancak sevgiyle ışıyan gözleriyle bakarak; bütün kıvrımları, ihtiyaç duyan ve isteyen herkese yetecek kadar katmer katmer sevgi ve şefkatle yüklü dudaklarıyla gülümseyerek ve eliyle elimi tutup dokunarak ifade edebiliyordu. Bu iletişim yolu, bilge ananın, yerleşik yaşam uygarlığını yaratırken geliştirdiği ve daha sonra hiçbir dilin derinliğine ulaşamadığı, bizim ortak ve özgün özgürlük dilimizdi.
Bilge ananın güzel ruhlu, güzel yüzlü kızının orada, gözleri gözlerimde, elim elinde gülerek, bakarak ve dokunarak bana anlattıklarının tümünü bire bir anladığımı söyleyemem. Fakat onun orada bana bakarak, gülerek, dokunarak anlattığı her şey, daha sonraki mücadele yaşamım içinde, zihnimde ve ruhumda bir şifre gibi çözülerek belleğimde parladı. Bugün de hala parlamaya devam ediyor ve artık kesinlikle biliyor ve inanıyorum ki yaşadığım sürece zihnimde ve ruhumda onun orada bana bakarak, gülerek, dokunarak yüklediklerini anlayıp kavrayarak gelişeceğim…

Cahide arkadaşın, beni görünce ışıyan gözlerindeki pırıltılar, onun Başkan Apo'ya, partiye, dağ ve zindan direnişçilerine, halka ve insanlığa inancının ve bağlılığının ifadesiydi.
Hastalığının sonucu olarak, ispirto mavisi- arguvan rengine bürünen dudaklarındaki sımsıcak gülücüğü paylaşımcı, cinsiyet özgürlükçü, eşitlikçi, ekolojik, demokratik sisteme ve yaşama olan umudun göstergesiydi.
Elimi tutan eli, o an orada, Herekol'un eteğinde, Ramûran vadisinde, zemheri ayında olduğu gibi, her an ve her koşulda direniş çağrısıydı!
Cahide arkadaş, parmaklarının tırnak uçlarını elindeki elimin içine, avucuma bastırarak şahadetin sonsuzluğuna gitti…
Onun şahadete giderken, fersiz parmaklarının tırnak uçlarını, elindeki elimin içine, avucuma bastırması hiç kuşkusuz ki bana, benim şahsımda bütün arkadaşlara, halkımıza ve insanlığa mücadele çağrısı temelinde bir vasiyetti.
Elim elinde, tırnak uçları avucuma gömülü halde kenetlenmiş olarak şahadete giden bilge ananın güzel ruhlu, güzel yüzlü kızının her zaman dik, onurlu başında sarılı kefiyesinin altından taşan ipek saçlarının arasında ak teller vardı. Cins bilinçine varmış özgür bir kadın olarak, her zaman dik duran onurlu başını süsleyen ipek saçlarındaki bu ak teller, onun henüz hiç anlatılmamış, tanımlanmamış özgrülük mücadelesinin nişaneleriydi. Saçlarını özgürlük mücadelesinde ağartan Cahide arkadaş, aynı yolda canını da vererek öyle gitti, şahadetin sonsuzluğuna…
Bige ananın güzel ruhlu, güzel yüzlü bilge ve yiğit kızınının naaşını; Dilmun komunda, Ramûran'daki çığ şehîdlerimizin yanına, kutsal Kürdistan toprağına gömdük.
Cahide arkadaşın şahadete giderken ki bakışı, gülüşü ve dokunuşuyla anlattıklarından anladıklarımı, tırnaklarını avucuma bastırarak verdiği vasiyetinin içeriğini o günden bu yana her geçen gün daha derinden anlayıp kavrasam da, benim bütün bunları sözcüklere dökecek dilim ve gücüm henüz oluşmadı.
Cahide arkadaşın vasiyeti, Başkan Apo'nun ağır tecrit koşullarında geliştirdiği savunmalarıyla yerine geldi! Savunmalarımızın üstünde ve ötesinde bizim sözümüz ve eylemimiz olamaz.
İşte bu yüzden ben, kesinlikle çok iyi anlayıp kavradığıma inandığım Cahide arkadaşın vasiyetini, burada söze döküp yazıya dönüştürmekten sakınıyorum. Bunun yerine şunları söylemekle yetiniyorum.
Cahide arkadaş; yaşamda ve mücadelede hiyerarşik olarak öne çıkmayan, bu anlamda görünmeyen sade, mütevazı bir kişiydi. Güç içinde, genel yetki ve komuta onda olmasa da, yaşamda ve mücadelede bizim asıl gerçek öncümüz oydu.
Bütün birlik olarak Cahide arkadaşa doğal, derin, köklü ve çok güçlü ama örtülü bağlarla sıkı sıkıya bağlıydık. Ben bu gerçeğimizi çok sonraları, zaman içinde, hem kendimde hem de öteki arkadaşlarda hayretle görüp anladım.
O zamanlar belki de hiç birimiz, Cahide arkadaşla olan bu derin ve köklü bağlarımızın ve ona olan örtülü bağlılığımızın ayrımında bile değildik. Ona ne çok bağlı olduğumu, ondan ne kadar çok aldığımı, ona nasıl sığındığımı ve onun bana, sürekli, her alanda ve karşılıksız ne kadar çok verdiğini, şimdi geriye dönüp o günlere baktığımda daha iyi görüyor ve anlıyorum!
Cahide arkadaş bizim yaşam eksenimizdi! O bizim Kar Tanrıçamızdı!
Biz ayrımında olmasak da, Kar Tanrıçamız mücadele yaşamımızın ekseni, çekim merkeziydi. Her türlü sorunumuzu, doğrudan yaşamımıza girerek paylaşma temelinde çözmeye çalışırdı.
Zihinsel-ruhsal ve fiziksel olarak içimizde, aramızda, tam ortamızda; sapasağlam, kararlı, sıcacık, candan duruşuyla hepimizi kucaklar, dengelerdi.
Kar tanrıçamız bizim eğitimcimizdi. Eğitim denilince, bizde yaygın olarak anlaşılan teorik bilgi-ders verme, bu temelde öğrenim anlaşılmasın. Koşullar elverdiği

sürece sistemli olarak düzenlediği Türkçe'den Kürtçe'ye çevirmeli, teorik ders ve talimat-çözümleme öğretimlerinin yanı sıra, kar tanrıçamız bizi asıl yaşamda, doğrudan yaşamımıza girerek, her türlü sorunumuzu paylaşma temelinde eğitirdi. En keskin savaş koşullarımızın belirlediği, o en dişli yaşam ve mücadele ortamında, ihtiyaç duyduğumuz her zaman ve her koşulda kendine özgü yaklaşım ve yöntemleriyle elimizden tutan, acılarımızı, sevinçlerimizi, sıkıntılarımızı paylaşan, korkularımızı yatıştıran kar tanrıçamızın eğitimi köklü ve kalıcıydı.
Uçak ve kobra saldırıları altında, içine bandığı Barahinci-Ramûran suyunda saatlerce kaldıktan sonra, ateş yakmak için sırılsıklam ıslanmış halde, kar üstünde havanın kararmasını beklerken, üzerindeki giysileriyle birlikte, içinde donan böbreklerinin teneke yırtığı, cam ve jilet kesiği balkıyan sancılarına rağmen Kar Tanrıçamızın güzel yüzünün bir kez olsun burkulup somurttuğunu görenimiz olmamıştır. Hasta böbreklerindeki hançer saplantılı keskin sancılarını, ince sızılarını, canını dişine takarak yüreğine gömen Kar Tanrıçamız, ışıltılı bakışları, sıcacık gülüşleriyle hepimizi bağrına basardı, içimizi ısıtırdı.
Barahincê ve Ramûran suları içinde, sırılsıklam ıslandıktan sonra, kar üstüne çıktığımızda ateş yakmak için akşamı beklerken, giysilerimizle birlikte içimizin, ruhumuzun bile buz kesip katılaştığı anlarda ya da Ramûran suyunun içinde gece boyunca saatlerce yürüdükten sonra, Herekol'un ağaç seviyesinde(1800m yüksekte) bir kayalıkta ısınmak için güneşin yükselmesini beklerken, herkes için sevgi üretebilmek ve onu herkesle paylaşabilmek herkesin harcı değildir.
Yaşam eksenimiz Cahide arkadaş, bunu doğası gereği kolaylıka üretiyor ve paylaşıyordu. Onun bu koşullarda bizi, hepimizi kucaklayan ışıltılı bakışı , sarıp sarmalayan sıcacık gülüşü bize yetiyordu. İhtiyacımız olan buydu.
Dediğim gibi farkında olmasak da , hepimiz muhtaç ve bağlıydık Kar Tanrıçamıza.
Kar Tanrıçamızla benim çok özel bağlarım, ilişkilerim vardı. O zamanlar, okumayı biraz sökmekle birlikte kendime yeterli okur yazarlığım yoktu. Buna rağmen bir yönetici olarak, Önderliğe ve üst yönetime raporlar sunmam, çevre birliklerimizin yönetimlerine, göreve giden arkadaşlara görev notları yazmam gerekiyordu.
Her zaman ve her koşulda kalemi-kağıdı olan Kar Tanrıçamızın, yazılı ifade gücü yüksek, edebiyatı belagatliydi. İhtiyacım olduğu her zaman gönül rahatlığı içinde yanına gider , boynumu bir yanıma bükerek:
"Heval Cahide, yazılması gereken bazı şeyler var." derdim.
Kar Tanrıçamız hemen kalemini kağıdını çıkarır, dudaklarında, bana her rapor ya da not yazımında beliren, "Hımm, söyle bakalım neymiş o bazı şeyler" gülücüğüyle beklerdi. Bu koşullarda ben raporumun ya da notun ana temasını izaha çalışırdım. O yazarken, her defasında havalarda uçuşan, sağa sola kaçışan düşüncelerimi, ifadelerimi derleyip toparlamak, eksiklerimi tamamlamak için:
"Heval Cafer, şunu şöyle söylemek daha iyi olmaz mı? Sence de bu biraz ağır değil mi? Sen bilirsin fakat şunları da eklemekte yarar var." derdi.
Elbetteki her defasında, Kar Tanrıçamız ne derse, nasıl isterse öyle olurdu. Bilge anamızın bilge kızının dediği ve istediği her şey, benim için yerinde kavratıcı ve kalıcı bir eğitimdi.
Eğitimlerde, not ya da rapor yazımlarında; Ramûran suyuna banıp iliklerimize kadar ıslandıktan sonra, ateş yakmak için havanın kararmasını kar üstünde beklerken , gece boyu suda yürüyüp sabah güneşinin yükselmesini iple çekerken, kar tanrıçamızın beni ve bütün arkadaşları candan sevdiğini bilir ve bunu yüreğimde yaşardım. Dediğim gibi, o koşullarda herkes için sevgi üretmek ve bunu herkesle paylaşmak herkesin harcı değildi.
Anlattığım gibi Kar Tanrıçamız, elim elindeyken gitti sonsuzluğa. Benim elim hala onun elindedir. Yaşadığım sürece de onunla hep öyle el ele olacağız.

Yaşam eksenimiz, Kar Tanrıçamız Cahide arkadaşın, Ramûran'da sonsuzluğa gidişinden sonra, zaman içinde bende bir alışkanlık peyda oldu. Kimilerine batıl gelse de olsun, söyleyeceğim:
O güden sonra, ne zaman zora girsem, dara düşsem, hiç ayrımında olmadan, kendiliğinden parmaklarımın tırnak uçlarını, onun elimdeki elinin içine, avucuna bastırırım. İşte o zaman zihnim ışır. İçim aydınlanır, yüreğim ferahlar. Bilincim bilenir. Daha güçlü ve iyi olurum…
Özgürlük hareketimizin cins bilinçine ulaşmış öncülerinden Kar Tanrıçamız, yaşam eksenimiz Cahide Çelik arkadaşın mücadele yaşamı ve kişilik özellikleri başlı başına bir eğitim konusudur.

KAR TANRIÇAMIZ VE MELEKLERİ

O kış Ramûran'da, yaşam eksenimiz olan Kar Tanrıçamız Cahide arkadaşın yanında Sosin(Şirnex), Nûjîn(Xirbikê-Bestalı-Vesile), Mahabat(Rojava), Menal ve Nefel(Avyan) arkadaşlar da vardı. Cahide arkadaşın çevresinde kenetlenmiş olan bu kadın arkadaşlar da kar tanrıçamızın melekleriydiler.
Kar Tanrıçamız ve melekleri o kış Ramûran'da kendi cinslerinin yüz akı, onuru olarak kadının gerçek ruhsal ve fiziki gücünü, direncini açığa çıkarıp gösterdiler. O kış Ramûranda, Kar Tanrıçamız ve melekleri, doğaya ve düşmana karşı direnişte, yaşamda ve savaşta ruhsal ve fiziksel yetersizlik gösterip sorun olmak bir yana, yaşamda doğaya, savaşta düşmana karşı sarsılmaz bir eksen olarak duruşlarıyla, biz erkeklere sürekli çok güçlü bir yaşam ve mücadele gücü ve dayanağı oldular.
Yönetim ya da tek tek erkek arkadaşlar olarak, kadın arkadaşlara yaşamda ve savaşta elden geldiğince korumacı yaklaşıyor, kendimizce onları koruyup kollamaya çalışıyorduk.
Ramûran'da dört metre karla kendini dayatan doğa karşısında, kadın-erkek fiziki açıdan hepimiz eşitlenmiştik. Yaşamda ve savaşta dört metre karın içinde kimsenin kimseye korumacı yaklaşımı, fizik desteği mümkün değildi. Ancak ruhsal olarak bir birimize moral destek verebilirdik.
Kar Tanrıçamız ve melekleri o koşullarda kendi kendilerine yettikleri gibi, düşmanın hava saldırıları esnasında da üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirdiler. Sayısal olarak ezici çoğunlukta olan erkek arkadaşlardan ve yönetimden herhangi bir fiziki yardım ve "pozitif ayrımcılık" talebinde bulunmadılar. Erkek arkadaşların, mesela gece su içinde yapılan zorlu yürüyüşlerde, silah ve öteki ağırlıklarını geçici olarak taşıma önerilerini asla kabul etmediler.

ÖZGÜÇ İLKESİ

Sabah erken saatlerde başlayıp, öğleye kadar süren kobra saldırısını suyun içinde savuşturduktan sonra, akşama kadar kar üstünde bekleyip ardından gece boyu Ramûran suyunun içinde Herekol'un ağaç seviyesine tırmanışlarımızın birinde, Cahide arkadaşa usulca yaklaşıp omuzundan silahını almak istediğimde(İstesem vermezdi) usulca elimi tutarak beni geri çevirdi.
Gece yürüyüşünün ardından, o gün Herekol'da gizlendiğimiz kayalıklarda, o gece boyu donmuş giysilerimizle bedenimizi Herekol üzerinde yükselen kış güneşinde ısıtarak çözerken yanıma gelen Kar Tanrıçamız:
"Akşamki tavrımdan dolayı gücenme sakın. Özel olarak sana karşı ve seninle ilgili değil." dedikten sonra: "Koşullar ne olursa olsun, kadının kendi gücünü açığa çıkararak, kendi işlerinin ve sorunlarının üstesinden gelerek kendi ayakları üzerinde durmayı başarması gerektiğini; kadının ancak bu temelde yeniden özgürleşebileceğini; iyi niyetli dayanışmaların bile kabulü halinde, bunun kadının erkege tarihsel bağımlılığını besleyip güçlerndireceğini" ifade etti. Sonra da:

“Eğer bir gün çok zorlanır da artık taşıyamaz hale gelirsem, silahımı taşımanı ben senden kendim isterim. Senin, silahımla birlikte, gerektiğinde beni de hiç karşılıksız sırtında taşıyacağını biliyorum.” dedi.
Kar Tanrıçamız ve onun melekleri, cinsiyetçi-sınıflı yaşam dünyasında kadına yüklenen zayıf, aciz, yük , ayak bağı, bela vb. nitelemelerin, örgütlü erkek egemenlerin kadına karşı yürüttükleri tarihsel cins mücadelesinde uydurdukları sinsi ve alçakça yalan ve iftiralar olduğunu, Ramûran’da sergiledikleri pratikleriyle kanıtladılar!

MÊRDÎNLİ ÖMER ARKADAŞ
Ramûran’da, kobraların ilk saldırısından saniyelerle sıyrılarak kendimizi suya attığımzda, Mêrdînli Ömer arkadaş, içine banmak yerine suda aşağı doğru koşmaya başlamıştı. Nedense o anı hiç unutmam. Yapı içinde, en yaşlımız olan Ömer arkadaş bir elinde burunosu, suyun içinde aşağı doğru paldır küldür koşarken, dere yatağının üzerinden şarampnel parçaları uçuyordu.
Bandığımız suyun içinden:
“Heval Ömer hemen yat! Kendini yere at!” çığlıklarımız kobra sesleri ve patlayan bombaların arasında yitip gidiyordu.
Öğleyin kobralar çekildiğinde, Ömer arkadaş da aşağıdan bir yerden elinde burunosuyla çıkıp gelmişti.
O yılın baaharında karlar tamamen eridikten sonra, yolumuz düştüğünde, Ramûran’da uçakların ve kobraların vurduğu kampımızdan geçtik. Düşman o kadar yoğun vurmuştu ki, bütün kamp alanı ve çevresi kürekle toplanacak kadar yoğunlukta şarampnel parçalarıyla kaplıydı.

BİR TUTAM ÇILO İLE BİR PARÇA NAYLON ARASINDA
Yürüyüşlerde, birliğimizdeki kadın arkadaşlar, korumacı bir tedbir olarak birlik içindeki takımlara dağıtılırdı. Ramûran suyunun içinden geçip, Herekol’a tırmandığımız uzun ve meşakkatli yürüyüşlerin ardından, biz erkek arkadaşlar, kar üstüne serdiğimiz çiloların (meşe dalı) üzerine, mangalar halinde sekiz-on arkadaş sırt sırta vererek açtığımız naylon altında, birbirimizin vücut sıcaklığıyla ısınarak yatıp uyurduk.
Böylesi durumlarda, her kadın arkadaş bulunduğu takımın konumlandığı noktada, uygun bir yerde kar üstüne serili bir tutam kuru çilo üzerine tek başına kıvrılarak, üzerine çekktiği bir parça naylonun altında uyumaya çalışırdı. Dört metre karla örtülü Herekol’un üzerinde, bir arkadaşın vücut ısısından yoksun halde, bir tutam kuru çilo ile bir parça naylon arasında tek başına kıvrılıp yatarak uyumak nasıl bir şeydir? Bunu ancak yaşayan bilir.

ZEMHERİDE YARALI OLMAK
Ramûran’da bu koşullarda yanımızda bir de yaralımız vardı. Ömer(Gebo) Çatak’ta düşmanla girilen bir çatışmada yaralanmıştı. Taze yara, gün boyu saf kar suyu içinde ne olur? Ya akşam ayazında, Ramûran suyu içinde Herekol’a tırmanırken nasıl olur? Herekol’un akşam ayazında taze yara donuverdiğinde o can buna nasıl dayanır. Ömer(Gebo) arkadaş buna da dayandı.

KAYIPLAR
Saldırıların ardından, T.C. radyosu uçak ve kobralarla vurdukları bütün kamplarımızı tek tek sayarak en az beş yüz arkadaşı katlettiklerini kamuoyuna ilan ettiler.
Buna karşın bizim kayıplarımız: Bestler’de iki ayrı noktada on bir arkadaş; Çirav’da, Çiya Lodê noktasında, yine on bir arakdaş olmak üzere, hava saldırılarında toplam 22 şehîd vermiştik.

Ramûran'da verdiğimiz çığ şehîdlerimizle, Kar Tanrıçamız Cahide arkadaş ve yine hastalıktan şehîd düşen ismini anımsayamadığım bir arkadaşla birlikte, kış kayıplarımızın toplamı 39 arkadaştı.
Mete Sayar, bizimle ilgili kuyruklu psikolojik özel savaş yalanları uydururken; kendi komutasındaki güçlerinin, Botan'da kar altındaki karakollarında ve arazide neler yaşadığını, uğradıkları kayıpları gizliyordu. Cihazlardan dinlediğimiz kadarıyla ve halktan edindiğimiz somut bigilere göre o kış: Çirav'da Awal karakolu, Gabar'da Biyave karakolu, Meydin karakolu ve Dêrahinê karakolu içindeki birlikleriyle birlikte çığ altında kalarak haritadan silinmişlerdi.Bîyavekarakolu, "Tufan'a(Mete Sayar)" tekmilini verirken:
"Sadece biz tepeciler hayatta kaldık." diyordu.
Öteki karakollar için de, dışarıdan gelen kurtarma güçleri Tufan'a:
"Yok olmuşlar." diye tekmil verdiler.
Dönemin başbakanı Süleyman Demirel, radyo haberlerinde kendisine özgü kasıntı uslubuyla:
"Beş yüz terörist öldürülmüştür!" diye, böbürlenirken, asker ölülerini mutad ahlaksızlığı gereği gizliyordu.

ÖNDERLİĞİN MÜDAHALESİ
Ağır kış koşullarında uğradığımız kobra saldırıları, önceden beklenmeyen yeni bir dönem yaratmıştı. Önderlik, şubat başında bize ulaşan bir talimatla, bu yeni duruma müdahale etti. Önderliğin ortaya çıkan yeni durum üzerine kapsamlı bir çözümlemesinden oluşan talimatı bize ulaşır ulaşmaz, toparlanıp yeniden konumlandığımız Ramûran suyu kıyısında bir yönetim toplantısı yaptık. Toplantıda okunan talimatında Önderlik; hemen yer altı sığınaklarına geçmemizi ve eğer mümkünse şehîd düşen Botanlı arkadaşların cenazelerinin ailelerine verilmesini istiyordu.
Botanlı şehîdlerimizin naaşlarını ailelerine ulaştırmamız imkansızdı. Önderliğin, "Hemen yer altı sığınaklarına geçin!" talimatını kavramadık, gereğini yapmadık. Düşmanın uygulamaya koyduğu yeni teknik karşısında, güvenlik için bu kadar açık ve net olan talimatı, biz sadece o zaman değil daha uzunca bir süre anlayamadık.
Önderlik, düşmanın yeni tekniğine karşı, uygun yerlerde toprağı kazarak oluşturacağımız yer altı sığınaklarına çekilerek, buralarda üstlenip gizlenmemizi istiyordu. Bu kadar açıktı. Fakat bu vb. koşullarda ve durumlarda bir şeyin yeterince açık ve anlaşılır olması yetmiyordu. Çocukların ateşi tanırken yaşadıkları "Cızz" pratiklerinde olduğu gibi, biz de Önderliğin talimatına rağmen yer altı sığınaklarında üstlenme pratiğini, çok ağır bedeller ödeyerek yaşadığımız deneme-yanılma yoluyla yıllar sonra geliştirebildik.

Çığ felaketinden kurtulan Piling arkadaş ciddi derecede hastaydı. Tıbbi müdahleye ve tedaviye ihtiyacı vardı. Toplantıda, on kişiden oluşan bir grup arkadaşın, Piling arkadaşı tedavi için Güney Kürdistan'a götürmelerini, dönüşte de cephane getirmelerini kararlaştırdık. Toplantıdan hemen sonra, belirlenen grup Piling arkadaşı alarak Güney Kürdistan'a yola çıktı.
Grup çıktıktan bir gün sonra, sabah erken saatlerde, üzerimizde önce yine bir skorsky helikopter belirdi. Hemen ardından iki kobra hızla saldırdı. Kobralar sabit hedef belirlemek için bulunduğumuz noktanın üzerinden hızla geçerken, biz daha skorskyi gördüğümüz gibi Ramûran dere yatağına girdik.
Aynı hızla geri dönen kobralar kamp noktamızı, mangalarımızı vurmaya başladılar. Daha önce olduğu gibi yine öğleye kadar devriyeli olarak üzerimizde aralıksız doldur-boşalt yaptılar.
Her defasında, tek seçenek olarak, saldırılar karşısında sığındığımız suyun içinde yine hiç kayıp vermedik. Kobralar öğleyin çekildikten sonra, biz de sudan çıkıp

toparlanarak kıyı boyunca vadinin içinden aşağıya, Hêşet tepesine doğru indik. Biz inerken bu defa uçaklar geldi. Bir de onlar vurdu. Kobraların hemen ardından bir de uçakların gelip vurması dikkat çekici bir durumdu . Yönetim olarak durumu değerlendirdik. Düşmanın indirme yapması olasılığına karşı benim komutamda bir takım arkadaşın Hêşet tepesini tutması kararını aldık. Bir takım arkadaş ile vadiye inen kayalıklardan tırmanarak Hêşet tepesine çıktık. Hepimiz ıslaktık. Jilet gibi keskin Hêşet tepesinin ayazı iliklerimize işliyordu. Akşam üzeri gün batımında, Botan, cihazla arayarak şifreli: "Bıçağa girip gelin." dediğinde, yarı donmuş haldeydik. Damarlarımızda hala süren kan dolaşmını, birbirimizin ayaklarını topuk ve dipçik darbeleriyle ezip yerimizde aralıksız zıplayarak sağlayabilmiştik. Cihaz için hazırladığımız şifrede "Bıçak", dere ve suydu. Tepeden vadiye inip içine girdiğimiz su, havadan daha sıcaktı. Su içinde ilerleyerek arkadaşlara ulaştığımızda hava kararmıştı. Arkadaşlardan önce, onların yaktıkları büyük ateşleri gördük. Yaşamın bir kaynağından (sudan) çıkıp, öteki kaynağına (ateşe) koştuk. Ateş o anda gerçekten yaşamsaldı.
Gece ateşin başında ısınıp kurunurken, yönetimden arkadaşlarla durumu değerlendirdik. Sînanê Sor arkadaşın komutasındaki üçüncü bölge gücümüzün yanına gitmeye karar verdik. Barahincê'dekiHêşet noktasında, Mihrî'ye(Gundê Fileha) doğru yürüdük. Hristiyan Mihrî köyü yakınına bir haftalık meşekkatli bir yürüyüşün ardından ancak ulaşabildik. Erzakımız da yoktu. Bu süre boyunca yolda vurduğumuz iki domuzla idare ettik.
Hêzil suyunun doğduğu kaynağın biraz aşağısında kurulu olan Hıristiyan Mihrî köyünü, düşman daha önce zorla boşaltmıştı. Boş köyün karşısındaki kayalıklarda konumlandık. Köyle aramızda hemen yukarıdaki kaynağından doğup gelen Hezil suyu akıyordu. Hêzil suyunun kıyısında yükselen kayalıkların diplerine mangalar halinde yerleştik. Önderliğin, "Yer altına girin" talimatına karşılık biz, kaya diplerine girmiştik. Doğrusu bizimki devekuşu illegalitesiydi.
Cûdî alanında, Ahmet Rapo arkadaşın komutasındaki gücümüz, düşmanın kobra saldırılarının hemen ardından, Güney Kürdistan'a çekilmişti. Ahmet Rapo arkadaş doğaya karşı da güçlü ve usta bir komutan olduğunu göstermişti.
Sinan(Sor) arkadaşın komutasındaki gücümüz de bizim gibi alanda kalmıştı. Üçüncü bölge gücümüzün bağlantılarından erzak sorunumuzu çözdük. Yeterli un ve mercimek sağlamıştık. Fakat şekerimiz yoktu.
Mihrî karşısında, Hêzil kıyısında konumlandığımız yerde, eğitim kararı aldık. Burada, yirmi gün boyunca, şubat sonuna kadar süren eğitimimizin içeriği; kadro sorunu, yaşam ve bahar pratiğine hazırlıktı. Botan'ın verdiği eğitimin düzeyi ve verimliliği koşullara göre olumlu ve yeterliydi. O koşullarda nitelik olarak daha fazlası beklenemezdi.
Şubat sonu–mart başında üçüncü bölge gücümüzle birleştik. Güç komutanı Sinan arkadaş ile durum değerlendirmesi yapıldı. Cihazlardan hareketlerini düzenli olarak izlediğimiz düşman, Şirnex hattına askeri yığınak yapıyordu.

CEPHANE İÇİN GÜNEY'E
Piling arakdaşı tedeavi için Güney'e götüren ve cephane getirecek olan grubumuz o günlerde, tedavi olup iyileşen Piling arkadaşla birlikte dönmüştü. Arkadaşlar gelirken kaldırabildikleri kadar cephanede getirmişlerdi. Fakat bahar için daha çok cephaneye ihtiyacımız vardı. Düşmanın yaptığı yığınak kapsamlı bahar operasyonlarının hazırlıklarıydı. Yönetim, bu defa 40 kişilik bir güçle Güney'den cephane getirmek için beni görevlendirdi.
Güney yamaçlarında ve düzlüklerde epeyce erimiş olmakla birlikte her yer hala kar altındaydı. Gundikê Melê'den kurye olarak iki milis istedik. Milislerimiz hemen geldiler. Güney Kürdistan'a doğru yola çıktık.
Milislerimizden biri, elimde olmayan nedenlerle beni çok etkiledi. Hezil kıyısında gördüğümüz eğitimin kadro dersinde Botan:

“Kadro ihtiyacımız kendini yakıcı olarak dayatmaktadır. Sağlanan gelişmelere cevap olamıyoruz. Ya gelişir rolünüzü oynarsınız, ya da (elinin parmaklarıyla üst dudağını pençeleyerek) ha böyle bıyıklı milislerimiz gelir, yerinizi ve görevinizi elinizden alırlar!” diyerek, yapıyı tehdit etmişti.
Görür görmez beni pek etkileyen milisimiz, Botan’ın o gün yaptığı tanıma tıpatıp uyuyordu.
Verimli Botan’da serpilip gelişmiş görkemli cüssesinin üzerinde yükselen, balkabağı gibi iri başındaki yüzünün ortasında, Botan’ın ancak iki eliyle pençeleyebileceği “Nah bu kadar” bıyığı vardı. Yürürken kar, ayaklarının altında kütürdeyerek inliyordu. O kadar gürbüz, öylesine baba yiğitti ki, destanlardaki efsane kişilik Rûstemê Zal’ın gerçek yaşamdaki tezahürü ancak bu kadar olurdu. Sırtı zozan(yayla), göğsü deşt(ova) gibiydi. Dört köşe çenesinin iki yanında bombeli avurtlarının üzerine dökülen o gelep gelep, salkım saçak bıyıklarına adam asılırdı.
En az iki metre boyundaydı. Omzunda asılı uzun namlulu suikast silahı kanas, orada bir kalaşnikof gibi duruyordu.
Gundikê Melêli milislerimiz bizi Bilika’ya bırakıp döndüler. Burada, bizi Güney’e götürecek milislerimizle buluştuk. Bilikalı milislerimiz, Güney’e cephane için gittiğimizi öğrenince bize:
“Heval, cephane için Güney’e gitmenize gerek yok. Tam yerine geldiniz. Biz Cuma arkadaşın talimatıyla Güney’den çok yoğun cephane çekerek burada, Bilika’da depoladık. Cuma arkadaş cephanenin güçlere dağıtılmasını istedi. Ne kadar istiyorsanız alabilirsiniz dediler.
Bu bizim için büyük imkan ve kolaylıktı. Bilika’da milislerimizin Güney’den çekerek yaptıkları cephane gömülerinden her birimiz kaldırabileceğimizin azamisini yüklendik.
Bizi Bilika’dan karargaha 50-55 yaşlarında bir milisimiz götürdü. Yola çıkmak üzereyken kendisene kuryelik için gelen kaçakçılara, bu milisimizin tavrı ve sözlerini hala anımsarım. O anda geçim kapısı olan kaçakçılığını bir yana bırakarak, ekmek parasından vazgeçen bu milisimiz, kendisine iş teklifinde bulunan kaçakçılara benim yanımda bizi göstererek:
“Bunların işi her şeyden önemli ve her şeyin üstündedir. Siz şimdi bana dünyayı verseniz sizinle gelmem. Önce bunların işi sonra başka işler gelir.” dedi. Yol boyuncada bize çok büyük özen gösterdi. Güvenlik açısından üzerimize titredi.
Gece yürüyüşünde, aşağıda Şirnex’ı görebildiğimiz sırtlardan- yamaçlardan geçerken, şehir merkezinde patlayan izli mermilerden ve patlayan roketlerden orada bir savaş olduğu görülüyor ve anlaşılıyordu. Bunlar Newroz mermileri ve roketleriydi. Karargaha ulaştığımızda bütün arkadaşlar azami ağırlıktaki yüklerimizin altında yol boyu bitkin düşmüştük.

HALKIN NEWROZ SERHILDANI VE YÖNETİMİN PROVAKASYON TEORİSİ

Ben karargahta yükümü indirdikten sonra hemen yönetime gittim. Karargah Komutanı Serhat ile yardımcısı Botan oradaydı. Onlara yol tekmilimi verdim. Ardından da heyecan içinde :
“Şırnak’ta Newroz serhildanı başlamış. Halk düşmanla çatışıyor biz neden gitmiyoruz?” diye sordum.
Serhat ile Botan, benim bu sözlerime birlikte güldüler. Aradından da Botan, Serhat’a:
“Bu da Xebat gibi, çok saf yaklaşıyor!” diyerek, bana dönüp:
“Bu bir Amerikan provakasyonudur! Bizi de Şirnex’a çekerek orada imha etmek istiyorlar, biz bu oyuna gelmeyiz!” dedi.
1992 newrozunda, Şirnex’ta yaşanan gelişmelere karşı, bütünlüklü ve tutarlı bir tutum geliştiremeyen Botan yönetimi olarak Serhat ve Botan’ın yaklaşımlarında görüldüğü gibi, seyirci kalan, bölgelere göre kendiliğinden parçalı tutum

sergileyen gerillanın tutumu, başta Önderlik olmak üzere, parti içinde, o zaman ve daha sonra ciddi eleştirilere tabi tutuldu. O yıl newrozda serhıldana kalkan halkın yanında yer alamadık. Onu saldırılara karşı koruyup kollayamadık.
Newroz arifesinde, Kuzey Botan Eyalet Karargahı adına, dönemin Karargah Basın Sorumlusu Esat Faraşîn(Abdurrahman Çadırcı) arkadaşın kaleme aldığı ve başta Şirnex olmak üzere bütün bölgede dağıtılan newroz bildirisinde halk, resmen serhildana çağrılmıştı.
Halk, partimizin, gerillanın bu çağrısına uymuş fakat çağrıyı yapan gerilla serhildana kalkan halkı yalnız ve sahipsiz bırakmıştı.
Kuzey Botan Eyalet Karargahı'ndaki Botan yönetimi, provakasyon teorileri yaparak, halkı yalnız bırakmıştı. Buna karşın Cûdî'de Erdal(Heştan) arkadaş, kış boyu hava saldırılarından koruduğu komutasındaki gücün yarısını Silopi ovasına, halkın içine dağıtıp konumlandırarak, halkı newroz serhildanına hazırlamıştı. Bu, gerilla ile halkın eylemde birlik ve bütünlüğünün sağlamasında örnek bir uygulamaydı. Silopi'de halk newroz serhildanına kalktığında öncüsü ve güvencesi olan gerilla ile iç içeydi.
Şirnex'ta halk newroz serhildanına kalktığında, Gundikê Melê, Cizre ve Silopi hattından, kendi milis örgütlerinin inisiyatifiyle toplanan silahlı milislerimiz, iki koldan Şirnex şehir merkezine girmek istemişler, şehir girişinde görevli düşman subaylarının da, onları:
"Bayramınız şehirde kutlanıyor, siz böyle silahlı girererseniz içeride katliam olur." diyerek, uyardıklarını öğrendik.
Önderlik, newroz talimatında, zaten beklenen serhildanların silahlı gösteri ve müdahaleden uzak, uygun yöntem ve araçlarla desteklenmesi yönünde gerekli perspektif ve talimatları vermişti. Buna karşın Botan yönetimi Serhat ve Botan, provakasyon umacısına takılıp vesvese üretirken, öncüsüz kalan milislerimiz de, belirttiğim gibi düz yaklaşımlar içinde kendiliğinden çabaların ötesine geçemediler.
Cizre tarafından gelen silahlı milislerimizin bir bölümü farklı bir noktadan Şirnex şehir merkezine girmişlerdi.
Sonuçta, 1992 newrozunda Şirnex ve Cizre şehir merkezleri ve çevredeki köylerde gerçekleşen serhildanlarda, çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan, toplam yüz altı sivil insanımız yaşamını yitirdi. Çok sayıda yaralanan insanımız oldu.
1992 newrozunda yaşanan gerçekler, Kuzey Batı Eyalet Yönetimi'nin durumu dikkate alındığında, taktik önderlik sorunumuzun ne denli yakıcı ve ağır bir sorun olarak kendini dayattığı görülür. Önce resmi bildiriyle halkı serhildana çağıran karargah yönetimi, kendi çağrısına yanıt olarak, serhildana kalkan halkın güvenliği için hiçbir önlem almadığı gibi, böyle bir çabayı da provakasyon olarak gördü.
Aynı yönetim, Cûdî'de kendisine bağlı bölge yönetiminin doğru ve yerinde uygulamalarından da habersizdi. Yine bu yönetim, serhildan için Şirnex kapısına dayanan ve Şirnex merkezine giren silahlı milislerimizin çabalarından da habersizdi…
O zaman olanları, yaşanan gelişmelere müdahaleyi 'Amerikan provakasyonuna gelmek' olarak yorumlayan Karargah Üst Yönetimi Serhat ile Botan, yıllar sonra subjektif Amerikancı oldular.
1992 serhildanı Şirnex'ta, önce örgütlü bir kitle eylemi olarak gelişmedi. Kuzey Botan Eyalet Yönetimi'nin tutumundan da görüleceği gibi beklenen bir durum değildi. Bölgede bir milis örgütlenmemiz vardı. Cûdî ve çevresinde Erdal arkadaşın kendi insiyatifiyle geliştirdiği çalışmaların etkisi, sonuçlarıyla yıl boyu özellikle karakol baskınları vb. eylemlerin sarsıcı etkileriyle, esasta kendiliğinden oluşup gelişen bir serhildan oldu. Bu temelde serhildana kalkan kitlenin, kendi

içinde sistemli bir bilinç ve örgütlülük düzeyi, bütünlüklü bir talebi yoktu. Buna rağmen, gelişen serhildanın tarihsel kökleri derin, güncel çelişkileri keskindi. Düşmanın, silahlı milislerimize yönelmek yerine, onları Şirnex merkezine girmemeleri yönünde uyarmakla yetinmelerinin nedeni de buydu.
Sonuçta 1992 newrozunda serhildana kalktığında, örgütlü düşman karşısında savunmasız kalan halk, Şirnex'ta ciddi yara aldı. Halk, kazanabileceklerini yitirdi. Gerillanın eylemleriyle yarattığı dalgayla kabarıp yükseldiği yerde, kırılarak dağıldı. Bu kırılmanın sonuçları Şirnex'la sınırlı kalmadı. Bütün bölgede görüldü.

NEWROZ SONRASI
Newrozdan hemen sonra nisan başında düşman, onbinlerce askerle Botan'a çıkarma yaptı. Düşman operasyonlarının hedefi Bestler'di. O sırada karargah Gêra Xanê'deydi. Biz de birlik olarak Barahincê'deydik.
Sergaza sırtlarında başlayan çatışmalar akşama kadar sürdü. Biz çatışmaları hem araziden hem de düşman cihazlarından dikkatle izledik. Sergaza sırtlarındaki çatışmalarda, Delil arkadaş şehîd düştü. Akşam hava kararırken, cihazda devreye giren Tufan(Mete Sayar):
"Dikkatli olun! Güvenli yerlere çekilin, gece hareket etmeyin. İhtiyaçlarınızı önceden giderin. Tuvalete bile çıkmayın. Her birliğin gece dürbünü olsun." gibi uyarılarda bulunarak, talimatlar verdi. Tufan korkuyordu.
Binlerce kişilik düşman gücü arazide iki gün kaldı. Tufan'nın tembihlediği gibi, geceleri dişlerini sıkarak, helaya bile çıkmadılar. İkinci bir hamleyi göze alamadan, üçüncü gün geri çekildiler. Buna karşın, biz de ön saflardaki arkadaşların direnişi karşısında, arazide çakılıp kalan düşmanın üzerine gidemediğimiz gibi, geri çekilirken de onları izlemekle yetindik.
Çünkü Girê Xanê'de, karargahta provakasyon teorileri üretmekle meşgul olan Kuzey Botan Eyalet Üst Yönetimi'miz Serhat ile Botan'ın karar ve talimatları böyleydi. Daha birkaç gün önce, sadece Şirnex merkezde yüz altı sivil insanımızı katleden düşmanı adeta uğurladık!
Eğer o gün düşmanı vursaydık Tufan, daha sonra halka karşı işlediği suçlara asla cesaret edemezdi. Bilindiği gibi aynı Tufan ve ekibi, Şirnex şehir merkezini topa tutarak halkı katletti.
Bestler'den sonuç alamayan, daha doğrusu Bestler'de özellikle Serhat'la zımnı olarak uzlaşan düşman, Cûdî'ye yüklendi. Cûdî'de Serhat gibi uzlaşmacı, oportonist olmayan, çetin ceviz Erdal arkadaşa çatan düşman, ağır kayıp verdi. Barahincê'de, bahar düzenlemeleriyle uğraşırken, radyodan düşmanın Cûdî'de biri subay sekiz asker kayıp verdiğini öğrendik. Radyo haberlerinin hemen ardından karargaha ulaşan somut ve ayrıntılı bilgiler hepimize büyük moral kaynağı oldu:
Cûdî'de Erdal arkadaşın komutasındaki birliğimiz, düşmanın doğrudan operasyon karargahına saldırarak ele geçirmişti. Düşmanın operasyon karargahından kaldırdığı bir MG-3, bir tane 57'lik geri tepmeli top, 8 tane M-3 ferdi silahın yanı sıra, düşman komuta gücünün üzerinde, operasyon planları çıkarılmış Cûdî haritası da vardı. Cûdî'deki bu eylemde iki arkadaş şehîd düşmüştü. Bu arkadaşlardan biri Xebat(Hewler) arkadaştı. Öteki şehîd arkadaşın adını anımsamıyorum.
Erdal arkadaş, düşmana operasyon karargahında vurduğu bu darbenin hemen ardından, Cûdî'nin eteğinde, Şirnex şehir merkezinin hemen karşısındaki Cifane taburunu vurdu. Üstelik güpegündüz!
Doçkayla savunmasını alan Erdal arkadaş, Cûdî'den öğleyin gündüz vakti inerekCifane taburunun tuttuğu güvenlik tepesine saldırı düzenlemişti. Düşmana hiç ummadığı bir anda saldırarak tepeyi ele geiçiren arkadaşlar, buradan bir tane MG-3, üç tane G-3 bir büyük cihaz ve çeşitli askeri malzeme kaldırmışlardı.
Cûdî'de bu defa güpe gündüz aldığı ikinci darbeyle sarsılan düşman, kobrayla

saldırmış fakat önceden uygun yere konumlanan doçka, kobraları püstürtmüştü. Şirnex halkının gözleri önünde gerçekleşen bu eylem, newroz sırasında aldığı ağır darbelerle sarsılan halka çok büyük moral güç vermişti.
Cûdî'de bütün bunlar olurken, bize de büyük moral veren bu eylemlere karşılık verme çabası içine girdik. Barahincê'den Garisa tarafına geçtik. İlginçtir, biz Garisa tarafına geçtikten hemen sonra düşman Barahincê'ye indirme yaptı. Kimseyi bulamayınca geri çekildi. Garisa'dan Çatak tarafına geçtik. Burada Botan'ın talimatıyla, Garisa-Çatak hattında eylem için bir grup keşif gücüyle Hot köyü karakolu ile Çatak'taki Humaro karakolunun keşiflerini yaptık.Titizlikle gerçekleştirdiğimiz keşif sonuçlarına göre, Hot ve Humaro karakollarının ikisi de her bakımdan uygun ve kesin sonuç alınabilir hedeflerdi.
Keşif sonuçlarımızın tekmillerini ayrıntılarıyla Botan'a verdim. Eylem amacıyla her iki karakolun keşfi için bana talimat veren Botan, kendisine sunduğum ayırntılı keşif raporlarımı dinlemekle yetindi.
Koşullar her bakımdan elverişli ve uygun olduğu halde, her iki karakola da eylem yapılmadığı gibi, başka bir hedefe de eylem talimatı almadık. Bütün güç arazide öylece kös gelip yattık.
O zaman, hiçbir anlam veremediğimden çok şaşırdığım bu durum karşısında kendi kendime, Botan için:
"Bunun kendini yere atma zamanı gelmiş. Düşman, karakolun anahtarını da verse almaz bu." demiştim.
Xîret edecek hali yoktu. Şimdi artık durumu budur diye Botan'ı o koşullarda düşmanla uzlaşma töhmeti altına sokmak istemem. Bunu, o zamanki gerçekliklere göre öne sürebilecek hiçbir verim yok. Anladığım kadarıyla, Botan'ın ki bir kişilik sorunuydu.
Botan, saman alevi gibi parlayıp sönüveren kişilik özelliklerine ve sorunlarına sahipti. Botan şöyle biriydi:
1991 Eylül'ünde Cuma arkadaş, Botan'ı takım komutanı olarak güneyden bizim yanımıza yolladı. Botan'ın bu düzenlenmesi Hurir'de yapılan merkez toplantısında belirlenmişti. Bestler'de yanımıza gelir gelmez takım komutanı olarak müthiş bir tempoyla çalıştı. Pratiğiyle, birlik komutanımız Xebat arkadaşın konumunu aştı. Eğitimlerimizi düzenleyip verdi. Eylem planlamalarımızı yaptı. Tal karakolunu onun öncülüğünde ve onun planlamalarıyla kaldırdık.
Çatak'ta Piling arkadaş onun doğrudan motivasyonuyla karakol kaldırdı.
Botan, takım komutanı konumunda, öyle bir tarz ve tempo tutturdu ki birlik komutanımız Xebat arkadaş fiili olarak onun gölgesinde kaldı.
Bir süre sonra Cuma arkadaş yanımıza gelip de sonuçları görünce bu defa Botan'ın düzenlemesi Kuzey Botan Eyaleti yardımcılığına oldu. Aynı zamanda dördüncü bölgenin komutanlığını üstlendi. Bu defa da durum belirttiğim gibi oldu. Botan'ın hiyerarşideki kariyeri-konumu ile pratiği arasında hep ters bir orantı oldu. Yetki ve kariyer Botan'ı bozdu desek yeridir.
Artan yetkisi, yükselen kariyeriyle birlikte, Botan'ın kişiliğindeki mücadele için uygunsuz olumsuz yanlar, nitelikler beslenip gelişerek öne çıkıyor, gereksiz yanları baskın geliyordu. Sonuç buydu. Botan hiyerarşide yükselince çizgiye, yaşama, pratiğe uzaklaşıp yabancılaşıyor, sonunda adeta allah canını alıyordu. Kendisiyle birlikte bizi de miskinleştiriyordu.
Şirnex'ta halk newroz serhildanına kalkıyor o, karargahta provakasyon teorileri kurarak atıl kalıyor, gücü de atalete itiyordu. Düşman üzerimize operasyon düzenliyor, anlaşılmaz bir şekilde seyirci kalıyorduk. Şimdi de eylem için karakol beğendiremediğimiz Botan'la birlikte Garisa'da sünepeler gibi dolaşıyorduk.
O günlerde arkadaşlar, Taşdelen karakolunu basarak, kökünden söküp kaldırdılar. Haber bize ulaştığında fevkalade heyecanlanan Botan hemen bir toplantı düzenleyerek:

“Bu eylemle birlikte yeni bir döneme giriyoruz. Bundan böyle artık sonuç alıcı kapsamda eylemler olacak!” değerlendirmesini yaptı.
Oysa Botan istese, izin verse bizde benzer nitelikte eylemler yapacak güç ve kapasiteye sahiptik! Fakat ta Mayıs ortasına kadar bizden çıt çıkmadı.
Erdal arkadaşın komutasındaki Cûdî gücümüzün dışında başka eylem yapan gücümüz de olmadı. Mayıs ayı ortasında Botan’la birlikte bir grup arkadaş, Kuzey Botan eyaleti yürütme toplantısına gittik. Serkê Muhammedê Uso eteğinde, Hezil suyu kıyısında yapılan toplantı sonunda farklı düzenlemelere gidildi. Eyaletin Çatak ve Bêşebap tarafı Botan’ın komutasında, Piling(Kîçî) ve Sinan(Sor) arkadaşların oluşturduğu bir yürütmeye bırakıldı.
Benim düzenlemem, Garisa’da 40 kişilik bir gücün komutasına oldu.
Botan’ın komutasındaki Çatak-Bêşebap yürütmesi, yıl sonuna kadar bir Jirkî köyünü vurdu. Bu tek eylemlerinde on dört arkadaş şehîd düştü. Uğranan bu kayıplarla iyice sarsılıp içe kapanan Botan, komutasındaki seçme güçleri zozanlara çekerek onları da orada kendisiyle birlikte yatırdı.
Yeni düzenlemeyle Garisa’ya geçer geçmez eylem kararı aldık. Perwarî de bize bağlıydı. Mixês karakolunun keşfini doğrudan kendim yaptım. Koşullar uygundu. Keşfin ardından, yaptığım eylem planına göre üç saldırı kolu düzenledik. İkinci saldırı kolunun komutasını kendim aldım. Bu temelde Mixês karakoluna saldırdık. Karakolun bütün mevzilerini düşürdük. Karakol bahçesine girdik. Fakat karakoldan kaçan askerler, hakim bir sırtta toparlanmayı başararak, oradan iki MG-3 ile üzerimize açtıkları yoğun ateşle önüzümü kestiler. Hesapta olmayan bu durumda bir MG-3 ile bir M-3 ferdi silah kaldırarak geri çekildik. Tamanen düşürdüğümüz Mixês karakolunda düşmanın kaybı çoktu, biz hiç kayıp vermedik. Mixês karakolunu vurduktan sonra haziran ortaslarına doğru Pîro’ya çekildik.

EBUBEKİR’İN GÖSTERİŞ MERAKI

Biz Pîro’dayken, Anakarargah Komutanı Serhat’tan bir not geldi. Notunda: “Ebubekir’in komutasındaki Garzan gücümüzü, kendi alanlarına, Garzan’a geçirmemizi istiyordu.” Grubun geçeceği Şîrvan-Botan suyuna kadar olan yer bizim bölgeydi.
Güç, Pîro’da bize ulaştı. Başta, Genel Sorumlu Ebubekir’in kendisi ve güç yönetimi, o yakınlarda Önderlik sahasından ülkeye yeni gelmişti. Aralarında Afarofçu Mahmut, Teknikçi Şoreş arkadaşla ile Bilge, Aysel ve Dağıstan vardı.
Ben gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra, temel kural gereği gücü Garzan’a gece geçirerek aktarmak istedim. Hazırlığımız böyleydi. Hazırlıklar tamamlanıp da durumu Ebubekir’e bildirdiğimde :
“Olmaz! Gündüz gidelim, herkes bizi görsün!” dedi.
Şaşkınlık içinde karşı çıktım. Kendileri seksen kişiydiler. Kırkta biz, toplam 120 kişi oluyorduk. Bu kadar kalabalık bir güçle gündüz hareketin sakıncalarına, risklerine dikkat çekerek, “Gece hareket” kuralımızı hatırlattım.
Önderlik sahasından yeni gelmişti. Grup döneminden beri örgütün içindeydi. Yıllardır gerillada üst yönetimdeydi. Bu durumda birinin bu kadar temel bir kuralı-ilkeyi çiğneyebilmesini o zamanlar aklım almıyordu.
O koşullarda, benden çok eski, grup döneminden biri ve üstüm olan Ebubekir’e söyleyebilecek fazladan sözüm ve onu engelleyerek ilkeye çekecek gücüm yoktu.
Hazretin arzu ettiği gibi, 120 kişilik güçle Pîro’dan Garzan’a geçmek için gündüz araziye çıkarak yola koyulduk. Haziran sonu-temmuz başıydı. Bütün bölge halkı zomlarındaydı. Yolumuzun üzerindeki zozanlar tıklım tıklım ve cıvıl cıvıl insan kaynıyordu.
Ebubekir’in az gelişmiş, primitif iktidar güdüsünü tatmin için, pek arzu ettiği gibi arazideki herkes kendisini ve mahiyetini gördü.

Elbette, aynı zamanda 120 kişilik kalabalık gücümüzü düşman da gördü. Ve araziyi tuttu. Bu durumda Garzan'a geçiş yerine, güvenlik gereği Herekol'a çıktık. Herekol'un Garzan tarafına uzanan Gerzingê sırtlarında ilerledik. Çatışmaya uygun bir yerde konumlanarak tepecilerimizi çıkardık. Tuhaf bir konuma düşmüştük. Amaç Garzan'a geçmekse, bu düşmanın ruhu bile duymadan yapılması gereken ve yapılabilecek bir şeydi.
Ebubekir'in fiyaka, gösteriş merakından dolayı, kalabalık güçle düşmanın belirlediği açık zeminde, düşmanla çatışma konumuna düşmüştük. Çevremizdeki araziyi tutan düşman kademe kademe üzerimize geliyordu.
Gece saat bir sularında, birkaç saat uyumak için yattım. Daldığım uykudan silah sesleriyle uyandım. Kalktım, baktım ki düşman, izli mermilerle üzerinde bulunduğumuz sırtın eteklerini vuruyordu. Toparlanırken Afarofçu Mahmut arkadaşla karşılaştım. Ona durumu sorduğumda, beni tiye alan çok hoş bir uslupla, bana:
"Savaş başladı hevalê min savaaaş." dedi.
O sırada ileri hatta, düşmanın tepeyi ele geçirdiği, tepecilerimizden Selman(Rojava) arkadaşın şehîd düştüğü haberi geldi.
Salman hem arkadaş yapısında, hem halk tarafından çok sevilen, tanınan bir arkadaştı.
Tedbir için gerekli talimatları verdikten sonra, yanıma bir grup arkadaş alarak kaybettiğimiz tepeye gittim. Hiç beklemeden yaptığımız bir saldırıyla tepeyi düşmandan geri aldık. Tepecilerimiz takviyeli olarak tepeye yeniden konumlandı. Bu defa bizim Garisa gücümüzün konumlandığı hattan düşmanın geldiğini gördük. Arazide gerekli konumlanmaları hızla yaparak: "25-30 metreye kadar gelsinler, vurmayın dedim."
Zozanlarda, açık alanda kalabalık haldeydik. Sabah mutlaka kobralar gelecekti. Düşmanla bu kadar iç içe olursak kobralar vuramazdı. Düşman gücü 25-30 metre yakınımıza gelince onları vurduk. Ateşle birlikte kendilerini yere attılar. Zaten hazır bekleyen arkadaşlara:
"Yan hatlardan, kanatlardan açılarak tutun. Geri çekilmelerine izin vermeyin. Fazla da dövmeyin, misafirimizdirler." dedim.
Kanatlardan açılarak, yarım çembere alınan düşman gücünü içimizde tuttuk. Tahmin ettiğim gibi sabah kobralar geldi. Aldığı koordinatlarla üzerimizde turlayan kobra pilotları ile akşamdan beri misafirimiz olan düşman gücü arasında ilginç bir diyalog-tartışma oldu. Kobra pilotu yerdeki gücün komutanına cihazla:
"Aranızdaki mesafe ne kadar?" diye sordu.
"Yirmibeş-otuz metre" yanıtını aldı.
"O mesafeden sadece onları değil sizi de vururum, bu mümkün değil." dedi.
Denetimimiz altındaki düşman gücünün komutanı:
"Olsun vur. Sorumlusu benim." dedi. Pilot:
"Olmaz, vuramam, ben bu sorumluluğu alamam!" diye diretti.
Çok tartıştılar. Sonunda ağızlarını bozup küfürleştiler. Pilotlar üzerimizden uzaklaşarak ilerideki bir tepeyi rasgele vurarak cephanelerini boşalttılar ve gittiler.
Biz de kobra pilotlarına ve şansına küfür eden misafirlerimizi bir süre tuttuktan sonra akşamüzeri onları etkili bir şekilde vurarak geri çekildik. Araziye daha hakim yayıldık.
Sabahleyin Herekol'un eteğine, Perwarî tarafından kalabalık bir grup korucu geldi. Atış menzilimizin dışında bir çayırlığa konumlandılar. Ardından skorskyler araziye indirme yapmaya başladı. Arazide belirlenen her noktaya iki skorsky, kırk-elli kişilik özel tim birliğini indiriyor, bunların yanınada araziyi iyi tanıyan kılavuzlar olarak bir grup korucu yollanıyordu.
Dürbünle dikkatle izlediğimiz indirmede skorskyler en az yirmi sefer yaptılar.

Bütün bunlar olurken, eldeki imkanlar ölçüsünde en uygun yere konumlayarak, bizden sorulan güvenliğini aldığımız gösteriş budalası Ebubekir, ortalıkta hiç görünmüyordu.
Çevremize indirme tamamlandıktan sonra, ön hattan özel tim birliği üzerimize geldi. Onları arazide konumlandığımız hakim noktadan vurduk, geri çekildiler. İkinci bir hamleyi göze alamadılar.
Cihazdan bu timin komutanına:
“Sizi görevden alıyoruz! Görevi gelene devredin!” denildi.
Araziye hakim bütün sırtları tamamen tutmuştuk. Orta sırttan öne çıkan büyük bir kayalık platform üzerinden, aşağıdaki düzlükte ve eteklerdeki düşmanın koordine noktasını, saldırı kollarını dürbünle ve cihazla izliyordum. Gözüm kulağım onlardaydı.
Bir skorsky geldi, koordine noktasına indi. Yeni komutan(koordine) atış menzilimizin dışında, ama tam karşımızdaki düzlükte bir yere oturdu. Cihazdan, özel timlere durumu sordu. Olumsuz bilgi alınca, beylik deyimlerle ajitasyona başladı. Bizden darbeyi yiyince çekilen özel timlere:
“Sizin şimdi tek hedefiniz karşınızdaki teröristleri imha etmektir.” diyordu.Yeni koordine, adamlarını yeterince coşturduğuna ikna olunca, onlara:
“Haydi aslanlarım göreyim sizi!” diyerek son bir gaz daha verip saldırmalarını istedi. Bulunduğumuz kayalık platformun altındaki özel tim kolları saldırıya geçti. Biz de yeniden vurduk. Kollardan biri komutanlarına yaranmak için, açtığımız ateş altında ilerleyerek gelip tam altımıza girdi. Çapraz ateşe tuttuğumuz bu kol çok kötü durumda kayalıklara yapışıp kaldı. Ardından da cihazla koordineye:
“Komutanım buradan geçiş imkansız. Yaralılarımız var.” diye tekmil verdi.
Karşıda, çayırlıkta menzil dışında oturan koordine, cihazda onlara:
“Siz bilirsiniz, ben karışmam. İsterseniz ilerlemeyin, kalın orda. Siz gidip onları imha etmezseniz, onlar gelir sizi imha ederler.” dedikten sonra kapattı cihazı.
Bir süre böyle kaldık. Arazi asiydi. Risk alıp altımızdakileri vurmayı gerektiren bir durum yoktu. Onlar da çıkamayınca, düşman öteki güçleriyle arkadan bizi kuşatma çabasına girişti.
Ebubekir’in yanına gittim, birlikte durumu değerlendirdik. Gece ÇiyayêÇarçê’ye geçme kararı aldık. Karış karış tanıdığım, avucumun içi gibi bildiğim arazide öne ben geçtim. Gece bütün güç sessizce Herekol’dan Çiyayê Çarçê’ye geçtik.
Sabaha karşı Çarçê sırtlarında yürürken, karşımızda yükselen Herekol sırtlarında hareket eden asker ve koruculara izliyorduk. Onlar bizim hala Herekol’da olduğumuzu sanıyorlardı. Sabah kobralar da geldi. Bizi bulamayınca , cihazlarda birbirlerine küfürler yağdırdılar.
Gün boyu kaldığımız Çarçê’den, hava kararınca Girê Mêşa’ya geçtik. Oradan Girê Nîskê’ye oradan da tekrar Pîro’ya geçtik.
Ebubekir’in bütün havası inmiş, üsküfü, fiyakası bozulmuştu.
Öyle ki, gündüz noktada bir kayaya çıkıp çevreyi dürbünle keşfe başladığımda, aşağıdan koşarak gelip heyecan ve telaş içinde palazlanarak, bana:
“Heval Cafer in, in! Görüntü verme!” diyordu.
Ebubekir buydu işte. Bulunduğum yerde, ona: “Gündüz hareket edelim, herkes bizi görsün” sözlerini ve tutumunu hatırlattım.
Herekol’daki çatışmalarda düşman iki ölü verdi. Oysa kayıpları daha fazlaydı. Bizim tek kaybımız şehîd Salman arkadaştı. 120 kişilik gücü, salakça bir gösteriş uğruna, açık arazide düşmanın önüne süren Ebubekir, şehadetinden sorumlu olduğu Salman arkadaşın, kesip attığı tırnağı bile olamazdı.
Pîro’da, durumu yönetim toplantısında yeniden değerlendirdik.Toplantıda Ebubekir, kendilerini Garzan’a geçirmemizi istedi. Kendisine karşı içimde biriken tepkiyi bastırarak:
“Bizim de işlerimiz var, artık sizinle gelemeyiz.” dedim.

Bütün güç, Ebubekir'in yetki ve nufüzunu kötüye kullanması sonucu, gündüz hareket etmişti. İlkesizlik yapmış, boşuna risk almış ve şehîd vermiştik. Ben istemesem, bizim bölge gücü, Ebubekir'in cakasına alet olmazdı. O zamanlar: "Arkadaş eskidir, merkezidir, eyalet komutanıdır, üstümüz ve büyüğümüzdür" diye düşünüp saygılı olmaya çalışıyorduk. Oysa, bütün bunlar, dar kişisel yaklaşımlardı. Esas olan her zaman ve her koşulda ilkelerdi! Bunu anlamak ve uygulamak için daha çok acı ve ağır deneyler yaşamam gerekti!
Her şeye rağmen, Garzan gücümüzü görev alanına aktarmakla görevliydik. Pîro'nun eteğinde zom kurmuş olan milislerimizden Ferhan(Didêri) vardı. Onu çağırıp bir notla Siirt'e, Garzan milislerimize yolladım. Arabaya binip giden Ferhan, iki gün sonra Garzan milislerimizden bir kuryeyle geldi.Garzan gücümüzü alıp götürdü.
Garzan'a geçen Ebubekir, orada savaşmak yerine kendini yaşattı. Mahiyetindeki karargah gücüyle, arazide güvenli uygun yerlere çekilen Ebubekir, alandaki yurtseverleri kendi özel yaşamına hizmete tabi kıldı.

HAİN
Garzan gücümüz gittikten sonraydı. Cihazımla, düşman cihazını izliyordum. Kanallardan birinde, birisi bozuk bir Türkçe'yle kafa, göz yararak düşman karargahına tekmil veriyordu. Bu kişinin Nevyana Şêxa'nın çete başı "Alçak Misto" olduğunu hemen anladım. Sesini tanıyordum. Alçak Misto büyük bir sevinç ve heyecan içinde yaltaklanarak:
"Komutanım, hemen şimdi bir terörist geldi, bize teslim oldu. İsmi Ahmet, Wanlıdır. Bu gece, Namazdağı karakoluna saldıracaklarmış!" derken, heyecandan sesi titriyordu!
Bu bilgiyi alınca, hemen alandaki hareketli birliğimizi aradım. Cihaza Xebat arkadaş çıktı. Ona:
"Heval Xebat, sizde Wanlı Ahmet adında kaçan biri var mı?" diye sordum. Xebat arkadaş:
"Bir Wanlı Ahmet var ama kaçmadı, sabah buradaydı. Ben bir bakayım." dedi.
Baktığında, Wanlı Ahmet gerçekten kaçmıştı. Xebat arkadaşa:
"Namazdağı karakoluna baskın kararınız da deşifre oldu. Oraya bu gece eylem yapacağınız bilgisini de düşmana verdiler." dedim.
Bu sırada, cihazda bizi dinleyen düşman, yerini Ahmet'ten öğrendiği hareketli birliğimizin üzerine kobralarla saldırdı.
Bizde bu alçak Misto gibilerin sayısı epeyce fazlaydı. Üstelik çokta işgüzardılar. Gabar'da bir Êzdin ağa vardı. O da bu alçak Misto gibiydi. Çoğu gece sabahlara kadar uyumaz, iz peşinde gezer, gündüzleri görüntü arardı. Düşmanın peşimize saldığı sünepe bir tazı gibiydi. Patikada bir iz görse, gece bir çoban bir yerde ateş yaksa hemen karakola koşar ihbarda bulunurdu. Her ihbarı kayda geçip gereğini yapmak zorunda olan karakol, Êzdin ağanın elinden yılmış, ahuzar olmuştu.
Êzdin ağa sonunda ormanda kafasına sıkılmış halde ölü bulundu. Düşman bize mal etti. Oysa Ezdin ağayı, karakol komutanı peşinden koşmaktan bıktığı için vurmuştu. Biz vursak üstlenirdik.

ERDAL(HÊŞTYAN) ARKADAŞ
Temmuz ortasında Cûdî'den Bölge Sorumlusu Erdal arkadaşın şehadet haberi geldi. Erdal arkadaşın şehadeti bizi gerçekten sarstı. Genç yaşına rağmen, pek çok bakımdan hepimize örnek bir komuta kişiliğiydi. Hızlı karar alma gücü ve uygulama becerisi vardı. İnisiyatifliydi. Savaşçı yapısını koruyup güçlendiren, geliştiren, onlarla yaşamda bütünleşen bir komutandı. Önderlik ona Cûdî'de özel insiyatif tanımıştı. Tek sözcükle korkusuzdu. Erdal arkadaşı çok erken şehadete götüren onun bu yanı oldu. Henüz olgunlaştıramadığı bu özelliğinin kurbanı oldu.

Bir görev için Anakarargah'a gelen Erdal arkadaş, Cûdî'ye döndüğünde düşmanın, Cûdî içinde konumlanıp dolaşabildiğini görmüş. Giderken görevi teslim ettiği arkadaşların bu duruma seyirci kalmalarına çok öfkelenen Erdal arkadaş, yanına bir grup arkadaş alarak düşmanın üzerine gitmiş. Çatışmada öfkesine hakim olamayan Erdal arkadaş saldırı kolunda öne çıkmış. O sırada başından aldığı bir kurşunla yaralanıp düşmüş.
Erdal arkadaş başından yaralı halde, milisimiz Hamza(Silopi) tarafından Zaxo'ya yetiştirildi. Fakat Erdal arkadaş Zoxo'da şehîd düştü.

TIKANMA

1992 yılının Bahar ve yaz süreci de 1991 yılı gibi esasta atalet içinde geçti. Gerilla olarak gerçeğimiz buydu. Özgürlük Hareketimiz kitleselleşmiş , halk serhildanları başlamıştı. Gerilla olarak biz bu tarihi gelişmeye uygun, onun ihtiyaçlarına yanıt veren bir konumda ve durumda değildik. Adeta patlayarak gelişen kitleselleşmeyle birlikte, gerillaya katılımlar da yoğunlaşmıştı. Bu gücü gerektiği gibi savaştırmak yerine aramızda, köylü-aydın , eski-yeni, parçacı-bölgeci vb. sorunlar yaşıyorduk.
1992 yılında, 15 Ağustos yeniden diriliş için atılım yıl dönümümüzde, ülke sahasında Gabar bölge gücümüzün gerçekleştirdiği bir karakol baskını dışında kayda değer bir eylem yapılamaması, içine girdiğimiz durumun çarpıcı bir göstergesidir.
Bu durum bir zihniyet ve anlayışın sonucuydu. Kişilik derinliğinde, düşmanla özdeş olan bu anlayış ve zihniyetin gerilladaki en etkili temsilci ve uygulayıcısı, dönemin Kuzey Botan Eyalet Komutanı Serhat(Hıdır) kişiliğiydi. Ancak psikoloji bilimi için mükemmel bir denek, edebiyat için zengin bir malzeme olabilecek olan bu kişilik, dağda her zaman üst yönetim olarak, yalnızca kendini, temel güdülerini en bayağı biçimde yaşatma dışında hiçbir şey düşünmedi, hiçbir şey yapmadı…
Daha önce Dêrsim'de, kendisi gibi basit olan Aysel'le eyalet karargahında kendilerine özel ev (manga) açıp karı-koca hayatı yaşayan Serhat, Önderlik sahasında, üzerinde idam hükmüyle kendisine bir şans daha tanınmış olarak geldiği Botan'da da bildiğini okudu.
Yardımcısı Botan'ın olumsuz kişilik yanlarını besleyerek yatıran da Serhat'tı. Botan'ın kişiliğindeki düzenden aldığı yanları en üstten besleyip güçlendiren ve onu bu temelde örgütleyip yönlendiren Serhat, karargahta sergilediği bu basit yaşamcı ataletle hepimizi çürütüyordu.
İlginçtir, aynı süreçte düşman da pratik açıdan aşağı yukarı benzer bir durumdaydı. Üzerimize sistemli ve kararlı olarak gelmeyen düşman, operasyonlara çıktığında da sonuç almada istekli görünmüyordu.
Düşman açısından bunun çok değişik nedenleri vardı. Her şeyden önce özel savaş kurumunu yeterince geliştirememişti. Gerilla karşısında yeterli tecrübesi yoktu. Büyük Türk şovenizmini yeterince dinamize edememişti. Bütün bu vb. alanlarda düşman, kapsamlı bir alt yapı çalışması ve hazırlığı içindeydi.
1992 yılında düşman, bu hazırlıklar kapsamında önce milis örgütlenmemize, ardından da sivil halka yöneldi. O yılın newroz serhildanında kendiliğinden Şirnex'a inerek harekete geçen milis örgütlenmemizin gücünü gören, önde gelenlerini tanıyan düşman, Şirnex Cephe Sorumlumuz Aydın(Rojava) arkadaşı katletti.
Milis örgütümüzün kurucu öncülerinden Hakkı arkadaş, düşman tarafından kuşatıldığı Gundikê Melê'de, ev sahiblerini dışarı çıkararak düşmanla son mermisine kadar savaşark şehîd düştü.
Milis örgütlenmemizin önde gelen yöneticilerinden Rûstem arkadaş, bir çatışmada düşmana esir düştü. Rûstem arkadaş, düşman tarafından Şirnex'a götürülürken, yolda üzerinden geçtikleri kayalık uçurumdan kendisini aşağı atarak katletmek

isteyen düşmanın iki unsurunu, kendisiyle birlikte aşağı, uçuruma çekerek şahadete gitti. Rûstem arkadaş Şirnex'ın Gilindor köyündendi.
Yaz süresince, Gabar'da Kaniya Kaymakam mıntıkasında, arazide hareket halindeki bir grup arkadaşın arasında yer alan Cemil (Dêrahinê) alçağı, grubu arkasından tarayıp, isimleini şimdi anımsayamadığım 5 arkadaşı katlederek ait olduğu yere, düşmana kaçtı.

HAREKETLİ ANA BİRLİK
Ağustos sonunda Hareketli Anabirlik, Garisa'ya yanımıza geldi. Birlik Komutanı Xebat arkadaş, benim Anakarargah'tan çağıldığımı, hemen gitmem gerektiğini söyledi.
Serkê Mıhemmedê Uso'ya, Anakarargah'a gittim. Tekmil için yönetime çıktığımda, Karargah Komutanı Serhat ile yardımcısı Botan'ın yanı sıra, Ozan(Ömer Özsökmenler), Kazım(Hasan Şerik), Numan(Celal Özalp) arkadaşlar da oradaydılar. Benim gelişimle birlikte Serhat, belirttiğim bu arkadaşlarla birlikte bize bir toplantı yaptı. Toplantıda, Önderliğin güz hamlesi için kendisine verdiği bir talimatı Serhat, bize aktardı. Buna göre Önderlik, Kuzey Botan eyaletinde yeni bazı düzenlemelerin yapılmasını istiyordu.
Toplantıda, Önderliğin belirlediği temelde yönetim düzenlemeleri yapıldı. Yapılan düzenlemelere göre ben, Xebat arkadaşın yerine Hareketli Anabirlik Komutanlığı'na getirildim. Numan arkadaş, Erdal arkadaşın şahadetiyle boşalan Cûdî Bölge Komutanlığı'na getirildi. Kazım(Hasan Şerik) arkadaş, Besteler'de Anakarargah kurumları sorumluluğuna getirildi. Ozan arkadaş, Botan'ın yanında Kuzey Botan eyaleti Çatak-Bêşebap yürütmesinde görevlendirildi.
Toplantıda hazır bulunan Botan'ın, yönetime sunduğu faaliyet raporu beni o kadar şaşırtmıştı ki hala anımsarım.
Botanı'n sunduğu bahar ve yaz süreci faaliyet raporunda: "Bu süre içinde dört yeni savaşçı çıkarıldığı, eylem olarak Zerber köyünün vurulduğu, koruculara karşı düzenlenen bu eylemde 14 arkadaşın şehîd düştüğü, bir de bir karakolun taciz edildiği." belirtiliyordu.
Toplantıya sunduğu bu raporundanda açıkça anlaşılacağı gibi Botan, kendisiyle birlikte bölge gücümüzü de zozanlarda yatırmıştı.
Toplantıda, Botan'ın komutasındaki gücümüzün önüne, Heftanîn gücüyle birleşerekUludere merkezini basma görevi konuldu.
Aynı toplantıda, Eyalet Komutanı Serhat'ın durumu da dikkat çekici ve tuhaftı. Erdal arkadaşın komutasındaki Cûdî gücümüzün dışında, durumlarımız hiç iç açıçı değildi. Aslında hepimiz soruşturmalık durumdaydık. Bu durum karargaha sunduğumuz raporlarımızla sabitti. En üst sorumlu olarak Eyalet Komutanı'mız Serhat, esasta hepimize hakim olan bu atalet durumunu, iç kaçışı kendisi ve yapıyı yatırma gerçeğini görmezden geliyor, olağan karşılıyordu.
Okunan raporları alıp arşivleyen Serhat, durumu değerlendirmeye, tartışmaya açmıyor, aşmak için çaba harcamaya yanaşmıyordu. Çünkü kendisi hepimizden beter durumdaydı. Botan dahil, eyalette hakim olan ataletin kaynağı Eyalet Komutanı Serhat ve onun içten pazarlıkçı, ince hesaplı, düşkün yaşamı ve oportunist, sünepe ruh haliydi.
Doğal olarak Serhat, Önderliğin talimatları doğrultusunda güz atılımına ilişkin tek söz etmedi. Önderliğin talimatlarını bize resmiyette aktardı. Örgütsel gereğini hep birlikte yaptık. Hepsi buydu. Önderliğin sonbahar atılımı talimatının eyaletteki açılımı, pratik uygulama sorunları, ihtiyaçları, moral boyutları Serhat'ın ilgi alanına girmiyordu. Kendisini, Önderlikle yönetim ve yapı arasında mekanik bir aracı, memur olarak görüyordu.

Bizim bilinç ve örgütlülük düzeyimiz bu kişilikleri ve onların bu durumunu zorlayıp açığa çıkararak aşabilecek düzeyde değildi. Durumuları kabaca görüp anlayabilsek de, içimize atıp susuyorduk.
Toplantı bittikten sonra Önderlikle doğrudan cihaz bağlantısı kuruldu. Hepimizi tek tek cihazın başına çağırarak konuşan Önderlik, bana; görevli olduğum Garisa'da durumları sordu. Önderliğe: "Geçen yıla kıyasla bu bahar ve yaz sürecinde çok yetersiz kaldığımızı, rolümüzü oynayamadığımızı" belirttim. Aynı şeyi eyalet düzeyinde de ifade ettim. Önderliğe, Hareketli Anabirlik Komutanlığı'na getirildiğimi belirttiğimde:
"Tamam. Alan açıktır. İhtiyaç olan her yere gidin. Gittiğiniz her yerde sorunları çözün." dedi.
Hareketli Ana Birliğimizin mevcudu elli arkadaştı. İki takımdan oluşan birliğimizde yedi kişiden oluşan bir manga kadın arkadaş da vardı.
Birliğimizin Birinci Takım Komutanı Ramazan(Şirnex) İkinci Takım Komutanı Cûdî(Gundikê Ramo) idi. Önderlik, toplantı sonrası sağlanan cihaz görüşmesinde Serhat'a:
"Sen de çık oradan! Ne yapıyorsun orada? Çirav'a, Gabar'a, Cûdî'ye git, dolaş! Denetle, toplantılar yap." demişti. Serhat da karargahtan ayrılırken, bana:
"Bestler'e, Bahoz arkadaşın yanına gidin. Onlarla Navyana Şêxa korucularını hedefleyin. Ben de peşinizden geliyorum. Oradan birlikte Gabar'a geçeriz." dedi.
Biz de Hareketli Anabirlik olarak Muhammedê Uso'dan Bestler'e geçtik. Burada, Bahoz arkadaşın komutasındaki gücümüzle buluştuk. Birlikte Navyana Şêxa korucularına yönelik eylemin keşfini ve planlamasını yaptık.
Navyana Şêxa korucuları, daha önce Ahmet'in(Wan) kaçışında andığımız alçak Misto'nun çete başılığında, bize karşı iyice palazlanmış, alanda bütün uyarılarımıza rağmen askerlerden daha etkili olmaya başlamışlardı. Anladıkları dilden bir ders verilerek sınırlandırılmaları gerekiyordu.
Keşiften sonra yaptığımız planlamaya göre iki koldan köye yöneldik. Çatışma başladığında alçak Misto cihazda:
"Komutanım yetişin! Hepimizi öldürecekler!" diye çırpınıyordu.
Navyana Şêxa girişindeki tepeyi düşürdük. Burada bir tane MG-3 kaldırdık. Köy yüz hane kadar vardı. Çeteler köydeki sivilleri(hepsi aileleriydi), kadınları-çocukları bir yerde toplayıp kendilerine siper etmişlerdi. Köye girip de bu durumla karşılaşınca, baktım üzerlerine gitsek, arada kadınlar-çocuklar ezilecekti. İti öldürme, korkut derler. Uyarı mahiyetinde gerekli şeyleri söyledikten sonra çekilip gittik. Alçak Misto gerçekten işinin ehliydi. Navyana Şêxa'dan çıkıp Pîro'ya doğru giderken dinlediğim cihazdan, alçak Misto:
"Komutanım, teröristleri geri püskürttük, kaçtılar(!)" diye zırtını veriyordu. Gece karanlıkta hırsımdan yere tükürdüm. Yapılacak başka bir şey yoktu. Fakat bu yönelimden sonra alçak Misto eskisi gibi rahat ve pervasız olamadı, sınırlandı.
Pîro'ya çıktık, burada yanında karargah gücüyle Serhat bize ulaştı. Önceden kararlaştırıldığı gibi birlikte Pîro'dan Çirav'a geçtik. Burada Gabar Sorumlusu Celal(Şirnex), Çirav Sorumlusu da Rojat(Bêluzerî) idi. Resul, Halil ve Celal alan yürütmesiydiler. Durumları hiç iyi değildi. Aralarında patlak veren basit kişilik sorunlarından kaynaklı, basit şeylere takılıp kalarak içlerine kapanmışlardı. Yönetim, çözemediği ve sürekli üreyerek yığılan kendi iç sorunları arasında daralmış ve yıpranmıştı. Yıl boyu gerçekleştirdikleri bir karakol baskını dışında başka bir eylemleri olmamıştı. Bölge gücü arkadaş yapısı da atalet içindeydi.
Güz yağmurları başlamıştı. Eylül ayı sonuydu. Biz Çirav'da bu durumları gözleyip anlamaya çalışırken, Güney Savaşı patlak verdi. Beş ya da altı ekimdi. Kuzey'deki konumumuz ve görevlerimiz gereği biz Güney Savaşı'na katılamadık. Fakat gerektiğinde Güney'e geçerek savaşa katılacak durumdaydık. Kuzey'deki eylemlerle savaşa dolaylı destek sunmaya çalıştık.

AWAL KARAKOLU BASKINI
Hareketli Anabirlik yönetimi olarak Awal karakoluna baskın kararı aldık. Alandaki güçlerimizden destek istedik. Yanıma aldığım bir grup arakdaşla birlikte Aval karakolunun keşfini ve keşfe uygun planlamaya göre eylem düzenlemesini yaptık. Karakola iki saldırı kolu düzenledik. Bu saldırı kollarından birinin başında ben yer aldım. İkinci saldırı kolunun başında da Metin(Şuveti) yer aldı. Karakolun güvenlik tepesine saldırı kolunun komutasını Adil(Bilikî) arkadaş üstlendi. Takviye birliğimizin komutasını üstlenen Rojhat arkadaş, aynı zamanda tepeye saldırıyı koordine edecekti. Karakolun güvenlik tepesine saldırı ile birlikte biz de iki saldırı kolu olarak karakola saldıracaktık.
Akşam saat 20 sularında, karakol çevresinde yerimizi aldık. Biz saldırı kolu olarak Awal köyü ile karakol arasında konumlandık. Öteki saldırı kolumuz da karakolun güvenlik tepesinin çaprazında konumlandı. Yerlerimizi aldıktan sonra ilk vuruşu tepeye yapacak olan Adil arkadaş, cihazla(şifreli) aradı. Hazır olduğumuzu söyledik. Adil arkadaşın komutasındaki saldırı grubumuz tepeyi vurdu. Biz de karakola karşı saldırıya geçtik. Çatışma başladı. Ancak o anda karakola saldırı halindeyken, karakolun keşfi sırasında inanılmaz ve affedilmez bir hata yaptığımı anladım. Konumlandığımız yerden saldırıya geçtiğimizde, tepeyi vuran Adil arkadaşların ateşi ile köydeki çetelerin açtıklaı ateş arasında kalmıştık. Sürünerek sokulabildiğimiz karakolu biksilerle vurduk.
İçeriden karşılık gelince bu defa 3 ateş altında kaldık. Bununla da kalmadı. Sürünerek hareket ettiğimiz daracık alanın her yanına uzaktan kumandalı mayınlar yerleştirilmişti. Bu mayınlar da çevremizde rasgele patlatılmaya başlandı. Cehennemin içine düşmüştük. Dört arkadaş yaralanmıştı. Bizim saldırı kolumuzun ateş gücü, içine düştüğümüz bu durumdan dolayı zayıfladı. Buna rağmen karakolu yakın mesafeden biksilerle vurmayı sürdürdük. Tepeyi düşüren Adil arkadaşın komutasındaki grubumuz ve ikinci saldırı kolumuzun vuruşları ile birçok yeri yıkılıp çöken karakolun içinde yangın çıktı. Buna rağmen içine giremediğimiz karakolu ele geçiremedik. Çünkü köyden çeteler ile karakolun içinde-çevresinde kalan askerler, karakol ile önümüzdeki kısa-dar alanı yoğun ateş altında tutuyorlardı. Yanmakta olan karakolun alevlerinin ışığında ayağa kalkan, görüntü veren hemen oracıkta anında vurulurdu. Karakolu vurduğumuz yerde, üzerine abandığımız toprak ve kendimize siper aldığımız küçük taşlarla kaynaşıp bütünleşmiş haldeydik. Yattığımız yerde, üç koldan gelip başımızın hemenüzerinden sıyrılıp geçen kurşun yüklü mermi bulutları, menzilin sonunda ateş yağmuruna dönüşüyordu. Zaman ilerlemişti. Daha fazla kalamazdık. Karakolu artık kullanılmaz ve yanar halde bırakarak geri çekildik.
 Arkadaşlarla önceden belirlediğimiz noktada buluştuk. Adil arkadaşlar, düşürdükleri tepede İshak Kahraman adında Çorumlu bir askeri esir almışlardı. Ayrıca tepeden beş tane G-3, bir tane bazuka silah ve bir de telsiz kaldırmışlardı. Bizim dört şehidimiz vardı. Saldırı sırasında iki ateş arasında, mayınların ortasında kaldığımızda yaralandıkları bildirilen Erdal(Rojava), Xebat (Rojava) , Şer(Tayî) ve Sertaç(Girikî) arkadaşlar şehîd düştüler.
Eylemden sonra buluştuğumuz noktadan, Pirisîn'e çekildik. Düşman helikoplerlerle gelerek yanmış yıkılmış Awal karakolundan ölü ve yaralılarıyla, kalan malzemelerini alarak gitti. Düşman, bu süreçte Gabar'dan seyyar karakollarını kaldırmıştı. Dêrşew karakolunu da boşaltmıştı.
Serkê Muhammede Uso'da neredeyse kök saldığı Anakarargah'tan, Önderliğin talimatıyla çıkp bizimle Gabar'a gelen Eyalet Komutanımız Serhat, yine Önderliğin verdiği talimat gereği bölgede yönetim ve yapıyla ayrı ayrı toplantılar yaptı. Gabar'ın Çiyayê Findik tarafında, Navser yakınlarında bir noktada bölgenin bütün güçleri toplandı. Serhat, bölge yönetimi ve savaşçı yapıyla toplantıları burada yaptı. Hareketli birlik komutanı olarak ön toplantılara bende katıldım.

Serhat'ın genel yoğunlaşması, kişilik özellikleri, arayışları amaca uygun değildi. Yönetimin ve yapının sorunlarını anlamaktan, ihtiyaçlarını görmekten uzaktı. Yönetim ve yapıyla yapılan toplantılarda Serhat, sorunların kaynaklarını açığa çıkarmak ve çözmek yerine, onların üzerini ustaca örterek erteleyip biriktiriyordu. Eleştiri-özeleştiri, bu temelde güç alıp güç verme tarzı, yöntemi hiç yoktu. Eleştiriyi kendisine yapılmış bir saldırı, hakaret olarak algılıyor, ilk fırsatta örgüt yetkisini kullanarak misilleme yapıyor, eleştiri sahibini yıkıyordu. Yönetimle de yapıyla da birleşip kaynaşmıyordu. Yönetim ve yapı içinde sudaki zeytin yağı gibi ayrıksı ve uzaktı. Kurnaz ve sinsi bir uyanıklık içinde, yetkiye dayanarak üstte ve tamamen ayrıksı bir duruş ve yaşam sergiliyordu. Serhat, o zamanda daha sonra da bizimle olmadı. Bizden biri olmadı! Arkadaş yapısı içinde, aleni küfür ve dayak, bu kişilik tarafından ısrarla uygulanarak meşrulaştırılmaya çalışıldı.

FINDIK TABURUNA EYLEM

Eyalet komutanımız olarak Serhat'ın, herhangi bir mücadele ve eylem perspektifi yoktu. Güney'de, bir bütün olarak hareketimizin yazgısını belirleyecek olan, her bakımdan müthiş bir savaş sürüyordu. Kuzey Botan eyaletinin, eyalet komutanının böyle bir savaş karşısında duruşu fiilen pısırık ve duyarsız bir duruştu. Biz eyalat gücü olarak Kuzey'de neler yapabilirdik? Bu belirsizdi. Güney'de kopan kıyamet Serhat'ın umrunda bile değildi. O, toplantılarını yapmıştı. Hepsi buydu. Oysa Güney Savaşı sürerken Kuzey'de büyük ve etkili eylemler yapabilirdik. Bunun için her türlü imkana sahiptik. Yoksun olduğumuz tek şey taktik önderlikti.

Awal eyleminin ardından, toplantılar sona erdikten sonra, Hareketli Anabirlik gücü olarak kendimiz insiyatif aldık. Fındık taburunu hedefledik. Yaptğımız keşif sonunda, eldeki gücümüzle doğrudan tabura yönelerek sonuç almamız zor görünüyordu. Benim tecrübem böylesi kapsamlı eylemler için yetereli değildi. Awal eyleminde, köydeki çeteleri hesaba katmamamız, dört arkadaşın şehadatine mal olmuştu. Fındık taburunda düşman sayı olarak kalabalıktı. Hem de ağır silah ve teknik olarak donanımlıydı. Gücümüze göre eylem en iyisiydi. Bundan yola çıkarak, doğrudan Fındık taburuna saldırmak yerine taburun güvenliği için tutulan tepeyi hedefledik. Tepeyi bir bölük düşman gücü tutuyordu.

Ben geri kademede koordine ettim. Halil arkadaşın komutasında saldıran gücümüz tepeyi kısa sürede düşürdü. Tamamen ele geçirilen tepeden sekiz tane G-3 ferdi silah, bir tane atmışlık havan, bir tane M-27 silah kaldırıldı.

Eylemden sonra yaptığımız yönetim toplantısından sonra, bütün şiddetiyle sürmekte olan Güney Savaşı'nı yakından izlemek ve gerektiğinde takviye olarak katılmak için Cûdî'ye geçme kararı aldık.

ŞEHRÊ

Cûdî'ye geçerken yolumuzun üzerinde bulunan Meydin'e inerek, burada Egîd arkadaşın milislerinden Şehrê'nin konuğu olduk. Bizi sevinç göz yaşları içinde karşılayan Şehrê, hepimizi tek tek kucaklayıp öperek bağrına bastı.

Evde kah birimize kah ötekimize dokunup okşayarak kendi kendine: "Egîd'imin Egîd'leri. Aslanlarım." diye söyleniyor, bu arada evde ve çevre evlerde ne bulduysa, arkadaşların önündeki sofraya diziyordu. Dêrşew ağalarından birinin kızı olan Şehrê, belirttiğim gibi bölgede Egîd arkadaşın ilk milislerindendi. Aynı zamanda bir şehîd anası olan Şehrê, doğal partiliydi. Evi parti eviydi. 50 kişiye kurduğu sofrada doydum diye çekilenleri, kendine özgü üslubuyla azarlayarak yeniden oturtup yedirten Şehrê, tipik bir Botan anasıydı.

Ayrılırken hepimizi tutamadığı göz yaşları içinde kucaklayıp öperek yolcu etti. Meydin'den Kera'ya çıktık. Kera'dan inerek Nêrduş suyuna geçtik. Cûdî'nin eteğindeki Şax'a geldik. Şax ve çevresi Cûdî cennetinin en seçkin yerlerinden

biriydi. Şax'ta konumlandık. Haber saatinde BBC'yi açınca, ilk haber olarak Güney'de varılan ateşkes anlaşmasıyla savaşın sona erdiği haberini aldık.

MADEN TABURUNA EYLEM.

Şax'ta, savaşın sona erdiğini öğrendiğimiz BBC haberinde, Önderlikle ateşkes üzerine yapılmış bir röportajı da Önderliğin kendi sesinden dinledik. BBC muhabiri Önderliğe, Güney Savaşı'nda büyük kayıplar verdiğimizi adeta tükendiğimizi ima etmişti. Buna karşın Önderlik de:

"Güneydeki savaşta 70-80 kaybımızın olduğunu, Kuzey'deki güçlerimizin de üstlerinde bulunuğunu" söylemişti. Nitekim savaşın kesin sonuçlarına göre, Güney Savaşı'nda 106 arkadaş şehîd düşmüştü.

Önderliğin BBC muhabirine verdiği bu yanıtları dinleyince, düşmanın geliştirmeye çalştığı psikolojik savaşa karşı harekete geçmek, eylem yapmak gerektiği anlaşılıyordu. Bu temelde eylem kararı aldık. Cûdî'nin Dola Gwîza(Atatürk burnu) tarafında, Şirnex-Cizre asfaltının kenarında kurulu Maden taburu vardı. Heval Adil ile buranın keşfini yaptık. Koşullar uygundu. Keşif sonuçlarına göre eylem planlamamızı ve buna göre düzenlemeleri yaptık.

Bir grup arkadaş asfaltın Şirnex tarafını, bir grup arkadaş da Cizre tarafını tuttu. Ben taburun tam karşısında, B-7(Bissivink) menzilinde bir sırtta, yanımda bir grup arkadaşla koordine olarak konumlandım.

Adil arkadaş saldırı grubumuzun koordinesi olarak tabura yakın bir mesafede konumlandı. Saldırı grubumuz yerini aldıktan sonra taburu vurduk.

Taburun önünde, tel örgülü alanın içinde park halinde bir dizi araba vardı. İsabet alan bu arabalar yanmaya başladı. Taburdan verilen karşılıkla çatışma kızıştı. Saldırı grubumuzun koordinesi Adil arkadaş ve yanındakiler tel örgüleri geçerek ilk binayı ele geçirdiklerinde, beni arayarak sonucu bildirip genel durumu sordu. Kendisine durumun olağan olduğunu bildirdim. Saldırı grubumuz bu bilgiyle taburun içinde ilerleme çabasını sürdürdü.

Adil arkadaşla görüşmemizden kısa bir süre sonra, asfaltın Şirnex tarafında, yolda uzayıp giden kalabalık bir konvoy göründü. Bulunduğum koordine sırtından, gece dürbünü ile durumu dikkatle izledim. Konvoyun önündeki araç, asfaltın Şirnex tarafını tutan pusu grubumuzun önüne geldiğinde arkadaşlar konvoyu vurdular. Bissivinklerle vurulan öndeki iki araç(sanırım bunlar panzerdi) imha edildi. Fakat bunların ardından gelen araçlar arkadaşların yoğun ateşine aldırmadan hiçbirşey olmamış gibi basıp geçtiler.

Ancak o zaman, büyük bir şaşkınlık ve kaygı içinde bu araçların tank olduklarını görüp anladım. Hemen Adil arkadaşı aradım. Fakat ben taburun içinde yoğun çatışma halinde olan Adil arkadaşa ulaşamadan tanklar tabura ulaştılar. Durum çok ciddiydi. Keşifte, planlamada ve düzenlemede "Tank"olgusunu görmemiş, dikkate almamıştık. Tank tekniğine karşı hiçbir silahımız ve tedbirimiz yoktu. Çok kalın ve özel çelik zırhlarla kaplı tanka karşı elimizdeki silahların sonuç alıcı etkisi yoktu.

Tanklar tabura ulaştıklarında düşmanın cihazını izledim. Tek umudum taburda ele geçirdikleri binada düşmanla hala "İç içelerse" tankların onları da vuramayacağı olasılığıdı.

Takviye gelen tank timinin sorumlusu tabur karargahına durumu sordu. Tabur cihazından:

"Ön binaya girdiler. Şimdi oradalar. Yalnızca onlar var." dedi. Tek umudum da böylece kırıldı.

Adil arkadaşla hala bağlantı kuramıyordum.

Tank timinin komutanı, tabur karargahından bu bilgiyi aldıktan sonra başka hiçbir şey sormadan, arkadaşların ele geçirdikleri ve hala içinde bulundukları binaya ateş emri verdi. Ve tanklar hedefi vurdular. Kendisine bir türlü ulaşamadığım Adil

Arkadaş, tank atışları altında kendisi beni aradı. Ona durumu sorduğumda, sadece:
“Hiç kimse kalmadı.” dedi.
Genel olarak “Geri çekilme” çağrısı yaptım. Arkadaşlar geri çekilirken biz bir süre, yerimizde kalarak taburu vurmayı sürdürdük. Geri çekilen arkadaşları ancak böyle koruyabilirdik. Bizi fark eden düşmanın, tank takviye gücü üzerimize ışıldak(aydınlatma mermisi) atarak sabit nokta tespitine çalıştı. Ardından da bulunduğumuz noktayı tank ve havan atışlarıyla yoğun bir şekilde vurarak dövmeye başladı. Koordine noktasında toplam on beş arkadaştık.
Cihazda düşman bir koordinat verdi. Ardından bir ışıldak üzerimizde patladı. Patlamayla aydınlandığımız anda bir havan mermisi de hemen yakınımızda mevzilenmiş olan Cindî(Şêlerût) arkadaşın üzerinde patladı. Cindî arkadaş paramparça olarak şehîd düştü. Kendisi Şilerik köyünden milisimizdi.
Çirav Nihêkî’den Yılmaz arkadaş da yanımdaydı. Eylem düzenlemesi sırasında saldırı kolunda yer almak için kendini ısrarla dayatmıştı. Henüz çok gençti. Onu saldırı koluna vermemiz söz konusu olamayacağı gibi, eyleme katılması da uygun değildi. Yılmaz arkadaş o kadar ısrar etikti ki, sonunda ağladı. Ben de dayanamadım:
“Tamam. Eyleme katılıyorsun. Fakat saldırı kolunda değil benim yanımda koordine grubunda olacaksın.” dedim.
Yılmaz arkadaşı da burada şehîd verdik.
Geri çekilmede önceden belirlediğimiz Girê Hirmo noktasında toplandık. Tankların vurduğu tabur binasındaki kayıplarımızdan kaygılıydım. Adil arkadaş, “Hiç kimse kalmadı” demişti. Fakat bu, tankların vuruşu sırasında Adil arkadaşın genel kanısı olarak söylediği sözlermiş. Orada hiç kaybımızın olmadığı anlaşıldı. Eylemdeki kaybımız yanımızda şehîd düşen Cindî ile Yılmaz arkadaşlardı.
Burada yaptığımız eylem değerlendirmesinde, düşmana darbe vurmuş olmakla birlikte eylemin başarısız olduğu sonucuna vardık. Değerlendirme sırasında bana, geri çekilmede ağır kalma, zamanında geri çekilmeme yönünde eleştiri geldi. İki arkadaşın şehadeti de benim bu eksikliğime verildi.
Tankların müdadelesini önceden hesaplamalıydık. Takviyeyi engellemek için yolu kesen grubumuz, görevini başarıyla yerine getirmiş fakat tank tekniğine karşı çaresiz kalmıştı.
Sonuçta yeni bir durumla karşı karşıyaydık. Düşman, içeride arazideki karakollarını kaldırıp ulaşımı kolay noktalara aktarmıştı. Bundan böyle yeni durum ve teknik dikkate alınmak durumundaydı.

SERHAT’IN KENDİNİ ISPAT ÇABASI
Girê Hermo’dan Cûdî’nin zirvesine, Deriyê Kera’ya(Eşek Kapısı) çıktık. Halk arasında bilinmeyen zamanlardan süzülerek gelen bir rivayete göre, Cûdî’nin tepesindeki bu “Eşek Kapısı” tufandan sonra Nuh’un gemisinin kararya oturduğu yermiş. Küçük ve dar bir boğazdan ibaret olan Eşek Kapısı’ndan geçince, Nuh’un gemisinin karaya oturduğu rivayet olunan düzlüğe giriliyordu. Biz de Eşek Kapısı’ndan geçip geminin karaya oturduğu bu düzlüğe konumlandık. Burada henüz bir nefes bile almadan, Serhat:
“Bir talimat var. Toplanın da onu okuyalım.” dedi.
Eylem öncesi karar, planlanma, düzenleme süreçlerinde ve eylem sırasında sağlam bir noktada olup bitenleri izleyip gözlemekle yetinen Eyalet Komutanımız Serhat'ın, Eşek Kapısı’ndan geçtikten sonra işgüzarlığı tutmuştu.
Cûdî’nin eteğindeki Maden taburunu basan, ardından da Cûdî’nin zirvesine tırmanan yapı yorgun ve açtı. Güz sonunda Cûdî’nin zirvesinde hava zehir gibi ayazdı. Yorgun ve aç olan arkadaşlar, daha çok üşüyorlardI. Bütün bu vb. durumlar Serhat’ın umurunda değildi. O da kendini, varlığını, otoritesini böyle ispat çabasındaydı.

Arkadaşlarla aramızda konuşarak:
“Bu durumda eğitim olurmu? Yapı yerleşip dinlensin, karnını doyursun, biraz toparlansın. Sonra da rahatça eğitimini yapsın yönünde görüş belirttik.” Hiç unutmuyorum. Adil arkadaş Serhat’ı tiye alarak :
“Ma, adı üstünde Hareketli Birlik böyledir: hareket halinde savaşır, hareket halinde uyur, hareket halinde yer içer, hareket halinde de eğitimini yapar.” demişti.
Serhat alenen kendisiyle maytap geçildiğini anladığında sinirlenerek:
“Hemen toplanın! Talimatı okuyacağız!” dedi. Eşek Kapısı’nın önünde toplandık. Daha yeni soğumaya başlayan terimizle, Cûdî’nin içimize işleyen güz ayazı ve Serhat’a duyduğumuz öfkenin çatışmasından kaynaklı titremelerle talimatı dinledik.
Eğitimden, o koşullarda fazla bir şey anlayamasak da, kesinlikle bir kez daha anladak ki, Serhat bizim komutanımızdı. Anlayana bu da başlı başına bir eğitimdi.

DOĞANLAR TEPESİ
Artık kış geliyordu. Cûdî’nin Hêzil vadisine uzanan Girê Elî sırtı vardı. Düşman bu sırtı Güney Savaşı’nı koordine için kullanmıştı. Hala orada güç tutuyordu.
1992 kışına girmeden, son eylemimizi düşmanın bu sırttaki koordine gücüne karşı gerçekleştirdik. Mevzilerinden kolayca söküp attığımız düşmanın Girê Elî sırtındaki koordine üssünden sekiz tane G-3 ferdi silah, bir tane MG-3, bir tane telsiz ve çok sayıda askeri malzeme kaldırdık.
1992 yılının bu son eyleminde tepeye saldırı kollarında görev alan Doğan(Didêrî-Davut Daşçı) ile Doğan(Giteyî) arkadaşlar şehîd düştüler. Her iki arkadaşın cenazesini çatışma bölgesinden aldık. Tepenin aşağısında uygun bir yerde, uğrunda şavaştıkları Kürdistan toprağına verdik. Bu eylemden sonra, parti tarafından o tepenin adı “Doğanlar tepesi” olarak adlandırıldı.

GÜNEY SAVAŞI’NDAN GELEN ARKADAŞLAR
Güney Savaşı’ndan çıkan 250 kişilik gücümüz, Cuma(Bilikî) arkadaşın komutasında Cûdî-Navser’de bize ulaştı. Arkadaşların durumu kelimelerle ifade edilebilecek gibi değildi. 45 gün süren Güney Savaşı boyunca, düşmanla kıyaslanamayacak kadar eşitsiz koşullarda, canlarını dişlerine takarak kıyasıya savaştıkları her hallerinden belliydi.
45 gün boyunca arazide buldukları güz meyveleri ve otlar dışında hiçbirşey yiyememe, düşmanla iç içe çatışmalarda geçen bu süre içinde sürekli uykusuzluk ve aşırı hareket sonucu, arkadaşların hepsi zafiyet geçirme derecesinde zayıflamışlardı. Yoğun barut isinin rengi ve kokusu ellerine, yüzlerine, giysilerine sinmiş, içlerine işlemişti.
Cûdî’nin zirvesinde, Navser’da bize ulaşan arkadaşların pek çoğunun ayağında hiç ayakkabı yoktu. Heftanînden, Geliyê Pisaxa’dan, Hantur’dan, Cûdî’nin zirvesine kadar ayak tabanlarına ayakkabı artıkları ve çaputları, tel-kablo-kındapla tutturarak yürümüşlerdi.
Üzerlerindeki giysiler kirlenip yıpranmakla kalmamış, bir çok yerinden yırtılıp sökülmekten patallaşmıştı. Yırtık sökük yerlerini kefiye vb. bezlerden edindikleri çaput iplerle kabaca delerek dikmişlerdi.
Arkadaşların bazıları sivil elbiseler içindeydi. Bunlar savaştan hemen önce saflara katılmışlar ve daha hiçbir eğitim görmeden, askeri elbise bile giyemeden kendilerini savaşın içinde bulmuşlar ve savaşı, savaşın içinde öğrenmiş arkadaşlardı.
Güney Savaşı’ndan gelen arkadaşların arasında yaralılar da vardı demiyorum. Çünkü bu arkadaşların hemen hepsi bir yerinden yaralıydı, hiç yaralanmamış olan arkadaş sayısı parmakla sayılacak kadar azdı. Hemen lojistik kurumumuzu seferber ederek arkadaşların temel gereksinimlerini karşıladık. Girê Hermo’da

konumlandırdığımız arkadaşlara on gün boyunca özel bir beslenme rejimi uyguladık. Bu süre içinde onları her türlü iş ve görevden muaf tuttuk. Arkadaşlar biraz toparlanıp kendilerine geldiler.
1992 Güney Savaşı'nın kaba bir dökümünü vermekte yarar var:
Güney Savaşı, TC, KDP VE YNK güçlerine karşı verildi. Kırk beş günlük savaşın, bilinen savaşlara uygun bir tarzı, taktiği yoktur. Güney Savaşı iki düzenli ordu arasındaki klasik cephe savaşı olmadığı gibi, bilinen en genel kurallara uygun bir gerilla savaşı da değildir.
1500 kişilik bir grup isyancının verdiği, son çözümlemede iradeye-inanca dayalı bir özgürlük savaşıdır.
Savaşan güçlerin genel dökümü şöyledir:
TC: Yüz bin asker, yirmi bin korucu
KDP: Yirmi bin peşmerge
YNK: On bin peşmerge
Ayrıca uçak, helikopter, tank, obüs, havan ve öteki silah gücü ve tekniği ile sınırsız lojistik imkan.
Buna karşın bizim gücümüzün genel dökümü de şöyledir: Bin beş yüz kişilik gerilla gücü. Bu gücümüzün 500 kadarı şu ya da bu düzeyde deneyimliydi. Geri kalan bin kişilik gücümüz gerillaya savaştan önceki aylarda katılmış, savaş deneyimi olmayan yeni arkadaşlardı. Arkadaşlar o kadar yenilerdi ki, henüz genel olarak bir askeri eğitim alma imkanı bulamadıkları gibi, kendilerine birer takım askeri giysi bile sağlanamadığından, neredeyse gelir gelmez ayaklarının tozuyla katıldıkları savaşta, üzerlerinde bulunan sivil giysileriyle savaşmışlardı.
Tepeden tırnağa yüksek teknikle donanımlı, 150 bin kişilik düzenli ordu gücünün karşısında, kendisine verilen : "Bulunduğunuz yerde direnin! Geri adım, çekilme ihanettir!" talimatı temelinde direnen gerillanın elinde, birer kaleşnikof ferdi silahı, birkaç el bombası, ağır silah olarak da biksi ve bisiving vardı. Cephanesi sınırlıydı. Erzak hiç yoktu. Takviye gücü yoktu. Hastanesi yoktu. İlacı yoktu. Buna karşın, gerillanın Başkan Apo'ya inancı ve bağlılığı, bu temelde oluşup gelişmiş iradesi ve kararlılığı vardı! Bizi yenilmez kılan esas silah buydu!
Girê Hermo'da biraz toparlanan arkadaşları, Önderliğin talimatıyla Cûdî'de stratejik noktalara kış üslenmesine uygun olarak yerleştirdik.
Güney Savaşı'na, bizi bitirmek amacıyla girişen T.C. umduğunu bulamayıp yenilince, Kuzey'in riskli alanlarından da çekildi. Düşman, o yıl kar düştüğünde Gabar'ı da bırakıp gitti. Spîvyan köyünde bile kalamadı. Cûdî'de zaten yoktu. Güvenli noktalarda taburlar halinde tutunmaya çalışan düşman, 1992 sonunda özgürlük hareketimiz karşısında yenik ve aciz durumdaydı. Askeri açıdan Güney Savaşı'ndaki inanılmaz direnişimizin dışında, ciddi bir eylemliliğimiz olmamıştı. Güney Savaşı'nın sonuçları düşmanı farklı arayışlara ve konseptlere itti.
Silopi-Cizre yol hattında Cûdî lokantası vardı. Düşman bu lokantanın yanına kalıcı bir güç yerleştirdi. Serdar(Spêrtî) komutasında çıkardığımız 6-7 kişiden oluşan bir grubumuz, Cûdî'den inerek Cûdî lokantasının yanına yerleşen düşman gücünü B-7(bisiving) ile vurdular. Bu eylemi ve sonuçlarını Cûdî'den dürbünle izledik. Düşman burayı da bırakp gitti.
Gırê Hirmo karargahında kapsamlı bir kurumlaşmaya gidildi. Önderlik, cihaz üzerinden, neredeyse günlük müdahalelerle güçlerin araziye konumlanmasını, sığınakların açılmasını, eğitimlerin düzenlenmesini, maliyeyi, lojistiği, her şeyi bizden aldığı genel bilgilerin ışığında belirlediği talimatlarla düzenledi. Serhat, karargahta iç örgütlenmeyi düzenleyip yürütürken ben de pratikte genel işlerin düzenlenmesi görevini yürüttüm.
Bizden önce Cûdî bölge sorumlusu olan Numan(Amed) arkadaş, Önderliğin talimatıyla, bir grup arkadaşla kar düşmeden Gap'a geçmişti. Cûdî'de onun yerine işleri biz yürütüyorduk.

1992 yılı, devletin içinde önemli bir kesimin, özgürlük hareketimize karşı savaşarak sonuç alınamayacağını kavradığı yıl oldu. Bu temelde Kürt sorunun çözümü için görüşme ve diyalog başladı ve bu temelde ateşkes ilan edildi.
Bu nitelik gelişmede Güney Savaşı ve burada kazanılan inanılmaz başarı belirleyici oldu.
Şu önemli ve ilginç gerçeği de burada özenle belirtmek gerekir:
Güney'de, onca eşitsiz koşullarda bu kadar etkili sonucu kazanan gücümüzün önemli bir kesimi, belirttiğim gibi yeni katılım yapan arkadaşlardan oluşurken, yine bir o kadar önemli kesimi de Kuzey'den, "Sorunludur" denilerek Güney'e eğitime yollanan arkadaşlardan oluşuyordu. Güney'de kazanılan zaferde yeni katılan arkadaşlar gibi bu "Sorunlu-uyumsuz" arkadaşlar da pay sahibidirler.

1992YILINA DAİR(Bu ara başlığı kendim koydum, uygun görmezsen silebilirsin)
Düşman, 1992 kışında olağan üstü kış koşullarında ilk defa devreye sokarak denediği kobra tekniğiyle üzerimizde sonuç alamadı.
Gerillayı ezemeyen düşman, Şirnex katliamı ile halka yöneldi. Halk ve gerillayı birbirinden koparmak için milis örgütlenmemize saldırdı.
Esasta her türlü imkana sahip olmamıza karşın Kuzey'de yıl içinde beklenen sonuçları alamadık.
En başta mükemmel bir Önderliğimiz vardı. Onun sağladığı çizgi, maddiyat, silah; serhildana kalkmış halk, örgüte an be an sunulan çözümleme perspektifleri ve genel talimatlar.
Bunlara karşın biz, Kuzey Botan eyalet örgütü ve gücü olarak atalet içinde kaldık.
Taktik önderlik konumunda olan Serhat kişiliği, mücadelenin önünde yoz ve derin kişilik sorunlarıyla büyük bir iç engel haline gelmişti. Serhat'ı yönetimde ve yapıda kimse kabul etmiyordu.
Botan, Önderliğin her fırsatta dikkat çektiği bir dizi özelliklerine rağmen, Serhat'la uzlaşarak, olumsuz kişilik özelliklerini beslemiş, komutası altındaki güçlerimizi kendisiyle birlikte atalete sürükleyerek yatırmıştı.
1992 yılının en belirgin ve en çarpıcı özelliği, Kuzey'de, Önderliğin sunduğu her türlü imkana rağmen atalet içinde yatan en seçme güçlerimize karşın(bunlar içinde ben ve benim komutamdaki güç de var) Güney'de henüz üzerine bir takım şal-şapık giyemiyecek kadar yeni, fiilen henüz sivil olan arkadaşlar ile Kuzey'de şu ya da bu gerekçeyle, "Sorunlu-uyumsuz- işe yaramaz" denilerek Güney'e yollanan arkadaşların emeğiyle, kanıyla, canıyla kazanılan zafer gerçekliğimizdir.
Benim bildiğim kadarıyla Güney Savaşı derli toplu olarak bütünüyle henüz yazılmamıştır. Bizim için çok büyük bir eksikliktir bu.

CUMA ARKADAŞIN ÖNDERLİK SAHASINA GEÇİŞİ
Kuzey Botan eyaleti Hareketli Anabirlik gücü olarak biz de Cûdî'de üstlendik.
Cûdî'de kış üstlenmelerimizi tamamlayıp eğitime başladıktan hemen sonra kar yağışı başladı. Arada bir gelip rastgele noktalara vuruş yapıp giden uçak ve helikopter(kobra) saldırıları dışında her şey sakin ve yolundaydı.
Ocak ayı sonunda Önderlik, Cuma(Cemil Bayık) arkadaşın sahaya, yanına ulaştırılmasını istedi. O sırada Besta'da bulunan Cuma arkadaşın ciddi sağlık(disk) sorunu vardı. Serhat bu görevi bana verdi. On kişiden oluşan bir grup arkadaşla, Cuma arkadaşı almak için Girê Hirmo'daki karargahtan Besta'ya doğru yola çıktık.
Gece, Cûdî'nin Biryan yamaçlarından geçerken aşağıda uzanmış yatan ağır yaralı Şirnex'a baktım. Işıklarındaki ışıltı yaralarının sızısı gibiydi… Zalim zorbalar sırf Kürt olduğu için acımasızca vurmuşlardı Şirnex'ı.
Kendisine, Bestler Gosinê'de ulaştığımız Cuma arkadaşın durumu oldukça ağırdı. Elinde bastonla ve arkadaşların yanlarından verdiği destekle ancak ayakta duruyor ve yürüyebiliyordu. Cuma arkadaşın yanında Sinan(Sor) arkadaş ile Botan vardı.

Gosinê’de yol hazırlıkları için iki gün kaldık. Bir takımlık güçle Cuma arkadaşı alarak Cûdî’ye doğru yola çıktık. Yola çıkarken taşımak için silahını aldığımız Cuma arkadaş, elinde bastonu dimdik durarak:
“Benim yürüyemeceğimi düşünerek kendi başınıza tedbir almayın. Özel hiçbir şeye gerek yok!” dedi.
Cuma arakdaş, yol boyunca bize hiç göstermediği acılarını içine bastırarak, Bestler Gosinêden, Cûdî-Gırê Hirmo’ya kadar yürüdü. Yol boyunca hiçbir şekilde özel yardım istemedi. Biz de bu yönde bir girişimde bulunmaya, başlangıçtaki uyarsından dolayı cesaret edemedik.
Cuma arkadaşın yürüyüşü özgürlük hareketimizin yürüyüşü gibiydi. Acı ve ızdırap içinde, kimseye yük olmadan, kendi gücüne dayanan dik ve vakur bir yürüyüş..
Cuma arkadaş, Cûdî-GirêHirmo’da on gün kadar kaldı. Bu süre içinde Silopi merkezine düzenlenen baskında , ilçe merkezindeki resmi binaların tümü vuruldu. Eylemi gerçekleştiren arkadaşlar hiç kayıp vermeden Cûdî’deki üstlerine döndüler. Eylem genel kamuoyunda büyük yankı yarattı.
Cuma arkadaşın Önderlik sahasına gitmesi için, Cûdî’den Suriye sınırına kadar geçiş görevi de bana verildi. Genel keşiften sonra yaptığımız planlamaya göre, Cuma arkadaşın Cûdî-Girê Hirmo’dan aşağıdaki Hewler köyüne inmesini, Silopi ovasında gerekli tedbirler alındıktan sonra, buradan taksiyle Dicle suyunun Suriye sınırını kestiği noktaya kadar giderek, buradan Dicle suyu üzerinden Suriye’ye geçişini kararlaştırdık
Cuma arkadaşı Cûdî eteğindeki Hewler köyüne indirdik. Arkadaş burada beklerken onbeşer kişilik, bisivinglerle donanmış seçme iki grupla Silopi ovasından geçen İpek yolunun Silopi ve Cizre taraflarını tuttuk. Durum çok riskliydi. Hemen yanı başımızda Silopi tarafında Botaş Tank Taburu vardı. O koşullarda yaşadığım kaygı ve gerginliği izah edemem.
Düşman, Cuma arkadaşa dair en küçük bir işaret, belirti sezerse ovanın her yanına indirme ve çıkarma yapardı. Otuz kişilik özel güvenlik grubumuza, yerlerini almadan önce:
“Herhangi bir durum olduğunda yoldan tek bir araç bile geçmeyecek!” talimatını verdim.
Ben kendim, en riskli olan Botaş Taburu’nun bulunduğu Silopi tarafını tutan grubun başına geçtim. Hewler köyündeki arkadaşlara cihazda şifreyle, “Gerekli tedbirin alındığı” bilgisini verdim.
Hewler köyünde, yanında yakın koruması iki arkadaşla taksiye binerek sınıra hareket edecek Cuma arkadaşın Cizre ovası içinde geçmesi gereken yol yürüyerek dört saatti. Taksiyle bu yol çok kısaydı. Fakat o kısa zaman bize, özellikle bana inanılmaz derecede uzun geldi. Mücadele yaşamım boyunca girdiğim sayısız çatışmalarda ölümle burun buruna geldiğim anlarda bile, bu kadar zorlandığımı anımsamıyorum. Cuma arkadaşın sorumluluğu gerçekten büyük ve ağırdı.
Konumlandığım yerden gece dürbünüyle, Hewler köyünden inen, içinde Cuma arkadaşın bulunduğu taksiyi dikkatle izledim. Bu arada kulağım her an cihazda oldu. Cuma arkadaşı taşıyan taksi sonunda ovanın derinliğinde kayboldu. Bir süre sonra da arkadaşlar, cihazda şifreyle “Geçişin sağlandığı” bilgisini verdiler. Cuma arkadaş, Türkiye-Suriye sınırından, Dicle suyundan şamdelle(Şişirilmiş kamyon iç lastiği) Suriye tarafına geçmişti.
Cihazdan bu bilgiyi aldığım anda rahat bir nefes aldım. O sevinçle, rahatlık ve huzur içinde arkadaşlara:
“Hadi şu yakın köylere gidelim, Tay halkını görelim.” dedim.
O gece iki ayrı Tay köyüne uğradık. Neşemize diyecek yoktu. Tay halkı bizi iyi karşıladı. Neşemizi onlarla paylaştık. Girê Hirmo’ya karargaha döndük.

BASINÇ ALTINDA

Girê Hirmo ile Hewler köyü arasında konumlanmış olan bir bölüğümüz vardı. Örgütsel işlerlik gereği onları ziyarete gittim. Şubat ortasıydı. Arkadaşlarla sığınağın önünde görüşürken uçaklar geldi. Güvenlik gereği sığınağa girdik. Ben sığınağın hemen girişinde kaldım. Bir ara, sığınağın kapısından başımı çıkararak, hemen üzerimizde pike yapmak için tur atan uçaklara bir göz atayım dedim. Benim, sığınağın kapısında dışarı eğilmemle bir uçağın üzerimize pike yapması bir oldu. Başımı sığınak kapısından içeri çekip sığınak duvarına yaslanmamla birlikte, hemen yakınımızda korkunç bir patlama gerçekleşti.
O anda hissettiğim sarsıntıyla birlikte, sanki hücrelerim dağıldı, atomlarım parçalandı. Bir an için öbür dünyaya gittim geldim. Uğradığım basıncın şiddetiyle ağzımdan kan geldi. Üzerimdeki giysiler parçalandı. Belimdeki raxtıma takılı şarjörler patlamış , fırlayan yaylarla birlikte mermiler dışarı dökülmüşlerdi. Benimle birlikte, sığınağın girişine yakın bölümünde bulunan altı arkadaş daha, basınçla iç sarsıntı ve iç kanamaya uğrayarak yaralanmışlardı. En ağırı bendim. Bir ay boyunca yerde kaldım. Bu süre içinde gördüğüm tedavi ile mart ayı ortasında ancak iyileşerek ayağa kalktım.

1993 BOTAN EYALET KONFERANSI
Ben tedavi altında yatarken, sürmekte olan Botan Eyalet Konferansı'nın hazırlıkları tamamlanmıştı. Eyalet Konferansı'na delege olarak benim de katılmam gerekiyordu. Fakat Serhat, Girê Hirmo'da karargahta kalmamı istedi. Serhat ve bütün yönetim karargahı bana bırakarak koneferansa gittiler. Ben de konferans süreci boyunca karargahta, Şirnex için eylem hazırlıkları yaptım. Uygun görünen hedeflerin keşiflerini yaptık.
Serhat, konferanstan döndü. Karargahı kendisine teslim ederken, rapor ettiğim eylem hazırlıklarımızın iptalini isteyen Serhat:
"Önderliğin talimatıdır. Bütün eylemler durduruldu. Yakında geçici ateşkes ilan edilecek." dedi.
Arkadaş yapısına konferans aktarımı toplantısında Serhat, Önderlik talimatları çerçevesinde eylemlerin durdurulduğunu ve çok yakında geçici bir ateşkes ilan edileceğini, gerekçeleriyle birlikte izah ederek duyurdu. Konferansta hem eyalet örgütlenme sistemimizde, hem de yönetim görevlendirmelerinde yeni düzenlemelere gidilmişti. Önderlik:
"Kuzeyi, güneyi yok, Botan bütünüyle bir eyalettir!" demişti. Konferansta da genel olarak Botan eyalet örgütlenmesine gidilmişti. Botan, artık tek eyaletti. Uzun süreden beri bulunduğu Önderlik sahasından ülke sahasına gelen Cemal(Murat Karayılan) arkadaş, Botan Eyalet Komutanı olmuştu. Botan ile Serhat da, Cemal arkadaşın yardımcılığına getirilmişlerdi. Böylece Botan eyaleti yönetimi ve üçlü yürütme oluşturulmuştu.
Eyaletin, bölge yönetimlerinde de aynı şekilde üçlü yürütmeler oluşturulmuştu. Anakarargah'ı Bestler'e taşınan Botan eyaletinin, Garisa bölgesine Xebat arkadaş, Çatak-Bêşebap bölgesine Piling(Kîçî) arkadaş, Cûdî bölgesine Bahoz arkadaş, Gabar bölgesine de Celal(Şirnex) görevlendirilmişti(Celal zaten önce de Gabar'daydı.)
Heftanîn ve Güney Saha Sorumululuğu Cuma(Bilikî) arkadaşa verilmişti. Konferansta benim düzenlemem de Gabar'a yapılmıştı. Düzenlemelerde eski yerinde kalan Gabar Bölge Sorumlusu Celal'ın yanında, Ozan(Ömer Özsökmenler) arkadaşla ben bölge yürütmesinde görevlendirilmiştik.
Düzenlemelerin olduğu günlerde Önderlik, sahada düzenlediği bir basın toplantısıyla tek taraflı geçici ateşkesi ilan etti. O zaman Önderliğin attığı bu tarihsel adımın anlam ve öneminin yeterince ayrımında olduğumuzu söyleyemem. Yaşanan günlerin ve olayın tarihsel niteliğinin ayrımında olmadığımız gibi, bu yönde yeterli bir ilgi ve çabadan da yoksunduk. Her zaman ve her konuda olduğu gibi, ateşkes konusunda da yeterli ve sürekli anlama

çabasından yoksun olarak, Önderliğe bağlılık temelinde bir yaklaşım ve tutum içindeydik. Cûdî'den yeni görev alanım Gabar'a bu koşullarda gittim.

OZAN ARKADAŞ

Ozan arkadaş da oradaydı. Bölge Sorumlusu Celal'in yönetiminde yürütme toplantımızı yaptık.

Yürütmeye kadın arkadaşları temsilen Zeynep arkadaş katıldı. Toplantıda bölgede gerekli düzenlemelere ve görevlendirilmelere gidildi, bunların yanı sıra bir dizi kararlar alındı. Ne var ki yürütmenin aldığı kararlar, alındığı yerde ve tutanaklarda kaldı.

Celal, ülke sahasında olduğu gibi, partide de henüz yeni olan, farklı toplumsal ve siyasal süreçlerden gelen Ozan arkadaşa kancayı taktı.

Hareketi ve bizi henüz yeterince tanımayan Ozan arkadaş da, üslup ve tazda eksik ve yetmezliker yaşadı. Böylece bölge yönetimi tıkandı.

Celal'in kendisiyle birlikte, Ozan arkadaş ve ben, eyalet konferansında Gabar bölge yönetimine birlikte, yürütme-ortak yönetim gücü olarak seçilip görevlendirilmiştik. Bu çerçevede oluşturulan hiyerarşik yapıda yetki ve son söz bölge sorumlusu olarak Celal'indi. Düşüncelerini ifade, görüşlerini belirtme ve öneride bulunmayı kendisine ve kendi şahsında örgüte saygısızlık, itaatsizlik; eleştiriyi kendisine hakaret; öz eleştiriyi de küçülme, küçük düşme olarak gören Celal, üst yetkili olarak bildiğini okurdu. Ortada konferans veya kongre kararı da olsa sonuç değişmezdi.

Hiyerarşik olarak, üstlerinin dışında kimse Celal'e rağmen gelişemezdi. Celal'in bu durumu genel pratiği ile sabitti.

Celal, hiyerarşik olarak kendisinden üstün ve güçlü birisinin olmadığı koşullarda her şeyin ve herkesin kendisine tabi ve ait olduğuna, "Masum" denilebilecek denli safiyane bir inanç ve uygulama içindeydi.

Bizde, öne çıkmış kişilik özellikleri birbirine zıt arkadaşların, aynı yönetimde ve çalışma ortamlarında, birlikte yan yana görevlendirilmeleri her fırsatta özenle uygulanan yaygın bir yöntemdi. Önderliğin dikkatle ve denetim altında geliştirdiği bu yöntem, yönetim ve yapı içinde, yaşamda ve mücadelede hem yönetim hem de ilgili arkadaşlar doğru yaklaşıp iyi değerlendirdiğinde çok olumlu sonuçlar veriyor, gelişmeler sağlıyordu.

Zıt kişilik buluşturmalarında Celal'in karşısında, yetkinin Celal'de olduğu koşullarda kimsenin şansı yoktu. Celal üst yönetim olduğu sürece, her zaman yanındakileri tüketerek yaşamış biriydi.

Celal'in yanına siyasi komiser olarak görevlendirilen Halil(Dêrîk) arkadaş örneği vardı. Halil arkadaş, feodal egemen Celal'in zıttına bütünlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı, katılımcı, duygusal zekalı, cins özgürlükçü bir bir kişilik olarak insanlık sevdalısı biriydi.

Tarihsel egemenlik olgusu, potansiyel olarak Halil arkadaşa bir biçimde mutlaka bulaşmış olsa bile, onda yeşerme, açığa çıkarak davranışa vurma ve gelişme imkanı bulamamıştı.

İktidar hırsından ve mülkiyet bilincinden neredeyse habersiz denilecek kadar yoksun olan Halil arkadaşın, bölgede üst yönetimde yer alan bir yetkili olduğunu resmi ortamlar dışında görmek ve anlamak mümkün değildi.

Halil arkadaş, savaşçıları öne sürüp kendisi menzil dışında kalıp çatışmayı uzaktan izleyenlerden de değildi. Eylemlerde saldırı kolunda yer alan Halil arkadaş, aynı zamanda usta bir havancıydı. Her fırsatta havanın başına geçer, yanındaki arkadaşlara da göstererek havan atışları yapardı.

Halil arkadaş, karargahta bölge yapısının eğitim devrelerini düzenler, eğitimleri verirdi.Yönetici olarak toplantıları düzenler ve yönetirdi, dahası Halil arkadaş yapının ihtiyaçları doğrultusunda genel moral etkinliklerini düzenleyip yönetir ve

bu etkinliklerin hazırlıklarına fiilen katıldığı gibi tiyatro, skeç vb. etkinliklerde rol alıp sahneye çıkardı.
Halil arkadaş bütün bu işlerinin bir gereği olarak arkadaşların doğrudan yaşamlarına girer ve onların kişisel sorunlarıyla bire bir ilgilenir, çözme ve aştırma temelinde sorunlarını paylaşırdı. Bütün bu süreçler içinde Celal, en üstte ve tek başına kaldığı yerinden gelişmelere sadece Halil arkadaşı frenleyip, kitlitlemek için müdahale ederdi…
Halil arkadaş Celal tarafından yıprtılmıştı. Eyalet Konferansı'nda yapılan yeni düzenlemelerde Celal'in yanına bu defa Ozan arkadaş verilmişti.
Daha önce bölgede Halil arkadaşın üstlenip yürüttüğü görevleri Celal'in üstlenmesi mümkün değildi. Ben de bu tür işleri yapamazdım. Ozan arkadaş, Halil arkadaşın yerine gelmiş ve onun bıraktığı görevleri üstlenmişti.
Kendisini Gabar'daki kısa birlikteliğimiz sırasında tanıdığım Ozan arkadaş, bizim ortamımızda az bulunur niteliklere sahip gerçekten çok değerli bir arkadaştı. Mücadele yaşamına atıldığı ve uzun yıllar içinde kaldığı geleneksel solun, kendi zihnine vurduğu paslı zihniyet prangalarını parçaladığı gibi, Avrupa'nın rehabilitasyon zırhınıda delerek doğru ve iyi olana, Önderlik çizgisine ve özgürlük hareketine ulaşmayı başarmıştı! Geleneksel solun genel durumu dikkate alındığında, Ozan arkadaşın başarısının anlamı ve değeri daha iyi görülür. Ozan arkadaş, katılım koşulları ve dönemi de dikkate alındığında, bu alanda sayılı örnek kişiliklerden biriydi. Celal'den Ozan arkadaşın bu değerini bilip onun önünü açması ve ona destek olması beklenemezdi.
Gabar bölge yönetiminde Ozan arkadaş ile Celal arasında zaten kaçınılmaz olan sorunlar daha en başından patlak verdi.
Ozan arkadaşın içinden geldiği yaşam ve mücadele süreçlerinin gerçekliği ile özgürlük hareketimizin genel bileşenleri olarak bizlerin, yaşam ve mücadele süreçlerimiz ve bu süreçlerdeki kişilik oluşumlarımızın gerçeklikleri çok farklıydı. Ozan arkadaş bizleri, bizler de Ozan arkadaşı pek çok konuda anlamakta zorlanıyor ve bir yerden sonra da anlayamıyorduk. İşte bu noktadan sonra, karşılıklı zorlanmalar ve daralmalar oluşuyordu.
Aramızda henüz bir yılını bile doldurmamış olan Ozan arkadaş, henüz içinden söküp atamadığı sınıf mücadeleci geleneksel sol tarz, üslup ve yöntemlerle yapabileceğinin en fazlasını yapmak için adeta çırpınıyordu. Fakat Celal'i aşma şansı yoktu.
Doğrusu bu ya, o zaman Ozan arkadaş ile Celal arasında patlak verip derinleşen çatışmada ben kendimce "Tarafsızı" oynadım. Böylecede objektif olarak Celal'in yanında yer aldım. Ozan arkadaşı tanıyıp anlayamadığım gibi, Celal'e karşı tavır alacak gücüm, cesaretim de yoktu. Düşman ordusuna karşı tek başıma çatışabilirdim. Fakat Celal'e karşı durmak, tavır almak başka bir güç, bilinç ve irade gerektiriyordu. Bu bende o zamanlar yoktu. Bir de zaten yönetim içindeki sorunlardan dolayı iyice ağırlaşıp çetrefilleşen gündelik pratik sorunların, işlerin peşinde bölgenin bir ucundan ötekine koşturmaktan bitkin düşüyordum.
Gabar bölgesinde, bölge üst yönetimi-yürütme tıkanmış, kötürüm olmuştu. Bunun sorumlusu Celal'di. Egîd arkadaşın grubunda kalmış biri olarak Celal, henüz saflarda yeni, hareketimizin ve halk gerçekliğimizin özgün sorunlarını görme, tanıma ve anlama sürecinde olan bir arkadaşa, güç ve destek vererek önünü açacağına onu kendisine rakip olarak görüyor, elindeki örgüt yetkisiyle köylü kurnazlığını birleştirerek onu boşa çıkarıp düşürmek için elinden gelen herşeyi yapıyordu.
O sıralarda bölgenin durumunu tekmillerden gören Cemal(Murat Karayılan) arkadaş, yanında Serhat ile birlikte Gabar karargahına geldi. Bölge yürütmesi olarak bizimle yapıtğı toplantıda, Cemal arkadaş:

“Geçici ateşkes sürecindeyiz. Fakat bakıyorum siz adeta barış sağlanmış havasındasınız. Gördüğüm kadarıyla sizin hiçbir hazırlığınız, tedbiriniz yok! Nedir bu durumunuz böyle?” diyerek, açıklama ve izah istedi.
Toplantı sırasında, gözlerini yerde diktiği sabit bir noktaya bakarak susmakla yetinen bölge sorumlumuz Celal, Cemal arkadaşın eyalet komutanımız olarak resmiyette getirdiği bu çok ciddi eleştiriyi ve izah talebini üzerine bile almadı. Ben yerin dibine geçmiştim. En üstümüz gelmiş, resmiyette bunları yüzümüze söylemişti. Söyledikleri doğruydu ve politik yaklaşan Cemal arkadaş az bile söylemişti.
Celal varken bana söz düşmezdi. Suçluyduk. Ben Celal’i bekleyerek sustum. Sözünü söyleyen Cemal arkadaş açıklama ve izah bekliyordu. Fakat bölge sorumlumuz Celal, toplantının başında gözlerini diktiği o sabit noktaya bakarak susmaya devam ediyordu.
Sonunda söz alan Ozan arkadaş, kendi açısından sorunların kaynağı olarak gördüğü Celal’in durumunu açtı. Ozan arkadaşın politik olmaktan uzak yaklaşımı, yöntem ve üslup sorunları, ortaya koyduğu gerçekleri perdeliyor, işlerlik ve genel dengeler açısından değerlendirilemez kılıyordu.
Ozan arkadaş doğrudan ve soyut ifadelerle Celal’i eleştiriyordu.
Ben de söz alarak, Ozan arkadaş ile Celal arasında başlayıp derinleşen sorunların, birbirlerini kabullenmeme durumlarının yürütmeyi kilitleyip işlevsiz bıraktığını, çözümsüz kalan sorunların üst üste biriktiğini belirttim. Celal, her zamanki inanılmaz dinginliği içinde toplantının başından beri aynı sabit noktaya bakarak, söylenenleri kös gelip dinlemekle yetindi. Söylenenlerin onunla hiçbir ilgisi yoktu sanki. O toplantıya dışarıdan bakan, Celal’i tanımayan biri bütün bu söylenenlerin orada olmayan birinin arkasından söylendiğini sanır ve bizi çok ayıplardı.
Toplantıdan sonra, Ozan arkadaşın düzenlemesi tabur komutanı olarak Çirav’a yapıldı. Bu tabur gücümüz Çirav ve Mişarê hattından sorumluydu. Çirav’da Tabur Komutanı Ozan arkadaşın yardımcısı olan Bölük Komutanı Sarı Hüseyin(Şirnex), Ozan arkadaşa karşı karargahta Celal’in oynadığı rolü üstlendi.
Kendi gerçeğini ve genel gerçekleri Çirav’da yeterince görerek gerekli politik yaklaşımları gösteremeyen Ozan arkadaş ile Sarı Hüseyin arasında, sonunda karşılıklı birbirlerinin üzerine yürüyüp el kaldırma düzeyinde nahoş durumlar yaşandı.
Bu arada ateşkes süresi uzatılmıştı. Uzatmalı olarak süren ateşkes koşullarında Pîro’da üç aylık eyalet merkez toplantısı düzenlendi. Celal, benim karargahta kalmamı istedi. Mücadele yaşamım boyunca bu hep böyle oldu. Üstlerim beni hep toplantı süreçlerinin güvenilir yöneticisi olarak karargahta alıkoydular. Konumum gereği hakkım ve görevim olduğu halde, merkezi toplantılara, konferanslara ve kongrelere katılamadım. Bu da benim ideolojik, politik ve örgütsel gelişmemi olumsuz yönde etkiledi.
Pîro’da düzenlenen Botan eyaletinin üç aylık merkezi toplantısına Gabar’dan Ozan arkadaş ile Celal gittiler. Ben karargahta kaldım.

ŞANTİYE EYLEMİ
Pîro’da eyalet merkez toplantısı sürerken, düşmanın daha önceden başlattığı fakat bizim müdahalemizle kesintiye uğrayan Cizre ve Güçlü Konak arasındaki yol çalışmaları yeniden başladı.
Bir grup arkadaş yollayarak müteahidi uyardık. Kendisini, “Ateşkes” havasına kaptırmış olsa gerek ki, adam bize aldırmadı, devam etti.
Ben de ikinci bir grup arkadaş yolladım. Talimat gereği gidip şantiyeyi ve iş makinelarını yaktılar. On altı işçiyi de yanlarında alıp getirdiler. Karargahta işçilere:
“Biz gerekli uyarıyı yaptık. Neden sürdü hala bu iş?” diye, sordum. İşçiler bilmediklerini söylediler, hepsi bizim bölgenin, Gabar’ın insanıydılar. Onlara:

“Bir süre misafirimizsiniz. Kaygılanmayın, rahat olun.” dedim.
Arkadaşlar, gözlerinin önünde dozerleri, kamyonları ve bütün şantiyeyi ateşe verip yakmışlar kendilerini de alıp getirmişlerdi. Olanlardan korkmuşlardı ve bundan sonra olacaklardan kaygılanıyorlardı.
Bizim bu müdahalemizden sonra söz konusu yol dört yıl boyunca yapılamadı. Düşman, bu yolları Kürdistan’da ekonominin ve genel olarak toplumsal yaşamın alt yapısı için değil, bize karşı yürüttüğü savaşta kullanmak üzere askeri amaçlarla planlayıp yapıyordu.
Şantiye eylemi kamuoyunda büyük yankı yarattı. Eylemin tekmilini Cemal arkadaşa verdim. İşçilerle konuşup onları salıvermemi istedi. İşçilere yol yapımına, şantiyeye müdahale nedenimizi, mücadele amaçlarımızla bağ içinde anlaşılır bir dille anlattım. Kendilerini zorunlu olarak alıkoyduğumuz için üzgün olduğumuzu belirterek serbest olduklarını, evlerine gidebileceklerini söyledim. İşçiler evlerine bıyık altından gülerek gittiler. Hepsi sevinç içindeydiler. Gönüllerinin bizden yana ve bizimle birlikte olduğunu bu şekilde belli edip gösteriyorlardı.

ÇİFT TARAFLI PROVAKASYON
Bizim tek taraflı ateşkes ilanımıza rağmen, düşman operasyonlarını sürdürdü. Ateşkesin uzatma sürecinde, mayıs ayının ortalarına doğru, Amed eyaletinde, güçlerimize yönelen düşman yedi arkadaşı katletti. 24 Mayıs’ta Elazîz-Çewlîg (Bingöl) karayolunu kesen güçlerimiz, terhis olmuş, evlerine dönmekte olan silahsız- sivil 33 kişiyi öldürdü. Zaten tek taraflı sürmekte olan ateşkes, bizim için de böylece fiilen sona ermiş oldu.
Turgut Özal’ın şahsında, devletin çözümden yana olan kesimlerinin arayışlarının buluşup çakıştığı noktada tarihsel bir fırsat olan ateşkes, barış amacına ulaşamadan daha en başında uğradığı “Çift taraflı provakasyonla” sona erdi.

TEK TARAFLI ATEŞKESİN SONU
Tek taraflı ateşkes sürecinin kendine özgü bir psikolojisi ve sonuçları oldu. İzahı zor bir gerginlik ve tedirginlik içindeydik. Alışılmışın dışında bir durumdu. Ne yapacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi tam kestiremiyorduk.
Ateşkesin ilanı ile birlikte, gerillaya katılımlarda gerçekten kayda değer bir artış oldu. Zaten oldukça yüksek olan katılımlar iyice yükseldi. Gabar bölge gücümüz bin kişiyi aştı. Bölgenin genel kapasitesine göre çok yüksek bir güç yoğunluğuydu bu. Metropollerden gelen yeni katılımları Gabar’dan içeriye Bestler’e aktarıyorduk.
Gabar’a gruplar halinde, her gün katılımlar oluyordu. Elazîz-Çewlîg karayolu hattında 33 askerin öldürülmesinin ardından, dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal öldü(Öldürüldü).
Bunca olanların ardından, süreç sulandırılarak bulandırılmış, ateşkes anlamını ve işlevini yitirmişti…
İşte bu koşullarda Önderlik, “Tek taraflı ateşkesin” yazgısı üzerine büyük cihaz üzerinden Botan’daki Cemal arkadaşa, Amed’teki Zeki’ye, Garzan’daki Ebubekir’e tek tek görüşlerini sordu. Cemal arkadaş Önderliğe:
“Ateşkesin anlamını ve işlevini yitirdiğini fakat savaşa hazırlık için bir aylık bir süre gerektiğini.” belirtti.
Önderlik, Cemal arkadaşa:
“Seni hazırlık için uyarmıştım. Bir ay fazla, on gün yetmez mi?” diye sordu.
Önderlik, Amed’teki Zeki’ye durumları sorup görüş istediğinde, Zeki:
“Ateşkes gereğinden fazla uzadı, üzerimize geliniyor. Eyleme geçmek zorunludur.” dedi
Önderlik, Garzan’dan Ebubekir’in görüşünü istediğinde onun ne dediğini anımsamıyorum. Zaten bu vb. konular Ebubekir’in ilgi alanının dışındaydı.

Önderliğin, “Çift tararaflı provakasyon” olarak nitelediği eylemin ardından, düşman Fındıkta kalabalık bir güçle araziye çıktı, biz de önlerini kestik. Burada çıkan çatışmada arkadaşlar, bir tane M-7 silah ile çeşitli askeri malzemeler kaldırdı. Düşman çekildi.
Aynı günlerde Cizre ovasındakiHoser köyünde, bir sığınakta düşman tarafından kuşatılan Zekiye(Batman), Hamit(Rojava) ve Haki(İdil) arkadaşlar düşmanın “Teslim ol” çağrılarına, sığınak içinde bombalarını kendilerinde patlatarak yanıt verdiler.
Haser köyündeki direniş şehîdlerimizin naaşlarını bağırlarına basarak sahip çıkan halk, kendi özgürlükleri için canlarını feda eden evlatlarını onların direnişine layık bir serhildanla Kürdistan toprağına verdiler.
Arkadaşların Haser köyündeki direnişi ve halkın onlar için düzenlediği serhildana dönüşen cenaze töreni hepimizi çok etkilemişti. Ateşkes süreci başarısızlıkla sona ermişti.

ATEŞKES SONRASI
Eyalet merkezi toplantısına giden Ozan arkadaş ile Celal, Pîro’dan döndüler. Fiili olarak zaten sona ermiş olan ateşkes resmi olarak da sona ermişti. Merkezi toplantı sonuçlarının yapıya aktarımı yapıldı. Resmen de sona eren ateşkesin ardından özgürlüğümüz için zorunlu olan şeyi yaparak savaşı geliştirip direnecektik. Merkezi toplantının esas kararı buydu. Aktarım toplantısının ardından bölge yönetimi olarak toplandık. Toplantıda, Fındık tarafından sallarla Dicle suyunu geçerek, suyun öte yaksındaki Çêlek(İnek) karakolunu basma kararını aldık. Aldığımız karar doğrultusunda keşif çalışmalarımızı sürdürürken, düşman TRT ve Fındık tarafından üzerimize geldi. Mete Sayar’ın bizzat koordine ettiği düşmanın bu kapsamlı operasyonunu, hedefini ve kapsamını anlayabilmek için özellikle cihazdan dikkatle izledik. Mete Sayar, cihazda:
“Birinci ve ikinci hedeflerden sonuç alınamayabilir. Fakat üçüncü hedefe ulaşın.” diyordu. Düşman kollarıyla ileri hatlarda çatışmalar çoktan başlamış, şiddetlenerek sürüyordu.
Gabar bölge karargahımız, Gabar’ın tam ortasında, Navser mıntıkasının şehîd Osman noktasındaydı. Düşman koordinesinin “Mutlaka istediği” üçüncü hedef Spîvyan köyüydü. Alanda tutunamayan düşman Gabar’da pek çok noktada olduğu gibi o yılın(1993) başında Spîvyan’dan da çekilmek zorunda kalmıştı. Mete Sayar’ın Spîvyan’ı özellikle istemesinin nedeni, Spîvyan’ın Navserdaki karargahımıza çok yakın stratejik bir nokta olmasındandı.
Düşmanın birinci hedefi elbetteki Navser’daki bölge karargahımızdı. Mete Sayar, birinci hedef karargah ile ikinic hedef kademesini alamasalar da, üçüncü hedef olarak belirledikleri Spîvyan köyünü bizden alıp, buradan karargah üzerinde sürekli baskı kurarak bizi sıkıştırmayı planlıyordu. Bu durum 1993 sürecinde düşmanın bize karşı durumunu gösteren önemli bir gerçeklikti.
Spîvyan köyü karargaha yakın stratejik konumunun yanı sıra, askeri yerleşime son derece elverişli bir yerdi. Daha önce düşman tarafından zorla boşaltılan Spîvyan köyündeki hemen bütün evler, ahırlar arazinin tümünü kaplayan yumuşak kireç kayalıklarına ustalıklı el işçiliğiyle işlenerek yapılmıştı.
Spîvyan köyününün geniş köy camisini okula dönüştürmüştük ve bu köyü daha çok eğitim ve lojistik amaçlı kullanıyorduk.
Üzerimize gelen düşmanı her iki hatta (TRT ve Fındık tarafı) vurduk. Düşmanın Fındık hattından gelen kolu kırıldı. Fakat TRT hattı ısrarla üstümüze geliyordu. Cihazdan an be an izlediğim bu hattaki çatışmalarda bir subay vuruldu. Düşmanın cihazdaki tekmil telaşından, orada bir kargaşa yaşandığı anlaşılıyordu. Subayın vurulmasıyla oluşan kargaşa sürerken arkadaşların “Teneke” olarak tabir ettiği bir helikopter vuruldu. Vurulan helikopterin havada alev topuna

dönüşerek yere düşüşünü çatışmayı koordine ettiğim noktadan ben de izledim. Subayın vuruluşu ve helikopterin düşürülüşüyle birlikte, üzerimize gelen düşmanın TRT kolu da kırıldı. Kendine göre bir mütevazılık içinde güçlerine talimatlar yağdıran Mete Sayar, razı olduğu "üçün birini" de alamadığı gibi, ciddi kayıplara uğrayarak kırıldı.
Gelişmelere ilişkin Anakarargah'a, Cemal arkadaşa tekmil verdik. Cemal arkadaş karargah gücümüzün araziye dağılmasını, benim bir grup arkadaşla operasyon içinde kalmamı istedi. Karargahta yaralı, hasta ve yeni şervan arkadaşlardan oluşan ağır güçlerimiz vardı. Ozan arkadaş bu arkadaşları alarak Çirav'a götürdü. Hamza, Pale, Cihangir, Kahraman, Serdem, Rezan, Reşo, Şoreşger arkadaşların komutasındaki seçme güçlerimizden oluşan timlerimizle operasyonun içinde kaldık. Geri kalan güçlerimizin tümü, düşmanın operasyon alanının dışındaki araziye dağıldılar.
Takviye alan düşman yeniden harekete geçti. Operasyon alanı içinde her iki hatta uygun noktaları tutan seçme güçlerimizle düşmanı yeniden vurduk. İki kolda da ağır kayıplar veren düşman, aldığı takviyeye rağmen zaten boşalttığımız karargaha ilerleyemedi. Yerinde çakılıp kaldı. Gece sızmalarıyla darbelediğimiz düşmanın kayıpları artarken, morali de iyice bozuldu.
Orantısız sayısal ve teknik üstünlükle istediği sonucu alamadığı gibi büyük kayıplara uğrayarak rezil olan Mete Sayar'ın erkek egemen paşa gururu da kırılmıştı. Savaşta bize karşı sonuç alamayan Mete Sayar, cihazdan özel tim güçlerine:
"Köye(Hirarîş) girip gerekeni yapın!" talimatını verdi.
Özel olarak ayırıp düzenlediğimiz bir cihazla, aralıksız olarak ve büyük bir dikkatle dinlediğimiz düşman cihazından, Mete Sayar'ın bu talimatını duyduğumuzda, bunun ne anlama geldiğini arkadaşlarla aramızda tartıştık.
Operasyon içinde kalan güçlerimizin Hirarîş köyüyle hiç bir bağlantısı yoktu. Hirarîş fazla uzak olmamakla birlikte çatışma alanının dışındaydı. Acaba araziye dağılan genel güçlerimizden Hirarîş'e giren ya da Hirarîş yakınlarında konumlananlar olmuştu da düşman onları mı testpit etmişti? Çatışan güçler arasındaki savaş mantığı içinde algılayabildiğimiz bütün olasılıklar üzerinde düşünüp tartışarak Mete Sayar'ın:
"Hirarîş'e girip gerekeni yapın!" talimatının ne anlama geldiğini anlamaya, kavramaya çalıştık. Mete Sayar ve onun düşkün kişiliğindeki paşa kültünün kahpeliğini akıl edemedik.

HIRARÎŞ VAHŞETİ

Mete Sayar'ın, "Hirarîşe girip gerekeni yapın!" talimatının anlamını, Hirarîş'te olanları öğrendğimizde anlayabildik. Daha sonraki günlerde bize ulaşan milislerimiz, Hirarîş köyünde olanları ayrıntılarıyla anlattılar.
Hirarîş'te, Mete Sayar'ın talimatıyla halka yapılanlar, tek sözcükle vahşetti! Bu vicdansız ve ahlaksız, talancı, örgütlü egemen alçaklığının safrasını Hirarîş'teki halkımıza kusmuştu.
Mete Saya'rın talimatıyla, özel timlerin Hirarîş köyünde uyguladığı vahşetin, doğrudan tanıkları olan milislerimiz, olanları bize hala tutamadıkları gözyaşları içinde anlattılar.
Hirarîş'e gelen özel tim birliği, köydeki kadın-erkek, yaşlı-genç-çocuk herkesi evlerinden alarak, köy içindeki meydanda toplamış. Deşifre olduğu anlaşılan Hirarîşli milislerimizden Kazım'ı, meydanda bütün köy halkının gözleri önünde çırılçıplak soymuş. Saatlerce süren kaba dayak ve işkenceyle, onu tanınmaz hale getirmiş. Özel timler yerde kan revan içinde kıvranmakta olan milisimiz Kazım'ın üzerine benzin dökerek, onu aralarında çocukların da bulunduğu bütün köy halkının gözleri önünde diri diri atşe vererek yakmışlar.

Mete Sayar'ın planlayarak uygulattığı bu vahşetin ardından, özel timler Hirarîş'ten ayrılırken, dört yurtseveri de yanlarında götürmüşler. Köyden çıktıktan sonra, arazide bir uçurumun kenarında bu dört yurtseverimizi de kurşuna dizmişler. Bu yurtseverlerimizden biri, vurulduktan sonra uçurumdan aşağı düşerken bir ağaca tutunarak yaralı kurtulmuş.
Operasyonun dördüncü gününde, gerilla karşısında sonuç alamadığı gibi, ağır kayıplara uğrayarak aciz durumlara düşen düşman ve onun koordinesi Mete Sayar, Hirarîş'te savunmasız sivil halka yönelerek gerçek yüzünü göstermişti.
Operasyondan önce kararlaştırıp planladığımız Çêlek(İnekli) köyü karakolu baskını için düzenlediğimiz grubumuz keşif çalışmalarını tamamlamış, eylem için hazır bekliyordu. Grubumuza eylem talimatını verdik.
Düşman iki koldan, bütün hatlarıyla yüklendiği halde, dört gündür çakılıp kaldığı yerden, Mete Sayar'ın kokuşmuş kışla kültürünün ürünü ağır küfürlerle yüklü hakaretlerle toparlanıp yeniden üzerimize gelmeye çalışırken, arkadaşlar Dicle suyunun ötesindeki Çêlek karakolunu bastılar. Gabar'ın üzerinde, cihazdan izlediğim baskında, Çêlik karakolunun, baskından kurtulan tepecisinin üstlerine tekmili: "20 ölü, 24 yaralı" oldu.
Baskını gerçekleştiren arkadaşların bana verdikleri cihaz tekmilinde arkadaşlar, o anda ele geçirdikleri karakolun içinde olduklarını söylediler.
Çêlek karakolu baskınında Sinan(Mişarê-Goveşîl) ile Hamza arkadaş şehîd düşmüşlerdi.
Çêlek karakolu baskını sırasında düşmanın takviye hattını kesen arkadaşlar, yola döşedikleri anti-tank mayını patlatarak bir panzeri içindekilerle birlikte imha etmişlerdi. Panzer Dicle kıyısından geçen yolda tahrip edilmişti. Çêlek karakolu baskınında Sinan ve Hamza arkadaşların düşman mevzilerine can feda saldırıları sonuç getirmişti.
Düşman ve onun koordinesi Mete Sayar, Çêlek karakolu baskınında aldığı darbe ile gerçek yüzünü bir daha göstererek yoz, sefil tiynetini yeniden sergiledi. Baskından hemen sonra Mete Sayar'ın talimatıyla düşman, Çêlek halkından 16 kişiyi, "Baskını kendilerine haber vermedikleri" gerekçesiyle, kurşuna diri diri yakarak katletti.
Cemal arkadadaşın talimatıyla operasyon alanında kalan Pale(Mêrdîn), Cihangir(Kurtalan), Kahraman(Mêrdîn-Sahe), Serdem(Cizre), Rêzan(Mêrdîn. Ape Musa'nın torunu), Reşo (Nusaybin), Şoreşger(Nusaybin) ve Hamza(Cizre- Ûmêrînî) arkadaşlar, güçlerimizin takım komutanları olarak düşmana kök söktürdüler. Savaşın en şiddetli dönemi olan 90'lı yılların ilk yarısı boyunca Gabar'ı düşmana dar eden bu arkadaşlardı. Her biri birer cihan parçası olan, bu Kürt filintalarından biri yanınızdaysa eğer, çalıcı kakıcı kaltak Mete Sayarın operasyon birlikleri bir yana, ordunun tümü üzerinize gelse şuncacık kaygı duymazdınız. Düşmanın hesapsız sayısal teknik ve mesleki deneyim üstünlüğü karşısında, hepsi henüz yirmili yaşlarının ilk yarısını süren yiğitlerimiz, göğüslerinden söküp avuçlarına aldıkları çatal yürekleriyle savaştılar. Çatal yürekli civanlarımız yirmili yaşlarının en delikanlı çağlarında kendileri için hiçbir şey istemediler. Bir an olsun kendileri için yaşamayı düşünmediler! Sarsılmaz inancın, kararlılığın, cesaretin ve kahramanlığın abideleri olan bu asli KOM çocuklarının istedikleri tek şey, yaşamdaki varlık ve mücadele nedenleri; İttihatçı-Ergenekoncu, yağma ve çapul çetelerinin inkar ve imha ederek hunharca yağmalamak istediği Kürt kimliğini, Kürt kültürünü, kadın eksenli Kürt ve Kürdistan yaşam tarzını bu temelde insalığı koruyup geliştirmekti.
İttihatçı-Ergenekoncu, yağma ve çapul çetesinin kuralsız asimilasyon çarkında kan uykularına yatırılarak imha edilmek istenen halkımız ve onun nezdinde insanlık yeniden dirilerek ayağa kalktı. Halkımız, bütün insanlık için olması gereken doğru ve iyi, bütünlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı bir toplumsal yaşam sistemi için emin ve kararlı adımlarla geleceğe yürüyor.

TEMMUZ OPERASYONLARI
Temmuz başında düşman yine aynı tarzla Fındık ve TRT tarafından, çıkardığı kalabalık iki kolla üzerimize geldi. İlk gün çatışma her iki hatta da akşama kadar sürdü. Gece, düşmanın arazide kalan güçlerine iki yerde ciddi darbe vurduk. Küçük gruplar halinde düşmanın çevresine dağıldık. İkinci gün haraket bile edemeyen düşman araziden çekildi.
Temmuzda , Gabar'da derinliğine giremediği arazide tutunamayan düşman bu defa Çirav'a yöneldi. Düşmanın bütün Çirav'ı kuşattığı bilgisi Navser'da bize ulaştığında, Bölge Komutanı Celal de Çirav'daydı.
Düşman çok kalabalık güçlerle Çirav'ı fiilen işgal edince, oradaki gücümüz de Gabar'a çekilerek Navser'e geldi.
Düşman, sivil halka yönelince biz de buna misilleme mahiyetinde eylemler düzenledik.
Şahin Gabarî komutasındaki bir grup milisimizi Güçlükonak'a yolladım. Milislerimiz burada Jandarma, Emniyet, Kaymakamlık gibi resmi devlet binalarının yanı sıra, özel savaş ağası Bahattin Aktuğ'un ilçedeki JİTEM üssü olan evini de vurdular.
Kahraman arkadaşın komutasındaki takımımız Fındık karakolunun üzerindeki güvenlik tepesini vurdu. Düşman burada sekiz kayıp verdi. Kahraman arkadaş, eylem sırasında namlusunda patlayan bir bissiving mermisiyle elinden yaralandı.
Düşman operasyonu beşinci gün sona erdi, askerler araziden çekildi. Bizim bu operasyonda kaybımız olmadı. Bütün bölge güçlerimizi toparlayarak yeniden karargaha, Navser'e döndük. Karargahta yaptığımız durum değerlendirmesinin sonuçlarını Cemal arkadaşa tekmil olarak verdik.
Navser'da yeniden toparlandıktan sonra, Celal ile Çiyayê Bizina'ya gittik. Burada 30 kadar milis ve cephe çalışanımıza kısa devre eğitim verdik.
Eylül'de üç aylık eyalet toplantısı vardı. Cemal arkadaş, Çirav'a, Ozan arkadaşın yerine benim geçmemi, Ozan arkadaşın da eyalet toplantısına gelmesini istedi. Her zaman olduğu gibi bu defa da, yönetim toplantısı sırasında benim Navser'de, kararagahta kalmam kararlaştırılmıştı. Bu durumda ancak genel toplantıdan sonra Çirav'a geçebilirdim.
Biz düzenleme sorunlarıyla uğraşırken, düşman, temmuz sonunda aynı tarzda üçüncü bir operasyon başlattı. Ben Fındık tarafındaydım. Sabah keşfinde arazide gördüğümüz düşmanı hemen vurduk. Düşmanın üçüncü operasyonu ilk ikisinden daha kapsamlı ve hızlıydı. Uçaklar arazide tespit edebildiği ya da varlığımızı tahmin ettiği bütün noktaları vurdu. Uçakların hemen ardından gelen kobralar aynı noktaları yakın mesafeden görerek vurdular. Kobraların ardından zaten arazide önceden belirlenmiş hedeflerine göre konumlanmış olan birlikler saldırıya geçtiler. Gün içinde bütün hatlarıyla üzerimize yüklenen düşman karşısında inisiyatifi ancak öğleden sonra ele geçirebildik.

ACİL ELBİSE
Araziye yayılmış çatışmalar bütün hızıyla sürerken koordine noktamda cihazla aldığım düzenli tekmiller sırasında ilginç bir çağrı aldım. Bir arkadaş, cihazda: "Heval, heval! Beni duyan cevap versin!" diyordu.
Hemen çağrının yapıldığı kanala geçerek, "Kim olduğunu, ne istediğini sordum." Rojavalı Rêzan arkadaştı. Sesinden, bütün bedeninin, içinin, ruhunun yaprak gibi titrediği anlaşılıyordu. Rêzan arkadaş:
"Heval, bana acilen bir elbise lazım." dedi.
Kıran kırana süren çatışmanın en keskin anında, Rêzan arkadaşın hiç bir anlam veremediğim "Acil elbise" isteği, doğrusu bu ya bir an asabımı bozdu. Elimde olmadan öfkelenerek sert bir üslupla ona:
"Ne elbisesi heval? Sırası mı şimdi elbisenin?" diye, celallendim.

Her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Oysa binbir türlü hali olan savaşta, hiç bir şeyin yeri ve zamanı yoktu. Rêzan arkadaş cihazda durumunu izaha çalıştı. Bombardıman sırasında, yakınında patlayan bir bombanın basıncıyla üzerindeki her şeyini yitirmiş, arazide çırılçıplak kalmıştı. Yerini sordum. Yakınımda bir noktadaydı. Hemen yanına gittim. Onu, tortop olup arkasına sindiği kayaların arasında bulduğumda, gözlerime inanamadım. Rêzan arkadaş tepeden tırnağa kavrulmuş, simsiyah ise bulanmıştı. Saçları, kaş ve kirpikleri ütülenmiş, yanmıştı…
Uğradığı basıncın şokundan hala kurtulamamıştı. Yarı açık ağzındaki bembeyaz dişleriyle, göz bebekleri parlıyordu. Gerikalan her yanı simsiyah barut isine banmıştı. Rêzan arkadaşın üzerindeki her şey: yelek, gömlek, atlet, don, şal, şütük, ayakkabı, çorap vs. hepsi tamamen lime lime denilecek kadar param parça olup çevreye saçılmıştı.
Kefiyemi Rêzan arkadaşın beline peştamal gibi dolayarak bağladım. Silahını arayıp buldum. Raxtı görünürde yoktu. Yürüyebilecek durumda olmadığından, onu omzuma yükleyerek koordine noktamıza götürdüm. Oradan karargaha taşıdığımız Rêzan arkadaş uzun süre “Yanık tedavisi” gördükten sonra toparlanabildi.

DÜŞMANIN BİZİ ANLAMA TANIMA TAKTİĞİ
Bu defa TRT tepesi, Deşta Bira ve Aşilmê hatlarından üzerimize gelen düşmanı, yine her noktada vurduk. Gecede darbelediğimiz düşman sabah geri çekildi. Peş peşe düzenlediği bu operasyonlarla düşman ne yapmak istiyordu? İlk operasyonlardaki gibi ısrarcı olmayan düşman, üzerimize geliyor, darbeyi yedikten sonra geri çekiliyordu.
Düşman, aralıklarla düzenlediği operasyonlarıyla bizi deniyor, güç yoğunluğumuzu, becerimizi, taktiğimizi, tarzımızı, eksik ve zaaflarımızı tanımaya, tespit etmeye çalışıyordu.
Bunun anlamı da, düzenlediği operasyonlarla bizi sınayarak tanımaya çalışan düşmanın, bu opearasyonlardan sağladığı bilgilerle daha büyük ve kapsamlı bir operasyona hazırladığıydı. Aramızda bu durumu dillendirip tartışarak değerlendiriyorduk.
Ağustos sonu eylül başında, Ozan arkadaş ile Celal üç aylık eyalet toplantısına katılmak üzere Bestler’e, Anakarargah’a gittiler. Önceden kararlaştırıldığı gibi, ben Gabar’da karargahta kaldım.
Ozan arkadaş, düzenlemesi başka bir yere ve göreve olduğundan Gabar’a dönmedi. Gabar bölge yönetiminde, Ozan arkadaştan boşalan yere toplantı öncesinde Garisa’da görevli olan Arî(Başur) geldi.
Ozan arkadaş bütün eksik ve yetmezliklerine karşı son derece özlü, dürüst, dobra, emek sorunu olmayan, inanmış, adanmış bir devrimci kişilikti. Onun en temel sorunu ülke, halk ve hareket gerçekliğimizi henüz yeterince tanıyamamış olmasıydı. Bu da son derece olağandı. Bunun için Ozan arkadaşın zamana ihtiyacı vardı. Ozan arkadaşın yerine Gabar bölge yürütmesine gelen Arî, neredeyse umutsuz, kronik bir vakaydı. Gabar’a gelişinin daha ilk haftasında, Celal ile Arî arasında öylesine tuhaf sorunlar patlak verdi ki, doğrusu hiçbir anlam veremediğim bu sorunlar karşında, resmi toplantılar dışında karargahta kalamaz hale geldim.
İkisi de kendilerini birbirlerine ispat çabası içindeydiler. Bunun için özde, biçimde ve üslupta birbirlerine karşı her şeyi kullanıyorlardı.
Resmiyette ve ortamda birinin ak dediğine öteki mutlaka ve hemen “Kara” diyordu. Biri ötekini basit bir konumda sıkıştırıp boşa çıkartarak ‘mat’ ettiğinde, bu o gün onun “Devrimi” oluyordu.

Bu halleriyle ikisi, özgürlük hareketimizin Gabar bölge yürütmesinde görevli iki miltanından çok, bir uçurumun tepesinde, kayalıklar üzerinde kafa kafaya toslaşan iki tekeye benziyorlardı.
Doğrusu, ikisini de tekmillerde eleştirerek uyarmayı göze alamıyordum çünkü böyle bir gaflette bulunduğum anda, birbirlerini bırakıp iki yandan bana toslayacaklarından emindim. Kaşarlanmış iki çift boynuz arasında delik deşik olurdum. Benim kişilik yapım ikisiyle toslaşmaya elvermediği gibi, yürütmede ikisinin birden "Tosunu" kaldıracak gücüm de yoktu. Zeynep arkadaş yürütmede kesin olarak beni desteklerdi. Fakat bu da sonucu etkilemeyeceği gibi, onu da zora sokarak yıpratırdı. Bu yüzden resmi toplantıların sonunda bir çay bile içmeden, zaten başımdan aşkın işleri bahane ederek hemen oradan sıvışıyordum.

CELAL'İN FEODAL GURURUNUN BEDELİ
Eyalet toplantısından sonra yaptığımz ilk yürütme toplantımızda Celal, üzerime hışımla gelerek beni, "Gabar'da eylemsiz kalmakla" eleştirdi. Celal'in o kendine özgü üslubuyla yaptığı, aslında eleştiri değil, aleni bir suçlama ve saldırıydı. İlk anda anlayamadığım Celal'in bu saldırısı karşısında bencde çok daraldım. Kendisine:
"Burada koordine sensin. Bugüne kadar sen bir eylem kararı aldın, bunun talimatını verdin de ben ya da başka bir arkadaş karşı mı çıktık? Gabar'da düşmana karşı bir eylemsizlik durumu varsa bu hepimizden önce senin sorunun. Ben ve arkadaşlar, operasyonlara karşı düşmanın içinde üzerimize düşeni, elimizden geleni yapmaya çalıştık!" dedim.
Celal'e karşı bu tutumum, mücadele yaşamımın en büyük hatalarından biri oldu. Katıksız denilecek kadar feodal, dar kafalı, ağavari bir kişilik olan Celal'in komuta özelliği yoktu. Gücü eğitip donatmak, düşmana karşı planlar kurup uygulamak Celal'e göre işler, beceriler değildi.
Aslında bu açıdan benim de Celal'den eksik kalır bir yanım yoktu. İçinden geldiğimiz halk gerçekliğimizin ikimizdeki ortak yansımasıydı.
Ancak düşman üzerimize gelirse harekete geçiyor, ölümüne direniyorduk. Bunun dışında düşmana yönelme, onu üzerimize gelmeden imha etme istek ve düşüncesini taşımıyorduk.
Çünkü biz bunun ayrımında olmasak da bizim için silah bir meşru savunma aracı, savaş da meşru savunma hakkıydı. İlhak, işgal, yağma, talan, inkar, imha ve bu temelde ötekine saldırı bizim tarihimizde olmayan, ahlakımızla, zihniyetimizle bağdaşmayan durumlardı. Bizim için 'öteki' yoktu!
Eyalet toplantısında arkadaşlar, "Gabar'da düşmana karşı eylem yapılmadığı" gerekçesiyle Celal'i eleştirerek ona yüklenmişler ve onu tahrik etmişlerdi. Ben bu gerçeği daha sonra öğrendim. Toplantı dönüşünde, bana yüklenerek kendince sorumluluktan kurtulup rahatlamak isteyen Celal'e, aynı hassas noktadan ben de yüklenince olanlar oldu.
Eyalet ve bölge toplantılarında peş peşe feodal gururu kırılan Celal, bunun yarattığı tepkiyle Gabar'da eylem kararı aldı. Ben de yürütme toplantısına hakim olan sağduyudan yoksun, tamamen duygusal atmosferde Celal'i hemen destekledim. Zeynep arkadaş ile Arî de destekledi. Karar çıktı.
Düşman, 1992 sonunda Gabar'ı neredeyse tamamen boşaltmıştı.Gabar'da yalnızca Fındık, TRT ve Gundikê Şêx karakollarında tutunmaya çalışan düşman, bu karakolları termal tank ve mayın tarlaları ile tahkim ederek, elimizdeki gerilla imkanları ve yöntemleriyle aşılamaz hale getirmişti. Bu üç noktanın dışında düşman Gabar'da sabit olarak tutunamadığı gibi, kalabalık güçlerle düzenlediği operasyonlar dışında dolaşamıyordu da. Düşmanın elindeki bütün imkanlarla donatıp tahkim ederek adeta aşılmaz kalelere dönüştürdüğü bu üç karakola klasik gerilla imkanları ve tarzıyla saldırmak, kafamızı göz göre göre duvara vurmak olurdu. Öyle de oldu! Gittik, vurduk kafamızı o duvara. Yürütme toplantısında

alınan eylem kararından sonra, söz konusu üç karakolun da usulen genel keşfini yaptık. Usulen diyorum çünkü her üç karakolun da savunma gücünü ayrıntılarıyla biliyorduk. Buna rağmen TRT ve Gündekê Şêx karakollarına eylem için planlama yaptık. Yaptığımız planlama çerçevesinde Celal, TRT karakoluna saldırının koordinesini üstlendi, ben de Gundikê Şêx karakoluna saldırının koordinesini üstlendim. Bu temelde saldırı ve savunma gruplarmızı oluşturup düzenledik.
Kürtler için askerlik ve savaş, yaşam için zorunlu geçim araçlarını temin araçlarını sağlamanın kurumsal, mesleki aracı değildir. Bu nedenle iş başa düştüğünde saldırgana karşı meşru savunma dışında bir askerlik ve savaş algısı olmadığı için, Kürtlerin askeri örtgütlenmeleri, kurumlaşmaları oluşup gelişmemiştir. Kadın eksenli bir toplum olarak, duygusal zekanın mitolojik düzeyinde çakılıp kalma, örgütlü erkek egemen zihniyetin analitik saldırılarına karşı derin bir savunma iç güdüsüyle içe kapanma, inkar–imha, asimilasyon uygulamalarıyla kırılıp parçalanan kişilik gerçekliklerimiz ve sonuçta bir adım önünü göremeyecek kadar gözleri perdeleyip karartan kişilik sorunlarımızla hedeflerimize yöneldik.
Gece, ben koordineye uygun noktada yerimi aldım. Savunma grubumuz araziyi tuttu. Bu koşullarda Gundikê Şêx karakoluna sızan grubumuz, daha ilk anda mayınlarla karşılaştı. Karakola sızarken sürünme sırasında patlayan mayınlardan bir arkadaş elinden yaralandı. Arkadaşlar sızmayı durdurup, durumu cihazla bana bildirdiklerinde, yerinden verdikleri somut bilgilerle neyle karşı karşıya olduğumuzu fark ettim.
Yürütme toplantısında aldığımız eylem kararı tamamen duygusal ve subjektif bir karardı. Eylem hedefimiz karakolun dört bir yanı tuzaklı mayın tarlasıyla çevriliydi. Gecenin karanlığında bu mayın tarlasını geçerek karakola sızmak, mevzileri ve karakolu düşürmek askeri açıdan imkansızdı! Düşmanın öteki tedbirleri bir yana, bir başına bu bile arkadaşların imhası için yeterliydi.
Arkadaşlar cihazdan talimatımı bekliyorlardı. Onlara:
“Herşeye rağmen saldırın!” desem, tereddütsüz saldıracaklardı. Buna şüphe yoktu. Fakat ben o koşullarda böyle bir talimat veremezdim. Onlara:
“İlerlemeyin. Bulunduğunuz yerden hedefi vurarak geri çekilin!” talimatını verdim.
Arkadaşlar bulundukları yerden karakolu vururlarken, ben de Genel Sorumlu Celal’i cihazla aradım. Ortaya çıkan son durum ve aldığım kararla ilgili olarak kendisini bilgilendirerek:
“Biz karakola saldırmıyoruz. Uzaktan vurup çekiliyoruz. Koşullar farklı.” dedim.
Celal, cihazda bana yanıt olarak:
“Bunun hesabını verirsin!” diye homurdandı.
Bu bir tehditti tabi. Ona :
“Tamam, ben kendi hesabımı veririm!” dedim.
Arkadaşlar Gundikê Şêx karakolunu biksi, bisiving ve ferdi silahlarla yoğun bir şekilde vurduktan sonra, toparlanıp geri çekilerek Navser’e, karargaha döndük.
Celal’in koordinesinde TRT karakolunu basmaya giden grubumuzun saldırı kolundan 9 arkadaş, karakolun çevresindeki tuzaklı mayın tarlası içinde, zincirleme patlayan mayınlarla parçalanarak şehîd düştüler. Sayısını anımsayamadığım bir grup arkadaş da ağır yaralandı.
TRT karakolunun önündeki tuzaklı mayın tarlasında şehîd düşen ve ağır yaralanan bu arkadaşlar, Gabar’ın yıldızlarından, en gözde savaşçılarımızdandılar. TRT karakoluna saldırı kolundaki arkadaşlar karakola sızmaya çalışırlarken tıpkı bizim saldırı grubu gibi mayınlarla karşılaşmışlar. Durumu cihazla Celal’e bildirerek, “Ne yapmaları gerektiğini” sorup talimatını beklemişler. Celal de o yabanıl bencilliğiyle, “Olsun! Sorun olmaz! İlerleyin!” diyerek saldırı talimatı vermiş. Celal’in talimatı üzerine ilerleyen arkadaşlar, tuzaklı mayın tarlasının içinde kalmışlar. İki koldan karakola sızmaya çalışan saldırı grubundaki arkadaşların dokuzu şehîd, geri kalanları da ağır yaralıydılar.

TRT karakoluna saldırı kolunda şehîd düşen arkadaşlar:
Reşo(Nusaybin), Rêzan(Mêrdîn), Hawar(Başur), Serbest(Bafê), Kahraman(Rojava), Erdoğan(Başur), Mervan(Erzanixî) ile adlarını anımsayamadığım iki arkadaştı. TRT karakoluna baskın sırasında, karakolun önündeki tuzaklı mayın tarlasında, Celal'in feodal gururu ve kör inadına kurban giden şehîd ve yaralı arkadaşlar, belirttiğim gibi, Gabar bölge gücümüzün orta kademesinde görevli takım komutanlarımız olarak Önderliğe, halka ve harekete her şeylerini adamış en gözde arkadaşlarımız arasındaydılar. Düşmanın üst üste düzenlediği sınama ve tanıma operasyonlarıyla topyekün bir imha saldırısına hazırlandığı o koşullarda bu kayıplar bizim için gerçekten bir yıkımdı.
Gabar gücümüzün en parlak yıldızları, dar kafalı bir bencilin kendisini ispat çabasının kurbanları olarak sonsuzluğa böyle kayıp gittiler... Ne var ki, Celal'in yanı sıra, eyalet toplantısında onu eleştiri silahıyla yaralayan arkadaşlar ile yürütme toplantısında aynı yarasına bilmeden tuz basan olarak benim de bu ağır kayıplarda sorumluluk payım vardı. Yaşanan kayıplar üzerine düzenlediğimiz yürütme toplantısında Celal, benzer durumlarda yaptığını tekarladı. Toplantı boyunca, gözlerini yerde sabit bir noktaya dikerek suskun kaldı. Ne bir izah ne bir özeleştiri ne bir çift söz...
Önderlik, duruma hemen müdahale etti. Cemal arkadadaşa verdiği talimat üzerine, eyalet yönetimi tarafından Celal ve ben soruşturmaya alındık. Soruşturma sonunda; benim, Gundikê Şêx karakoluna saldırıdan geri çekilme kararım yerinde bulundu. Ben aklanarak görevime döndüm. Yaşanan şahadetlerden sorumlu bulunmakla birlikte, Celal de görevinde kaldı. Celal'e remiyette ne söylendiğine dair bölge yönetimi olarak bize bilgi verilmedi. Celal saflardan kaçtığı güne kadar, her neden ve her nasılsa hep merkezi olarak üst düzey yönetim görevlerinde bulundu. Eyalet Komutanımız Cemal arkadaş, bire bir görüşmelerde çok ciddi eleştirir, gerektiğinde her şeyi bütün çıplaklığıyla söylerdi. Fakat uygulamaya pek gitmezdi.
Bu, hepimizin parçalı ve kırılmış kişilik gerçekliklerimizden ve bunlardan kaynaklı kişilik sorunlarımızdan dolayı, Önderliğin en başından beri belirleyip uygulamaya koyduğu temel bir örgüt yaklaşımımız, örgüt politikamızdı. Kadro politikamızın esaslarından biri buydu. Bu tamamen doğru ve zorunlu bir yaklaşımdı. Fakat zaman içinde, Celal vb. kişilikler Önderliğin ve örgütün bu tarzını suistimal ettiler, kötüye kullandılar. Böyleleri: "Nasıl olsa örgüt bir şans daha verir" algısıyla kendilerine yöneltilen eleştirilerin tümünü boşa çıkardılar. Kendilerini görmek, yakalamak ve aşmak gibi bir istek ve çabanın içinde olmadılar. Böyleleri için Önderlik, "Kazanmak için, gereğinden fazla ısarar ettiğini" söyledi.
TRT ve Gundikê Şêx karakollarına baskın eyleminde uğrdığımız kayıplar ve başarısızlık bizi her bakımdan zorladı. Önderlik çizgisini uygulamada zaten son derece yetersiz olan taktik öncü gücümüz, bu kayıplar ve başarısızlığın yarattığı psikolojiyle daha da zayıfladı. Gabar bölgesinde büyük bir güç yığılması olmuştu. Hemen hergün gruplar halinde gerçekleşen yeni katılımların çoğunu Bestler'e aktarmamıza rağmen, Gabar içinde ve Çirav'da 1500 kişilik bir güce ulaşmıştık. Hepsi de Önderliğin çekim alanına girerek düzenden kopmayı başaran, en değerli varlıkları, canları da dahil her şeylerini yeni bir yaşam için özgürlük hareketine adayan arkadaşlardı. Bu gücün teorik ve askeri olarak eğitilip zihinsel ve teknik olarak donatılması gerekiyordu. Önderlik, bunun ideolojik çizgisini, politik perspektifini, stratejisini, taktiğini, kadrosunu, kitlesini, zihinsel ve maddi bütün temel gereksinimlerini yaratıp sağlamıştı. Ne var ki, biz taktik öncülük düzeyinde bütün bu temel değerleri işleyerek, örgütlü gerilla gücüne dönüştürecek bilinç ve beceriye yeterince sahip değildik. Dönemin de temel sorunu buydu.

DÜŞMANIN YENİ KONSEPT PROVALARI
Ekim sonunda düşman Gundikê Şêx'aya çok yoğun güç indirdi.

Skorsky helikopterlerle indirdiği bu güçler Gabar ile Çirav arasında uzanan Gûrdûla vadisine girdi. Düşmanın bu kapsamdaki hareketliliğini Anakarargah'a, Cemal arkadaşa bildirdik. Cemal arkadaş, benzer durumlarda olduğu gibi yine düşmanın içinde seçme birkaç bölük bırakarak, geri kalan gücün Cûdî ve Bestler'e aktarılmasını istedi. Ben iki bölük güçle Gabar'da düşmanın içinde kaldım. Celal ile Arî de güçleri Cûdî ve Bestler'e çektiler. Güç, Cûdî ve Bestler'e çekildikten sonra, Geliyê Gûrdûla'da hareket halinde olan bir düşman birliğini, Çêlê Sor eteklerinde B-7'lerle yakından etkili bir biçimde vurduk.
O gece bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Çatlamış gökten üzerimize boşalan yağmur altında, düşmana mermi kusan B- 7 silahlarımızın tarrakası, insanı yerinden sarsan şiddetli gök gürültüleriyle, bir yerlere düşen yıldırımların çatırtıları arasında yitip gidiyordu. Arada bir askerlerin kesik kesik haykırışları duyuluyordu.
Düşmanı vurup çekildiğimiz noktada, cihazdan onları izledim. Darbeyi yiyen düşman birliğinin komutanı, dağılan birliğinden hayatta kalanları toparladıktan sonra üstünden ateş yakmak için izin istedi. Üstü, cihazda:
"Yakmayın! Hedef olursunuz." dedi. Beriki ısarla:
"Hava çok soğuk! Ağır yaralılarımız var." dedi. Fakat buna rağmen ateş yakmak için izin alamadı.
Küçük, hafif ve belirlenen alanlarda özerk, hareketli gerilla timleriyle üzerlerine gitseydik, sadece Geliyê Gûrdûla'da değil bütün sahada düşmanı binlerce kayıba uğratarak perişan ederdik. Bunun her türlü imkanına sahiptik. Eksik olan tek şey, algılama ve kavrayış sorunumuzdu. İzahı zor bir savunma psikolojisi içindeydik. Altı yüz kişilik gücümüz vardı. Fakat kırkardan(40) seksen kişilik iki takımlık güçle savaşıyorduk. Gücün geri kalanını ordan oraya taşıyorduk. Bu şekilde atıl kalan gücün sorunları(Özelikle içe dönük kişilik sorunları) düşmanla çatışmaktan çok daha fazla güç, dikkat, zaman, enerji isteyen meşekkatli bir uğraş gerktiriyordu. Bütün çabalarımıza rağmen sorunları kalıcı olarak çözemiyorduk da. Sürekli kalabalık, atıl ve hantal güçlerle hareket ediyorduk.
Ateşkesin sona ermesinden sonra, 1993 yaz ve güz sürecinde düşman, Gabar'da düzenlediği 6 büyük operasyonla bizi sınadı. Tarzımızı, taktiklerimizi anlamaya, gücümüzü tanımaya çalıştı. Düşman, 94 sürecinde, İngiltere'den aldığı icazetle uygulamaya koyduğu "Alan tutma" konsepti için yalnızca bizi sınama-tanıma çabasıyla sınırlı kalmadı. Aynı zamanda köyleri yakıp yıkarak Botan'ın boşaltılması için de sivil halka soykırım provaları yaptı… Geliyê Gerdûla'da düşmanın yoğun indirme yaptığı sırada cihazı dinlerken, rastladığım havancıların bir diyalogu dikkat çekiciydi.
Düşman havancıları Geliyê Gerdûla'nın içinde serpilmiş "Gov" denilen birer ikişer hanelik sivil yerleşim yerlerini vuruyordu. Atışları dürbünle izleyen gözcü:
"Şu taraftan kadın ve çocuklar kaçıyorlar!" diyerek koordinat veriyor, atıcı da verilen koordinatları vuruyordu. Havancıların yanındaki bir er şaşkınlık içinde:
"Bunlar kadın ve çocuklar" dediğinde, atıcı:
"S….. et, hepsi Kürttür." dedi.
Düşmanın 1994'te uygulamaya koyduğu "Alan tutma konsepti"nin provaları Cûdî'de görüldü. Gün ortasında Ser Dahlê köyüne giren düşman birliği, köy içinde rastladığı herkesi silahla taradı. 5 sivili katletti. Sekiz sivili de yaraladı.
Yine düşman, güz sürecinde, Bilika ve Silopi köylerinden 5 sivili aldı. Her iki köyden herkesi bir alanda topladı. Aralarında çocukların da bulunduğu topluluğun önünde 5 sivili kurşuna dizerek katletti.
Düşmanın sivil halka karşı bu uygulamaları, 1994'te uygulamaya konulan ve üç bin köyün yakılarak boşaltılmasına, üç milyon insanımızın Kürdistan ve Türkiye metrepollerine savrulmasına, 17 bin insanımızın 'faili meçhule' kuban gitmesine neden olan topyekün saldırısının provalarıydı.

Düşman, 94 yılında uygulamaya koyduğu alan tutma konseptinin provalarını bütün eyalette yaptı. Anakarargah'a yönelik bu tür operasyonların birinde şehîd düşen Hamit arkadaşın şehadetini anmam gerekir:

HAMİT ARKADAŞIN ŞAHADETİ

Çirav'daki düşman operasyonunun önü, Rûsor'da Hamit arkadaşın komutasındaki gücümüz tarafından kesilmişti. Hamit arkadaş burada düşmanla girilen çatışmada ayağından yaralanarak tek başına düşmanın operasyon gücünün içinde kalmış; üç gün boyunca, ayağından yaralı olarak kaldığı yerde olanları, durumunu, duygu ve düşüncelerini; artık şehîd düşeceğini anlayınca da vasiyetini yanında bulunan teybe kaydetmişti.

Bütün arkadaş yapısı topluca dinlediğimiz kasette Hamit arkadaş, ağır yaralı olarak bir ağacın altında kaldığı üç günün ilk gününde: "Düşman beni bulabilir. Üzerimdeki şifreleri imha etmem gerekir. Düşmanın eline sağ geçmem düşünülemez! Beni bulurlarsa çatışmaya hazırım. Tabancam da yanımda. Çatışmada mermim tükenince tabancamla kendimi imha edebilirim!" diyordu.

Kasete kısa kısa durumu ve gidişatı kaydeden Hamit arkadaş: "Düşman beni görmeden geçip gitti. Yaram hala kanıyor. Heval, neredesiniz gelin alın beni." diye sitem ederek, "Uygun olmayan koşullarda düşmanı vurmak zorunda kaldık. Bu da gücün genel düzenini bozdu ve dağıldık... Ben ayağımdan yaralandım, arazide tek kaldım, yürüyemiyorum." diyordu. İlk gün böyle geçiyordu.

İkinci gün, Hamit arkadaş kendi kendine moral yapıyor, türküler söylüyordu. Akadaşlara çağrılar yapıyor, sitemler ediyordu.

Üçüncü gün, durumunun ağırlaşıp kötüleştiğini belirterek; arkadaşların da artık kendisine yetişemeyeceğini söylüyor ve bu koşullar altında kendisini şahadete hazırlıyordu...

Önce, kısaca öz geçmişini anlatıyordu: "1988'de, 8 amca çocuğu birlikte aldığımız kararla partiye topluca katıldık. Bizden sonra 89'da bir kız kardeşim de katıldı. Ben partiye katılmadan önce de hep dağlardaydım. Biz koçerdik.

Partiye katılmadan önce evliydim. İki çocuğum var. Partiden, çocuklarımı koruyup eğitmesini isterim. Ben Partide kendimi ideolojik olarak geliştiremedim. Ama buna rağmen hiçbir zaman; Önderliğe, Partiye, şehîdlere, yoldaşlara, halka, ülkeme, toprağıma bağlılığımdan bir gün olsun tereddüte düşmedim. Şahadete gittiğim şu ana kadar, bir gün olsun geçmişe özlem duymadım! Şimdi de duymuyorum! Her zaman Parti Önderliğine bağlı oldum! Her zaman dürüst olmaya çalıştım. Bütün gücümle kendimi mücadeleye katmaya çalıştım. Zaten ailem de ben kendimi bildim bileli yurtseverdi."

Üçüncü günün sonuna doğru, Hamit arkadaşın dili ağırlaşıp peltekleşiyordu. Mırıldanarak, kesik kesik ve güçlükle konuşabiliyordu: "Arkadaşlar, ayağım iyice şişti. Ayaklarımdan yukarıya doğru bir soğukluk yayılıyor. Her halde artık bana yetişemezsiniz... Bir damla su olsaydı... Üç gündür susuz ve açım. Gece, soğuk taşları yaladım. Ağaç kabuklarını çiğnedim. Biliyorum, artık bana yetişemezsiniz. Bunun için vasiyetimi yapmak istiyorum:

"Parti Önderliğine, Partideki tüm değerli yoldaşlara; Cuma arkadaşa, Cemal arkadaşa ve öteki bütün arkadaşlara tek tek selamlarımı, saygılarımı, bağlılık duygularımı iletin. Kendilerine iyi baksınlar. Bu bandı belki bir gün bulursunuz. O zaman, bu isteklerimin yerine getirilmesini dilerim..."

Sonunda Hamit arkadaşın sesi iyice kısılıyordu. Şahadetin eşiğindeki Hamit arkadaşın yalnızca nefes alışları duyuluyor ve insanlık hareketimizin yiğit komutanı, insanlık ailesinin seçkin evladı Hamit arkadaş şahadete ulaşıyordu...

Kaset kendisine ulaştığında, arkadaşlarla birlikte dinlerken, Cemal arkadaşın, gözyaşlarını tutamayıp ağladığını öğrenmiştik.

Dünyanın en namert düşmanının bizim başımıza musallat olduğunu asıl 1994 yılında yaşayarak görüp anlayacaktık.

Düşmanın Gûrdûla hattına düzenlediği operasyon yayılmadan üç gün içinde sona erdi. Biz bir yerde etkili vurmuştuk. Fakat bu kapsamda bir operasyon için belirleyici bir çekilme nedeni değildi bu.
Düşman bizi birkez daha sınamıştı. Biz de bir kez daha güçlerimizi alan dışına çekerek savunma psikolojimizi dışa vurmuştuk. 1993 yılı yaz ve güz süreci boyunca güçlerimizi korumak amacıyla, yağmurdan kaçarken doluya tutulduk.

CİZRE'NİN DURUMU: SOFİ ABBAS VE OĞULLARININ KAMİL ATAK VE JİTEM ÇETESİ TARAFINDAN HUNHARCA KATLEDİLMESİ
Mêrdîn eyaletimizin Kerboran ile Mawa bölgeleri, Gabar bölgesine, bize bağlandı. Kerboran ve Mawa ile aramızda Dicle suyu vardı. Sinan(Sor) arkadaş da buranın sorumluluğuna atandı. Sinan arkadaş görev alanına gitmeden önce, karargahta bize bağlanan bu iki yeni bölge üzerine bir yürütme toplantısı yaptık. Toplantıda Cizre'nin durumu öne çıktı. Cephe çalışanlarımızdan, milislerimizden gelen raporlara göre Cizre'de durum kötüydü.
Gelen raporlarda, düşmanın Cizre'de JİTEM ve ona bağlı korucu çetelerinin eliyle halka kan kusturduğu görülüyordu. Cizre'de halka karşı işlenen suçların pratikteki baş sorumlusu, elebaşı korucu başı Kamil Atak'tı. Kamil Atak'ın aile çevresinden oluşan çetesiyle birlikte JİTEM'in yurtseverlerimize uyguladığı sistemli işkencelere işkencici olarak katıldığı, infaz kararı alınan yurtseverlerimizi bizzat kendisinin infaz ettiği, bir dizi somut örnekle raporlarda gösterilerek ortaya konuluyordu.
JTEM'in Bölge Sorumlsu(Jandarma Tabur Komutanı) Cemal Temizöz'dü. Cemal Temizöz'ün komutasında ki JİTEM çetesinde: Kamil Atak, Rauf Atak, Ramazan Hoca(Urfalı sivil polis), Recep(istihbarattan. Adanalı), Şah köyünden Abdulhakim Güven(Bizde milisti, kontra oldu) ve Bedran(Êzîdî. Gerilladan kaçtı, kontra oldu) vardı.
Cizre'de yaşananlara ilişkin raporlarda verilen örnekler arasında en trajik olanı, Sofi Abbas ve iki oğlunun katledilmesiydi.
JİTEM çetesi, aynı gün önce Cizre Buğday Pazarı'nda Resul ile İsmail Baliç kardeşleri katletmişti.
Aynı gün Kamil Atak, Rauf Atak, Ramazan Hoca, Abdulhakim Güven ve Bedrandan oluşan JİTEM çetesi, Sofi Abbas ve oğullarını işkence tezgahlarından alarak, Cizre merkezde bulunan Nusaybin Caddesi üzerindeki Gökhan Otel'in önüne getirmişler. Sofi Abbas ve oğulları, JİTEM'in işkence tezgahlarında kendilerine, mücadeleye ve halka ihanet dayatmasına karşı direnmişlerdi!
Düşman, Sofi Abbas ve oğullarını Cizre'nin merkezinde, gündüz herkesin gözlerinin önünde infaz ederek katletmeye karar vermişti. Cizre halkından kalabalık bir topluluğun önünde Kamil Atak ve ekibi JİTEM çetesinin gerçekleştidiği İnfaz anında Sofi Abbas, Kamil Atak'a:
"Ölmeden önce son arzumdur! Oğullarımdan önce beni vur. Onların ölümlerini görmeyeyim. Ölüm acılarını tatmayayım. Ölmek üzere olan bir insanın son dileği yerine getirilir!" demiş.
Sofi Abbas'ın bu sözleri üzerine harekete geçen Kamil Atak, kolları arkadan bağlı halde babalarının yanında gördükleri işkenceden bitkin, dizlerinin üzerinde güçlükle durabilen oğullarını, Sofi Abbas'ın gözleri önünde vurarak katletmiş. Sofi Abbas'a da, oğularının kanı ılgıt ılgıt akarken, can çekişerek çırpınan bedenlerinin başında bekleterek onların ölümlerini izletmiş. Bilinen dillerde tanımı olmayan, psikoloji biliminin bile tanımlamakta aciz kalacağı sadist hazzını tatmin çabası içinde olan Kamil Atak, sonunda Sofi Abbas'ıda vurarak katletmiş.
Bölgede Egîd arkadaş zamanından beri en eski milislerimizden, temel yurtseverlerimizden olan Sofi Abbas ve oğlları, Gabar'ın Dêrgul köyünden ve Batiyan aşiretindendiler.

Bütün bunlar, Cizre'de halkın gözü önünde, özgürlük hareketimize güç ve destek verenlere gözdağı için yapılıyordu. Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı inkar, imha stratejisinin dönem politikalarının uygulamalarıydı. Böyle bir uygulamaya elbette ki kayıtsız kalamazdık! Yürütme toplantımızda, Kamil Atak ve JİTEM çetesinin layıkıyla cezalandırılması, Cizre merkezindeki devlet kurumlarının vurulması kararını aldık. Kamil Atak'ın Cizredeki evinin basılması, kendisi, babası ve kardeşlerinin vurularak cezalandırılmaları için özel keşif ve planlama yapıldı.
Pale arkadaşın komutasında bir eylem birliğimiz, gerekli hazırlıklarını yaparak Cizre ilçe merkezine girdi. İlçedeki resmi devlet dairelerinin yanı sıra, JİTEM'in bölge istasyonu haline gelen Kamil Atak'ın evi de basıldı. Önceden kararlaştırdığı gibi, Pale arkadaşın doğrudan kendisinin düzenlediği bu baskından, Kamil Atak son anda kurtuldu. Kamil Atak'ın örgütleyip yönettiği aile çetesinden babası ile ağabeyi kendisi kadar şanslı değillerdi. Bu iki alçak evlerinde kıstırılarak öldürüldüler. Arkadaşlar, evdeki başka hiç kimseye zarar vermediler.
Pale arkadşın komutasındaki eylem gücümüz Cizre'den çıkarken termal tank pususuna düştü. Faruk(Dudêrî) arkadaş şehîd düştü.
Sonradan aldığımız bilğilere göre, arkadaşların eve yöneldiklerini son anda fark eden Kamil Atak, karısının fistanını giyerek banyoya girmiş. Evde Kamil Atak'ı arayan arkadaşlar onu bulamamışlar. Eylemden sonra, bize ulaşan bu bilgiyi degerlendirirken, Pale arkadaş kendi kendine kahrolarak:
"Bilgi doğru heval Cafer! O alçağı bulabilmek için evin her yerini kendim aradım." dedi. Pale arkadaş, bu arada baktığı banyoda başı, yüzü tülbentle kapalı, fistanı içinde yetişkin bir kadınla karşılaşmış. İçeride bu kadını görünce, görünüşe aldanarak kapıyı çekip çıkmış.
"Arkadaşlar 'kadına' müdahale etmek istediklerinde, kadın ve çocuklara dokunulmayacak, diyerek engel oldum." diyen Pale arkadaş:
"Demek oydu? Alçak!" derken öfkeden yeri, kayaları tekmelemişti!
Geçerken belirtelim, Bu Kamil Atak alçağı, Danimarka mahkemesinde görülen ROJ TV davasında, T.C. devletinin tanığıdır(!)
Aynı yürütme toplantısında alınan kararlar doğrultusunda, Kerboran-Hilalan karakolu basıldı. Karakol düştü. Düşman 13 kayıp verdi. İdil ilçe merkezindeki resmi devlet daireleri vuruldu.
O günlerde Mişarê tafarından Gabar'a giren bir düşman birliği, Guyîna köyünde iki yurtseverimizin evini yaktı. Durumu tespit edince hemen Guyîna çıkışına pusu attık. Köyden çıkan düşman birliği pusu noktasında içimize kadar girdi. Burada yakın mesafeden vurduğumuz düşman ağır kayıplara uğradı. Cenazelerini alıp Gabar'dan çıktı. O süreçte düşman kalabalık ve organize operasyon birlikleri dışında Gabar'da dolaşamıyordu.

YİNE CELALİN GURURU
Aralıkta Reşêne karakoluna ve Reşêne çetelerine karşı eylem kararı aldık. Çiyayê Lodê ile Çirav tarafından iki kolla karakola yaklaşırken düşman bizi fark etti. Takviye alarak üzerimize gelen düşmanla sabaha karşı Çiya'yê Lodê tarafında girdiğimiz çatışma, Çirav yönünde yayılarak gün boyu sürdü. Bu çatışmada düşman 17 kayıp verdi. Bizim kaybımız olmadı. Ferit(Mêrdîn) arkadaş başından hafif bir sıyrıkla yaralandı.
Aralık sonuna doğru Celal:
"Önceki olmadı, Reşêne karakolunu yeniden vuralım." dedi. Dediğini de eylem kararı olarak önümüze koydu. Hazırlıklarımızı ta mamlayarak Reşêne karakolunu yeniden basmak için yola çıktığımızda sanki göğün dibi delindi. Tufan gibi bir yağmura tutulduk. Görüş mesafemiz neredeyse sıfırlanmıştı. Toprak balçığa dönüşmüştü. Karanlıkta bata çıka yürümeye çalışıyorduk. Celal'e, cihazdan, bu

koşullarda eylemi ertelemeyi önerdik. Koordine noktasında tuzu kuru olan Celal, önerimizi şiddetle reddeti.
O tufan yağmuru altında, balçık içinde düşe kalka adeta el yordamıyla yerini bulduğumuz Reşêne karakoluna ulaştığımızda, daha ilk anda mayınlara takıldık. Patlayan mayınlarla parçalanan dört arkadaş orada şehti düştü. O koşullarda ancak yakından vurabildiğimiz Reşêne karakolunu planladığımız gibi kaldıramadık.
Dönüş yolunda bir arkadaş, görünürde herhangi bir yarası yokken anlayamadığımız bir nedenle şehîd düştü. Celal'in feodal gururuna 5 arkadaş daha şehîd verdik.
Aynı eylemde Reşêne çetelerine yönelen arkadaşlar 5 silah kaldırdılar.

CÛDÎ ETEĞİNDE 29 ŞEHÎD
1993 yılının kasım ayı başında, Cûdî dağının Silopi ovasıyla birleştiği eteğinde, eğitim devrelerini tamamlayarak Önderlik sahasından ülke sahasına, Cûdî'ye gelmekte olan 39 kişilik bir grup arkadaştan 29'u şehîd düştü. 1993 yılının 7 Kasım'ında, Cûdî eteğinde şehîd düşen 29 arkadaşın şahadetleri parti tarafından henüz resmen ilan edilmedi.

KADIN ORDULAŞMASI
Gabar'da, 1993 sonunda, özgürlük haraketimizin ideolojik niteliğini belirleyen en önemli adımlardan biri atıldı. Önderlik, verdiği bir talimatla kadın ordulaşmasına geçişin gereklerinin yapılmasını istedi. Önderliğin talimatıyla birlikte bu temelde yaptığı çözümlemeleri de gelmişti.Yönetim ve yapı olarak Önderliğin kadın ordulaşması üzerine talimat ve çözümlemelerini okuduk, tartışma yürüttük. Bu arada talimatın öngördüğü düzenlemeri de yaptık.
Doğrusunu söylemek gerekirse, Önderliğin kadın ordulaşması talimatını anlamaktan oldukça uzaktık. Kadın arkadaşların içimizde ayrı bir askeri örgütlenmeye, kadın ordulaşmasına gitmesine kendi başımıza bir anlam vermemiz mümkün değildi. Fakat Önderlik böyle öngörüyorsa demek ki bu hepimiz ve herkes için doğru ve iyiydi.
Kadın ordulaşması talimatını uygulamak için bölge yapımız içinden yüz elli kadın arkadaş, Gabar'ın ortasında, kendi aramızda "Tepê Xwirsê" denilen, güvenlik açısından uygun sarp kayalıklar arasında bulunan bir şikeftte bir araya geldiler. Kadın arkadaşlar burada Önderliğin kadın ordulaşması talimatı ve çözümlemeleri temelinde özgün eğitim yapacaklardı. Burada yapılacak özgün eğitimin ardından özgürlük hareketimiz içinde kadın ordulaşmasının ilk örgütlemelerine gidilecekti. Yüz elli kadın arkadaştan oluşan ilk kadın ordulaşması oluşumunun yönetimine Zeynep(Bafe) arkadaş getirildi. Gerekli lojistik ihtiyaçları karşılanan arkadaşlar, Tepê Xwirsê'deki şikeftte kadın ordulaşması için özgün eğitimlerine başladılar.
Biz, yönetim ve yapıdaki erkek arkadaşlar, özgürlük hareketimiz içinde kendi başına, ayrı, özgün bir kadın ordulaşmanın oluşumunu tamamen biçimsel, kökeni örgütlü erkek egemen zihniyetin feodal sınıf versiyonundaki "Haremlik-selamlık" anlayışına dayanan bir ayrışma olarak algıladık. Yönetim olarak, bu algımızın gereğini yaparak, kadın arkadaşların kadın ordulaşması için özgün eğitim yaptığı Tepe Xwirsê mıntıkasını; yapımızın içinde, önemli bir işi olmayan kimsenin o bölgeye gitmemesi konusunda karar aldık.
Genel yapımız içinde, böyle bir örgütlenme-kurumlaşma çabasının karşılaşacağı sayısız zorluklar ve hepimizin örtülü olarak yaşadığı tarihsel cins çelişkisinden kaynaklı köklü ve şiddetli bir direnç olacaktı.
Özgürlük hareketimizde kadın ordulaşması için pilot bölgeolarak Bestler-Anakarargah belirlenmiş fakat o anki koşullar gereği ilk adım Gabar'da atılmıştı.

Kadın ordulaşmasının ilk adımının Gabar'da atılması ekstra direnç kaynağı olarak talihsizlikti. Kadını nadide bir mal-mülk, hizmet kölesi ve haz avadanlığı olarak algılayan Bölge sorumlumuz Celal'a kalsa Tepê Xwirsê'ye erkek sinek bile sokulmaması için tedbir alınması gerekirdi.
Bölge lojistik biriminde görevli alımcımız Battal arkadaş vardı. O günlerde bir görev için Çirav'dan onu çağırdım. Battal arkadaş gecikti. Cihazla arayıp nerde olduğunu sordum. Bulunduğunu söylediği yer karargah hattında değildi. Bizim yasak bölge "Tepê Xwirsê" hattıydı. Hemen gelmesini istedim. Geldiğinde:
"Nerede kaldın heval Battal? Neden geciktin?" diye sordum.
Battal arkadaş, Tepê Xwirsê'ye kadın arkadaşların yanına uğradığını söyledi. Nedenini sorduğumda :
"Biraz lojistik alım işleri vardı." dedi.
"Ne lojistiğiymiş, ne alımıymış bunlar?" diye sordum.
Karşımda zorlanmaktan renkten renge giren Battal arkadaş, sonunda bütün içtenliğiyle:
"Heval Cafer, kadın arkadaşları böyle alıp götürdünüz, onları özledim! Gidip biraz ahbap çavuşluk ettim!" dedi.
Battal arkadaşa dikkatle baktım. Karşımda bütün içtenliğiyle gülümsüyordu. Kadın arkadaşlara karşı ben de aynı özlem içindeydim. Fakat Battal arkadaş kadar güç ve cesaret sahibi değildim. Ona:
"Madem doğruyu söyledin, bu defalık bir şey demiyorum. Fakat tekrar edersen senin için iyi olmaz Battal arkadaş!" dedim.
Celal durumu öğrense Battal arkadaşı perişan ederdi.
Önderliğin, "Kadın ordulaşması" talimatında öteki şeylerin yanı sıra "Özgürlük ve eşitlik komitesi"nin("Özgürlük, eşitlik komitesi" diye yazılmış. Arada "ve" olmayınca yanlış bir kullanım oluyor. Bu yüzden de araya "ve" koydum ama özgünlüğü bozuyorsa tekrardan düzetebilirsin) kurulması da isteniyordu. Komite, arkadaş yapısı içinde, yaşamda, kadın ve erkek arkadaşlar arasında çıkan sorunları çözüm komitesi olacaktı. Kadın ve erkek arkadaşlardan oluşması zorunlu kılınan komite önce Zeynep(Bafê) arkadaş ile Celal'den oluştu.
O zamana kadar yapı içinde, yaşamda erkek ve kadın arkadaşların arasında yaşanan sorunlar, sorunun yaşandığı yerdeki en üst kurumların yönetimleri tarafından ele alınarak çözülmeye çalışılıyordu. Yetki ve karar sahibi bu kurumlarımızın yönetimlerinin tümüne yakını erkek arkadaşlardan oluşuyordu. Yaşamda kadın ve erkek arkadaşlar arasında yaşanan sorunların çözümünde bu kurum üyelerimizin cinsiyet gerçekliklerinden dolayı alınan kararlar ve uygulamalar çoğunlukla kadın arkadaşların aleyhine, egemen cinsiyetçi karar ve uygulamalar oluyordu. Üstelik bunlar çok ağır hatta telafisi mümkün olmayan yanlış karar ve uygulamalar oluyordu. Cinsler arası yaşanan durumlarda kadını cezalandırma, erkeği görmezden gelme, hoş görme durumları içimizde yaygındı. Bölge sorumlumuz Celal'in geçmişte başından geçen bir olay bunun somut bir örneğiydi. Bir kadın arkadaşla durumları açığa çıktığında, kadın arkadaş telafisi mümkün olmayacak bir şekilde cezalandırılmış, Celal'in kendisi erkek olduğu için "Hoş görülmüştü."
Gündelik yaşamda ve savaş pratiği içinde yaşanan irili ufaklı pek çok sorunda kadın arkadaşlar, erkek arkadaşlara karşı kendi cinslerinin tarihsel yağmalanmışlığından, kapatılmışlığından ve kapatıldığı yerdeki bastırılmışlığından dolayı, tarihsel eşitsizlik ve zayıflık içindeydiler.
Erkek arkadaşlarda tarihsel olarak gerçekleşmiş(potansiyel veya örgütlü) egemenlik olgusu ile kadın arkadaşlarda tarihsel olarak örgütlü egemen erkeğin zorla yüklemesiyle oluşmuş edilgenlik olgusu, cinsler tarafından kanıksanmış ve meşruiyet kazanmıştı. Çoğu kez cislerin kendilerinin de ayrmında olmadan yaşadıkları, kendiliğinden, örtülü cins çelişkisinde(bu tarihsel eşitsizlik

koşularında) kadın arkadaşlara sürekli ve kolay kaybettiriyor, erkek arkadaşlara da sürekli ve kolay kazandırıyordu.
Özgürlük ve eşitlik komitesinin kuruluşuyla birlikte, yapı içinde kadın ve erkek arkadaşlar arasında çıkan yaşam sorunları, içinde kadın arkadaşların da üye olarak bulunduğu bir kurum tarafından ele alınarak çözülmeye çalışılacakt. Bu adım tarihsel cins çeliksisini ve düpedüz, katıksız ahlaksızlığa tekabül eden cinsler arası eşitsizliği çözüp gidermezdi ama çelişkinin nihai çözümü için bilinçli bir kararlılığın ifadesi olarak, ileri atılmış çok büyük ve kalıcı bir adımdı!
Kuruluşundan kısa bir süre sonra ben de komiteye alındım. Zeynep arkadaş, ben ve Celal özgürlük ve eşitlik komitesinin çalışmalarını birlikte yürüttük.
Üçümüz de konunun tarihsel öneminin ayrımında değildik. Özgürlük ve eşitlik komitesi üyeleri olarak, bu alandaki çalışmanın biçimini öne çıkarıyor, kendimizi bunlarla sınırlıyorduk. Biçimi de belirttiğim gibi Önderliğin talimatı doğrultusunda komiteleşme, kadın arkadaşların özgün eğitim imkanlarının örgütlenmesi vb. şeylerdi.
Bugünkü kadın ordulaşma kurumumuz YJA-STAR, 1993 güz sonunda Önderliğin talimatıyla atılan bu adım ve çabaların ürünüdür.

BOTAN EYALETİ ASKERİ KONSEY TOPLANTISI
Aralık sonunda, Botan eyaleti Askeri Konsey toplantısına katılmak üzere Cûdî'ye gittim. Cûdî'de Girê Hermo noktasında düzenlenen toplantıya, Eyalet Komutanımız Cemal(Murat Karayılan) arkadaşın yanı sıra o yakınlarda Cûdî bölge sorumluluğuna getirilen Cuma(Bilikî), Bahoz Erdal, Şerif(Goyî), Fazıl, Xebat ve Sozdar arkadaşlar ile Botan, Metin(Şuvetî) ve dönemin Eyalet Cephe Sorumlusu Sîpan(Keçel) katılmıştı.
Askeri Konsey toplantısı, bu toplantının ardından düzenlenecek olan Botan-Behdînan toplantısı ile genel değerlendirmeler ışığında, 1994 sürecine hazırlık toplantısıydı. 1994 süreci çok şiddetli geçecekti, bunu hissediyorduk. Fakat yeterince görüp anladığımız söylenemezdi.
Askeri Konsey toplantımız boyunca düşman, Cûdî'yi nerdeyse her gün vurdu. Toplantıdan sonra Gabar'a, karargaha döndüm. Toplantıda bütün bölgelerin kış boyunca en az 45 günlük eğitim devreleri açmaları kararı alınmıştı. Karargahta kış süreci eğitim devresinin düzenlemesini yaptık. Güvenliğini aldık. Eğitim programı Önderlik sahasında düzenlenmişti. Dağda ilk defa böylesine kapsamlı ve düzenli bir program çerçevesinde eğitim görülecekti. Ne var ki böyle bir programı yapıya verecek eğitimci sorunumuz vardı. Mamostemız Ozan arkadaş yoktu. Hiç okumuşluğu olmayan bölge sorumlumuz Celal'in eğitime, kafa emeğine değer verdiği yoktu.
Benim çocukluğumdan beri okumaya-eğitime büyük merakım olmakla birlikte hiç imkanım olmamıştı. Tarihinde hiçbir zaman sistemli ve sürekli okul eğitimi olmamış bir halkın çocuklarıydık. Bizim insanımız ancak bölgedeki örgütlü egemen güçlerin-devletlerin asimilasyon süreçlerine girdiklerinde, kendi kimliklerinin inkarı ve imhası temelinde sistemli ve sürekli bir okul eğitimi görmüştür.
Bölge yönetim üyelerimizden Arî'nin durumu buna tipik bir örnekti.

ARÎ
Güneyli büyük bir Kürt ailenin çocuğu olan Arî zeki biriydi. Bağdatta Baas eğitim sisteminde yıllarca dirsek çürütmüş, öyle ki, Baas partisinin altın kalem ödülünü kazanmıştı.
Bu temelde "Aydınlanmış" biri olarak, saflarda da yaşama ve mücadeleye Baas gözlüğü ile bakan Arî, çevresini ve yaşamı aydınlatmak yerine sözcüğün gerçek anlamında karartıyordu. Yaşama gözlerini açtığı Kürt aile komundan aldığı bütünlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı, anacıl geleneklere yabancılaşmış, basit ve ucuz

yaşam için hayali iktidar peşinde tanınmaz hale gelmişti. Örgütlü egemen erkek Arap Baas zihniyeti ile zehirlenen Arî, herhangi bir subjektif niyeti olmadan, objektif olarak bizim yaşamımıza karışarak, ortamı ve ilişkileri zehirliyordu. Dili pabuç gibi uzun, çenesi düşük, ağzı laf yapan Arî, tipik bir Bağdat uleması gibi fetva üslubuyla konuşuyordu. Arî böyle konuşmaya başladığında, bütün arkadaş yapısı olarak, elimizde olmadan tırş oluyorduk. Arî konuşmaya başladığında, insanın önce ruhu kamaşıyor, konuşma ilerledikçe konunun içeriğine göre sıkıntıya girip daralıyor, tepkileniyorduk.
Yapı tarafından dikkate alınmayan Arî, Bağdat'ta zehirlenmişti. İçindeki zehirin panzehiri Önderlik ideolojisiydi. Fakat Arî kendinden o kadar emin ve razıydı ki. Herkesi ve her şeyi küçümsüyor, hepimize tepeden bakıyordu. Okumuş bir "Aydın" olarak her şeyin en iyisine layık olduğuna inanan Arî'ye, sabitken bir taht, hareket halindeyken de bir tahtırevan gerekiyordu. Fakat biz onun hakkını yiyerek ona bunu vermiyorduk.
Mamoste Ozan arkadaşı arıyorduk. Arî'nin eline kalınca onun kıymetini daha iyi anladık.
Arî, Önderlik sahasından Zagros eyaletine bölge komutanı olarak geldi. Buradan Botan'a çekildi. Ozan arkadaşın yerine Gabar bölge yürütmesine, Celal'in yardımcılığına getirildi. Gabar yapısı Arî'yi kabul etmedi. Pratiksiz kaldı. Kendisinden rapor istendi. Görevden alındı. 1995 PKK 5. Kongresi'ne katıldı. Kongrede güneye özgü bir örgütlenmeye(PAK) gitme kararı alındı. Bu örgütlenmenin başına getirilen Arî merkeze seçildi. PKK Başur sorumlusu olarak Garê'ye gitti.
1996'da burada da soruştumalık oldu. Yeniden Botan'a çekildi. Garisa sorumlusu oldu. Garisa'daki sapırsaçma duruşu ve davranışlarıyla Cemal arkadaşın bile sabrını taşıran Arî, Garisa bölge gücünü eylemsiz durumda bırakarak tasfiye etmekten tutuklandı. Önderlik tarafından bir şans daha verilen Arî, soruşturmalık olarak benim yanıma verildi. Soruşturma koşullarında raporunu yazan Arî'yi bu koşullarda 6. Kongre'ye götürdük.
Arî kongrede yedek merkez üyeliğine seçildi. Kısa bir süre sonra 2000'de gerçekleşen 7. Kongre'de merkez üyeliğine seçildi. Ermenistan'a görevli yollandı. Burada Arî saflardan kaçtı.

KIŞ SÜRECİ.
Askeri Konsey toplantısından sonra Cûdî bölgesindeki çalışmalarını tamamlayan Cemal arkadaş Gabar'a geldi. Burada çalışmalarını tamamlayıp ayrılırken bana: "Senin Botan-Behdînan konferansına katılmayacağın, burada, bölgede kalacağın söylendi. Konferans sürecinde gerekli tedbirlerinizi alın. Konfererans delegelerinizi belirlerken bu tedbirleri dikkate alın." dedi.
Cemal arkadaşın uyarıları ışığında belirlediğimiz delegelerimiz Botan-Behdînan konferansına katılmak üzere Güney'e geçtiler. Ben Gabar'da gücün başında kaldım. Bölge karargahımız Spîvyan'daydı.
Çiyayê Bizina'yı üç bölükle bir cephe yaptım. Fındık tarafını 4 bölükle bir cephe olarak düzenledim. Spîvyan ve Çirav hattında üçüncü cephe olarak karargah gücümüzle Çirav'ın iki bölük gücü vardı.
Eğitim devremiz sürüyordu. Ayrıca her gücümüz kendi içinde belirlenmiş eğitimini sürdürüyordu. Fakat devre eğitiminde de güçlerin kendi içlerindeki eğitmlerde de yeterli derinlik ve verimlilik sağlanamıyor, yüzeysel kalınıyordu.
Kadın arkadaşlar 150 kişilik bir güçle kadın ordulaşmasına hazırlık çalışmalarını TepêXwirsêde'de sürdürüyorlardı.

ALMAN ARKADAŞLAR
Cemal arkadaş, Gabarda 94 sürecine hazırlık niteliğinde kapsamlı bir toplantı yaptı. Arkadaş, Gabar'dan ayrıldıktan hemen sonra bizim yanımıza, Gabar'a 3

Alman arkadaş yolladı. Bunlar: Haki, Çiya ve Çektar arkadaşlardı. Bana da cihazda:
“Arkadaşlar serbesttir. Ortamı ve çevreyi gezip dolaşsınlar.” dedi.
Cûdî’den tanıdığım Salman arkadaş gerillaya Avrupadan katılmıştı. Almanca biliyordu. Alman arkadaşlar Gabar’a yanımıza gelince Salman arkadaşı çağırdım. Bize tercümanlık yaptı.
Her bakımdan anlamlı ve son derece değerli katılımlardı. Kış boyu bizimle Gabar’da kalan bu Alman arkadaşlardan Çiya arkadaş 1996 sürecinde bir çatışmada baldırından aldığı şarampnel parçasıyla bacağının birini tümüyle yitirdi. Mücadele kararlılığından ve azminden hiçbir şey yitirmeyen Çiya arkadaş, özgürlük hareketimizin gazisi olarak döndüğü ülkesi Almanya’da dış ilişkiler ve Önderlik kurumumuzda mücadelesini sürdürüyor.
Haki ve Çekdar arkadaşlar 1994 sürecinde ülkelerine döndüler.
Botan-Behdînan konferansı sürerken şubat sonunda düşman, Fındık tarafından kalabalık bir güçle 20 Şubat’ta başlayan ve 9 gün süren kapsamlı bir operasyona çıktı. Bölge milislerimizin de yoğun katılımıyla, kayıp vermeden düşmanı arzide darbeledik.

KONFERANS SONUÇLARI
Botan-Behdînan konferansında, bölge yönetimlerinde yeni düzenlemeler yapılmıştı. Buna göre:
Gabar bölge sorumluluğundan alınan Celal, Heftanîn bölge sorumluluğuna verilmişti. Celal’den boşalan Gabar bölge sorumluluğuna Xebat arkadaş getirilmişti. Garisa bölge sorumluluğu Halil(Hezi) arkadaşa; Kaşura bölge sorumluluğu Behzat arkadaşa; Bêşebap Bölge sorumluluğu da Bahoz Erdal arkadaşa verilmişti.
Cuma(Bilikî) arkadaş Cûdî, Sinan(Sor) arkadaş Mawa sorumluluklarında kalmışlardı. Cemal arkadaşın komutasındaki Anakarargah yine Besta’daydı.
Celal’den görevi devralan yeni bölge sorumlumuz Xebat arkadaş konferans sonuçlarının aktarımını yaptı. Yürütme toplantımızda konferans kararlarını Gabar’la ilgili boyutlarıyla daha detaylı ele aldık.
Botan-Behdînan konferansında, düşmanın baharda kapsamlı bir saldırıya geçeceği tespiti yapılmış, buna karşın savaş kararlılığı somut karar düzeyinde ifade olunarak her bölgenin kendi tedbirlerini alması istenmişti.
Düşmanın yöneliminde hızlı hareket edebilmek için, Gabar’da yığılan gücümüzün bir bölümünü Zagros’a aktardık. Yine konferans çerçevesinde bir bölük gücümüz Piling(Kîçî) arkadaşın komutasında Garzan eyaletimize gitti.
Konferansta her bölgenin kendi konferansını yapması karara bağlanmıştı. Zagros’a ve Garzan’a verdiğimiz güçlere rağmen, Gabar’da hala binin üzerinde gücümüz vardı.Yeni bölge sorumlumuz Xebat arkadaşa:
“Gücümüz hala çok yoğun, cephanemiz çok az. Örgütlenme, arazide konumlanma ve teknik donanım sorunlarımız var. Tedbir almamız gerekiyor.” dedim. Xebat arkadaş:
“Konferans kararı gereği önce bölge konferansımızı yapmamız gerekiyor. Bu sorunları da orada ele alırız.” dedi. Xebat arkadaş parti kararlarını her koşulda titizlikle uygulardı.

SİVİL HALKA SALDIRI
1994 Mart sonuydu. Gabar’da bölge konferansının hazırlıklarına giriştik. Biz konferas hazırlılarını sürdürürken, 26 Mart günü gündüz öğleden sonra, saat 2-3 sularında bir helikopter Gabar semalarında yarım saat kadar tur attı.
Dürbünle izlediğimiz helikopter köylerin üzerinde tur atıyordu. Biz bunun nedenini anlamaya çalışırken, gözden yiten helikopterin hemen ardından üzerimizde uçaklar göründü. Önceden belirlenen hedeflerine dalış yapan uçaklar, Gabar’ın

Şirnex yamaçlarında kurulu Giver ile Bêsûkê köylerini vurup gittiler. Tamamen silahsız ve savunmasız masum insanlara yönelik bu saldırıda, Giver'de 34, Bêsûkê'de 16 sivil katledildi. Kırka yakın sivil de yaralandı.
Aynı gün uçaklar, Cûdî'de Şax köyünü, Uludere'de Şirişköyünü vurmuşlardı. Şax köyünde beş masum sivil ölmüştü. 1993 yılının mart ayının 26'sında Gabar'da Giver ve Bêsûkê, Cûdî'de Şax ve Uludere'de Şiriş köylerinin gün ortasında alenen vurulması, düşmanın "Alan tutma konseptinin" önceliği olan Botan kırsalını boşaltma, insansızlaştırma uygulamasının başlangıcıydı.
Gabar, Cûdî ve Uludere'deki Giver, Bêsûkê, Şax ve Şiriş köylerinin gün içinde uçaklarla vurulmasından hemen sonra, bölgenin genelinde halk köylerini terk ederek araziye çıkmaya başladı. Gabar'da, bütün halk bizim denetimimizdeki Spîvyan köyü ve çevresinde toplandı. Milisler ve halktan eli silah tutan herkes silahlıydı. Gabar'ın ortasında gerilla, milis ve halktan silahlı güçlerimizle düşman birlikleri arasında bir hafta boyunca süren kıyasıya amansız bir savaş yaşandı. Yetki bende olsa da bu amansız savaşın starı Komutan Ahmet Rapo arkadaştı! Onun gözüpek, dirayetli girişimleriyle karşımızda tutunamayan düşmanın kalabalık güçleri, düzensiz halde kaçarak geri çekildiler. Ahmet Rapo arkadaşın maharetiyle bozguna uğrayan düşman, yine Ahmet Rapo arkadadaşın komutasındaki gücümüzün tuttuğu Fındık hattında, Dulopkê mıntıkasında kuşatıldı. Özellikle buradaki çatışmalarda düşman çok büyük kayıplar verdi. Gerilla ve halk karşısında tutunamayan namert düşman, Dicle suyunun karşı kıyısına mevzilenen tanklarıyla, Gabar eteğinde kurulu Keraşa köyünü vurdu. Keraşa'da sivil halktan üç kişi öldü, dokuz kişi de yaralandı.
Yedi Nisan günü, sabah erken saatlerde düşman, Xwirsê köyünü havadan kazan bombasıyla vurdu. Xwirsê köyünün vurulmasının ardından, gün içinde Gabar'ın(Korucu köyleri dışında) bütün köyleri, uçaklar, helikopterler, tank ve toplarla vurulmaya başlandı.
Düşman, karadan girip tutunamadığı Gabar'ı ileri savaş tekniğiyle vuruyordu. Düşmanın bu saldırısı gerilla için kalıcı hiçbir anlam ifade etmezdi. Fakat sivil halk için durum çak farklı ve taşınamayacak kadar ağırdı. Özellikle çocuklar ve onlarla olmak zorunda olan anneleri, yaşlılar, hastalar vardı. Halkı savunmak için hiçbir hazırlığımız olmadığı gibi, düşmanın bu kadar namert ve alçakça bir saldırıda bulunabileceği aklımızdan bile geçmemişti.
Cemal arkadaş bütün bölge yönetimlerine verdiği bir talimatla, köylerini terk eden halkın ikna edilerek durdurulmasını istedi. Cemal arkadaşın talimatı üzerine, köyleri dolaşarak halkı köylerinde kalmaya, yerlerini yurtlarını terk etmemeleri için iknaya çalıştık. Halka:
"Köyünüzde kalın! Sizi koruyacağız!" diyorduk. Halk da:
"Nasıl?" diye soruyordu.
Halkın bu son derece haklı ve mantıklı somut sorusuna verebileceğimiz somut bir yanıtımız yoktu. Çünkü bunu biz de bilmiyorduk.
Bunun yerine halka:
"Düşman da bunu, alanın boşaltımasını istiyor! Gidiş ihanet olur!" diyorduk. Sınırlı gidişler olsa da, halk çoğunlukla gitmedi kaldı.
Düşmanın halka aleni saldırması ve halkın alanı terk etmeye başlaması gibi olağanüstü durumlarda biz, Botan-Behdînan konferansında alınan karar doğrultusunda, bölge konferansımızın hazırlıklarına yoğunlaşıyorduk. Xebat arkadaşa:
"Heval, düşman havadan sivilleri vururken bir yandan da alana yoğun yığınak yapıyor. Bu koşullarda konferans fazla anlamlı değil. Yürütme olarak gerekli kararları alalım, tedbirleri geliştirelim." dedim.
Xebat arkadaş:
"Hayır! Örgüt kararıdır. Konferansı erteleyemeyiz, yapmak zorundayız." dedi.

Daha önce de belirttiğim gibi, Xebat arkadaş örgüt kararları ve örğüt işlerliği konusunda çok titizdi. Xebat arkadaş için örgüt kararı söz konusu olduğunda akan sular dururdu!
Bu durumda bölge konferansımıza yoğunlaştık. Hazırlıkları tamamladık, konferansı başlattık. Biz konferanstayken düşman saldırdı. Uçaklar Gabar'da gün boyu nerdeyse bize göz açtırmadan vurdu. Hemen ardından Çiyayê Bizina, Çiyayê Findik, TRT Tepesi, Çêlê Sor, Mişarê hatlarından, önceden planlanmış kapsamlı bir operasyonla saldırdığında biz konferanstaydık.
Konferansı hemen dağıttık. Çoğunluğu yönetim ve komuta kademesinde olan delegeler yerlerine gittiler. Bu koşulda toparlanabildiğimiz ölçüde düşmanın operasyon güçlerinin önünü keserek çatışmaya girdik.
Bütün hatlarda çatışmalar yoğunlaşarak sürerken, bir uçak Zivinga Hecî Eliyan köyüne dalış yaptı. Dalış anındayken arkadaşların vurduğu uçak düştü. Düşüş sırasında otomatik koltuklarından fırlayan iki pilot, açılan paraşütlerinin ucunda, havada süzülerek yere inmeye başladılar. Atış menzilimizin dışında kalan pilotları inecekleri yerde yakalayıp esir almak için Sinan arkadaş ile yerden peşlerine düştük. Fakat bir helikopter, pilotlar daha havadayken onları korumaya başladı. İndikleri yerden alıp götürdü.
Çatışmaların ikinci günü Önderlik, Cemal arkadaşın cihaz tekmilini aldı. Cemal arkadaş, Önderliğe tekmilinde, bizim kendisine verdiğimiz somut durum tekmilini aktararak Gabar'da çatışmaların başladığını, düşmanın eyalete kapsamlı bir yönelim içinde olduğunu söyledi. Önderlik, Xebat arkadaştan da bilgi istedi.
Genel koordine için, Gabar'ın ortasında, karargaha yakın Baziye tepesine çıkmıştım. Buradan koordine ettiğim düşmanla çatışma içindeki birliklerimizin komutanlarından gelen bilgileri yan yana koyduğumda, çatışmanın daha ikinci gününde tamamen farklı bir durumla karşı karşıya oldğumuz anlaşılıyordu. Düşmanın bu yönelimi, 1993'te ateşkes sürecinin ardından yaz ve güz sürecinde peş peşe düzenlediği operasyonlarından tamamen farklıydı.
Düşman bu defa bütün imkanlarıyla topyekün bir imha için, topyekün bir saldırı başlatmıştı. Uzun süreli olduğu görülen saldırı, Gabar bölgesiyle sınırlı değildi, bütün eyalete, gerillaya ve halka yönelikti.
Bu gerçeği anlayınca, o koşullarda alabileceğimiz tedbirleri almaya giriştik. Xebat arkadaş karargahtaki ağır güçlerimizle, kadın ordulaşması için hazırlık devresinde olan kadın arkadaşları Çirav'a götürdü. Koordine olarak ben operasyon içinde kaldım.
Konferansta yapılan düzenlemelerle, Gabar'a bizim yanımıza gelen Ahmet Rapo arkadaşın komutasındaki bir takım gücümüz, Fındık hattını tutmuştu. Bu hatta çatışma ilk andan beri kıyasıya sürüyordu. Düşman, Fındık hattında, silahların patladığı ilk yerde çakılıp kalmıştı. Yeniden diriliş için atılım Komutanımız Egîd arkadaşın Rapo'su ne yapacağını bilirdi!
Pale arkadaşın komutasında bir takım gücümüz Mişarê hattındaydı. Pale arkadaşa: "İnsiyatif senin, serbestsin! Nasıl uygunsa öyle hareket et!" dedim. Düşmanın saldırı hatlarına karşı direnen öteki takımlarımıza da insiyatif verdim. Belirttiğim hatlardan çok kalabalık güçlerle saldırıya geçen düşman, havadan ve yerden yoğun teknik kullanıyordu. Böyle bir durumda, koordine olarak benim insiyatifimle düzenli cephe tarzı içinde hareket etmeleri güçlerimizi felakete götürürdü. Genel durumundan ve gelişmelerden beni düzenli bilgilendirmek kaydıyla kendi koşullarına göre serbest hareket etmeleri en doğrusuydu.
Koordine için bulunduğum Baziya tepesinin kuşbakışı bin metre ötesinde yükselen Gabar'ın en strajejk tepesi Çêlê Sor'u, Serdem arkadaşın komutasında bir takım gücümüz tutmuştu. Bütün Gabar'a hakim stratejik konumundan dolayı düşman Çêlê Sor'a ısrarla, adeta üzerimize çullanarak saldırıyordu. Bu yüzden, ben de kuş uçuşu bin metre ötemde yükselen Çêlê Sor'daki çatışmayı dürbünle aralıksız ve dikkatle izleyerek tepedeki gücümüzü anı anına koordine ediyordum.

AMEDLİ FELAT ARKADAŞ

Düşman daha ilk günden kalabalık bir güçle yüklendiği Çêlê Sor'da, ikinci gün akşama kadar sonuç alamadığı gibi, ilk gün çatışmanın başladığı yerden, sığındığı siperlerden ileriye bütün çabalarına rağmen çıkamamıştı. Serdem arkadaşın komutasındaki bir takımlık gücümüz gerçekten büyük bir direniş gösteriyordu. Çêlê Sor'daki direnişin bayraktarı, burada direnen gücümüzün biksicisi Ame'li Felat arkadaştı. Çêlê Sor'da düşman gücü, arkadaşların direniş mevzilerine 600 metre mesafede pısmış kalmıştı. Takımın biksicisi Amedli Felat arkadaşı, biksinin başında çatışırken ya da biksisini düşmanın saldırı ve sızma hatlarına göre, bir yerden bir yere taşırken dürbünle çok yakından bütün ayrıntılarıyla görüp izliyordum. Felat arkadaş biksisini öyle bir ustalık ve ahengle kullanıyordu ki, bir mevziden ötekine taşırken ya da ayaklarının üzerine durduğu yerde biksisi, Felat arkadaşın vücudunun doğal bir uzantısı, bir uzvu gibiydi. Düşman saldırıya kalkıştığı veya sızmaya giriştiği anda, Felat arkadaş biksisini yılların ustası bir tırpancının ot biçerken tırpanını kullandığı ahengle kullanıyordu. Ve düşman her hamlesinde, her kalkışmasında Felat arkadaşın biksisiyle ot gibi biçiliyordu.

Düşman karadan iki gün boyunca bütün hatlarıyla yüklenmesine rağmen sonuç alamayınca, üçüncü günün sabahı önce uçaklarla saldırdı. Uçakların bombardımanından sonra iki helikopter geldi. Arkadaşların mevzilendikleri hattı helikopterler çok yakın mesafeden nokta vuruşlarıyla bombaladılar. Helikopterlerin hemen arkadasından Çêlê Sor'a obüs ve havan mermileri yağmaya başladı. Bütün bu olanları Baziya tepesindeki koordine noktasından, bin metre mesafeden, hiç birşey yapamamanın verdiği öfke ve hırs içinde dürbünle izledim.

Saatlerce süren cehennem ateşi altında arkadaşlar için duyduğum kaygı, bu kadar yakından ayrıntılarıyla gördüğüm cehennem gerçekliği karşısında elimde olmadan zihnimde kesin kanıya dönüştü. Obüs ve havan sağanağı sürererken kendi kendime:

"Bitti. Hepsi şehîd..." dedim.

Bir süre sonra obüs ve havanlar da sustu. Dürbünle tarifsiz bir hüzün içinde Çêlê Sor'a, arkadaşların mevzilendiği direniş hattına baktım. Yoğun bombardımandan arazinin şekli şemali bozulmuştu, görüntüsü değişmişti. Arkadaşların bu cehennem koşullarından sağ çıkacaklarını ummak fazla iyimserlikten öte düpedüz hayal olurdu. Dürbünle izlediğim manzara karşısında içim burkularak kahrolurken, cihaza çıkan takım komutanı Serdem arkadaş:

"İki kayıbımız var heval Cafer. Başka iyiyiz." diyerek tekmilini verdi. Kulaklarıma inananmadığımdan boş bulunup:

"Sen misin Serdem arkadaş?" diye sordum.

"Doğrudur heval, benim!" dedi.

Saatlerce süren cehennem ateşi altında, iki şehîd veren gücümüz toparlanarak Çêlê Sor hattında düşmana karşı yeniden mevzilenmişti. Dürbünle onları aradım. Çoğunu mevzilerinde gördüm. Amedli Felat arkadaş da biksisiyle, orada yoğun bombardımanın yarattığı bir çukurdan oluşan yeni mevzisindeydi. Düşman birliği, bombardıman boyunca çekildiği menzil dışı kademeden geri gelerek, koordinesinin talimatlarıyla saldırıya geçti. Cihazdan izlediğim düşmanın saldırısını Serdem aradaşa cihazla ilettim. Düşman birliği, saatlerce süren bombardıman altında ezildiğini sandığı arkadaşlar tarafından vuruldu. Özellikle Felat arkadaşın biksisiyle biçilen düşman birliği yine aynı yerde 600 metre mesafede çöktü kaldı. Düşman koordinesinin cihazdan düzenli olarak dinlediğim saldırı talimatları sonuç vermedi.

Çêlê Sor'u düşürmek için yaptığı her hamlede, özellikle Felat arkadaşın biksisiyle her hareketi anında biçilen düşman birliği üç gün önceki yerinden öteye geçemedi. Düşman, stratejik konumundan dolayı Çêlê Sor'u ele geçirmeye

kararlıydı. Düşmanın Çêlê Sor'u ele geçirme kararlılığı da operasyonun kapsamlı ve uzun süreli olduğunun başka bir göstergesiydi. Üçüncü gün öğleden sonra geç saatlerdi. Serdem arkadaşın komutasında arkadaşlar Çêlê Sor'da gerçekten örnek bir direniş göstermişlerdi. Düşman Çêlê Sor'u almakta kararlıydı. Bu koşullarda bizim Çêlê Sor'u savunmamız mümkün olmadığı gibi gerekli de değildi. Hava kararınca arkadaşların çekilmeleri gerekirdi. Öteki çatışma hatlarından aldığım tekmil sonuçlarıyla genel durumu değerlendirme ve bazı kararlara ulaşma çabası içinde Çêlê Sor'dan çekilme kararı da kafamda netleşti.
Karşımızdaki bir operasyon gücü değildi. Ordu bütün varını yoğunu ortaya koyarak Gabar'a girmiş, üzerimize geliyordu. Çêlê Sor ya da başka bir noktada böyle bir güçle düzenli mevzi savaşına giremezdik. Arkadaşlara geri çekilmeleri için talimat verdim. Ne var ki öğleden sonra geç saatlerde düşman sabahki obüs, uçak, helikopter ve havan saldırılarnı tekrarladı. Uçaklar kazan ve füzelerini Çêlê Sor'daki arkadaşların üzerine boşaltıp çekildikleri anda, henüz helikopterler yönelmeden Takım Komutanı Serdem arkadaş cihazdan Şiyar arkadaşın şehîd düştüğü bilgisini verdi. Hemen ardından yeniden arayan Serdem arkadaş verdiği yeni bir bilgiyle Şiyar arkadaşın şehîd düşmediğini, hayatta olduğunu bildirdi ve durumu izah etti.
Bombardıman sırasında tepede kazan ve füzelerle hallaç pamuğu gibi yerden kalkıp inen toprağın altında kalan Şiyar arkadaşı, arkadaşlar bir an şehîd düştü sanmışlar. Sonra toprağın yüzeyinde mekap ayakkabısının tabanının kırpırdadığını görünce, Şiyar arkadaşın yerini tespit ederek onu toprağın içinden sağ çıkarmışlar.
Bu sevindirici haberin ardından helikopterler vurmaya başladı. Onlar çekildikten sonra obüs ve havan mermileri yağdı. Obüs ve havan vuruşları kesildiğinde düşman Çêlê Sor'un üzerine sis bombaları attı. Sis bütün tepeyi kefen gibi sardı.
Bu sırada yeniden arayan Serdem arkadaş, Çêlê Sor'dan çekilmeden önce son tekmilini verirken:
"Dört arkadaş şehîd" dedi. Şehîd düşen arkadaşlardan birisi takımın biksicisi Amedli Felat arkadaştı. Çêlê Sor'da şehîd düşen öteki altı arkadaşın isimlerini tekmilleri bana verildiği halde anımsayamıyorum... Neredeyse aralıksız denilecek kadar peş peşe o kadar çok şehadet yaşandı ki... Bir de arkadaşların çoğunluğu yeni katılımdı. Bire bir tanışıp görüştüğümüz arkadaş sayısı sınırlıydı.
Amedli Felat arkadaşı, kuş uçuşu bin metre mesafeden dürbünle izlediğim hayranlık uyandırıcı direnişinden dolayı anımsıyorum, yaşadıkça da unutamam! Arkadaşlar yoğun sis içinde çekilirken üçgün boyunca bir noktada çakılı kalan düşman birliği Çêlê Sor'a çıktı.

YENİ DURUM
Akşam, Xebat arkadaş Çirav'dan geldi. Mawa sorumlusu olarak yürütmede yer alan Sinan arkadaşı da çağırdık. Düzenlediğimiz yürütme toplantısında gelişmeleri ele alarak durumu değerlendirdik.
Çatışma noktalarından üç gün boyunca aldığım tekmil sonuçlarını, değerlendirmeleri arkadaşlara sundum. Sinan arkadaş da genel izlenimlerini ve değerlendirmelerini sundu.
Xebat arkadaş:
"Savaşalım!" dedi.
Ben katılmadım. Sinan arkadaş da, yeni bir durumla karşı karşıya olduğumuzu belirterek, Xebat arkadaşa katılmadı.
Spîvyan'daki karargahımız dört bir yandan kuşatma altına alınmıştı. Bölgede düşmanın içinde kalan güçlerimizden aldığımız tekmil sonuçları alışılagelmiş klasik bir operasyondan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Düşmanın daha hazırlık sürecinde, önceden görüp tedbir almamız gereken bu durumu, fiilen karşı karşıya kaldığımızda bile görüp anlamakta zorlanıyorduk.

Karargahtaki ağır güçlerimizi ve kadın ordulaşması için hazırlık eğitiminde olan kadın arkadaşları bölgeden çıkarmış olsak da, Gabar'da gücümüz hala kalabalıktı. Gabar'a çıkarma yapan bu kadar kalabalık düşman gücü ve ileri tekniği karşısında mevzi çatışmalarına giremezdik. Çêlê Sor'da yaşadığımız deney bunun bedelini açıkca göstermişti. Gerilladan çok düzenli orduya öykünmenin ürünü olan askeri sistemimizle düşmana karşı duramazdık.
Düşmanın her operasyonunda, operasyon içinde koordine olarak kaldığım için, bizim için hayati önem arz eden bu durumu yaşayarak görüyordum. Üstlerim olan bölge sorumlusu arkadaşlar ile doğrudan pratiğe girmeden yönetim ve idari işlerle uğraşan arkadaşlar, soyut kurumlaşma, sistem kurma didaktiği içinde durumu tam göremiyorlardı
O geceki yürütme toplantımızda Sinan arkadaş ile bir olup Xebat arkadaşı Gabar'da genel bir savaş fikrinden caydırmayı başardık. Toplantıda güçlerimizin kendilerini koruma kararını aldık. Ben de koordine olarak bütün güçlerimize kendilerini koruma talimatını verdim.
Karşılaştığımız yeni durumun en belirgin özelliği, düşmanın Gabar'a "Çıkarma" kapsamında yüklenmesiyle sınırlı değildi. Düşman, bu defa bize saldırmadan evvel havadan halka saldırmıştı. Düşmannın Gabar, Cûdî ve Uludere'deki köylerde sivil halka düzenlediği hava saldırılarının sonunda, Gabar'da, içinde yerleşik karakol bulunan birkaç köy dışında bütün köyler boşalmıştı. Köylerini terk eden halk arazide kalıyor ve bizim elimize bakıyor, bizden kendilerini korumamızı bekliyordu.
Cemal arkadaşın talimatıyla onlara: "Köylerinizde kalın! Sizi koruyacağız" sözünü vermiştik. Xebat arkadaşın ön gördüğü gibi düşman ile Gabar'ın içinde bir çatışmaya girişsek önce halk arada kalarak ezilecekti.
Üç gün boyunca arkadaşlar düşmanla karşı karşıya geldikleri her yerde göğüs göğse çatışmışlardı. Köylerini terk edip araziye çıkmış halk ile birlikte bu tarz bir çatışmayı yaygın olarak sürdüremezdik. Üç günlük çatışmalarda 8 arkadaş şehîd düşmüştü. Düşman kayıplarını göstermese de ölü sayısı çok yüksekti. Bir de uçağını kaybetmişti.
Halkı köylerinde koruma gücümüz ve imkanımız yoktu. Zaten köylerine inmeyen, arazide kalan halktan deşifre olan milislerimizle bazı yurtseverlerimizi yanımıza aldık. Bir bölüm kitleyi Cizre'ye yolladık.
Dördüncü gün, Pale arkadaşın komutasında bir takım gücümüzü Gabar'ın içinde bırakarak halkla birlikte bütün gücümüzü Çirav'a çektik.
İleri teknikle donanıp desteklenen on binlerce nicelik gücüyle Gabar'ı işgal eden düşman, bir hafa içinde Gabar'ın bütün stratejik noktalarına yerleşti. Daha önce 92-93 sürecinde terk ettiği altı noktaya tabur düzeyinde kalıcı olarak yeniden konumlandı.

CEMAL ARKADAŞLA BULUŞMA
Çirav'da Cemal arkadaşa tekmilimizi verdik.
Burada 600 kişinin üzerinde gücümüz vardı. Olağan süreçlerde bile(Sanırım "Olağnüstü" denilmek istenmiş. Ya da "Olağan" denilmek istenmişse "Bile" kelimesi silinmeli) yüz-yüz elli kişilik bir güç bulundurduğumuz Çirav için bu sayı çok yüksekti. Üstelik bu güç atıldı. Yiğit, gözükara, canfeda fakat deneyimsiz; Önderliğin ısrarla istediği gerilla tarzı ve taktiğinden yoksun bir güçtü. Lojistik, özellikle cephane sorunumuzu bile bölge konferansından sonra çözelim demiştik. Gabar'a çıkarma yapan düşman orada kalmayacak, Gabar'daki yığınağına dayanarak bütün eyalete yönelecekti. Önündeki ilk hedefi de Çirav'dı. Yoğun tekniğiyle yüklediğinde, bu kadar kalabalık bir güçle Çirav'da ezilirdik! Gücü dağıtmak gerekiyordu. Garzan'a bir bölük daha çıkardık. Bestler'e bir bölük yolladık. Mişarê'ye bir takım yolladık. Mêrdîn gücünü ayırdık.

Gabar’da üstlenmesini tamamlayan düşman bir hafta sonra Çirav’a saldırdı. Saldırı çok kapsamlı ve yoğundu. Çêlê Sor’daki uçak, kobra, obüs, havan saldırı sisteminin dört beş katı yoğunluğunda bir saldırıyla bu defa Çirav cehenneme döndü.
Cemal arkadaşı cihazla bilgilendirdim. Tekmilimizi alınca, Cemal arkadaş:
“Çirav’da kalın! Gabar’ın içine girin!” talimatını verdi.
Cemal arkadaşın bu talimatı düşmanın yarattığı “Yeni durum”da uygulanabilir gerçekçi bir talimattı ama biz buna hazır degildik.
Eğer Önderliğin ısrarla istediği gibi önceden hazırlanmış, zihinsel ve lojistik açıdan donanımlı küçük ve hızlı, deneyim sahibi gerilla birimleri-timleri olsaydık, Cemal arkadaşın bu talimatını uygulardık. Düşman da Gabar’da neye uğradığını bilemez, cin çarpmışa dönerdi.
Ne var ki, ifade etmeye çalıştığım güçle Çirav’da kalıp Gabar’a girersek yok olurduk.
Gücümüzün gerçekliği belirttiğim gibiydi. Bu nitelikte bir güçle Çirav’da kalarak Gabar’a girmeye çalışmak gücün tümünü ezdirmek, intihar etmek olurdu.
Konumu ve görevi gereği Cemal arkadaş böyle bir sonucun hesabını da bizden sorardı. Bunun hesabı sorulsa da verilemezdi.
Cemal arkadaşın talimatına uymamanın da bir bedeli vardı. Fakat ne kadar ağır olursa olsun, bunun bedeli Gabar bölge gücünün koordinesi olarak benimle sınırlı kalırdı. Ben bu bedeli ödeyebilirdim.
Gece, bütün güce Garisa’ya çekilme talimatı verdim. Sabaha karşı Cemal arkadaşa tekmilimi vererek Garisa’da olduğumuzu bildirdim. Son derece öfkelenen Cemal arkadaş:
“Ben sizinle konuşmuyorum! Nereye isterseniz gidin!” dedi.
PKK 10. Kongresi’ndeki eleştiri-özeleştiri platformunda Abbas arkadaşın ciddi bir eleştiriyle önüne koyarak kendisine güç verdiği gibi, Cemal arkadaşın daraldığında küsüveren, böyle bir yanı vardı.
Örgütsel işlerlik açısından, üstelik fiili savaş durumunda, en üstümüz olarak talimatına uymayan bendim. Bu yüzden istese öfkesini üstüme kusarak beni kahredebilirdi. Bu vb. durumlarda Cemal arkadaşın kahrı kendineydi. Kendi kendine:
“Hmm… öyle ha!” diyerek küser, bir süre konuşmazdı.
Cemal arkadaşın kendisine özgü bir “Kişilik açmazı” gibi görünen bu durum aslında toplum olarak bizim yaşamakta olduğumuz tarihsel açmazlarımızın Cemal arkadaştaki yansımasıydı. Halk ve hareket gerçekliğimizin sorunları o kadar karmaşık, durumlar o kadar ağırdı ki… Örgüt hukuku, soyut ve doğmatik bir zihniyetle işletilse herkes ve her şey bir anda biterdi.
Örgütlü egemen zihniyetin ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam sisteminin bilinen, uygulana gelen esasa ilişkin hiçbir ilkesi, ölçüsü, tarzı, yöntemi bize göre ve bize uygun değildi.
Kaynağa dönüşün bu ilk atılım evresinde, egemen zeminden bakıldığında böylesine anlaşılmaz ve tuhaf durumlar oluyordu.
Oysa ortada tuhaf olan hiçbir şey yoktu…
İlk öfkesi yatışan Cemal arkadaş bizi yanına çağırdı. Cemal arkadaşla Hot köyünün yamacında ormanın içinde bir noktada buluştuk.
Ben, Xebat arkadaş, Arî ve bölük komutanlarımız hep birlikte Cemal arkadaşın karşısındaydık. Bizi hiçbir şey olmamış gibi karşılayan Cemal arkadaş:
“Hoşgeldiniz.” dedi.
Noktada yanmakta olan ateşin çevresinde toplandığımızda, Cemal arkadaş:
“Sizleri eleştirecektik. Fakat moraliniz iyi değil.” dedi.
Moralimiz gerçekten iyi değildi.
“Şimdi bir planınız var mı? Ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu. Ben:
“Var heval!” dedim. Bana:

“Nedir?” diye sordu. Ben de:
“Ben bir bölük(35 kişi) güç alıp yarın gidiyorum!” dedim. Cemal arkadaş:
“Nereye?” diye sordu. İzah ederek yanıt verdim:
“Bir bölükle ben Mişarê’ye geçeyim. İki bölük de Cûdî’ye geçsin. Mişarê-Çiyayê Eynê ve Cûdî-Çiyayê Bizina hatlarından düşmanı vurup Gabar’a girelim.” dedim.
Ben bunları söyleyince, Cemal arkadaşın, başında oturduğumuz ateşin yalımlarıyla aydınlanan yüzü güldü.
“Olur! Yarın gel üzerinde konuaşalım.” dedi.
Geldiğimizden beri yaşanan kurşun gibi ağır atmosfer dağıldı. Ortam biraz yumuşadı, buna rağmen başka konuşan arkadaş olmadı. Cemal arkadaş da başka soru sormadı. Başka bir konuşma kapısı açmanın ne yeri ne de sırasıydı şimdi. Böyle bir konuda ve durumda kimsenin ağzını bıçak açmazdı orada.
Ertesi gün Cemal arkadaş bütün güce yaptığı bir toplantıda, hepimize büyük moral veren, öylesine duygusal ve o kadar sarsıcı bir konuşma yaptı ki… Ben bu toplantıdan hemen sonra, gece kendisine belirttiğim gibi bir bölük gücü alarak yola çıktım. Normalde toplantıdan sonra Cemal arkadaşın yanına gitmem gerekiyordu. Yolda cihazdan arkadaşlar çağrı yaptılar, ben:
“Yoldayız heval” dedim.
Cihazdaki muhabereci arkadaş:
“Falan soruyor.” dedi. Cemal arkadaştı. Ben kısaca:
“O biliyor.” dedim. Kısa bir aranın ardından cihazdan:
“Tamam.” denildi. Biliyordum, Cemal arkadaş cihazın yanındaydı. Bu şekilde onaylamıştı.

YENİDEN GABAR’DA
Mişarêye ulaştığımızda, Çiyayê Eynê’da Pale arkadaşın komutasında ki gücümüzle, daha sonra Çirav’dan yolladığımız Rûbar Karakoçan arkadaşın komutasındaki gücümüzle bir araya geldik. Yanımızda büyük cihazımız vardı. Cihazla tekmilimi Cemal arkadaşa vererek(Şifreli) yerimize ulaştığımızı ve buradaki güçlermizle buluşup birleştiğimizi, düşmanı Gabar’da vuracağımızı bildirdim. Cemal arkadaş:
“İnisiyatif sizin, nasıl uygunsa gerekeni yapın. Tedbirli olun!” dedi.
Pale arkadaşı yanıma aldım. Onun komutasındaki gücümüzle birleşerek Çiyayê Reş’e geçtik. Toplam 70 kişiydik. Aramızda bir manga kadın arkadaş vardı. Kadın arkadaşların komutanı Rûken arkadaştı.
Gabar’la aramızda Hirareş suyu akıyordu. Pira Marunûs köprüsünden Hirareş suyunu geçerek yeniden Gabar’a girdik. Düşman bulunduğumuz yere en yakın, Spîvyan ve Zivinga Hecî Elî köylerinin sırtlarına konumlanmıştı. Biz Gabar’a girdiğimizde, cihazdan düzenli izlediğimiz düşman, Çirav üzerinden Garisa’ya saldırdı. Pale arkadaşla durumu değerlendirdik. Gabar ve Çirav üzerinden Garisa’ya yüklenen düşmanı, geri hattından vurmanın tam sırasıydı.
Pale arkadaş Bayrot tepesine keşfe çıktı. Döndüğünde, sırtlarda konumlananların dışında, en az 500 kişilik bir düşman gücünün Spîvyan köyüne gelip yerleştiği bilgisini verdi. Ben de:
“Öyleyse, Spîvyana gelen bu gücü vuralım!” dedim.
Pale arkadaş, benim bu önerimi önce ihtiyatla karşıladı. Fakat sonra o da katıldı. Spîvyan’a gelen güç gerçekten çok kalabalıktı ve üstelik çevresi de tutulmuştu. Buna rağmen karar aldık. Hemen yeni bir keşif planı ve düzenlemesi yaptık. Hedefimiz Spîvyan’dı.
Aslan (Nihikî) ile Şoreş(Dudêrî) arkadaşların komutalarında iki saldırı timi oluşturduk. Bu timlerimiz Spîvyan’ın içindeki hedeflere saldıracaklardı. Kadın arkadaşlardan Rûken arkadaş da saldırı kollarından birinde yer aldı.

Kahraman arkadaşın komutasında on kişilik bir grup arkadaşı, Bayrak tepesi önünde pusu kurmakla görevlendirdik. Genel saldırı komutasını da Pale arkadaş aldı. Gece saat 24'te vurmak üzere herkes yerine gitti.
Saati geldiğinde koordine noktamdan saldırı talimatını verdim. Pale arkadaşın komutasındaki Aslan ve Şoreş arkadaşların saldırı timleri Spîvyan'daki hedeflerini vurdular.
Arkadaşlar Spîvyan'ı vurunca, Bayrak tepesinde hareketlenerek Spîvyan'a inen düşman gücünü, bu hatta pusuda bekleyen Kahraman arkadaşın komutasındaki gücümüz vurdu.
Spîvyan'da arkadaşların iki koldan vurmasıyla başlayan çatışma kıyasıya sürüyordu. Yanımda iki tane portatif el cihazı vardı. Bunlardan biriyle arkadaşları koordine ederken, öteki cihazla da düşman cihazını izliyordum.

RÛKEN(ZER) ARKADAŞ
Çatışma başladıktan bir süre sonra, Spîvyan'a saldırı kollarımızdan birinde yer alan Rûken arkadaş cihazda beni arayarak tekmil verdi. Önünde kendi vurduğu yaralı bir subay olduğunu söyledi. Ben de:
"Esir al getir onu!" dedim.
Bir süre sonra yeniden arayan Rûken arkadaş öfke içinde:
"Heval Cafer, bu çok üslupsuz! Ben bununla uğraşamam!" dedi. Ben de Rûken arkadaşa:
"Sen bilirsin heval Rûken! Uğraşma, kalsın." dedim.
Çatışma Spîvyan'ın içinde bütün şiddetiyle sürerken, düşman muhaberesi, TRT'deki üstüne:
"85 Kodu'nun öldüğünü" bildirdi. TRT'deki rütbeli:
"Nasıl yani? Komutanınızı koruyamadınız mı?" diye haykırarak kışla göreneğini gösterip ağız dolusu küfür etti.
85 kod, Rûken arakdaşın çatışmada vurduğu subaydı. Belli ki adam bir kadın tarafından, kendi birliğinin başında vurulup esir alınmayı erkeklik gururuna yediremeyip ağzını bozarak erkekliğini konuşturmuştu. Rûken arkadaş da gereğini yapmıştı.
Bunu anlayınca Rûken arkadaşın şahsında kadına olan güvenim ve inancım artarak pekişti.
Rûken(Koçer Siirt) arkadaş, daha önce bir timle Gabar'dan Cizre merkezine inerek partinin belirlediği bazı cezalandırmaları gerçekleştirmişti.
Rûken arkadaş benzer bir görevle, yanında Azime(Rojava) arkadaşla bilikte ikinci defa Cizre'ye indi. Gabar'dan Cizre'ye inen Rûken ile Azime arkadaş, Cizre'nin Banê Senefisiyê semtinde JİTEM çetelerinin bulunduğu hedefe yöneldiklerinde, kendilerini erken fark eden düşmanla girdikleri çatışmada şehîd düştüler.
Önderlik durumu öğrendiğinde Xebat arkadaşı çok ağır eleştirdi.

ŞOREŞ ARKADAŞ
Çatışmanın en şiddetli anında saldırı tim komutanlarımızdan Şoreş arkadaş iki arkadaş tarafından ağır yaralı olarak yanıma getirildi. Spîvyan'da düşmanla kendi karargahında iç içe, göğüs göğse süren çatışmada ağır yaralanan Şoreş arkadaş yanımda, kollarımın arasında şehîd düştü.
Arkadaşlar Spîvyan'dan çekildiklerinde, Pale arkadaş, tim komutanlarımızıdan Aslan arkadaşın şehadet tekmilini verdi.

ASLAN ARKADAŞ
Spîvyan'dan çekilerek yanıma gelen arkadaşlarla toparlanırken, Spîvyan'ın üst tarafından bir düşman birliğinin aşağı indiğini fark ettim. Özel tim birliği olduğunu anladığım bu güç, Bayrak tepesiyle Spîvyan köyü arasına girerse, orada Kahraman arkadaşın komutasındaki gücümüz kuşatma altında kalacaktı.

Spîvyan’dan çekilen arkadaşlar yorgundu. Yanıma saldırıya katılmayan savunmadan bir grup arkadaş alarak, düşmanın özel tim birliğinin önünü kesmek için hızla hareket ettim. Bu arada cihazla Kahraman arkadaşı uyararak, öne çıkıp üzerlerine gelenleri çaprazdan vurmak için harekete geçmesini istedim. Yukarı sırttan, Bayrak tepesiyle Spîvyan arasına inen özel tim birliğini çapraz ateşle iki taraftan vurduk.
Kahraman arkadaşın komutasındaki arkadaşlarla buluşup toparlanarak çekilirken, Kale noktası yolunda arkamızdan birinin bizi çağırdığını duyduk. Bu ses, bir süre önce Pale arkadaşın şehîd düştüğünü söylediği tim komutanlarımızdan Aslan arkadaşın sesiydi. Çevre tedbirini alarak onu bekledik. Koşarak gelip bize yetiştiği yerde, rasladığı ilk arkadaşın boynuna sarılarak sevinç çığlıkları atan, gerçekten de Aslan arkadaştı. Onu böyle sapasağlam aramızda görünce büyük bir sevinç içinde ben de ona sarıldım.
Hızla arkadaşların yanına ulaştık. Pale arkadaş genel tekmili verdi. Arkadaşlar Spîvyan’da, düşman karargahından iki tane MG-3, 6 tane G-3, iki cihaz ve çeşitli askeri malzeme kaldırmışlardı.
Şoreş arkadaş şehîd düşmüştü. Yaralımız yoktu. Düşmanın ölü ve yaralı sayısı üzerine bir tahminde bulunmak zordu. Fakat sayı gerçekten çoktu.
Tekmilden hemen sonra Aslan arkadaşı çağırarak, merak içinde:
“Pale arkadaş senin şahadet tekmilini verdi. Nasıl oldu da geri dirildin Aslan arkadaş?” diye sordum.
Benim bu soruma karşılık Aslan arkadaş, orada hazır bulunan bütün arkadaşlarla birlikte can kulağıyla dinlediğimiz şu tuhaf ve inanılmaz macerasını anlattı.
Spîvyan’ın içinde içiçe süren çatışmanın bir yerinde, her nasıl olduysa bir askerle, birbirlerine silahlarını doğrultamayacak kadar kafa kafaya gelmişler. Can pazarının o anında, her ikisi de birbirlerine sarılarak sımsıkı kucaklaşmışlar. O halde düştükleri yerde alt alta, üst üste boğuşmaya başlamışlar. Boğuşma anında Aslan arkadaş, askere:
“Bırak beni!” diyor, asker de, Aslan arkadaşa:
“Sen beni bırak!” diyormuş.
Bu arada karşılıklı güvensizlik ve kuşku içinde birbirlerine öylesine sımsıkı sarılmışlar ki, adeta can ciğer kuzu sarması olmuşlar. Asker yanak yanağa oldukları Aslan arkadaşın kulağına:
“Seni bırakırsam beni vurursun.” demiş.
Aslan arkadaş da yanağı yanağındaki askere bütün içtenliğiyle :
“Yok, korkma vurmam, bırak beni!” demiş. Asker:
“Yemin et! Söz ver!” demiş. Aslan arkadaş:
“Şerefsizim vurmam!” diyerek yemin etmiş.
Bu şekilde anlaşan Aslan arkadaş ile asker, aynı anda birbirlerini bırakarak ters yönde kaybolmuşlar. Askerle, çatışmanın ortasında böylesine tuhaf bir şekilde cebelleşirken, geçen zaman içinde sürekli ve hızla yer ve konum değiştiren arkadaşlarla bağlantısını yitirmiş olan Aslan arkadaş, en uygun hattan Spîvyan’ı terk etmekten başka çare bulamamış. Bayrak tepesiyle Spîvyan arasında bize ulaştığında askerden yeni kopup köyden çıkmıştı.
Aslan arkadaş başından geçen bu tuhaf macerasını anlatırken nedense bütün arkadaşlar, kimi yerde içtenlikle kıkırdayarak, kimi yerde kahkahalarla gülüştük. Aslan arkadaşın başından geçen macerada her şeye rağmen sevimli ve gülünç bir yan vardı. Bizim de buna ihtiyacımız vardı. Başından geçenleri anlattıktan sonra sus pus olan Aslan arkadaşa:
“Heval Aslan, sen düşmanla uzlaşmışsın!” dedim.
Aslan arkadaş bocalayarak, derbeder halde:
“Doğrudur heval Cafer. Suçluyum!” dedi.
“Düşmanla, ilkelerden ödün vermeden uzlaşmalar yapılabilir, yapılmalıdır heval Aslan! Sen doğru olanı yapmışsın. Tersi ahmaklık olurdu! Siyam ikizleri gibi orada

öyle kalsaydınız, öteki askerler gelip kafana sıkarak seni ölü, onu diri olarak ayırırlardı sizi!” dedim. Aslan arkadaş rahatlayıp sevindi.
Aslan arkadaşın ardından, Rûken arkadaşa sordum. Tahmin ettiğim gibi, “85 kod” savaşta, üstelik kendi karargahında, bir kadın tarafından vurulup esir alınmayı örgütlü erkek egemen gururuna sığdıramadığından, pratik savaş silahını yitirince erkeklik silahına sarılarak, o ortamda Rûken arkadaşa küfür yağdırmış. Arkadaş da koşulların gereğini yapmıştı. Küfürbaz karargah komutanının silahını ve cihazını üzerinden almıştı. Rûken arkadaşın bu her bakımdan anlamlı üstün başarısını arkadaşların önünde içtenlikle kutladım.
Arkadaşlarla eylem değerlendimemizi yaptık. Sonuç her bakımdan başarılıydı. Bu temelde Cemal arkadaşa eylem tekmilimizi verdim. Cihazda memnuniyetini hiç gizlemeyen Cemal arkadaş, bütün arkadaşları candan kutladı. Tekmil sırasında, büyük cihaz, Spîvyan eylemini gerçekleştiren arkadaşların ortasında kuruluydu. Hepsi Cemal arkadaş tarafından kutlanmanın mutluluğunu, kıvancını yaşadılar.
Düşmanın “Alan tutma konsepti”ni uygulamaya koyduğu kapsamlı operasyonu karşısında, çekilmek zorunda kaldığımız Gabar’a yeniden döndük. Spîvyan eylemiyle moral kazandık.
Spîvyan eylemiyle, yeniden girip yerleştiğimiz Gabar’da eylemden birkaç gün sonra, Pale arkadaşla Bayrak tepesine yönelik bir eylem planlaması yaptık. Plan çerçevesinde tepeyi kuşatırken, biz henüz saldırıya geçemeden düşman bizi fark etti, erken çatışma başladı, eylem sabote oldu.
Bu çatışmada Savaş(Reşêne) arkadaş şehîd düştü. Düşmanın kayıpları oldu.
Bayrak tepesine başarısızlıkla sonuçlanan sızma girişimimizden sonra Gabar’da üstlenerek, bölge sorumlumuz Xebat arkadaşın komutasında Garisa’dan çıkıp Cûdî üzerinden Gabar’a gelmekte olan bölge gücümüzü beklemeye başladık.

PALE ARKADAŞ
İnsanlığın, kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığının yaratılış kaynağı Kürt komunda doğup büyümüş olan Pale arkadaş, Kürdistan suyu kadar tertemiz, arı, duru; Kürdistan göğü kadar pırıl pırıl aydınlık, parlak; verili Kürt toplumsallaşmasının toplumsal-kültürel kök hücresi Dımılılar gibi saydam ve net, duygusal ve inatçı, güzel ruhlu, çalışkan ve zeki bir Kürt ciwanıydı.
Ne var ki, bütün Kürt’lerin, T.C. devletinin inkar-imha stratejisinin dönem politikalarıyla maruz kaldıkları asimilasyon uygulamaları sürecinde yüz yüze kaldığı İttihatçı beyaz Türk kültüründen, üstelik onun kışla ve sokak versiyonlarının en bayağı tortusundan etkilenmişti.
Çocuk yaşta, asimilasyon çarkının dişlileri arasında ezilmenin yarattığı acı ve öfkesini, yine kendisini asimile etmeye çalışanların zihniyet dışkısı denilebilecek “Kültürüyle” dışa vurup kusuyordu.
Pale arkadaşın bunda hiçbir kusuru, sorumluluğu yoktu. Pislik gelmiş kendisine, iradesinin dışında zorla bulaşmıştı. Kendisini henüz çocuk yaşta inkar ve imha ederek ezmek isteyenlere karşı, Pale arkadaşın ruhunda kabaran öfke; onun Kürt KOM’unda oluşmuş ruhunun doğru, iyi ve güzel özünü gölgeliyordu.
Pale arkadaş müthiş bir küfürbazdı! Öyle ki, küfürün yaratıcıları ve gündelik olağan yaşam ilişkileri içinde hergün yeniden üreticleri olan ordunun kışla küfürbazları bile, Pale arkadaşla aşık atamıyor, onun gün görmemiş, yakası açılmadık galiz küfürlerinden ahuzar olup pes ederek ya da haz içinde siniyorlardı.
Özellikle yoğun pratik süreçlerinde, çatışmaların ardından gündüz konumlandığımız noktalarda, Pale arkadaş cihazı alıp noktadan biraz uzaklaşarak, arazide uygun bir yerde tek başına üstlenir; orada cihazı açarak düşman kanallarına girer ve düşman muhaberecisine sataşırdı!
Önce karşılıklı açılış-giriş türünden, nispeten hafif hakaretlerle başlayan sözlü dalaş, giderek tek sözcükle iğrenç ve bir o kadar da yüz kızartıcı küfür sağanağı

ile doruğa ulaşırdı. Çoğu zaman elimizde olmadan kulak misafiri olduğumuz bu iğrenç ağız dalaşlarından, Pale arkadaş her zaman baskın ve muzaffer çıkmış halde, rahatlamış olarak dönerdi yanımıza.
Komutanı olarak ben veya üst yönetimden herhangi bir arkadaş ona karışamıyorduk. Pale arkadaşın bu durumuna yapı ve yönetim olarak gerekli müdahalede bulunulmuş, kesin bir tavır konulmuştu. Öyle ki, bu durumla ilgili tekmil sonuçları, platformlar, açık soruşturmalar belli bir yoğunluğa ulaştığı halde sonuç alınamayınca, konu Cemal arkadaşın önüne kadar gitmişti. Cemal arkadaş da esefle karşıladığı bu durum üzerine, “Düşman muhaberecileriyle cihaz dalaşlarını” talimatla yasaklamıştı.
Böylece Pale arkadaş cihaz görüşmelerinde mandal atıp araya giren düşman muhaberecilerinin sataşmalarına, küfürlerine yanıt veremez duruma düşmüştü. Bu durumlarda cihazı hırsla kapatan Pale arkadaş, öfkeden dumanı tepesinde tüter halde, hırsından kendini yiyerek:
“Ma bu kadarda olmaz ki! Adamlar bize sövüyor, biz susuyoruz!” diyerek acı acı dert yanıyordu.
Küfür yasağına dair talimat uygulamaya konulduktan bir süre sonra, içinde Pale arkadaşın da bulunduğu bir grup arkadaşla Anakarargah’a gitmiştik. Cemal arkadaş ile görüşmeden çıkarken Pale arkadaş dobraca:
“Heval Cemal, ben bu son cihaz talimatına uyamam!” dedi.
 Cemal arkadaş, şaşkınlıktan başını geriye atıp, göğsünü öne çıkararak, hafifçe yerinde sıçrarken:
“Ne!” diye ünledi.
Ardından da Pale arkadaşın üzerine hafifçe abanarak:
“Nasıl yani?” diye ekledi.
Pale arkadaş, kesin bir kararlılık içinde:
“Öyledir heval! Arkadaşlar uysalar iyi olur. Fakat ben bu talimata uyamam! Elimde değil heval! Bize hergün üslupsuzluk yapılıyor.” dedi.
Cemal arkadaş bana döndü, “Nedir bu durum” diye baktı. Ben ne diyeyim? Çaresizlikten omuzlarımı silktim. Benden umarını kesen Cemal arkadaş, bu defa karşısında kararlılıkla duran Pale arkadaşa bir süre şöyle bir baktı, baktı…
Sonunda :
“Peki tamam, madem öyle, sen serbestsin Pale arkadaş!” dedi.
 Cemal arkadaşın yanından ayrılırken Pale arkadaşın ağzı kulaklarında zevkten dört köşe olmuştu.
O günden sonra söz konusu talimattan muaf kalan Pale arkadaşa hiçbir şey diyemiyor, cihazda olanlara katlanmak zorunda kalıyorduk.
Pale arkadaş cihazını alıp noktadan ayrılırken, yapabildiğimiz tek şey ancak elimizin tersiyle onu küşeleyerek :
“Uzağa, daha uzağa git heval Pale.” demekten ibaretti.
Bu alanda yalnızca düşman muhaberecileriyle değil, muhabere subaylarıyla da yüz göz olan Pale arkadaş, bir süre sonra devre eğitimine katılmak üzere Güney’e gitti. Eğitimden de bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da kendini aşmış olarak döndü.
Yokluğunda onu çok aradıkları anlaşılan düşman muhaberecileri ve muhabere subayları, cihaz görüşmelerinde mandal atarak araya girip Pale arkadaşa sırnaştıklarında bile Pale arkadaş bir daha onlara karşılık vermedi! Böyle bir durum düşman muhaberecileri için olduğu gibi bizim için de şaşırtıcı bir durumdu. Bu son derece şaşırtıcı durum karşısında devreye giren bir düşman muhabere subayının Pale arkadaşa:
“Eee, parti seni eğitti, artık bize sövmüyorsun.” diye, sitem ederek sırnaştığını hatırlıyorum. Düşman, Pale arkadaşın eğitime gidip geldiğini biliyordu.
Bu tür cihaz dalaşları elbette ki karşılıklı psikolojik savaşın bir yolu ve aracıydı. Fakat Pale arkadaşla düşman muhaberecileri arasındaki katıksız küfürden oluşan

ağız dalaşının tümü bundan ibaret değildi. Bana öyle geliyor ki düşman muhaberecileri ve muhabere subayları, Pale arkadaşın gerçekten okkalı ve sunturlu küfürlerinden, izahı kendi kişiliklerinde gizli, mazoşist bir tür keyif alıyor, haz duyuyorlardı.

CÛDÎ

Bölge sorumlumuz Xebat arkadaşı beklerken, bir gece üzerimizde beliren helikopterlerin sesiyle toparlanarak mevzilendik. Dolunayın ışığında, alıcı kuşlar gibi görünen iki kobra hemen üstümüzden geçip Cûdî'ye doğru gittiler. Geçip giden kobraları birlikte izlediğimiz Pale arkadaş:
"Heval Cafer, bu Tansu gece vakti dışarı çıkmazdı. Bu saatte nereye gidiyor olabilirler?" diye sordu.
Pale arkadaş, dönemin T.C. Başbakanı'na atfen, helikoptere "Tansu" diyordu. Pale arkadaş doğru söylüyordu. Kobraların gece uçuşu yaptığını daha önce hiç görmemştik.
Kobraların o günlerde gece görüşlü, termal tekniği ile donatıldığını ve bu tekniği ilk defa kullanan bu kobraların çok önemli bir hedefi vurmaya gittiklerini sonradan öğrendik.
Söz konusu geceden birkaç gün sonra, Cemal arkadaştan şifreli bir cihaz talimatı aldım. Benim hemen Cûdî'ye gelmemi istiyordu. Cemal arkadaşa şifreli olarak: "Xebat arkadaşın henüz ulaşmadığını, burada yalnız olduğumu" bildirdim. Cemal arkadaş, buna rağmen hemen gelmemi istedi. Cemal arkadaşın ısrarı, orada ciddi bir durumun olduğunu gösteriyordu. Cûdî'ye geçmek için hazırlanırken Xebat arkadaş geldi. Bizden sonra Garisa'dan bir bölük güçle çıkan Xebat arkadaş Cûdî üzerinden geliyordu. Fakat Cemal arkadaşı orada görmemişti. Benim acilen Cûdî'ye çağrılma nedenimicde bilmiyordu. Xebat arkadaşın gelişiyle birlikte bir toplantı düzenledik. Gerekli devir teslimi yaptık. Arkadaşlardan hatır isteyip Cûdî'ye geçmek için yola çıktım. Noktanın çıkışında, yanımdaki arkadşlardan biri: "Heval Cafer, Perver sizden önce çıkmış yola!" dedi.
Şeker-şerbet portatifimiz(Yaşça çok küçük arkadaş) silahı omuzunda karşımda gülerek, bana:
"Ben de seninle geliyorum!" dedi.
Doğrusu ben Perver'e "Hayır" diyemezdim. Politik yaklaşarak:
"Git Xebat arkadaşın onayını al gel." dedim.
Perver adeta uçarak gittiği noktada, bir çırpıda Xebat arkadaşı da ikna ederek, yanakları al al, soluk soluğa yetişti bize. Xebat arkadaş da Perver'e "Hayır" diyememişti. Ne yapsın Xebat arkadaş? Yanılıp da "Hayır" dese, Perver, o anda "Çıt" diye kırılır, en az üç günü aç susuz geçirip kırk gün küserdi.
Cûdî eteğinde Şax köyü yakınlarında üstlenen gücümüzün komtuanı Bedri(Zêwkî) karşıladı bizi. Orada mola vererek biraz dinlendikten sonra, gitmek için hatır isteyince, Bedri:
"Toplantı yapmayacak mısın?" diye, sordu bana. Ben de:
"Ne toplantısı?" diye sordum.
Ancak o zaman gelişmelerden benim haberdar olmadığımı anlayan Bedri açıkladı: Cemal arkadaş kısa bir süre önce, Cûdî bölge yönetimine yaptığı toplantıda; Bölge Sorumlusu Cuma(Bilikî) arkadaşın şehîd düştüğünü açıklayarak, arkadaşın şehadetiyle boşalan Cûdî bölge sorumluluğuna benim atandığımı bildirmiş. Benim bu gelişmelerden hiç haberim yoktu.
Cuma arkadaşın şahadetini duyunca sarsıldım. Hiç kuşku yok ki bütün arkadaşlar değerliydi. Fakat Cuma arkadaşın benim nezdimde yeri ve değeri başkaydı. Cuma arkadaş toplumsal-kültürel genleri gereği doğuştan doğal bir Apocu'ydu. Onun kişilik çekirdeği, zihniyet yapısı, düşünme biçimi, duruşu, davranışı ve yaşam tarzı gerçekten Apocu'ydu. Aramızda en fazla gelecek vaad eden arkadaştı. Hareketimiz ve halkımız için çok büyük ve çok acı bir kayıptı.

Cuma arkadaşın şahadetinden duyduğum acıyla yüreğim burkuldu. Arkadaşların önünde içime bastırmaya çalıştığım acım, yüreğimden sağılıp geldi, gırtlağımda düğümlendi... Yutkundukça, düşmana kin ve öfke olarak yeniden içime aktı. Bu durumda toplantı yapıp yapının karşısına çıksam kendimi tutamayıp ağlardım. Bu da doğru ve iyi olmazdı. Savaşta hiç kimse, özellikle de sorumlu komutanlar, içlerinden geldiği gibi doğal davranamazlardı! Şax'taki arkadaşların yanından hemen ayrıldım. Cûdî'nin zirvesine, Navser'daki karargaha çıkarken, yolda bir yerde artık göz yaşlarımı tutamadım. Karanlıkta hemen yanı başımda yürüyen Perver'e hissettirmeden, sessizce ağladım.
Arkadaşların anlatımına göre, Cuma arkadaş düşmanın kobralarla gece düzenlediği bir nokta baskınında şehîd düşmüştü. O gece, Gabar'daki noktamızda, üzerimizden geçerek Cûdî'ye giden kobraların bu nokta baskınına gittiklerini yeni anladım.
Daha sonra orada bulunan arkadaşlardan dinlediğime göre: Cemal arkadaşın da bulunduğu noktaya kobralar saldırdığında, Cemal arkadaş ile Cuma arkadaş kobralara hedef olmadan zamanında noktadan ayrılarak güvenli bir yere çekilmişler.
Kobraların saldırısı sürerken, Cuma arkadaş noktada kalan ve içinde önemli evrak ve değerlerin bulunduğu bir çantayı almak için, yerinden çıkarak hareket etmiş. İşte o anda ay ışığında onu gören kobralara hedef olmuş.
Karargah yolunda, Cuma arkadaşın yerine böyle bir göreve yeterli ve uygun olmadığım duygusuna kapıldım. Navser'daki Cûdî Bölge Karargahı'na bu duygular içinde ulaştım. Karargahta Cuma arkadaşın yardımcısı Yılmaz Uzun arkadaş karşıladı bizi.
Karargaha gelir gelmez, Cemal arkadaşı arayarak Cûdî'ye ulaştığıma dair tekmilimi verdim. Kendisine: "Böyle bir göreve kendimi uygun ve yeterli bulmadığımı, hazır olmadığımı bildirdim."
Cemal arkadaş bana tatlı sert çıkışarak:
"Görevini yap!" dedi.
Yılmaz arkadaş ile durumu değerlendirdik.
Yetmişli yılların sonlarından beri kaldığı zindandan bir yıl önce çıkan Yılmaz arkadaş, Önderlik sahasından Cûdî'ye geleli henüz birkaç ay olmuştu. Daha fiziksel uyum sürecini bile doldurmamış olan Yılmaz arkadaş, doğal olarak duruma hakim değildi. Bölge yürütmesini topladık. Toplantıda yeni görevlendirme üzerine gerekli bilgilendirmeyi yaptıktan sonra, genel dönemi değerlendirdik. Ben, Cuma arkadaşın intikamının alınması için eylem önerisinde bulundum. Benim bu önerime karşılık arkadaşlar:
"Biz hedefi belirledik. Keşfini, planlamasını ve düzenlemesini yaptık. Eylem için sizi bekliyorduk." dediler.
Hemen orada arkadaşların hazırlıklarını gözden geçirdikten sonra intikam eylemini karara bağladık. O ana kadar kamuoyuna ilan edilmeyen Cuma arkadaşın şahadetini de, onun intikamını almak için düzenleyeceğimiz eylemden sonra ilan etmeyi kararlaştırdık.
Cuma arkadaşın intikamını almak için düzenlediğimiz eylemin hedefi, düşmanın kalabalık bir güçle yoğun teknik donanımla yerleşik olarak tuttuğu Cûdî'nin eteğindeki Bêsipin tepesiydi. Burası aynı zamanda yakınındaki Bêsipin taburunun güvenliği de oluyordu.
Her şey önceden hazırdı. Yeni bir keşif için grup çıkardık. Sonuç olumluydu. Cuma arkadaşın anısına yaptığım kısa bir konuşmanın ardından arkadaşlar hedefe yöneldi. Ben de koordine noktasındaki yerimi aldım. Arkadaşların saldırısı öylesine şiddetli ve sonuç alıcı oldu ki, güçlü mevzilerle, ağır silahlarla donanmış olan Bêsipin tepesi fazla direnemeden kısa sürede düştü.
Arkadaşlar Bêsipin tepesini, mutfağı da dahil tamamen kaldırarak döndüler.
Eylem süresince, bulunduğum koordine noktasından eylemi dikkatle izlemekten

başka bana hiç iş düşmemişti. Bêsipin tepesinden; bir tane A-6 uçaksavar, iki tane M-G-3, bir tane 57'lik geri tepmeli top, bir tane 60'lık havan, dokuz tane G-3 ferdi silah ile çeşitli askeri malzeme ele geçirdik.
Cûdî'nin eteğindeki Bêsipin tepesini, güvenliğini tuttuğu Bêsipin taburunun gözleri önünde silip süpüren gücümüzün hiç kaybı olmadı.
Eylemden sonra yaptığımız değerlendirme toplantısında, tamamen başarılı eylemimizin sonuçlarını aldım. Büyük cihazımızı, Cûdî'nin zirvesinde, 'tufandan sonra Nuh'un gemisinin karaya oturduğu yer' olarak bilinen noktaya kurdum.
Arkadaşların da hazır bulunduğu ortamda Cemal arkadaşa, Cuma arkadaşın intikamını almak için düzenlediğimiz eylemin tekmilini verdim. Cemal arkadaşa, Cuma arkadaşın şehadetinin bu eylem sonuçlarıyla birlikte ilan edilmesi yönündeki yürütme kararımızı da bildirdim.
Tekmilimizi alan Cemal arkadaş, önce eylem gücümüzü kutladı. Ardından genel güçlere çağrı yaparak Cûdî bölge sorumlumuz Cuma(Bilikî) arkadaşın şahadetini ilan etti. Bütün güçlerimizden Cuma arkadaşın mücadele yaşamını ve kişiliğini eğitim konusu yaparak tanımalarını ve anlamalarını istedi.

YILMAZ UZUN ARKADAŞ
Karargahta bir araya geldiğimiz Yılmaz Uzun arkadaş, özgürlük hareketimizin grup döneminin Apocu militan öncülerindendi.
Kendisi de Siverekli olan Yılmaz Uzun arkadaş, hareketimizin Siverek- Hilvan ağalarına karşı örgütleyip yürüttüğü özgürlük mücadelemizin en ön saflarında yer almıştı.
Kürdistan'da yaratılan yerleşik yaşam uygarlığının üzerine, dışarıdan gelip yukarıdan aşağıya doğru zorun ve zorbalığın bütün yol- yöntem ve araçlarıyla örgütlenerek, halkımızın uygarlık yaratıcı niteliklerini KOM yaşamını felç eden örgütlü egemen zihniyetin ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam sisteminin feodal versiyonuna karşı, yeniden diriliş için verilen bu tarihi mücadelede yakalanarak zindana atılmıştı.
Özgürlük hareketimizin, 12 Eylül zindanlarında, halkımızın yeniden dirilişi için geliştirilen zindan direnişinin de öncülerinden olan Yılmaz Uzun arkadaş, 13 yıllık esaretin ardından, Önderlik sahasına geldi. Burada aldığı bir devrelik Önderlik eğitiminden sonra, ülke sahasına, gerillaya gelerek zindan direnişinden sonra da dağ direnişinin en ön saflarında silah kuşandı.
Eğitimli ve bulunduğu mücadele alanlarında deneyimli bir öncü olan Yılmaz Uzun arkadaş, esasta ideolojik bir arkadaştı. Kendisini felsefi planda aşmış, grup döneminin pratiği ve zindan direnişi ile gelişmiş nitelikli bir öncü, Apocu militan olan Yılmaz Uzun arkadaş, dağda henüz çok yeniydi. 13 yıllık ağır zindan direnişinin ardından Önderlik sahasında bir devre kaldıktan sonra ülke sahasına, dağa geleli henüz birkaç ay olmuştu. Dağa dışarıdan gelen birinin doğaya uyum sağlayabilmesi için ortalama bir yıl gerekir. Yılmaz arkadaş henüz kanındaki metropol toksitini atmamış, zindanın dar alanında adeta büzülüp sıkışan kaslarını açamamıştı.
Bütün bunları kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan dramatik şahadetinin bazı nedenlerine ışık tutmak için izaha çalışıyorum.
Kürt yazar Mehmet Uzun'la amca çocukları olan Yılmaz Uzun arkadaşın kendisi de duyarlı, derin bir gözlem gücüne sahip, yazılı ve sözlü ifade yeteneği olan nitelikli bir aydınımızdı.
Kısacık birlikteliğimiz içinde, Yılmaz Uzun arkadaş beni yoldaşça kucakladı. Yaşamın ve mücadelenin her alanında elimden tuttu, önümü açtı, bana güç ve destek verdi. Hareketimiz içinde bazı arkadaşlarımızın yaptığı gibi, bana "Büyüklük" dayatmasında bulunmadı. Hiyerarşik açıdan benim yardımcım olmaktan hiçbir komplekse kapılmayan Yılmaz Uzun arkadaş, dağa ve gerillaya ilişkin her konuda bana sorarak benden öğrenmeye, kendi bilgi ve deneyim

alanlarında da bana gösterip öğretmeye çalıştı. Biz onunla Apocu iki arkadaştık. Şehirden, cinsiyetçi-sınıflı yaşamdan gelen bir çok arkadaşla, yöntimde ve yapı içinde çok değişik biçimlerde sorun olan koçerliğim ve doğuştan dağlı oluşum, Yılmaz Uzun arkadaşla aramda hiç sorun olmadı. Karargahta benimle, bizim Çoxsor aşiretinden biri gibiydi.

CÛDÎ'DE DURUM

Ben, Cûdî bölgemize son 7-8 ay içinde atanan 3. koordine olmuştum.
Bu kadar kısa sürede bu kadar sık koordine değişikliği, bölge gücü üzerinde ister istemez bazı sorunlara yol açardı. Hem bu sorunları yerinde görerek tespit etmek, hem de yapıyı yeni sürece hazırlamak amacıyla bölgeyi dolaşıp yapı ve yönetimle toplantılar düzenledim.
Cûdî dağı ile sınırlı bölgemizde, zirvedeki Eşek Kapısı'ndan Silopi ovası ve güneye inen Zeringe'ye kadar dağın stratejik noktalarına konumlanmış 500 kişilik gücümüz vardı.
Navser-Safina'daki karargah gücümüzün yanı sıra, İrfan(Amed) komutasında bir hareketli birliğimiz vardı.
Doğan(Dudêrî) arkadaş komutasında bir bölük gücümüz, Kurê Jahro'da konumlanmıştı.
Bedri(Zêwkî) komutasında bir bölük gücümüz ise Şah köyü sırtlarında konumlanmıştı.
Bölge lojistik bölüğümüzün sorumlusu Bedran(Gundikê Ramo) arkadaştı.
Kadın arkadaşlardan oluşan birliğimizin sorumlusu Fatma Dêrîk arkadaştı.
Yılmaz Uzun arkadaşın yanı sıra Doğan(Dudêrî) arkadaş da bölge yürütmesindeydi. Bölge gücümüzün oldukça çeşitli ve ciddi sorunları vardı. Sorunlarımızın çokluğu ve ağırlığı fazla sorun değildi. Asıl sorun, sorunlarımızın çoğunluğunun çözümü birkaç kuşağa yayılacak olan kişilik sorunlarımızdan kaynaklı olmasıydı.
Örneğin, bölge yönetimi içinde sorunlar vardı. Yürütme üyelerimizden ve Bölük Komutanı Doğan(Dudêrî) arkadaş ile Bölük Komutanı Bedri(Zêwkî) birbirleriyle konuşmuyorlardı. Bedri'nin komutasındaki bölükte; yaşam içinde kadın-erkek sorunları ayyuka çıkmıştı.
Aslında Gabar'da üstlenmesi gereken Eyalet Cephe Birimi, birim sorumlusu Sîpan(Keçel) tarafından Cûdî'ye yerleştirilmişti.
Sınır kaçakçısı bölge bezirganlarından oluşturduğu tuhaf çevresiyle kendisi de Cûdî'ye çöreklenmiş olan Sîpan, adeta bir bölge tüccarı gibi hareket ediyor, onlar gibi yaşıyordu...

Güneyden ve güney batıdan Botan'a giriş-çıkış kapısı olan Cûdî, savaşın giderek kızıştığı koşullarda bile adeta bir panayır yeri gibiydi.
Bölgenin(Cûdî'nin) güney ucundaki sınır hattı Zeringe'de kaçakçılar; kuzey ucundaki Eşek Kapısı'nda celepler, iki tarafta ortalıkta fink atıyorlardı. Arkadaşlar, silahlarını ve raxtlarını bir kenara bıraksalar, Zeringe'den gelip Eşek Kapısı'ndan çıkan kimin nesi, Eşek Kapısı'ndan girip Zeringe'den çıkan kimin fesi, belli değildi.

DHP KAMPI

1992-93 sürecinde kurulan Apocu Türkiyelilerin mücadele örgütü DHP'nin(Devrimci Halk Partisi) askeri eğitim kampı da o sıralar Cûdî'deydi. Ben bölge yönetimine geldiğim günlerde DHP Kamp Sorumlusu Zeynel arkadaş, Cûdî'den Türkiye'ye geçmek isterken yol hattında, Mawa'da düşmanla girdiği çatışmada şehîd düşmüştü.

Cuma arkadaş(Cemil Bayık), DHP'nin askeri sorumlusu Zeynel arkadaşın şehadeti üzerine hazırladığı bir parti mesajını cihaz üzerinden bize ulaştırarak, bu mesajı DHP kamp yönetimine iletip kendisi adına da taziyede bulunmamızı istemişti. DHP'nin Cûdî'deki askeri kampına Yılmaz arkadaş ile birlikte gittik. Kamp sorumlusu olarak bizi Dursun Ustacan arkadaş karşıladı. Arkadaşlara, Cuma arkadaşın parti adına ilettiği mesajı verdik. Cuma arkadaş ve kendi adımıza taziyede bulunduk.
DHP'li arkadaşlar ile resmi olarak Yılmaz Uzun arkadaş ilgileniyordu. DHP ile Apocu temelde ideolojik çizgi ve amaç birliği içindeydik.
Cûdî'deki DHP kampıyla, askeri teknik ilişkileri ve işleri Dursun Ustacan arkadaşla yürütüyorduk. Bu işler için Yılmaz arkadaş ile görüşmek üzere karargaha geliş gidişlerinden tanıdığım Dursun Ustacan arkadaş, son derece olgun, ağır başlı ve sıcak kanlı bir arkadaştı. İnsana güven veren kararlı bir duruşun sahibiydi. Kendisi de Doğu Karadenizli olan Dursun Ustacan arkadaş, Haki Karer arkadaş ile aynı iplikten dokunmuş, aynı mayadan oluşmuş, az bulunur bir kişilikti.
Dursun Ustacan arkadaş, daha sonra gerilla olarak gittiği ülkesinin Karadeniz bölgesinde bir çatışmada şehîd düştü

14 TEMMUZ EYLEMİ
Cemal arkadaş o günlerde büyük cihazda genel bir durum değerlendirmesi yaptı. Konuşmasının sonunda bütün güçlerimize seslenerek Cûdî'yi örnek gösterdi: "Cûdî'de olduğu gibi eylemlerle direneceğiz! Cûdî'de ve bütün bölgelerimizde eylemler daha da geliştirilebilir! Cûdî bizim kalemizdir, orayı kimseye bırakmayacağız!" dedi.
Cemal arkadaşın bu çağrısına yanıt vermek için, biz de Cûdî bölge yönetimi olarak eylem kararı alıp harekete geçtik.
Bêsipin tepesinden ele geçirdiğimiz ağır silahları Cûdî'nin Bêsipin taburuna bakan eteklerine yerleştirdik. Geri tepmeli top, havan ve doçkaları taburun tam karşısına konumlandırdık.
Bir grup arkadaş Cûdî'den indi, sabaha karşı ovadan geçerek düşmanın gündüzleri tabur güvenliği olarak tuttuğu tepeye pusu attı. Sabah, taburun tepeci güvenlik gücü geldiğinde pusudaki arkadaşlar onları vurdu. Düşman burada 14 kayıp verdi. Eylemin gerçekleştiği gün 14 Temmuz günüydü. Kuru otlarla örtülü olan tepe, çatışma sırasında ateş aldı, tutuştu. Arkadaşlar tepeden 7 tane G-3 silah kaldırdılar. Arkadaşlar tepede düşmanın güvenlik gücünü vurunca, biz de Cûdî eteğine konumladığımız ağır silahlarla Besipin taburunu vurduk.
Geri tepmeli top, havan gülleleri ve doçka mermilerine hedef olan Bêsipin taburu perişan oldu. Dürbünle aralıksız izleyerek koordine ettiğim eylemde, seri atışlarla taburun içindeki bütün hedefleri döverek ezdik. Taburu döverken, üzerimize bir kobra geldi. Doçka tarayınca korkup kaçtı. Ağır silahların bütün mermilerini Bêsipin taburuna boşalttık. Mermilerimiz tükenince, ağır silahları parçalayarak toparlanıp çekildik.
Eylemden sonra yaptığımız değerlendirme toplantısında, 14 Temmuz zindan direnişimizi anmak için genel toplantı kararı aldık. Elbette ki böyle bir toplantıyı aramızda, zindan direnişimizin öncülerinden Yılmaz Uzun arkadaştan başkasının düzenlemesi düşünülemezdi.
Nuhun gemisinin tufandan sonra karaya oturduğu yer olduğu rivayet olunan Navser'da, futbol sahasından geniş çimenlik düz bir alanda, nöbetçiler dışında bütün güç toplandı. Zaten doruğunda olduğumuz Cûdî'nin tepesinde, büyük gümüş tepsi genişliğinde bir dolunay vardı. Dolunayın ergimiş gümüş aydınlığında, çimende dirsek teması düzenli sıra halinde bağdaş kurup oturmuş arkadaşların önünde ayakta tek başına Yılmaz Uzun arkadaş duruyordu.

O gece, orada Yılmaz arkadaş bize, “Yaşamı uğrunda ölecek kadar çok sevenlerimizin” halkımızın yeniden dirilişi için an be an, dirhem dirhem eriyerek canlarını verdikleri özgürlük direnişlerini anlattı.

DÜŞMAN VE TİFO MİKROBU

Düşman, Cûdî çevresinde yoğun hareketlilik içine girdi. Bu durumu dikkate alan Cemal arkadaş, ağır güçlerin Cûdî’den çıkarılarak Bestler’e, Anakarargah’a aktarılmasını istedi. Düşmanın Cûdî’ye şiddetli bir saldırıya geçeceği netleşince, DHP kampını da Bestler’e aktardık.

Bu arada ben tifoya yakalandım. Rojavalı Şervan arkadaşın yaptığı iğneler ve serumla ayakta durabiliyordum. O koşullarda yanlış anlaşılacağı kaygısıyla, sağlık drumumu Cemal arkadaşa bildirmedim.

Düşmanın büyük bir saldırıya hazırlandığı, saldırının an meselesi olduğu bir sırada, Cemal arkadaş, öteki arkadaşlar ve bölge yapısı hastalığıma ne derdi? Nasıl karşılardı? O zaman, “Hastayım” demek bana çok ürkütücü gelmişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda durumun, tersinden daha ürkütücü olduğunu görüyorum. Onca arkadaşın sorumluluğu üzrimdeyken, Cûdî’de düşmanın saldırısı altında tifodan düşseydim, bunun yaratacığı sonuçları kime nasıl izah edebilirdim?

18 Temmuz’u 19 Temmuz’a bağlayan gece, düşman Sêgirkê tarafında, Banavga’ya tank mevzilenmesi yapmaya başladı. Arkadaşlar haber verince gidip o taraftan gece dürbünüyle izledim. O sırada onlarca tank vardı, hala da geliyordu.

Karargahla cihaz bağlantısı kurarak, gelişmeyi Cemal arkadaşa bildirdim. Cemal arkadaş: “Durumu bildiklerini ve yakından izlediklerini, ani saldırıya karşı hazırlıklı, uyanık olmamızı” söyledi.

CÛDÎ’YE SALDIRI

Temmuz’un 19’unda, öğlen vakti yoğun hava saldırısı başladı. Kalabalık filolar halinde gelen uçaklar, Atatürk Burnu-Eşek Kapısı-Zeringe hattında, Cûdî’nin bütün zirvesini kazan bombalarıyla ve roketlerle vurdular. Öğleden sonra saat 3-4 sularına kadar süren hava bombardımanı kesilir kesilmez, daha çevremize bir göz atma fırsatı bulamadan, aralıksız tarama denilebilecek serilik ve yoğunlukta tank ve obüs bombardımanına tutulduk. Akşam saat 8 sularına kadar aralıksız süren tank ve obüs bombardımanı kesilir kesilmez, çok iyi ayarlanmış bir zamanlamayla, karanlıkta gelen uçaklar bu defa yalnızca Cûdî’nin zirvesindeki Navser’a dalış yaparak kazanlarla karargahımızı vurdular. Karargahta, karanlıkta bizi vuran uçakların uğultusu ve attıkları kazan bombalarının basıncı hala kulaklarımızdayken, karanlığın içinden, Şirnex tarafından skorsky tipi helikopterlerin kendilerine özgü “Taktaka” sesleri duyuldu.

Daha henüz genel durum tekmillerini alma girişiminde bulunamadan, hemen yakınımızda duyulan skorsky helikopter sesleri, “Gece indirmesi” anlamına geliyordu. Hemen yakınımdaki bir kayanın üzerine tırmandım. Şirnex tarafından gelen “Taktaka” ları dinledim. Seslerini her an daha yakından duyduğum skorskyler hızla üzerimize doğru geliyorlardı. Düşman, karargaha, içimize gece indirmesi yapacaktı. Anlaşılan buydu. Bunu algıladığım anda, karanlığa beynimle bakarak hızla yakınlaşan sesini duyduğum helikopterlerin cismini görmeye çalıştım.

Çok kısa bir süre sonra iki skorsky helikopter gecenin içinde belirdi. Biri Navser’da üzerimize süzüldü. Bunu gördüğüm anda bulunduğum kayanın üzerinde çevreme bağırarak talimatlar yağdırdım. Fakat sesim skorskynin gürültüsünde boğuldu. Navser’da karargahın içine indirme yapmak için üzerimize süzülen skorskyyi aynı anda bütün arkadaşlar taradık. Yoğun taramalarla ateş altına aldığımız skorskynin mavimsi ışıldakları parladı. Skorsky indirme yapamadan, hızla havalanarak geri dönüp kaçtı.

Hemen yanımızdaki Deriyê Kera tarafına süzülen öteki skorsky de bizim üzerimizden dönerek kaçan skorskynin peşine takılarak giti.
Biraz hazırlığımız olsaydı, hatta özel hazırlık bir yana bu tür bir durumun olacağını bilseydik bu skorskylerin ikisini de vurup düşürebilirdik. Böyle bir durumun olabileceğini bilmek, varsaymak mümkün değildi. Hiç yaşamadığımız bir durumdu.
Gece vakti üstelik karargahın içine indirme denemesi, doğrusu cüretkar bir girişimdi. İyi eğitimli ve deneyimli bir düşman birliği gece Navser'da içimize indiğinde bize bazı kayıplar verdirebilirdi. Fakat Navser'da içimizden çıkamazlardı. Ne kadar iyi eğitimli ve ne kadar çok deneyimli olursa olsun içimize inen düşman gücünü kesinlikle imha ederdik.
Düşmanın bunu bilmiyor olması mümkün değildi. Buna rağmen düşmanın gece indirmesi yapma girişiminin anlamı neydi? Bu soruya şuydu diyemem. Fakat öğleyin başlayan hava saldırısı ardından başlayıp akşam 8'e kadar süren obüs-tank bombardımanı, gece karargahın kazanlarla vurulması ve karargahın içine gece indirme yapma girişimi, bütün bunlar üst üste konulduğuda çıkan en önemli sonuç, düşman saldrısının çok yoğun ve kararlı olacağıydı.
Skorskyler gittikten sonra, bütün gelişmelerin tekmilini Cemal arkadaşa verdim. Kendisine verdiğim ayrıntılı bilgileri hemen cihaz başında değerlendiren Cemal arkadaş, Cûdî'deki güçlerimizin bir bölümünü daha, hızla çıkarmamı istedi.
Saldırının ikinci günü, bir yandan Cûdî'den çıkaracağımız güçlerimizi belirlerken, bir yandan da çıktığım uygun bir noktadan keşif yaptım. Bulunduğum yerden dürbünle baktığım Şirnex-Cizre asfaltında, gördüğüm manzara karşısında, elimde olmadan ıslık çaldım. Asfaltın iki hattı da dürbünle gördüğüm bütün derinlik boyunca tampon-tampona asker sevkiyat araçlarıyla doluydu. Dürbünle bir süre izledğim bu araçlardan inen karınca gibi askerler, asfalttan çıkıp Cûdî'ye yani bize doğru geliyorlardı. Bunlar önceden planlanarak belirlenen hatlardan Cûdî'ye tırmanarak bize saldıracaklardı.
Yılmaz Uzun arkadaş ile bir araya geldik. Kendisine Cemal arkadaşın bir bölüm gücümüzü daha Cûdî'den çekme talimatını bildirmiştim. Ben, tıpkı Gabar'da olduğu gibi burada da belli bir güçle operasyonun içinde kalmayı kararlaştırdım. Yılmaz Uzun arkadaşın operasyonun içinde kalması, hem onun fizik sorunu açısından doğru olmazdı hem de yönetim olarak ayrılmamız daha doğru olurdu. Yılmaz arkadaşa kararımı bildirdim. Kendisinin geri çekilecek güclerimizin başında, Zeringe üzerinden inip, Silopi ovasından geçerek Heftanîn'e geçmesini kararlaştırdık. Saldırının ikinci günü, biz Zeringe üzerinden Heftanîn'e geçecek güçlerimizi hazırlarken, aynı anda Cûdî sırtlarına tırmanan düşmanın avcı kollarıyla, Atatürk Burnu'ndan Zeringe yakınlarına kadar bütün bir hat boyunca çatışmalar başlamıştı.
Düşman, Zeringe'den güneye, Heftanîn'e geçiş hattını da, aşağıda Silopi ovasının uygun yerlerine konumladığı gece termal görüşlü tanklarla kontrol altına almıştı. Aslında ağır güçlerimizin Cûdî'den çekilmesinden sonra, bu güçlerimizin çekilmesi kararı çok geç verilmiş bir karardı. Yılmaz Uzun arkadaşla bu koşullarda vedalaştık. Askeri olarak Doğan(Dudêrî) arkadaşın denetimindeki gücümüz, Yılmaz Uzun arkadaşın komutasında, Zeringe üzerinden Güney'e, Heftanîn'e geçmek üzere yola çıktı. Bedran arkadaşın komutasındaki lojistik bölüğümüz de yanlarındaydı.
Sîpan(Keçel) yönetimindeki, cepheci ve milislerimizden oluşan 60 kişilik gücümüzün de Gabar tarafına geçmeleri talimatını verdim. Onlar da Cûdîden çıktı.
Düşmanın Cûdî sırtlarına çıkan avcı kollarıyla, her yerde önlerini kesen güçlerimiz arasındaki çatışmalar kıyasıya sürüyordu. Düşman, özellikle stratejik bulduğu, mutlaka ele geçirip tutmak istediği noktalara uzanan hatlarda direnen güçlerimizi kobralarla vurarak, avcı kollarının önünü açmaya çalışıyordu.

Cûdî sırtalarındaki bu çatışmalar bütün şiddetiyle derinleşerek sürerken, düşmanın Zeringe'ye çıktığı haberi geldi.
Cûdî'nin, Silopi ovasına doğru uzayan güney çıkıntısı, Güney Kürdistan'ın Heftanîn bölgesine yürüyerek birkaç saat mesafedeki stratejik bir noktaydı. Cemal arkadaş bir gün önceki cihaz tekmilinde bana: "Çatışmanın, Zeringe'de(Bazı yerlerde Zeringe, bazı yerlerde Zêrînkê diye geçiyor, orjinali neyse tümü ona göre değiştirilsin. Şimdilik hepsini Zeringe olarak düzelttim.) yoğunlaşacağını" söyleyerek beni uyarmıştı. Ben de Zeringe'yi tutan arkadaşlara gerekli talimatı vermiş, uyarıda bulunmuştum.
Zeringe, her tarafı derin uçurumlarla çevrili sarp kayalık bir sırttı. Araziyi avucunun içi gibi bilen, Cûdî'de doğup büyümüş bir korucunun gösterdiği uçurumlar arasındaki daracık ve çok tehlikeli bir geçitten, Zeringe'ye tırmanan düşman, arkadaşların nöbet değişimleri sırasında gösterdikleri bir ihmalden yararlanarak sırta çıkamayı başarmıştı. Sırası gelen arkadaş nöbeti devr almak için gecikince nöbet süresi dolan arkadaş nöbet yerini terk ederek noktaya gitmiş, görevi yeni nöbetçiye orada devr etmiş. Gece tırmandığı yerde bir süreden beri bekleyerek fırsat kollayan düşman da bu boşluktan yararlanarak yukarı çıkıp noktayı tutmuş.
Düşman, uçurumun içindeki pozisyonunda nöbetçi arkadaşı vurup noktaya çıkamazdı. Çünkü böyle bir durumda silah sesi ve çatışmaya koşacak arkadaşlar orayı hemen tutarlardı. Nöbet yeri ile nokta arası çok yakındı. Uçurumun içindeki tehlikeli geçitte, tek sıra dizili düşman birliği böyle bir durumda imha olurdu. Düşmanın Zeringe'ye çıktığı noktada bir kişi, bir orduyu durdururdu. Aşağıdan tırmananların hiçbir şansı olmazdı.
Düşmanın çıkarak tutunmayı başardığı noktada, gece boyu süren çatışmada 5 arkadaş şehîd düşmüştü. Bu arkadaşlardan biri, özgürlük hareketine yeni katılmış, henüz sivil giysileri içinde olan Zemêarkadaştı. Zemê arkadaş Germik köyündendi. Köy muhtarının kızıydı.
Zeringe'deki çatışmalar sırasında güçten kopan bir grup arkadaş cihazla bana ulaştı. Verdikleri tekmilde:
"Çatışma sırasında toplam on bir arkadaşın güçten koptuklarını, aralarındakî(Serhat) arkadaşın çatışmada yaralandığını bildirdikten sonra:
"Yanlarındaki yaralı Ronahî arkadaşı, arazide uygun bir yere gizleyerek Zeringe'den çıkmayı önerdiler."
Onlara :
"Yaralı arkadaşı bırakamayacaklarını, bunu kabul etmediğimizi, yaralı arkadaşla hareket etmelerini" bildirdim.
Bu grubumuzun yanı sıra, çatışmalar sırasında 5 arkadaş ile bir milisimiz de kopmuştu. Bu arkadaşlardan biri Rojavalı terzimiz Seyithan arkadaştı.
Yanlarındaki milisten ayrılarak arazide gizlenen bu 5 arkadaşı, gizlendikleri yerde bularak katleden düşman, arkadaşların cenazeleriyle oynamış, parçaladığı cenazelerin iç organlarını ağaç dallarına asmıştı, cenaze uzuvlarını çevreye saçmıştı.
Düşman koordinesi Hasan Kundakçı, biz çekildikten sonra Cûdî'ye geldiğinde, kendi talimatıyla gerçekleşen, kendi eseri bu insanlık dışı durum karşısında övündü. Halkımızın yarattığı yerleşik yaşam uygarlığının kundakçılarından Hasan Kundakçı, "Kaliteli, modernist yaşam " için emrine girip, peşinde seyirten sallabaş basına tumturaklı beyanatlarda bulundu.
Operasyounun üçüncü gününde, biz hala Navser'da karargahtaydık. Zeringe'nin Bilikî tarafı elimizdeydi. Karargahta sadece Amedli İrfan arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimiz kalmıştı.Toplam sayımız yüz kişi kadardı. İrfan arkadaş ile durumu değerlendirdik: "Hareket alanımız yok denecek kadar dardı. Bulunduğumuz yerde, tutunabildiğimiz kadar direnme; düşman nereden gelirse vurma!" kararı aldık.

Karşımızda, bizimle kıyaslaması bile düşünülemeyecek nicelik üstünlüğü(Biz yüz kişiydik, onlar onbilerceydi) ve teknik donanımıyla, adım adım üzerimize gelen düşmana karşı başka bir seçeneğimiz yoktu. Bu temelde alınacak tedbirleri alarak, gerekli düzenlemeleri yaptık.
Cûdî'ye tırmanan düşman güçleri, her kademinin bedelini en ağır şekilde ödeyerek, kobraların desteğinde kademe kademe Navser'a doğru ilerliyordu. Sonuçta bir avuç arkadaş, üzerimize gelen orduya karşı, kuşatma altında son mermilerimize kadar savaşacaktık.
Üçüncü gün öğleden sonra, kendisine verdiğim tekmil sırasında, cihaz başında durumu değerlendiren Cemal arkadaş:
"Hepiniz çıkın! Cûdî'de kimse kalmasın!" dedi.
Cemal arkadaşın talimatı üzerine, İrfan arkadaşla durumu değerlendirdik. Arazi koşullarını, düşmanın avcı kollarıyla tırmandığı hatları ve aşağıdaki abluka ve yığınağı dikkatle gözden geçirdik. Sonuçta, o gece Cûdî'nin Şirnex tarafında belirlediğimiz, nispeten uygun bir hattan aşağı inerek çekilmeye karar verdik.
Sağlığım hiç iyi değildi. Durumum kötüydü. Düşme ihtimalim vardı. Gücümüzün içinde, Celal arkadaş vardı. Yapı içinde "Kobra Celal" olarak ünlenmişti. Celal arkadaşın bütün uzuvları, ortalama ölçülere sahip normal insanın iki katıydı. Doğal olarak, gücü de öyleydi. Yorulmak nedir bilmez, her defasında iki yada üç kişinin yapacağı işi yapar, kaldıracağı yükü kaldırırdı.
Yapı, bu yüzden "Kobra Celal" diyordu ona. Kobra Celal arkadaşı yanıma aldım. Geri çekilirken tifodan düşersem, Kobra Celal arkadaş omuzunun bir dalına beni ve benimle birlikte komutayı da alarak taşırdı!
Üçüncü gün gece hızla toparlandık. Zirvesinde bulunduğumuz Cûdî dağının Şirnex tarafında, önceden belirlediğimiz ormanlık sırta sessizce indik. Yüz arkadaş, gruplar halinde ormanın içinde konumlandık. Yanımda, Kobra Celal arkadaşla birlikte, bölge cephe sorumlumuz Konyalı Hamza arkadaş da vardı.
Ormanın içinde, iyice ağdalanmış gecenin koyu karanlığında, ağaçların arasında, mangalar halinde konumlanmış yüz arkadaştık. Dört bir yanımız hareketli ve sabit düşman güçleriyle çevriliydi. Uçaklar, kobralar ve skorsky helikopterler, tanklar, obüs topları, ağır makineli tüfeklerle donanmış, onbinlerce kişilik bir düzenli ordu gücünün içinde, tam ortasındaydık. Hızla düşünerek bir karar vermek ve bu kararı gün ağarmadan karanlıkta uygulamak zorundaydık. Gün ağardığında, önündeki engellerin kalktığını gören düşman bizi arayacaktı. Buna göre tedbir geliştirecek olan düşman, biz görüntü vermesek de, ormanın içndeki bu sırtta bizi bulurdu. Böyle bir durumda, düşmanla ona en fazla kaybı verdirmek için savaşarak şahadete gitmekten başka seçeneğimiz yoktu.
Arkadaşların ormanda konumlanmalarını düzenleyen Amedli İrfan arkadaş yanıma geldi. Hızla durumu değerlendirdik. Hemen altımızda, yolumuzun üzerinde korucu Biryan köyü vardı. Köyün önde gelen korucularıyla özel olarak görüşüp-anlaşarak bu hattan geçip gitmekten başka hiç bir seçeneğimiz yoktu. Bu hattın dışındaki öteki bütün hatlar, yönler Cûdî dağının tümünü üç-dört kademe kuşatma çemberi içine alan düşmanın içinden geçiyor, içine çıkıyordu.
Küçük bir grup arkadaş çıkardık, onlara:
"Hemen ve hızla, altımızdaki Biryan köyüne inin. Görüntü vermeden ulaşabildiğiniz ilk evin yetişkin erkeklerini alın getirin." dedim.
Arkadaşlar köye indiler.

ÇATAL YÜREKLİ BOZKIR KÜRD'Ü HAMZA ARKADAŞ İLE KAYNAKTAKİ ANA KOM KÜRD'Ü KOBRA CELAL ARKADAŞ
Diryan grubu gidince, Kobra Celal arkadaş karanlıkta el yordamıyla çantasından çıkardığı bir şeyleri önümüze koyarak:
"Buyrun heval." dedi.

Biraz ekmek, bir parça peynir ile bir naylon pet şişe içinde suydu. Birer parça ekmek-peynir ile birer yudum da su aldık. İçtiği bir yudum su genzine kaçan Hamza arkadaşı bir öksürük tuttu. Celal arkadaş, gayretli, hamarat kızların-gelinlerin Ilıca'da çamaşır yurken(yıkarken) esvaplarını dövdüğü gibi, tokaç kadar iri ve geniş elinin ayasıyla, Hamza arkadaşın yaşlı, sıska sırtını tapikleyerek, onu boğulmaktan kurtardı. Fakat bu arada, bizim yüreğimiz de ağzımıza geldi. Bereket, düşman Hamza arkadaşın öksürük nöbetini duymadı, duyduysa da kendi güçlerinden birine ait sandı.
Konyalı Hamza arkadaş, Avrupa katılımlıydı. İlerlemiş yaşına rağmen uzun süre kaldığı Avrupa'da, kapitalist modernitenin saptırmacı yoz yaşam anaforuna kapılmadan, rehabilitasyon tuzaklarını aşarak, özgürlük hareketimize katılmış, kendini dayatarak da gerillaya gelmişti. Cûdî bölgemizin cephe çalışmalarından sorumluydu. Düşman operasyonu kesinlik kazanınca, Gabar'a çekilen cephe çalışanları ve milislerimizle Cûdî'den çıkmayı reddetmiş, bizimle birlikte savaşmak için kalmıştı. Çatal yürekli bir Bozkır Kürd'ü olan Hamza arkadaş, toplumsal-kültürel genlerinden devraldığı Kürt ruhunu, Kürt kimliğini hem Türk devletinin inkar, imha, asimilasyon cenderesinde de hem de Avrapa'nın kapitalist-modernist rehabilitasyon cenderesinde de koruyup yaşatarak, canından üstün tuttuğu bu ruhu ve kimliğini özgürleştirmek için kaynağa, ana komuna dönmüştü!
Kobra Celal arkadaşın, Botan doğasının yalın uzantısı gibi gelişmiş olan fiziğinin uzuvları, ortalama olarak kabül görmüş ölçülerin iki katıydı. Boyu iki metrenin üzerindeydi. Esas duruştayken kolları dizkapaklarına ulaşıyordu. Altı aylık çocuk mezerı kadar(Seri dışı) ayaklarının numarası yoktu. Yapı içinde, günahı bonuna, 55 numara olduğu iddia ediliyordu. İmkan olursa, özel ölçüye göre köşkerlere ısmarlama yaptırılan ayakkabısını, Celal arkadaş çoğunlukla, sürekli çantasında bulundurduğu deri, biz, mumlu ip, kösele vb. malzemelerle
kendisi, ayağına göre dikerek yapıyordu. Kobra Celal arkadaşın, Malabadi Köprüsü gibi, boynundan bombeli ve uzun omuzlarının ortasındaki başı, güz sonu itiberiyle son raddesine kadar gelişimini tamamlayan Oramar'ın bal kabakları iriliğindeydi. Celal arkadaşın en az üç sırt çantası büyüklüğündeki sırt çantasının içinde, yok yoktu! Bir gerillanın çantasında, zorunlu olarak yüklendiği yedek cephane, erzak ve kişisel eşyalarının dışında; keser, çivi, testere, murç, iğne, iplik, terzi yüksüğü, meziro, bilimum köşker alet-edavatları; pil, ampul, kablo, kındap, sicim, misina, balık-olta iğnesi, bıçak, bilek taşı, zımpara, sargı bezi, pamuk, kinin, aspirin, tentirdiyot, çakmak taşı, çaydan, lalik vs. vb. herşey vardı. Ferdi silahı kalaşnikofunun yanı sıra, Celal arkadaşın bir de bissivingi vardı. Arkadaş yapısı içinde bu nedenle "Kobra" diye ünlenmişti.
Dış hatlarına, fiziğine karşın, Celal arkadaşın iç dünyası, kişiliği, ruhu ve yüreği yufkaydı. Şaşılacak kadar ince ruhlu ve duyarlı olan Kobra Celal arkadaşın doğaya, insana bakış açısı, kadın eksenliydi. En başta insan olmak üzere, doğadaki her şeyi candan severdi. Kadın eksenli ahlak sahibi Celal arkadaş bütünlükçü, paylaşımcı, eşitlikçiydi. Her işe gönüllü el atan, herkese el veren Kobra Celal arkadaş, her zaman en az üç kişilik iş yapardı. Mücadelenin en ağır, en zorlu anlarında bile hiç kimseyi kırdığı, incittiği görülmemiş olan Celal arkadaş, yapısal olarak güzel ruhlu, çocuk kadar temiz ve iyicil bir insan, katıksız, gerçek bir Kürttü.

BIRYANLILAR
Köye inen grubumuz yanlarında Biryanlı biri ile geldi. Karanlıkta karşı karşıya geldiğimizde tokalaşırken, ben daha bir şey demeye fırsat bulamadan Biryanlı: "Heval nerelerdesiniz? Diken üstünde sizlerden bir haber bekledik. Nasılsınız? Arkadaşların hepsi iyiler mi?" dedi. Sesi çok içtenlikliydi. Kim olduğunu sordum: "Ahmet" dedi.

O gece bizden yana olan star(yıldız) yüzümüze gülmüştü. Bu Ahmet, daha önce anlattığım Hozê, Ixyan, Biryan olayından sonra, Hayri-Cuma(Cemil Bayık) arkadaşın görüştüğü mağdur yurtseverimiz, Ahmet Biryanî'ydi.
Biryan küyü korucuydu.
Ahmet Biryanî'ye kısaca durumumuzu izah ettim. Kendisinden, köye inerek bizim adımıza köydeki korucu önde gelenleri ile görüşmesini istedim:
"Burada yüz arkadaşız. Bize hemen, bu gece köyün içinden bir yol açsınlar, sessizce geçip gidelim. Burada kalırsak, düşmanla aramızda çıkacak çatışmada halk ve kendileri ezilir. Biz kimseye zarar vermek istemiyoruz." dedim.
Ahmet(Biryanî) köye indi. Korucu Biryan köyünün önde geleni Korucubaşı Süleyman Fettah'tı. Kısa sürede sonuç alarak dönen Ahmet Biryanî: "Bizim adımıza Süleyman Fettah ile görüştüğünü, kendisinin durumu anlayıp isteğimizi kabul ettiğini; köyün içindeki bazı "Sorunlu-gereksiz" korucuları köyden uzaklaştırmak ve geçişi düzenlemek için biraz zaman istediğini" söyledi.
Şırnak-Uludere asfaltı köyün ortasından geçiyordu. Biryan köyü Korucubaşı Süleyman Fettah'tan beklediğimiz haberi, o olağanüstü gecede kurduğumuz ilişki ile birlikte, daha sonra gözü pek bir milisimiz olan büyük oğlu Bapîr getirdi. Hatırlıyorum, benimle konuşurken sesi coşkulu bir heyacan içinde titriyordu. Bapîr'in kardeşi Delil ile ismini anımsayamadığım bir kız kardeşi, gerillada özgürlük savaşçılarımız olarak şehîd düşmüş aradaşlarımızdı.
Bapîr'de şehîd kardeşlerinin mayası ve sıcaklığı vardı. O anda düşmanla aramızda bir çatışma çıksa, Bapîr elinde devletin verdiği korucu silahıyla aramızda, şehîd kardeşlerinin boşluğunu doldurarak, düşmana karşı savaşırdı. Buna hiç kuşku yoktu.
Köyün içinden geçişimiz için gerekli koşullar ayarlanmıştı. Biz de geçiş için düzenlememizi hızla yaptık. Gruplar halinde köye indik. İlk grup, köyün ortasından geçen Şirnex-Uludere asfaltının iki yakasını tuttu. Karanlığın içinde güvenlik tedbirimizi alırken, asfaltta iki taraflı askeri araç trafiği yoğun bir şekilde sürüyordu. Jipler, cemseler, tırlara yüklü tanklar önümüzden geçiyorlardı. Denetim altına aldığımız araç trafiğinin ara boşluklarından yararlanarak gruplarımız karşı tarafa geçti. Asfaltın öte yakasındaki Biryan'ın parçasını da geçip köyden çıktık. Karşımızdaki Fileh dağının(Çiyayê Fileh) sırtlarında savunmaya uygun noktalara konumlandık.
Yanımda Kobra Celal ve Konyalı Hamza arkadaşla konumlandığımız yer bir pınar başıydı. Buradan, karşımızda, gecenin içinden göğe yükselen heybetli Cûdî'ye baktım. Sevgili masum Cûdî, bu saatte hala yoğun ateş altındaydı. Tank ve obüsler uzun bir hat boyunca Cûdî'nin zirvesini dövüyorlardı. Üzerimizden geçen skorskyler ile altımızdaki asfalttan geçen askeri araçlar, tamamen boşalttığımız Cûdî'ye hala asker ve lojistik sevkiyatı yapıyorlardı. Kendilerinden istemediğimiz halde, köyden bütün güce hazır yiyecek çıkarılmıştı. Bunları ayak üstü atıştırıp yola koyulduk.
Çiyayê Fileh'tan inerek Bestler'e geçtik. Bestler'de on gün kadar kaldık. Bu sürede dinlenen gücü toparlayıp yeniden düzenledik. Bu gücümüzü, düşman çekildikten sonra, Amedli İrfan ile Sipêrtili Zeban arkadaşların komutasında yeniden Cûdî'ye yolladım. Benim de sağlık durumum iyice ağırlaştığından Besta'dan Heftanîn'e geçtim.
Cemal arkadaş(Murat Karayılan) burada, Geliyê Pisaxa'da karargahtaydı. Karargaha giderken yol üstünde, Şelaniz'de, kuzeyden gelen ve kendi yurdunun parçasında "Mülteci" duruma düşen halkımızın kampından geçtim. Olağanüstü zor koşullarda yaşam savaşı veriyorlardı. Bunlar şimdiki Maxmurlulardı. Geliyê Pisaxa'da karargaha gittim. Cemal arkadaşa tekmilimi verdim.
Cemal arkadaş ile yaptığımız görüşmede öteki şeylerin yanı sıra Cûdî'de olanları tartıştık. Cemal arkadaş:

“Tekmillerde, biz size çıkın dedik, siz çıkmadınız!” dedi. Cemal arkadaş, yukarıda da ifade ettiğim gibi; önce ağır güçlerle DHP grubunun çıkarılmasını istedi. Ardından Yılmaz Uzun arkadaşın komutasında bir bölüm gücün çekilmesini sağlayan kısmi çekilme talimatını verdi. En son olarak bütün gücü çıkarın dedi. Bunu kendisine ifade etmek için:
“Heval, siz talimat verdiniz biz de gereğini yaptık. Kademeli çıktık.” dediğimde, Cemal arkadaş:
“Öyle de olsa inisiyatif sizindi.” dedi. Ben de:
“Heval, üstün talimatı neyse odur.” dedim. Cemal arkadaş bana:
“Savaşta inisiyatif savaşanındır! Bunu sen Gabar’da yaptın!(Kendisine rağmen Gabar’dan çıkışımı ve dönüşümü vurguluyordu). Cûdî’de de yapabilirdin.” dedi. O görüşmede Cemal arkadaş, hastalığımı kendisine bildirmeyişime kızdı. Beni tedavi için Hewlêr’e, Cuma(Cemil Bayık) arkadaşın yanına yolladı.

CÛDÎ’YE NE YAPTINIZ?
Hewlêr’e tedavi için gitmeyi beklerken KDP ile bir görüşme oldu. Görüşmeyi dönemin dış ilişkiler sorumlumuz olan Rizgar(Dêrik) arkadaş gerçekleştirdi. KDP temsilcileri ile görüşmeden dönen Rizgar arkadaş, Cemal arkadaşa bilgi verirken, KDP’lilerin kendisine:
“Biz bu yakınlarda Türklere “Cûdî’yi ne yaptıklarını” sorduk. Türkler de :
“Biz çıkardık fakat onlar yeniden yerleştiler.” dediler.” demişler. KDP’liler bu bilgiyi Rizgar arkadaşa verirken kıs kıs gülüyorlarmış.
Rizgar arkadaş bu bilgileri verince Cemal arkadaş da kıs kıs güldü. Hewlêr’e gittim. Orada Cuma arkadaşın yanında kalarak tedavi oldum. Hewlêr o sıralar YNK’nin elindeydi. YNK ile ilişkilerimiz iyiydi. Fakat KDP bize karşı tedirgindi. Bizden çekiniyordu. Seyterelerden(Yol güvenlik noktaları) geçerken peşmergeler bizi tanıyınca :
“Heval, PKK bize saldırır mı?” diye, soruyorlardı.

KUMARBAZ ADAM
Cûdî’den çekilen güçlerimizden Bedri’nin(Zêwkî) komutasınaki 60 kişilik gücümüz, hangi akla hizmet ettiği anlaşılmayan Bedrinin öncülüğünde, Silopi ovasında gündüz vakti hareket etmiş. Durumu fark eden düşman da, tanklarla ovanın içinde bunların peşlerine düşmüş. Gündüz vakti, ovanın içinde, tank mermileri altında engebeler, kuru su yatakları ve tümsekler arasında manevra yaparak kayıp vermeden düşmanı atlatan gücümüz, sınırı geçip karahgaha ulaşmış. Bedri, karargahta taktir edilme beklentisi içinde Cemal arkadaşa tekmilini gururla verdiğinde, Cemal aradaş şaşkınlık ve öfke içinde:
“Kumarbaz adam!” demekle yetinmiş.

KOPAN GRUPLAR
Zeringe’deki çatışmada kopan 5 arkadaşın, düşman tarafından arazide gizlendikleri yerde bulunduktan sonra, katledilmekle kalmayıp naaşlarıyla oynandığını belirtmiştim.
Aralarında, yaralı Ronahî(Serhad) arkadaşında bulunduğu on bir kişilik grubumuz, düşmanın operasyon güçelerinin içinde gizlenmeyi başardılar. Düşman Cûdî’den çekildikten sonra, bu arkadaşlar Amedli İrfan arkadaşın komutasındaki gücümüz tarafından alınarak, karargaha ulaştırıldılar.

SÜLEYMAN FETTAH VE ÇOCUKLARI(Fettah soyismi çoğu yerde Fetıh diye geçiyor. Hepsini Fettah olarak düzenledim ama doğrusu ne ise ona göre tekrar düzeltilsin)
Biryan köyünün Korucubaşı Süleyman Fettah’ın bir oğlu Delil arkadaş Avyan taburu baskınında şehîd düştü. İsmini hatırlayamadığım bir kızı da Serhat’ta şehîd düştü.

Takım komutanı olarak katıldığı Avyan taburu baskınında şehîd düşen Delil arkadaş ile Önderlik sahasında aynı devrede birlikteydik. Devrede yapılan özeleştiri platformunda Delil arkadaş:
“Ben Biryanlıyım. Benim babam korucubaşıdır! Düşman, arkadaşlara karşı köyden korucu istediğinde eğer o sırada babam evde yoksa, onun yerine korucu silahını alarak, arkadaşlara karşı operasyonlara ben katılırdım.” demişti.
Özgürlük savaşçısı iki şehîd babası olan Süleyman Fettah’ın büyük oğlu Bapîr de, o olağan üstü gecedeki ilişkimizden sonra, sadık ve gözüpek bir milisimiz olarak özgürlük hareketimizin saflarına katıldı. Milis olarak mücadeleye katıldığında Bapîr kod adının yanı sıra, kendisine özel bir cihaz verdiğimiz Bapîr, başta Babası Süleyman Fettah’dan aldığı bilgiler olmak üzere, alandan edindiği her türlü bilgiyi Bestler’deki Anakarargah’a iletiyordu. Bapîr’e,, cihazda konuşurken sesinin tanınmaması için, cihazın mikrofon bölümünü kefiyesi ile kapatmasını söyledğimizi hatırlıyorum.
Bapîr’in hizmetleri salt istihbaratla sınırlı değildi. Bapîr, kış boyu Biryan’a inen güçlerimizin her türlü erzak ve lojistiğini de karşılıyordu. Düşman durumlarını anlayınca, 1995 yazında bir subayın uyarısıyla, Süleyman Fettah ile oğulları Bapîr, Sabah ve bir kızı Biryan’dan kaçarak Bestler’e gelmişlerdi. Ben o sırada Anakarargah’taydım. Süleyman Fettah cihazla karargahı arayarak, Bestler’de olduklarını, karargaha gelmek istediklerini söyledi. Onları karargahta ben karşıladım. Karargahta durumlarını anlattılar.
Düşman, bizimle ilişkilerini anladığı aileye yönelme kararı alınca, karar mekanizmasının içinde bulunan bir subay, daha önce kendilerinden gördüğü büyük iyiliklerinden dolayı, Süleyman Fettah’ı uyararak:
“Çocuklarını da al hemen kaç! Hepinizi öldürecekler!” demiş.
Süleyman Fettah ile çocuklarını, Güney Kürdistan’daki Etruş kampımıza yolladık. Koşullarımız orada çok ağırdı. Kamp ve genel yönetim olarak bizim de çok ciddi yanlış yaklaşımlarımız ve hatalarımız oldu. Bunlar birleşince zaten kişilikte sorunlu olan Süleyman Fettah aşırı zorlandı. Biryan’daki akrabaları, çevresiyle bağlantılarından Süleyman Fettah’ın durumunu gören düşman:
“Geri dön, dosyanı kapatalım.” teklifinde bulundu.
Düşmanın teklifini kabul eden Süleyman Fettah geri döndü. Hala oradadır. Süleyman Fettah ve ailesinin böylesine çetrefilli ve dramatik bir gerçekliği vardır.

YILMAZ UZUN ARKADŞIN ŞEHADETİ
Operasyonun ikinci günü, Zeringe’den inip Silopi ovası üzerinden Güney Kürdistana, Heftanîn’e geçen gücümüzü, yanında askeri işlerden sorumlu Doğan(Dudêrî) arkadaşla Cûdî’den çıkaran bölge yürütmesinden Yılmaz Uzun arkadaş, yanındaki dört cephe çalışanımız ve bir yurtseverimiz ile birlikte Silopi ovasında düşman tarafından hunharca katledilerek şehîd düştüler.
Düşmanın bu denli kapsamlı operasyonunda, aldığımız en büyük darbe, uğradığımız en ağır kaybımız Yılmaz arkadaşların şehadetleri oldu.
Arkadaşların şehadet tekmillerinden hemen sonra başlatılan araştıma – soruşturma sonuçları ile zaman içinde sağlanan bilgilere göre olaylar şöyle gelişmişti:
Operasyonun ikinci günü, gece Zeringe sırtlarından Silopi ovasına inen kalabalık gücümüz, düşman tarafından fark edilmiş. Doğan arkadaşın öncülüğünde ovaya inip ilerleyen gücümüzün tamamı, Zeringe sırtlarından inmeden düşman tanklarla vurmuş. Gücümüz bölünmüş. Gücümüzün, Zeringe sırtlarında kalan kesimi, Gundikê Ramolu Bedran arkadaşın komutasında toparlanarak, Cûdî içine çekilmiş. Lojistik bölüğümüzün komutanı Bedran arkadaşın tecrübesiyle arazide gizlenen gücümüz, on beş gün sonra sınırı geçerek Heftanîn’e geldi.

Yılmaz arkadaşın da aralarında bulunduğu gücümüzün ovada kalan bölümü, gün doğmadan ovayı geçip sınıra ulaşmak zorunda olduklarından, yürüyüş tempolarını mümkün olan en yüksek düzeye çıkarmışlar.
On beş yıllık ağır zindan pratiğindan sonra geldiği dağda, henüz 4-5 aylık bir karargah yönetim pratğine sahip olan Yılmaz Uzun arkadaş, genel gücün bu zorunlu yüksek yürüyüş temposuna ayak uyduramamış. Gece, ovanın ortasında bir yerde takatten düşmüş, yürüyememiş.
Durum değerlendirilmiş. Yılmaz Uzun arkadaş, alanda cephe faaliyeti yürüten Rojava-Dêrîkli Behdînan, Botan, Gabar ve Selim arkadaşlar ile Seyit Abdullah adında bir tüccar, sınırı daha sonra geçmek üzere ovanın içinde uygun bir yere gizlenmişler.
Doğan arkadaşın komutasındaki genel gücümüz, aynı yüksek tempoyla yürüyerek sınırı geçmiş. Ovada gizlenen Yılmaz Uzun arkadaş, yanında kalan ve bölgeyi avuçlarının içi gibi bilen cepheci arkadaşların öncülüğünde, gece sınırı geçmek yerine onlardan kendilerini sınır kapısından geçirecek bir ilişki bulmalarını istemiş. Tecrübesiz arkadaşlar da, Yılmaz arkadaşın isteğini talimat olarak algılayarak, gereğini yapmışlar.
Olanların ayrıntılarını, düşman tarafından kurşuna dizilerek “Öldü” diye atıldığı ölüm çukurundan, mucize sonucu sağ çıkarak Güney’e geçen yurtseverimiz Seyit Abdullah’ın kendisinden dinledim:
Cepheci Behdînan arkadaş, kendi çalışma alanı olan Bêspin hattında, korucu Tatarların Kunsarköyüne, kendilerini gündüz resmi gümrük hattından Güney’e geçirecek ilişki bulmya gitmiş. Kunsar’a gelen Behdînan arkadaş, burada daha önceden cephe faaliyetlerinden tanıdığı Abudlalah Aziz Tatar ile taksici İsmet Tatar’a konuyu açarak yardım istemiş. Taksici İsmet Tatar’ın, grubu gündüz taksiyle gümrük yolundan Güney Kürdistan’a gçirmesi için anlaşmışlar.
Abdullah Aziz Tatar ile İsmet Tatar, Behdînan arkadaşı, grubu düşmanın operasyon gücünün bütün bölgede hareketli ve tetikte olduğu koşullarda, gündüz resmi gümrük hattından geçirebileğine dair ikna etmişler. Durumun daha inanılmaz fakat gerçek olanı, bütün bunlara Yılmaz Uzun arkadaş da inanarak ikna olmuş.
Abdullah Aziz Tatar grubun tümüne, Kuzey Irak’tan gelen misafir belgeleri ayarlamış.
Köyden getirilen sivil giysileri giyen grup, silahlarını bagajına koydukları İsmet Tatar’ın taksisine binerek, asfalt yoldan gümrüğe doğru yola çıkmışlar. Yol üstünde, sınıra yakın Hacılar Parku karakolu yakınına geldiklerinde, kendilerini beklediği anlaşılan bir grup asker yola çıkarak taksinin durmasını işaret etmiş. Kontrol noktsında, İsmet Tatar taksiyi durdurmuş. Duran taksiye yaklaşan bir subay, direksiyon başındaki İsmet Tatar’a: “Kim olduklarını ve nereye gittiklerini” sormuş. Taksici İsmet Tatar, Kunsarlı Tatar korucular üzerinden kendisini tanıtmış. Taksideki grubun da Güney’den(Kuzey Irak’tan) Kunsor’a gelen ve evlerine dönen misafirler olduğunu söyleyerek, subaya giriş-çıkış belgelerini vermiş.
Abdullah Aziz Tatar’ın ayarladığı giriş-çıkış belgelerine bakan subay:
“Madem misafirdirler, insinler, bizim de bir çayımızı içsinler.” demiş.
Herkes arabadan inmiş. Yılmaz arkadaş iner inmez bagaja yönelmiş. Fakat bagajın kilitli olduğunu görmüş. Bu arada subay, çevrelerini saran askerlere:
“Alın bunları!” demiş.”
Askerler bizim kim olduğumuzu, oraya geleceğimizi önceden biliyorlardı. Kunsarlı Abdulaziz Tatar ile taksici İsmet Tatar’ın her şeyi en başından düşmana bildirerek bizi ele verdikleri belliydi.
Seyit Abdullah, düşmanın kendilerini karakol binasında işkenceye aldığını, taksici İsmet Tatar’ıda bir daha görmediğini özellikle belirtti.

Karakolda düşmanın yaptığı yoğun işkencede, Selim arkadaş dışındaki öteki arkadaşlar direnmişler. İşkencede çözülen Selim arkadaş, Yılmaz Uzun arkadaşın örgütsel görevini ve konumunu açığa çıkarmış.
Bu gelişme üzerine devreye düşman karargahından, operasyounun genel koordinesi Hasan Kundakçı girerek, soruşturmayı bizzat yönetmiş..
Hasan Kundakçı'nın verdiği özel talimatla, işkence yoğunlaşmış. İşkenceciler sık sık:
"Bêspin baskınının intikamını sizden alacağız!" diyerek, Hasan Kundakçı'nın talimatlarını uygulamışlar. Ağırlaşarak süren işkencenin bir yerinde Behdînan arkadaş, düşmana:
"Cephane gömmesinin yerini biliyorum, sizi oraya götürebilirim." demiş.
Behdînan arkadaşı cephanelik gömmesine götüren düşman gücü, biri binbaşı, biri üsteğmen biri er olmak üzere üç ölü vererek dönmüş.
Behdînan arkadaş, düşmanı cephane gömmesi var diye, birbirlerine bağlı tuzaklı mayınların döşeli olduğu bir noktaya götürmüş, orada mayınlardan birine basarak tümünü patlatmış.
Kendisi, kahramanca şahadeti kucaklayan Dêrîkli Behdînan arkadaş, düşman gücünden de bir binbaşı, bir üsteğmen ve bir eri öldürmüş.
Behdînan arkadaşın bu kahramanca fedai eyleminde uğradıkları kayıplarla çılgına dönen düşman, bizzat Hasan Kundakçı'nın talimatıyla, arkadaşlara daha özel işkenceler uygulamışlar. Hepsinin vücutlarından kulak, burun, parmak gibi uzuvlarını kesmişler. Seyit Abdullah'ın da bir kulağını kesen düşman, hepsini alıp Hezil suyu kıyısında, sınıra yakın bir noktaya götürmüş. Burada bir çukurun kenarında, daha önce işkecede uzuvlarını kestiği Yılmaz Uzun arkadaşı, boğazını keserek katleden düşman, öteki arkadaşları da silahla tarayarak çukura atmış. Hepsinin öldüğünden emin olan düşman, çekip gitmiş.
Vurularak atıldıkları çukurun içinde, bir süre sonra kendine gelen yaralı Seyit Abdullah, arkadaşların cenazeleri arasından sürünerek çıkıp yanı başında akan Hêzil suyuna girmiş. Gece, kendini içine bıraktığı Hêzil suyu, Seyit Abdullah'ı zaten çok yakın olan sınırdan geçirerek Güney Kürdistan'a ulaştırmış…
Güney'de biraz toparlanınca, bizimle bağlantıya geçen Seyit Abdullah bütün bu ayrıntıları bize anlatırken, hala yeterince kendisine gelememişti.
Şirnex'a bağlı, korucu Kunser'a köyünden Abdulaziz Tatar ile Taksici İsmet Tatar'ın arkadaşlara komplo düzenledikleri ve bu işi subjektif ajan olarak, kendilerine maddi çıkar ve mevki sağlamak amacıyla yaptıkları netleşmiş bir gerçektir. Kunser'a köyünden Abdulaziz Tatar ile Taksici İsmet Tatar, böyle bir ihanetle damgalı alçaklardır!
O süreçte devlet Kunser'a çetelerine yeni ve modern bir köy yaptı. Yeni köylerinin yerini, özgürlük hareketine karşı işledikleri ağır suçlarından dolayı kendileri için güvenli bulmayan Kunsera koruculları, yeni yere taşınmayı göze alamadılar. Yeni Kunsera hala boş, insansızdır.
Cûdî'ye yönelik bu kapsamlı operasyonda, toplam 19 arkadaş şehîd düştü.

FARAŞÎNDE 49 ARKADAŞIN ŞEHADETİ
Tedavi için gittiğim Hewlêr'de Cuma arkadaşın yanında 4 gün kaldım.Burada ikinci gün radyodan aldığımız bir haberle sarsıldık. Serdar(Sipêrtî) arkadaşın komutasındaki bir hareketli birliğimiz, Faraşîn zozanlarında, Çiyayê Reş'te düşmanla girdiği çatışmada tasfiye olmuştu.
Kırk dokuz arkadaşın düşmanla çatışarak şehîd düştüğü bu olayın ayrıntılarını, daha sonra çatışmadan sağ çıkan arkadaşlardan dinledim.
Faraşînde bir eylemden sonra geri çekilirken, gece Çiyayê Reş'te tedbirsiz davranıp, kalabalık bir düşman gücünün içine girmişler. Çatışma gün boyu sürmüş. Bulundukları arazi çatışmaya elverişli değilmiş. En son kobralar gelmiş. Sonuçta kırk dokuz arkadaş şehîd düşmüş.

BEŞ BÖLÜKLE CÛDÎ'YE
Hewlêr'de tedavim bitince Heftanîn'e geçtim. Cemal arkadaş, karahgahta, araba aküsüne bağlanarak çalışan mobil telefon üzerinden Önderlikle bağlantı kurdu. Bu görüşmede ben de Cemal arkadaşın yanındaydım.
Önderlik, Cemal arkadaştan Faraşîn-Karadağ'da yaşanan kayıpların ayrıntılarını istedi. Cemal arkadaşın verdiği bilgilere çok sinirlenen Önderlik ağır konuştu. Cemal arkadaş genel tekmilini verdikten sonra benim de yanında olduğumu söyledi. Önderlik beni telefona çağırdı. Cûdî operasyonu üzerine sorular sordu ve bana:
"Siz başarılısınız! O kadar gücün karşısında gücünüzü korudunuz!" diyerek moral verdi. Hiç eleştirmedi.
Operasyondan sonra Cûdî'ye yolladığımız iki takımlık gücümüz, o günlerde, Cûdî'nin Besta-Bêlujnê mıntıkasında bir tepeyi tutan düşman gücünü vurdu. Arkadaşlar tepeyi düşürdüler. Tepede çatışmalar sürerken, düşman karargahından "Tepede canlı kalmasın!" talimatıyla başlayan top, obüs, havan yağrmurunda Kazım arkadaş şehîd düştü. Bazıları ağır olmak üzere on yedi arkadaş yaralandı. Düşman, tepede gerillanın karşısında yer yer direnmekte olan kendi güçlerini de imha etmişti. İttihatçı-Ergenekoncu çetenin "Mehmetçik" edebiyatının aslı buydu.
Bu eylemin ayrıntılı tekmili Heftanîn-Geliyê Pisaxa'daki karargaha geldiğinde, Cemal arkadaş hemen özel bir toplantı düzenledi. Toplantıda, eylemle birlikte Cûdî'deki genel durumu değerlendirdik. Değerlendirmler sonucunda, düşmanın Cûdî'de başından beri bize karşı psikolojik-moral üstünlük mücadelesi verdiğini, iç kamuoyunda da sürekli bunu malzeme yağtığını görerek, beş bölüklük güçle Heftanîn'den Cûdîye geçme kararı aldık.
Güney'den Kuzey'e, Heftanîn'den Cûdîye Cemal arkadaşın komutasında geçtik. Bizim Cûdî bölgesinin üç bölüğünün yanı sıra, Şoreş'in komutasında bir bölük, Ekrem'in komutasında da bir bölük vardı.
Cûdî'nin önce Bilika noktasına geldik. Bilika'dan, Cûdî'nin Şirnex tarafında, Niva Nerê(Bazı yerlerde Nivanêr diye geçiyor. Doğrusu ne ise hepsi aynı şeilde düzeltilsin) mıntıkasına geçtik. Düşman, Cûdî'nin Zeringe, Kurê Jehro, Navser, Dêrîka ve Atatürk Burnu gibi stratejik noktalarını kalabalık güçlerle tutmuştu. Ayrıca, sırtlarda ve eteklerdeki stratejik tepeleri de tutan düşman, bizden ele geçirerek kurtardığını kamuoyuna ilan ettiği Cûdî'ye bayrak dikmişti(!)
Niva Nerê'de, ormanın içinde bölükler halinde mevzilendik. Düşman, Cûdî dağında, içine giren 5 bölük gücümüzü elbette ki görüyor ve izliyor fakat görmezden geliyordu. Bu kadar kalabalık bir güçle Cûdî'ye girişimiz kendisine bildirildiğinde, ittihatçı-Ergenekoncu ordunun "Cûdî bayraktarı" Hasan Kundakçı, Şirnex'taki karargahında soğuk terler dökmüş olsa gerekti. Çünkü "Cûdî'yi bizden kurtardığını" zavallı kamuoyuna ilan ettikten bir ay sonra, aynı Cûdî'de beş bölüklük güçle gireceği bir çatışmada, kaçınılmaz olarak dökülecek olan binlerce Anadolu çocuğunun kanında boğularak, nemenem bir alçak, ucube kişilik olduğu açığa çıkacaktı!
Niva Nêrê'de düşmanın içinde rahattık. Anakarargah Basın Sorumlusu Esat Faraşîn(Abdurrrahman Çadırcı) arkadaşla, kendimize yer yapıp mis gibi deliksiz uyku çekerek dinlendiğimizi hatırlıyorum.
Cemal arkadaş:
"Güçleri, ormanın içinde araziye bölükler halinde şöyle dağıtın da gelirlerse içimize girsinler." demişti. Nivanêr'de üç gün kaldık. Şirnex'taki karargahında, bizim Cûdî'deki varlığımızla ilgili anı anına bilgi alan Hasan Kundakçı, üzerimize gelmeye cesaret edemedi.
Nivanêr'de üçüncü gün akşam düzenlenen yönetim toplantısında durumu değerlendirdik. Cemal arkadaş toplantıda:

“Düşman çevremizde. Bizi görmemeleri mümkün değil! Düşman bizi gördüğü halde üzerimize gelmiyor. Bu durumu tartışıp değerlendirelim.” dedi.
Toplantıda, bu temelde yapıtğımız tartışma ve değerlendirmeler sonunda, kendine göre nedenlerle üzerimize gelmeyen düşmanın üzerine, beş bölük güçle bundan öte gitmenin genel sonuçlarını değerlendirdik.
“Bizim, her şeye rağmen kan dökme amacımız, sorunumuz yoktu. En az 500 bin kişilik Türk ordusunun neredeyse yarıya yakını Cûdî dağı ve çevresine konumlanmıştı. Buna rağmen, gerillanın karşısında şapa oturmaktan korkan Hasan Kundakçı, Kara Kuvvetleri’yle yetinmemiş, Deniz Kuvvetleri’nden de Cûdî’ye bahriyeli takviyesi yapmıştı!
Küçük ve hareketli gruplar halinde araziye dağılarak girişeceğimiz bir çatışmada, sonuçta bizden(5 bölük güçten) kimse hayatta kalmayabilirdi. Buna karşın düşmanın kayıpları kesinlikle binlerce olurdu! Biz canlarımızı halkımızın yeniden dirilişine adamış Apocu’lardık! Fakat bu sorun nihai olarak salt ölmek ve öldürmekle çözümlenebilecek bir sorun değildi. Yüzlerce, binlerce askerin öldürülmesi gibi bir amacımız, perspektifimiz hiçbir zaman olmadı. Fiili çatışma içinde birbirimizin kanına susamışlık durumlarına zaman zaman düşmüş olsak da, böyle bir durum bizde hiçbir zaman genelleşmedi. Önderlik her defasında bizi: “Askere fazla kıymayın.” diye uyardı.
Biz büyük operasyonun ardından bir ay sonra, 5 bölük güçle yeniden Cûdî’ye gelip düşmanın içine girerek ona gereken mesajı vermiştik.
“Kürdistan, yerleşik yaşam uygarlığı var olalı beri en az 16 bin yıldır(Arkeoloji biliminin verilerine göre) kadim Kürt yurdudur! Bu işler öyle kaba güçle, egemen zorbalıkla olmaz! Bu sorun özünde bir uygarlık, insanlık, kimlik sorunudur! Bu temelde güçlü olan Kürtlerdir, biziz! Biz gücümüzü bütün insanlarla, insanlıkla paylaştık ve paylaşacağız!” Mesajımız buydu.
Toplantıda; “Cemal arkadaşın bir bölük güçle, Bestler’e, Anakarargah’a dönmesini önererek burada, Cûdî’de kalmasının uygun olmadığını, kalan güçle Cûdî’de güz hamlesi başlatabileceğimizi.” belirttim.
Önerim kabul edildi.Cemal arkadaş bir bölük güçle, Cûdî Nivanêr’den Bestler’e, Anakarargah’a geçti. Biz de 4 bölük gücümüzle, Cûdî’de güz hamlemizi planlayarak eylem kararımızı uygulamaya koyulduk.

GÜZ HAMLESİ
Düşmanın, Cûdî zirvesinde tutmadığıÇêlê Jehro’yu(Kurê Jehro olmasin?) koordine noktamız olarak belirledim. Doğan(Dudêrî) ve Ekrem arkadaşların komutasındaki iki bölük gücümüzle Geliyê Sor’a konumlandık.
Bedri(Zêwkî) komutasındaki bölüğümüzü, düşmanın kalabalık bir güçle üstlenerek tuttuğu Safin önüne, Çêlê Sor ile Safin arasına konumladık. İrfan(Amed) arkadaşın komutasındaki bölüğümüz de, düşmanın yine kalabalık bir güçle üstlenerek tuttuğu Zeringê ile Çêlê Sor arasında konumlandı. İrfan arkadaşın komutasındaki gücümüz Zeringê’nin yanı sıra, Riya Cewher’i tutan düşman gücünün önünü kesti. Güz hamlemiz çerçevesinde yaptığımız düşmana saldırı planlamamıza göre: Biz, gece düşmanın Girê Azman’daki gücünü vurup, Çêlê Sor’a çekilecektik. Fakat asıl hedefimiz Girê Azman’daki düşman gücü değildi. Biz orayı vurunca, Girê Azman’a doğru hareketlenecek olan Safin, Zeringe ve RiyaCewher’deki düşman güçlerin tümünü aynı anda vurmaktı. Girê Azman’daki hedef, çevrede saydığım düşman güçleri harekete geçirmek için taciz ve tahrik aracıydı.
Gece, Girê Azman’a sızan Doğan arkadaşın komutasındaki gücümüz düşmanı vurdu. Düşman, burada ağır kayıp verdi. Arkadaşlar bir tane G-3 ile ferdi silah ve askeri malzemeler kaldırdılar. Çatışma sırasında, mayına basan Hamit arkadaş yaralandı. Arkadaşlar kayıp vermeden Çêlê Sor’a çekildiler.
Düşman sabaha kadar hareket etmedi. Sabah, Safin’dan bir birliğin Girê Azman’a doğru çıktığı haberi geldi. Düşman birliği, Cûdî(Gundikê Ramo) arkadaşın

komutasındaki pusu gücümüzün içine girdi. Arkadaşlar düşmanı vurdu. Gün boyu süren çatışma sonunda, bu düşman birliği tamamen imha edildi. Adını hatırlayamadığım Rojavalı bir arkadaş şehîd düştü. Çêlê Sor'dan, hem dürbünle hem de cihazdan izlediğim çatışma sürerken, dört tane kobra helikopter geldi. Kobra saldırısında Cûdî arkadaş yaralandı.
Safin'da çatışma sürerken, kobraların yoğun vuruşundan sonra Çelê Sor, top ve havan yağmuruna tutuldu. Çelê Sor'da öylesine yoğun bir ateş altında kaldık ki, bir süre başımızı kaldıracak imkanımız olmadı. Düşmanın bu teknik saldırısında sekiz arkadaş çeşitli yerlerine aldıkları şarapnel parçalarıyla hafif yaralandılar. Arkadaşların Çelê Sor'a, yanımıza taşıdıkları Cûdî(Gundikê Ramo) arkadaşın yarası ağırdı. Bir şarapnel parçası Cûdî arkadaşın bacağının birini baldırından koparmıştı. Bütün çabalarımıza rağmen Cûdî arkadaş, doğduğu Cûdî'de kan kaybından şehîd düştü.
Bu eylemden sonra, Ekrem(Goyî) arkadaşın komutasındaki bölüğümüz Besta'ya, Anakarargah'a geçti. Cûdî'de üç bölük kaldık. Ekim ayının sonuydu.
Düşman, Cûdî'nin zirvesinde operasyona çıktı. Biz de Cûdî'nin Silopi tarafına geçerek, değişik noktarlarda düşmana saldırdık. Bu noktalardan biri daha önce vurduğumuz Girê Azman'dı. Zirvede çıktığı operasyondan eli boş dönen düşman, buralarda ağır kayıplar verdi.
Kasım ayında başlayan güz yağmutlarıyla birlikte düşman da Cûdî'den kademeli olarak çekilmeye başladı. Kasım ortasında, operasyondan önceki noktalarımıza yerleştik.
O günlerde güçlerimiz, Cemal arkadaşın koordinesinde Çirav'daki Serxete taburunu vurdu. 1994'ün son eylemi olarak bu eylem, bütün güçlerimizin üzerinde büyük moral etkisi yarattı.
Anakarargah Basın Sorumlusu Esat Faraşîn arkadaş, Anakarargah'a ulaşan eylem tekmillerini habere dönüştürerek, büyük cihazda bütün güçlerimize okuyordu. Çirav'daki Serxete taburuna yönelik eylemi, büyük cihazdan bütün arkadaş yapısı böyle dinlemiştik.

EYALET TOPLANTISI
20 kasım 1994'te, Cemal arkadaş eyalet yönetimlerini Bestler'e, Pîro dağının eteğindeki Girê Xanê'ye, eyalet toplantısına çağırdı. Cemal arkadaşın düzenlediği toplantıya Xebat, Halil (Dêrik-Hezi), Fazıl, Bahoz, Adil, Rizgar(Dêrik), Sozdar ve Sinan(Urfa) arkadaşlar katıldılar.
Toplantıda 1994 süreci, bölgeler ve eyalet geneli düzeyinde ele alınarak tartışılıp değerlendirildi. Düşman, Londra'dan "Yeşil ışıklı" Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, Waşington-CIA'dan atamayla gelen Başbakan Tansu Çiller ve dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar çetesiyle uygulamaya koyduğu "Alan tutma konseptini" derinleştirmişti.
1994'ün 26 Mart'ında Gabar ve Cûdî'de köylerin bombalanmasıyla başlayan genel konsept saldırısının öncelikli amaçlarından biri köyleri boşaltarak gerilla ile halkı birbirinden koparmayı, insansız alanlarda gerillayı sıkıştırarak tasfiyeyi amaçlıyordu.
Düşmanın bu öncelikli askeri-siyasal amacının yanı sıra, T.C. Genelkurmay'ına "Yeşil ışık" yakarak, konseptin uygulamasını onaylayan İngiltere ve ABD egemenlerinin de kendilerine göre çok yönlü hesapları ve beklentileri vardı.
T.C. "Alan tutma konsepti" ile gerillayı halktan koparıp insansız alanlara sıkıştırarak tasfiyeyi amaçlamanın yanı sıra; Kürtleri ve Kürdistan'ı nihai olarak Türkleştirmeyi amaçlıyordu. Bu amaçla:
Üç bin köyümüz yakılıp yıkılarak boşaltıldı!
Üç milyon insanımız ana KOM'larından, metropol varoşlarına savrularak işsizliğe ,yoksulluğa ve açlığa mahkum edildi. Dünyadaki varlık nedenlerini, temel güdülerinin doyumu olarak gören Beyaz Türkler, herkesi de kendileri gibi

gördükleri için, sandılar ki açlık ve yoksulluk, kimlik sorununu bastırıp unutturur(!)
Özgürlük hareketimizin yarattığı aydınlanma huzmelerinden doğan on yedi bin özgürlük starımız, bütün modernist dünyanın gözü önünde kahpece katledilerek, sanıldı ki, “Korku dağları sarar” ve Kürtler ile Kürdistan teslim alınır(!)
“Alan tutma konspeti”nin gereği olarak, 1994 yılı boyunca Botan’da belli yerlerde, tabur karakollarıyla iç içe olan korucu köyleri dışındaki bütün köyler yakılıp yıkılarak boşaltıldı. Bütün Botan eyaletinde düşmanın asker-korucu gücüyle, gerilla olarak karşı karşıya kaldık.
Bütün eyalet kırsalında, korucu köylerindeki korucu aileleri dışında sivil insan kalmamıştı.
Düşman, dağdan ovalara, büyük yerleşim alanlarına açılan her yeri yerleşik tabur karakolları ve seyyar birliklerle keserek tutmuştu. Metropollerle doğrudan bağlantılarımız koparılmıştı.
Bu durumda gerilla olarak halktan kopmuştuk. Halktan kopuş her şeyden önce temel bir gereksinim olarak sürekli ve çok ciddi bir erzak sorununu doğurmuştu. 1994 yılında düşman ile savaşmak için harcadığımız gücün, kat be kat fazlasını kalabalık güçlerimize erzak temini için harcamak zorunda kalmıştık. Genel güçlerimiz çoğu yerde saatlerce değil, günlerce mesafelik yerlerden sağlanan erzakları büyük meşakatlerle taşımak durumunda kalmışlardı. Arkadaşların yürüyerek, sırtlarında taşıdıkları erzak miktarı, güçlerin hayatta kalabilmek için zorunlu gereksinimlerine göre çok sınırlı ve yetersiz kalıyordu.
Erzak taşıma, bir çok bakımdan düşmanla doğrudan çatışmaya girmekten daha riskliydi. 1994 ve daha sonraki yıllarda, erzak temini için veridğimiz kayıplarımız, birçok yerde düşmanla doğrudan girdiğimiz çatışmalarda, eylemlerde verdiğimiz kayıplardan fazlaydı.
Bu kadar meşekatli ve bunca bedeller ödenerek sağlanan erzakla, çoğu zaman ancak bir eylem yapılabiliyor ya da çok kısa süreli eğitim devreleri düzenlenebiliyordu.
Düşmana saldırı eylemleri ve eğitim için biyolojik ve zihinsel yeterlilik gereği bir şeyler yemek zorunluydu. Sağlanan çok sınırlı erzakla düşmana karşı düzenlenen bir eylem ya da kısa devreli bir eğitimden sonra güç, yine erzak için seferber oluyordu.
1994’e kadar oluşturduğumuz geniş ve güçlü milis ve cephe örgütlenmemiz çökerek dağılmıştı.
Halktan kopmanın, bu gözle görülür somut sonuçlarının dışında, bir de gerilla yapısı içinde, gözle görülmeyen sonuçları, hemen ortaya çıkmayan ciddi ağır yaşam ve moral-psikolojik sorunları vardı. Uğruna ölüm de dahil her şeyi göze aldığımız, yoluna baş koyduğumuz amacımızın öznesinden kopmuştuk.
Halkın varlığı, yaşamda karşılaştığımızda bir çift güzel sözü, bir bakışı bile bizim için ne büyük bir güç, moral-psikolijik dayanakmış meğer. Bunu, halkın yokluğunda yaşayarak anladık. Gündelik yaşamda bunu dışa vuramasak da , halkımızı özlemle, hasretle aradık. Halkla bağlarımız kopunca, yapı içinde daha önce görülmeyen bazı yaşam sorunları çıktı. Daha önce sınırlı görülen bazı yaşam sorunları da nispeten arttı.
Bestler’deki eyalet yönetimi toplantısında, o sırada hazırlıkları sürmekte olan PKK 5. Kongre delegelerimizi de belirledik. Toplantıda ben de kongre delegesi seçildim. Seçildiğim halde PKK 5. Kongresi’ne katılamadım. Çünkü toplantıdan sonra, kongreye gitmeden genel durumu yeniden gözden geçiren Cemal arkadaş, beni çağırdı ve bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, benim Cûdî’de görevimin başında kalmamı istedi.
Ben de eyalet yönetim toplantısında seçilmiş delegesi olduğum halde 5.Kongre yerine, Bestler’den tekrar Cûdî’ye görevimin başına döndüm. Cûdî’de bölge gücümüz, bölgeden kongreye katılacak kendi delegelerini seçtiler. Bölge

gücümüzün bölük komutanları Doğan (Dudêrî) ve İrfan(Amed) arkadaş ile Bedri(Zêwkî) delege olarak seçildikleri PKK 5. Kongresi'ne gittiler.

KIŞ SÜRECİ
Kar düşmüştü. Kış üstlenmesine gittik. Bölge karargahımızı Gundikê Ramo'ya kurduk. Erdal arkadaşın komutasında bir bölük gücümüz Girê Hermo'ya konumlandı. Atmış kişilik kadın gücümüz, karargahın yanında, Gundikê Ramo'da üslendi.
Biz üslenme çalışmalarımızı sürdürürken, Şerif(Spêrtî) arkadaşın komutasındaki Bêşebap gücümüz Cûdî'ye yanımıza geldi. Onları Bilika tarafına yerleştirdik. Onların ardından, Kerim(Şirnex) arkadaşın komutasındaki hareketli bir bölük güç daha Cûdî'ye yanımıza geldi.
Ayaklarını sürüyerek gelmiş olsalar gerek. Kerim arkadaşların peşinden düşman da geldi.
Gundikê Ramo'dan, Derîyê Guhor'a kadar bütün hat boynca yoğun çatışma başladı. Yerde, Cûdî'nin zirvesine doğru bir metreyi aşan kar vardı.
Biz Gundikê Ramo vadisinin içindeydik. Vadinin yamaçlarında KursiyêKeçan(Kız Kürsüsü) tarafında bir tepede, bir özel tim avcı kolu adeta kuduz gibi saldırdı. Burada yoğunlaşan çatışmanın sonunda arkadaşlar M-60 marka bir silah ile 6 tane G-3 ferdi silah ve bol miktarda askeri malzeme kaldırdılar. Özel timin ölüleri arasında bir yüzbaşı da vardı. Bu noktada çıkan şiddetli çatışmada Rojavalı Dîrok arkadaşyaralandı.
Cûdî'ye, yanımıza davetsiz misafir olarak gelen güçlerimiz, kendi alanlarında kış üstlenmesi için yeterli erzak bulamadıkarı için gelmişlerdi. Cûdî'de erzak sorunu nispeten daha azdı. Çatışmadan sonra Kerim arkadaşın komutasındaki bölüğü, Güney Kürdistan'a, Heftanîn'e yolladık.
Kursiyê Keçan'a tepeci çıkan bir manga görevli kadın arkadaş tepede görüntü verince kobralar geldi. Saldırıda, aralarında Önderliğin yeğeni Rûken arkadaş, Mahabat(Goyî) arkadaş ile adını hatırlayamadığım bir arkadaş şehîd düştü.

SERBEST'İN ANLAYIŞLARI
Bestler'de bir Serbest vardı. Takım komutanımız Halil arkadaş, Serbest'in sorunlarından bezmiş, aciz kalmıştı. En son bir toplantıda artık dayanamayan Halil arkadaş, Serbest'i kaldırarak:
"Serbest arkadaş! Kör Cemal, parti içinde kaldığı on yıl boyunca, bütün maharetine rağmen ancak bir anlayış çıkarabildi. Sen her gün sabah, öğle, akşam üç anlayış çıkarıyorsun. Çıkardığın anlayışlar karşısında biz aciz kaldık! Sen söyle Serbest arkadaş, biz seni ne yapalım?" dedi. (Bu bölüm 1990-91 sürecine aktarılacak)

İHANET
Bêşebap'tan gelen Şerif arkadaşın komutasındaki gücümüzü ziyarete gittim. Bölüğün durumu, ortam, aralarındaki ilişkiler, duruşları hiç hoşuma gitmedi. Şerif arkadaşı bir kenara çekip gözlemlerimi ve kaygılarımı aktardım ve kendisine: "Tedbirni al! Geç kalırsan altından kalkamazsın." dedim.
Meğer çok kısa da olsa önceden gördüğüm olacakların altında hep birlikte kalacakmışız.
Bölüğü ziyaretimden kısa bir süre sonra, 5. Kongre'ye giden bölge delegelerimiz Cûdî'ye geldiler. Hemen yürütme toplantımızı yaptık. Arkadaşlar toplantıda, kongrede yedek merkeze seçldiğimi söyleyerek beni tebrik ettiler.
Kongre aktarım toplantısının düzenlenmesinden hemen sonra, geciktirmeden, bölge konferansının yapılmasının bütün bölgeler için alınmış kongre kararı olduğu bilgisi verildi. Ben konferans için biraz zaman istedim. "Kongre talimatıdır" denilerek uygun görülmedi.

Toplantıdan hemen sonra, bölüklerde bölge konferansı için delege seçimleri yapılırken, ben de konferansa uygun bir yer aradım. Spindarok köyünün hemen altında, Şirnex'ın tam karşısında uygun bir yer(şkeft/mağara) buldum. Savunma için on iki buçukluk doçkamızı buraya yerleştirdik. Delegeler geldi. Konferansımıza burada başladık.
Konferansın ikinci günü kötü bir haber geldi. Ortamdaki duruşlarından, ilişkilerinden rahatsız olup kaygılandığım, komutanları Şerif arkadaşı bu temelde uyardığım Bêşebap'tan gelen ikisi erkek, ikisi kadın dört kişi kaçmıştı. Durumu fark eden arkadaşlar karda peşlerine düşmüşler. Bir metreden fazla kar içinde kaçanlara koşarak yetişen arkadaşlara iki erkek ateş açmış. Arkadaşlar erkeklerle çatışırlarken, yollarına devam eden iki kadın, düşmanın Besta–Belüjne taburuna ulaşmışlar. Arkadaşlar kendileriyle çatışmaya giren iki erkeği çatışmada vurarak öldürmüşler.
İki kişinin kaçıp düşmana ulaşması, ağır kış koşullarında gücün genel güvenliği açısından son derece kaygı verici ciddi bir durumdu. Bize bu şekilde ihanet edenler, üstlenme yerimizi ve konferans yaptığımızı biliyorlardı.
Bütün yapıya gün içinde intişar talimatı verdik. Biz konferansımızı sürdürdük. Bizde de bu tür konferanslar bir başladı mı bir türlü bitmek bitmez. Genellemecilik, özemecilik, temcit pilavı servisçiliği vb. gibi, bizde kişiliklerimize ve ruhlarımıza ayak nasırı gibi kök salmış alışkanlıklar, öyle bugünden yarına aşılabilecek şeyler değildir. Pek çok arkadaş en fazla iki üç dakikada ifade edilebilecek esasa ilişkin noktaları 15 dakika, yarım saatlik nutuk denemeleriyle izaha girişiyorlardı.
Divandan: "Arkadaş toparlayabilir. Toparlasa iyi olur." uyarıları dışında, arkadaşların kendilerini serbestçe ifade etme hak ve özgürlükleri hiçbir şekilde bastırılıp sınırlandırılamazdı! Tersine bu tür konferans ve toplantı pratiklerinde, öncelikli ve esas olan arkadaşların tümünün yetersiz ve yanlış da olsa kendilerini ifadeleri, kalkıp konuşmalarıydı!
Arkadaşları bu yönde teşvik ediyor, onların çabalarına güç ve destek veriyorduk. Özgürlük hareketimizin, PKK'nin insana yaklaşımındaki temel politikalarından biri de buydu!
Özcesi bizim bölge konferansı, konferansın gerçekleştiği o havalide(Botan'da) anlatıla gelen Rûstemê Zal, Siyabend û Xecê, Mem û Zîn çiroklarının sair versiyonlarının anlatımlarında görüldüğü üzere uzadıkça uzadı. Ve biz daha konferanstayken, esas üstlenme alanımız olan Gundikê Ramo vadisinde, Bilika'dan Zeringe'ye kadar kıyamet koptu! Bize, o en ağır kış koşullarında ihanet ederek kaçanlardan her türlü bilgiyi alan düşman, Gundikê Ramo vadisi boyunca kalabalık güçlerle saldırıya geçmişt. Konferansı bırakıp hemen çıktık. Koordine ve sorumlu arkadaşların tekmillerini alırken, Heftanîn'de yapılan PKK 5. Kongre platformundan gelen Dêrsim ve Amed eyalet delegelerimiz ile Gabar'dan, Önderlik sahasına geçmekte olan, Xebat arkadaşın komutasındaki bir grup arkadaşın da o sırada Cûdî'ye ulaştıklarını öğrendim.

KAR İÇİNDE ÇATIŞMADA ON ALTI ŞEHÎD

Zaten sürekli intişar halinde olan gücümüzle, düşman saldırısına cevap verdik. Düşmanın üç koldan üzerimize gelen kalabalık güçlerini vurarak geri püskürttük. Gundikê Ramo vadisinin, Bilika'dan Zeringe'ye kadar uzanan sırtları boyunca, en az bir metre kalınlığındaki kar içinde süren kıyasıya çatışmalarda, düşmana ağır kayıplar verdirdik. Buna karşın bir tek yaralı bile vermedik. Üzerimize gelen üç kolunu da kırdığımız düşmanın, karadan hiçbir şansı yoktu. Arazide kar içinde bizim gibi kalamazlardı. Moralleri bozuktu. Nihayetinde haksız ve anlamsız bir çabanın içindeydiler. Onları önümüze katıp Cûdî'nin eteklerine kadar kovalayabilirdik. Fakat o noktada kobralar devreye girdi.

Düşmanın kobra tekniğine karşı, arazide siper alıp kendimizi korumaktan başka elimizden gelen hiçbir şey yoktu. Elimizdeki silahlar kobra helikopterlerine karşı etkisizdi. Bir de kalın karla kaplı arazide hareket zorluğu ve bir yerden sonra imkansızlığı eklenince… Kobra saldırılarından kendilerini sakınamayan 16 arkadaş şehîd düştü.
Basit yaşam peşinde, ucuz ve sefil güdülerinin tatmini için ihanete gidenlerin yarattıkları sonuç bu oldu.
Akşam hava kararınca toparlandık. Bölgeye çok güç yığılmıştı. Yerimiz deşifre olmuştu. Dêrsim ve Amed delgelerimiz ile Xebat arkadaşın grubu kendi yollarına gittiler. Bizim de Gundikê Ramo vadisinden çıkmamız gerekiyordu.

ZERINGE SIRTLARINDA MANEVRA

Çatışmalar sürerken, gün boyu Cemal arkadaşa neredeyse saat başı tekmil vermiştim. Bana:
“Gece çıkın. Güney’e, Heftanîn’e geçin.” dedi.
Hafif ve hareketli iki takım dışında, gücümüzün tümünü toparlayarak Güney Kürdistan‘a geçmek üzere, gece Zeringe zozanlarına çıktık. Zeringe’den Silopi ovasına inip, oradan güneye geçecektik. Zeringe zozanlarında kalınlığı iki metreyi aşan kar, gece ayazında donmuş, taş gibi olmuştu. Zeringe’nin üzerinden aşarak, aşağı Silopi ovasına inecek; oradan da Hezil vadisi içinden Güney Kürdistan’a, Heftanîn’e geçecektik.
Gece, donmuş kar üzerinde meşakkatle ilerlerken, Zeringe’nin zirvesine yakın bir yerde, Cemal arkadaş bize cihaz çağrısı yaptı. Gece, saat on iki-bir sularıydı. Karla kaplı Güney’de-Heftanîn’de sınıra kadar gelmişti. Cihazda bana sadece:
“Buraya gelme! İnisiyatif senin! Nereye istersen git! Sen anlarsın.” dedi.
Yanıma birkaç arkadaş alarak, zaten çok yakınına ulaştığımız Zeringe’nin zirvesine çıktım. Oradan aşağı Silopi ovasına baktım. Zirvesinde durduğum Cûdî’nin eteğinden sınıra kadar, ovanın içinde aralıklarla büyük ateşler yanıyordu. Düşman, Cûdî’den sınıra kadar Silopi ovasını tutmuştu. Eğer Cemal arkadaş müdahale etmeseydi ve biz yolumuza devam etseydik; Zeringe’nin zirvesine çıkmadan, aşağıdan dolanıp ovaya inecektik. Şimdi zirvede gördğüm ateşleri de ancak Cûdî’nin Hezil vadisi tarafına ulaştığımızda görebilirdik ki, o zaman ve o konumda geri dönüş için çok geç olurdu.
Orada donmuş kar üstünde, bizi görecek olan düşmanın kobralarına gündüz açık hedef ve kolay yem olacaktık ve kurtulma şansımız da olmazdı.
Düşman, cihaz izlemelerinden kestirerek ya da kalabalık bir gücün bu koşullarda seçeneklerini hesaplayarak, Güney’e geçiş yolunda bizi imhayı planlamıştı.
Bizim, düşmanla ovada gireceğimiz bir çatışma olasılığını da dikkate alarak, böyle bir durumda gerekli müdahaleyi yapmak üzere, yanında bir birlikle sınıra kadar gelen Cemal arkadaş, önceden uyararak bizi imhadan kurtarmıştı.
Zaten güçlükle tırmanarak yol aldığımız, beton gibi donmuş karla kaplı Zeringe sırtlarında, yönümüzü tekrar Cûdî içlerine çevirdik.
Zeringe çok sarptı. Üzerimizde Zeringe’nin zirvesine asılı gibi duran çapaklı, çopur bir dolunay vardı. Önümüzü, bastığımız yeri görebilmek için bu bize büyük imkandı. Fakat Zeringe sırtlarında yürüyebilmek için bu yeterli değildi. Öncü arkadaşların kasaturalarla donmuş kar üzerinde açtıkları tek ayak basamağından dikkatle yürümek gerekiyordu, başka basılacak basamak ve zemin yoktu.
Son derece sarp ve riskli bir sırttan titiz adımlarla inerken, kadın arkadaşlardan birinin tüyler ürpertici çığlıklarıyla irkilerek durduk. Arkadan, artçı arkadaşlar tekmil verdi. Yürürken sendeleyip kayarak düşen bir kadın arkadaş, neredeyse seksen-doksan derece dik eğimli donmuş kar zemininde aşağı kayarak kaybolup gitmişti. Ben tekmili veren arkadaşa şaşkınlık içinde :
“Nasıl yani heval?” diye sordum. Arkadaş da aynı şaşkınlık içinde:
“Kaydı gitti! Gitti, gitti… heval.” dedi.

Henüz yitip giden arakdaşın tekmilini alıp durumu anlamaya çalışırken, bu defa ikinci bir kadın arkadaşın çığlıklarıyla sarsıldık. Cihazdan onun da tekmili geldi. O da aynı şekilde tökezleyip düştükten sonra, Zeringe sırtını örten donmuş karın üzerinde kayarak, karanlıkta yitip gitmişti.
Çok sinirlendim. O kadar zoruma gitti ki! Çok ucuz şahadetlerdi bunlar. Daha kötü olanı, her iki arkadaş için de yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmayışıydı! İnsanı aciz kılmaktan da öte kahredici bir durumdu.
Grup çıkarıp onları arazide arayamazdık. Çünkü gün ağarmadan zozanlardan çıkıp Cûdî'nin içinde uygun bir yere konumlanmak zorundaydık. O anki çaresiz ve öfkeli ruh halim içinde:
"Kendinize ve bribirinize sahip çıkın heval!" diyebildim.
Sonuçta olan olmuştu. İkisi de özgürlük hareketimize yeni katılmış çok genç arkadaşlar olan Nûjîn ile Hêlîn çığlıklar içinde aramızdan kopup gitmişlerdi. Çığlıkları hala kulaklarımızda, acılarını içimize, yüreğimize bastırarak, çaresiz yolumuza devam ettik.
Zeringe'nin sarp yamaçlarından aşağıya, Cûdî'nin içine doğru epeyce yol aldık. Aşağılarda bir yerde, bir dönemeci geçince yukarıda aramızdan kopup giderken attıkları canhıraş çığlıkları hala kulaklarımızda ve yüreklerimizde çınlayan Nûjîn ile Hêlîn arkadaşları sapasağlam karşımızda bulduk! Bizi görünce bu defa sevinç çığlıkları ve hıçkırıklar içinde ağlayarak, koşup boynumuza sarıldılar. Hepimiz tanımsız bir sevinç ve şaşkınlık içindeydik. Fakat ikisinin sicim gibi sevinç gözyaşlarına boğulmuş mutluluklarına diyecek söz yoktu! Durumlarını sordum. Yalnızca avuç içleri ve kolları karda hızla kayarken, sürtünmeden yanmıştı. Başka hiçbir şeyleri yoktu, turp gibiydiler.
İkisi de savrularak kayma sırasında silahlarını yitirmişlerdi. Yeni şervan eğitimlerinde, aldıkları genel eğitimin esası silahına sahip çıkma, ona hakim olma ve onu doğru kullanma üzerineydi. Bu yüzden ikisi de çok mahçup hatta utanç içindeydiler. İkisi de henüz 17-18 yaşlarında olan bu arkadaşlara:
"Olsun, sorun değil! Bize sizin sağlığınız gerekli!" dedim.
İki kalanşnikof bir yana, atom bombaları bile, kendilerini Cûdî'ye çıkaran, onların o küçük ama cesur ve genç yüreklerinden daha değerli ve etkili olamazdı! Yaşıyorlardı ve o cesur yürekleri kendi cinslerinin kurtuluşu için çarpıyor, özgürlük ve insanlık hareketimizin zaferi için atıyordu! Bize gerekli olan gerçek ve asıl silah bunlardı! Bunlar yıkıcı, yok edeci değil, yaratıcı ve yapıcı silahlardı.
Yitiklerimizi böylece bulduktan sonra, Cûdî'nin içinde yolumuza devam ettik. Sabaha karşı Nêva Nêr'e ulaşarak ormanın içinde konumlandık.
Nêva Nêr'e konumlandığımızda 1995 yılı şubat ayı sonuydu. Hiç erzağımız yoktu, açtık. Ormanın içinde açıktaydık, üşüyorduk. Operasyonu sürdüren düşman, hala arazide hareket halindeydi. Bu yüzden ateş yakamıyorduk.
Nujîn ile Hêlin arkadaşların, Zeringe sırtlarında, donmuş kar üstünde kayarken, derileri sıyrılıp yüzülen ellerindeki yaraları bu soğukta kim bilir nasıl ve ne kadar acıyordu. Taze yara, gece dağ ayazında, acımaktan öte, aralıksız keskin sızılarla balkır. İhanete giderek on altı arkadaşın şehadetine neden olan ve bize bütün bunları yaşatanlar olduğu gibi, Nujîn ve Hêlin arkadaşlar gibi hepimize umut verenlerimiz de vardı. Ve bizde, herşeye rağmen sadakat ve umut, ihanete her zaman baskın çıktı!
İki gün sonra düşmanın operasyon güçleri geri çekilerek Cûdî'den çıktı. Ormanın içindeki şikeftlere(mağaralara) üstlendik. Ateş yakıp ısındık. Güç yorgundu ve yıpranmıştı.

BEŞİNCİ KONGRE SONUÇLARI
Mart başında, Cemal arkadaş, hareketli birlikle çıktığı Heftanîn'den Nêva Nêre' yanımıza geldi. Burada bölge gücümüze yaptığı toplantıda bize, PKK 5.Kongre

sonuçlarını aktardı. Kongrede alınan kararlar doğrultusunda, önümüzdeki süreci ve görevlerimizi değerlendirdi.
Kongreden gelen bölge delegelerimizin, daha önce yürütme toplantımızda bana sonuçları itibarıyla özetledikleri kararları, Cemal arkadaş kapsamlı açarak izah etti.
Kongrede, özellikle savaş ve gerilla gerçekliğimiz üzerine alınan kararlar, bende o sıralar kendime de izah edemediğim bir huzursuzluk, rahatsızlık yaratmıştı. Bana herhangi bir şekilde moral ve coşku vermeyen, savaşın fiilen komuta düzeyinde olan biri olarak benim önümü ve ufkumu aydınlatmayan bu kararlar, bende kaygı yaratmıştı.
Kongrenin aldığı bazı kararlar, genel olarak savaş gerçeğimizi, düşman gerçeğimizi, gerillanın durumunu, sorunlarını görmeyen, anlamayan; bunların dışında politik bazı denge kaygıları-hesaplarıyla alınmış, yaşam ve mücadele gerçekliğimizden kopuk, subjektif, dogmatik kararlardı.
Özellikle kobra helikopter, termal gece görüşlü tank vb. tekniklerle donanmış bir düzenli ordu karşısında, her operasyonda üzerimize gelen düşmanı “Nasıl vururuzdan ” önce, “Kalabalık güçlerimizi nasıl koruruz” kaygısıyla hareket etmek zorunda kaldığımız; düşmanla çatışırken bile kalabalık ve hantal güçlerimizi düşman tekniğinden nasıl koruruz hesabını yapmak zorunda olduğumuz tabur, bölük, takım ve manga sistemimizin üzerine, kongrede “Alay örgütlenmesine gidilmesi” kararı alınmıştı. Alınan bu karar yine kongre zemininde uygulanmaya konularak resmiyete bağlanmıştı.
Önderliğin, her fırsatta ısrarla istediği “Küçük, hareketli ve hafif gruplarla araziye dağılarak gerillayı uygulama” talimatını da boşa çıkaran, düşmanın yeni teknik donanımı karşısında küçülerek dağılması gereken güçlerimizi, hantal bir yoğunluk içinde toplayıp açık hedef haline getiren bu “Alay örgütlenmesine gitme” kararının bizim savaş gerçekliğimizle hiçbir ilgisi yoktu. Bu tuhaf karar ve uygulama 1989’da, Önderlik sahasından ülke sorumlusu olarak geldiğinde, Botan’ın(Nizamettin Taş) kağıt üzerinde taslak notlarıyla geliştirerek uygulamaya koyduğu “Düşmanın düzenli ordusuna karşı, düzenli ordu” anlayışının mantıki sonucunun zirvesiydi. Sorun Botan’dan kaynaklı ve onunla sınırlı değildi. Sınıflı yaşamdan gelen herkeste nesnel olarak oluşan köklü bir algıydı, kökeninde de egemenlik olgusu ve onun iktidar arayışı vardı.
Kongrede alınan “Alay örgütlenmesi” kararı doğrultusunda oluşturulan iki alaydan birinin komutanlığına getirilen Bahoz arkadaşın, kongre öncesinde sorumlu olduğu Bêşebab bölgesindeki iki bölük gücümüz(Yukarıda belirttiğim gibi) kış üstlenmesi için gerekli erzağı temin edemediği için görev alanını bırakarak Cûdî’ye, bizim yanımıza gelmek zorunda kalmışlardı! Böylesine yakıcı ve ivedi sorunlarımız yüz üstü dururken, arkadaşlar kongrede “Alay örgütlenmesine” gitmişlerdi. Bir bölgede, bir bölük gücün kış üslenmesi için gerekli erzağı bulamadığı koşullarda alayların durumu ne olurdu?
İkinci alayın komutasına da Adil arkadaş getirilmişti.
Gözü kara bir fütursuzluk içindeki düşman, Londra’dan icazetli Çiller-Güreş-Ağar çetesinin öncülüğünde “Alan tutma konsepti”ni uygulamaya koymuştu. Bir yıllık konsept uygulamasında: 1994 yılı boyunca Botan kırsalı tamamen boşaltılmış, gerilla ile halk birbirinden koparılmıştı. Bunun çok ciddi ve ağır, açık ve örtülü pek çok sonuçları vardı. Bunlar ne gibi sonuçlardı? Çözüm yolları nelerdi?
Özellikle 92-93 süreçlerinde adeta patlama düzeyinde gerçekleşen yoğun katılımlar, beraberinde oldukça ciddi sorunları da getirmişti. Niceliği artan, enine genişleyen hareketimizin ve gerilla yapılanmamızın bilinç ve örgütlülük düzeyi genel olarak düşmüştü. Kendimizde ve düşmanda gerçekleşen gelişmeler daha önce yaşanmayan yeni sorunları, görevleri dayatmıştı.
Sadece 1994 yılı boyunca takım ve manga komutanları ve yardımcıları olarak, orta kademe yönetimden 300 arkadaş şehîd düşmüştü. Savaşın asıl yükünü

sırtlarında taşıyan bu “Adsız-ünsüz” kahramanlarımızın şahadetleriyle birlikte, genel savaş gücümüzün deneyimi ve pratik uygulama düzeyimiz, savunma , saldırı güç ve kapasitemiz ciddi boyutlarda zayıflamıştı.
Bütün bu vb. yakıcı ve ivedi sorunlarımıza çözüm bulmak yerine “Alay örgütlenmesine” gitme kararı alan arkadaşlar, bununlad a yetinmemişler; düşmanın sınır hattındaki Pişareş ve Habur taburlarının kaldırılmasını kongre kararına bağlamışlardı.
Cemal arkadaş Bestler’e, Anakarargah’a gitmek için bizden ayrılırken bana: “Arkadaşların Pişareş taburuna baskın için hazırlık içinde olduğunu; bizim de bu arada bazı eylemler yaparak, düşmanın dikkatini üzerimize çekip onlara destek olmamızı” istedi.
Cemal arkadaşın Cûdî’den Bestler’e geçisinden sonra, arkadaşların Pişareş taburuna baskın hazırlıklarını sürdürdükleri bir sırada düşman(20 Martta) büyük bir operasyona girişti. Düşmanın “Çelik operasyonu” adı altında yürüttüğü bu operasyon, tamamen Güney Kürdistan’daki güçlerimizi hedefledi. En az 50 bin kişilik bir güç ve yoğun hava destekli bir teknikle Güney Kürdistan’a giren düşman, Zagroslarda, Metîna’da, Heftanîn’de güçlerimizden yediği darblerle perişan oldu! Özgürlük hareketimizin örs ve balyozu arasında on gün boyunca dövülen düşmanın “Çelik operayonunun” ham, pik demir operasyonu olduğu anlaşıldı.
PKK 5. Kongresi’nde alınan karar gereği, kongreden hemen sonra hazırlıklarına başlanan Pişareş taburuna yönelik ilk saldırı, gece görüşlü termal tank engeline takılarak sabote oldu. İki arkadaş şehîd düştü.
Yaşanan olumsuz sonucun nedeni olan gece görüşlü-termal tank tekniği dikkate alınmadan, kongre kararını uygulamak için, birinci saldırıdan birkaç gün sonra gerçekleştirilen ikinci saldırı da, yine tank vuruşlarıyla engellendi ve bu vuruşlar sonucunda bu defa 14 arkadaş şehîd düştü. Somut savaş gerçekliğimizden kopuk, bu anlamda subjektif kongre kararlarının bizi içine sürüklediği durum bu oldu.
Bu noktada duruma müdahale eden Önderlik, bütün yönetimi görevden aldı ve hepsinden rapor istedi.Bütün Botan yönetimi rapor sürecine girdik.
Rapor sürecindeyken, düşman nisan ayında, Silopi tarafından, Girê Çoliya’den üzerimize geldi. Burada vurduğumuz düşman kaçtı. Bir tane B-7 ile ferdi silahlar ve askeri malzeme kaldırdık.
Görevden alınmış durumda, Cûdî Bölge Sorumlusu olarak yazdığım raporumu Önderliğe sundum. Mayısın 19’unda düşman Cûdî’ye çok kapsamlı bir operasyon başlattı. İki gün boyunca çatıştıktan sonra Bestler’e çekildik.
Bestler’den, benim yerime Cûdî’ye bölge sorumlusu olarak Sarı Hüseyin yollandı. Ben Bestler’de karargahta kaldım. Bir süre sonra da Bestler’den Güney Kürdistan’a, Zap’a geçtim. Zap’ta Anakarargah’ın başında Abbas(Duran Kalkan) arkadaş vardı. Karargahta açılan devre eğitimine katıldım.
Devre açılalı bir ay olmuştu ki KDP ile savaş başladı. 26 Ağustos 1995’ti. Savaşın başlamasıyla birlikte eğitim devremiz de sona erdiğinden, düzenlemem Çiyayê Spî’ye oldu. KDP savaşı sona erdiğinde, Önderlik beni sahaya yanına istedi. Zaten geçiş hattında olan Çiyayê Spî’den Önderlik sahasına gittim.

YENİDEN ÖNDERLİK SAHASINDA
1994 yılının aralık başında Şam’a ulaştık. Önderlik bizi kabul ederek görüştü. Grubumuzda Dilgeş(Amed), Koçerîn ve Sozdar arkadaşlar vardı. Önderlik hepimize geldiğimiz bölge ve görevlerimizle ilgili pek çok sorular sordu. Düzenlemelerde, geniş yönetimde takım sorumlusu oldum. İkinci kez geldiğim Önderlik sahasında, öncekine kıyasla çok farklı bir durumla ve sorunlarla karşılaştım.
Önderlik, geniş katılımlı bir kurul yönetimi geliştirmek istiyordu.

Haydar(Engin Karaaslan), Sozdar Avesta arkadaşlar ile Botan, Mervan(Türk), Berxwedan, Dr. Süleyman, Küçük Zeki, Hüseyin, Şaban, Dicle(Anduk), Helin ve Dilar vardı.
Önderlik:
“Bu kuruldan, hergün biriniz koordine çıksın. Yönetimden, yaşamdan srumlu olsun. Böyle bir deneyelim.” dedi.
Haydar ile Sozdar arkadaşın dışında, hepsi kaçmış olan kurulumuzdaki kötü ünlü isimleri tanıyan herkesin kabul edeceği gibi, kurulumuz adeta bir “Sorunkeşler” grubuydu. Düşmanın asimilasyon çarkında parçalanmaktan öte ezilerek curuflaşmış lumpen kişilikler, yönetim(Kurul) olma imkanlarını değerlendirerek, Önderlik sahasında kendilerini yaşama-yaşatma çabasına giriştiler. Geceleri erkekli-kadınlı gruplar halinde Şam’a gezmeye çıkıyorlar, lüks toplumsal otlangaçlarda “Otlanıp” çarşı pazarda fing atarak yaşamın, gece hayatının tadını çıkarıyorlardı.
Önderlik bunları sınayıp tanımak, daha derinden anlamak için kurulda bir araya getirmişti. Bunlar da basit yaşam düşkünlüklerini, dağda olduğu gibi burada da bütün sefillikleriyle sergileyince, bunlarla ilgili Önderliğe ciddi raporlar gitti. Önderlik, yapının önüne çıkardığı kurulun üzerine çok sert gitti. Bir dirhemi, azıcık onurlu bir insanı kudurtacak ağır sözler söyledi.
Haklarındaki raporları önlerine koyarak hepsiyle ilgili kapsamlı çözümlemeler yaptı. Sonunda kurula:
“Bunlar üzerine yoğunlaşın!” dedi.
Önderlik sahasında, her eğitim devresi aylara yayılmış konferans gibiydi. Ortalama 5 aylık eğitim devrelerinin her anı dolu dolu eğitimle geçiyordu. Sahada eğitim, salt sabah ve öğle oturumlarındaki öğretim ve tartışmalarla sınırlı değildi. Orada bir bütün olarak yaşamın kendisi her anıyla eğitimdi.
Önderliğin de fiilen katıldığı, her akşamüzeri düzenlenen futbol ve voleybol maçları başlı başına bir eğitimdi. Spordan sonra, akşam her takım kendi arasında düzenlediği toplantıda, yaşama ve eğitime dair gidişatı tartışıp, ülkede ve dünyada yaşanan gelişmeleri değerlendiriyordu.
Ne var ki, yukarıda izaha çalıştığım yönetim gerçekliğimiz, yaşamı olduğu gibi, eğitimi de sabote ediyordu. Yönetimin kendi içinden belirleyip çıkardığı eğitim için divan kurulları; hazırlanmış genel ders programlarının içeriğini çarpıtarak ya da dışına çıkarak, kendilerine göre bir iktidar mücadelesi içinde “Bölgecilik”, “Adamcılık” politikaları güdüyorlar; divanda devre için belirlenmiş ders programının ilgili bölümünü Önderlik çizgisine göre işlemek yerine, örgüt içinde iktidar mücadelelerinin propagandasını yapıyor, bunun mücadelesini veriyorlardı. Ülkeyi, Botan ve Amed olarak ikiye bölüyorlar, kendilerini “Zeki’ci(Şemdin Sakık)”, kendilerinden olmayanları da Cemal arkadaşa atfen “Cemalcılar” olarak görüyorlar ve gösteriyorlardı.
Bu tuhaf değerlendirmeye göre : Botanlı “Cemalcılar” kaba saba, görgüsüz, asosyal köylülerdi. Amedli “Zekiciler” ise yaşamasını bilen ve örgüt içinde bunun mücadelesini veren “Sosyalleşmiş” kişiliklerdi(!)
Bunların Önderlik sahasında, eğitim devremizin divanında bize eğitim olarak yutturmaya çalıştıkları egemen zihniyet tortusunun özü buydu.
Zeki ve Zekicilerin dillerine pelesenk olan “Sosyalleşmeden” anladıkları, temel-kaba güdülerinin kendilerine göre en iyi beslenmesinden ve en fazla doyumundan ibaretti. Ne var ki, toplumsal bir hayvan olan insan, toplumsallaşma öncesinde, yani hayvanken de “Zekicilerin” “sosyalleşme” olarak kutsadıkları, temel güdülere ve onların doyumu bilisine sahipti. İnsan, giderek tıkınmaya dönüşen yiyip içmeyle, damak tadı çeşniciliğiyle ve yoz çifleşmeyle ne menem bir “Sosyalleşmeye” ulaşmış oluyordu? Bu sorunun yanıtı için örgütlü erkek egemenlikçi, cinsiyetçi, sınıflı yaşama, özellikle onun günümüzde hakim versiyonu kapitalist modernitenin “Yaşam” gerçekliğine bakmak yeterlidir! Bu

gün gelinen yerde cinsiyetçi, sınıflı yaşamın kendisinin, toplumsallaşma(Sosyalleşme) olup olmadığı tartışma konusudur! Yumurtadan çıkıp kabuğunu beğenmeyen bu zavallı kişilikler, yerleşik yaşam uygarlığının, yani sosyalleşmenin kaynağı Kürt komundan, savruldukları cinsiyetçi, sınıflı yaşam metropollerinde asimile olmuşlardı. Bu kişilikler, örgütlü egemenlerin asimilasyon cenderesinde uğradıkları çok yönlü ve derin kişilik kırılmalarıyla, içinden savruldukları toplumsallaşmanın (sosyalleşmenin) kaynağı KÜRT KOM'uma yabancılaşmakla kalmamışlar; kapıldıkları aşağılık kompleksiyle KÜRT KOM'una ve onun özünü(Bütün tarihsel eksik ve yetmezliklerine rağmen) koruyup yaşatanlar olarak bize tepkilenip saldırıyorlardı. Örgütlü egemenler tarafından oynanarak kışkırtılan temel güdülerinin bayağı, pespaye doyumunu(Yemlemeyi) "Sosyalleşme" olarak görüp bize de fütursuzca dayatan, bu "Sosyal Zekicileri" bütün içtenliğimle anlamaya çalışıyordum. Fakat bunların kapitalist modernitenin, kendisini yeniden üretirken kullanarak tükettiği sınıf dışı yaşam tortusu lumpen kişiliklerini görüp görüş ve düşüncelerini dinleyip yaşamlarını izledikçe, şaşkınlığa kapılıp, öfkelenmekten kendimi alamıyordum. Sonunda o denli daraldım ki bir gün derste söz aldım. Divanda Dr. Süleyman ile Küçük Zeki vardı. Onlara: "Yaklaşımlarının doğru olmadığını; Önderliğin, kendi yaşam pratikleri üzerine bu kadar kapsamlı çözümleme yaptığını, bu çözümlemelerde belirlenen ölçülerin esas alınması gerektiğini" belirttim.
Dr. Süleyman, bütün ölçüleri aşarak üzerime geldi: "Her türlü sorunun Botan'dan, köylükükten kaynaklandığına ilişkin teranelerini tekrarladı. Cemal arkadaşı hedef göstererek Zeki'ye övgüler dizmeye başladı. Artık bu kadarına dayanamadım. Yapının içinde, ayakta durduğum yerde işaret parmağımı üzerine dikerek: "Madem öyle, madem her türlü sorun Botan'dan ve köylülükten çıkıyor, ben de Botanlıyım! Üstelik benim bir köyüm de yok. Düpedüz dağlı, koçerim. Burada, hergün değişik nedenlerle ve değişik biçimlerde tekararladığın iddiaların doğruluğuna inanıyorsan, o zaman yönetim olarak görevinin gereğini yap! Ya şimdi beni tutuklayıp soruşturmaya alırsın ya da sende yürek varsa hemen şimdi, şu sahaya çıkarsın!" diyerek, işaret parmağımı pencereye uzatıp dışarıyı gösterdim. Sonra da ayakta durduğum yerde gözlerinin içine bakarak bekledim. Ortam buz kesmişti.
Dr. Süleyman ile Küçük Zeki divanda ne yapacaklarını bilmez halde şaşırmış, apışıp kalmışlardı. Sömürgeci Türk eğitim sistemi içinde asimilasyondan geçerken aldıkları ağulu eğitimde, pabuç gibi uzayan dilleriyle siyasal züppelik yapma imkanları kalmayınca, süngüleri düştü. Onlar divanda, ben yapının içinde ayakta bir süre böyle kaldık. Orada sonuç alamayınca, ben eğitim platformundan çıkarak pencereden görünen ve onları davet ettiğim meydana çıktım. İçeride bana hiçbir şey diyemeyen ikisi, dışarıya da gelemediler.
Tavrım elbetteki doğru değildi, dahası işlerlik açısından suçtu. Buna rağmen yönetim benim bu tavrımı soruşturma konusu yapmadı. Görmezden geldi. Fakat bunların durumu kabul edilemez, görmezden gelinemezdi. Bunlar o süreçte, kendileri gibi olmayan bütün arkadaşlara açıktan yöneldiler. Mesela Ahmet Rapo arkadaşı perişan ettiler. Egemen zihniyete ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşamına, kültürüne, üslubuna, düşünme biçimine, yaşam tarzına yabancı olan Ahmet Rapo arkadaş, süslü kelimelerle belagatli hamaset nutukları çekemiyordu. İçten pazarlık, ikiyüzlülük, egemen politika nedir bilmeyen; kendisini her konuda en sade, en özlü biçimiyle dobraca ifade eden; esas sözünü yaşamda ve mücadeledeki dağ gibi duruşuyla ve eylemiyle söyleyen, dünyalar iyisi esaslı bir Kürttü! Ahmet Rapo arkadaşta bu sünepe çetelerin sevmedikleri, nefret derecesinde tepki duydukları, onun bu sade, saf, burcu burcu Kürt özüydü! Bunların Botan'a, köylülüğe, Cemal arkadaşa ve bize duydukları 'gıcığın' nedeni buydu!

Ahmet Rapo arkadaş, sık sık üzerinde yoğunlaşıp tartıştığımız bu sorun üzerine bir defasında bana:
“Sen gör, bunlar Ferhat’tan(Osman Öcalan) beter olacaklar!” demişti.
1992 Güney Savaşı ve Zelê pratiğinden sonra, Önderliğin sahaya çekip yoz yaşam ve düşkün kişliği üzerine binlerce sayfalık kitaba dönüşen çözümleme yaptığı Ferhat, bütün yetkileri alınarak emek sürecine çekilmişti.
O zamanlar, bunların karşısında doğru temelde ideolojik, siyasi, örgütsel alanda, çizgi mücadelesi yürütecek gücümüz yoktu. Örgüt ortamında, üstelik Önderlik sahasında yaptığım bireysel çıkışlarda gösterdiğim gibi, bu gibi durumlarda kalıcı, sonuç alıcı mücadele yerine kestirmeci, kırıp dökücü yaklaşımlar içindeydim.
Ne var ki bunlar tahammül sınırlarmızı çok zorluyorlardı. Bir savaş örgütünün içinde, bir halkın varlık-yokluk mücadelesi içinde çırpındığı koşullarda; bu halkın yeniden diriliş mücadelesinde kendilerine verilen örgütsel görev ve yetkiye dayanarak örgüt imkanlarıyla kendi basit-kaba güdülerinin doyumu peşinde koşan bu yoz unsurlar bizi küçük görüyor, bizimle kendilerince eğleniyor ve eğitim platformunda söz hakkımızı gasp edebilecek kadar ileri giderek bizi hor görüp bastırmaya çalışıyorlardı.
Bunların burun kıvırıp beğenmediği bizim köylülüğümüz olmasa gerilla olmaz, gerilla olmasa hareket olmazdı.
Elbette ki köylülüğün de hızla aşmak zorunda olduğu olumsuz yanları vardı. Bunlar Apocu eğitimle, yaşam ve mücadele içinde eleştiri-özeleştiri yöntemiyle aşılabilecek durumlardı. Fakat bunların derdi bu değil başka bir şeydi.
Bizim Cemal arkadaşa bir bağlılığımız elbette vardı! Fakat bunların Zeki’ye olan, temel güdüler üzerinden çıkar bağlılıklarıyla, bizim Cemal arkadaşa olan bağlılığımız bir ve aynı değildi.
Bu gözü kara densizler kendi sahasında Önderliği bile kandırabileceklerini sanıyorlardı(!)
Eğitim devremizde, Botan’dan gelen Ekrem(Goyî) arkadaş vardı. Benim tepkisel çıkışımdan sonra bunların durumlarını Önderliğe rapor etti. Önderlik, elinde Ekrem arkadaşın raporuyla geldi:
“Ekrem bize bir rapor yazmış.” Dedikten sonra, elindeki rapordan tümceler halinde parçalar okudu:
“Yönetim, Önderlik gelince onun karşısında disiplinli, Önderlik gidince farklı... Özel yaşıyorlar... Dürüst değiller.. Bölgecilik yapıyorlar... Adamcılık yapıyorlar...”
Önderlik elindeki rapordan bunları okuduktan sonra bir süre sessiz kaldı.
Yönetimin hepsi orada hazırdı. Önderlik daha kısa bir süre önce, haklarında kendilerine sunulan raporlar üzerinden kapsamlı çözümlemeler yaparak, gerekli perspektifleri ve doğrultuyu vermişti. Önderlik, bu defa haklarındaki bu rapordan bunları yüzlerine okumakla yetindi.
Önderlik sahasında katıldığım bu eğitim devresi, benim için mücadele yaşamımın en zor ve en öğretici dönemlerinden biri oldu.
Savaş pratiğim boyunca düşmanla girdiğimiz hiçbir çatışma ve hiçbir operasyonda bu kadar zorlanmadım.
O günlerde Önderlik beni çağırdı. Bana:
“Biliyorum, çok zorlanıyorsun. Fakat sabırlı ve dikkatli olmalısın. Asıl zorlu mücadele burada veriliyor.” dedi.
Önderlik bunları söyleyince, işte o zaman biraz ayıldım. Gözüm açıldı. Silahlı mücadele, savaşta kararlılık, yeterlilik ve başarı için yetmiyordu. İsterse bütün savaşlar kazanılsın, eğer yaşamda mücadeleyi kazanamazsak hepsi boştu! Yendiğin düşmanı, üstelik kendi içinde, kendi kişiliğinde ve yapı içinde yaşatarak sonuç almak mümkün değildi.
Savaşta yendiğin düşman, kişilikte hortlayarak üstelik içinde yeniden karşına dikiliyordu.

Cuma(Cemil Bayık) arkadaş sahaya geldi. Önderlik, içtima sırasında hepimizi Cuma arkadaşa tanıttı. Önderliğin bunu özel nedenlerle yaptığı açıktı. Tokalaşma sırasında, beni Cuma arkadaşa tanıtırken:
“Bu Cafer arkadaştır, tanıyor musun?” dedi.
Cuma arkadaş, tokalaşmak için elimi tutarken başını hafifçe sallayarak gülümsedi.
Önderlik ile Cuma arkadaş arasında, yıllar içinde oluşmuş özel bir davranış ve ses tonlamsından oluşan özgün bir “Dil” vardı.
Bütün nitelikleriyle tanıyıp anladığı ”Zekicileri” Cuma arkadaşa tanıtırken, aralarındaki o “Özgün dille” kim bilir neler dedi.
Cuma arkadaş gelir gelmez duruma müdahale etti. Yönetimin Şam safaları ve eğitimi boşa çıkaran bölgeci, adamcı propagandaları sona erdi. Bir toplantıda söz alan Lezgîn arkadaş, Cuma arkadaşa:
“Heval, bunların yaşamları yaşam değil! Üslupları üslup değil! Duruşları kontra duruşu! Üslupları kontra üslubu!” dedi..
Cuma arkadaş ne desin?
“Heval Lezgîn, Türkiye’de kalmışlar biraz, ondandır.” dedi.
Beş ay süren devre sonunda raporlarımızı yazdık. Bu eğitim devresi benim için çok iyi ve geliştirici oldu. Devreye katılıncaya kadar yaşanan sorunların nedenlerini, kaynaklarını hep dışarıda, olayların ve sorunların içindeki arkadaşlarda görüyordum.
Kendimi sorunların dışında, üstünde ve sorunsuz var sayıyordum.
Bu devrede bu gerçeğimi fark ederek kavradım. Önderlik hepimizi, kendimizi görmeye çekiyordu. Bu devreden çıkardığım en önemli sonuç bu oldu. Yaşadığım sorunların kaynağında, esasta kendimi görüp kendimdeki payını, bağını anlama çabasıyla birlikte çok rahatladım. Bu çözüm demekti! Kendimi aşmak demekti! Kendimi dönüştürüp aşmanın temel yöntemi buydu, Önderlik bunu bana vererek kazandırmıştı.
Devre sonunda Cuma arkadaş düzenlememin Kürtçe okul yönetimine olduğunu söyledi. Önderlik geldi, beni yapının önüne çıkardı.
Kürtçe okul yönetimi üzerine diyalog yaptı. Ben Kürtçe okul yönetimine değil, ülkeye pratiğe gitmek istediğimi belirttim. Önderlik, yapıdan bu yönde görüş istedi. Söz alan arkadaşlar da benim Kürtçe okul yönetiminde görev almamın doğru olacağını belirttiler.
Önderlik de :
“Tabi, orada hem alır, hem verir. Okul yönetimine gitsin.” dedi.

ÖNDERLİĞE SUİKAST
Önderlik sahasında, çiftliğin içindeki Kürtçe okul yönetimine geçtikten çok kısa bir süre sonra, PKK 4. konferansı düzenlendi. Konferansa ben de Kürtçe okul delegesi olarak katıldım. O zamana kadar mücadele yaşamım boyunca hiçbir parti konferansına ve kongresine katılmamıştım. PKK 4. Konferansı bu açıdan benim için ayrı ve özel bir anlama sahipti. Yaşanan tarihsel bir olayla birlikte PKK 4. Konferansı bir başka önemli anlam kazandı.
Cuma arkadaş ile Sakine Pîr arkadaşın divan yönetiminde devam eden konferansın altıncı günüydü. Akşam oturumlarıylada süren konferans, her gün gece saat 10’da sona eriyordu. Altıncı günün akşam oturumu sonunda, Cuma arkadaş divanda saat tam 10’da oturumu kapattı.
1994 yılının 6 mayıs günü, saat gece 10’du. Bütün delegeler konferans salonundan çıktık. Salonun çıkışında yönetim yeri, onun hemen yanında da kadın arkadaşların yeri vardı. Konferans salonu ile bunların arasında, birkaç arkadaş konferansta ele alınan bir konu üzerine konuşuyorduk. Yönetim odası ile kadın arkadaşların kaldığı yer önünde uzun süre kalınamazdı. Demek ki salondan

çıktıktan hemen sonra, ayak üstü birbirimize konuya ilişkin bir şeyler söylüyorduk.
Buna göre, saat tam 10'da sona eren konferans oturumu üzerinden daha henüz en fazla birkaç dakika geçmiş olmalıydı.
İşte o sırada, birden çok büyük, müthiş bir patlama oldu! O anda patlamanın basıncıyla, bulunduğum yerde geriye doğru kaykılmış olacağım ki, başım kendiliğinden havaya savrulduğunda, üzerimizdeki tavanın uçmuş olduğunu fark ettim. Tavan yerinde yoktu. Koridorda bulunduğum yerden gökyüzündeki yıldızlar görünüyordu. Kendimi toparlamaya çalışırken, hemen yanımdaki tahta pervaza sıkı sıkıya tutunduğumu fark ettim. Basınçla savrulup yere düşmekten bu sayede kurtulmuştum. Çevreme baktığımda, arkadaşların yerde olduklarını gördüm. Hemen onlara dokundum. Basıncın etkisindeydiler. Toparlanıp kalktılar. Elektirikler kesilmişti.
Çatısı uçmuş koridorun gece alacasında birbirimize:
"Nedir bu?" diye sorarak durumu anlamaya çalıştık. Basıncın etkisinden sıyrılıp çevremize bakındık. Basınçla yerinden uçan salonun karşı pencereleri görünüyordu. Koridordaki pencerelerin pervazları yerinden sökülmüş, aşağı sarkmıştı.
Hemen yönetim odasına yöneldim. Basınçla sökülen odanın kapısı, odanın içine doğru yere kapaklanmıştı. Yerdeki kapının üzerine basarak içeri girdim. Hemen yan tarafta, avuçlarını kulaklarına bastırarak dizlerini kırıp oturmuş olan Cuma arkadaşı fark ettim. Belli ki patlamayla birlikte düştüğü yerden ancak toparlanan Cuma arkadaş, hala basıncın etkisi altındaydı. Kolundan tutarak durumunu sorduğum Cuma arkadaş sadece:
"Neydi bu? Herkes nasıl?" diye sordu.
Bunları henüz bilmiyorduk. Cuma arkadaş hemen toparlanıp kalktı. Birlikte dışarıya çıktık. Ana yola paralel uzanan, yüksek ve uzun çiftlik duvarı tamamen yıkılmıştı. Bulunduğumuz yere 250 metre uzakta yıkılan duvarın dibinde dikili, kucak kalınlığındaki zerdali, dut vb. meyva ağaçları köklerinden sökülerek ta bizim spor sahamıza savrulmuşlardı. Gecenin karanlığında yıkılan duvarın ve yerinden sökülüp sahaya savrulan ağaçların görünümü ürkütücüydü. Dağda, hava saldırılarında üzerimize atılan tonluk kazan bombaları bile bu görüntüleri yaratamamıştı.
Cuma arkadaşın talimatıyla, karanlıkta arkadaşları toplama ve durumu anlama çabası içinde dolaşırken, bir yerde büyük bir metal parçası buldum. Yerden kaldırıp baktığımda, bunun bir araba-motorlu araç parçası olduğunu gördüm.
Gece sabaha kadar durumu anlama çabası içinde toparlandık. 5-6 arkadaş basınçla patlayıp çevreye fırlayan cam parçalarıyla hafif yaralanmıştı. Başka sorun yoktu.
Önderlik o gece çiftlikte değildi, Şam'daki evdeydi. Şam ile çiftlik arası yaklaşık 10 kilometre kadardı.
Sabah gün ağardığında, çiftliğin tam bir savaş alanına dönmüş harabe halini bütün çıplaklığıyla gördük. Tabi bu arada durum da anlaşıldı. Çiftliğin önünden geçen anayolun karşısına, giriş kapısını geçtikten sonra, yüz metre ötede bir noktaya bırakılan, içi patlayıcı yüklü bir araç patlatılmıştı. Aracın patladığı noktada çok geniş ve derin bir çukur açılmıştı. Patlamanın etki alanına giren yakın çevredeki evlerden toplu ağıtlar, çığlıklar yükseliyordu. Bu evlerde pek çok sivil kayıp vardı. Suriyeli yetkililer olay yerine gelerek çevreyi, bölgeyi kontrol altına aldılar. Fakat çiftliğe girmediler.
Doğrudan Önderliğe yönelik bir suikast gerçekleşmişti. Düşman suikastı Önderliğin, o sırada Zap'ta bulunan Anakarargah'la cihaz görüşmesini yaptığı saate ayarlamıştı. Önderlik ülkeyle cihaz görüşmelerini genellikle çiftlikten yapıyordu. Fakat o gün, Zap'taki Anakarargah'la cihaz görüşmesini Şamdaki evden yapmıştı. Düşmanın hesabı bu noktada tutmamıştı.

Düşmanın hesaplayamadığı başka durumlarda vardı.
Düşman, çiftlik kapısının üzerindeki kulede sürekli nöbetçimiz olduğu için bomba yüklü aracı giriş kapısının önüne bırakamamış, 100 metre öteye ve yolun karşı tarafına bırakmıştı. Araç tam kapının önüne bırakılsaydı içeride kaybımız olurdu. Bir başka nokta çiftliğin yüksek ve uzun duvarıydı. Tamamen yıkılan duvar ile duvarın dibinde yükselen ve köklerinden sökülerek içeriye savrulan kalın bedenli meyve ağaçları, büyük patlamanın basınç dalgasını kırmıştı. Duvar ve ağaçlar olmasaydı ve patlamanın basıncı doğrudan üzerimize gelseydi, içinde bulunduğumuz binalar tamamen üzerimize çöker ve yüksek basınç ile çöken binalar altında kalarak büyük kayıp verirdik.
Biz ortalığı toparlayıp düzenledikten iki gün sonra Önderlik geldi:
“Hepinize geçmiş olsun.” dedi.
Düşmanın saldırısı üzerine kapsamlı çözümleme yaptı. Bu çözümlemelerinde :
“Siz rolünüzü oynamadığınız için, düşman buraya, içimize kadar geldi! Siz ülkede rolünüzü oynasaydınız, düşman buraya kadar gelemezdi! “Apo savaşta yok, savaşın dışında” diyenler görsün! İşte buradalar!” dedi.
Konferansımıza kaldığımız yerden devam ettik. 15 Mayıs’ta konferans sona erdi. Devrenin düzenlemeleri yapıldı. Bütün herkes ülkeye gitti.
Kürtçe okulda sıkıntılı ve zor bir yönetim süreci yaşadık. Kişilik sorunlarımız ağırdı ve birbirimize yansıtıyorduk. Kürtçe okulda 8 kişilik kurulumuz vardı. Önderlik haftada bir geliyor, kapsamlı çözümlemeler yapıyordu. Normal eğitim progrmalarımızı sürdürüyorduk.

ORTA DOĞU’NUN BÜLBÜLÜ
Kürtçe eğitim devresi sürerken, Önderliğin tanımıyla, “Orta Doğu’nun bülbülü” Aram Tîgran ile eşi sahaya geldiler. Önderlik, Aram Tîgran ve eşi okulda karşımızdaydılar. Önderlik, Orta Doğu’nun bülbülü Aram Tîgran ile eşini bize tanıtırken:
“Ben Aram arkadaşı ilk 1975 te dinledim. O sesi duyar duymaz, “Bu ses özgür bir ülkede söylemeli” dedim. O zamanlar daha yeni yeni grup kuruyor, Kürtler ve Kürtçe üzerine yoğunlaşıyorduk.” dedi.
Önderlik, Aram Tîgran ve eşine yurtsever kitlemizin de katıldığı büyük bir yemekli davet verdi. Orta Doğu’nun bülbülü Aram Tîgran, halkla birlikte bize de harikulade bir konser verdi. Konserde Kürtçe, Ermenice, Asurice, Arapça ve Türkçe stranlar söyleyen Orta Doğu’nun bülbülü, o gün hepimizin ruhunu müziğe doyurarak bizleri mestetti.
Önderlik, Aram Tîgran’ı böyle tanımladı: Orta Doğu’nun bülbülü!

ÖNDERLİĞİN DİYALOGLARI
Kürtçe okul yürütmesinin koordinesi olduğum bir gün Önderlik bana:
“Sence bu Zeki(Şemdin Sakık) neden böyle yapıyor?” diye sordu. Önderliğin yanında artık rahattım:
“Başkanım, Zeki çok kariyerist biridir. O, örgüt için hiçbir şey yapmaz. Yaptığı her şeyi, her zaman kendisi için yapar!” dedim. Önderlik, çok yoğun düşünceler içinde:
“Öyle mi?” dedi.
Sonra bir an sustu. Ardından da aynı yoğunluk içinde:
“Onu görevden alacağız.” diye ekledi.
Önderliğin beni en çok etkileyen ve şaşırtan bir özelliği de istisnatız bir şekilde çevresindeki herkesi, yaşamın ve mücadelenin içine katmasıydı.
Çocukluğumda, koçer ortamında, benim Botan’da öteki şivan arkadaşlarla, arazide karşılaştıkça, İngiliz soylularının “Golf”, Amerikan orta sınıfının “Beyzbol” oyunlarının aslı olan, bizim her ikisine birden Gokê ve Holê dediğimiz oyunları oynamışlığım vardı. Fakat koşullarımız gereği, bütün oyun çağımda oynadığım

Gokê Holê(Top oyunu) sayılı birkaç oyundan-maçtan ibaretti. İyi sapan atardım ama bunu oyundan sayan yoktu!
Sahada, Önderliğin katılımıyla her akşamüzeri oynanan futbol ve voleybol oyunlarını hiç bilmiyordum. Bu yüzden, oyunlar sırasında kenarda izleyici kalıyordum. Yönetim sözcüsü arkadaş, bir gün yanıma gelerek bana:
“Sen de spora katılmalısın. “ dedi. Ben de:
“Ben bu oyunları bilmiyorum heval.” dedim.
“Önderlik soruyor, neden katılmıyor, diyor.” dedi.
O günden sonra, spora ben de katıldım. Maçta, Önderlik beni oyuna ve spora ısındırmak için özel paslar verip teşvik etti.
Önderlik, ülkeyle cihaz görüşmesine giderken, nereyle ve kimlerle görüşeceğini söyleyerek bana:
“Sen de bir şey söylüyormusun?” diye sorardı.
Ben de içimden, zihnimin derinliğinde, kendi kendime:
“Ma, Önderliktir. Ondan farklı ve ona rağmen ben ne söyleyebilirim?” diye, düşünerek susardım.
Fakat bu benim çok hoşuma giderdi. Önderlikle birlikteyken, insan kendi değerinin farkına varıyordu! Zaman içinde şunu da fark ettim. Önderliği anladıkça insan, kendini görüyor, kendi özünü anlıyordu. Bu, istisnasız herkes için böyleydi. Önderlik, insanlığın bütünlüklü özüydü.
Önderlik, hiçbirimize yabancı, uzak ve erişilmez değildi. Hepimize eşit mesafede, yanımızda, yaşamımızda ve içimizdeydi. Bizi, ayrı ayrı hepimizi önemsiyor, değer veriyor ve seviyordu! Doğru yaklaşıldığında yaşı, cinsiyeti, toplumsal konumu ne olursa olsun, hiç kimseyle arasına mesafe koymuyordu. Fakat biz onun ölçülerine ulaşamadığımız, onu anlayamadığımız için, onu cinsiyetçi-sınıflı yaşam ölçülerine göre algılayarak mesafeler koyuyorduk.
Öndelik, benim suskunluğumu anlayarak, her cihaz görüşmesinde sorularını sormayı sürdürdü. Bir noktadan sonra ben de görüş belirterek sorularına yanıt vermeye başladım:
Bir defasında yine cihaz görüşmesine giderken, benim bildiğim alanda ve tanıdığım arkadaşlara bir talimat vereceğini söyledi. Konuyu açtı ve bana; benim bu konuda ne düşündüğümü sordu. Ben de belirlenen bölgenin arazi açısından uygun olmadığını, aynı alanda, uygun noktanın neresi olabileceğini detaylı ifade ettim. Önderlik bana:
“Tamam! O zaman senin dediğin noktaya göre hazırlıklarını yapsınlar.” dedi.
Bizde, “Yetkinin her şey olduğu, her şey için yeterli olduğu” gibi örgütlü erkek egemen zihniyetin primitif yansıması, objektif uzantısı olan çok çarpık ve tehlikeli bir anlayış hala yaygındır.
Eylem için karar alınan alandaki araziyi iyi biliyordum. Önderlik bendeki bu bilgiyi alarak kararın uygulanma sürecine katmıştı. Aynı zamanda beni de çalışmaların içine çekip, eylem sürecine katmıştı. Önderlik:
“Sen kimsin de bana akıl ve bilgi veriyorsun” demiyor, tersine “Sen de insan olarak değersin! Bilgi ve deneyim sahibisin! Bu temelde bir güçsün! Haydi gel, güçlerimizi birleştirelim!” diyordu. Önderlik, hepimize ve herkese böyleydi.
Bu konuyla ilgili, sahada tanık olduğum şu durumu hiç unutamam:
Yurtsever bir ailemiz, kendisini ziyarete geldiğinde onlarla görüşme sırasında Önderlik, erkek egemen zihniyete ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam sistemine göre, “Basit bir ev kadını olarak” hor görülerek, özellikle politik yaşamın ve mücadelenin dışına itilen ziyaretçi kadına, o günlerde gündem olan siyasal konularda:
“Siz ne düşünüyorsunuz? Görüşünüz ne?” diye sordu.
Yurtsever kadın, Önderliğin bu yakalaşımı ve sorusu karşısında çok şaşırdı. Aynı zamanda çok sevindi!

O süreçte kurulan Refah-DYP koalisyon hükümetinin Şam yönetimine yoğun baskıları sonucunda, Şam yönetimi, Önderlikten “Bir ay için Suriye’den ayrılmasını, sonra tekrar dönmesini” istedi. Bu süreçte Önderlik çok gergindi. Bu sorunu bizimle de paylaşarak tartıştı, görüşlerimizi aldı. Bana:
“Güney Kürdistan’a gelsem nasıl olur?” diye sordu.
Ben de:
“Uygun değildir başkanım. Dağ olabilir fakat Güney olmaz. KDP kabul etmez.” dedim. Önderlik:
“Sorun olmaz, orada hepsiyle konuşurum. Gerekirse Güney halkının hepsini ayaklandırırım!” Dedi.
Faik , Avrupa’dan gelmişti. Ona:
“Arupaya gelsem nasıl olur?” diye sordu. Faik:
“Gizli olursa, olur başkanım!” dedi. Önderlik:
“Olmaz! Gizli olmaz! Ben gideceğim her yerde açık olurum!” dedi.
Önderlik, o gergin süreçte bize dağa gidiş için:
“Hazırlıklarımızı yapalım. Sınırdan Çiyayê Spîye yürüyüş ne kadar sürer? Ne gibi hazırlıklar gerekir?” diye soruyor ve:
“Yolda belki şehîd de düşebiliriz.” diyordu…
Şam yönetiminin talebinden bir hafta-on gün sonra, Cuma arkadaş geldi. Suriye ile sorun çözülmüştü. Önderlik, sahasında kalıyordu.
29 Haziran 1996 günü Zilan arkadaşın eylem haberi geldi. Önderlik, olağanüstü bir yoğunlaşma ve titizlik içinde Zilan arkadaşın kişiliğini ve eylemini çözümledi. Parti belgelerimiz arasındaki bu çözümlemelerinde Önderlik, Zilan arkadaşın eylemini:
“Kürt halkına, onun Önderliğine ve hareketine karşı geliştirilmek istenen, inkar, imha çabalarına; içimizdeki tasfiyeciliğe ve umutsuzluğa karşı, yeni bir karşı çıkış ve savaş tarzı olarak niteledi” ve:
“Ben ona, böyle bir eylem için talimat vermedim. O kendisi tehlikeyi gördü ve buna karşı bu tarz bir eylemle karşı çıktı. Onun bu eylemi bize bir talimattır. Talimatın gereğini yapacağız!” dedi.
Önderliğin yanında, anne babaları şehîd düşmüş 13-15 yaşlarında yirmi kadar şehîd aile çocuğumuz vardı. Önderlik onları sahaya getirdi, on beş gün eğitim vermemizi istedi. Devre sonunda Önderlik onlarla diyalog yaptı. Hepsi tek tek platforma çıkarak Önderliğe sözünü verdiler.
Botanlı bir şehîd çocuğu, sözünü şehîd babası üzerine verdi. Önderlik:
“Yanlızca baban üzerine olmaz! Bütün şehîdlerimiz üzerine söz vereceksin!” diyerek müdahale etti. O şehîd çocuğumuz sözünü bütün şehîdlerimiz üzerine verdi.
Önderlik, Kürtçe devre eğitiminin sonunda, benimle iki saat yalnız görüştü. Bana, Egîd arkadaştan Cûdî operayonuna kadar bütün süreci özetleyerek anlattı. Bana ülke, halk ve insanlık gerçeğimize dair görev ve sorumluluklarımı yeniden gösterdi.
Bu görüşmeden sonra devre sonu platformlarımız oldu. Önderlik hepimizle diyaloglar yaptı. Sözümüzü verdik. Benim düzenlemem Botan’a oldu. 12 Ağustos 1996 günü Önderlik sahasından ayrılarak ülkeye doğru yola çıktık.

GABAR’A DÖNÜŞ
Önderlik sahasında, Önderlikten ve Önderlik ortamından büyük güç ve moral almıştım. Zihinsel ve fiziksel olarak kendimi diri-zinde hissediyordum. Önderliğe ve mücadeleye inancım derin, sağlam ve tamdı! Canım ülkem Kürdistan’ı, sevgili yurdum Botan’ı, Gabar’ı her şeyiyle özlemiştim. Bizim oralar burnumda tütüyordu. Güney Kürdistan-Zap üzerinden, Botan-Bestler’e, Anakarargah’a geçtim. Bölge sorumlusu olarak yeniden Gabar’a gitmek için Bestler Anakarargahı’ndan çıktığımda Eylül ayı ortasıydı.

Gabar'ın girişinde, Çirav'da Sinan Sor arkadaş karşıladı bizi. Kendisi Çiravd'a bölük komutanıydı. Sohbet sırasında, Sinan arkadaşa durumları sordum: "Buralardan Zeki(Şemdin Sakık) geçti heval Cafer! Gerisini bana sorma, var sen kendin anla artık!" dedi.
Belli ki, Sinan arkadaş kendi başına aşamayacağı ağır sorunlar karşısında daralmıştı.
Yemek saatinde, sofrada, parçalayınca daha buğusu içinde, sıcak mis gibi sac ekmeği vardı. Düşmanın, 94 başında uygulamaya koyup geliştirdiği "Alan tutma konsepti" ile kırsaldan halkın zorla sökülüp metropollere savurmasından sonra uyguladığı erzak ambargosu koşullarında, Botan'da un ve ekmek gerilla için "Lüks" olmuştu. Bana dertlenmesine gönderme yaparak:
"Beyaz undan sıcak ekmeğiniz bile var heval Sinan, daha ne..." dedim. Heval Sinan:
"Sizin kısmetiniz heval Cafer. Aylardır daha ilk sizinle siftah ettik! Tadını, kokusunu, şeklini şemalini unutmuştuk! Arkadaşlar Mişarê'den çıkardıkları azıcık buğdayı, Gûrdûla'da öğütüp daha bugün, yeni yaptılar bu ekmeği." dedi.
Mişarê tarafından başka erzak çıkaracak hat kalmamıştı. Düşman bu hattı da düzenli pusularla, sivil ajanlarıyla sıkı denetim altına almıştı. Heval Sinan, yemekten sonra, ne zamandır dolmuş olan içini döktü:
"Heval Cafer, çoktandır buralarda düşmanla savaşmaktan çok, şu lanet nefsimizi körleyerek hayatta kalma mücadelesi veriyoruz! Ne kadar çaba harçarsak harçayalım, kalıcı olarak bunun ötesine geçemiyoruz. Bu Zeki de geldiğinden beri, biraz erzak bulup da bitimiz kanlanınca düşmana arada bir vurduğumuz darbeyi de engelledi. Ben anlamadım bu ne iştir! Adam düşmana toz kondurmuyor, fiske vurdurmuyor. "Taciz yeterlidir, saldırıya gerek yok(!)" diyor. Adam geldiğinden beri tacizci olduk. Bir de, sosyalleşme diye bir şey tuturmuş; oturuyor "Sosyalleşme" , kalkıyor "Sosyalleşme". Nedir bunun, bu "Sosyalleşme" dediği şey? Ben hiç bir şey anlamadım. Ne yani, biz şimdi sosyal değil miyiz? Hov muyuz?(Yabanıl mıyız?) Şu koşullarda savaşmak, sosyalliğimizin ileri bir düzeyi ve ifadesi değil mi? Biz böyle değildik heval Cafer, bizim bilmediğimiz durumlar, sorunlar mı var?" dedi.
Sinan arkadaşa, bazı durumları açarak, "Önderliğin Zeki'yi görevden aldığını, Cemal arkadaşın müdahaleye geldiğini" söyledim.
"Demek öyle ha? Belliydi zaten. Geç bile kalındı!" diyen Sinan arkadaş:
"Benim düzenlemem nereye oldu heval Cafer!" diye sordu.
Kendisine, düzenlemesinin Maxmur kamp yönetimine olduğunu söylediğimde, heval Sinan oturduğu yerde avuçlarını iki yana açıp başını göğe dikerek:
"PKK her zaman büyüktür! Ben hiç renk vermeden, arkadaşlar nasıl da anlamışlar durumumu! İyi olmuş, gerçekten isabetli bir düzenleme. Gidip hem çalışırım hem de biraz dinlenirim orada." dedi.
Sinan arkadaş Önderliğe ve partiye derin ve sağlam bağlarla bağlı; iradesi, fiziği güçlü bir arkadaştı. Düşmanın dışardan geliştirdiği "Alan tutma konseptinin" sonuçlarıyla, içeriden de Zeki'nin saha komutanı olarak "İradeyi güçlendirme ve sosyalleşme" kisvesi altında Dêrsim, Amed, Botan ve Zap'ta uyguladığı "Alan yozlaştırma" konseptinin sonuçları birleşince, bu kadarı Sinan arkadaşı bile zorlamıştı.
Nisan'dan ağustosa kadar Botan'da eyalet sorumlusu olan Zeki, düşmana karşı savaştan kopardığı ve eğitimden uzak tuttuğu yapıyı bozup çürütmek için her şeyi yapmıştı. Savaştan ve eğitimden kopardığı yapının önüne "Sosyalleşme" adı altında, temel güdülerle oynayarak kışkırtma ve yoz ilişki geliştirmeyi koyan Zeki, eğitim adı altında da Önderliği taklit, Cemal arkadaşı teşhir minvalinde kampanya yürütmüştü. Bu durumda birçok arkadaş şu ya da bu biçimde mağdur olmuştu.

HEŞTYANLI HASAN ARKADAŞ

Hasan(Heştyan) arkadaşın durumu, Zeki'nin kurbanı olan arkadaşlara örnek bir durumdu. Botan'da hareketli bölük komutanı olan Hasan arkadaş,1989'da henüz 13-14 yaşındayken, zorunlu askerlik yasasıyla Cûdî'nin Heştyan köyünden özgürlük hareketine katılmıştı. Hasan arkadaş gerillaya, yaşama ve savaşa kısa sürede mükemmel bir uyum sağlayarak hızla yükseldi.

Zeki Botan'a geldiğinde, Hasan arkadaşın gözü Zeki'yi, Zeki'nin gözü de Hasan arkadaşı hiç tutmamış. Birbirlerini hiç haz etmemişler, sevmemişler.

Komutasındaki bölükle yerinde duramayan, tuttuğunu koparark düşmana kök söktüren Hasan arkadaşı denetim altına alamayan Zeki, bütün gücünü ve hünerini kullanarak, onu yıpratıp yıldırmaya, tasfiye etmeye çalışmış. Olanlara bir anlam veremeyen Hasan arkadaş, bir yerden sonrasını kaldıramayıp saflardan kaçmak zorunda kalmış.

Botan'da, Zeki'nin psikolojik özel savaşına dayanamayıp kaçarak Zaxo'ya gelen Hasan arkadaş, burada bir yolunu bulup Heftanîn'deki Cemal arkadaşa ulaşmış. Hasan arkadaşın notunu alan Cemal arkadaş, durumu öğrenince onu hemen Heftanîn'e yanına çağırmış. Çağrısı üzerine Hasan arkadaş Heftanîn'e koşarak gitmiş. Eyalete müdahale olarak hazırlanan Cemal arkadaş, Hasan arkadaşı dinleyip anladıktan sonra, onu yine Gabar'daki aynı görevine getirdi. Bizimle Gabar'a gelen Hasan arkadaşa yapı, daha Çirav'da:

"Ma heval bu kaçmıştı!" diyerek tepki gösterdi. Arkadaşlara durumu izah ettik.

Hasan Heştyan arkadaş, hareketli bölük komutanı olarak Botan'da şehîd düştü. Zeki'nin özgürlük hareketimizdeki tasfiyeci pratiği başlıbaşına tarihsel bir araştırma konusudur!

BÖLGEDE DURUM

Sinan arkadaşa Gabar'ın durumunu sordum. O sırada Gabar Bölge Sorumlusu Sadun'du(Sor). Soruma karşılık olarak Sinan arkadaş, bir elinin baş ve işaret parmaklarını birleştirip, ağzının bir ucuna götürerek öbür ucuna kadar çekti. Böylece "Fermuarı kapatarak" dağarcığını sürgüleyen Sinan arkadaş bana: "Açtırma kutuyu, söyletme kötüyü! Beni eksikliğe sokma, git de yerinde kendin gör!" demiş oluyordu. Bölgenin durumunu bu kadar net bir şekilde öğrendikten sonra, Çirav'dan hatır alıp çıktık.

Gabar'da Sadun'la karşılaştığımızda, onun duruşundan, bölgede durumların Sinan arkadaşın vurguladığından da kötü ve ağır olduğunu hemen anladım. Bir bölge komutanı olarak Sadun'un üzerinden miskinlik, bıkkınlık ve yılgınlık akıyordu. Bölgeyi devir teslim sırasında, bana somut ve ciddi hiçbir şey söyleyemedi. Eylem yoktu! Eğitim yoktu! Sürdürülen bir iş, uğraş, plan, program yoktu! Gücü araziye bırakmış, kendisi de miskinler teknesinin çilekeşi gibi bir şikefte(mağaraya) kapanmıştı.

Güç, düşmanın gözleri önünde, onun gözetim ve denetimi altında atalet içinde çürüyerek yaşıyordu. Bu durum düşmanla karşılıklı "Zımni" bir uzlaşmanın ifadesiydi. Böyle bir "Zımni" uzlaşmadan, elbetteki kazanan düşmandı, kaybeden bizdik!

Böyle bir yaşamla gerilla, kendi amacına, varlık nedenine ihanet konumunda olup gerilla olmaktan çıkar, ne üdüğü belirsizler topluluğuna dönüşür; kendi kendisini yer bitirirdi! Düşman, atalet içinde gün be gün, içten içe oksitlenip bozulan, çürümeye doğru giden gücümüze saldırmıyordu. Uzaktan gözetip izlemekle yetiniyordu!

İşini bilir olmak bu olsa gerekti! Çünkü dışarıdan "Alan tutma konsepti"nin, içeriden "Sosyalleşme ve iradeyi güçlendirme" konseptinin kumpası içinde sıkışıp çürüyerek dağılacak olan gerilla, düşmanın istediği en ideal kalıcı sonucu sağlayacaktı.

Yönetimi Sadun'dan devr aldıktan hemen sonra, ilk iş olarak tek tek noktalara giderek bölge güçlerimize toplantılar düzenledim. Yapının ve yönetimin durumunu yerinde görüp sorunlarını kendilerinden dinlemek en sağlıklı ve sonuç alıcı olanıydı. Gücümüz her şeye rağmen bağlı ve dirençliydi! Sorunumuz öncü sorunuydu. Bundan sonra yönetimde gerekli düzenlemeleri yaptık.

KADIN EKSENLİ HALKIMIZIN GÜZEL RUHLU OĞLU ERDAL(ENGİN SİNCER) ARKADAŞ
Ben, Sadun'dan bölgeyi devr alırken, Cemal arkadaş Bestler'den bir grup arkadaş yolladı. Bu arkaşlar arasında Erdal(Engin Sincer) arkadaş da vardı. Yönetim düzenlemeleri sırasında, Erdal arkadaşı bölük komutanlığına getirme kararı aldık. Kendisine konuyu açtığımızda, Erdal arkadaş, kendisinden çok daha deneyimli ve layık arkadaşlar olduğu gerekçesiyle, bölük komutanlığı görevini kabul etmedi. Erdal arkadaşın bu tutumu doğrusu bu ya, pek ender görülen bir durumdu.
Erdal arkadaş, hareketimizin grup döneminin Apocu öncülerinden ve Botan'a ilk giren gerilla komutanlarımızdan Erdal(Mehmet Sevgat) arkadaşın yakın akrabasıydı. Erdal(Engin Sincer)
arkadaş da, Erdal(Mehmet Sevgat) arkadaş gibi aynı toplumsal-kültürel gendendi. Erdal arkadaş, sanki cisiyetçi-sınıflı yaşam sisteminden değil de, uğruna bunca ağır bedeller ödeyerek mücaele ettiğimiz, cins bilinçli-kadın eksenli yaşam sisteminden gelmiş, katıksız, saf doğal bir Apocu'ydu!
İnsan, Erdal arkadaşı yakından tanıdıkça, genel olarak insana ve kendisine olan inancı, özgüveni ve sevgisi artıyor, güçleniyordu.
Erdal arkadaşa bölük komutanlığı görevini talimatla yükledik.
Uzun süre atalet içinde eylemsiz kalan gücü küçük eylemlerle yeniden savaşa ısıtmak gerekiyordu.
Bayrak tepesinde araziye çıkan bir düşman grubunu vurduk. Bir asker ile bir korucu öldü.
Kasım ayı ortasında düşman araziden çekilmeye başladı. Şêx Şehrik'te, çekilmekte olan düşman gücünün bir kolunu gündüz vurduk. Düşman büyük kayıp verdi. Cenazelerin üzerine giden arkadaşlar, kol komutanı subayın üzerinden G-3 silahını, beylik tabancasını ve iki tane telsiz cihazını da kaldırdılar.
Kobralar geldi. Kobra vuruşlarında Rojavalı Bedran arkadaş şehîd düştü.
Bu eylemden sonraydı. Cemal arkadaş cihazda şifreli bir not verdi. Çözdüğüm şifrede:
"Ben Çirav'a geldim, sen de buraya gel." diyordu.
Gücün başında Erdal arkadaşı bırakarak hareketli birlik ile Çirav'a gittim. Çirav kalabalık ve renkliydi. Cemal arkadaşın yanında Xebat, Kazım(Türk), Şergeş arkadaşların yanı sıra, Ferhanê Türk vardı.
Önderliğin görevden aldığı Zeki'nin(Şemdin Sakık) yerine, müdahaleye gelen Cemal arkadaş, daha önce büyük emeklerle oluşturulan eyalet alt yapısındaki tahribatları gidermek için işe koyulmuştu. Çirav'da bu temelde bize toplantı yapan Cemal arkadaş, toplantıdan sonra bana:
"Biz de karargah olarak bu kış Gabar'da kalacağız, hazırlıklarınızı ona göre yapın." dedi.
Sadun'dan görevi devr aldıktan hemen sonra ele aldığımız erzak sorunumuz da devam ediyordu, bütün çabalarımıza rağmen Gabar bölge gücümüzün kış erzağını bile henüz sağlayamamıştık. Bölge Sorumlusu Sadun bu konuda da yaz boyu cırcır böceği gibi yatmış, yapıyı da yatırmıştı.
Cemal arkadaşın yanında, Besta'dan gelecek güçlerimizle birlikte, Gabar'da toplam gücümüz 450 kişiye ulaşıyordu. Bu kadar güce kış erzağı sağlamak kolay değildi.
Arkadaşlar araziden harıl harıl ceviz ve badem topluyorlardı fakat 450 boğaz kış boyu çerezle doymazdı.

HALİL ARKADAŞIN FASULYELERİ

Mişarê gücümüzün takım komutanı Eruhlu Halil arkadaş, Mişarê'den, kendine özgü yaratıcı bir tarz ve yöntemle 50 çuval kuru fasulye çıkardı. Halil arkadaş bölgenin kenar hattında, düşmanın her nedense kaldırmaya gerek görmediği, bazı mezra evlerinin bahçelerinde yetiştirilen kuru fasulye hasadını, sahipleri tarafından kaldırıldıkları ambar ya da kilerlerinden, sahiplerine sorup danışmadan fakat ücretlerini-paralarını çuvalların yerine koyarak peyder pey toplamıştı.
Hasat boyunca mal sahiplerini araziden dürbünle izleyen Halil arkadaş, ambar ve kilerlere kaldırılan fasulyeleri, geceleri sahiplerinden habersiz yüklenip götürürken, aldığı her çuvalın yerine kendince biçtiği bir değer üzerinden fiyatını-parasını bırakmıştı.
Mal sahibi halktan insanlar, geceleri 'sır'olan fasulye çuvallarının yerinde, gıcır gıcır Alman marklarını görünce, bu pazarlıksız alışverişten ve gizemli müşteriden pek memnun kalmışlar. Elli çuvala kadar çıt çıkarmadan bu 'tatlı' alış-verişi sürdürdüklerine bakılırsa, Halil arkadaş verdiği fiyatla Mişarê'de fasulye piyasasını alt-üst etmiş olmalıydı.
Halil arkadaş tekmilini verirken:
"Heval Cafer, sızdığımız evlerin hiç birinde bir pişirimlik bile fasulye kalmadı. Öteki erzakları, un da dahil, düşman ambargosunun denetiminde, ihtiyaçları kadardı. Onlara dokunamadık." demişti.
Durumu, Halil arkadaş fasulyeleri Gabar'a aktardıktan sonra fark eden düşman, cihazda Halil arkadaşa:
"Halil, bizi uyutup fasulyeleri yürüttün! Peki yağı nereden bulacaksın?" diye sormuş.
Bu durum da mücadelenin psikolojik boyutuydu. Fasulyeleri güven altına almanın rahatlığı içindeki Halil arkadaş da düşmana:
"Hele bakalım, onu da buluruz." demiş.
İçinden de, "Gereksiz adam doğru söylüyor. Sahi yağı nereden bulacağız?" diye sormaktan da kendini alamamış. Halil arkadaş bütün bunları bana anlattıktan sonra:
"Sahi, heval Cafer fasulyeye yağı nereden bulacağız?" diye sormaktan da kendini alamadı. Ben de:
"Hele bakalım onu da buluruz Halil arkadaş!" dedim. Halil arkadaş buna pek güldü. 450 kişilik kış üslenmemiz için erzak durumumuz buydu.
Böylesine ağır sorumluluk altında, Çirav'dan Gabar'a döndüm. Xebat arkadaş hafif bir güçle bir eylem için Mawa tarafına geçti.
Çirav'dan gelen Cemal arakadaş, yanındaki karargah gücüyle Spîvyan köyüne yerleşti. Biz de Spîvyan'ın karşısında, Dêrşew tarafında terk edilmiş eski bir yerleşim yeri olan bir noktadaydık. Bizim yerimiz çevreye hakim ve savunmaya uygun bir sırttı.

DÜŞMAN SİPİVYAN'A SIZDI

Cemal arkadaş karargah gücüyle gelip Spîvyan'a konumlanınca sorumluluğumuz artmıştı. Erzak vb. dışında her şeyden önemlisi güvenlik sorunuydu. Bu açıdan ben, şahsen diken üstündeydim. Kendi genel güvenlik tedbirlerimizin yanı sıra, özel tedbirler düşünmek ve almak gerekiyordu.
Cemal arkadaşın, yanındaki karargah gücüyle yerleştiği Spîvyan köyü, arazideki konumundan dolayı savunmaya uygun değildi. Burada kış boyu komuta kademesinden bir grup arakadaşa, bahar atılımı için taktik dersi vermeyi planlayan Cemal arkadaş, Spîvyan'ı uygun bulmuş ve burada yerleşmişti.
Cemal arkadaşın karagah gücüyle Spîvyan'a yerleşitğini haber alınca, köye yanlarına giderken, Spîvyan'ın güvenlik açısından riskli durumunu düşünüp değerlendirdim. Köye varınca da Cemal arkadaşla görüşmeden, kendi

inisiyatifimle, görevli arkadaşlara “Köyü hemen boşaltıp bizim noktaya geçmeleri” talimatını verdim.
Düşmanın sabit ve hareketli güçlerinin içindeydik. Spîvyan, kış boyu eğitim yoğunlaşması için ideal bir yerdi. Fakat belirttiğim gibi arazideki konumu itibariyle savunamaya hiç elverişli bir yer değildi. Özellikle Cemal arkadaşın böyle bir yerde kış boyu kalması, güvenlik açısından kabul edilebilir bir durum değildi.
Yolda köyü boşaltma kararımı verdiğimde, bunu uygulamadan önce Cemal arkadaşa kararımı bildirmeyi, onayını istemeyi göze alamadım. Çünkü kabul etmeyeceğinden aşağı-yukarı emindim. İşin ucunda görevden azledilmekte vardı. Buna rağmen doğru bildiğimi yaptım. Hem kendisi, bana: “İnsiyatif savaşanındır” demişti. Ben de savaşıyordum. Ayrıca olası bir saldırıda olacakların hesabını Önderliğe, halka nasıl verebilirdim?
Biz mangasında kendisiyle görüşürken, karargah gücü ağırlıklarını toplayıp Spîvyan’dan çıkmış, bizim noktaya çekilmişti. Görüşme bitip de mangadan çıktığımızda, Cemal arkadaş çevresinde arkadaşları göremeyince durumu bildirdim. Şaşkınlık ve öfke içinde:
“Ne! Nasıl yani?” dedi.
“Burası uygun değil heval.” dedim..
Cemal arkadaş o anda çok kızdı. Ciddi ciddi üzerime gelerek:
“Biz buraya bir çalışma için geldik, sen bizi çalıştırmıyorsun heval!” diye, yüklendi bana.
“Heval öyle değil.” dediysem de, beni hiç dinlemedi. Kendince esti, gürledi! O öfke içinde, yine de çaresiz, karargah gücünün peşinden kendisi de Dêrşew tarafındaki sırta çıktı.
Orada ikinci günün gecesiydi. Öyle bir yağmur başladı, öyle bir fırtına koptu ki, gece görüş mesafesi sıfırlandı. İnsan nöbette, yolda burnunun ucunu göremiyordu. Aralıksız gök gürültüsü ve yıldırım çatırtılarından başka hiç bir şey duyulmuyordu.
Sabaha karşı yağmur dinmiş, fırtına kesilmişti. Gün ağardığında havada parçalı sis vardı. Ağaran günle birlikte, şafakta arazi keşfine başladım. Su uyur, düşman uyumazdı. Kurt dumanlı havayı severdi.
Dürbünle sürdürdüğüm keşif sırasında, sis parçaları arasında arazide hareket gördüm. Oraya yoğunlaştım. Ayrışan sis parçaları arasından baktım ki, hışırım gibi inen yağmurun toprağı kamçıladığı fırtınalı gecede uyumayan düşman gelmiş, üzerinde bulunduğumuz sırtın eteğine kadar girmişti! Sis aralıklarından Spîvyan’a baktım, köy asker kaynıyordu! Üzerinde bulunduğumuz sırtın eteğindeki askerler, düşmanın Spîvyan’ı kuşatırken attığı dış çemberdeki askerlerdi. Hemen Cemal arkadaşın yanına gittim:
“Heval, düşman Spîvyan’a girmiş. Bulunduğumuz sırtın altına kadar araziyi tutmuş.” dedim.
Cemal arkadaş çıkıp dürbünle kendisi de bakarken, bana:
“Ne yapalım, ne düşünüyorsun?” diye sordu.
“Siz burada kalın, biz gerekeni yaparız.” dedim.
Bir grup arkadaşı, Spîvyan üzerinde bir noktada görünen düşman birliğini, ters yönden vurmaları için yolladım. Arkadaşlar o noktaya sızdılar. Hedefe ulaştıklarında cihazda bana:
“Heval, burada dolu erzak var. Fakat hiç kimse yok.” dediler.
Araziyi dürbünle inceledim. Arkadaşların önünden aşağı inen düşman grubunu köyün girişinde gördüm. Erzak-levazım birimi olduğu anlaşılan bu grup görevini yapmış, köye giriyordu. Bu sırada, Bazit tepesindeki düşman koordinesi, köye girmekte olan gücüne nerede olduğunu sordu. Onlar yerlerini söylediklerinde, koordine:
“Geldiğiniz yerde görüntü var.” dedi. Onlar da:

“Orası çok dik. Yorulduk, dinlenmeye gidiyoruz. Siz ilgilenin.” dedi. Koordine kabul etti. Koordine, arkadaşların üzerine bir kol yollamak için harekete geçtiğinde, ben de bir grup arkadaşı onlardan önce harekete geçirerek, onların yolu üzerine pusu kurmalarını sağladım.
Düşman koordinesinin yolladığı kol pusuya girince arkadaşlar vurdular. Cihazdan: “Kol Komutanı Üsteğmen Ali’nin omzundan vurulduğu” söylendi.
Spîvyan’da bizi gafil avlamak için gece boyu yağmurda, fırtınada hareket ederek perişan olmuş olan düşman gücü savaşmaya istekli değildi.
“Çekiliyoruz.”Dediler. Koordine de yorgun ve bıkkın:
“Gelin.” dedi.
Çekilirken, yaralı kol komutanları Üsteğmen Ali’nin öldüğünü söylediler. Cemal arkadaşın güvenliği açısından biz de çatışmaya hiç istekli değildik.
Düşman, Spîvyan ve çevresindeki güçlerini toparlayıp çekildi. Sanırım bütün hesaplarını, köyü kuşatıp içerideki gücümüzü imha üzerine yapmışlardı. Köyde kimseyi bulamadıkları gibi, içlerine kurulan pusuda darbeyi yiyince, planladıklarının tam tersi duruma düştüklerini anladılar. Gece boyu fırtınalı yağmurda perişan ulup yorgun düşmüş düşman gücünü kolaylıkla ezerdik. Fakat belirttiğim nedenle buna gerek yoktu. Ezileceğini anlayan düşman, onca zahmetle getirdiği erzaklarını da bıraktı. Ekmek, konserve, bisküvit, çikolata vb. ıvır zıvır erzak, doğrusu zahmetlerine değdi. O yokluk günlerimizde bize bir hafta yeten bu erzaklarla yapı keyf etti.
Düşman çekildikten sonra Cemal arkadaş:
“Heval Cafer, ben kızdım ama senin haklı olduğunu gördük. Geceki yağmur ve fırtınada nöbetçiler de durumu zamanında fark edemezdi. Spîvyan’da, köyde kalsaydık düşman bizi el bombalarıyla parçalayarak imha ederdi. Ben ya da bir başkası, kim olursa olsun engel tanımayın. Yeteneklerinizi geliştirip uygulamada ısrarlı olun!” dedi.

FASULYEYE YAĞ VE KAVURMA
Fırtına vurgunu düşmandan ganimet olarak bir haftalık erzak ele geçirmiştik. Fakat bize, 450 boğaza bir kış için yeterli erzak gerekiyordu. Halil arkadaşın fasulyeleri ile arkadaşların araziden toplamayı sürdürdükleri ceviz ve bademimiz dışında hiçbir şeyimiz yoktu.
Çerezler bir yana, düşman subayının psikolojik saldırı amacıyla da olsa Halil arkadaşa pek yerinde olarak sorduğu gibi, fasulyelerimizi yemeğe dönüştürmek için yağ gerekiyordu. Yemeğin yanında bir parça da olsa ille de ekmek gerekirdi. Özellikle biraz un ve yağ için tek kanal olan Mişarê tarafında arkadaşlar çok yoğun çaba harcıyorlar fakat sonuç alamıyorlardı. Düşman sivillerden, halktan arındırdığı eyalet kırsalının ovayla bağlantılarını kestiği gibi, kırsaldaki korucu ailelerine ve dağ eteklerindeki küçük yerleşim birimlerine karşı çok sıkı erzak ambargosu uyguluyordu. Bunlar şehirden alışverişlerini aile bireylerinin asgari ihtiyaçlarına göre, düşmanın özel görevli birimlerinin sıkı denetimi altında yapabiliyorlardı.
Güç çok kalabalıktı, kış uzundu. Soruna köklü ve kalıcı bir çözüm bulmak gerekiyordu ve zemheri soğuk kapıdaydı! Havanın eli kulağında, kar yağacaktı. Zorda kalıp da yoğunlaşınca, insanın çözemeyeceği sorun, aşamayacağı engel yoktur!
Çirav’ın eteğinde Serxetê köyü vardı. Korucu çete olan bu köyde, daha önce arkadaşların, Cemal arkadaşın koordinesinde vurdukları bir tabur düşman gücü kalıcı konumlanmıştı. Tekmilde arkadaşlar, “Serxetê köyünün govlarında, koruculara ve tabura ait binlerce koyun olduğunu söyleyerek , bu koyunların bir bölümünü almayı” önerdiler. Biz de arkadaşların bu önerilerini hemen onayladık.

Bu eylemi Xebat(Dêrîk) arkadaş planlayıp uyguladı. Bir grup arkadaş keşfe çıktık. Her şey uygundu. Belirlediğimiz gece, bir bölük arkadaşla Serxetê'ye indik. Görevli arkadaşlar, önceden belirlenen stratejik noktalara konumlanarak genel güvenliği aldı. Birkaç çoban bizi görünce kenara çekildi. Govlardan çıkardığımız hayvanları önümüze kattık. Sürüyü Gabar'a sürdük. Hayvanları Dêrşew'e kadar getirdik. Dêrşew'de hemen bir sayım yaptık. Parça sayımları toplayan arkadaş "Bin" dediğinde; "Yeter! daha saymayın! Gerek yok." dedik
Bin baş koyundan fazlası vardı. Kişi başına iki koyundan fazla düşüyordu.
Gündüz öğleye doğruydu. Hayvanların sayımı biter bitmez, Halil(Eruh) arkadaş elinde cihazla karşıma dikildi:
"Heval Cafer..." diyerek, boynunu büktü.
"Küfür yok!" dedim.
Ben bunu der demez, hemen en yakın kayanın üzerine fırlayan Halil arkadaş; psikolojik savaşta sağladığı saldırı sırasını kullanmak için düşmanın muhabere subayı ile bağlantı kurdu ve ona:
"Fasulyenin içine yağı da bulduk, etide! Halis kuyruk yağı, mis gibi koyun eti! Amerikan yağlı barbunya konserveden içiniz geçmiştir! Gelin size de verelim. Taburunuzla, çetelerinizden aldık. Lezzetli ve helaldir. Kendi malınız gibi yersiniz!" dedi.
Halil arkadaşı sonuna kadar dinleyen muhabere subayı, hiç bozuntuya vermeden:
"Halil, peki tamam. Fasulyeyi, yağı, içine kavurmalık eti buldunuz da, hani salça? Salçayı nereden bulacaksınız?" diye sordu.
Düşmana karşı psikolojik savaşta zafer kazanmış bir komutan edasıyla, durduğu kayanın üzerinde, taa içten gelen bir coşkuyla yekinen Halil arkadaş, bir elinin yumruğuyla havayı döverek:
"Bütün bunları bulduktan sonra salçayı da buluruz mîratê!" diyerek cihazı kapatıp kayadan aşağı atladı.
Pale arkadaş ile dönemin düşman muhaberecisi arasında olduğu gibi, yakası açılmadık, gün görmemiş galiz küfürlerle değil, uygun bir üslup dahilinde Halil arkadaşın yürüttüğü bu psikolojik savaşa dışarıdan müdahale etmiyor, izlemekle yetiniyorduk. Bu mücadele gerekli ve çok önemliydi. Basit gibi, hatta belki de gülünç görünebilir. Fakat Halil arkadaşın fasulyeleri Mişarê'den çıkarması, Serxetê govlarından koyunların alınması, zamanın insansızlaştırılmış Botan'ında, bizim için yaşamsal düzeyde önemli ve büyük işler, büyük başarılardı! Düşman, en temel psikolojik savaş konusu yaptığı bu alandan adığı bu büyük darbeyle öfkenden kudurup dişlerini gıcırdatıyor olmalıydı.
O kış Mişarê tarafından salçayı da bulduk! Dahası mis gibi kuyruk yağında pişirilen, içi qelîli (Kavurma) kuru fasulye yemeğimizin yanına bir parça da olsa ekmek koyabilecek 200 çuval buğday da çıkardık!
Buğdayın, Mişarê'den Gûrdûla'daki değirmene çekilmesi başlı başına bir savaştı! Taşıma için katır bulmak meseleydi. Düşman, arazide başı boş gördüğü tek bir katır için bile kobra helikopter kaldırarak hayvanı hemen katlediyordu. Dağda, arazide katır, insan için tek yük taşıyıcıydı. Düşman, bütün önlemlerine rağmen sağladığımız silah, cephane, erzak ve genel lojistik yükümüzün yapıya yüklenerek arkadaşların bu yolla da yorulup yıpranmasını istiyor, bunu planlıyordu. Ayrıca katırla cephane ve erzağımızı sırtımızda denkle taşıyarak ulaştırabileceğimiz alanlardan daha uzağa ve daha hızlı ulaştırabiliyorduk. Düşman bunu da hesaplıyordu.
İki yüz çuval buğdayın Mişarê'den Gûrdûla vadisinin Çirav'a açıldığı yerdeki Gelî köyüne taşınması ve burada, İslam'ın değirmeninde öğütülmesi gerekiyordu. Gelî halkı da, değirmenci İslam da çoktan gitmişlerdi. Gözümüz gibi baktığımız birkaç katırımızla, buğdaylarımız Mişarê'den Gabar içinde bir noktaya taşındı. Buradan da arkadaşlar buğdayı sırtlarında, Gûrdûla'daki Gelî köyünün değirmenine taşıdılar.

Değirmenden anlayan birkaç arkadaşı da, İslam'ın "Çakçaka" su değirmeninde görevlendirdik. Mişarê'den, aktarmalı olarak peyder pey taşınan buğdayımızı, arkadaşlar değirmende öğüterek una dönüştürmeye başladılar. Bu işe paralel olarak, kalabalık bir grup arkadaş da Dêrşew'de koyunları keserek qelî(Kavurma) yapıyorlardı.
Olmazsa olmaz nitelikte, hayati derecede önemli tuz ve şekerimiz kaygı verici derecede azdı. Bu iki temel madde, gerilla için hayatiydi. Yeterli şeker ve tuz alamayan gerilla, arazide rahat ve uzun süre hareket edemezdi. Çatışmalarda, operasyonlarda ve saldırılarda takatsiz kalır, dizlerinin bağı çözülür, düşer yatalak olurdu. Şeker ve tuz gerçekten hayatiydi.
Dêrgul'de eski bir milisimiz vardı. Kod adı Erdal'dı. Ona bir cihaz vermiştik. Erdal bize bölgeden istihbarat toplarken, yanı sıra özellikle darda kaldığımızda, sırtında taşıyabileceği yükler halinde şeker ve tuz da getiriyordu. Erdal, gece Dêrgul'den Gabar'a çıkarak cihazla bizi arıyor, topladığı istihbaratla birlikte getirdiği şeker ve tuzu da verip dönüyordu. Erdal, belirlediğimiz noktaya kendi koşullarına göre uygun zamanlarda düzenli olarak şeker-tuz vb. ihtiyaçlarımızı bırakıyordu. Biz o noktadan alıyorduk. Bütün bu çalışmaları gece ya da gündüz düşmana görüntü vermeden yürütmek gerekiyordu.
Kış üstlenmesi için erzak taşıma çalışmaları sürerken, Çiyayê Bizina-Gabar arasında, Şêx Şehrik'te arkadaşlardan görüntü alan düşman, TRT tepesinden obüslerle vurmaya başladı. Burada üç arkadaş şarapnel parçalarıyla vurularak şehîd düştü. Bu şehîdlerimizden biri, Kurtalanlı Ayten arkadaştı. Öteki iki şehidimizin isimlerini hatırlayamıyorum.
Mêrdîn-Sitewrê merkezini vuran Xebat arkadaşın komutasındaki eylem gücümüzden Çiçek arkadaş, dönüş yolunda mayına basmış, bir ayağını baldırından yitirmişti.
1996 yılı sonunda Adil arkadaşın komutasında, Heftanîn-Cûdî arasında, Kiriya Reş eylemi gerçekleşti. Eylemden sonra gelen düşman takviyesiyle girilen çatışmalar sınır hattında yayılarak 9 gün sürdü. Düşman bu çatışmalarda büyük kayıplar verdi. O günlerde, Cemal arkadaş için hazırladığımız bir şikeftte, arkadaşlardan birine ait bir el bombasının patlaması sonucu, kadın takım komutanlarımızdan Dîlan(Dêrik) arkadaş şehîd düştü.

BASRET'TE
Spîvyan'dan sonra, kendisine düzenlediğimiz şikeftte yaşanan patlama ve yaşanan şahadet sonucu, burada, Cemal arkadaşın yoğunlaşması dağıldı. Basret'te üstlenmemiz için talimat verdi. Dêrşew tepesi, Çêlê Sor(Kırmızı tepe) ve Bazî tepelerinin ortasında, Basret suyunun kıyısındaki bu üslenme noktası için Cemal arkadaş, talimat vermeden önce benim de görüşümü alsaydı, çok iyi ve ayrıntılı bildiğim o noktaya kış üstlenmesine yanaşmazdım! Hiç uygun değildi! Güç çok kalabalıktı. Üstelik orta kademe yönetim bir araya getirilerek taktik eğitime alınacaktı. Burada düşmana açık hedef olurduk! Düşmanın araziden saldırısı hiç sorun değildi. Fakat uçakların ve kobraların hava saldırılarının yanı sıra, 40 km. mesafeden milimetrik obüs ve havan vuruşları yapabiliyorlardı. Bizim bu teknik karşısında elimiz kolumuz bağlıydı.
Basret'le ilgili bu görüş ve kaygılarımı Cemal arkadaşa açamadım. Spîvyan'dan sonra, özeleştirel yaklaşımla belirttiği: "Ben ya da başkası kim olursa olsun engel tanımayın! Yeteneklerinizi geliştirip uygulamada ısrarlı olun!" çağrısı ve teşvikine rağmen, bende pratikte gördüğü yeteneği değerlendirme, bu temelde benden görüş alma gereği duymayan Cemal arkadaşa; kış üstlenmesi için yerleşme talimatı verdiği Basret'in güvenlik açısından uygun bir yer olmadığını söyleyemedim.

Sadece üstüm olduğu için değil, genel olarak da büyüğüm olduğu için Cemal arkadaşa karşı kendimi içsel, görünmez bir baskı altında hissediyordum. Buna biz genel olarak “Saygı”, “Örgüt kültürü” vs. diyorduk. Fakat pek öyle değildi. Cemal arkadaşın kenisinin bana ve genel olarak arkadaşlara karşı böyle subjektif bir niyeti ve yönelimi yoktu. Bu olgu zaten bireylerle ilgili değildi. Özü, örgütlü erkek egemen zihniyete tekabül eden, tarihsel bir kültür ve anlayış-zihniyet gerçekliğinin kendiliğinden yansımasıydı.
Benim Cemal arkadaşa karşı elimde olmadan kapılarak, kendiliğimden yaşadığım bu duyguların, içsel baskının benzerini, Cemal arkadaşın Önderliğe karşı yaşadığını; onun Önderlikle cihaz konuşmları sırasında görüyor ve hissediyordum. Önderlik sahadan talimatlar, perspektifler veriyordu. Önderliğin verdiği talimatlar ve perspektifler ile ilgili somut durumun detayları arasında, Önderliğin oradan görmesi mümkün olmayan uyumsuzluklar oluyordu. Cemal arkadaş da bunları Önderliğe belirtmiyordu. Halbu ki Önderlik, sahadaki deneylerimden aktardığım gibi ayrıntıların verilmesini ısrarla istiyordu. Adına “Saygı” veya “Örgüt kültürü” dediğimiz, görünmez bir duvar ve engelle karşı karşıyaydık. Önderlik, bunları yıkıp kaldırmak için adeta çırpınarak çaba harcıyordu. Biz buna rağmen, bu duvar ve engeller arasında kendimzi tekrar ediyorduk. Bize dışarıdan, sınıflı yaşamdan bulaşan örgütlü egemenlik olgusunun, egemen zihniyetin üzerimizdeki sonuçlarıydı bunlar.
Cemal arkadaş kış boyu komuta gücüne vereceği eğitime uygun yer ve ortam istiyordu. Ben de başta Cemal arkadaşın kendisi olmak üzere, genel gücün güvenliğini esas alıyordum. Basret’teki yere ilişkin görüşümü ve güvenlik kaygılarımı kendisine açsam, Cemal arkadaş bunları hemen ve kesinlikle dikkate alır ve değrlendirirdi. Bunu yapamadım.
Cemal arkadaşın talimatıyla, Basret’teki noktada kış üstlenmesi çalışmalarımızı başlattık. Basret’in çevresinde, üstleneceğimiz noktaya hakim Çêlê Sor, Bazî ve Dêrşew tepelerine güvenlik için tepecilerimizi çıkardık. Dêrşew tepesini kadın arkadaşlar tuttular.
Cemal arkadaş, kendisi de gelip kolları sıvayarak işlere el atıyor, üstlenme çalışmalarına fizik çalışmayla fiilen katılıyordu. Ben de Cemal arkadaşın yanında kolları sıvayıp çalışmalara girişmiştim. Fakat çalışırken isteksiz ve huzursuzdum. İçimden bir his: “Boşuna bütün bu çabalar. Burası olmaz!” diye fısıldıyordu. Kulağım kirişte, çalışırken üzerimizde yükselen ağacın dalına astığım cihazdan, her an intişar çağrısı bekliyordum.
Üstlenmeye çalıştığımız noktanın ortasından geçen Basret suyunun üzerine bir köprü kurduk. Suyun uygun bir yerine bir su değirmeni inşa ettik. Genel eğitim yerimizi, orta kademe arkadaşların taktik eğitim yerlerini, lojistiği, hastaneyi her şeyi düzenleyip tamamladık.
Hummalı bir şekilde sürdürdüğümüz üstlenme çalışmalrımızın tam sona erdiği gün, gece TRT tarafından gelen kalabalık bir düşman kolu, sabah şafakla birlikte saldırıya geçti. Düşmanın geliş hattındaki Dêrşew tepesini tutan kadın arkadaşlar, saldırının önünü kesti. Burada öylesine şiddetli bir çatışma başladı ki, düşmanın Dêrşew hattından intiharvari saldırısı onun başka planları olduğunu gösteriyordu. Kadın arkadaşlardan kademeli olarak çekilmelerini istedim. Basret’teki bütün güçlerimize de çıkmaları talımatını verdim. Durum açıktı.
Burası, yani Basret biraz sonra düşman tekniğiyle dövülerek cehenneme dönecekti!
Biz Basret’ten çıktıktan hemen sonra, Dêrşew tepesine çıkan düşmanın koordine ettiği, obüs ve havanlar Basret’e, neredeyse taramalı salvo atışlarına başladılar. Ellermizle yaptığımız mangalarımız, köprümüz tarumar oldu. Obüs ve havan sağanağının ardından uçaklar geldi. Bütün Basret vadisi, üstlenme noktamızda patlayan kazan bombalarının gümbürtüsüyle sarsılıp uğuldadı. Üstlenme

noktamızdaki el emeğimizin ürünü ve doğaya ait her şey hallaç pamuğu gibi atıldı.
Çevreye üstlendiğimiz uygun noktalardan, düşmanın saldırısını çıplak gözle izledik. Düşman çekildikten sonra, güçlerimizi araziye dağıttık. Cemal arkadaş hareketli birlikle Çirav'a geçti. Biz de ağırlıklarımızı toplayarak Gelîyê Gûrdûlaya-Zivingog'a çekildik.

ZİVİNGOG' TA

Zivingog, Çêlê Sor'un eteğinde, Geliyê Gûrdûla'nın başladığı noktada kurulu bir köydü. Düşman tarafından 94'te yakılıp yıkılarak zorla boşaltılmıştı. Ben basitçe: "Basret'ten Geliyê Gûrdûla'ya-Zivingog'a geçtik" desem de, bu geçişlerin her biri başlı başına ayrı bir anlatım konusudur.
Yaralılarımız vardı. Erzaklarımız, hiçbir biçimde bırakamayacağımız yaşam değerlerimizdi. Yaralılarımız, ağırlıklarımız, erzaklarımız ile kış mevsiminde gerçekleşen gece yürüyüşlerimiz, gerçekten çok meşakkatliydi.
Zivingog, ayakta kalmış boş evlerinin yanı sıra, Gabar'ın kireç taşına, insan eliyle işlenerek açılmış şikeftlerle bezeliydi. Zivingog'un el emeği şikeftlerine yerleştik. Eğitim için gerekli hazırlıkları yaptık. Erzağımızı da çekince, Cemal arkadaşa tekmilizi verdim. Cemal arkadaş da yanındaki hareketli birlikle, Geliyê Gûrdûla'nın öteki ucunun dayandığı Çirav'dan yanımıza, Zivingog'a geldi. Zivingog'a üstlenme kararını, bu defa yönetim olarak almıştık. Cemal arkadaş, taktik eğitime katılacak arkadaşların hemen gelmesini istedi. Eğitim için belirlenen orta kademe arkadaşların listesi bendeydi.
Bunlardan: Ali(Kîçî), Ekrem, Mişar, Brûsk, Şerif, Şoreş, Reşit, Kazım(Türk), Dilşad, Zekiye, Gulîstan, Zana, Agir, Serhildan, Şervan, Berxwedan ve Hayri'yi anımsıyorum. Arkadaşları Zivingog'a , görevlerinin başından çağırdık.
Cemal arkadaş sabırsızlıkla onları beklerken, eğitime burada da başlayamadık. Zivingog'ta eğitime başlamaya ramak kala hiç hesapta olmayan bir durumla karşılaştık. Bu defa düşman değil, doğa eğitime engel oldu.
Biz tam eğitime başlayacakken, bizden önce kar başladı. Yağdı, yağdı, yağdı, Lapa lapa biteviye yağdı! Kalınlığı bir metreyi geçtiğinde kesildi. Aralıksız yağış boyunca çaresizlik ve hüzün içinde izlediğimiz kar kesildiğinde, Cemal arkadaş önde, biz de peşinde dışarı çıktık. Yarı belimize kadar içine saplandığımız kar içinde bana bakarak, benzer durumlarda sorduğu aynı soruyu sordu:
"Ne yapalım heval Cafer, ne düşünüyorsun?" Ben de hiç tereddüt etmeden: "Burdan hemen çıkalım heval! Bir kobra saldırısında, bu karın içinde manevra yapamayız." dedim.
Zivingog'ta ikiyüz kişiydik. Kalınlığı bir metreyi aşan bu karda, uğrayacağımız bir kobra saldırısı bizim için felaket olurdu.
Zivingog'a bir buçuk saat mesafede Êrê köyü vardı. Gerillaya katılmadan önce yakından tanıdığım Êrê köyünün konumu ve arazi yapısı yüksek ve sarp kayalıktı. Kayalıklar şikeftlerle doluydu. Hava saldırısı için çok uygundu. Êrê'ye geçtik. Cemal arkadaş karışmadı.
Êrê'ye yerleşirken, bir şikeftin girişinde, düşmanın daha önce yerleştirdiği iki topuk mayınına basan iki arkadaşın ayakları koptu. Anestezi iğnemiz yoktu. Kopan ayaklarındaki parça kemikler, uyuşturulmadan kesilirken, arkadaşların atıkları çığlıklar hala yüreğimdedir. Bu arkadaşlardan biri Ceng arkadaştı.
Eğitime başlamadan önce, bize yakın bir mıntıkada konumlanmış olan Ahmet Rapo arkadaşı çağırdık. Ancak onun üstesinden gelebileceği yaralı ve hasta arkadaşları Güney Kürdistan'a geçirme görevini ona yükledik. Partinin her türlü görevine her zaman hazır olan Ahmet Rapo arkadaş, o en ağır kış koşullarında, bu zor görevi de yerine getirdi.

Ocak ayının ortasına gelmiştik. Eğtim için yeterli zaman kalmıyordu. Êrê köyüne yerleşir yerleşmez hemen taktik eğitime başlandı. Ben yönetim görevlerim ve çalışmaların yoğunluğundan dolayı, taktik eğitime fırsat buldukça katılabildim. Koşullarımızın ağırlığına, imkanların yok denecek kadar kıtlığına rağmen, Cemal arkadaşın yoğunlaşması yüksekti. Taktik eğitim daha önce de belirttiğim gibi orta kademe yönetim arkadaşlara, bir tür özgün kadro eğitimiydi.
Katıldığım bölümlerden anımsadığım kadarıyla, Cemal arkadaş Kürtlerin ve Kürdistan'ın yazılı-egemen tarihteki yerini; Kürt beyliklerinin oluşumlarını, neden birleşip güç olamadıklarını; Kürt isyanlarının başarısızlığının nedenlerini, kapsamlı açarak irdeleyip- sorguluyordu. O zamanlar, şimdi savunmalarımızda esasları ortaya konan, evrensel yeni tarih bilincimizden yoksunduk.
Bunlardan yola çıkan Cemal arkadaş, genel olarak Kürt toplumsal örgütlenmeleri ve hareketleriyle özgürlük hareketimizdeki önderlik, öncülük ve kadro gerçeğini, komuta ve yönetim sorununu, kıyaslamalı ele alarak, çözümleyip açıyordu.
Bizde son derece kararlı, gözüpek, müthiş savaşçılar çıkyor fakat bu savaşçılarımızın güçleri, ortak amaçlar, Kürt ve Kürdistan davası için aynı yerde birleşip toparlanamıyordu. Bizde, kendi başına değer yaratacak savaşçılar çoktu fakat bu değerleri toparlayıp bir üst aşamaya çıkararak, mücadeleyi orada sevk ve idare edecek öncü, komuta, yönetim kişilikleri ya hiç çıkmıyor ya da çok yetersiz kalıyordu! Tarihsel gerçekliğimiz buydu.
Cemal arkadaş, bizim bu tarihsel gerçekliğimizi, güncel gerçekliğimize indirgeyerek, sorunlarımızı sorguluyor, bu sorunlarımıza, yaşanan pratik deneylerle irdeleyerek, Önderlik perspektifleri doğrultusunda çözüm arıyordu.
Bir aydan fazla süren eğitimin son bölümleri 28 şubat 1997 süreciyle çakıştı. O sıralar düşman operasyonları, hava saldırıları hız kesmişti. Ortalama, en fazla on beş günde bir operasyon olmazsa, bu durum hepimizin dikkatini çekiyordu. Aramızda tartışarak, bu durumun nendenlerini sorguluyorduk. Eğitim ortamında, arada düşmanın bu durumunu, yani operasyona çıkmamasının nedenlerini tartışırken, Cemal arkadaş:
"Generallerin tümü şimdi iç siyasetle uğraşıyorlar da ondandır!" dedi.
28 şubat süreci, Genelkurmay'ın iktidardaki Refah Partisine karşı geliştirdiği "Postmodern darbe" süreciydi.
Taktik eğitimden sonra, mart başında Botan Eyalet Konferansı'mızı düzenledik. Konferansta, bahar sürecinde gelişecek savaşta uygulanabilecek taktikler üzerine yoğunlaştık. Tartışmalarımız daha çok araziye dayalı savaş taktikleri geliştirmeye yönelik oldu. Belli bölgelerde gerekli hazırlıkları yaparak, düşmanı oraya çekip günlerce savaşma taktiği ilgi çekti. Eyalet konferansında, şu üç önemli kararlar da alındı:
1-Yeni bir cephe örgütlenmesine gidilmesi.
2- Bölgelerde araziye dayalı savaşın geliştirilmesi.
3- Uygun olan bir-iki büyük yerleşim yerinin(Şehir) ele geçirilmesi.
Gerillada, "Askeri cephe örgütlenmesi" 1989 sürecinde, dönemin ülke sorumlusu Botan (Nizamettin Taş) tarafından, kağıt üzerinde hazırlanarak, ülke ve savaş gerçeğimizin üzerine şabloncu bir anlayışla uygulanmaya çalışılmıştı. Aynı yaklaşımın mantıki sonucu olarak, askeri cephe örgütlenmesi, PKK 5. Kongesi'nde "Alay Örgütlenmesine" dönüşmüştü. Düşmanın "Düzenli ordusuna karşı, düzenli ordu" oluşturma girişimleri, bizim için her zaman ağır kayıplara ve sonuçlara neden olmuştu. Araziye dayalı savaş, esasta yerinde bir karardı. Fakat düşman tekniğini bir yana bırakıp, arzide bizim çekmek istediğimiz yana gelerek klasik tarzda bizimle günlerce savaşır mıydı?
Uygun şehirleri ele geçirme kararı, dönüşü olmayan derinlemesine bir adımdı. Böyle bir adımın yaratacağı sonuçları göğüslemek, halkı koruyup ezdirmemek, ele geçirilen mevzilerde tutunabilmek gibi sorunlar ve sonuçlar yeterince görülemiyordu.

Êrê'de yapılan eyalet konferansımızda alınan askeri cephe örgütlenmesi kararımızın gereği olarak yapılan düzenlemelere göre:
-Gabar-Mawa cephesinde ben görev aldım. Cephemizin kendi içinde Mawa sorumlusu, Kerboranlı Hakki arkadaş oldu.
-Doğu cephesi Hakkari'de, Rojhat arkadaş görev aldı. Bu cephemizin kendi içinde: Çatak Bölge Sorumlusu Apê Hus arkadaş; Bêşebab bölge sorumlusu Sadunê Sor oldu.
-Güney cephesi Heftanîn-Cûdî'de, Metin(Şuwetî) görev aldı. Cephenin kendi içinde, Cûdî Bölge Sorumlusu Doğan(Dudêrî) arkadaş oldu.
-Anakarargah yine Bestler'di. Anakarargah'a bağlı Garisa bölgesinde Mahir görev aldı.
Düzenlemeler yapıldıktan sonra "Uygun bir-iki şehrin ele geçirilmesi" kararı doğrultusunda, Mêrdîn'e bağlı Kerboran kazasının ele geçirilmesi görevi, Gabar-Mawa cephe yönetimi olarak bizim önümüze konuldu.
Cemal arkadaş, yeni düzenlemeler ve konferans aktarımı için Heftanîne geçti. Herkes kendi görev alanına dağıldı.
Eyalet konferansında önemle ele alınan, üzerinde kapsamlı tartışmalar sonucunda somut kararlara ulaşılan sorunlardan biri de, erzak sorunuydu. Çok çeşitli öneriler ve tartışmaların sonunda, sorunun çözümü için şu kararlara ulaşıldı:
-Mümkün olan korucularla uygun bağlar kurarak ikna temelinde erzak temini.
-Bize karşı gönüllü ve etkin tavır içinde olan korucular dan zor yoluyla erzak temini.
-Botan'da uygun yerlerde buğday, patates vb. ürünler yetiştirme yoluyla erzak temini.
Konferansta alınan: "Ekip biçme, yetiştirme" yoluyla erzak temini kararı doğrultusunda, Kazım(Türk) ile Şervan(Dêrşew) arkadaşlar, "Serê Cotkar(Çiftçi Başı)" olarak görevlendirildiler. Konferanstan sonra, Kazım ile Şervan arkadaşlar, kendilerine sağlanan saban, at, tohum vb. imkanlarla, Bestler'e cotkarlık(Çiftçilik) yapmaya gittiler. Bahar başıydı. Buğday olmasa da patatesin zamanıydı.
Konferansla birlikte erezağımız da bitmişti. Konferans tarafından tescilli cotkarlarımız Bestler'e gitmiştiler. Fakat göle su gelinceye kadar, kurbağanın gözü güverirdi. Bize hemen erzak gerekliydi.
Halil arkadaşı çağırdım. Mişarê'de bir şeyler yapmasını istedim. Herkes görev alanlarına dağıldıktan sonra, biz de konferans kararları doğrultusunda çalışmalarımıza başladık

OSMANÊ LEYLÊ(LEYLA'NIN OSMAN) TEPESİNDE ÇATIŞMA
Herekol(Eruh-Memîrî) arkadaşın komutasında bir keşif grubumuzu Kerboran'ın keşfine yolladım. Arkadaşlar keşiften döndüklerinde düşman kapsamlı bir operasyon başlattı. Çatışma, Berxwedan arkadaşın komutasındaki güçlerimizle, düşmanın Çirav'a yüklenen güçleri arasında Çirav'da yoğunlaştı. Çatışma sürerken, Çirav'daki gücümüzle cihaz bağlantımız kesildi. Buna karşın düşman cihazlarında yoğun hareketlilik vardı. Bu sırada yanımda olan bölük komutanımız Erdal arkadaş ve harektli birlik komutanımız Hasan(Heştyan) arkadaş ile üçlü bir toplantı yaparak durumu değerlendirdik.
Düşman, bizim Osmanê Leylê(Leyla'nın Osman) tepesi dediğimiz, halk arasında "Xangakêrî" denilen, Gabar'ın ortasındaki stratejik noktayı tutmuş, operasyonu buradan koordine ediyordu..
Çirav'da, arkadaşların düşmanın operasyon gücü tarafından çembere alındığını anladık. Arkadaşlarla cihaz bağlantımız bu yüzden kesikti. Düşman cihazlarındaki hareket yoğunluğu da bu kuşatmayı daraltarak arkadaşları imha çabalarının ifadesiydi. Düşman cihazlarında arkadaşları teslim almaktan bile söz ediliyordu.
Erdal ve Hasan arkadaşlarla, düşmanı Osmanê Leylê tepesindeki koordine merkezinde vurarak, Çirav'da kuşatma altındaki arkadaşları rahatlatma kararı

aldık. Erdal arkadaş ile Hasan arkadaşın komutasında, Osmanê Leylê tepesine iki koldan saldırı düzenledik. Tepe düşmedi. Çok kalabalıktılar. Çatışma bütün hızıyla sürerken, cihazdan izlediğim düşmanın durumu perişandı. Üstlerine verdikleri cihaz tekmilinde, biri subay altı ağır yaralı verdiklerini söylediler. Ardından birinin delirdiğini, ne yapmaları gerektiğini sordular. Karargahları ayrıntı istedi. Verilen bilgi içler acısıydı. Deliren arkadaşlarını bağladıklarını söylediler.
Erdal ve Hasan arkadaşların komutasındaki saldırı kollarımız yeniden yüklenince, düşman, Osmanê Leylê tepesini bırkakıp çekilmek zorunda kaldı. Koordinesi perişan olunca, Çirav'daki operasyon gücünün, orada kuşattıkları arkadaşları imha ve teslim alma hayalleri de kursağında kaldı. Koordine olmayınca, onlar da çekilmek zorunda kaldılar.
Çirav'da, Berxwedan arkadaşın komutasındaki bir bölük gücümüz düşman kuşatmasından kurtuldu. Kuşatma altında düşmanla girilen çatışmada: Nîştiman(Rojava), Medya(Silopi-Zewkî) ve Hecî Musa(Rojava) arkadaşlar şehîd düştüler. Osmanê Leylê tepesine saldıran güçlerimiz kayıp vermedi. Osmanê Leylê tepesine çıktığımızda, düşman mevzilerinin adeta kan gölü olduğunu gördük.

OSMANE LEYLÊ(LEYLA'NIN OSMAN)

Halk arasında "Xangakêrî" denilen, Gabar'ın ortasındaki bu stratejik tepeye, arkadaşlar arsında Osmanê Leylê denilmesinin şöyle bir öyküsü var:
Didera aşiretinden, Deşta Darêli bir Osman arkadaş vardı. Görevli olduğu takım, bir operasyonda bu tepeyi tutmuştu. Takım komutanı, Osman arkadaşı tepede bir mevziye yerleştirerek:
"Düşman bu hattan gelebilir, dikkatli ol!" demiş.
Mevzisine iyice yerleşen Osman arkadaş da komutanına:
"Ben Osmanê Leylê'yim!(Leylanın Osman'ım) Buradan düşman geçemez!" demiş.
Leylê(Leyla), Osman arkadaşın anasıydı. Anasının oğlu olduğunu kanıtlayan Osman arkadaş, tuttuğu hattan üzerine gelen düşmana geçit vermedi. Osman arkadaş bunları söyleyip de sözünün gereğini de yapınca arkadaş yapısı da o günden sonra onu "Osmanê Leylê" diye ünledi.
Osmanê Leylê, 1993 yılında, Gabar bölgesinin hareketli birliğinde manga komutanıyken, yine bu tepeyi tutmakla görevlendirildi. Tepede, mangasındaki arkadaşlarla toplu halde otururlarken, elinde uğraştığı bir şey, kazara raxtında asılı bombasının pimine takılınca, Osmanê Leylê arkadaş, hemen ellerini ve gövdesini bombanın üzerine kapatarak, ters döndüğü arkadaşlara:
"Yere yatın!" talimatını vermiş.
Üç saniye içinde olan bu olayın sonunda, elleri ve gövdesiyle üzerine kapandığı bombanın karnında patlamasıyla, Osmanê Leylê arkadaş orada şehîd düşmüş.
Osmanê Leylê arkadaşın şahadet tekmili bize ulaştığında, hepimiz büyük üzüntü içinde duygulu anlar yaşadık. O günden sonra da o tepeye "Osmanê Leylê(Leyla'nın Osman)" tepesi dedik.
"Osmanê Leylê" tepesi Gabar'ın ortasında, Basret, Spîvyan, Çiyayê Bizina, Çiyayê Findik, Kelha Mele Hecî(TRT) hatlarının çakıştığı dört yol ağzında stratejik bir tepedir.
Çirav'daki bölüğümüzü çektik. Arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Cemal arkadaşa tekmilimizi verdim. Düşman, haberlerde Gabar ve Çewlîg'de(Bingöl) elli kaybımızın olduğunu söylemişti. Asılsızdı. Gabar-Çirav'daki çatışmada belirttiğim gibi üç şehidimiz vardı.

AHMET RAPO ARKADAŞLA SON DEFA

Kışın, yaralı ve hastalarımızı Gabar'dan Heftanîn'e götüren Ahmet Rapo arkadaş, yanında bizim bölgeye getirdiği bir grup yeni şervan arkadaşla, Aşilmê'ye yanımıza geldi. Burada iki gün boyunca yanımızda kalan Ahmet Rapo arkadaşla,

bu son görüşmemiz oldu. İki gün boyunca fırsat bulduğumuz sohbetlerimizde her zamanki gibi sadeydi. Bağlı olmaktan da öte, Önderliğe ve partiye aitti! Sohbet sırasında bazı arkadaşların kendisine:
“Sen Ahmet Rapo’sun! Hala grup kuryeliği yapıyorsun.” dediklerini söyleyerek öfke ve şaşkınlık içinde bana:
“Heval Cafer, parti benden ne isterse onu yaparım! Parti işinin büyüğü küçüğü, Parti görevinin önemlisi önemsizi olur mu? Bu arkadaşlar neyin peşindeler, insan anlayamıyor!” diye içlenerek yakınmıştı.
Yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaşın Rapo’su, her zaman Apocu bir görev adamıydı. Ahmet Rapo arkadaş, hiçbir koşulda itiraz etmez, görev seçmezdi. Cinsiyetçi-sınıflı yaşama hiç bulaşmamış, egemen zihniyetten, onun mülkiyet ve iktidar bilincinden tamamen uzak kalmış olan Ahmet Rapo arkadaş, kendisi için değil parti ve halk için yaşıyor ve çalışıyordu!
Kışın bir metreyi aşan kar altında, üçünün ayakları kopmuş, üçü de mermi ve şarapnel parçalarıyla ağır yaralı altı arkadaşımız vardı. Düşman üzerimize gelirse, bu arkadaşları o kar içinde yanımızda taşıyamazdık. Bir yerde bırakıp çekilemezdik de. Bu durumda yaralı altı arkadaşı bir operasyonda koruma çabamız da, pek çok yeni yaralı ve şahadetlerle sonuçlanırdı. Yönetim olarak bu gerçeği görüyor ve biliyorduk. Yaralılarımız için de, bizim için de en uygunu, onların Güney Kürdistan’a ulaştırılmalarıydı.
O kış kıyamette, bir buçuk metre kar içinde, hiçbir biçimde yürüyemeyecek kadar ağır yaralı bu arkadaşları, kar kalınlığından dolayı katırla da taşımanın mümkün olmadığı koşullarda; Gabar’dan Heftanîn’e ulaştırma görevi, öyle “Benim diyen” her yiğidin, her militanın harcı değildi! Yürüyemeyen, ayakta duramayan, altı taze yaralı canı, düşmandan ve aynı zamanda kış mevsimindeki doğadan koruyarak, Gabar’dan Heftanîn’e ulaştırmak, gerçekten çok zor ve çok büyük sorumluluk bilinci gerektiren ağır bir görevdi.
O sırada Gabar’da 450 kişiydik. Ahmet Rapo’nun bulunduğu yerde, isterse 450 bin kişi olsun, kendim de dahil böyle bir görev için ikinci biri aklımdan bile geçmezdi. Bu vb. görevlerin adamı oydu! Orada, karargahta esas görevi kuryelik olan arkadaşlarımız da vardı. Böylesine ağır ve hassas görevler söz konusu olduğunda, hiç birimiz Egîd arkadaşın Rapo’sunun eline su dökemezdik! Onun için bu görev herhangi bir biçimde değerlendirme ve seçim konusu değildi.
Bu işlerle kendisini “Küçük düşürdüğünü” anlatmaya çalışan(Üstelik oturdukları yerde) iktidar peşindeki egemen zihniyet özürlüsü arkadaşlara aynı görev verilseydi, itiraz edemeyip yüklendikleri görevde, yaralı arkadaşları ve kendilerini kim bilir ne durumlara düşürürlerdi? Büyük olasılıkla yaralılarımızın şahadetlerine neden olurlardı.
Taze, ağır yaralı altı arkadaşı kışın, bir buçuk metre karın içinde, arazinin en zorlu hatlarından geçerek, Gabar’dan Heftanîn’e götürme görevini Apocu militan bir ruh ve tarzla başaran Ahmet Rapo arkadaş, aynı zamanda eyalet konferansında yapılan düzenlemelerle bölge lojistik taburumuzun komutanlığına getirilmişti.
O, inançlı, sadık hizmetçisi olduğu Parti’nin, tabur komutanlığını da yapar, kuryeliğini de yapardı! Esas olan hizmetti!
Ahmet Rapo arkadaş, yanında yeni katılan bir grup arkadaşla Bestler’e-Anakarargah’a gitmek için yola çıkarken, onunla Aşilmê’de kucaklaşarak vedalaştık.
Özgürlük hareketimizin Apocu militan emektarıyla bu son kucaklaşmamız, son vedalaşmamız oldu… Toplumsal kültürel genleri itibarıyla, kaynaktaki bu doğal Apocu’nun yaşamı ve mücadelesi, gelecekte mutlaka yazılacak olan Kürdistan yakın tarihinin, örnek nitelikli emek kahramanı; Kürt sanatının edebiyattan, sinemaya; tiyatrodan, mizaha her dalının, yaratıcı esin kaynağıdır.

AHMET RAPO ARKADAŞ

Saflara katıldıktan sonra bulunduğum her yapıda, arkadaş ortamında, düşmana karşı kahramanca eylemleri ve hayat dolu kişilik özellikleriyle dilden dile dolaşan Ahmet Rapo arkadaş ile 1988'de Cuma(Cemil Bayık) arkadaşın, Herekol'da düzenlediği dönemin ülke yönetimine müdahale toplatısında tanıştık. Önderlik sahasında birlikte bir devre eğitim gördük. Bir dönem Gabar'da birlikte savaştık. Toplumsal kültürel genleri itibariyle doğal Apocu olan Ahmet Rapo arkadaş, hakkı ödenmez ve yeri doldurulmaz bir parti hizmetçisi ve savaş emekçisiydi!
Evdeki adı Abdulvahap Korkmaz olan Ahmet Rapo arkadaş; Kürdistanın yüreği Mezra-Botan'ın Umyanus köyünde, 1965 yılında doğdu. Bin dokuz yüz seksen dört yılı baharında, atılım komutanımız Egîd arkadaşın grubuna katıldı. Arkadaşlar kandisine "Ahmet" kod adını verdi.
15 Ağustos yeniden diriliş atılımından hemen sonra, 1984 güzünde, Egîd arkadaşın komutasında kurulan, aralarında: Erdal(Mustafa Yöndem), Bedran(Mehmet Sevgat), Bombacı Mahmut, Propagandacı Kemal(Dêrsim), Afarofçu Mahmut, Yaşar(Spîndarok) ve Emin (Umyanus) arkadaşların bulunduğu HRK'nin(Hezên Rizgariya Kurdistan) yirmi dört(24) kişilik kurucu kadroları arasında yer aldı.

NEDEN "RAPO"?
Ağid arkadaşın komutasındaki HRK, 1984 güzünde Gundikê Melê(Balveren) köyü karakolunu bastı. Bu baskının saldırı kolunda yer alan Ahmet Rapo arkadaş, orada yaşadıklarını sonraki yıllarda bir arkadaş ortamında kendisi bize anlattı.
Bedran arkadaşla birlikte saldırdıkları hedefteki mevziyi düşürdükten sonra, orada kalmayıp saldırı kol komutanı Bedran arkadaştan habersiz, şiddetli çatışma koşullarında karakolun içine sızmış. Orada, karakolun içinde mevzilenip çatışmakta olan düşman gücünü içeriden tarayarak vurmuş. Düşmanın direnci içeriden kırılarak çökerken, Ahmet Rapo arkadaş da içerideki çatışma sırasında, boğazından ve ayağından aldığı mermilerle ağır yaralanarak karakolun içinde yere düşmüş. Karakolun içinde vurulup düştüğü yerde, ağır yaralarının etkisiyle bir süre kendinden geçen Ahmet Rapo arkadaş, içeriden vurduğu düşman cenazelerinin arasında baygın yatarken, arkadaşlar da düşen karakoldan kaldırabildikleri kadar silah ve askeri malzemeyi alarak geri çekilmişler.
Ahmet Rapo arkadaş, karakolun içinde vurularak düştüğü yerde, bir süre sonra kendine gelmiş. Fakat boğazındaki ağır yaradan dolayı hiç konuşamaz; ayağındaki ağır yaradan dolayı da hiç yürüyemez durumda olduğunu anlamış. Özellikle boğazındaki yara çok ağır olduğundan, güçlükle nefes alabiliyormuş. Ahmet Rapo arkadaş kendine gelip toparlandığı yerde, çevresini dikkatle gözden geçirmiş. Karakolun içindeki asker cesetlerinin arasında, tuhaf sesler çıkararak hıçkırıklarla ağlayan bir askerin oturduğunu görmüş. Askerin şok geçirdiğini anlayan Ahmet Rapo arkadaş, karanlıkta sürünerek, yakınındaki askere ulaşmış; silahını ona doğrultarak sırtına binmiş, kaldırıp yürütmüş. Böylece karakoldan çıkarak, arazide arkadaşlarla eylem sonrası buluşma noktalarına doğru ilerlemişler.
Bu arada karakoldan geri çekilen arkadaşlar, belirlenen buluşma noktasında toplandığında, Egîd arkadaş sayım istemiş. Sayım sonucunda Ahmet Rapo arkadaşın olmadığı anlaşılmış. Egîd arkadaş hemen bir görevli arkadaş grubu çıkararak, Ahmet Rapo arkadaşın, karakol ve çevresinde, yaralı ya da şehîd bulunarak getirilmesini istemiş. Görevli arkadaşlar kendisini aramak için noktadan çıkarlarken, Ahmet Rapo arkadaş, esir askerin sırtında notaya gelmiş. Bu durumu, başta Egîd arkadaş, bütün arkadaşlar çok büyük bir sevinç ve şaşkınlık içinde karşılamışlar. Egîd arkadaş orada:
"Sen tıpkı komutan Rapo gibisin! Senin adın da bundan sonra Ahmet Rapo olsun!" demiş.

1970’li yıllarda yayınlanan, Arnavutluk devrim edebiyatının önde gelen yapıtlarından olan “Komiser Memo” romanının halk kahramanı olarak tanınan “Komutan Rapo” Arnavutluk devriminin özlü, yalın bir halk öncüsü, gerilla komutanıdır.
Ahmet Rapo arkadaş, mücadele yaşamı boyunca, düşmanla girdiği sayısız çatışmada dokuz(9) defa ağır derecede yaralandı. Önderlik sahasına gittiğinde, Şam’da kendisini tedavi eden Suriyeli doktorlar, Ahmet Rapo arkadaşın filmlerine bakarlarken, hayret nidaları içinde parmaklarını ısırmaktan kendilerini alamamışlardı! Ahmet Rapo arkadaşın, başından ayaklarına kadar, vücudunun her yerinden, birçok amaliyatla, irili ufaklı onlarca şarapnel parçası ve mermi çekirdeği çıkaran doktorlar; beyin zarına ve omuriliğine çok yakın birçok şarampnel parçası ve mermi çekirdeğine de dokunamamışlardı. Adeta “Kalbura” dönen böyle bir organizma ve vücutla, hayatta ve ayakta kaldığı gibi, onun hala gerillada savaştığını öğrendiklerindeyse doktorlar, gördükleri tıp eğitiminin bilimsel verilerine göre “Çoktan ve defalarca ölmüş” olması gereken Ahmet Rapo arkadaş karşısında: “Cemaat’ı Öcalan mucizesi!” demekten kendilerini alamamışlardı.
Ahmet Rapo arkadaşın, yeniden diriliş için savaşta aldığı hiçbir yara, Ferhat(Osman Öcalan) unsurunun Zelê’de onun ruhunda alçakça açtığı yaradan daha derin ve etkili olmamıştır. Ahmet Rapo arkadaşa, mücadele yaşamı boyunca düşmanın yapamadığını, 1992 Güney Savaşı’ndan sonra Zelê’de Ferhat unsuru yaptı.
Ahmet Rapo arkadaş, 1992 güzünde T.C, KDP ve YNK’nin Güney Kürdistan’da gerillaya karşı giriştiği topyekün saldırısına karşı, doğu cephesi Xakûrkê’de bölük komutanı olarak(O zaman en büyük gerilla birimi bölüktü) savaştı. Xakûrkê’de, kararagahta ve geniş cephe hattı boyunca, savaşı, fiili çatışmalardan lojistiğine kadar bütün boyutlarıyla sevk ve idare edenlerden biri olarak, Ahmet Rapo arkadaş cephedeki yönetim ve yapı içinde herkesten iyi ve herkesten fazla savaştı.
Doğu Cephe Karargahı’nın başında, Xakûrkê’de sorumlu olarak Ferhat (Osman Öcalan) unsuru vardı. Amaca uygun bir mücadele yönetimi olmak yerine, kendi kişisel durumunun ve basit yaşam çıkarlarının idarecisi olan Ferhat unsuru, fiilen savaşmadığı, yönetmediği, fiziki ve zihinsel emek sahibi olmadığı savaşı; önce aldığı tamamen yanlış kararlar doğrultusunda verdiği talimatlarla gerillayı, onbinlerce kişilik nicel güç ve ileri teknik sahibi düşmana karşı, cephe savaşına sürdü. Ardındanda tamamen, “Ben ne olacağım? Benim durumum ne olacak?” gibi basit yaşam kaygıları ve korkusundan hareketle; yine tamamen kendi başına aldığı bir kararla, YNK ile girdiği uzlaşma ve işbirliği içinde her şeyi sattı!
Savaşta en fazla emek sahibi olan Ahmet Rapo arkadaş, uğrunda şavaştığı yaşam ve mücadele amaçları ve ilkelerini, kendi basit yaşam kaygıları ve korkuları uğruna çiğneyerek düşmanla ilkesiz uzlaşma ve işbirliği içinde ihanete giden Ferhat unsuruna karşı, yönetim ve yapı içinde açık tavır koydu.
Ferhat unsurunun, karargahta oturduğu yerde kendi başına alıp uyguladığı kararla,YNK ile yaptığı anlaşma sonucu, güçlerimizin önemli bölümü, “İran-Irak sınırındaki” Zelê’ye çekildi. Ferhat unsurunun içine girdiği ihanet durumuna rağmen(Önderlik, henüz yeterince bilgilendirilmediğinden) Zelê’de de “Genel sorumlu” konumunu sürdürdü.
Zelê’de, savaş sonrası kamp koşullarında yapılan yeni düzenlemelerde tabur komutanı olan Ahmet Rapo arkadaş, Ferhat unsuruna karşı, yönetim ve yapı toplantılarında, resmiyette ve genel ortamda, en başından takındığı kararlı tavrını derinleştirerek sürdürdü. Ahmet Rapo arkadaş, Ferhat unsuruna:
“Hem savaşmayacaksın, hem kendi başına aldığın kararla gidip düşmanla bizim adımıza uzlaşarak işbirliği yapacaksın, hem de hala başımzda sorumlu olacaksın(!) Bu olmaz!” diyordu.

Ahmet Rapo gibi, yapı ve yönetim içinde derin, köklü saygınlığı ve ağırlığı olan bir arkadaşın, kendisine karşı takındığı bu açık ve kararlı tavrından korkan Ferhat unsuru, Ahmet Rapo arkadaşı, yetkisine dayanarak verdiği keyfi bir talimatla gizlice tutuklattı.
Ahmet Rapo arkadaşın kamptaki yokluğu fark edildiği andan itibaren, yapı ve yönetim harekete geçti. Yönetim ve yapı toplantılarında, kendisine resmi olarak yöneltilen: "Ahmet Rapo arkadaş nerede?" sorularına karşı, Ferhat unsuru toplantı ortamlarında herkesin gözünün içine baka baka:
"Onu İrana tedaviye yolladık." yanıtını verdi.
Fakat bir süre snra, Ahmet Rapo arkadaşın, İran'da tedavide değil, kampta, sırf onun için düzenlenmiş özel bir güvenlikte(Hücrede) tutuklu olduğu ortaya çıktı.
Kendisine karşı kararlı tavrını boşa çıkarmak için, sinsice bir komployla gizlice tutuklatıp güvenliğe kapattığı Ahmet Rapo arkadaş, orada da kararlı tavrını sürdürerek, Ferhat unsuruna:
"Seni tanımıyorum! Kararını kabul etmiyorum!" diyerek sürdürdüğü kararlı tutumuyla, Ferhat unsurunu boşa çıkardı.
Ferhat unsuru, Ahmet Rapo arkadaşı 50 gün boyunca gizli ve özel güvenlik(Hücre) koşullarında tutmuştu. Bu durum ortaya çıkınca, Ferhat unsuru bu defa da: "Onun, savaş öncesi denetiminde olan yüklü miktarda bir değer(para) sorunundan dolayı tutuklandığını." öne sürdü. Ferhat unsurunun, Ahmet Rapo arkadaşa karşı sinsice emelleri ve uygulamalarına karşı, paravan olarak kullandığı "Değer sorunu" şudur:
Cemal(Murat Karayılan) arkadaş, Güney Savaşı'ndan hemen önce, Anakarargah'a gelen iki çanta dolusu yüklü miktarda örgüt değerini koruması için Ahmet Rapo arkadaşa teslim etmiş. Kısa bir süre sonra Güney'de savaş durumu kesinleşince, savaşmak üzere Botan Anakarargah'tan, Xakûrkêye geçmek zorunda kalan Ahmet Rapo arkadaş(Örgütlü egemen zihniyete ve onun sınıflı yaşamına tamamen uzak ve yabancı olduğundan), yanındaki örgüt değerini, o sırada karargahta görevli olan(Sınıflı yaşamda feleğin çemberinden geçmiş) Sertaç'a teslim etmiş; o da kendisine teslim edilen örgüt değeriyle kaçmak isterken yakalanmıştı. Değerin ancak cüzi-küçük bir miktarını çar-çür edebilen Sertaç yargılanarak cezalandırılmış, bu konuda Ahmet Rapo arkadaşı herhangi bir şekilde soruşturma durumu olmamıştı. Ortada Ferhat unsurunun iddia ettiği gibi, bu konuda Anakarargah'ın bir kararı ve talimatı yoktu. Sıkışan Ferhat unsuru bu konuda da yalan söylüyordu.
Düzenlediği komplo dogrultusunda, Ahmet Rapo arkadaşı, kendini tanıyan eski arkadaşlara tutuklatıp sorgulatamayacağını bilen Ferhat unsuru, onu tanımayan yeni katılım genç arkadaşlara tutuklatıp sorgulatmıştı.
Bu durum, Ahmet Rapo arkadaşın yakınındaki hücreden kaçan birinin Zaxo'da arkadaşlar tarafından yakalandığında yapılan sorgusunda ortaya çıktı. Alanda görevli Yılmaz(Karakoçan) ve Hamza(Sipêrti) arkadaşların verdiği bilğilendirme raporuyla durumu öğrenen örgüt müdahale etti.
Elli günlük özel güvenlik(Hücre) koşullarında, Ferhat unsurunun özel olarak kışkırttığı genç ve yeni arkadaşların ağır ve yoğun uyğulamalarına, kötü muamelelerine maruz kalan Ahmet Rapo arkadaş çok zorlanmış ve yıpranmıştı.
Örgüt devreye girince Ahmet Rapo arkadaş, Ferhat unsuruna karşı kararlı tavrından ödün vermeden, işlerlik gereği usulen platforma çıkmayı kabul etti. Ferhat unsurunun da bulunduğu divanda onun yüzüne tekrar ve daha kararlı: "Seni kabul etmiyorum! Hakkımda aldığın kararları tanımıyorum! Bana reva gördüğün uygulamaların hesabını da bu parti senden sorar!" diyen Ahmet Rapo arkadaş serbest kaldı.
Bu arada duruma ilişkin bir raporla bilgilendirilen Önderlik, hemen cihaz başına çağırdığı Ferhat unsurunun yüzüne tükürerek en ağır sözleri söyledi!

Platformunda, kendisini pratiğe öneren Ahmet Rapo arkadaşın, hemen ilk grupla sahaya, kendisinin yanına yollanmasını istedi.
Kısa bir süre sonra gelen Önderliğin talimatıyla Ferhat unsuru tutuklanarak kapalı soruşturmaya alındı. Ferhat unsuru, daha sonra Önderlik tarafından sahaya çekildi. Burada Önderliğin, Ferhat unsurunun kişiliğine ilişkin kapsamlı çözümlemeleri parti belgeleri arasındadır. Önderlik sahasındaki platformunda, Ferhat unsurunun parti üyeliği donduruldu, kendisi de iki yıl boyunca emek sürecine alındı.

AHMET RAPO ARKADAŞIN ŞAHADETİ
Ahmet Rapo arkadaş, yanında iki yeni şervan ile Dêrgullü(Osman ağanın köylüsü) eski birinden oluşan gurupla, Gabar'dan Bestler Anakarargah'a hareket etti. Bir süre sonra Dêrgullü kişi, elinde Ahmet Rapo arkadaşın silahıyla dönerek: "Şirnex yamacından geçerken, düşmanın tank atışlarına hedef olduklarını, Ahmet Rapo arkadaşın yaralı olduğu, iki yeni şervan arkadaşın şehîd düştükleri" bilgisini getirdi. Bu kişi, tank vuruşunda yaralandığını söylediği Ahmet Rapo arkadaşın silahını da yanında getirmişti.
Dêrgullü' nün gösterdiği yerde, hemen ertesi gün, iki bölük arkadaş arama yaptı, Ahmet Rapo arkadaşı bulamadı. Yaralı ya da şehîd bulunamayan Ahmet Rapo arkadaşın hiçbir izine de raslanamadı.
Aramalardan hiçbir sonuç çıkmayınca, Enver(Umyanus) arkadaş, Dêrgullü'nün üzerine giderek:
"Ahmed'in başına ne geldiyse, senin işindir!" dedi.
Dêrgullü, tutuklandı. Tutuklanan bu kişi sorgulama sırasında güvenlikten kaçtı. Ahmet Rapo arkadaşın şahadetine ilişkin sorular, bugüne kadar yanıtlanamadı; üzerindeki sır perdesi hala kaldırılamadı. Dêrgullü Osman ağanın akrabası bu kişi, bölgede devletin has adamı Osman ağanın içimize sızdırdığı bir ajan mıydı?
Ahmet Rapo arkadaş, özellikle yaralı olduğu koşullarda silahını hiç kimseye vermezdi! Yaralı durumda arazide kalan bir arkadaşın silahı alınmazdı!
Bu kişi güvenlikten kendi marifetiyle mi kaçmıştı?
Bütün aramalara rağmen bulunamayan Ahmet Rapo arkadaşın şahadeti kesindir. Onun, uğruna canını verdiği Kürdistan toprağıyla nerede buluşup bütünleştiğini gösteren bir işaret, bir mezar taşı yoktur!
Ahmet Rapo arkadaş, yerleşik yaşam uygarlığını yaratan kadim ruhuyla yeniden dirilen halkımızın yüce gönlünde ve onun özgürlük hareketinin eyleminde yaşıyor!

KERBORAN EYLEMİ
Eyalet konferansında alınan kararla önümüze konulan "Kerboran'ı ele geçirmek" gibi bir görevimiz vardı. Arkadaşların Kerboran'da yaptıkları keşif sonuçlarını, düşman operasyonundan sonra değerlendirdik. Ön keşif sonuçlarına göre, eylem için planlama yaptık:
Erdal arkadaşın komutasındaki bölüğümüz Gabar'da kalacak, biz Dicle suyunun ötesinde düşmanı vurduğumuzda, Siirt-Güçlü konak yolunu tutarak, buradan gelecek düşman takviyesini vuracaktı. Yüz(100) kişilik güçle biz de Dicle'yi geçerek hedefi vuracaktık.
Aralarında Peyaz(Amed), Ferman(Banêyî), Serhildan(Şemsê) arkadaşların da bulunduğu on kişilik bir grupla, yeni ve geniş alan keşfi ve buna uygun planlama için önden biz gittik.
Mêrdîn-Mawa gücümüzle buluşup gerekli keşif ve düzenlemeleri yaptıktan sonra, yüz kişilik ana eylem gücümüzü çağıracaktık.
Arkadaşlarla karşıya geçmek için, gece kıyısına indiğimiz Dicle'yi yakından görünce, doğrusu bu ya, ben hem eylemin başarısı hem de arkadaşlar ve kendi payıma kaygılanmaktan kendimi alamadım.

Çünkü kendim hiç yüzme bilmiyordum. Yüz kişilik eylem gücümüzün en az yarısının da bu konuda benden farksız olduğu kanısındaydım. Planlamada hiç dikkate almadığımız bu durum,
bizim için riskliydi. Hoş dikkate alsak ne olacaktı? O saatten sonra yüzme eğtimi alacak halimiz yoktu ya! Ayrıca, bu haliyle yüzme bilenlere de yüz vermezdi bu Dicle!
Hani şöyle: Korkuya ramak kalmış. Ürkmeyi teğet geçen ağdalı bir kaygı içinde, kıyısında durup karşıdan gelip bizi alacak kuryemizi beklerken izlediğim Dicle, baharla birlikte eriyen kar sularıyla beslenerek yeğinleşip serpilmiş, içten içe kükreyip köpürmüştü.
Benim bildiğim Dicle, çocukluk ve gençlik yıllarımın kış aylarında, govlarımızın ve şikeft kışlaklarımızın bulunduğu Gabar yamaçlarından–sırtlarından baktığımda, Kürdistan toprağının dantel gibi doğasında, oya gibi toprağındaki kendi yatağında, gümüş bir gerdanlık gibi dururdu. Nazlı, şirin ve sakindi. Arada bir Keraşa düzlüğüne inip yanına gittiğimde, her zaman durgun ve laldi(Dilsizdi). O gece ay ışığında Dicle, aklını oynatmış da çıldırmış gibi geldi bana. Bu hırçın, çığırından çıkmış deli Dicle'den, bizi öte yakadaki Mawa'dan çağırdığımız Şevger arkadaş geçirecekti karşıya.
Bana kalsa, o gece tamamen tanınmaz hale gelmiş, çocukluğumun nazlı, şirin, dilberler dilberi lal Dicle'sinin içine girip karşıya geçmek bir yana, yönümü dönüp bakmaya bile cesaret edemez, uzak durur kaçardım ondan. Fakat o gece konferans kararıyla ve parti adına oradaydım!
Şevger arkadaş, içinden geçirdiği bir koluyla, yukarıdan tutup bastırdığı, omuzuna asılı kocaman bir kelek(Kamyon yada traktör arka tekerenin şişirilmiş iç lastiği-şamdel) ile Dicle'nin akış yönünden, aşağıdan bir yerden çıkıp geldi. Dicle'nin içinden çıkıp gelen, sırılsıklam ıslak Şevger arkadaşa, ayışığında bir göz atan herkes az önce Dicle'yle aralarında (Birbirini yeme derecesinde) fevkalade nahoş durumlar yaşandığını hemen görür ve anlardı.
Yanımıza, otururak biraz nefeslenen Şevger arkadaş önce beni aldı. Bu iş kişisel olsa da, bana kalsaydı, ne yapar eder en sona kalır, 9. arkadaş gittiğinde de büyük olasılıkla geri Gabar'a kaçardım. Çünkü sudan, bu emsalsiz güzel fakat çığırından çıkmış deli Dicle'den korkmanın da ötesinde ödüm patlıyordu! Şevger arkadaş durumu anlamış gibi:
"Heval yüzme biliyormusunuz?" diye sordu.
Ona hiç yüzme bilmediğimi söylediğimde:
"Öyleyse, ne olursa olsun keleği hiç bırakmayın heval!" dedi.
Şevger arkadaşın sorusu ve uyarısı içimdeki korkunun üzerine tüy dikti(!)
Şevger arkadaşla keleğin içine girer girmez, çılgın Dicle bizi somurarak içine çekti. "Keleğin içine girdik" dedim ama, keleğin içi yoktu ki. Yuvarlak lastik boru-kasnaktan ibaret, mübarek keleğin içi, gırtlağımıza kadar bandığımız Dicle'nin içiydi. Gece, ayışığında bizi alıp götüren çılgın Dicle'nin koynunda, çok yoğun ve güçlü bir akıntıya kapılmış, sürüklenip gidiyorduk.
Mücadele yaşamım boyunca girdiğim sayısız çatışmaların hiçbirinde vurulup ölmeyi düşünmedim. Bir çatışmada, içindeki insani korkunun dışa vurumu olan bu düşünceye kapılan biri, düşmanı ve kendini görme, gözetip kollama iradasini yitirir. Bu durum sürerse, o kişi dramatik bir şekilde vurularak ölür.
Ömrümde ilk defa, korkudan sindiğim Dicle'nin içinde sürüklenip giderken, beni korkutan şey, böyle ucuz ve pisi pisine ölüp gitmekti.
Ben bu korkunun teslimiyetçi hüznüyle gamlanıp dem çekerken Şevger arkadaş da, en başından beri elleriyle suyu altına çekme çabasını hummalı bir şekilde aralıksız sürdürüyordu. Bu halde Dicle'nin içinde ne kadar sürüklendik bilmiyorum. Fakat girdiğimiz yerden epey aşağılarda bir yerde, bir anda kendimi kıyıda buldum. Ve orada ayaklarımız Dicle'nin öte yakasında yere bastı.

Kıyıya çıkar çıkmaz, Şevger arkadaşa göstermemek için sırtımı ona dönerek biraz ilerledikten sonra derin bir oh çektim.
Şevger arkadaş defalarca karşıya gidip gelerek arkadaşları bu tarafa geçirdi.
Kıyıda, daha önce belirlediğimiz Cehennem deresinde arkadaşlarla buluştuk. Bizi Kerboran sorumlusu Rênas arkadaş karşıladı.
İki gün boyunca Kerboaran şehir merkezinin ve Gabar ile Kerboran arasındaki yol hattı ile arazinin keşfini yaptık.
Rênas arkadaşın Kerboran merkezi ile ilgili verdiği bilgileri değerlendirdik.
Sonuçta, eldeki güç ve imkanlarımızla Kerboran ve merkezini konferans kararında öngürüldüğü gibi ele geçirme ve korumamızın söz konusu olmadığını yerinde belirledik. Bu koşullarda böyle bir şeye giriştiğimizde düşmana çok büyük kayıplar verdirebilirdik. Fakat sonuçta halkı ve kendimizi ezdirirdik. Kerboran'ı ele geçirmek yerine ilçe merkezindeki resmi binaları ve sivil görünüm altındaki düşman hedeflerini etkili biçimde vurma ve Kerboran yakınındaki düşmanın genel güvenlik için tuttuğu iki tepeyi düşürme kararı aldık. Cemal arkadaşın dediği gibi: "Savaşta inisiyatif savaşanındı!" Bu karar üzerine Gabar'da bizi bekleyen yüz kişilik gücümüzü çağırdım.

KADINLAR OLMAYINCA...
Mêrdîn bölge gücümüzün içinde sadece Bagok'ta Jiyan(Mêrdîn) arkadaşın komutasında on kişilik bir kadın gücümüz vardı. Bu kadın gücümüzün hareket alanı da ovanın içinde kalan Bagok dağıyla sınırlıydı.
Eylem için önden Kerboran'a geçtiğimizde, salt erkeklerden oluşan arkadaş yapısının durumunu görünce gözlerime inanamadım.
İstisnasız hepsinin, yaban otları gibi hoyratça uzayıp yayılan saç-sakalları, arsız sarmaşıklar gibi birbirine karışmış, bakımsızlıktan yapağılanıp tiftimişti. Üst-başları, giysileri düzensiz melefeli, kir pas içindeydi.
Bir talimat ile hemen orada, bir üst araması yapılsa, bunların koynundan, Amedli muhafazakar kadim esnaflarımızın gecelikleri, zebrevi çizgili pijama düğmeleri iriliğinde tümen tümen çete de çıkardı.
Bizim erkek cinsimiz böyleydi işte. Bir ana, bir kız kardeş ya da imamdan, papazdan, hahamdan veya belediye evlendirme memurundan tasdikli, ömür boyu hizmet kölesi bir eş yoksa eğer, nedense tekrar ve hızla 'hov'laşıyorduk(Yabanılaşıyorduk).
Genel temizlik için hiç imkan yoksa kim ne diyebilir? Gerillada böyle mutlak yokluk ve yoksunluk anları dönemleri vardır, olur. Fakat billur Dicle bu arkadaşların ayaklarının dibinde çağlıyordu, üstelik mevsim bahardı; her yer şırıl şırıl, cıbıl cıbıl suydu!
Tutup bir toplantıda eleştirsek, birbirinden utandıklarından kesinlikle gurur sorunu yaparlardı. Daha uygun ve kesin sonuç alıcı bir yol buldum. Sümer öncesi çağda, Kuzey Kürdistan'da, kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığını yaratan, bedensel ve ortam temizliği(Hijyen) kültürünü oluşturup geliştiren Kürt analarının evlatlarının, her nedense, uygarlıktan sıtkını sıyırmış bu durumuna karşı, olağan ortamda:
"Heval, Gabar gücümüz yarın buraya sizlerle birlikte eylem yapmaya geliyor! Aralarında bir bölük kadın arkadaş da var." dedim.
Yemekten sonra, arkadaş ortamındaki genel sohbet sırasında ben bunları ortaya söylediğimde, akşam saat 8-9 sularıydı. Biz yönetim olarak toplantıya çekildik. Sonra da yatıp uyuduk.
Sabah, ağaran günle birlikte içtimaya gittiğimde yine gözlerime inanamadım! Akşamki "Genç Adem babalardan" eser kalmamıştı. Hepsi pırıl pırıl, tertemiz, iki dirhem bir çekirdek, şal-şapikleri içinde silahları ve raxtlarıyla filinta gibiydiler! Gözümüzü kamaştırmakta, doğmakmakta olan güneşle yarışıyorlardı!

Hemen o gece, hepsi banyo yapıp sinek kaydı tıraş olmuşlar; giysilerini yıkamışlardı. Gece yıkayıp sabahın köründe, içtimadan önce üzerlerine giydikleri giysileri suyunu çekese de, hala kurumamıştı yaştı.
Çoğunluğu, henüz yirmili yaşlarının ilk yarısını süren, halkımızın bu en gözde evlatları; yeniden dirilişimizin onur abideleriydiler! Yeniden dirilişimizin onur abidelerinin tümü, o anda birbirinden güzel, birbirinden yakışıklıydılar! Zaten çirkin insan yoktur! Çirkin olan örgütlü erkek egemen zihniyet ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam versiyonlarıyla insanlığa dayattığı kepaze yaşam tarzı ve ilişki biçimleridir! İnsanı ve toplumu bozup çirkinleştiren örgütlü erkek egemen zihniyet ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam sisteminin mülkiyetçi, iktidarcı yaşam ve ilişki tarzıdır.
Özünde çirkin insan yoktur! Fakat her zaman güzel olan insan bu çağlarında bir başka güzel, yakışıklı ve alımlıdır!
Haberi bile, erkek üzerinde toparlayıcı olan kadın olmasaydı, biz erkeklerden ne köy olurdu ne kasaba. Bu sözlerimden gocunarak: “Bu kadar da olmaz!” diye tepkilenen erkek arkadaşlar, Önderlik savunmalarında esasları ortaya konulan yeni tarih bilincimizin ışığında cinslere, cins çelişkisi ve cins mücadelesine bakarak kendi cins gerçeğini görmelidirler. Başkan Apo’nun savunmalarında bize gösterip öğrettiği gibi; insanlığın yerleşik yaşam uygarlığını, bu arada uygarlığın en temel esaslarından biri olan beden ve ortam temizliği olarak hijyeni kadın cins yarattı ve kalıcı hale gelinceye kadar geliştirdi. Doğada, biçare aylak adem babalar olarak dolaşan erkek cinsini de, Önderliğin deyimiyle, “Elinden tutarak yerleşik yaşam uyarlığına çekti.” Cinslerin tarihsel gerçeği budur.
Gabar’dan eylem için çağırdığımız arkadaşlar Dicle’yi geçip yanımıza geldiler. Dicle’yi geçerken Cihangir(Şiriş) arkadaş akıntıya kapılarak şehîd düşmüştü. Kerboran gücümüzle birlikte yüz elli kişi kadardık. Yaptığımız planlama doğrultusunda; Haki arkadaşın komutasında bir grup arkadaş Kerboran ilçe merkezinde belirlenen hedefleri vurmaya gittiler. Biz de Kerboran ilçe merkezi yakınında, yol üstünde düşmanın yerleşik güçlerle tuttuğu iki güvenlik tepesine saldırı düzenlemesini yaptık.

ZAAF
Arkadaşlar, düzenlemeler doğrultusunda son hazırlıklarını yaparken, baktım bir arkadaş bir kenara çekilmiş, öyle sessiz hareketsiz süklüm püklüm duruyor. (…) arkadaştı. Onu yanıma çağırdım ve kendisine:
“Neden hazırlanmıyorsun? Bir sorun mu var?” diye sordum. Kırılmış, yılgın bir üslupla, bana:
“Ben kendimi hazır hissetmiyorum.” dedi.
Bu sözleri duyunca, kapıldığım öfkeden kan beynime sıçradı. Hiddetimden kasılıp pençeye dönüşen elimle, yakasından tutup şiddetle sarsarak:
“Silahını, raxtını hemen indir. Sonra da, tepeye saldırı kolunun savunmasında bekleyeceksin! Çatışmadan sonra, arkadaşların kaldıracağı silahları yüklenip getireceksin! Eğer buna da hazır değilsen; ozaman git kendini Dicle’ye at. Senin içindeki pisliği ancak o temizler!” dedim.
Olur şey değildi. Yüz elli arkadaş, ovanın içinde, ellerinde birer kaleşnikof silahları, bellerinde ikişer el bombalarıyla düşmanın hesapsız nicelik ve teknik üstünlüklerine karşı ölüme meydan okuyarak eyleme gidiyordu. Bu da çıkmış tam eylem anında, “Kendini hazır hisstemediğini” söylüyordu. Savaşın, üstelik bize dayatılan kuralsız-özel savaşın, böyle bir lüksü olabilir miydi? Savaşta, üstelik eylem anında, kendini hazır hissetmeyeni; ya düşman imha eder, ya da o sırada mensup olduğu güç tarafından kusularak atılır, red edilirdi ki, bu da bu durumda birinin savaş yapısı önünde infazını gerektirirdi! Çünkü, kişinin niyetinden bağımsız olarak, bu durum düpedüz “Ordu bozanlık”tı.

İnsan kendisini pek çok şeye hazır hissetmeyebilirdi. Olağan koşullarda bunlar makul görülüp anlayışla da karşılanabilirdi. Fakat Kerboran önünde, düz ovada, savaş gerçeğinin en yakıcı, yok edici eylem anında, böyle bir durum kabul edilemezdi.
Arkadaş, talimata uyarak silahını ve raxtını indirip yanıma bıraktı. Saldırı kolunun savunmasına katıldı.
Bütün hazırlıklar tamamlanınca, saldırı için ayın batmasını bekledik. Ay batınca, eylemden sonra Halila noktasında buluşmak üzere, güç hedefe yöneldi. Ben de eylemi koordine noktama geçtim.
Her şey planladığımız gibi gelişti. İki saldırı kolumuza karşı, hedefteki tepelerden birindeki düşman gücü hiç direnemedi. İlk darbeyle dağılarak kaçtı. Direnen tepeyi de arkadaşlar mevzi mevzi çatışarak düşürdüler!
Bu tepedeki son mevzide düşman subayı acil takviye çağrısı yaparken, cihazda: "On yedi kaybımız var. Hemen yetişmezseniz hepimizi öldürecekler!" dedi.
Kerboran yolunu, bir pusu grubuyla tutmuştuk. O sırada ilçe merkezinde de darbelenen düşman, tepedeki subayının çağrısına uyamadı. Takviye gelmedi, tepe düştü.
Karanlıkta, ilk vuruşta kaçarak araziye dağılan düşman askerlerinin, rastgele sıktıkları serseri kurşunların arasında, buluşma yerimiz Halila'ya çekildik.
Kendilerinden önce ulaştığım Halila'da, arkadaşları karşılarken, eylem için kendisini hazır hissetmediğini söyleyerek zaafa giren arkadaş, omuzuna yüklediği bir biksi ve kaldırabildiği kadar mermi şeridiyle karşıma dikildi. Biksiyi ve şeritleri önüme bıraktı. İki adım geri çekilerek esas duruşta bekledi. Kendini ıspatlamıştı.
Anlık bir zaaftı yaşadığı. Karanlığın içinde, araziden peyder pey çıkıp gelen arkadaşları olduğu gibi, (…) arkadaşı da kutladım. Yeniden hak ettiği silahını, raxtını geri verdim. Kerboran'da yaşanan bu durum, orada kaldı. Eylemden sonra resmiyete taşımadım.
Geri çekilme tamamlandığında tekmilleri aldım:
Tepeler düşürülmüştü. Çatışmalarda saldırı kol komutanımız Ferman(Banêyî) ile Koçer(Banêyî) arkadaşlar şehîd düşmüşlerdi. Düşmanın üzerinden: bir tane A-4 , bir tane biksi, 9 tane G-3 ferdi silah ile bir telsiz ve çok sayıda çeşitli askeri malzeme kaldırılmıştı.

FERMAN(BANÊYÎ) ARKADAŞ
Ferman (Banêyî) arkadaş, tepeye saldırı kol komutanlığına kendini dayatarak geçmişti. Onu takım komutanı adayı olarak yanımda tutuyordum. Bir boşluk olduğunda takım komutanı olarak onu görevlendirecektim. Yapı içinde bir kuralsız Kandil vardı. Serhatlı Kandil başımızın püsküllü belasıydı.
Yönetim de, yapı da Kandil'den elaman edip, yaka silker olmuştuk!
İnsandır; atsan atılmaz, satsan satılmaz. PKK'nin insana yaklaşımı, Önderliğin, "Saçının bir tek telinde bile kalsa, insanı o olumluluğundan tut ve geliştir" esasına dayalıydı. Saflara gelen birinin mutlaka sahip olduğu olumlu yanlarından tutarak eğitip geliştirmek özgürlük hareketimizin varlık nedeniydi.
Kandil'in, yaşamda yarattığı vukuatların biri karşısında, artık kendine hakim olamayan Ferman arkadaş, kuralsızın ensesine bir tokat patlatmış. Sözkonusu kişi kuralsız Kandil de olsa, bizde şiddet hiç kimseye, hiçbir nedenle ve hiçbir biçimde uygulanamazdı. Olay tekmile gelince Ferman arkadaşı çağırdım.
Ferman arkadaş, sorun üzerine görüşmede bana, bir tek Kandil ile yaşadıkları durumdan yola çıkarak, arkadaş yapımızın genel durumunu, yaşamı, düşman ve savaş gerçekliğimizi; sorunlarımızı ve yapmamız gerekenleri çarpıcı ayrıntılarıyla, öylesine özlü ve net olarak anlattı ki, ben büyük bir şaşkınlık içinde kendisini dinlerken, kuralsız Kandil'in ensesine inen tokadı çoktan unutmuştum.
O görüşmemizde farkettiğim Ferman arkadaşı bu nedenle yanıma almıştım. Böyle gönül gözü açık arkadaşların elinden tutup, önünü açmak, güç ve cesaret vermek

gerekirdi. Ferman arkadaş, Banê köyünden PKK ile çıkmıştı. PKK'den önce, PKK'den başka bir dünya, yaşam ve ilişki görmemiş, sınamamıştı. Ferman arkadaşın kişiliğinin çekirdeğinde, onu oluşturan toplumsal-kültürel genlerinde yerleşik yaşam uygarlığını yaratan halkımızın on altı bin yıl öncesine dayanan kadın eksenli kültür cevheri olduğu gibi yaşıyordu. Ferman arkadaşın düşünme biçimi, davranışı baştan sona bütünlükçü , eşitlikçi, paylaşımcı "KOM"zihniyetinin köklü ve güçlü dışa vurumuydu. Savaş, Ferman arkadaş gibi en özlülerimizden çoğunu bizden koparıp aldı.
Koçer(Banêyî) de çok değerli, yiğit bir savaşçı arkadaştı.

TANKLARIN ÖNÜNDE
Biz Halila'da toparlandığımızda, tanyeri ağarmaya başlamıştı. Rênas arkadaş aradı. Cihaz tekmilinde: "Kerboran şehir merkezinde belirlenen bütün hedeflerin yakından vurulduğunu, eylem gücümüzün kayıp vermeden güvenli noktaya çekildiğini" bildirdi.
Sabah doğan günle birlikte yaptığımız çevre keşfinde düşmanın, Halila'nın Kerboran tarafına bir tank birliği çıkardığını gördük. Tanklarla birlikte hareket eden düşmanın avcı kolları, geniş bir hatta araziyi derinliğine kolaçan ederek üzerimeze doğru geliyordu.
Engebeli arazide uygun yerlere mevzilenmiştik. Düşmanın harektini hem dürbünle hem de cihazdan dikkatle izliyordum. Üzerimize gelen ilk avcı kolunu vurduk. Bir asker öldü. Düşman koordinesi cihazdan, avcı koluna "Geri çekilin"talimatı verdi. Hemen ardından tanklara da: "Ateşe hazır ol" dedi. Aynı anda ben de arkadaşlara "Çekilen düşmanın üzerine yürü!" talimatı verdim. Akadaşlar, üzerine yürüdükleri düşmanla neredeyse iç içe girince tanklar ateş edemedi.
Düşmanın avcı kollarıyla öteki mevzilerimizde de çatışmalar başladı. Tankların devre dışı kaldığı bu koşlullarda düşmanla çatışarak Dicle kıyısındaki sırtlara çekildik.
Cihazdan bütün güçlerimize çağrı yaparak, sırtlara mevzilenmeleri talimatı verdim. Sırtımızı Dicle'ye vererek mevzilendiğimiz hatta bir süre çatıştık.
Çatışma sürerken cihazdan Erdal arkadaş aradı. Daha önce planladığımız gibi, Siirt-Güçlükonak yoluna kurdukları pusuda, o yönden gelen düşmanın takviye gücünü vurmuşlardı. Yol üstünde darbeyi yiyen düşman, arkadaşları geçemeyince geri dönmüştü. Erdal arkadaş tekmilinde : "Düşmanın çok kayıp verdiğini, kendilerine çok yakın beş cenazenin üzerine giderek silahlarını kaldırdıklarını; düşmanın konvoydaki öteki ölü ve yaralılarını alıp geri döndüğünü; bir de mayın dedektörü kaldırdıklarını" söyledi. Ben de, başarılarını kutladıktan sonra, kendisini kısaca bilgilendirerek: "Hala çatışma içinde olduğumuzu belirtip" cihazı kapattım.
Ardından şimdi bile kendime yeterince izah edemediğim bir davranışla, o yoğun çatışma koşullarında kafama takılan bir konuyu netleştirmek için, bu defa ben Erdal arkadaşı aradım ve ona:
"Heval Erdal, silahların yanında bir de ne kaldırdık dedin?" diye sordum. Erdal arkadaş:
"Dedektör. Yani mayın arama tespit cihazı heval Cafer." dedi.
Bu bilgiyi net olarak aldıktan sonra:
" İyi öyleyse gözün aydın, hayırlı olsun heval Erdal!" diyerk cihazı kapattım.
Erdal arkadaş bana her defasında :
"Heval Cafer bize bir mayın arama cihazı, dedektör gerekli. Basit, hafif ve ucuz bir alettir. Arkadaşların üzerine basıp şehîd düştükleri, yaralanıp gazi oldukları mayınların pek çoğunu, bu aletle önceden tespit ederek etkisiz hale getirebiliriz." diyor ve beni buna ikna edebilmek için her defasında farklı örneklerle dil döküyordu. Erdal arkadaşın adeta çırpınarak harcadığı bu çabaları bana pek bir

anlam ifade etmiyordu. Bu yüzden, her defasında “Bakarız” diyor, geçiştiriyordum.
Benim bu yaklaşımımın iki nedeni vardı. Erdal arkadaşın ısrarla istediği şeyin kendisini ve işlevini bemim somut ve uygulamalı olarak görmem gerekiyordu. Dedektör, benim içinden geldiğim dünyada yoktu. Daha doğrusu ben, bilginin ve tekniğin, kadın eksenli toplumun KOM zemininde ve düzeyinde çakılıp kaldığı bir dünyadan geliyordum. İkincisi, Erdal arkadaşın ısrarla isediği şeyi karargaha bildirmek yine aynı nedenle bana lüzümsuz bir “Lüks” geliyordu. İşin ucunda “Gabar yönetimi dedektör istemiş” diye bütün eyalet yönetiminde tefe konulup çalınmak da vardı. Belki de en fazla bundan ürktüğüm için, Edal arkadaşın ısrarlı çabalarına duyarsız kalıyordum.
Bu nedenle çabaları sonuçsuz kalan Erdal arkadaş, çok istediği dedektörü düşmandan kendisi almıştı.

ADI VAHŞET!
Üzerinde mevzilendiğimiz sırtların etekleri, boydan boya Dicle vadisiydi. Dicle hemen arkamızda bu vadinin içinden akıyordu. Karşılıklı kozik(Mevzi) şavaşına dönüşen çatışma bütün şiddetiyle sürerken, düşman tarafından birden kesildi. Ateşi kesen düşmanın, avcı kolları da geri çekilmeye başladı. Bu defa düşmanın üzerine gidemezdik. Arazi uygun değildi. Hedef olur, çok kayıp verirdik. Tanklar devreye girecekti. Düşman geri çekilirken, ben de arkadaşlara “Bir kademe geri çekilme” talimatı verdim.
Tanklar, Dicle tarafına mevzilendiğimiz sırtları boydan boya vurmaya başladı. Fakat mermiler ya önümüzdeki tümsekte patlıyor ya da üzerimizden aşıp Dicle’nin içinde patlıyordu. Bir süre sonra tank atışlarından hiçbir sonuç alamayacağını gören düşman, ateşi kesti.
Tank atışlarından hemen sonra, havada dört tane kobra helikopter belirdi. Kobraların ikisi bizi geçerek Gabar’a, Siirt tarafına gitti. Öteki iki kobra iki koldan bize saldırdı.
Koordineleri ve kendi aralarındaki cihaz bağlantılarını dikkatle izlediğim bu kobralardan birinin kodu “Vahşet”ti! Merkezdeki koordineleri ve öteki kobranın pilotu ona “Vahşet” diye çağrı yapıyordu.
Vahşet gerçektende adına layık davranıyor, adının hakkını veriyordu. Neredeyse on metreye kadar, üzerimize pike yaparak süzülen Vahşet, en dar nokta ve açılardan bile etkili vuruşlar yapıyordu.
Hem çıplak gözle hem de cihazla bir an bile gözden kaçırmadan izlemeye çalışırken, en fazla yirmi- otuz metre mesafeden defalarca gördüğüm Vahşet kaltakça bir haz içinde:
“Yavrularım! Sizlere şekerlemeler, bombomlar getirdim! Alın bakalım!” dedikten sonra tetiğe basıyordu. O anda, doçka(Uçaksavar) mermileri ve roketler taramaya alınmış halde üzerimize yağıyordu. Bom ! Bom! “Bombonların” ardından Vahşet, T.C. ordusunun kışla kültürünün mayası olan iğrenç küfürler savurarak:
“Sizi de Garisa’dakiler gibi ezeceğim!” diye haykırıyordu.
Bu öfkeli haykırışın ardından tamamen güdüsel, histerik sesler çıkaran Vahşet, derinden inliyor, uluyor, hırlıyor, çığlıklar ve naralar atıyordu. Vahşet, öldürmekten kendisine özgü bi haz, tat alıyordu.
Vahşetin saldırılarına karşı, yapabileceğimiz tek şey görüntü vermemek, uygun yerlere siperlenmekti.
Kobralar iki koldan saldırılarını sürdürürlerken, öteki kobra Vahşet’e bir noktanın koordinatını vererek:
“Orada bir ağır silahlı kadın var.” dedi.
Vahşet’e gösterilen hedefte biksicimiz Sosin(Orjinalde Sosun yazıyordu ama sanırım kastedilen Sosin’dır. Bu yüzden Sosin diye değiştirdim) arkadaş vardı.

Aramızdaki mesafe onu uyaramayacağım kadar uzaktı. Vahşet kendisine gösterilen hedefi vurdu.
İki kobra bütün cephanelerini üzerimize boşalttıktan sonra gitti. Kobralar gider gitmez toparlanarak durum tespitine giriştik.Tekmilleri aldım, sekiz arkadaş şehîd düşmüştü.
Şehîdlerimizden biri, öteki kobranın koordinesi ile Vahşet'in vurduğu biksicimiz Sosinarkadaştı. Halkına ve cinsine dayatılan inkar, imha ve hizmet köleliğine karşı, başkan Apo'nun önderlğinde başkaldıran; örgütlü erkek egemen zihniyetin ve onun cinsiyetçi-sınıflı yaşam sisteminin dayattığı kimliksizliğe ve hizmet köleliğine karşı halkının ve cinsinin özgürlüğü için elinde biksisi ile savaşırken canını vererek şehîd düşen Sosin arkadaş Amed'liydi.
Dicle kıyısında biksicimiz Sosin arkadaşın yanı sıra Şehîd düşen 7 arkadaştan Hayri(Gundıkê Ramo), Orhan(Rojava) ile Fırat(Holigale) arkadaşların adlarını hatırlıyorum. Bu şehadetlerle birlikte şehîd sayımız 11'e çıktı.
Güç toparlandıktan sonra yönetimi çağırdım. Gün ortası, öğle sularıydı. Açık arazideydik. Sanırım 23 Nisan günüydü. Ağaçların yaprak tomurcukları daha yeni patlamıştı. Körpe yapraklar bizi aralarında gizleyebilecek yetkinlikten uzaktı. Doğa yarı çıplaktı daha.
Arkamızda Dicle nehri, önümüzde düşman vardı. Komutadan arkadaşlara görüşlerini sordum:
"Öneriniz nedir heval? Ne yapalım?" dedim. arkadaşların hepsi başlarını önlerine eğerek sustular. Bir yanımızda hırçın Dicle, bir yanımızda azgın, kudurgan düşman. Gün ortasında, güneş tam tepemizdeydi. Yarı çıplak doğada, düz arazide arkadaşlar ne desinlerdi ki?
Biz böyle henüz ayak üstü toplantı halindeyken, düşmanın araziden üzerimize geldiği bildirildi. Savaşın kendine özgü kuralları olan bir sanat olduğu söylenir. Bu örgütlü erkek egemenlerin kendi zihniyetlerini meşrulaştırmak için uydurdukları bir kuyruklu yalandır!
Öldürmenin ve ölmenin sanatı olur mu? Yaşam ve ölüm elbette ki sanatın birbirini üreten ve tamamlayan iki temel esin kaynağıdır. Fakat sanatsal-estetik bir şekilde öldürmek ve ölmek olsa olsa global dangalak postmodern kopukların herkese önerdikleri fakat kendilerinin asla yanaşmadıkları intiharla imhaya, hiçliğe gidiş yolları ve biçimleri olabilir.
Tarihte cins çelişkileri ve cins mücadeleleriyle başlayıp, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadeleleri ile derinleşerek günümüzde alçaklığın zirvesine ulaşan savaşın, sınıf-iktidar çelişkisi mücadelelerinden türediği bütün biçimlerinin herhangi bir kuralı, ilkesi yoktur! Meşru savunma dışında, her türlü savaş, en açık ahlaksızlık, en çıplak vicdansızlıktır! Savaş: Kuralsızlık, kurnazlık ve hiledir. Yalan, aldatmaca ve yok etmedir! Bütün bunlar da Kürt halkının kendi yarattığı kadın eksenli yerleşik yaşam uygarlığının yaşam ve ilişki tarzına, düşünme biçimine, doğaya, topluma, insan ilişkilerine bakış açısına, ahlakına, vicdanına, zihniyet yapılanmasına yabancı, ters, karşıt ve anlamsız olgulardı.
Eyalet konferansında alınıp önümüze konulan "Kerboran ilçe merkezini ele geçirme" kararı, bizim verili savaş gücümüze ve düşmanla olan hesapsız dengesizliğine uygun bir karar değildi. Buna rağmen talimata uyma, Kerboran önünde talimatı "Bypas zorunluluğu", açık arazide bu kadar kalabalık güçle düşmanla karşı karşıya kalma, bu vb. durumlar bizim tarihsel ve güncel gerçekliğimizin meşru savunma dışında başka bir savaş amacına, tarzına uygun ve yeterli olmadığını dışa vuran kanıtlardı. Israr edersek iktidar temelinde güç olabilir miydik? Bunun için yeterli bir savaş gücü olabilir miydik? Bunda ısrar düşmanla benzeşme olurdu! Meşru savunma savaşımızın uzaması da bizi bazı yönlerden düşmanla benzeşmeye zorluyor ve benzeştiriyordu.
İçinde bulunduğumuz durumda Napolyon olsa ne yapardı? "Savaşta arkanı suya verme" diyen Japon savaş ustası Sun Tzu, güneşin oğlu imparatordan aldığı

manevi güçle, önündeki düşmana mı saldırırdı? Bu egemenler bizim durumumuza düşmezler miydi? Durumumuzu değerlendirecek nesnel ve öznel koşullarımız, imkanlarımız olmadığı gibi, zamanımız da kalmamıştı. Savaş sürprizlerle doluydu. Burada, sevgili Dicle'nin kıyısında son kurşunumuza kadar savaşarak şahadete ulaşmak dışında, her şey bizim için bir savaş sürprizi olacaktı. Çünkü daha gün ortasıydı. Cephanemiz çok azalmıştı. Arkadaşlar yorgun ve açtılar. Gabar'a göre gopik bile sayılmayacak Dicle sırtlarında açık arazideydik.
Yaralı arkadaşlarımız vardı. Düşman yeniden araziden üzerimize geliyordu. Bu koşullarda bizim için bir şanstı bu. Düşman kobralarla, uçaklarla havadan saldırsa ya da Dicle'nin her iki yanından tank, obüs ve havanla vursa böylesi hepimiz için "Ucuz" şahadet olurdu. Oysa düşman üzerimize karadan geliyordu. Öyleyse onunla savaşacaktık! Şahadete giderken, düşmana mümkün olan en fazla bedeli, ancak onunla karada savaşarak ödetebilirdik! Ayrıca, bir de gücümüzü, cephanemizi iyi kullanır da hava kararıncaya kadar Dicle sırtalarında tutunabilirsek, gece açık araziden çıkıp Gabar'a çekilme şansımız olabilirdi. Neden olmasındı? Savaş sürprizlerle doluydu…

ZIMNİ UZLAŞMA
Hemen orada zihnimde oluşup, aklıma geliveren tek şeyi uygulamaya koydum. Üzerinde mevzilendiğimiz Dicle sırtlarında, bir süreliğine de olsa zaman kazanmak için gizlenmeye ve düşman geldiğinde de çatışmaya uygun küçük ve kayalık bir dol(Vadi) vardı. Yanımda bulunan yönetimdeki arkadaşlara, gücü dörde bölmeleri; bu küçük dola "U" şeklinde mesafeli üstlenerek gizlenmeleri için talimat verdim.
Dörde bölünen gücümüz belirlediğimiz küçük dolun içinde, mesafeli dört ayrı noktaya "U" biçiminde konumlanarak gizlendi. Sırtın üzerinden dürbünle izlediğim düşman, çok kalabalık bir kolla gizlendiğimiz sırta doğru avcı yürüyüşü düzeninde geliyordu. Uzakta iki kol daha bize ters yönde hareket halindeydi. Dürbünle görebildiğim kadarıyla, üzerimize gelen düşman kolu özel timlerden oluşmaydı. Rambo takliti giysileri, fizik yapıları ve silah teçhizatlarından açıkça anlaşılıyordu.
Düşmanın kalabalık özel tim kolu, zaten fazla geniş olmayan bir hatta, arazide bizi arayarak gizlendiğimiz dolun yakınına geldi. Dola mutlaka gireceklerdi. Dolda gizlenmiş olan gücümüze, el bombalarını hazırlamaları ve beni beklemeleri talimatını verdim. Kendim de sırttan çekilerek dolun girişindeki ilk grubumuza katıldım. Üzerimdeki üç el bombamı raxtımdan çıkarıp önüme koydum. Dolun bir yamacında yükselen kayalık bir sırtta, küçük bir şikeftin içinde, 20 kadar seçme arkadaşla birlikteydim. Üzerimize gelen düşmanın kalabalık özel tim gücü, sonuç alıcı bir güçtü. Biz de sonuç alacaktık! Demek ki, bu durumda Dicle sırtındaki bu küçük dolda, az sonra kopacak kıyametten sağ çıkan olmayacaktı. Bunu arkadaşlar, halkımız, parti görüp bilmese de, sevgili Dicle buna tanık olacaktı. Özgürlük için, düşmandan ve kendimizden akıtacağımız oluk oluk kan, dolun dibinde şırıltıyla akan incecik bahar sularına karışıp özgürlük adağımız olarak Dicle'ye ulaşacak, ona karışacaktı…
Ve, kara yazgısı, tarihsel cins çelişkisi ve cins çatışmalarıyla belirlenmiş sevgili tutsak Dicle, PKK'yle birlikte artık bize: "Siz beni sevmediniz. Siz beni sahiplenmediniz. Siz beni bir başıma, hırlının-hırsızın, yağmacı uğursuzun eline bıraktınız." demeyecekti artık.
Gizlendiğimiz küçük dolun ucu Dicle'ye açılıyordu. Düşmanın özel tim gücü, küçük dola girdiğinde onlarla bomba mesafesinde çatışacaktık. Özel tim gücü geldi. Çevresinde "U" şeklinde konumlanıp gizlendiğimiz dolun içine kademeli olarak girdi. Dolun tabanında ve yakın çeperindeki her taşı, kayayı siper alıp bir sonrakine geçerek ilerlediler. Komutanları da elinde telsizle, tam benim bulunduğum şikeftin karşısında, dola hakim bir noktaya dikildi. Oradan dolun

içine giren gücünü koordine etmeye başladı. Onunla aramızdaki mesafe dolun içine iniş-çıkış olarak uzasa da, kuş uçumu-kurşun atımı 200 m. kadardı. Bulunduğum yerden onu hiç sektirmeden vurabilirdim. Dolun içinde, komutanlarının cihaz koordinesinde, kaz yürüyüşüyle taştan taşa siperlenerek ilerleyen timler de, yukarıdan aşağıya doğru otuz-kırk metre mesafeye kadar yaklaşarak, avucumuzun içine girmişlerdi. Önümüzde hazır tuttuğumuz bombaları üzerlerine yağdırmak için, arka kademedekilerinde mümkün olduğunca içeri girmelerini bekliyordum. Çünkü düşmana ancak bu şekilde hem en fazla kaybı verdirme hem de iç içe çatışarak zaman kazanma fırsatını bulabilirdik.
Özel tim komutanı, hemen karşımdaki sırtta, bağıra çağıra dolun içindeki gücünü koordine ediyordu. Sesi bana çok net geliyordu. Yukarıdan: “Şuraya bak! Yok yok yan tarafa! Bir üste!” diye aşağıdakilere yol ve yön gösteriyordu. Bu adam bizim burada, bu dolda olduğumuzu bilmiyor muydu!
Özel tim komutanının bu durumu benim ilgimi çekti. Bu kadar açık hareket etmesinden, koordine tarzından, ses tonundan, sanki bizi bulmak, bizimle çatışmak istemiyormuş gibi bir hisse kapıldım. Gerginlik hem bizde hem de onlarda had safhadaydı. Akadaşlar beni bekliyorlardı. Benim fırlatacağım ilk bombanın ardından, dolun içine onlarca el bombası yağacaktı. Hemen ardından da hareket eden herkes taranacaktı! Bu durumda elimizden, ancak vadinin tabanında yer yarılırda yerin içine girerlerse kurtulabilirlerdi.
Düşman koordinesinin karşımdaki sırtta duruşundan, üslubundan, ses tonundan, hareket tarzından edindiğim “Savaşa isteksizlik” hissini değerlendirerek, ilk bombayı üzerlerine atmayıp beklemeyi sürdürdüm. Elbette bu durum, düşmanla zımni bir “Uzlaşma” oluyordu. Onlar bizi fark edip vururlarsa kendileri bilirlerdi. Biz de onları vururduk. Yok eğer vurmazlarsa ne ala. Bu durumda kazanacağımız zaman bize yarardı. Yeterli zamanı kazanırsak, gece Dicle’yi geçip Gabar’a ulaşabilirdik.
Düşman da olsa hakkını teslim etmek gerekir.
Özel tim komutanı büyük olasılıkla bizim orada olduğumuzu ve aramızda çıkacak bir çatışmadan kimsenin sağ çıkamayacağını anladı. Ve sanırım o da bizimle zımni bir uzlaşmaya girdi. Karşılıklı gerilimin artık patlama noktasına geldiği bir anda:
“Hemen çıkıp gidelim buradan!” diye haykırdı.
Özel tim komutanı, dolun içindeki gücüne haykırarak verdiği bu talimatla, aynı zamanda bize de:
“Burada olduğunuzu biliyorum. Uzlaşmayı kabul ediyorum .” der gibiydi.
Özel tim komutanın bu sözlerini duyunca, patlama noktasına gelen gerilimin basıncıyla, beynime toplanan kanım, yeniden içime aktı, yüreğime boşaldı. Birden gevşeyip rahatladım, kuşlar gibi hafifledim. Ve mücadele yaşamım boyunca, bir daha hiç yaşamadığım, tatmadığım türde çok derin, çok farklı duygular içinde sevindim.
O gün orada olacakları hissetmektende öte, her şeyi açıkça gördüğüne inandığım o “Akıllı” komutan gücünü alıp gitti. Özel tim komutanı üstüne nasıl bir tekmil verdiyse, düşman bir daha karadan da havadan da üzerimize gelmedi. Gece keleklerle(Şamdel) Dicle’yi geçtik.
Dicleyi geçtikten sonra Gabar’a tırmanırken, radyo haberlerinden Ahmet Rapo arkadaş ile yanındaki yeni şervanlarımızın şehadetlerini öğrendim. Daha önce dediğim gibi:
Ahmet Rapo arkadaşın cenazesi, bütün aramalara rağmen bulunamadı. Ahmet Rapo arkadaşın uğruna canını verdiği Kürdistan toprağıyla nerde birleşip bütünleştiğini gösteren bir işaret yoktur…
Ahmet Rapo arkadaş, yerleşik yaşam uygarlığını yaratan kadim ruhuyla yeniden dirilen halkımızın gönlünde ve onun emin adımlarla hedefe ilerleyen özgürlük hareketinin eyleminde yaşıyor!

EYLEM ÜZERİNE

Basret'te bütün bölge gücümüzle düzenlediğimiz toplantıda, Kerboran eylemini değerlendirdik. Eylemin arkadaş yapısı üzerindeki genel etkisi son derece olumluydu. Düşmanın dışardan dayattığı "Alan tutma konsepti"ne, Zeki'nin içeriden sosyalleşme ve iradeyi güçlendirme kisvesiyle sunduğu, işbirlikçi destekle yıpratılarak çözülüp dağıtılmaya çalışılan yapının üzerine serpilen çeteci ölü toprağını, bu eylemle silkip attık! Toplantıda bu açıkça görülüyordu.

Bizi her bakımdan kuşatıp boğmaya çalışan düşmanı, Gabar'dan inerek, Dicle'nin ötesinde Kerboran ilçe merkezinde ve açık arazide vurmuştuk! Bizim artık Mêrdîn'de varlık gösteremeyeceğimize inanan düşman bu eylemle sarsılmıştı!

Toplantı sonuçlarıyla birlikte eylemin tekmilini Cemal arkadaşa verdim. Cemal arkadaş cihazda, kayıplarımızın fazla olduğunu söylemekle yetindi. Sonuçta on bir arkadaşın şehadeti gerçekten fazlaydı. Fakat açık arazide iki kobra helikoptere karşı ne yapabilirdik? Sekiz arkadaşı kobra saldırısında şehîd vermiştik.

Kayıplar söz konusu olduğunda, bütün eylem gücümüzün son ferdine kadar şehîd düşmesini, üzerimize gelen özel tim komutanıyla girdiğimiz "Zımni" uzlaşmayla önlediğimiz açık bir gerçekti. Orada, küçük dolda avucumuzun içine giren özel tim birliğini son ferdine kadar imha ederdik! Fakat öyle bir çatışmanın ardından düşman havadan ve karadan bütün güçleriyle üzerimize gelerek insan avına çıkardı! Açık arazide cephanesiz, yorgun ve aç ne kadar ve nereye kadar direnebilirdik? Böyle bir durumda hepimiz için şahadet kaçınılmaz olurdu.

Benim insiyatifimde olsaydı, böyle bir eyleme asla girişmezdim. Eyalet konferans kararı olarak, bölge yönetimimizin, gücümüzün önüne görev olarak konulan bu eylemi gerçekleştirmek zorundaydık.

Daha sonra şifahen görüşmemizde, kendisine eylemin ayrıntılarını aktardığımda Cemal arkadaş bana:

"İnisiyatif kullanıp eylemi yapmayabilirdiniz." dedi.

Eyalet konferans iradesi önümüze böyle bir görevi koymakla kalmamış, bölgede düşmanla güç dengesi ve arazi durumunu dikkate alarak uygun bir büyük yerleşim birimini değil, özel olarak Kerboran'ı hedeflememizi istemişti.

Konferansta bu biçimde önümüze gelen kararın özüne, içeriğine değil, uygulama biçimine ve alanına karşı çıkarak, bazı kaygılarımı dile getirmiş, daha uygun öneriler sunmaya çalışmıştım. Bu çabam öylesine yoğun ve güçlü bir dirençle karşılaştı ki, sonunda ben:

"Heval, bu ya da başka herhangi bir konuda, burada bir kez karar alındıktan sonra, kişisel görüşüm ve düşüncem ne olursa olsun, herkesten önce o karara ben uyarım ve uygularım!" demiştim.

Nitekim öyle de yaptım. Cemal arkadaşın sonradan dediği gibi "İnisiyatif kullanıp bu eylem kararını uygulamasaydım"; o zaman da konferans kararını ve örgüt iradesini boşa çıkarıp tanımamaktan oportunistliğe kadar, bir dizi açık ve örtülü eleştiri ve tepkiyle karşılaşırdım.

Cuma(Cemil Bayık) arkadaşın, Kerboran eylemi üzerine radyodan yaptığı : "Bunlar gidip boş binaları vuruyorlar." değerlendirmesi de beni üzmüştü. Halila'da yaptığımız eylem planlamamızda, Kerboran sorumlumuz Rênas arkadaşa: "Kerboran'daki hedefler gündüz vurulacak!" talimatını verebilirdim. Rênas arkadaş da bu talimatı gider uygulardı. Bundan hiçbir kuşkum yoktu. Fakat gündüz mesai saatinde, o resmi daireler, iş takibinde olan sivil insanlarımız ve yerel memur çalışanlarımızla doluydu! Ayrıca Kerboran'ı gündüz vuran bir güç intihar eylemi yapmış olurdu. Ve o güçten sağ dönen olmazdı. Sonuçta halk ezilirdi!

Vicdanımı ve aklımı tepeleyip, bize getirip-götüreceklerini düşünmeden "Kerboran'ı gündüz vurma" talimatını verseydim, böyle bir eylemin sonuçlarından yine ben sorumlu olacaktım...

BAGOK'DAKİ KADIN GÜCÜMÜZ

Kerboran eyleminden sonra, Mêrdîn-Bagok'daki on kişilik kadın gücümüzün Gabar'a çekilmesi söz konusu oldu. Bagok'daki kadın arkadaşların orada zorlandıklarına dair bilgiler kendisine ulaşınca Önderlik, Cemal arkadaş ile durumlarını değerlendirmiş ve bu arkadaşların Gabar'a, bizim yanımıza çekilmesini istemişti.

Jiyan(Mêrdîn) arkadaşın komutasındaki kadın arkadaşlar Bagok'dan Gabar'a geldiklerinde, kendileriyle görüşmeye gittim. Arkadaşlar Bagok'tan çıkarlarken, orada sorumlu Felat arkadaş kendilerine "Artık Gabar'da kalacaklarına" dair herhangi bir bilgi vermemiş.

Görüşme sırasında kadın arkadaşlara, "Gabar'da bizimle kalacaklarını" söylediğimde, hepsi itiraz ettiler. Benden bu kararın gerekçesini sordular. Ben de: "Öyle uygun görüldüğünü" söyleyince, hepsi bir olup "Bu bize güvensizliktir" diyerek, karşı çıkıp izah istediler. Kendilerine: "Heval, orada zorlandığınız için Önderlik talimatıyla buraya çekildiniz." diyemedim, diyemezdim. Başka makul bir gerekçe de gösteremedim. Ben böyle hazırlıksız yakalanıp tıkanınca kadın arkadaşlar isyan ettiler.

O koşullarda, yeterince anlayamadığımız nedenlerle sorun derinleşti. İçlerinden ..... düşmana kaçtı. Ötekilerinin düzenlemelerini yaparak dağıttık. Bu grubun komutanı Jiyan arkadaş farklıydı. Mêrdînli olan Jiyan arkadaş son derece olgun, sadeydi. Önderlik çizgisine, parti yaşamına bağlıydı. Rahat, kendisinden emin, güvenli bir duruşu vardı. Jiyan arkadaş 1997 kasımında Bestler Osyan'da, bir operasyonda düşmanla girdiği çatışmada şehîd düştü.

Hasan(Heştyan) arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimizle Çirav'a geçtik. Çirav'da yeni şervanlarımız vardı. Onlar için Çirav'da bir eğitim devresi açacaktık. Çirav'daki gücümüz içinden, zindan çıkışlı Sadun arkadaşı eğitim devresine mamoste(Öğretmen) olarak görevlendirdik.

Sadun arkadaş Önderlik sahasından gelmişti. Gelirken orada edindiği "Karabela" namını da beraberinde getirmişti. Bu anlamda bize herhangi bir durum yansımamıştı fakat nedense arkadaş yapısı içinde "Karabela" olarak ünlenmişti.

Bahar sürecinde Serhate taburundan çıkan düşman güçlerine yönelik bir eylem gerçekleşti. Düşman ciddi kayıplar verdi. Zaxolu Ömer arkadaş bu çatışmada şehîd düştü.

Reşina köyü korucularına yönelik eylemde beş korucu öldü. Düşman bu eylemi çarpıtarak sivillerin öldürüldüğünü iddia etti. Arkadaşlar öldürülen beş korucunun üzerinden, devletin verdiği beş silahını kaldırıp getirdiler. Eylemi Aydın ile Têkoşîn arkadaşlar gerçekleştirmişlerdi.

GÜNEY SAVAŞI

14 Mayıs 1997'de Güney Savaşı başladı. Haziranın başında Zap'a giren düşman, Cûdî'de yaptığı gibi, bir bayrak propagandasına girişti. Zap'a dikilen bayrak üzerinden yürütülen propagandaya karşı Önderlik de:

"O bayrak oradan inecek! O düşman da oradan gidecek!" talimatını verdi.

Savaş bütün şiddetiyle derinleşerek devam ederken, 5 Haziran'da, içinde düşmanın Güney operasyonunu koordine eden dokuz generalin bulunduğu bir helikopter, arkadaşlar tarafından vurularak düşürüldü. Genelkurmayın "Bayraktarları" dokuz generalin ölümüyle, operasyon-savaş karargahı çöken, koordinesi yok olan düşman şoka girdi. Tekniğine teknikle karşılık verilince düşman aciz kaldı. Kobralarını ve uçaklarını üzerimize yollayamadı. Kobra helikopterlerini İsrail'e götürerek, elimizdeki füzelere karşı yeniden programlatıp dizayn ettirdi. Ardından NATO'ya yüklenerek, silah piyasasından bize füze satımının engellemisini istedi. Bu yapılmazsa NATO'dan çekileceği tehditinde bulundu.

Düşmanın operasyon gücünün, beyninden aldığı bu ağır darbeyle Güney Savaşı da sona erdi. Bayraktarlar bayraklarını alıp gittiler.

ERDAL ARKADAŞIN MAYIN TEKNİĞİ
Güçlükonak ile Cizre yolu üzerinde, düşmanın Keraşa taburu ile Zêwê taburu vardı. Düşman bu iki taburun arasında, ŞêxMustefa ziyaretinde, kalabalık bir güçle sabit yol güvenliği tutuyordu.
Erdal arkadaş, bizde bir ilk olarak geliştirdiği kablolu mayınlama sistemiyle bu tepeye eylem düzenledi. Haziran sonunda gerçekleşen eylemde 9 asker öldü. Eylemde bir tane A-4 uçak savar, bir tane MG-3 ve üç tane G-3 silah kaldırıldı.
Eylem tekmilini kendisine verdiğimde, Cemal arkadaş, Erdal arkdaşın komutasındaki eylem gücümüzün ödüllendirilmesini istedi. Arkadaşları, Mêrdîn'den getirttiğimiz saatlerle ödüllendirdik.
Erdal arkadaşın komutasındaki bölüğümüz, temmuzda bu defa Keraşa taburuna bağlı birliği Çiyayê Dêra'da vurdu. Erdal arkadaşın planlayıp koordine ettiği bu eylemde de düşman 9 kayıp verdi. Düşmanın bırakıp kaçtığı cenazelerin üzerinden silahları kaldırırken obüs yağmuruna tutulan arkdaşlardan Bahar(Bunîsra) ile Zîlan(Mêrdîn) arkadaşlar şarapnel parçalarıyla yaralandılar.

GİDERKEN DE GELİRKEN DE AĞLAYAN BAHAR ARKADAŞ
Erdal arkadaşın komutasındaki bölüğümüzden Bunîsralı Bahar arkadaş, her eyleme katılmak için kendini ısrarla dayatttığında, kendisine:
"Bir başka eyleme olabilir fakat şimdi siz kalın heval Bahar." denildiğinde de Bahar arkadaş, bir kenara çekilir ağlardı.
Bu eylem düzenlemesinde de Bahar arkadaş kendisini dayatmış, arkadaşlar: "Bir dahaki eyleme heval Bahar" dediklerinde, Bahar arkadaş, her zamanki gibi ağlamış. Onun göz yaşlarına dayanamayan Erdal arkadaş da:
"E, tamam Bahar arkadaş! Ağlamayın siz de geçin!" demiş.
Eylemde, ayağından şarapnel parçasıyla yaralanan Bahar arkadaş, ciddi şekilde yaralı ayağıyla yürümek zorunda kaldığı eylemden dönüş yolunda da ağlamış…
Bahar arkadaşın bu ilginç durumunu Erdal arkadaştan dinledim. Eylem gücümüzü kutlarken, tokalaşma sırasında geçmiş olsun dileklerimle birlikte kutladığım Bahar arkadaşa:
"Bahar arkadaş, siz giderken de ağlıyorsunuz, gelirken de ağlıyorsunuz. Böyle olmaz, bir karar verin artık." dedim.
Bahar arkadaş o kadar mahçup oldu, öyle utandı ki! Ben de böyle bir şaka yaptığıma pişman oldum. Benim pişmanlığımı görünce toparlanan Bahar arkadaş: "Söz heval Cafer! Bir daha hiç ağlamayacağım!" dedi.
Bunîsralı Bahar arkadaş sözünde durdu. Ondan sonra da her eyleme en önde katıldı. Fakat giderken de gelirken de bir daha hiç ağlamadı.

TEMMUZ EYLEMLERİ
Temmuz'da Berxwedan arkadaşın komutasındaki gücümüz, Siirt Dağ Komando Taburu'na bağlı düşman güçlerini Reşina taraflarında vurdu. Arkadaşlar bu eylemde bir tane MG-3 ile bir tane B-7 kaldırdılar. Bu eylemden hemen sonra, aynı gücümüz Siirt-Eruh karayolunda bir düşman konvoyunu vurdu. İki askeri aracın içindekilerle birlikte imha olduğu saldırıda, düşman biri subay, çok sayıda kayıp verdi.
Temmuz ayında, Hasan(Heştyan) arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimizden görüntü alan düşmanın obüs atışlarından iki arkdaş şehîd düştü. Şehîdlerimizden biri Korkmaz arkadaştı. Öteki şehidimizin adını hatırlamıyorum.
Temmuz'da Cemal arkadaş, Hasan arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimizin Hakkari'ye kaydırılmasını istedi. O sırada düşmana araziye dayalı savaş taktiği dayatılan Hakkari'de yoğun çatışmalar vardı. Hareketli birliğimiz Hakkari'ye geçti.

Birlik komutanı Hasan arkadaş ordaki çatışmalarda şehîd düştü. Cemal arkadaşın koordinesinde, Hakkari'de geliştirilen araziye dayalı savaşa, Hasan arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimizi yolladıktan sonra da, orada gelişen savaşa Gabar'dan destek eylemlerimizi sürdürmemiz gerekiyordu.
Banê Azîza(Ezîza olabilir mi?) tepesinin çevresinde, hergün bir noktada konumlanarak dolaşan bir düşman birliği vardı. Hareketlerini keşfettiğimiz bu birliğe Erdal arkadaşın önerisiyle mayınlı eylem düzenlemeyi kararlaştırdık. Arakdaşların araziden topladıklar patlamamış obüs mermileri vardı. Bunlar birbirlerine kablo bağlantılarıyla mayın haline getirildi. Banê Azîza'da düşman birliğinin konumlandığı noktalarından birine yerleştirdik. Üçüncü gün bu noktaya konumlanan birlik, patlatılan mayınlarla sekiz kayıp verdi. Arkadaşlar, bir A-4, iki G-3 ile çeşitli askeri malzeme kaldırdı.
Düşman cihazı, kendi koordinesine sekiz ölü ile aldığımız silahları olduğu gibi verdi. Anakarargah eylemden dolayı arkadaşları kutladı.

ERZAK SAVAŞI
Bütün bu eylemler boyunca hiç erzağımız yoktu. Arazide ne olursa bulup yiyorduk. En son bulunduğumuz arazide bol nar vardı. Başka hiçbir şey olmadığından, sadece nar yemek zorunda kalan arkdaşların bazıları rahatsızlandı, hasta düştü. Sadece narla ya da sadece üzümle beslenerek savaşan gücümüz, güçten düşmüştü. Erzak hemen gerektiği gibi artık kış üstlenmesi için de erzak sorununa el atmak gerekiyordu. Bu köklü, muzmin ve yaşamsal sorunumuza yerinde çözüm bulmak için Mişarê'ye geçtim. Orada Halil arkadaş ile durumu değerlendirdik. Düşman, Mişarê'deki köylerin tümüne özel "Hasat güvenlik timleri" yerleştirmişti. Köylerde, tarlalardan biçilip harman yerine getirilen başaklı harmanlara ve çalışmakta olan patoz başlarına devriye çıkarıp nöbet tutturuyorlardı. Ayrıca Eruh'tan gelip, Mişarê köylerine giden stabilize(Toprak) yolda da kalabalık bir düşman birliği "Hasat güvenlik devriyesi" olarak geziyordu. İhtiyacımız olan buğdayı alabilmek için düşmanla savaşmak zorundaydık! Köylerdeki timlerle uğraşamazdık. Bunlar hem dağınıktı hem de halkla iç içeydi. Bir harman yerinde, harman ve patoz güvenliği almış bir düşman birliği ile gireceğimiz çatışmadan, hasat yapan halk doğrudan ve dolaylı büyük zarar görürdü. Düşman bu tür çatışmaları özellikle istiyor, teşvik ediyordu çünkü arada kalıp zarar gören, ezilen halk genel güvenlik arayışına giriyor; düşman da o noktada halkın önüne çıkarak aradığı şeyi ona vaad ediyordu. Düşmanın Mişarê köylerindeki "Hasat güvenlik tedbirini" boşa çıkarmak ve kırmak için, yoldaki güvenlik devriyesini vurmayı daha uygun bulduk. Eruh-Mişarê yoluna gece pusu kurduk. Ayışığı vardı. Devriyenin yürüyüş kolunu hesaplayarak biz de pusuyu yol hattı boyunca uzatmıştık. Düşmanın hasat güvenlik devriyesi geldi. Tek sıra yürüyüş kolu olarak boydan boya pusunun içine girdi. Pusudaki arkdaşlar devriye kolunu önden, ortadan ve arkadan aynı anda vurdular.
Halil arkdaşın komutasındaki pusu gücümüz, düşmanın devriye kolunu vurduktan hemen sonra, yolun üzerinde tuhaf bir taşkale(Kargaşa) çıktı. Bulunduğum koordine yerinden, gece dürbünüyle görebildiğim kadarıyla, iki kişi yolun ortasında güreşiyordu(!) Pusu gücümüzün hemen arkasında, biraz yüksek bir noktada konumlandığım yerden, ayışığında tanık olduğum bu durum, beni hem şaşırttı hem kaygılandırdı. Yolun ortasında, birbirleriyle boğuşmakta olanlardan biri avaz avaz bağırıyordu. Dikkatle kulak kabartınca, bunun pusu gücümüzün içinde yer alan Dijwar arkadaşın sesi olduğunu anladım:
"Heval yetişin! Yardım edin, tutalım şunu!" diye haykırıyordu.
Kollarıyla sarılarak zaptetmeye çalıştığı asker, kendisinden en az iki kat iriydi. İkisi de silahlarını, sanırım boğuşma anında düşürmüşlerdi. Dijwar arkadaşın yaptığı kural dışıydı. Pusuda ilk vuruştan sonra yapılacak iş değildi. Ne yapabiliriz diye düşünmeye fırsat kalmadan, o anda yolun öte tarafından, araziden yapılan bir

taramayla, Dijwar arkadaş ile asker yolun üzerine yığıldılar. Çatışmalar sona erdiğinde, Dijwar arkadaş ile askerin yanına ulaşan arkadaşlar:
“Dijwar arkadaşın, baldırının kasık bağlantısından üst üste isabet eden mermilerle ağır yaralı olduğunu, askerin de öldüğünü” bildirdiler.
Düşman burada büyük darbe aldı. Ağır yaralı Dijwar arkadaş, güvenli bir noktaya ulaştırılmak zorunda olduğu için, düşmanın ölüleri üzerine silah kaldırmak için gidilmedi. Hemen geri çekildik.
Dijwar arkadaşın parçalanan ayağı kesildi. Bu davaya bir uzvunu vermiş bir gazimiz olarak, mücadelesini bugün de sürdürüyor.
Bu eylemden sonra düşman, yoldaki ve köylerdeki hasat güvenlik timlerini kaldırdı. Biz de güz boyunca, parçalar halinde Mişarê’den üç yüz çuval buğday çıkardık. Biz Mişarê’de erzak savaşını sürdürürken, Erdal arkadaşın komutasındaki gücümüz, yeniden diriliş atılımımızın yıl dönümü olan 15 Ağustos’ta, Guyîna köyünün altında, Şikefta taburunun güvenlik tepesi Banê Azîza’ya saldırarak tepeyi düşürüp ele geçirdi.
Düşmanın ağır kayıp verdiği tepeden şimdi hatırlayamadığım kadar çok sayıda silah ve askeri malzeme kaldırdılar

YÖNETİMDEKİ SORUN
Mişarê’den döndüğümde, Erdal arkadaş ile buluşarak durumu değerlendirdik.Çirav gücümüzün komutanı Hayri, yönetimde ve yapı içinde sürekli sorun kaynağına dönüşmüştü. “Gönülsüz içilen aş ya karın ağrıtır ya da baş” derler. Neden ve nasılsa kırılmış olan bölük komutanı Hayri, bulunduğu her yeri bozup dağıtıyordu. İsteksiz ve tepkiliydi. Durumu geçicidir, aşar düşüncesiyle, bozup dağıttıklarını toparlayarak, Hayri’yi bir süredir idare ediyorduk. Özellikle Erdal arkadaş bu konuda benden çok daha sabırlı, toparlayıcı ve tamamlayıcıydı. Hayri’nin durumunun geçici olmadığını, bizim tahminimizden derin bir kırılmayı yaşadığını, inançsızlaştığını gördük.
Erdal arkdaşla yaptığımız değerlendirme sonunda, Hayri’yi Güney Kürdistan’a yollamaya karar verdik. Kararı kendisine bildirdiğimizde Hayri neredeyse açıktan sevindi. Demek ki istediği buydu. Hayri gittiği Güney’den kaçtı!
Hayri’nin yerine, Çirav’daki bölüğümüzün komutasını ben aldım. Erdal arkadaşın komutasındaki bölüğümüz de Mişarê’ye geçerek, oradan çıkardığımız buğday ve öteki erzaklarımızı Gabar içine çekme görevini üstlendi. Bölük Mişarê tarafına geçerken, yolda görüntü alan düşman, kobralarla saldırdı. Düşmanın Güney Savaşı’nda 9 generalin ölümüyle sonuçlanan o olaydan sonra, ilk kez yeniden devreye soktuğu kobraların bu saldırısında Arjîn(Amed) ile Kawa(Amed) arkadaşlar şehîd düştüler. Berxwedan arkadaş da bir gözünden yaralandı. Yaralı gözünü yitiren Berxwedan arkadaşı Önderlik sahasına tedaviye yolladık.
Arkadaşların Mişarê’ye giderken ÇiyayêSuskê’de uğradıkları kobra saldırısının hemen ardından, düşman kapsamlı bir operasyon başlattı.
Erdal arkadaşın komutasındaki gücümüz, düşmanın operasyon gücünün içinde kaldı. Düşmanla iki gün boyunca, iç içe süren çatışmalarda, Takım Komutanı Battal(Mêrdîn) ile yardımcısı Rizgar(Bêsipin) arkadaşlar şehîd düştüler. Düşmanın kayıpları çok yüksekti.
Bu arada Dêrsim ve Amed grupları geldi. Güney’den gelip görev alanlarına gidiyorlardı. Kış başlamadan yerlerine ulaşabilmeleri için onlara destek sunuyorduk. Erdal arkadaşın komutasındaki gücümüz, Mişarê’den çıkardığımız üç yüz çuval buğdayı öteki erzaklarla birlikte Geliyê Gûrdûla’ya taşıdı. Elbette ki bu iş buraya yazıldığı gibi kolay olmadı.
Bu kadar buğdayın Mişarê’den Gûrdûla’ya taşınması için katır zorunluydu. Katır bulmak buğday bulmaktan daha zordu. Katır sorununu Fındık’tan hallettik. Koruculuğa yanaşmayan, fakat bize de mesafeli durumda olan Fındıklılar, kendileriyle köylerinde ya da arazide buluşup bir istekte bulunduğumuzda, hepsi

söz birliği etmişçesine hiçbir şey söylemiyorlar, öyle sessizce duruyorlardı. Kendilerine:
“Ma heval, bir cevap verin! Sizden bir şey istedik! Size bir söz söyledik!” dediğimizde, ancak o zaman başlarıyla istediğimiz şeyin yerini ya da o şeyi işaret ederek, boyunlarını bir yana büküp duruyorlardı. Fındık halkının bu tutumunun açılımı şöyleydi:
“Sizin canınız sağ olsun. İstediğiniz her şey size kurban olsun. Fakat istediğiniz şey her neyse, onu size biz vermiş olmayalım da siz kendiniz bizden almış olun.”
Fındık halkı aldığı ortak kararla uyguladığı bu taktikle, düşmana karşı kendini savunmayı amaçlıyordu. Düşman durumu fark ederek kendisine yöneldiğinde, gönül rahatlığı içinde yemin ederek:
“Biz vermedik, onlar aldı!” diyebiliyorlardı.
Arkdaşlar, buğdayımızı Mişarê’den Gûrdûla’ya, Fındıklılardan, “Onların vermediği, bizim aldığımız” katırlarla, geceleri küçük parçalar halinde ve büyük güvenlik tedbiri içinde taşıdılar. Ekmeklik buğdayın yanı sıra biraz fasulye de çıkarmıştık. Bir önceki yıl Halil arkadaşın düşmanla yürüttüğü psikolojik-özel savaşta tutturduğu düzeye ulaşmıştık. Yönetim toplantımızda durumu değerlendirdik. Fasulyeye yağı, yine bir önceki yıl olduğu gibi, korucuların koyunlarından sağlayacaktık. Bunun için yapılan genel keşif çalışmalarında, Sewadiyê köyünde korucu Halit’i cezalandırarak, sürüsüne de el koyma kararı aldık. Bölgede JİTEM’in dayandığı çetebaşı Bahattin Aktuğ’un(Baho Ağa) önde gelen örgütlü adamı olan Halit’in elinde, seksenli yıllardan beri birçok arkadaşın kanı vardı.

SEWADÎYÊ’DE KORUCU YURTSEVERLERİMİZ

Düşman 1994 yılında “Alan tutma konsepti ile” saldırya geçtiğinde, devletten bize karşı silah almış Sewadîyêli iki korucu, hiç ummadığımız bir anda bize hizmete başlamıştı. Bunlar..... ile ..... İdi. Sewadîyê-Basa(Güçlükonak) yolunun kıyısındaki bahçelerine gizli bir sığınak yapan bu yurtseverlerimiz, bize başvurarak, yaptıkları sığınağa düzenli olarak, imkanlar ölçüsünde erzakla birlikte, istihbarat bilgilerini içeren notlar koyacaklarını bildirmişlerdi. O zamandan beri bize özellikle şeker, tuz ve ilaç gibi zorunlu gereksinimlerimizi kendi imkanlarıyla sağlayan ve düzenli istihbari bilgi veren bu yurtseverlerimize, Halit’in cezalandırılması üzerine aldığımız kararı bildirdik.
Bunun için gereken desteği hemen sağladılar. Erdal arkadaş bizzat kendisi Sewadîyê’ye giderek, bu yurtseverlerimizin sığınağına yerleşti. Durumu yerinde keşfederek döndü. Planlamayı Erdal arkadaşın yaptığı keşif sonuçlarına göre düzenledik. Koşullar uygundu.
Arkadaşlar gece Sewadiyê’ye girdiler. Erdal arkdaş cihazla koordine ediyordu. Ben de yanındaydım. Evini bastıklarında, arkadaşlar Halit’i bulamadılar. Erdal arakdaşın ısrarına rağmen aramalardan bir sonuç çıkmadı. Devletten bize karşı aldığı G-3 silahı ve telsizi evdeydi. Arkadaşlar bunları almıştı. Fakat Halit’in kendisi yoktu. Evin içinde bulunan gizli sığınağına son anda girmiş ya da evin dışındayken durumu son anda fark edince kaçıp gizlenmiş olmalıydı.
Zaman sınırlıydı. Erdal arkadaş: “Aileyi dışarı çıkarıp evi yakın.” talimatını verdi. Bana da:
“Kendine, derebeyi gibi şato(Kasr) yaptırmış alçak!” dedi. Arkadaşlar Halit’in şatosunu yaktılar. Koordine olarak konumlandığımız yerden, yükselen alevleri izledik.
Arkadaşlar Halit’in sürüsünü önlerine katıp, köyün içinden geçerlerken, bizim iki yurtsever “Korucu” çevrede olanları izleyen öteki Sewadîlilerin gözleri önünde, arkadaşların boynlarına sarılıp öpmüşler.
Arkadaşlar cihazda bu durumu bildirince, Erdal arkadaşla biz zorlandık. Bu hiç hesapta yoktu! Biz köyü basıp çete başı Halit’in evini yakıyor, sürüsüne el koyuyorduk. Halit’in “Adamı” iki korucu da ellerinde korucu silahlarıyla gelip,

herkesin içinde, arkadaşların boyunlarına sarılıp onları öperek kutluyorlardı. Ne yapacaktık? Onları yanımızda götüremezdik! Aileleri, işleri, güçleri vardı. Bu durumda köyde de bırakamazdık. Çünkü düşman ikisini de katlederdi!
O anda can sıkıntısından benim aklım tutulmuştu. Hiçbir şey diyemedim. Tamamıyla bize özgü olan bu inanılmaz durumun içinden Erdal arkadaş sıyrıldı. Cihazda arkadaşlara:
“Fazla incitmeden silahlarını alın, ikisini de tekme tokat dövün! Silahlarını bahçelerinden, (Sığınaktan) alsınlar.” dedi. Talimatın gereğini yapan arkadaşlar, kendilerini öperek kutlayan iki korucunun silahını alarak, onları tekme tokat döverken, bu arada kulaklarına da:
“Silahlarınızı bahçenizden alın” diye fısıldayarak, sürüyü sürüp köyden çıktılar. Köyün çıkışında onları karşıladık. Erdal arkadaş, iki silahı yanından geçtiğimiz yurtseverlerimizin bahçesindeki gizli sığınağa bıraktı.
Biz fasulyemize yağı ve kavurayı bulmuştuk. Halit kaçmıştı. Fakat bu korku ona ölümden beterdi. Derler ya: “İti öldürme korkut.” Şimdi artık kenefe bile ölüm korkusu içinde, vesvese ile gidecekti. Fakat bu iki yurtseverimizin durumu kaygı vericiydi. Merak içinde olacakları bekledik. Tahmin ettiğimiz gibi ikisini de alan düşman ağır işkence altında günlerce ezdi onları. Buna rağmen işkencede direnerek çözülmeyen iki yurtseverimiz, düşman nezdinde ‘korucu’ olarak konumlarını korudular.
Durumları netleşince hemen sığınağa bir kurye yolladık. Kuryemiz sığınaktan zehir zemberek bir notla geldi. Sonradan, askerde Ali mektebinde zorla öğrendikleri kırık dökük Türkçe’leriyle, büyük bir öfke içinde kaleme aldıkları notlarını Erdal arkadaş, çivi yazısı-hiyeroglif filologlarına özgü derin bir sabırla uğraşarak ancak çözdü. Harfleri oluşturan çizgilerin her biri, kaleme alanın öfkesiyle genleşerek, esneyip dağılmış, patlamıştı! Daha önceki istihbarat notları nispeten daha iyi ve kolay anlaşılırdı. İki yurtseverimiz, büyük bir öfkeyle kaleme aldıkları notlarında bizi, özellikle Erdal arkadaşı şiddetle eleştiriyorlar ve Erdal arkadaş ile beni ‘dayak olayından dolayı’ Önderliğe şikayet edeceklerini ilan ediyorlardı! Hemen ardından da, işkencede düşmana hiçbir şey vermediklerini! Mücadelelerine aynı sistem içinde devam edeceklerini, her zaman olduğu gibi sığınağa gelerek erzak ve istihbari bilgi notlarını alabileceğimizi bildiriyorlardı!
Bu yurtseverlerimizin tutumu karşısında, Erdal arkadaşla kapıldığımız duygularımızı, sevincimizi paylaştık. Bu iki doğal ve temel yurtseverimizin notunu(Orjinali ve çözülüp temize çekilmiş haliyle) kendisine sunduğumuzda, Cemal arkadaş da çok etkilendi. Genel yapı toplantısında bu iki yurtseverimizin notunu bütün arkadaşlara okuyarak örnek gösterdi.

ŞEHRİKALI HACI ÖMER
Bu alanda bir başka doğal-temel yurtseverimiz de Şehrika köyünden Hacı Ömer’di. Hacı Ömer de 1994 sürecinde, evinin yakınında bir yere gizli bir sığınak yapmış, orayı arkadaşlara göstermiş ve oraya çoluk çocuğunun rızkından, boğazından, kendi dişinden, tırnağından keserek, ağır erzak ambargosu koşullarında yarım torba un, çeyrek torba şeker, tuz, dut ve üzüm kurusu, elma, armut kakı vb. şeyler bırakıyordu, biz de bunları alıyorduk. Hacı Ömer yoksul bir yurtseverimizdi.
Fakat o koşullarda zaten zengin olunsa da, hiç kimse istediği her şeyi istediği kadar alıp evine getiremiyordu. Düşman herkesin aldığı gıda maddesinin miktarını, evdeki nüfusa orantılı olarak denetim altında tutuyordu!
Doğal-temel yurtseverimiz Hacı Ömer’in sağladığı erzak az ama gönülden, ta kaynaktan ve candandı! Onun kendi yurtseverlik bilincinin gereği olarak sağladığı erzağın o koşıllarda maddi değeri de yüksek olmakla birlikte, asıl değerli ve besleyici olanı onun mücadeleye böylesine gönülden ve candan katılımıydı!

Bunun bize verdiği güç ve moralin fiyatı ve tanımı yoktu! Bunu ancak yerinde ve zamanında doğrudan yaşayarak anlamak mümkündür!
Öyle anlarımız, öyle günlerimiz, öyle haftalarımız oluyordu ki, hiçbir şeyimiz olmuyordu! Lojistiğimizin çok az olduğu o en dar zamanlarımızda, doğal-temel yurtseverimiz Hacı Ömer'in azıcık unu, azıcık şekeri, bir çıkın tuzu, birazcık dut, üzüm kurusu, elma-armut kakı bize biyolojik hayat verdiği gibi, tarifsiz, tanımsız moral güç kaynağımız oluyordu. Hacı Ömer'in sığınağı en zor zamanlarımızın, en dar anlarımızın en sağlam dayanağıydı!
Yüreği her zaman bizim için çarpan bu yiğit insanımızı koruyamadık. İçimizden kaçan bir alçak, onu düşmana verdi.

EYALET TOPLANTISI
1997 yaz hamlemiz esasta başarılı geçti. Bu başarıda Erdal arkadaşın yönetim ve yapı içindeki toparlayıcı ve yapıcı rolü belirleyiciydi.
Yaz sonunda, hasat zamanıyla birlikte girişti̇ğimiz erzak sorunumuzu çözme çabamız da, bir önceki yıla kıyasla daha başarılı sonuçlandı.
Aralıkta, Cemal arkadaş yıllık eyalet toplantısı için beni Bestler-Anakarargah'a çağırdı. Ben de hemen Erdal arkadaşı çağırdım. Toplantıya giderken bölgeyi bırakmak için aklımdan başka hiç kimse geçmezdi. Zaman içinde ve üstelik savaş koşullarında, daha yakından ve derinden tanıdığım Erdal arkadaşın olduğu bir yerde, bölge yönetimini başka bir arkadaşa bırakmak hem büyük hata olur hem de Erdal arkadaşa karşı da büyük haksızlık olurdu.
Erdal arkadaş geldiğinde, ona hiçbir şey söylemeden bölgemizin maliyesini(Parasını), cihaz şifrelerini ve cihazı önüne koydum ve ona:
"Bunlar senin. Ben Bestler'e yıllık toplantıya gidiyorum. Geri dönemeyebilirim. Toplantı sonrasında düzenlemem başka bir göreve olabilir. Ona göre sıkı dur!" dedim.
O anı hiç unutmuyorum, Erdal arkadaş önündekilere ve bana bakarak:
"Heval Cafer, burada benden çok daha fazla emek sahibi tecrübeli arkadaşlar var.Yokluğunda bu görevi onlara rağmen benim üstlenmem doğru mu?" diye sordu.
Erdal arkadaş buydu işte! Alması için önüne koyduğum yetki, erk, güç karşısında en küçük hırs belirtisi yoktu. Ürküp çekinme, büyüme korkusu da yoktu. Erdal arkadaş için yetki, yaşamın ve mücadelenin ortak amaç doğrultusunda, genel için düzenlenmesinin aracıydı. Erdal arkadaşın kendisi için yetki bir anlam ve değer ifade etmiyordu. Erdal arkadaş da örgütlü ve potansiyel egemenlik olgusu, okuyucuya inanılmaz gelecek ama hiç yoktu! Ya da ben görmedim, hissetmedim! İktidar arayışında değildi. Güç ve ün peşinde değildi! Erdal arkadaş bu Apocu nitelikleriyle ünlüydü! Herkesle birlikte yaşam sevdalısı olan Erdal arkadaş, deyim yerindeyse bir insanlık delisiydi! Bölge sorumlusu olarak bana yaklaşımıyla, aramıza yeni katılan bir şervana yaklaşımı arasında nitelik farkı yoktu. Erdal arkadaşı yaşamda yeni arkadaşlarla birlikte gördüğümde onlara imrenirdim. Nasılda sıcacık, candan oluyorlardı. Bense, güya resmiyet gereği bir dudağım yerde bir dudağım gökte, resmiyetin insanı kendisine ve çevresine yabancılaştıran atmosferi içindeydim. Erdal arkadaş yeri geldiğinde komutan, yeri geldiğinde eşit arkadaş olabiliyordu.
Erdal arkadaş doğru söylüyordu. Bölge gücücümüz ve yönetimimiz içinde, 1980'li yıllardan beri büyük emek ve tecrübe sahibi arkadaşlar vardı. Fakat bütün bu arkadaşların, Erdal arkadaşa olan avantajları, bu tuhaf cinsiyetçi-sınıflı dünyaya ondan önce gelerek, partiye ondan önce katılmış olmalarından ibaretti.
Erdal arkadaşın toplumsal-kültürel gen dokusu, mayası farklıydı. Avrupanın yüksek basınçlı egemen rehabilitasyon koşullarında bile bozulmayan Erdal arkadaşın toplumsal-kültürel gen dokusu, mayası gerçekten kadın eksenliydi,

bütünlükçü, paylaşımcı, eşitlikçiydi! Erdal arkadaşı tanıdıkça, benim insana ve insanlığa inancım, güvenim arttı, güçlenip derinleşti.
Erdal arkadaşa:
“Hiç sorun olmaz. Sen bunları al ve görevinin başına geç. Gerekli açıklamayı arkadaşlara ben yapacağım.” dedim.
Yönetime ve yapıya gerekli açıklamayı yaptım. Ardından Erdal arkadaşla güçlerimizin arazide yeniden konumlanmasını sağladık.
Mişarê’den adeta dişle-tırnakla sökerek çıkardığımız buğdayımız, Geliyê Gûrdûla’daki değirmende arkadaşlar tarafından öğütülmeye başlanmıştı. Oradaki buğdayımızın, değirmenimizin ve öğütme çalışmalarımızın güvenliğinin sağlanması gerekiyordu. Değirmenimiz, geçen yılda kullandığımız Gelî köyündeki İslam’ın değirmeniydi. Bu yılki değirmencimiz Aydın(Reşêne) arkadaştı. Aydın arkadaş yanında gerektiği kadar yardımcı arkadaşla aralıksız çalışıyordu. Fakat değirmen, yerleşik yaşam uygarlığını yaratan halkımızın tarım devrimi aşamasında icat ettiği ‘taktaka’ su değirmeniydi. Buğdayın öğütülmesi zaman alıyordu.
Değirmenimizin bulunduğu Gelî köyü, Gûrdûla’dan Çirav’a açılan Geliyê Nihêkê’nin ağzındaydı. Güçlerimizi Gelî köyüne hakim noktalara konumlandırdık. Erdal arkadaşla bu hayati sorunumuzu hallettikten sonra, yanımda bir grup arkadaşla Bestler’e gitmek için 20 Aralık’ta Gabar’dan yola çıktık.
Yıllık eyalet toplantımız, Pîro dağının eteğinde Girê Hanê’de yapılacaktı. Doğruca oraya gittik. Pîro’da henüz toplantı hazırlıkları sürerken, Erdal arkadaş cihaz tekmilinde: “Fındık köyü çevresinden 17 katır ile 50 inek alındığı” bilgisini verdi. Botan’da düşmanın bir tanesi için bile kobra kaldırarak telef ettiği ve bütün sahada neslinin tükenmeye yüz tuttuğu o koşullarda, 17 katır, büyük bir erzak-cephane lojistik kervanı, filosuydu! Eyaletin bütün bölgelerinde lojistik sevkiyatını, arkadaşlar inanılmaz emeklerle kendi sırtlarında gerçekleştiriyorlardı.
Cemal arkadaş bu bilgiyi alınca, katırların hemen karargaha, Bestler’e yollanmasını istedi. Sonra da bana Fındık halkını sordu. Bende:
“Kendileri mutaassıptırlar. Bize karşı da düşmana karşı da mesafeli duruyorlar. Düşmandan silah alıp bize karşı korucu olmuyorlar. Bize doğrudan hiçbir destek ve yardımda bulunmuyorlar.” dedim. Cemal arkadaş bu bilgiler üzerine: “Öyleyse, kalan hayvanların sorununu döndüğünde sen çöz.” diyerek inek meselesini benim üzerime attı.
Fındık’tan hayvanların alınmasından hemen sonra, düşman kapsamlı bir operasyona çıktı. Pîro’da, büyük cihazdan, Erdal arkadaşın verdiği günlük tekmillerle yakından izlediğimiz operasyon, o kış koşullarında hiç hız kesmeden tam bir hafta boyunca sürdü. Bir hafta boyunca Geliyê Gûrdûla sırtlarında süren şiddetli çatışmaların sonunda düşman, ağır kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kaldı. Erdal arkadaşın komutasındaki gücümüz bu çatışmalarda, bir B-7, bir bomba atar ve 4 tane de G-3 ferdi silah ile bir telsiz ve çok sayıda askeri malzeme ele geçirirken hiç kayıp vermedi. Sonuç mükemmeldi. Gabar bizim denetimimizdeydi.Toplantıya gelirken görevi Erdal arkadaşa bırakmakla en doğru kararı verdiğimi, onun pratiğiyle gördüm.
Gabarda sağlanan bu başarıyla, Pîro’da içim rahat, başım dikti! Erdal arkadaşa sırtını verenin sırtı yere gelmez, başı öne eğilmezdi!
Yıllık toplantımızın düzenlendiği Pîro eteğindeki Girê Hanê, yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaşın öncülüğünde, Botan’a giren ilk keşif gruplarımızdan bu yana gerillanın temel üslenme noktalarından biriydi.
Toplantıya, Eyalet Komutanı Cemal arkadaşın yanı sıra; Hakkari bölgemizden, o sırada yaralı olan Bölge Sorumlusu Rojhat arkadaşın yerine, Piling Kîçî arkadaş; Çatak bölgemizden Apê Hüs arkadaş;Cûdî bölgemizden Nujîn(Vesile) arkadaş; Mawa’dan Rûstem Cûdî arkadaş; Uludere’den Şerif(Goyî) arkadaş; Gabar’dan Bölge Kadın Sorumlusu Agirî(Mêrdîn-Selhê) arkadaş; Garisa bölge yönetiminden

Arî; Tabur Komutanı Mehmet(Goyî) arkadaş ve Hareketli Tabur Komutanı Rûbar(Çelê) katıldı.
Toplantıda, bölgelerin sunduğu yıllık çalışma raporları ışığında eyaletin bir yıllık pratiği değerlendirildi. Bizim bölge faaliyet raporumuzu, toplantı çağrısından önce Erdal arkadaş hazırlamıştı.
Mahir(Bitlis) sorumluluğundaki Garisa yönetimi, bölgede yaşanan ağır kayıplar ve ciddi yaşam sorunlarından dolayı görevden düşürülmüştü. Bölge Sorumlusu Mahir, tasfiyeci pratiğinden dolayı yargılanıp idam cezası almıştı. PKK'de yargılanma sonunda alınan idam cezaları infaz edilmiyordu. Fakat idam cezası alan kendini ispat edene kadar bu yaftayla kalıyordu.
Metin(Şuwêti) sorumluluğundaki bölge yönetimi, bölgede yaşanan ağır kayıplar ve ciddi yaşam sorunlarından dolayı görevden düşürülmüştü. Bölge Sorumlusu Metin(Şuwêti) tasfiyeci pratiğinden dolayı yargılanmış idam cezası almıştı.
Cûdî bölgemizde yaşanan toplu ihanet ve ciddi yaşam sorunlarından dolayı, bölge yönetimi görevden düşürülmüş, yargılanan yönetim çeşitli cezalar almıştı. Cûdî'de 19 kişilik toplu teslimiyet yaşanmıştı.
Toplantıya sunulan bölge raporları üzerine tek tek yürtülen tartışma ve değerlendirmelerin sonunda, Cemal arkadaş, eyalet pratiğini toparlayan yıl sonu değerlendirmelerinde: "Hakkari doğu bölgemiz ile Gabar batı bölgemizin kazanımları, geneli örtmüştür. Gabar bölgemizde, Cafer arkadaş parti taktiğine girmedi. Kendi taktiğini uyguladı. Fakat başarılı oldu. Onun için bir şey demiyoruz." dedi.
Toplantıda, kadın arkadaşlardan(Kadın sorumlumuz Agirî arkadaş) bana, "Pratikte önlerini kestiğim" yönünde bir eleştiri geldi. Toplantının bu eleştiriyi aldığım oturumundan sonra, Cemal arkadaş beni çağırarak:
"Nedir bu eleştiri?" diye sordu. Ben de:
Tecrübesiz olan kadın arkadaşların eylemlerde öne çıkarak saldırı koluna katılmak istediklerini belirterek:
"Arkadaşları koruyorum." dedim. Cemal arkadaş:
"Tabi koruyacaksın!" dedi.
Bölgemizde kadın arkadaşlar, eylemlerde saldırı kolları da dahil her türlü göreve serbestçe katılıyorlardı. Fakat özellikle kuzey metropollerinden, üniversitelerden katılan kadın arkadaşlar, o duygusal, romantik atılım ruhu içinde hemen ve en önde savaşa katılmak istiyorlardı. Bu durum hem mücadelemiz hem de kendileri için telafisi mümkün olmayan kayıp olurdu.

PÎNO
Pîro-Girê Hanê'de erzak sorunu çok ciddi boyutlardaydı. Girê Hanê'ye geldiğimde, toplantıdan önce görüşmek üzere Cemal arkadaş beni mangasına çağırdı. Görüşme öğle yemeğine kadar sürdü. Yemek için ara verdiğimizde dışarı çıktım. Cemal arkadaşın güvenliğindeki bir arkadaş yemek hazırlığındaydı. Yanına gittim(O zamanlar on beş-on altı yaşında olan Özgür arkadaştı) ona,ne yaptığını sordum.
"Pîno yapıyoruz heval Cafer." dedi.
Pîno, un, yağ ve sudan ibaret bir yemek çeşidiydi. Yanında başka bir şey yoktu. Cemal arkadaşın öğle yemeği, salt pînodan ibaretti. Beni yemeğe alıkoyan Cemal arkadaşla baş başa pîno yedik. Ekmek de yoktu. Pratik faaliyetler ve eğitimler dışında, neredeyse hiçbir şey yenmemeye gayret ediliyordu.
Toplantı aralarında, görevli arkadaşlar çay getiriyorlardı. Büyük çaydandan bardaklarımıza çay doldurulurken, Cemal arkadaş çaydanın yanındaki bir tabak kesme şekeri göstererek:
"İster bir bardak, ister on bardak çay için; çayımız bol. Fakat herkes yalnızca bir tane şeker alabilir." dedi.

Cemal arkadaş bu açıklamayı yapmak zorundaydı. Çünkü çatışmalarda, operasyon süreçlerinde, uzun yürüşlerde şeker yaşamsal nitelikte bir değerdi. Çok zor ve çok az sağlanabiliyordu. İdareli olmak gerkiyordu. Girê Hanê'de yine bir görüşme sonrasında, yemeğe kaldığımda bu defa pînonun yanında birer tane taş ekemeği(Isıtılan düz bir taş üstünde pişirilen, yuvarlak küçük ekmek) de vardı. Ekmeğin içinde pişmemiş hamur kalmıştı. Benim sindirim sistemimde sorun vardı. Hazımsızlık çekiyordum. Bu yüzden yemekte, ekmeğin dışını yerken, hamur olan içini de avucumda hafifçe sıkarak topak yapıp yan tarafa bırakıyordum. Cemal arkadaş bu hamur topaklarını göstererek sordu. Ben de mazeretimi bildirdim. Cemal arkadaş ekmeğinin dışını bana verdi, kendisi de bu hamur topaklarını alıp yedi.

DIRBO

Alan tutma konseptiyle düşmanın, sivillerden arındırdığı ve çok sıkı bir erzak ambargosunun uygulandığı Botan'da, yaşam ve mücadele koşulları gerçekten çok ağırdı. Öyle ki, bizim Botan'daki yaşam ve mücadele koşullarımıza, Cemal arkadaşın ağırlıklarını taşıyan katırı Dirbo bile dayanamadı!

Dirbo'yu ilk 1995 baharında, Besta'daki Anakarargah'ta gördüm. Cemal arkadaş Gabar'a yanımıza geldiğinde Dirbo yanındaydı. Dirbo, sırtında Cemal arkadaşın-Anakarargah'ın büyük cihazı, mutfak malzemeleri, varsa erzak vb. ağırlıklarıyla Besta'dan, Hakkari, Gabar, Cûdî ve Heftanîn bölgelerini dolaşıyordu.

Dirbo'yu arkadaşlar, Goyî Kiror köyünün çete başından kamulaştırmışlardı. Dirbo o zamanlar henüz bir buçuk-iki yaşında, hiç yük vurulmamış zıpkın gibi bir sıpaydı. İşte bu Dirbo, 1995-96-97 yılları boyunca karargahta, belirttiğim hizmeti görerek bütün eyaleti karış karış dolaştı.

Dirbo 1997 Aralık'ında, Pîro eteğinde düzenlenen yıllık eyalet toplantısının hazırlıkları sırasında, sırtında yükle toplantı noktasına gelirken, patikada ansızın düşüp ölmüştü.

Bizim koşullarımıza dayanamayan, dağların Dirbo'sunun ölüm haberi geldiğinde ben de Girê Hanê'deydim. Haberi alan Cemal arkadaş üzüntü içinde:

"Onu orada, açıkta bırakmayın, uygun bir yere gömün!" dedi.

PORTATİF SAFÎN ARKADAŞ

Yıllık eğitim toplantısı bittikten sonra, martta yapılmasını kararlaştırdığımız eyalet konferansında buluşmak üzere, bölgelerimize dağıldık.

Gabar'a, oradan geldiğimiz aynı arkadaş grubuyla döndük. Bölge kadın sorumlumuz Agirî(Mêrdîn), Koçer(Banêyî), Rûstem Cûdî, Haki(Şirnex- Bilmatî), Kendal(Baykan) ve bir de henüz on dört yaşında olan Safîn(Hewlêr) arkadaşlardan oluşan bir gruptu.

Girê Hanê'den Gabar'a yola çıkarken, arkadaşlar bize yol azığı-erzak olarak birkaç kg. kadar azıcık un verebilmişlerdi. Başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Yolda, Rûsor'dan geçerken, Haki arkadaş kanas(Suikast) silahıyla bir domuz vurdu. Özel yapım domuz mermileri olmadığından, domuz avlamak ustalık isteyen, keskin nişancılığı gerektiren bir işti.

Domuzun deri altında kalın ve kendine özgü bir yağ tabakası vardı. Kalaşnikof vb. mermilerle vurulduğunda, vücuduna saplanan mermi, kalın derisinden sonra bu yağ tabakasında hızını kaybederek orada kalıyor, hayvanın iç organlarına saplanamadığı için onu düşürüp öldüremiyordu. Normal mermilerle domuzu düşürebilmek için, onu kuyruk sokumundan vurmak gerekiyordu. Mermi ancak o zaman havyanın iç organlarına ulaşıp onu öldürüyordu. Haki arkadaş keskin nişancıydı. Domuzu birkaç yüz metre mesafeden kuyruk sokumundan vurmuştu. Avlanan domuz iri bir şeydi. Ateş yaktık. Arkadaşlar domuz etini közde kebap yaptılar. Aynı anda azıcık unumuzdan biraz ekmek de pişirdik. Soframızı kurduk. Bütün arkadaşlar koşullardan dolayı bedensel olarak sürekli ve kronik açlık

içindeydik. Rûsor'da kurduğumuz böylesine zengin bir sofrada, doğrusu hepimiz iradeye yüklenerek bastırıp kanıksadığımız, sürekli-kronik açlığımızı bir nebze olsun gidermek için iyi yiyorduk.
Fakat bizim portatif Safîn arkadaş, közde kızarmış ete ve ekmeğe adeta saldırıyordu. Terbiye dersinin yeri ve sırası değildi. Safîn henüz 14 yaşındaydı. Bu yaşta biz yetişikinlerle aynı koşullarda yaşıyordu. Ondan bir yetşikinin iradesini göstermesi beklenemezdi. Biyolojik ve zihinsel olarak serpilip gelişme, en hızlı büyüme çağında olan Safîn'in kemikleri açıkmıştı. Onun canı çekiyor, içi istiyordu! Hepimizin birer ikişer pes edip çekildiği sofranın başında, en son Safîn kaldı. O hala yerken tecrübeli olan Koçer(Banêyî):
"Çatlayıp ölecek bu!" diyerek yanına gitti. Safîn'in elinden tutup sofradan kaldırarak:
"Git biraz yürü, gez, dolaş gel Safîn." dedi.
Haki arkadaşın avladığı domuzdan, geriye daha bir yığın et kalmıştı. Onları da yüklenip Gabar'a doğru yola koyulduk.

YILBAŞI CÜMBÜŞÜ
Kaniya Kaymakam'a(Kaymakam çeşmesi) ulaşıtığımızda geceydi. Gabar'la Çirav arasındaki dönemeçte, birden patlayan bir kar tipisine yakalandık. Orada doğa bizi parmağına takıp oynattı. Tuhaf iniltilerle üzerimize saldıran kar tipisi, kar zerrecikleriyle dolu bir anafora dönüşerek hepimizi somurup yutuyordu. Somurulduğumuz anaforun içinde soğuk, içimize, kemiklerimize, iliklerimize işliyordu.
Doğanın elinde oyuncağa döndüğümüz o halde, toparlanıp sığınacak bir yer ararken, gecenin karanlığı mavimsi, pembemsi ışıklarla aydınlandı. Ben hemen:
"Heval, düşman bizi gördü. Tedbir alalım!" diye haykırdım.
Kar tipisinin keskin uğultusu içinde yitip giden sesimi duyan oldu mu, bilmiyorum. Fakat gece çatışmalarında kullanılan ışıldaklar-aydınlatma fişekleri, yakınlarda bir yerden peş peşe atılmaya devam etti. Biz, ilk aydınlatmayla, yakalandığımız kar fırtınası anaforun içinde kendimizi yere atarak, ikinci ışıldağın sağladığı aydınlıkta görebildiğimiz en uygun kaya diplerine siperlendik. Bu konumda obüs, havan ya da tank atışlarını bekledik. Işıldaklar peş peşe patlayarak bulunduğumuz noktayı ve çevreyi aydınlatıyor fakat nedense beklediğimiz obüs-havan ya da tank atışları başlamıyordu.
Biz siperlerimizde yatmaya devam ederken, şimdi kim olduğunu hatırlayamadığım bir arkadaş yerinden kalkarak:
"Heval kalkın! Saat on ikiyi beş geçiyor ! Tam gece yarısı. Bugün yılbaşı! 1997 bitti, 1998'e girdik. Düşman yılbaşı cümbüşü yapıyor." dedi.
Kalkıp toparlandık, hala sürmekte olan kar tipisinin içinde Gabar'a girdik. Geliyê Nihêkê üzerinden Geliyê Gûrdûla'ya indiğimizde, bizi Erdal arkadaş karşıladı. Tam kapasite çalışmakta olan su değirmenimizin önüne geldiğimizde bir arkadaş:
"Yahu, nasıl olsa bir gün bizi de bir anan çıkar. Şöyle geçin de bir fotoğrafınızı çekeyim." diyerek, orada, sahibi İslam'dan bize yadigar su değirmenimizin önünde, hepimizin toplu fotoğrafını çekti. O fotoğraf şimdi nerede? Bir arkadaşın albümünde, parti arşivinde bir yerde hala duruyor mu, hiç bilmiyorum. Fakat o önemli ve güzel günleri, objektifte donup kalmış bir kare de olsa, yeniden görmeyi, o zamanı, o mekanı ve arkadaşları anarak yeniden yaşamayı isterim.

İNEK MESELESİ
Erdal arkadaş ile hemen bir araya geldik. İkili toplantımızda karşılıklı birbirimizi bilgilendirerek genel durumu değerlendirdik, sorunları ele aldık.
Erdal arkadaşın on günlük bölge sorumluluğu, düşmanın bir haftalık kapsamlı operasyonuyla çok yoğun geçtiği gibi, Fındık vakasıyla da renklenmişti. Öncelikli sorunları, işleri ele alıp bitirdiğimizde Erdal arkadaş:

“Heval Cafer, her şeyden önce şu inek meselesini halletmemiz gerekiyor.” dedi.
“Sahi nedir bu inek meselesi? Zaten Cemal arkadaş da karışmadı, meseleyi bizim üzerimize attı.” diye sorduğumda, anlattı:
“Arkadaşlar Fındık köyü çevresinde katırları alırlarken, aynı yerdeki inekleri de alıp getirmişler.”
“Heval Cafer, elli tane inek. Hayvanlar evcil. Yem istiyor, su istiyor, sağım istiyor! Karargah mandıraya döndü!” dedi.
O yıl bahar başında, eyalet konferans kararıyla patates, hatta bilahare buğday bile üretmek için at, karasaban, tohum vb. gereksinimlerle tam donanımlı olarak Bestler’e giden cotkarlarımızdan(Çiftçi) numunelik bir yumru olsun patates göremeyince, bunun yerine Gabar’da Fındık’ın süt inekleriyle mandıra kuramazdık elbet. Buna rağmen Erdal arkadaşın kaygı içinde belirttiği gibi, karargah mandıraya dönmüş, arkadaşlar da defakto bir şekilde inek bakıcısı olmuşlardı.
Böyle bir durum,eyalette gündem olursa, Cemal arkadaşın nasıl karşılayacağından önce, bizim eyalet yapısının buna ne diyeceği daha önemliydi. Gabar bölge yönetimi olarak eyalet yapısının diline böyle bir gündemle düşersek, bu yapı, özellikle beni, bir daha ömür boyu üzerimden, adımın yanından silip atamayacağım bir lakap ile ünlerdi! Örneğin beni, bizin(Keçi) şıvanlığından sığır gavanlığına terfi ettirirdi! Bunun düşüncesi bile ürkütücüydü. Düşmanı bırakıp ineklerle haşır neşir olmak (!) Erdal arkadaşa:
“Ne diyorsun heval Erdal, ne yapalım bu inekleri?” dedim.
“Sahiplerine verelim heval Cafer! Toplam elli tane inek. Hane başına bir inekten saysak toplam elli hanenin ineği. Ben çocukluğumdan, köydeki evimizden biliyorum. İnek evin direğidir! Süt, yoğurt, peynir bir ailenin sofrasının temel katıklarıdır. Sonra bebekler, çocuklar var. Onların düzenli süt içmeleri gerekir. Kemik yapılarının, iskeletlerinin gelişmesi ve büyümeleri için zorunludur bu.” dedi.
Dünyalar iyisi, güzel ruhlu Erdal arkadaş böyleydi. On gündür inek sütü içemeyen Fındık’ın bebeklerini, çocuklarını düşünüyordu. İneklerin hemen sahiplerine, Fındık halkına geri verilmesine karar verdik. Karardan sonra Erdal arkadaşa:
“Heval Erdal, belirttiğiniz noktalar çok önemli ve hassas noktalar. On gündür epey zorlandıkları açık. O zaman kendilerine bölge adına bir izahat ve özür mektubu da yazalım.” dedim.
Erdal arkadaş, belirttiğim temelde bölge yönetimi adına, bir izah ve özür mektubu kaleme aldı. Sonra da bu nüshayı elli tane tekrar yazarak çoğalttı. Hepsini tek tek, tıpkı muska gibi katlayıp küçük naylonların içine koydu. Laskalayıp iple bağladı. Her ineğin boynuna, ucunda muska gibi katlı mektupları, iplerinden taktı. Arkadaşlar da boyunlalarında izah ve özür mektuları takılı inekleri, Fındık köyünün yakınlarına bıraktılar.

KIŞ SÜRECİ
Eyalet toplantımızda, geçen kış Eride düzenlenen nitelikte, yeni bir taktik eğitim devresi düzenleme kararı alınmıştı. Bu defa Bestler’de düzenlenen bu devreye, bizim bölgeden Erdal, Haki ve Kendal arkadaşların katılmalarını uygun bulmuştuk. Arkadaşları taktik eğitim için Bestler’e yolcu ettik.
Önceden planladığımız kış devresi eğitimi için gerekli hazırlıklar tamamlanmıştı. Bölge gücümüzün yanı sıra, Mêrdîn-Mawa’dan bir tabur ile Garisa’dan gelen bir grup kadın arkadaş da Gabar’da eğitim görecekti. Bu arkdaşlarla birlikte toplam sayımız 350 arkadaşa ulaşmıştı.
Eğitim için gerekli güvenlik tedbirlerimizi alarak Spîvyan’a üstlendik. Osmanê Leylê(Leyla’nın Osman) tepesi ile Bazî tepesine tepecilerimizi çıkardık. Masiro arkadaşın komutasındaki hareketli bölüğümüz, Kela Dêrşew ile Spîvyan arasına konumlandı.

Spîvyan'daki okulumuzda eğitime 19 ocak günü başladık. İlk gün eğitime ben de katıldım. Eğitimin o günkü konusu: "Eğitimin anlamı ve önemiydi". Eğitimcimiz Rûstem Cûdî arkadaştı.
Eğitimden sonra günlük rutin işlerimizle uğraştık. Gece yarısı işlerimizi bitirip yatmaya hazırlanırken, nöbetçi arkadaşlardan biri koşarak geldi ve soluk soluğa: "Zivinga Hecî Elî tarafından kalabalık bir düşman gücünün üzerimize doğru" geldiğini haber verdi.
Nöbetçi arkadaşı:
"Siz hemen vurun, ben takviye yolluyorum!" diyerek gönderdim. Hemen Zana arkadaşın komutasındaki gücümüze, Zivinga Hecî Elî tarafından gelen düşman gücünü karşılama talimatı verdim.
Bu arada beni arayan tepecilerimiz, cihazda "Arazide, iki ayrı hattan daha hareket olduğunu" bildirdiler. Masiro arkadaşı aradım. Cihaza çıkmadı.
Zivinga Hecî Elî tarafında çok şiddetli bir çatışma başladı. Çatışmalar bütün şiddetiyle sürerken, Zana arkadaşın şahadet haberi geldi. Bir süre sonra Aydın arkadaşın şehîd düştüğü bildirildi.
Rêzan(Guyîna) arkadaş yaralanmıştı. Düşman bu hattan çok şiddetli yükleniyordu. Sonunda, arkadaşlar düşmanın saldırı direncini bu hatta kırmayı başardı. Zivinga Hecî Elî hattından geri çekilmek zorunda kalan düşman, kendi cihazında koordinesine, "İki ölüleri ile 12 yaralılarının olduğunu" söyledi.
Arkadaşlar yaralı Rêzan arkadaş ile Zana ve Aydın arkadaşların cenazelerini karargaha getirdiler.
Zivinga Hecî Elî hattında kırılan düşman saldırısından hemen sonra, Çelêsor-Dêrşew hattında çok şiddetli bir çatışma başladı. Orada Masiro komutasındaki hareketli bölüğümüz vardı. Masiro ile bütün çabalarımıza rağmen cihaz bağlantısı kuramıyordum. Gece başka bağlantı imkanımızda yoktu. Derin bir kaygı içinde kendi kendime:
"Orada vuranlar bizimkilerse, düşman imhadır! Düşman vuruyorsa bizimkiler imhadır!" dedim.
Oradaki şiddetli çatışmada bir taraf, bir tarafı çok yoğun bir şekilde aralıksız vuruyor; bir taraf da dağınık ve düzensiz bir şekilde kendini savunmaya çalışıyordu. Oradan gelen yoğun silah seslerinin, dikkatle dinlenerek ayrıştırılmasından anlaşılan durum buydu.
Şehîdlerimizin cenazelerini getiren arkadaşlar, Zana ve Aydın arkadaşların açıktan düşmanın üzerine saldırarak kendilerini feda ettiklerini, Zivinga Hecî Elî hattından gelen kalabalık düşman gücünün, bu iki arkadaşın fedakarlıkları ve fedailikleriyle kırıldığını anlattılar.
Bu iki fedai arkadaşın acısı ile Dêrşew-Çêlê Sor arasındaki şiddetli çatışmanın kaygısını iç içe yaşarken, hareketli bölüğümüzden Koçer(Banêyî) aradı.
Cihazlarının pili kalmadığı, bittiği için arayamadıklarını belirttikten sonra:
"Sizi, düşman subayının üzerinden kaldırdığım cihazla arıyorum! Çok kalabalık bir düşman birliğini tamamanen imha ettik!" dedi. Ardından da, karanlıkta ulaşabildikleri düşman cenazelerinin üzerinden kaldırdıkları silah ve malzemelerin dökümünü verdi. Daha sonra karargaha getirilerek kayda geçirilen bu silah ve askeri malzemler şunlardı:
Bir tane M-3, bir tane M-27, bir tane B-7, bir tane Kanas, beş tane G-3, bir tane dedektör (Mayın arama cihazı), bir tane telsiz cihazı; 25 tane sırt çantası, bir tane içi çok çeşitli ilaç ve sıhhı malzeme dolu, bavul tipi çok büyük sağlık çantası, parkalar ve uyku tulumları...
Sabah erkenden kobralar geldi. Yoğun saldırıda kadın arkadaşların mangası isabet aldı. Agirî arkadaş dizinden hafif yaralandı. Kobraların bombardımanından sonra, düşman bu defa karadan Kela Dêrşew tarafından saldırdı. Öğleden sonra geç saatlere kadar süren çatışmalardan sonuç alamayan düşman, hareketli birliğimizin imha ettiği birliğinin cenazelerini alarak çekildi.

Gün boyu çatışmalarda, Başurlu Bawer arkadaş şehîd düştü. Düşmanın o gün de kayıpları oldu. Düşman, bu çatışmalarda bizim kayıplarımızı radyodan elli dört olarak; kendi kayıplarını da sekiz olarak verdi. Akşamüzeri çatışmalar bittiğinde, ben tekmil için kendisini aramaya hazırlanırken, radyodan "Elli dört" kayıp haberini duyan Cemal arkadaş beni aradı. Bizim üç şehidimiz vardı. Cemal arakdaşa genel tekmilimizi verdim.
Akşam günlük rutin tekmilleri alırken, Masiro arkadaşın komutasındaki bölüğümüzde, güvenlikte tutuklu bulunan Welatî aşiretinin öndegeleni(Ağası) Zêwkîli Hasan'ın, güvenlikten kaçarak düşmana ulaştığı bildirildi. Bu çok ciddi bir durumdu. Ayrıntı istedim: "Çatışmalar başladığında, bölüğün bir takımı, Dicle'nin komutasında çatışmanın dışında bir noktaya konumlandırılmış. Tutuklu Welatî ağası ZêwkîliHasan da, elleri bağlı olarak Dicle'ye teslim edilmiş. Bunun üzerine Dicle'den izah istedim. Dicle: "Çatışmalar sırasında savunma hazırlıkları ve konumundan dolayı tutukluyu gözetip denetleyemediklerini" söyleyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştı.
Hasan alçağının, içimizden birinin verdiği akıl ve destekle kaçtığı açıktı ve bence o biri Dicle'ydi! Dicle hiç bizimle olmamıştı! Yaşamıyla, duruşuyla bize yabancı ve karşıttı. Parti, kendisine defalarca şans tanıdı. Fakat o bildiğini okumayı sürdürdü. Dicle'nin yüzüne:
"Tamam, kanıt yok. Fakat o alçağı içimizden birinin yolladığını biliyoruz!" dedim. Baharda Dicle de gitti. Bize neden gelmişti? Bunu anlayamadığım gibi, sorumluluğu altında tutuklu bulunan Hasan alçağının ellerini çözüp kaçırtırken, neden onunla birlikte gitmemişti? Bunu da anlamamıştım.

WELATÎ AŞİRETİ AĞALARI HÜSEYİN İLE HASAN KARDEŞLER
Welatî aşiretinin mensupları Gabar'da, aşağıda Dicle kıyısından yukarıda Çiyayê Bizina'ya kadar uzanan bir alanda yaşarlar. Bana, Awênû Bênat, Zêwê, Bunisra, Keraşa,Finik köyleri Welatî'dir. Bu köylerde yaşayan Welatî'ya aşiretinin önde gelenleri(Ağaları) Zêwêli Hüseyin ile Hasan kardeşlerdi. Bu iki kardeş koruculuğu kabul ederek devletten bize karşı silah aldılar.
Kardeşlerden Hüseyin, daha sonra korucu olmakla yaptığı büyük yanlışı görünce, 1992'de partiyle ilişki kurarak mücadeleye hizmete başladı.
Hüseyin, yiğit, gözü pek bir Kürt yurtseveriydi. Başta ağabeyi Hasan ve Bahattin Aktuğ gibi JİTEM çeteleri, gözünü budaktan sakınmayan Hüseyin'den korkar, çekinir, ondan it gibi yılarlardı. Doğrudan gerillaya katılıp düşmana karşı silahlı mücadele dışında bize her türlü maddi manevi desteği sunan Hüseyin'in bölgedeki bu yurtsever varlığı, onurlu duruşu; aynı bölgede JİTEM'in gözü kulağı, eli ayağı çete başı olan Bahattin Aktuğ'un önünü kesiyor, hareket alanını daraltıyordu.
1994 sürecinde, düşmanın uygulamaya koyduğu alan tutma konseptinin en önemli ilk iki ayağından biri, kırsaldaki halkı zorla boşaltarak gerillayı insansız alanda boğmak ve önde gelen Kürt aydınlarını, Kürt yurtseverlerini "Faili meçhul" kisvesi altında katletmekti.
Aydın, yazar, politikacı, gazeteci, işadamı, mele, aşiret önde geleni ve halktan on yedi bin yurtsever insanımız böyle katledildi. Bunlardan biri de Welatî aşirtinin önde geleni, değerli yurtsever Hüseyin Ağadır.
Bahattin Aktuğ ile Hasan Ağa, JİTEM örgütlemesiyle Hüseyin Ağaya düzenledikleri bir komployla, onu gece evinde uyurken alıp Güçlükonak yakınlarında, sırtından kahpece kurşunlayarak katlettiler. Hüseyin Ağanın cenazesi, 1994 Şubat sonunda Güçlükonak yakınlarında bulundu.
Kardeşi Hüseyin'in katledilmesinden sonra, Hasan Ağa bize karşı gemi azıya aldı. JİTEM işbirlikçisi olarak Bahattin Aktuğ ile birlikte düşmana her türlü hizmeti sundu. Partinin uyarılarına kulak asmadı.

1997 sonunda, Zêwê karakoluna baskın için bir grup arkadaşı Zêwê çevresine keşfe yolladık. Zêwê'ye keşfe giden arkadaşlar, yanlarında bu Hasan alçağı ve iki korucu ile döndüler. Yanında iki koruması korucuyla Zêwê dışına ava çıkan Hasan, arkadaşlara av olmuştu.
Bu, Zêwê karakoluna yapacağımız baskından daha değerli bir sonuçtu. Bölgede halkımıza kan kusturan JİTEM'İN insan avcısını yakalayıp getiren arkadaşları kutladım.
Cemal arkadaşa tekmil verdim:
"Soruşturmasını yapıp bekletin." dedi.
Hasan'ın sorgusunu bizzat kendim yaptım. Sorgusu için gittiğimde, koskoca eşek kadar adam, hörültülü hıçkırıklar, salya sümük gözyaşları içinde ağlayarak ayaklarıma kapandı. Hiç beklemediğim bir durumdu. Bir an dondum kaldım. İğrenç herifin salyası, sümüğü, ayağımdaki makaplarıma bulaştı. Ben tiksintiyle toparlanıp geri çekilirken, arkadaşlar yerden kaldırıp yandaki sedire oturttular.
Kendisine:
"Böyle şeylere hiç gerek yok. Senin kim olduğunu, kimlerle ne yaptığını biliyoruz. Buna rağmen sana işkence ve kötü muamele yapmayacağız. Bizi kendinle ve birlikte olduklarınla karıştırma! Karşılıklı savaşın gereği olarak, sorgulanacak ve yargılanacaksın!" dedim.
Çayını sigarasını verdik. Rahatladı, kendine geldi. Önceden hazırladığımız sorularla ve bunlara verdiği cevaplardan çıkardığım yeni soruları sorarak sorgusunu yaptık. Her sorgudan sonra verdiği bilgileri değerlendirerek derinleştirdiğimiz uzun süren sorgusunda, her şeyi bütün çıplaklığıyla anlattı. JİTEM'in cüzzamlı iç yüzünü gösterdi. Bahattin Aktuğ ile ilişkilerini ve ortak pis işlerini detaylarıyla anlattı. Bölgede JİTEM'in yatakçısı Bahattin Aktuğ'un ayakçısıydı.
Bu Hasan alçağının meğer ne çok meraklısı varmış. Araya, devreye giren arabulucular, ricacılar Hasan alçağının pis canını kurtamak için birbirleriyle yarıştılar. Aynı aşiretin önde geleni olan yurtsever Hüseyin'in Güçlükonak kenarında kahpece katledilmesine seyirci kalanlar, elleri dirseklerine kadar yurtsever Kürt kanına banmış-bulanmış Hasan alçağı için kampanya yürüttüler. O kadar ince, derinden ve kapsamlı bir kapmanyaydı ki bu, o kahrolasıca dengelerin tümü devreye sokularak harekete geçirildi.
Hasan alçağını kurtarma kampanyasının arkasında Bahatin Aktuğ, onun arkasında da JİTEM vardı. Bu anlaşılır bir durumdu. Fakat bunların, Hasan alçağını kurtarmak için ayaklandırıp yollara düşürdüğü bazılarını anlamak ve kabullenmek mümkün değildi. Sonuçta düşman, Bahattin Aktuğ ve JİTEM, bunlar sayesinde başardı.
Sorgusu biten Hasan alçağının, o zamanın fiili savaş koşullardında hakkı, helalinden bir kalaşnikof mermisiydi. Bu pislik için fazlası haramdı. Fakat belirttiğim kampanya ile harekete geçirilerek devreye sokulan dengeler yüzünden, Hasan alçağının durumu sorgusundan sonra uzadı. Sürüncemede kaldı. Sonunda Spîvyan'daki çatışma ortamında, benim inancıma göre Dicle ahlaksızı tarafından elleri çözülerek kendisine yol gösterilen Hasan alçağı, elimizden kurtulup gitti. Hasan alçağı kaçtıktan sonra da halk düşmanı faaliyetlerine bıraktığı yerden devam etti. Şimdi de devam ediyor. Hasan alçağının yanında yakalanan Zêwêli iki korucu, genel sorguları yapıldıktan sonra herhangi bir durumları olmadığı için salıverilerek evlerine yollandılar.
Gerçi sözü muteber değildir ama hayattadır sorulabilir, bütün alçaklığına rağmen kendisine işkence ve kötü muamale yapılmamıştır. Böylelerinin karşısında, niteliğinden bağımsız olarak güç olmak yeterli oluyor. Önce JİTEM'in postallarını yalayan Hasan alçağı, ele geçince bizim mekaplarımızı yaladı.
Bahattin Aktuğ, has adamı Hasan'ı kurtarmak için JİTEM ile yürüttüğü kampanyayı benim aileme kadar yaydı. Düşmanın o kış koşullarında, kardeşimHesam ile amcamoğlu Şükrü'yü Çemê Pirê'den alıp Mişarê'ye getirdiğini ve burada araziye

bırakarak, Gabar'da beni bulup Hasan alçağını salıvermem için bana baskı yapmalarını istediklerini yıllar sonra öğrendim.

SPÎVYAN'DAN GÛRDÛLA'YA(Bazı yerlerde Gerdûla diye geçiyor. doğrusu ne ise hepsi o şekilde düzeltilsin.)
Kış sürecinde eğitim için üstlendiğimiz Spîvyan'da, kış ortasında, gece yarısı bu denli ısrarla üzerimize gelmesi, düşmanın 1998 yılı boyunca uygulamak istediği saldırı konseptinin kapsamını ve derinliğini gösteriyordu. O günlerde radyo haberlerinden dinlemiştim. MGK toplantısından sonra yapılan bir Genelkurmay açıklamasında: "Yazın girmediğimiz yerlere şimdi kışın gireceğiz" denilmişti. Eğitime şiddetle ihtiyacımız vardı. Bizim için gerçekten hayati olan eğitimi kış sürecinde yapamazsak, baharla birlikte başlayacak pratikte hiç yapamazdık. Yönetimi topladım. Durumu değerlendirirken, bazı arkadaşlar Spîvyan'da kalarak eğitime devam edelim dediler. Fakat düşmanın yönelim tarzından, bunun artık mümkün olmadığı açıktı. Yerimiz deşifreydi. Düşman, gece birkaç koldan gelip yükleniyordu. Kobralarla geliyordu. Uçaklar vurabilirdi. Düşman, Spîvyan'da bize eğitim yaptırmazdı. Spîvyan'dan çıkmalı, eğitim için uygun bir yer bulmalıydık. Sonunda Spîvyan'dan Geliyê Gûrdûla'ya taşınma kararı aldık.
Kararla birlikte bütün cihazların kapatılması, kullanılmaması talimatını verdim. Yeni yerimize taşınıp yerleşinceye kadar, Anakarargah'la da tekmil için görüşme yapmayacaktık. Karardan sonra toparlandık. Ocak sonu, şubat başında, bir akşam hava kararınca Gelîyê Gûrdûla'ya geçmek için Spîvyan'dan çıktık. Bütün arazi karla kaplıydı. Bir grup arkadaş, 350 kişinin karda tek sıra yürürken bıraktıkları izi kamufle için artçı olarak görevlendirildi. O gece Gelîyê Gûrdûla'ya indik. Gûrdûla'nınGeliyê Nihêkê ile birleştiği noktya konumlandık. Burada, önceden düzenlediğimiz şikeftler vardı. Bütün güçlerimiz belirlenen yerlerine yerleşti. Arkadaşlar yerlerine yerleşirken, daha önce yolda planlayıp düzenlediğimiz tepecilerimiz hiç dinlenmeden doğrudan Kursu Kaval ile Hastane tepelerini tuttular.
Geliyê Nihêkê'nin, Geliyê Gûrdûla ile birleştiği noktanın bir köşesinde büyük ve kullanışlı bir şikeft, sağa dönünce biraz ilerde bir başka şikeft vardı. Bu şikefti okul olarak düzenledik. Eğitimcilerimiz Rüstem Cûdî arkadaş ile Ali Sapan'dı.
Biz çıktıktan hemen sonra, Spîvyan'ı uçaklar vurdu. Uçaklar Geliyê Gûrdûlave Geliyê Nihêkê'de önceden kullanılan bazı noktaları da tahminen vurdular. Kış saldırılarında ısrarlı olan düşman, bizim Spîvyan'dan çıktığımızı, Geliyê Gûrdûla'da olduğumuzu bilmiyordu.

EYALET KONFERANSI
Geliyê Gûrdûla'ya konumlandıktan kısa bir süre sonra, Cemal arkadaş beni eyalat konferansına çağırdı. Cemal arkadaşa:
"Genel durumun riskli olduğunu, konferansa katılmayıp yerimde kalmanın daha uygun olacağını belirttim." Arkadaş da uygun gördü. Eyalet konferansına bölgemizi temsilen, yönetimden Agirî arkadaşın katılmasını kararlaştırdık. Bölge raporumuzu çıkardık. Rapor kayıtlarına göre, bölge güçlerimiz yıl içinde girdiği çatışmalarda, düşman üzerinden, çeşitli markalarda 60 silah kaldırmıştı.
Agirî arkadaşı yanında bir grup arkadaşla, eyalet yıllık konferansına katılmak üzere Bestler'e yolladık.

AGIRÎ ARKADAŞ
Agirî arkdaş, katıldığı konferans platformunda, eleştiri adı altında tamamen mesnetsiz, subjektif yoruma dayalı iddialarla, hiçbir şekilde hak etmediği, son derece ağır ithamlara maruz kaldı. Eyalet konferansında Agirî arkadaşa:
"Erkeklerle uzlaşmacı, hatta işbirlikçi eleştirisi gelmiş." Hızını alamayan bazı kadın

arkadaşlar, onun Erdal arkadaş ile kadın erkek ilişkisi içinde olduğunu iddia etmişler(!)
Bu kadarını kaldıramayan Agirî arkadaş da oturum sırasında konferansı terk etmiş. Agirî arkadaş eğtimli, kendisini geliştirmiş, özgüvenli, rahat, mert ve yiğit bir arkadaştı. Çalışkan ve zekiydi. Bölgede birlikte çalıştığımız dönem boyunca, birbirmize her zaman saygılı ve uyumlu olduk. Ciddi hiçbir sorunumuz çıkmadı. Uyumlu ve verimli çalışmalarımızın yanı sıra, Agirî arakdaşın bana çok değerli kişisel emekleri geçti. O zamanlar okuma yazmayı yeterince sökememiştim. Kapsamlı rapor yazma, çözümleme ve genel kitap okumak için yeterli değildim. Agirî arkadaş, birlikte çalıştığımız dönem boyunca, tıpkı geçmişte Kar Tanrıçamız Cahide Çelik arkadaşın, hiç yüksünüp usanmadan benim bu eksik yetmezliğimi tamamlaması gibi; aynı içtenlikle elinden geleni yaptı. Dahası, Agirî arkdaş o yoğun yaşam ve mücadele gerçekliğimiz içinde, arkadaşlar arasında elden ele dolaşan ve benim de çok merak ettiğim Aleksandr Aleksandroviç Bek'in "Moskova Önlerinde" kitabını, üstelik Türkçe'den Kürtçe'ye çevirerek, genel çalışmalarımızın akışı içinde fırsat buldukça bölüm bölüm bana okudu. Rapor, çözümleme, talimat vb. belgeleri de çoğu zaman Agirî arkadaş hazırladı, Türkçeden Kürtçeye çevirerek okudu.
Eyalet konferansında bazı kadın arkadaşların, Agirî arkadaşa yönelttikleri: "Erkekle uzlaşmacı, hatta erkek işbirlikçisi" ithamının en önemli nedenlerinden biri, Agirî arkadaşla olan bizim bu yakın ilişkimizdi. Arkadaşların kendilerinde olanı, birbirine vermelerinin uzlaşma ve işbirlikçilik gibi son derece ağır, ilkesiz durumlarla ne ilgisi vardı? Agirî arkdaş erkek, kadın her arkadaş ile ilkeli, ölçülü ve içtenlikli, belirttiğim gibi özgüvenli ve rahat bir ilişki içindeydi. Bu temelde Agirî arkadaşın, Erdal arkadaş ile de ortamda hepimizin içinde, son derece olumlu ve verimli bir ilişkileri vardı.
Bizde herkesi kendisi gibi ve kendisine göre görüp anlayan, gizlice pratikleştirip yaşadığı ya da her an yaşamaya hazır olduğu(Zihinsel olarak yaşadığı) zaaflarını, bu konuda keskin, sekter çıkışlarla ya da çevresindekilerde yaşanıyormuş gibi göstererek kendini, kendindekileri perdeleyip gizleme çabaları hep vardır. Sıkıştıkları her dönemde ve her koşulda, öküz altında buzağı arayan, kendine sevdalı bu arkadaşlar, Agirî ve Erdal arkadaşların kişiliklerini, yaşamlarını ve ilişkilerini, gerçekten biraz tanıyıp anlayabilselerdi, onları ve ilişkilerini kendi lerine örnek alırlardı!
Eğer Gabar'da bizim yaşamımız ve ilişkilerimiz, eyalet konferans platformunda iddia edildiği gibi olsaydı, Gabar bölgesi de Mahir'in(Bitlis) Garisa'sı ile Metin'in(Şuvêti) Heftanîn'ine dönerdi!! Gabar'da, bizim ilişkilerimiz eksik ve yetkilerimize rağmen doğru, iyi ve geliştirici ilişkilerdi. Nitekim bu ilişkilerimizin semeresini, bölgedeki mücadele pratiğimizle aldık. Bölge pratiğimizin başarısında bölge yönetimimizden Agirî ve Erdal arkadaşların, örgütümüzün yaşam ve mücadele ilke ve ölçülerine uygun örnek ilişkilerinin belirleyici rolü olmuştur! Bu güzel ruhlu Apocu arkadaşlar, erkek ile kadın cinsin "Ateş ile barut", "Kedi ile köpek" olmadıklarının; erkekteki egemenlik ile kadındaki edilgenlik olgusundan kurtularak, yaşama ve mücadeleye her koşulda birlikte katılabileceklerinin öncü örnekleriydiler!
Erdal arkadaşa, "Cinsiyetçi-sınıflı yaşamın, şu ya da bu versiyonunda gerçekleşmiş, örgütlü ya da potansiyel egemen erkek" diyebilmek için, insanın art niyetli olması gerekirdi! Kalıtık, toplumsal-kültürel genleri kadın eksenli olan güzel ruhlu Erdal arkadaşa, bu tür ithamlarda bulunmak, güneşi balçıkla sıvamaya kalkışmak kadar abasle iştigaldi. Aynı şeyleri Agirî arkadaş için de söyleyebilirim!
Konferanstan sonra düzenlemesi Bestler Anakarargah'a olan Agirî arkadaş, konferansın hemen ardından başlayan Anakarargah'a yönelik kapsamlı bir düşman operasyonunda, düşmanın doğrudan Cemal arkadaş üzerinden sonuç

almak için bütün hatlarıyla yüklendiği çatışmaların en yoğun ve en kritik anlarında, Cemal arkadaşın bulunduğu mevziyi tutarak düşmana karşı ancak cins bilinçli özgür kadınlarda görülebilecek bir fedai direnişi sergiledi! Çatışma içinde, Cemal arkadaşın mevzisinin düşmesi ve arkadaşın şahadeti kaçınılmazdı! Agirî arkadaş bu durumda mevziyi tek başına tuturak direndi! Onun can feda direnişiyle kazandığı zaman içinde, Cemal arkadaş düşmanın ateş hedefinden ve hattından çıktı.
Orada Cemal arkadaş, kadın hareketimizin düşmanla genel savaşını koordine eden öncü sorumlu konumundaydı. Agirî arkadaşın orada sergilediği direniş ve sağladığı kazanımlar başlı başına açılıp işlenmesi gereken bir konudur. Özellikle kadın eksenli edebiyatımızın konusudur.

GÛRDÛLA PERİLERİ
Fena halde soğuk bir gündü. Öğle üzeri nöbetçi subay arkadaş yanıma gelerek: "Heval Cafer, iki yeni katılım var." dedi.
Gidip baktığımda, henüz 16-17 yaşlarında, birbirinden güzel iki peri kızıyla karşılaştım! O soğuk havada, kar içinde saatlerce yürümekten ikisinin de yanakları al al, burun uçları ve parmakları pespembe olmuştu. Saydam güzel yüzlerinden, pırıltılı gözlerinden, insanlık sevgisiyle çarpan yürekleri; yerleşik yaşam uygarlığını yaratan Kürt analarının, toplumsal kültürel genleriyle yüklü ruhları görünüyordu.
İşimi bırakıp onları mangaya aldım. İçeride yanmakta olan sobaya uzak bir yere buyur ettim. Çok üşümüşlerdi. İkisine de kendi elimle bol şekerli sıcak birer çay verdim.
İçimden, koyu bir sevince kapılmıştım. Arkadaşlara bildirdikleri geliş nedenlerini, istek ve amaçlarını bildiğim halde, içimde kapıldığım sevincimi göstermemeye çalışarak, tatlı sert:
"Siz ne arıyorsunuz buralarda? Niye geldiniz?" diye sordum.
Nöbetçi subay arkadaşa bildirdikleri nedenlerini, istek ve amaçlarını bir de kendilerinden duymak istiyordum. Pek dilbaz ve doğal öncü olanı düpedüz:
"PKK'yi arıyoruz! Katılmaya geldik!" dedi.
Bu sözleri bu açıklık, bu sadelik ve bu doğrudanlık içinde duyunca içimde kapıldığım sevincim katlanıp derinleşerek büyüdü.
Nereden geldiklerni sordum:
"Dêrgul'den." dediler.
Dêrgul ile Gûrdûla'da bulunduğumuz nokta arası, normal mevsimde yürüyerek en az beş saatlik yoldu. Kışın kar içinde bu süre çok daha fazla çekerdi. Kendi başlarına aldıkları bir kararla düşmanı, doğayı, ailelerinin baskı ve tepkilerini aşarak buralara kadar gelip bizi bulmuşlardı. Bizi nasıl bulduklarını sordum.
"İzlerinizden!" dediler.
Açık göz ve becerikliydiler. Buna ayrıca sevindim. Ailelerini sordum. İkisinin de aileleri tanıdıktı. Düşmanın 1994'te uygulamaya koyduğu alan tutma konsepti ile köylerini yakıp evlerini başlarına yıkarak zorla metrepollere savurdukları ailelerimizdendiler. Gûrdûlalı bazı aileler, köyleri yakılıp yıkılınca Gabar'dan inip Dêrgul'e sığınmışlardı.
Güzeller güzeli bu iki Gûrdûla perisi kaynaklarına, ana komlarına dönmüşlerdi. Ana komlarına dönen bu Gûrdûla perilerimizin, bunca riski göze alarak partiye, gerillaya katılımlarını bazıları: "Canım ne olacak işte, ergenlik çağının davranış bozukluğu. Bu çağlarında kafalarında kavak yelleri esen gençlerin ne yapacakları hiç belli olmaz. Macera peşindedirler. Bunların ki de öyle." diyebilir.
Asla! Eğer öyle olsaydı, bu gençlerin arayış alanları ve yönleri dağ ve gerilla olmazdı. Adana, Mersin, İstanbul, İzmir, Ankara gibi sınıflı yaşamın anaforlu çekim merkezleri olurdu.

Gûrdûla perilerimizi bize, partiye, gerillaya çekip getiren özgürlük hareketimizin yarattığı sarsıntıyla, onlarda bilince vurmaya başlayan derin cins kaygıları; cins çelişkileri, cins bilinçlerinin itilimiyle cins özgürlüklelerini arayış çabalarıydı. Sorumlu kadın arkadaşları çağırıp onları tanıttım. İkisini de alıp mangalarına götürdüler. Fazla sürmedi. İki gün sonra tepeci arkadaşlar cihazda: "Dêrgul'den gelen halktan bir gurubun bizimle görüşmek istediğini" bildirdi. Gelenlerin isimlerini sordum. Aralarında milisimiz Erdal da vardı:
"Yalnızca onu bırakın gelsin." dedim.
Milisimiz Erdal gelir gelmez heyacan içinde:
"Durumlar çok ciddi heval Cafer! Kızları bu tarafa, dağa gelirken görenler var. Düşman sadece aileyi değil, bütün halkı tehdit ediyor. Kızlar geri dönmezse, halka zulm edecekler! Ana babaları da geldi, tepenin eteğinde bekliyorlar." dedi.
Ben düşündüm. Doğru, halkı ezdirmemek gerekirdi. Fakat biz de bu arkadaşlara 'gidin'cdiyemezdik! Kendi başlarına aldıkları bir kararla gelip kendi örgütlerine, kendi hareketlerine katılmışlardı. Erdal'a:
"Erdal arkadaş, sen doğru söylüyorsun. Halk zorlanır, onları ezdirmemek gerekir. Fakat ben burada bölge sorumlusu olarak, örgütün işlerini, onun ölçü ve ilkelerine, talimat ve perspektiflerine göre düzenleyen bir yöneticiyim. Benim bu iki genç arkadaşın iradelerine müdahale etme hakkım, yetkim ve gücüm yoktur! Bu örgüt onların kendi örgütleri, bu yer de onların kendi yerleridir! Ben onlara gidin ya da kalın diyemem. Kişisel olarak bana sorarlarsa, eve dönmelerini hiç tavsiye etmem. Karar kendilerinindir." dedim. Erdal:
"Heval Cafer, ben kendileriyle bir konuşayım." dedi.
Geride aileler vardı. Erdal'a:
"Olur, konuş." dedim.
İkisini de çağırttım, geldiler. Erdal benden biraz ileride, ikisiyle konuştu. Onlara eve dönmeleri için dil döktü. Fakat ne dediyse ikna edemediği Gûrdûla perileri, Erdal'ı orada yalnız bırakıp koşarak yanıma geldiler! Erdal da yanımıza gelince bana:
"Heval Cafer, durum gerçekten ciddi! Düşmanın ne yapacağı hiç belli olmaz. Beni dinlemediler, kızlarla bir de anaları görüşsünler." dedi. Ben de:
"Olur, gelsin görüşsünler." dedim.
Ben bunları söylediğim anda 'sözcü' olanı bana:
"Bir torba un veriyorlar diye bizi geri verip teslim mi edeceksin?" dedi. Gûrdûla perisinin bu sözleri bana söylerken, o güzel yüzündeki koyu hüzün, gözlerindeki derin kaygı ve düş kırıklığı içinde, kırgın yakarışı hala içimde, gözlerimin önündedir. Onun bu yargılayan sözleri, yakaran bakışları karşısında, kapıldığım karmakarışık duygular içinde bir an allak bullak oldum, ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi toparlayınca da onlara içimden geldiği gibi:
"Siz burada Başkan Apo'nun kızlarısınız! Sizin saçınızın bir tek teline dünyaları değişmez o! Ben de burada onu temsilen, kesip attığınz tırnağınızı bile kurban ederim onlara!" diyemedim.
Resmiyetin o ruhsuz, kupkuru, zorunlu kisvesi içinde:
"Öyle değil heval! Buna siz kendiniz karar vereceksiniz. Ben ya da bir başkası, hiç kimse sizi buradan yollayamaz da tutamaz! Siz nasıl istiyorsanız öyle olur!" diyebildim.
Gûrdûla perilerini, anaları da ikna edemedi. Fakat kızlarını kucaklayıp bağırlarına basarak, onlarla vedalaştıktan sonra, benden hatır alırlarken ikisinin de gözlerinin içi gülüyordu. İkisinde de yavrularından kopan ana kaygısından eser yoktu. Hatır alırken gülen gözleri sanki bana:
"Star ondan(Başkan Apo) ve sizden razı olsun! İkisi de yanımızdayken kaygılıydık. Şimdi yerlerini buldular. Yüreklerimiz ve dualarımız her an sizlerledir." der gibiydiler.

Gûrdûla perilerimiz, her şeyi göze alarak döndükleri ana KOM'larında kaldılar. Arkadaşlar onların birine Havîn ötekine Agirî dediler. Hangisinindi şimdi hatırlayamıyorum, Gûrdûla perilerimizden birinin evdeki adı "Sisê(Beyaz)" idi.Yapı içinden bazı arkadaşlar, arada bir kuralsızlık ederek ona:
"Hevala 'Sisê" diye takılıyorlardı. Tekmillere mi gelmişti yoksa ortamda kulağıma mı çalınmıştı? Bunu da pek ayrıştıramıyorum.
Havîn ile Agirî arkadaşlar, o günden sonra, Başkan Apo'dan aldıkları cins bilinçlerinin öngördüğü doğrultuda, insanlığın cinsiyetçi-sınıflı yaşam tarihi boyunca yaşadığı bütün temel insanlık sorunlarının esas kaynağı olan cins çelişkisinin kalıcı çözümü ve cins özgürlükleri için savaşa atıldılar!
Gûrdûla perilerimizden Havîn arkadaş, 2010 yılında Botan'ın Katoyê Jirka bölgesinde düşmanla girdiği bir çatışmada şehîd düştü.

KÜÇÜK SORA ÇOBANI

Çirav'dan Gabar'a bölge karargahına göreve yolladığım arkadaşlar, dönüşlerinde görev tekmillerini verirlerken, arazide karşılaştıkları, yanında üç keçisi bulunan bir çobanı da yanlarında getirdiklerini söylediler. Arkadaşlardan biri manidar bir ifadeyle:
"Heval Cafer, küçük şivan Sora aşiretinden. Bütün sürüsünü düşman kobralarla vurup telef etmiş." dedi. İçimde depreşen farklı bir duyguyla:
"Öyle ha! Hele bir getirin de göreyim onu." dedim. Doğrusunu söylemek gerekirse çoktandır özlediğim Sora'ları pek bir göresim gelmişti. Arkadaşlar onu alıp getirdiklerinde baktım: Viii! Benim çocukluğumun tıpkısı. İki çitilden mürekkep çöp bacaklarında üfürük gibi tiril tiril incecik bir şal ile üzerinde üfürsen uçacak bir gömlek. Ayaklarında cızlavet kara lastikleriyle güneşte ve rüzgarda yanmış, kavrulmuş, karayağız, sırım gibi bir küçük şivan. Aynı aşiretten olduğumuz gibi, onda kendi çocukluğumun tıpkısını gördüğüm bu küçük Sora çobanına oracıkta kanım kaynadı, içim ısındı. Onu incecik kolundan tutup kendime çekerek yanı başımda yer gösterdim.
"Hoş geldin heval! Hele gel otur şuraya." dedim.
Keskin barut ve kan kokuyordu. Yanı başıma oturur oturmaz onu soru yağmuruna tuttum. Adı Ubeydullah'dı. Toru topu on yaşındaydı. Sora aşiretinden ve üstelik de bizim bavıktandı(Ata, soy). Ailelerimiz, Fınık'dan Herekol'a zozanlarda birlikte dolaşır, birlikte zom kurarlardı. Anne ve babasını çok yakından tanıyordum. Ubeydullah, bu cinsiyetçi-sınıflı zalim egemen dünyaya ben partiye katıldıktan sonra gelmişti. Yanıma ilişip oturduğu yerde sorularımı yanıtlarken, öyle yadırgı ve ürkekti ki, saçaktaki yuvasından yere düşmüş tüysüz cavlak bir serçe yavrusu gibiydi. Kendisiyle aynı aşiret ve bavikten olduğumuzu, anne ve babasını yakından tanıdığımı söylediğimde ürkekliği bir anda uçup gitti. Bıcır bıcır, konuşkan ve sıcacık oluverdi. O gün Ubeydullah'la iki yakın akraba ve meslektaş olarak neler neler konuştuk! Tabii bu arada arazide kendisi ve sürüsünün başına gelenleri de anlattı.

Ubeydullah her zaman olduğu gibi, o sabah da gün doğumunda 600 baş keçiden oluşan sürülerini otlatmak için Dergul'den önüne katıp Gabar sırtlarına sürmüş. Sürüsünü Gabar'a çıkardığında, bizim bir grup arkadaş da Serhat'ın komutasında erzak pususundaymış. Pusu alanına girdiğinde, arkadaşlar korucu sürüsü diye, Ubeydullah'ı ve sürüsünü alıp Gabar'ın içine getirmiş. Görüntü alan düşman, iki kobra helikopteriyle saldırmış, 597 baş hayvan telef olmuş. Öylece telef olan sürüsünün ortasında kalan Ubeydullah barut isi ve hayvan kanına bulanmış, banmıştı. Saldırıdan hiç yara almadan kurtulan Ubeydullah, saldırı sonrasında düştüğü yerden doğrulup çevresine bakmış ki, ortalık hayvan parçaları ve kanıyla mezbahaya dönmüş. Üç keçinin dışında bütün sürünün telef olduğu saldırı sonrasında Serhat'ın komutasındaki arkadaşlar da ortalıktan kaybolmuşlar.

Gabar'da görevlerini bitirip Çirav'a dönmekte olan arkadaşlar bu esnada rastlamışlar Ubeydullah'a.
Ona, aramızda Şivan adını verdik. 24 saat yanımdan hiç ayrılmadan, gittiğim her yere benimle geliyordu. Ben kendi işlerime bakarken o da arkadaşların mangalarını geziyordu. Gittiğimiz her yerde, oraya ilişkin gözlemlerini aktaran Şivan, arkadaşlar arasında gözünün pek tutmadıkları için, iyice kıstığı gözlerini ondan yana kaydırıp eliyle dirseğime dokunarak;
"Heval Cafer, bu kaçar ha" diye, beni uyarıyordu. Ben de:
"Sen neden öyle söylüyorsun Şivan?" diyordum. Haklarında görüş belirttiği arkadaşlar kaçmasalar da, gerçekten yaşamda sorunkeştiler.
Bir süre yanımızda kalan Ubeydullah'ı çatışmalar kızışınca, Dêrgul'den çağırttığım bir milisimizle evine yolladım. Ona kalsa hiç gitmek istemiyordu. Bana kalsa ben de onu hiç göndermezdim. Fakat o henüz çok küçüktü. Evinde, ailesinin yanında olmalıydı. Ayrılırken ikimiz de birbirimizden üzgündük.
Bir de olayın tekmilini kendisine verdiğimde, Cemal arkadaş:
"Ailenin zararını karşılayın." demişti.
Fakat ben, sürüsü telef olan aileyle çok yakın akrabalığımızdan dolayı bunu yapamadım.

BÊRÎVAN
Erdal arkadaş, komutasındaki güçle Berimirê'de üslenmişti. Biz de Aşimli'deki karargahtaydık. Egîd arkadaşın şahadet yıl dönümü olan 27 Mart gecesiydi. Gecenin geç saatlerinde beni uyandıran görevli arkadaş, Erdal arkadaşın yolladığı bir kuryenin acil bir not gönderdiğini söyleyerek notu verdi. Erdal arkadaş notunda; "Bêrîvan ile Zozan kaçtılar. Biz yer değiştiriyoruz. Sizin yerinizi de biliyorlar. Siz de hemen yer değiştirin" diyordu.
Yanımda, cüssesi benim üç mislim olan Koçer Banî, her nefeste adeta kükreyerek uyuyordu. Onu güçlükle uyandırdım. Uyku sersemi haliyle:
"Ne var, ne oldu?" diye homurdandı. El fenerini üzerine tutarak:
"Bêrîvan kaçmış." dedim.
Koçer, dev gibi cüssesinin derinliklerinden gelen bir "Oh be!" çekti. Ardından da:
"Çiqas xweş e! Parti büyük kar etmiş! Biz de artık ortamda rahat ederiz!" dedi. Sonra da kafayı vurup geri yattı.
"Kalk Koçer, yatma zamanı değil! Hemen nokta değiştirmemiz gerek!" dedim.
Kalıbının hakkını veren gerçek bir savaşçı olan Koçer Banî, aciz kalmış belalı bir sesle, potansiyel egemen dağarcığında birikmiş yakası açılmadık cinsiyetçi küfürler eşliğinde:
"Kaçtıktan sonra da rahat vermiyor." diyerek kalktı.
Hızla toparlanıp nokta değiştirdik. Sabaha karşı yeni noktamıza yerleşirken, gece terk ettiğimiz noktaya yağmur gibi obüs topları yağmaya başladı. Bu arada Bêrîvan ile Zozan'ın kaçtıkları noktad a dövülüyordu.
Bêrîvan, düşmana ulaşır ulaşmaz bize karşı faaliyetlere girişmişti. Kısa bir süre sonra düşmanın Bestler'e yönelik operasyonunda yer aldı. Cihazdan arkadaşlara teslimiyet çağrısı yapan azılı bir kontra oldu.
Bêrîvan, savaş, kadın ve cins gerçeğimizin karmaşık bir örnegiydi. Bêrîvan'ın savaş sorunu yoktu. Girdiği sayısız çatışmada dört defa yaralanmıştı. Savaş konusunda Bêrîvan, bir kadın olarak özellikle örnek biriydi. Ancak Bêrîvan'ın yaşam sorunu vardı.
Bizim savaşımız, sınıf mücadelesi zemininde, iktidar savaşı değildi. Biz bunun dışında ve buna karşı cins çelişkisinin kalıcı çözümü için savaşıyorduk. Cins bilincinden yoksun olan Bêrîvan, cinselliğin kaba güdüsel yanı dışında, cinsiyetinin ayırımında ve bilincinde değildi. Parmakla gösterilebilecek nitelikte örnek bir savaşçı olmasına karşılık, nefsine hakim olamayan, güdülerini denetleyemeyen Bêrîvan, gittiği her yerde, gözüne kestirdiği her erkeğe musallat

olarak yaşamı bozuyor, partinin bin bir güçlük ve meşakkatle oluşturup düzenlediği ilişki
leri alt-üst ederek çürütüp çökertiyordu.
Bizim parti yaşamımızda cinsler arası özel ilişki, uğruna savaştığımız yaşam ilkelerimiz ve savaş gerçekliğimizden dolayı dondurulmuştu. Bunun dışında, parti-savaş yaşamımızda kadın ve erkek arkadaşlar, yaşamın ve mücadelenin her alanında bir, beraber ve eşitti. Bêrîvan, niçin savaştığını ve partinin cinsler arası özel ilişkiyi dondurma nedenini anlayamayanlardandı.
Örgütlü-egemen zihniyet ölçülerine göre fiziği, endamı alımlı, güzel bir kadın olan Bêrîvan, kendisini bu özellikleriyle ifade ediyordu. Cinsiyetçi-sınıflı yaşamda kendisine yüklenen "Değerli, güzel meta, haz avadanlığı" algısını partinin kendisine sunduğu imkanlara rağmen aşamayan Bêrîvan, parti saflarında bir kadın arkadaş olamadı. Hep cinsiyetçi-sınıflı yaşamdaki gibi hafif bir kadın olarak kaldı. Savaşarak kazandığı, partinin bu temelde kendisine verdiği değeri ve yetkiyi ucuz, basit yaşam arayışlarına alet etti. Erkek arkadaş yapısı içinde açığa çıkmış ya da örtülü(Potansiyel) arayış ve eğilimlerle buluştu, onları ayartıp örgütledi. Onların odağı olarak, savaşma güç ve isteklerini kırdı. Bêrîvan'ın albenisine kapılıp çekim alanına giren savaşçılarımız, niteliklerini yitirerek tanınmaz hale geldiler.
Besta'da katıldığım bir yönetim toplantısında Bêrîvan da vardı. Divanda Cemal arkadaş konuşuyordu. Birden konuşmasını keserek (…) arkadaşa:
"Kuralsız, nereye bakıyorsun sen? Aklın nerede senin?" diye çok sert çıkıştı. (….) arkadaşın gözü de, aklı da çaprazında oturan Bêrîvan'daydı. Gözünü budaktan sakınmayan, yiğit bir savaşçı olan (….) arkadaş, Bêrîvan'ın pençesine düştükten sonra yaşamda ve mücadelede tükendi.
Cemal arkadaş, Bêrîvan'ı en son, Anakarargah'tan Gabar'a, bizim yanımıza gönderdi. Bêrîvan'ı bize yollarken, herhangi bir perspektif vermemiş, inisiyatifi bize bırakmıştı. Bêrîvan, geldiği yerde, kadın yönetimindeydi. Durumunu Erdal arkadaşla görüşüp tartıştık. Sonunda, Bêrîvan'ın bu "Kadınlık" haliyle hiçbir düzeyde yönetimde yer alamayacağı kararına vardık. Aldığımız karar temelinde Bêrîvan ile görüştüm. Burada şimdilik kendisine görev veremeyeceğimizi, sadece bir şervan olduğunu söyledim.
Kararımızdan duyduğu büyük şaşkınlık içinde bana:
"Öyle mi?" diye sordu. Ben de:
"Öyle!" dedim.
Bêrîvan, Gabar'da da yetki bekliyordu. Bu olmayınca kaçtı. Sonuçta olan biraz da Zozan'a oldu. Bêrîvan onun aklını çelmeseydi, Zozan saflarda kalır, belli bir gelişme de sağlardı.

KATIRLARIMIZI KATLETTİLER
Uygun bir zaman kesitinde arkadaşlar 'futbol oynayalım' dediler. Olur mu olmaz mı diyerek, durumu değerlendirdikten sonra 'olur' deyip çıktık oynadık. Gûrdûla'da, ezilmiş karla kaplı, uygun bir düzlükte maça başladık. Hemen ileride, yan tarafımızda da, arkadaşların havalanmaları için dışarı çıkardıkları 15 katırımız önlerine atılmış kuru otlarını yiyorlardı. Maç sürerken, arkadaşlar acilen cihaza çağırdı. Koşup cihazı aldım. Tepecilerimiz kobra uyarısı yaptılar. Cihazla görüşme bitmeden kobranın sesini duyduk. Açık alandaydık. Kendi tedbirimizi ucu ucuna ancak alabildik. Katırlarımız meydanda kaldı. Zaten hedefin de onlar olduğu anlaşıldı. Kobra, gizlendiğimiz yerde, üzerimizden hızla geçerek katırlarımıza saldırdı. Açık alanda etrafa kaçışan hayvanlarımızı, gözlerimizin önünde tek tek hedef alarak vurup öldürdü! Kobranın doçka mermileri ve roketleriyle vurulup parçalanarak düşen katırların kanına doyan kar, geniş bir alanda koyu kızıla keserek, kıpkırmızı oldu…

MAWA KAYIPLARIMIZ
Daha önce aldığımız bir kararla, Mêrdîn-Mawa tarafına eyleme yolladığımız Dijwar arkadaşın komutasındaki grubumuz, Şubat sonu-mart başında düşmanla girdiği çatışmada 11 kayıp verdi. Bu çok ağır bir kayıptı. 11 şehidimizden yalnızca Baran(Zivinga Şikaka) ile Serhat arkadaşların isimlerini hatırlayabiliyorum. Bu kayıplardan sonra Dijwar arkadaşın komutasındaki gücümüzü geri Gabar'a çektik.

SIWAR'IN İHANETİ(Orjinalde Suvar yazıyordu, kastedilen Siwar'dır diye, Siwar olarak değiştirdim. Yanlış anlamışsam tekrar düzeltilsin)
GelîyêGûrdûla'da eğitim devremiz sürerken, başından beri uyumsuz ve sorunlu olan Rojavalı Siwar, Rûstem Cûdî arkadaşın çantasından çaldığı bir cihazla kaçtı. Bütün çabalarımıza rağmen Siwar'ı yakalayamadık. Elindeki cihazla arazide bir yerde korucularla bağlantı kurarak görüştü. Kendi cihazımdan dinlediğim görüşmede Siwar, koruculara:
"Ben PKK'den kaçtım, gelin beni alın." diyerek bulundugu yeri de söyledi. O taraftaki arkadaşlara haber verdim fakat arkadaşlar yetişemediler. Korucular Siwar'ı aldılar.
Hemen yer değiştirmek için talimat verdim. Arkadaşlar hızla toparlanırken biz de yönetimden arkadaşlarla nereye gidebileceğimizi düşünüp değerlendirdik. Basret'te karar kıldık. En uygun yer orasıydı. Hava kararıncaya kadar okullardan ve mangalardan uzak durduk. Hava kararınca da gece Geliyê Gûrdûla'dan Basret'e geçtik.
Uçaklar, sabah ders saatimizde Gûrdûla'yı vurdular! O günlerde yolum düştüğünde geçerken baktım. Biz Gûrdûla'dan Basret'e gece yürürken, düşman da aynı gece, Siwar'la harita üzerinde ayrıntılı çalışmış ve bütün noktalarımızı belirleyerek sabah ders saatinde her yeri tek tek vurmuştu.
Okulumuz olan iki şikeftın girişleriyle, yönetim mangamız kazan bombalarıyla vurulmuştu. Arkadaşların kaldığı mangaların çoğuna füze isabet etmişti. Siwar'ın her şeyi ayrıntılarıyla verdiği, düşmanın da aldığı bilgileri çok iyi işleyip değerlendirdiği görülüyordu.
Basret'te güçlerimizi araziye dağıtarak konumlandık. Bir arkadaş mayına basarak bir ayağını yitirdi. Hemen ardından Masiro arkadaşın komutasındaki gücümüz, gece yanlışlıkla, arkadaşların düşman için kurdukları pusuya girdi. Açılan ateş sonucu 2 arkadaş yaralandı.
Bölgemizden Bestler'e taktik eğitime giden arkadaşlar döndüler.
Gûrdûla'ya ulaşan grup sorumlumuz Erdal arkadaştan bir not aldım:
"Eğer varsa bize biraz un yollayın. Burada yanımızda bulunan Haftanin ve Cûdî delegelerimiz yola çıkacaklar. Fakat hiçbir şeyleri ve hiçbir şeyimiz yok." diyordu. Onlara hemen un yolladık. Heftanîn ve Cûdî delegelerini yolcu eden Erdal arkadaş, yanında Mawa sorumlusu Haki arkadaş, bölge kadın sorumlumuz Agirî arkadaşın yerine sorumlu olan Şerwin(Dêrik) arkadaş ile bölgemize bölük komutanı olarak verilen Rûbar(Çeli), grubumuzla birlikte Basret'e geldiler.
Konferansta Agirî arkadaşın düzenlemesi Bestler Anakarargah'a olmuştu. Erdal arkadaş Masiro arkadaşın yerine hareketli birlik komutanlığına getirilmişti.
Eyalet konferans delegeleri bize ulaştığında, 11 Mart'ta düşman, Bestler Anakarargah'a kendi savaş tarihinin en büyük hava indirmesini yaparak çok büyük bir operasyona girişti. Düşman, Bestler Anakarargah'ın üzerine bir anda10 bin askeri havadan indirmişti. Bestler Anakarargah'a saldıran asker ve korucu gücü 60 bin kişinin üzerindeydi. Düşman bu operasyonda, havadan ve karadan bütün tekniğini sonuna kadar kullandı.
Bu operasyonda Agirî arkadaşın, Cemal arkadaşı kurtaran fedai direnişini ve şehadetini yukarıda anlatmıştım. Cemal arkadaşın yaralandığı bu operasyondan düşman sonuç alamadı.

(Not: Yukarıda Agirî arkadadaşın direnişinden bahsediliyor ama şahadetine dair bilgi verilmemiş, bilgine)

OBÜS-HAVAN VE FUTBOL TOPLARI

Eyalet konferansında alınan kararlar doğrultusunda, bizde bölgede gerekli düzenlemeleri yaptık. Erdal arkadaşın komutasındaki hareketli birliğimiz Aşimli tarafına; Rûbar Çelê komutasındaki bölüğümüz de Deşta Bira tarafına konumlandılar.

1994 yılının nisan başıydı. Ağaçlar henüz yeni yaprak açmıştı. Daha kış sürecinden de anlaşıldığı gibi, bu yıl düşman bir önceki yıla kıyasla kapsamlı bir saldırı konseptini uygulamaya koymuştu. Bestler'deki Anakarargah'a düzenlediği 11 Mart operasyonu bu yılki genel saldırı konseptinin kapsamının göstergesiydi. Düşmanın 11 Mart saldırısı, Önderliğin daha sonra yaptığı değerlendirmede vurguladığı gibi: T.C. ordusunun tarihinde gerçekleştirdiği en büyük saldırıydı. Tedbirlerimizi 11 Martta görülen düşmanın saldırı düzeyine göre alıp gelştirmek durumundaydık.

Erzak sorunumuz yine hat safhadaydı. Gabar'ın erzak bağlantı yolları, Mişarê, Mêrdîn, Mawa hatları bu yıl çok daha sıkı, salt bu işle görevlendirilmiş özel güçlerle hat boyu devriye sistemiyle tutulmuştu.

Bu yılın bir başka farkı da, düşmanın üzerimizde uyguladığı psikolojik özel savaş taktiğine getirdiği yeniliklerdi. Uçaklar ve kobralar gün içinde herhangi bir hedef gözetmeden, üzerimizde genel olarak dolaşıp rastegele noktaları bombalıyorlardı. Yine gün içinde değişik yönlerden atılan serseri obüs ve havan gülleleri üzerimize yağıyordu. Kuşkusuz ayrıca bir görüntü aldıklarında hemen uçak, kobra, havan ya da obüsle o noktayı kıyasıya vuruyorlardı.

Bu durum Gabar'da, arkadaş yapısının genel psiklojisi üzerinde gerginlik yaratıyordu. Düşmanın istediği de buydu. Gerginlik huzursuzluğu, huzursuluk da psikoljik moral kırılmaları getirecekti. Düşmanın ince hesapları bu yöndeydi!

Erdal arkadaş ile düşmanın bu psikolojik taktiği ve yapı üzerindeki sonuçların tartıştık. Ayrıntılı değerlendirmeler yaptık. Sonuçta Erdal arkadaş ile "Düşmanın bu taktiğine karşı ne yapabiliriz?" sorusu üzerine durduk. Erdal arkadaş:

"Futbol oynayalım!" dedi.

Erdal arkadaşa olan derin ve köklü güvenimden olsa gerek, futbol oynamaya benim de aklım yattı.

"İyi olur!" dedim.

Sorunu, geniş yönetime, yürütme toplantılarımıza taşıdık. Bu toplantılarda arakdaşlarla, "Düşmanın Gabar'a yönelik büyük bir opearasyon hazırlığında olduğunu belirleyerek buna karşı tedbirlerimizi geliştirme" kararı aldık Düşmanın psikolojik savaş taktiğine karşı futbol maçı kararımızı geliştirdik.

Osmanê Leylê tepesi ile Berê Mirê arasında, uzun süredir ekilmemiş tarlaların ortasında düz bir çayırlık alan vardı. Erdal aradaşın komutasındaki haerekketli birliğimizin takımıyla, Rûbar Çelê'nin komutasındaki bölüğümüzün takımı bu çayırlıkta futbol maçı düzenledi. Güç komutanları sahada takımlarının kaptanları olarak oynadılar. Erdal arkadaş yaşamın ve mücadelenin her alanında olduğu gibi, futbolda da kendini gösterdi. Gerçekten yetenekli bir futbolcuydu. Hareketli birlik ile bölük taraftarlarının, takımları için yaptıkları son derece ateşli, müthiş tezahüratları altında oynanan maçı, Erdal arkadaşın kaptanlığını yaptığı hareketli birliğimizin takımı kazandı. Maçın skorunu futbola olan yadırgalığımdan ziyade, maç boyunca dikkatimi çeken düşmanın obüs ve havan salvoları yüzünden hatırlayamıyorum.

Bu maç gerçekten görülmeye değerdi. Okuyucuya abartılı ve inanılmaz gelebilir. Fakat ben hiç abartısız olduğu gibi aktarıyorum: Maç boyunca, düşmanın Gabar içine dört bir yandan, hedef gözetmeden rast gele yağdırdığı serseri obüs ve havan gülleleri, zaman zaman hemen üzerimizden vınlayarak geçiyordu!

Böyle durumlarda maçtan ziyade obüs ve havan atışlarını izleyip gözettiğimden, bazen yüz yirmilik bir havan-obüs güllesiyle, bizim futbol topunu aynı anda havada birlikte görebiliyordum.
Başka bir zaman ve durumda olsa, hemen başımızın üzerinden vınlayarak geçip çevremizde gümbürdeyerek patlayan güllelerin altında, takımlarına tezahürat için kendilerinden geçmiş bu çılgın taraftar yapıyı: “Heval, susun da işimizi yapalım!” diye bastırarak sustururdum. Fakat şimdi, bu koşullarda işimiz, üzerimize her gün rastgele yapılan obüs ve havan atışlarının namludan çıkıştaki tok patlamalarının üzerimizden geçişteki sinsi vınlamalarını ve düştüğü yerdeki ürkütücü kükremelerini kendi sevinç çığlıklarımızla, kendi ıslıklarımızla, kendi haykırışlarımızla, kendi zılgıtlarımızla ve kendi coşkumuzla bastırmak, boşa çıkartıp hiçleştirmekti. Bunu başardık!
Obüs, havan ve futbol toplarının havada birlikte uçuştuğu bu kıran kırana müthiş maç esnasında, haber saatinde radyoyu açtım. Gözüm futbol topuyla, obüs, havan toplarında, kulağım radyoda haberlerdeydi.
O gün düşman, haberlerde Zeki(Şemdin Sakık) hainini konuşturdu. Hiç unutmuyorum, spiker kendisine:
“Şu anda neredesiniz?” diye sorduğunda. Bu pişkin düşkün:
“Halkımın içindeyim (!)” demişti.
Önderliğe karşı bütün hainlerin ortak nakaratı, klişe iftiraları sıralayan Zeki haini, spikerin bir başka sorusu üzerine:
“Bu yıl savaş olmaz.” yanıtını vermişti.
Besbelli ki Zeki, düşmanın operasyon koordinesinin önüne koyduğu notları okuyarak “Kehanette” bulunuyordu.
Maçtan sonra oyuncuları tebrik ederek kutladım. Ardından bir toplantı düzenleyip moral yaptık.

SAVAŞ HİLESİ
Nisan’ın ikinci haftasında, kendilerine özel cihaz bıraktığımız milislerimizden, düşmanın Gabar çevresinde yoğun operasyon hazırlıkları içinde olduğuna dair bilgiler aldık.
Sekiz ya da dokuz nisan günü, hazırladığım bir tekmil aktarımında Cemal arkadaş bana, şifreli bir not geçti. Çözdüğüm notta:
“Operasyon sizedir! Günü on nisandır! Bilgi kesindir! En az on beş günlük erzak alın, araziye dağılın!” diyordu.
Zaten imkanlar ölçüsünde yapılabilecek şeyleri yapmış, alınacak tedbirleri almıştık. Cemal arkadaştan aldığımız bu bilgi notu üzerine o gün hareketli birlik gücümüzü Çiyayê Findikê tarafında, bölük gücümüzü de TRT tepesi tarafında araziye dağıttık. Bu konumda düşmanı beklemeye başladık.Ne zaman ve nereden gelirlerse vuracaktık onları.
 Dokuz Nisan günü gece manga komutanlarımızdan, Rojavalı Jînda arkadaş telaşla gelerek:
“Heval Cafer, düşman doçka tepesini tuttu!” dedi.
Ben zaten diken üstündeydim. Yerimden fırlayarak toparlanırken:
“Heval Jînda, hemen vurun! Size takviye çıkarıyoruz.” dedim.
Doçka tepesine iki koldan sızan arkadaşlar tekmillerini verdiler. O gerginlik içinde bana:
“Burada düşman yok. Görüntü veren bir domuz sürüsü!” dediler. Sinirler çatışma öncesi gerginlikten böylesine “Gülünç” bir durumla boşalarak dibe vurunca, domuzlar hemen orada yapı içinde “Anonim” bir ün kazandı. O günden sonra yapı içinde domuzlara: “Leşkerên Jînda(Jindanın askerleri)” denildi.
Jînda arkadaşın bu durumda hiçbir kusuru yoktu. Arkadaş tepedeki görüntüyü alır almaz, durumu bize bildirmişti. Burada sorunun kaynağı domuzların kendilerine özgü sosyaliteleriydi. Domuzlar gece gündüz öncülerinin peşinde, tek sıra halinde

yürürlerdi. Özelikle gece, uzaktan onların bu disiplinli tek sıra yürüyüş kollarıyla, düşmanın avcı kollarını birbirinden ayrıştırmak neredeyse imkansızdı. Jînda arkadaş bulunduğu mesafeden bunu anlayamazdı. Buna rağmen ortamda domuzlar söz konusu olduğunda, yanında özellikle kendisine duyurularak "Leşkerên Jînda"denilmesine katlanmak zorundaydı.
10 nisan günü Cemal arkadaş beni arayarak: "Notunu alıp almadığımı" sordu. Aldığımı belittim. "Tamam" dedi.
10 Nisan'ı 11 Nisan'a bağlayan gece, Dêrgul'deki milisimiz cihazla arayarak, "Kalabalık bir düşman gücünün Gabar'a çıkarak üzerimize geldiği" bilgisini verdi. Gece, koordine için konumlandığım Gabar'a hakim bir zirvede, gözümü dört açmış bekliyordum. Hiçbir yerde görüntü olmadığı gibi, can kulağıyla dinleyerek izlediğim düşman cihazlarında da dikkate değer hiçbir hareketlilik yoktu.
Gece geç saatlerde uçaklar geldiler. Gabarın içinde, Osmanê Leylê tepesini, Basret'i ve Gûrdûla'yı gelişi güzel vurup gittiler. Alışıla gelmiş savaş tarzında bundan sonrası havadan belli noktalara indirmeydi. Uçakların ardından indirme helikopterleri, skorskylerin gelmesi gerekiyordu. Bütün güçlerimize, zaten alınmış olan kararımızı cihazda yeni bir talimatla bir defa daha bildirerek pekiştirdim: "Düşmanı, görüldüğü her yerde vurun!" dedim.
Bulunduğum koordine noktasında, dikkatimi yoğunlaştırarak gece dürbünüyle gözlerim çevrede, kulağım cihazda bekledim. Geceyi aydınlatan güçlü bir ayışığı vardı. Gökten Gabar'a, o anda bir kartal sağılsa, bir şahin süzülse görünürdü. Skorskyler görünmedi. Gabar'a bir indir
me olmadığı gibi, düşman cihazları da inanılmaz bir monotonluk içindeydi. Gel çekice, git küreğe cinsinden işlerle, ıvır zıvır üzerine gevezelikler dışında hiçbir şey yoktu.
Gece yarısından sonra düşman cihazından ilk çağrı ve görüşme gerçekleşti. Cihazda duyulan helikopter uğultusunda, havada olduğu anlaşılan bir skorsky pilotu, indirme yapacağı yerin koordinatını soruyordu. Bütün Gabar'ı çepeçevre görebildiğim yerimden, cihazda indirme yapacağı yerin koordinatını soran skorskyyi görmek ve sesini duymak için çaba harcadım! Görünürde Gabar'a indirme yapan bir skorsky olmadığı gibi sesi de yoktu. Bu arada düşman cihazları, aldığım o ilk skorsky muhaberesinin ardından, peşine düşülüp izlenemeyecek kadar çok yoğun bir muhabereye başladı.
Düşman, bizim beklediğimiz gibi Gabar'a değil başka bir yere yoğun indirme yapıyordu! Öyleyse nereye? Besta'daki Anakarargah'a daha bir ay önce savaş tarihinin en büyük operasyonunu gerçekleştiren düşman, bir ay sonra aynı yere indirme operasyonu yapmazdı(!) Yıllardır süre gelen savaşta, alışılagelen durum buydu! Bestler-Anakarargah oprasyonundan sonra, şimdi sıra Gabar'daydı.
Düşman, bunun böyle olduğuna, yani Bestadan sonra Gabar'a saldıracağına dair bütün emareleri göstermişti. Düşman, bir ay boyunca Gabar'ı psikolojik özel savaş baskısı altında tutmuştu. Erzak ambargosunu çok özel tedbirlerle ağırlaştırmıştı. Gabar'a yapacağı operasyonun günü, Anakarargah'ımız tarafından belirlenmiş, bunu Cemal arkadaşın kendisi bize bildirmişti. Dêrgul'deki milisimiz düşmanın tam da belirtilen gece, Gabar'a tırmanarak üzerimize geldiğini cihazdan bize iletmişti.
Hemen ardından uçaklar gelmiş, Gabar'ın belli başlı noktalarını vurmuştu. Her şey Gabar'a yönelik kapsamlı bir operasyon için yerli yerindeydi. Eksik olan tek şey indirmeydi. Bize verilen günün gecesinde bu da oluyordu fakat Gabar'a değildi! Peki nereye?
Biz aslında düşünmekten ziyade, alışıla gelenle alışkanlıklarımıza göre hareket ediyorduk. Düşünmek, özellikle profesyonel hile, aldatma, kandırmaca olan; insanı insan kılan zeka ve akıl olgularının özünü dumura, mutasyona uğratıp onları tecavüz kültürünün ve mesleğinin dinamizmine dönüştüren sapkın doruğunda, örgütlü dışa vurumu olan savaş gerçeğinde ve koşullarında, alışıla

gelenle, alışkanlıklarla hareket savaşın doğasına aykırı davranmaktı. Kadın eksenli doğal toplumda çakılıp kalan bizler, bu savaş, yani hile, aldatma konularında tarihsel olarak zihniyet özürlüydük. Başkan Apo ile bu özrümüzü esasta aştık. Fakat onun bu kazanımını da henüz özümseyebilmiş değiliz.
Bizi bir ay boyunca Gabar'a operasyona yönlendiren düşman, bir ay önce 11 Mart'ta, savaş tarihinin en büyük operasyonunu düzenlediği Bestler-Anakarargah'a, bir ay sonra bir öncekinden daha büyük bir operasyonun hava indirmesini yapıyordu.
Evet, düşman bizi aldatmıştı! Düşmanın örgütlü erkek egemen zihniyet oluşumu, bunun ürünü cinsiyetçi-sınıflı yaşamı, hile, aldatma, yalan-dolan üzerine kuruluydu. Doğrusu biz, içinden gelidiğimiz kendi toplumsal süreçlerimizde, bu tür şeylere neredeyse yabancıydık. Hepimiz gerçekten iyi savaşıyorduk. Fakat başkalarını ezmek için değil, meşru savunma için.
Bu deneyde, bizi aldatan aslında kendi başına Türk Genelkurmayı da değildi. Kısa bir süre önce saflardan kaçarak düşmana sığınan ve ona, bize karşı savaşında akıl hocalığı yapan Zeki(Şemdin Sakık) haininin sağladığı bilgi ve perspektiflerdi. Zeki, seksenli yılların ilk yarısında, atılım komutanımız Egîd arkadaşın grubunda yer almış; sonraki yıllarda Kuzey Saha Komutanlığı'na kadar görev almış biri olarak, gerillayı tanıyan, bilen biriydi. Aramızda olduğu sürece de, salt kendisi için yaşayan bencil bir kariyerist; kışkırtılmış temel güdülerinin doyumu peşinde koşan ve yaşamı bundan ibaret gören bir düşkün olarak sığındığı düşmana: "PKK'yi bitirmek istiyorsanız Apo'yu; gerillayı bitirmek istiyorsanız Botan'ı bitirmelisiniz." Diyerek akıl verip yol göstermişti.
Ardından düşmanın özel ekipleriyile kapandığı "Karanlık" oda analizlerinde Zeki, verdiği perspektifin içini açarken:
"Siz, bütün gücünüzle bir bölgeye-hedefe saldırıyorsunuz, vurabildiğiniz kadar darbe vurduktan sonra da çekip gidiyorsunuz. Operasyon boyunca çatışmalarda yorgun düşen ve aç kalan, cephanesi tükenen, erzağı olmayan gerillayı, asıl operasyondan hemen sonra yeniden vurarak sonuç alırsınız." demişti.
Akıldanesi Zeki'yi dikkate alan düşman, bir ay içinde ikinci kez Bestler-Anakarargah'a bütün gücüyle yüklenerek, 11 Mart'ta yıpranan gerilla üzerinde sonuç almak isterken, aynı zamanda gerillayı bitirmek için Botan'ı bitirme çabasını sergiliyordu. 11Nisan gecesi sabaha karşı düşmanın, Bestler-Anakarargah'a düzenlediği ikinci saldırı, 11 Mart'ta, bir ay önce düzenlediği kendi savaş tarihinin en büyük saldırısından daha büyük ve kapsamlıydı. O gece Gabar'ın zirvesinde bulunduğum koordine noktasında, her an beklediğim düşmanın indirme operasyonunun cihazda yakaladığım ilk bağlantısı, düşmanın Bestler-Serkê Muhammedê Uso'da bulunan Anakarargah'ın içine indirme yapmaya çalışan skorskynin, karargah içine ineceği noktayı soran muhaberesiydi. Sabaha karşı Anakarargah'ın içine indirme yapmaya çalışan bu skorskyyi arkadaşlar yakın mesafeden vurmuşlardı. Darbe alan skorsky, içindeki ölü ve yaralıları ile kaçmıştı. Cihazdan izlediğim bu skorskynin içinde ölenlerden biri Şirnex'ın ünlü çetelerinden biri olan Salih Uğurlu'ydu!
Darbe alan skorsky, düşmeden Şirnex'a kendisini zor atmıştı. 11 Nisan saldırısıyla birlikte, Bestler-Anakarargah ile bağlantımız koptu. Cihaz kapalıydı. Çağrılarımıza cevap veren olmadı. Öteki bölgeleri aradım onlar da aynı durumdaydılar. Bestler ve çevresinde durum cihaza çıkılamayacak kadar ağır ve ciddiydi. Bu durumda yapılabilecek tek şey düşmanı Gabar'da vurarak saldırı altındaki Anakarargah'a destek vermekti

SEWADİYE TABURUNA EYLEM GİRİŞİMİ

Yönetimde yaptığımız değerlendirme sonunda, Sewadiye taburunu vurma kararı aldık. Keşif ve uygulama görevini hareketli birlik gücümüz üstlendi. Erdal arkadaş

bir grupla taburun keşfine kendisi gitti. Keşiften dönen Erdal arkadaşla durumu değerlendirdik.
Tabur karakolunun önüne gece görüşlü, vücut ısısına duyarlı termal tank yerleştirilmişti. Karakolun dört bir yanı çepeçevre mayın tarlasıydı. Bu tarlaların içinde sadece karakola giriş-çıkış ve nöbetçi mevzilerine gidiş-geliş patikaları vardı. Tarlaya döşeli mayınlar birbirleriyle kablo bağlantılı tuzaklı mayınlardı. Tabur karakolu bu haliyle kale gibiydi. Ne var ki, Gabar'daki düşman karakollarının hepsi aynı güvenlik sistemiyle donatılmıştı. Hedef için daha farklı ve kolay seçeneğimiz yoktu. Bu koşullarda Sewadiye taburuna karşı eylem kararımızı uygulamaya koyduk. Bestler'de kızılca kıyamet koparken biz Gabar'da seyirci kalamazdık!
Keşif sonuçlarına göre planlamamızı yaptık. Saldırı kollarımızı oluşturduk. Saldırı gücümüzün komutasını Erdal arkadaş üstlendi. Arkadaşlar gece SewadiyÊ tabur karakoluna sızdılar. Ben de koordine noktamda durumu dikkatle izledim.
Gece görüşlü termal tank, karakolun çevresindeki mayın tarlalarının dibine kadar sızan arkadaşları tespit ederek vurmaya başladı. Saldırı kolundaki arkadaşlar mayın tarlasının önünde, tank ateşi altında siperlendikleri mevzilerinde kaldılar. Önleri açık-düz mayın tarlasıydı. Vücut ısısına duyarlı, gece lazer görüşlü tank, açıkta gerçekleşen her hareketi otomatik olarak saniyesinde vuruyordu.
Erdal arkadaştan somut duruma ilişkin bilgi aldım. Durum buydu. Bu durumda inisiyatif bendeydi. Her şey dudaklarımın arasından cihazın alıcısına dökülecek bir çift söze bağlıydı. Ben bulundğum koordine noktasından "Saldırın!" dersem, Erdal arkadaşın komutasındaki saldırı gücümüz tanka ve mayın tarlasına rağmen saldırıya geçeceklerdi. "Çekilin" dersem arkadaşlar geri çekilecekti.
"Saldırın!" ya da "çekilin!" Bu bir çift sözden birini demek zorundaydım. Bu koşullarda hangisini demeliydim? "Saldırın!" dediğimde, Erdal arkadaşın komutasında hiç tereddütsüz derhal saldırıya geçecek olan gücümüz, saldırıya geçtiği anda tank vuruşlarıyla ezilecekti. Tank vuruşlarından sıyrılan arkadaşlar önlerindeki mayın tarlası içinde imha olacaklardı. Bundan da bir biçimde sıyrılabilen son aradaşlar da karakolun önünde mevzilenmiş, kendilerini bekleyen düşmanın açık hedefi olacaklardı. Buna göre saldırıya geçen gücümüzden geriye dönen olmayacaktı. Orada mayın tarlasının kıyısında, tank ateşi altında toprağa yapıştıkları siperde talimatımı bekleyen arkadaşlar, Gabar bölge gücümüzün omurgasını oluşturan seçme arkdaşlardı!
Savaşta kayıplar kaçınılmazdı! Büyük kayıplar da yaşanabilirdi. Eylem planlamalarında, genelde o eylemin makul kayıplarını da, eylemin çapına göre belirlerdik. Bu eylemde belirlememiştik fakat en fazla 4 kayıp makul görülebilirdi. Tabi karşılığında karakolu düşürmek kaydıyla.
Bu koşullarda saldrı gücümüz tamamen imha oluyor, buna karşın düşmanın burnu bile kanamıyordu. Arkadaşlara "Çekilin" dersem, düşmanın Bestler'de Anakarargah'ımıza karşı topyekün saldırıya geçtiği sırada eylemsiz-atıl kalmak, eylem çabasında böyle bir başarısızlığa uğramak hem genel gücümüz üzerinde hem de bende zorlanmanın üzerinde bir kırılma noktası olacaktı. Gabar yönetimine ve özellikle bana karşı arkadaşların tutumu, yaklaşımı ne olurdu?
Bütün bunları elimde cihazla dikildiğim koordine noktasında, siperlerinde bekleyen arkadaşlara ve önlerindeki karakola bakarak, zorlu bir vicdan ve akıl muhasebesi içinde birkaç dakikada bir karara bağlayarak Erdal arkadaşa:
-"Saldırın! ya da "çekilin!" talimatını vermek zorundaydım.
Sonunda, elimde yanağıma dayalı halde tuttuğum cihaza dudaklarımın arasından: "Çekilin heval!" Sözleri döküldü.
Arkadaşlar tank atışları altında kayıp vermeden geri çekildiler. Belirttiğim gibi, Gabar'daki sabit düşman hedeflerinin tümü aynı Sewadiyê taburununki gibi, gece görüşlü termal tank ve mayın tarlalarıyla donanımlı "Kale" durumundaydı.

Uğradığımız bu başarısızlığın ağır psikolojisi altında, o koşullarda başka bir şey yapamazdık. Bütün gücünü Bestler'e yığan düşman, Gabar'da arazide görünmedi. Yıllar sonra bazı arkadaşlar, Gabar'daki bu durumumuzu, "Düşman Bestler'de Anakarargah'a bütün hatlarıyla yüklendiğinde, Gabar'da düşmanı vuramayışımızı-vurmayışımızı tuhaf ve gerçekten anlaşılmaz bir nedenle basitleştirerek "Korkuyla" izaha kalkıştılar. Yüzümüze söylenmese de arkamızdan söylendi. Bu tuhaf ve basit yaklaşımlarının nedenini bugünde hala anlayamadığım bu arkadaşların kılıçlarının iki yanı da keskindi.

Eğer ben o gece, Sewadiyê Tabur Karakolu'na, 1993 yaz sonunda, birebir aynı koşullarda Celal'in(Şirnex),TRT karakolu baskınında yaptığı gibi arkadaşlara "Saldırın!" talimatını verseydim, beni korkaklıkla itham eden aynı arkadaşlar, bu defa da beni, yapıyı tasfiye etmek
le suçlayacaklardı.

Bütün bunların dışında ve ötesinde, yaşadığımz sorunun esası neydi? Düşman 1993 yılıyla birlikte kobra ve termal tank gibi kendisine çok ciddi teknik üstünlükler sağlayan, teknik donanım edinmeye başlamıştı. Mayın ve termal tank donanımlarıyla, sabit karakolları kaleye dönüştürmüştü. 5. Kongre kararıyla kaldırılmak istenen Pışa Reş Tabur Karakolu'na, Adil arkadaşın komutasında yapılan iki ayrı saldırı, aynı tank engeline takılarak 16 arkadaşın şehadetiyle başarısızlığa uğramış; Önderlik, kongrede alınan bu subjektif karar ve sonuçları üzerine bütün yönetimi görevden almıştı.

Operasyonun başından beri, aralıksız pür dikkat izlediğimiz düşman cihazında, operasyon koordinesinden karargaha, "Murat Karayılan'a ait malzemeler ele geçirildi" bilgilendirilmesi yapıldı.

Operasyon alanından bu bilgiyi alan düşman karargahı: "Malzemeleri Çakmak merkezine yollayın" dedi. Çakmak merkezi dönemin Genelkurmay Başkanı Aytaç Yalman'ın koordine merkeziydi. Cihaz bilgisi, günlerdir bağlantı kuramadığımız, hiçbir somut bilgi alamadığımız Cemal arkadaşın ve karargah güçlerimizin akıbetine ilişkin kaygılarımzı derinleştirdi. Sewadiyê taburuna yönelik saldırı girişiminde uğradığımız başarısızlığın moral bozukluğu üzerine, Cemal arkadaşla ilgili edindiğimiz bu cihaz bilgisi psikolojimizi iyice ağırlaştırdı. Düşman, bu arada Dêrgul ve Sêgirkê'deki milislerimize yöneldi. Sêgirkê'den Muhammed Babat, Dêrgul'den Erdal tutukladı.

Tam o günlerde Cemal arkadaş bizimle bağlantı kurdu! Arkadaş sağ ve sağlıklıydı. Moralimiz düzelip yükseldi.

Cemal arkadaş cihaz bağlantımızda, yardımcısı Serhat'ın komutasında bir hareketli birliği Gabar'a, bizim yanımıza yollayacağını söyledi. Mayıs başında, Besta'dan Gabar'a yanımıza gelen hareketli birlikten arkadaşlar, düşmanın 11 Nisan saldırısını anlattılar:

-Düşman 11 Nisan günü sabaha karşı, Serkê Muhammedê Uso'daki Anakarargah'ın içine indirme yapmaya giriştiğinde, benim de aynı anda Gabar'dan cihazda izlediğim gibi, bir skorskyyi çok yakından vurmuşlar. Karargahın içine indirme yapmaya çalışan düşman gücünü kıran arkadaşlar, çatışarak Herekol'a çekilmişler. Herekol'da Serhat ile Mahir(Bitlis): "Yukarısı soğuktur. Burası sıcak olur." gerekçesiyle, karargah gücümüzü Herekol'un içine çekmek yerine, Herekol'un eteğinde, Ramûran ile Xirbikê Besta arasında bir noktada tutunca, güç, düşman tarafından kuşatmaya alınmış.

Burada 14-15 Nisan'da şiddetlenerek yayılan çatışmalarda Zelal, Delal, Cûdî(Şuwetî), Cihan ve Adnan(Avni-Rojava) arkadaşlar şehîd düşerler. Aynı gün Metin(Şuwetî) ile Şoreş, Cemal arkadaşın talimatıyla tuttukları hatlardaki mevzilerini terk edip düşmanın önünü açarak mevzilerinden kaçmışlar.

Çatışmalar bütün şiddetiyle sürerken düşmanın, Cemal arkadaşın da içinde bulunduğu karargah gücümüzü imha için Herekol sırtlarında bir noktaya indirdiği taze güçleri, o noktanın yakınında konumlanmış Eşref(Başkale) arkadaşın

komutasındaki bölüğümüz tarafından tamamen imha edilmiş. Arkadaşların düşmana vurdukları bu ağır darbeden sonra operasyonun seyri değişmiş. Günlerdir süren çatışmalarda yorgun düşen düşman kırılarak geri püskürtülmüş.

SERHAT(HIDIR AYATA)
Düşman operasyonundan sonra, Anakarargah yönetimi, eyaleti “Doğu ve batı cepheleri” olarak yeniden düzenleme kararı almıştı. Eyalet komutan yardımcısı sıfatıyla, Anakarargah’ın hareketli birliği ile Gabar’a gelen Serhat “Batı Cephe Karargahı’nı” kurmakla görevlendirilmişti. Anakarargah komutanımız Cemal arkadaşın yardımcısı, kurulacak “Batı Cephe Komutanı” olarak benim üstüm olan Serhat ile durumu değerlendirdik. Gabar gücü olarak bizim durumumuz fazla iç açıcı değildi. Erzak sorunumuz, düşmanın en son aldığı özel önlemlerle “Sorun olmaktan” fiilen çıkmış ve gündemimizden düşmüştü. Gabar’da doğadan devşirdiğimiz ne varsa onunla idar ediyorduk.
Sewadiyê kararkolunda yaşadığımız başarısızlığın ve düşmanın Bestler operasyonu boyunca ataletimizin yarattığı psikolojik-moral sorunlarımız sürüyordu.
Düşman, erzak yollarını kademeli devriye güçleriyle tutmaktan, rastgele obüs, havan salvolarına, kobra ve uçak dolaştırmaya dek her yolla güçlerimizi fizik ve moral olarak yıpratma çabasını bir konsept dahilinde sistemli olarak sürdürüyordu.
Bütün Gabar’ı, Mêrdîn, Dêrgul, Şirnex hattalarından çepe çevre tutan düşman, bu hatta iç içe attığı iki kuşatma çemberiyle dışarıdan Gabar’a “Kuş uçurtmuyordu.” Kış sürecinden beri süren düşmanın bu ağır konsept uygulamalarının sonuçlarıyla, arkadaş yapısı yorgun düşmüş, fizik ve moral olarak zorlanıp yıpranmıştı. Bizi yaşatan ve savaştıran, Başkan Apo’ya ve haklı davamıza olan inancımız, bağlılığımızdı! Bu inanç ve bağlılık olmasa birgün bile dayanamazdık.
Bu koşullarda her bakımdan maddi manevi desteğe ihtiyacımız vardı. Konumu ve görevi gereği Serhat’ın, yapı gerçeğine doğru yaklaşım temelinde hepimize güç ve destek vermesi gerekirdi. Fakat tam tersi oldu. Serhat’la bölgenin genel durumunu değerlendirirken, Çirav’a acil müdahale kararı aldık. Orada durum ciddiydi. Serhat Gabar’da kaldı. Ben Çirav’daki duruma müdahaleye gittim. Çirav’da durum bize yansıdığından daha ağırdı. Bütün yönetimi görevden aldım. Gerekli soruşturmaları hemen başlattım. Yapının içine, yaşamına girdim. Sorunların kaynaklarını ve çözümünü onlarla birlikte bulmaya çalıştık. Bu sorunla uğraşırken bir süre Çirav’da kalmam gerekti.
Serhat, Eyalet Komutan Yardımcısı, Eyalet Batı Cephe Karargah Komutanı olarak, sorunlara çözüm gücü olma, hepimize güç ve destek verme yerine; düşmanın bütün gücünü, imkanlarını seferber ederek her yolu, yöntemi ve aracı mübah görerek dışarıdan bize dayattığı imha-tasfiye çabasının daha ince , daha etkili ve tehlikeli bir versiyonunu içeriden ve en etkili konumda bize dayattı!
Ben Çirav’dayken, Serhat, yükümlülüğü gereği yönetmesi gereken yapıyla, aradan geçen sayılı günler içinde karşı karşıya geldi! Çirav’da sorunları yoluna koymaya çalışırken, Gabar’da arkadaş yapımızın Serhat ile Rûbar’a(Çeli) baş kaldırıp isyan ettiği haberini aldım! Kaygı içinde hemen Çirav’dan Gabar’a geçtim. Karargahta bütün arkadaşlar, aralarında anlaşıp örgütlenerek, hep birlike Serhat ile Rûbar Çelê’nin bulunduğu yönetim mangasına yürümüşler. Orada onları çok ağır sözlerle dışarıya davet etmişler. İkisi de korkudan dışarıya çıkamamışlar. Başkaldıran yapının sözcülüğünü, artık hiç ağlamayan Bunisralı Bahar arkadaş yapmış! Bahar arkadaş her ikisine de mangalarının kapısının önünden:
“Siz burada kendinizi yere atmış yatıyorsunuz! Bu halinizle sizi kabul etmiyoruz!” demiş.
Bahar arkadaşın bu çıkışından sonra, yapı içinden herkes içinden geleni Serhat ile Rûbar’dan esirgememiş.

Serhat özel ve özerk yaşıyordu. Arkadaş yapısının içine girmiyor, yaşama katılmıyordu. İnsanlar, içinden geçtikleri ağır yaşam süreçlerinde şekillenen kişilik gerçeklikleri gereği durgun, içe dönük hatta pek çok yanıyla asosyal olabilirdi. Serhat'ınki böyle değildi. Serhat'ın insanlık sorunu vardı. Serhat, insanı sevmiyordu. Karanlık ruhlu, ucube bir kişilikti. Zehirli bir dili, uğursuz ve çirkin bir üslubu vardı. Ağzından iyi hoş, güzel bir söz çıkmazdı. Beyaz Türk argosunun "Dangalak" deyimini(Kendisi için çok zengin ve derin bir anlam ifade ediyor olduğundan olsa gerek) diline dolayarak, pelesenk etmişti. Rastgele her ortamda arkdaşlara sarf ediyordu. Oysa sözcüğün gerçek anlamında "Dangalağın" daniskası kendisiydi! Çünkü sırf kendini yaşatmak ve konuşturmak için cinsiyetçi-sınıflı dünyada yer kalmamış gibi, özgürlük hareketine, gerillaya gelmişti. Arkadaşlar, komutanları olarak Serhat'ın bir güler yüzüne, bir çift tatlı sözüne hasrettiler.
Hiç unutmuyorum. Bir gün Berxwedan(Garisa-Koçinîs) karargahta, yönetime, yanımıza geldi. Serhat kendisiyle görüştü. Görüşme bittikten sonra Berxwedan gitmedi, Sehat'ın karşısında durup bekledi. Serhat o uğursuz uslubuyla:
"Daha ne var? Başka ne istiyorsun? Niye dikilip duruyorsun karşımda?" diye sordu. Berxwedan arkadaş:
"Senden bir tane olsun güzel, tatlı söz bekliyorum. O yoksa bir gülüversen de olur! Bunu duymadan buradan gitmeyceğim." dedi.
Kötü ruhlu uğursuz adam, açtı şom ağzını, yumdu kokmuş balık gözünü:
"Dangalak!" diye başlayarak karanlık ruhunun kusmuğunu Berxwedan'ın üzerine kustu. Serhat'ın küfür sağanağı altında oradan toz olan Berxwedan, daha sonra bana:
"Heval Cafer, böyle insan mı olur? Bu nasıl komutan olmuş bizim başımıza?" diye sordu. Berxwedan'a hiç bir şey diyemedim. Çünkü ben de aynı soruları, başından beri kendime soruyor ama bir türlü makul bir yanıt bulamıyordum.
Serhat'ı daha önce pratikten tanıyan yapı içinden arkadaşlar, o Gabar'a gelince:
"Bunun burada işi ne? Niye geldi bizim başımıza?" diyerek tepkilenmişler; ben de onları ciddi biçimde uyarmıştım. Arkadaşlar haklı çıktılar.
Serhat her bakımdan hastalıklı bir kişilikti. Yolunda giden işleri ne yapıp edip tersinden, sağından, solundan tutarak karıştırıp bozuyordu. Eleştiri adına bozduğu şeyin yerine bir şey koymuyor, önermiyordu!
Önderlik, yıllar sonra bir görüşme notunda: "Bazı kişilikler üzerinde gereğinden fazla ısrar ettik, gereğinden fazla şans tanıdık" dedi. Serhat kişiliği de bunlardan biriydi.
1989-91 sürecinde Dêrsim Eyalet Sorumlusu'yken, yanında kensisiyle yönetim olan Aysel'le, özgürlük hareketinin savaş örgütünün içinde kendilerine birlikte-özel manga(Özel ev) açarak yoz yaşam sürüp kendileri yapı içinde gündelik yaşamda, yürüyüşlerde, uyduruk bir çift olarak el ele dolaşırlarken; arkadaşların kendi aralarında durdukları govendlerde el ele tutuşan kadın arkadaşları işkence altında soruşturup yargılayarak cezalandırmaktan, savaş yapısını savaş dışına çekerek atıl bırakmaktan, halka yönelik haksız infazlaradan yargılanan Serhat idam cezası aldı.
Daha sonra gittiği Mêrdîn eyaletinde yine aynı şekilde kendini tekrar eden Serhat, Mêrdîn pratğinden yargılanarak ikinci kez idam cezası aldı.
Bunlara rağmen kendisine şans tanınan Serhat, Gabar'da da bu duruma düştü. Serhat 2004'te saflardan kaçtı.

BESİPİNLİ FILEH HAMDO
Çok eski bir Fileh(Hıristiyan) köyü olan Besipin, 600 haneydi. Fakat artık sadece elli hanesi Hristiyandı. Besipin'in karşısındaki, kendisi de Hristiyan köyü olan Herbol, 1989'da düşman tarafından boşaltılmıştı. Botanlı Hristiyanlar,1982-83 yıllarında, Egîd arkadaşın keşif gruplarından başlayarak, gerillayı en başından,

sessizce fakat sımsıkı kucaklayarak bağırlarına bastılar. Düşman, bu Fileh köylerinde sabit kalamıyordu. Bunların düşmana kapalı olan kapıları, gönülleri, yürekleri gerillaya her an ve sonuna kadar açıktı.
Ben kendim, uzun mücadele yaşamım boyunca, düşmanla iş birliği yapan hiçbir Fileh görmedim, duymadım. Filehlar, Botan ortalamasına göre ileri, aydın insanlardı. Bize sundukları destek ve katkıları, katılımları bilinçli ve candandı. Bize en ağır koşullarda sağladıkları erzakların maddi karşılığını bütün ısrarlarımıza rağmen almazlar, ısrarımıza alınır, gücenip kırılırlardı. Onlar, Botan'da gerillanın en sağlam ve sürekli lojistik kaynaklarından, dayanaklarındandı. Sayıları az olsa da, katkıları büyüktü. Botan'da, olağan koşullarda Fileh olarak yaşamak, başlı başına bir güç ve direnç işiydi. Bir de o kuralsız savaş koşullarında bize destek sunmak, yardım etmek olağnüstü güç, direnç, cesaret ve bilinç gerektiriyordu. Onlarda bunların hepsi vardı.
Botan Fileh'larının öncülerinden, Besipinli Hamdo'yu, Cennet köyünden Deştu ile Titu kardeşleri saygıyla anıyorum.
1991 Temmuz'unda Cûdî Bölge Sorumlusu Erdal(Heştan) arkadaşın komutasında basılan Besipin karakolunun ayrıntılı keşfini Besipinli Hamdo yapmıştı. Bu görev, Hamdo'ya, karakol komutanına hediye ettiği bir besili keçiye mal olmuştu. Karakola gidip keçiyi komutana hediye eden Hamdo, bu arada karakolun içini, güç durumunu, mevzileri saptayıp durumu arkadaşlara iletmiş, arkadaşlar da bu bilgiler doğrultusunda yaptıkları planlamayla karakolu düşürmüşlerdi. Karakol baskınından sonra çekilen arkadaşlar, Hamdo'ya kendisini koruması gerektiğini söylediklerinde, Hamdo:
"Ben, sizin sayenizde ve sizler için yaşıyorum. Siz, savaştığınız sürece benden ne isterseniz yaparım. Bu can size feda olsun!" yanıtını vermişti.

11MART VE 11 NİSAN SALDIRILARI
Düşmanın 11 Mart'ta gerçekleştiriği en büyük saldırısından bir ay sonra, 11 Nisan'da Bestler Anakarargah'a daha kapsamlı olarak yeniden saldırmasınn ve bizim bu saldırıyı göremeyip "Gabar'a saldıracak" diye aldanmamızın çeşitli nedenleri vardı.
Savaşın genel gidişatında düşman operasyonlarının kendi içinde alışıla gelmiş bir tarzı vardı. Düşman her yıl baharla birlikte Anakarargah'a ve bölgelere peş peşe operasyonlar yapardı. Düşmanın saldırdığı bir bölgeye ikinci defa saldırması yaşanan bir durum değildi. Düşman bir bölgeye saldırdıktan sonra bir başka bölgeye saldırırdı.
Savaşın bu gidişatı bizim üzrimizde, halk gerçekliğimizde yaşanan: "Düşman geldi yaylaya. Düşman gitti evlere." geleneğine uygun bir alışkanlığa yol açtı.
11 Mart saldırısında Serkê Muhammedê Uso'daki yerinden çıkıp Kato'ya çekilen Anakarargah, operasyondan sonra yeniden gelip, Serkê Muhammedê Uso'daki noktya yerleşmişti. Düşmanın alışıla gelen operasyon tarzına göre, 11Mart operasyonundan sonra operasyon sırası başka bir bölgedeydi. Düşman Bestler'den sonra Gabar'a saldıracağına dair bir ay boyunca her türlü emareyi göstermişti.
Bu noktada, yakın bir zamanda saflardan kaçarak düşmana giden Zeki unsurunun durumunu dikkate almadık.
Anakarargah'a yönelik 11Mart operasyonundan hemen önce kaçan Zeki, 11Nisan'da Anakarargah'a gerçekleşen saldırının hemen öncesinde, 8-9 Nisan'da tutukluyken basın açıklaması yaparak, halkının arasında olduğunu söylüyor ve bundan sonra devlet ile PKK arasında savaş çıkmayacağı kehanetinde bulunuyordu.
Zeki'nin basına yaptığı bu açıklamanın hemen ardından, 11Nisan'da Anakarargh'a bir ay içinde ikinci büyük saldırı gerçekleşiyordu.

Zekinin basın açıklaması, düşmanın bizi aldatmak için düzenlediği mizansenin bir parçasıydı… Tutukluluk koşullarında basına çıkarılarak konuşturulan Zeki, kendisini sorgulayan Genelkurmay yetkililerine verdiği bilgilerin yanı sıra, önemli perspektifler de vermişti. Zeki'nin:
"PKK'yi bitirmek istiyorsanız Apo'yu bitirmeniz gerekir, gerillayı bitirmek istiyorsanız Botan'ı bitirmeniz gerekir… Siz operasyonlarınızı belirli bir hedefe karşı, belirli bir plan ve sınırlı bir zaman içinde yapıp çekiliyorsunuz. Ardından bir başka hedefe yöneliyorsunuz. Gerilla üzerinde böyle sonuç alamazsınız. Eğer sonuç almak istiyorsanız, birinci operasyonda yorgun düşüp erzaksız ve cephanesiz kalan gerillaya, en kısa sürede yeniden saldırmanız gerekir." demişti.
Zeki'nin perspektiflerini dikkate alan düşman, 11 Mart'ta saldırdığı Bestler Anakarargah'a, 11Nisan'da yeninden saldırdı. Her şeyimizi en alttan en üste kadar yaşarayarak bilen Zeki'nin rolünü görüp kestirebilirmiydik.
Savaş böyledir, kural tanımaz. Alışkanlık nedir bilmez. Savaşın kuralları denilir, hikayedir. Savaşa dair belirlenen "Cenevre sözleşmeleri de" dahil her türlü insani, hukuhi, stratejik , taktik, kural, kaide, savaşın kuralsızlık gerçekliğinin üzerine örtülen "İncir yaprağı"dır… Cenevre sözleşmeleriyle belirlenen savaş kurallarından daha ironik ne olabilir? Savaşın kendisi insanlık dışıdır! Savaş kurnazlık, kuralsızlık, kalleşlik , namertliktir.
Bizim halk gerçekliğimizin kültürel mayasında, kadın eksenli kadim Kürt ahlakında, zihniyetinde, ruhunda savaşa yer yoktur. Yerleşik yaşam uygarlığının yaratıcısı halkımızın kadın eksenli zihniyet yapılanmasında, yaşam anlayışında, ahlakında ve düşünme biçiminde, insanlar arasında, toplumlar arasında konuşulup görüşülerek çözülemeyecek hiçbir sorunyoktur! Hiçbir şey savaş nedeni değildir, olamaz!
Fakat eğer birileri sizi inkar ve imha etmek istiyorsa, meşru savunma temelinde zorunlu olarak savaşmak kaçınılmazdır. Savaş alışkanlık tanımaz. Oysa biz, eğitim-öğrenim sisteminden yoksunluk koşullarında, binlerce yıl kuşaklar arası sözel ve görsel aktarımların yarattığı alışkanlıklarla yaşayan, içe kapalı, durağan bir toplumasal ortamda-süreçte yetişmiştik. Erkek egemen zihniyetin kadına karşı yarattığı cins çelişkisi ve cins mücadelesi ile ardından bütün insanlığa dayattığı sınıf çelişkisi ve sınıf mücadelesinde oluşturup geliştirdiği "Amaç için her türlü yol, yöntem ve araç mübahtır." anlayışına dayalı analitik zekası karşısında, bizim taihsel olarak kendi içinde bastırılmış duygusal zekamızın ne şansı olabilirdi? Biz, duygusal ve analitik zekayı mükemmel bir biçimde birleştirip bütünleştirerek yaşama ve mücadeleye uygulayan Başkan Apo önderliğinde, onu anladığımız kadar kazandık!
Mayısta, düşman Cûdî'ye saldırdı. Çatışmalarda Cûdî bölge sorumlumuz Hamza(Cizre-Ömerini) arkadaş şehîd düştü. Hamza arkadaşın şahadeti üzerine, Cemal arkdaş beni arayarak: "Erdal arkadaşın Cûdî bölge sorumluluğuna atandığını" söyledi.
Aşilmê'de olan Erdal arkadaş ile buluştuk. Kendisine yeni görevini bildirdim. Erdal arkadaş hemen yeni görevinin başına, Cûdî'ye gitti.
Cemal arkadaş Garisa gücümüzü de Gabar'a, yanımıza çekmemizi istedi. Garisa Sorumlusu Arî görevden alınmıştı. Garisa gücümüzü çağırdım. Güç yanımıza gelirken Eruh-Şirnex karayolu üzerinde düşman pususuna düştü. Burada 6 arkdaş şehîd düştü. Bu şehîdlerimizden yanlızcaDara(Efrîn) arkadaşın adını hatırlayabiliyorum.

GABAR'A SALDIRI
14-Haziran'ı 15 Haziran'a bağlayan gece yarısı, düşman Gabar'a saldırdı. Gabar'ın belli başlı bütün stratejik noktaları yoğun bir hava saldırısıyla vuruldu. Hemen ardından sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, sabaha kadar vurulan bütün stratejik

noktalara indirme yapılmaya başlandı. Skorskyler indirme yaparlarken aynı anda düşmanın avcı kolları da bütün hatlardan Gabar'a tırmanmaya başladı.
Mehmet Şirin tepesinden yaptığım arazi keşfinden aldığım ilk sonuçlar, düşman operasyonunun son derece kapsamlı olduğunu gösteriyordu. Tepede otuz kişilik bir güçtük. Düşman daha sabahki ilk hamlesinde bulunduğumuz tepeye kadar geldi. Uygun bir yöne manevra yapmak istediğimizde, hemen yakınımıza kadar sokulan bir özel tim birliği ile çatıştık.
Mehmet Şirin tepesinden Zerdeşt tepesi tarafına çekildiğimizde, sabah erkenden çevreye indirilen düşman güçlerinin buralarda da araziyi tuttuğunu gördük. Zerdeşt tepesinin eteklerinde, Çirav'ın içinde düşmanla çatışmaya girdik. Gün boyu kızışarak süren çatışmlarda sonuç alamayan düşman, kobraları getirdi. Kobra saldırılarında Roza(Amed), Baran(Dêrsim), Çekdar(Kurtalan) , Zerdeşt(Mêrdîn), Sîpan(Rojava) ve Mahabat(Garzan) arkadaşlar şehîd düştüler. Kobralar çekildikten hemen sonra skorskyler çevremize yeni indirmeler yaparken arkadaşlar, içimizden Dêrsim'in kaçtığını bildirdiler. Kahramanca direniş ve ihanet iç içeydi. Yeni indirdiği güçleriyle üzerimize gelen düşmanla akşama kadar dişe diş çatıştık. Akşam hava kararırken yağmur başladı. Yağmurla gelen sis ve karanlık aynı anda çöktü Çirav'a. Karanlıkla birlikte kesilen çatışmaların ardından ıssızlaşan Çirav'dan çıt çkmıyordu.
O sessizliğin içinde düşman cihazını izledim. Hemen karşımızdaki mevzilerinde toparlanan düşman birliği, üstüne verdiği tekmilde: biri subay 12 ölülerinin olduğunu söyledi.
Bizim altı şehidimiz bir de hainimiz vardı. Toparlanıp şehîd Dijwar tepesinde bir noktaya çekildik. Güç, aç ve yorgundu. Lojistikçimiz Bedran(Koçer) arkadaştı. Burada bize bir un çorbası yaptı. Çorbamızın yağı, tuzu yoktu. Sade su ve undan ibaretti. Fakat o yorgunluğun, o yağmur sonrası ıslaklığın ve o açlığın üzerine içtiğimiz o sade suya tirit un çorbamızın tanımsız bir lezzeti ve hazzı vardı.
Savaşın bir yüzü de böyledir. Altı arkadaşını, altı can yoldaşını bir anda bir kobra saldırısında yitirirsin. Ve daha her biri bir Kürdistan parçası o yiğitlerimizin cenazeleri soğumamışken, sade suya, un çorbasının lezzetiyle, hazıyla hayata daha sıkı bağlanırsın. Bu böyle olmak zorundadır. Çünkü artık onlar için, onlar adına da sen savaşacaksın!.
Cihazımla düşman kanallarını izlerken, bir anda Dêrsim çıktı karşıma. Beni ihanete çağırıyordu. Üstelik bunu yaparken hala "Heval" diye hitap ediyordu bana!
Öfke, acı, hüzün hepsi bir birine karışık duygular içinde kapattım cihazı. Çantamda sürekli bulundurduğum halde, iki yıldır sigara içmiyordum. Paketten bir tane aldım. Uygun bir yere sinerek arkadaşlara da, düşmana da göstermeden o gece bu sigarayı içtim. İhtiyaç duymuştum. Elbette her zamanki gibi bir sığınmaydı bu da.
İlk gün on iki kayıp veren düşman, ertesi gün ve daha sonraki günler üzerimize gelmeye heveslenmedi.
Erzak ve cephane durumumuz kritik denilecek kadar az olduğundan, biz de düşmanın üzerine gitmeden, fakat onu kollayarak arazide manevra yaptık.
Operasyonun 4. ya da 5. günüydü. Serhat, operasyonun ortasında kurye ile bana ulaştırdığı bir notta kısaca:
"İmkanınız varsa bize biraz erzak yollayın. Durum iyi değil" diyordu.
Kurye arkadaşlarla onlara epeyce un ile daha önceki bir operasyonda düşmandan aldığımız ve yaralılarımız ile en son anlarımız için sakladığımız konserve ton balığı yolladık. Erzak sorunumuz hat safhadaydı. Düşmanın bu operasyonu on altı gün sürdü. On altı gün arazide kalan düşmanla, çatışmalar bir yana, operasyon koşullarında, hazırdaki erzak dışında özel olarak erzak sağlama imkanı yoktu. Hazırdaki erzak bittiğinde operasyon koşullarında erzak için yapılabilecek tek şey düşmanı vurup erzağına el koymaktı. Operasyon güçleri kalabalık olunca bu da

mümkün değildi. Çünkü erzağına el koyabilmek için o noktadaki bütün düşman güçlerini imha etmek gerekirdi.
On altı gün süren ve binlerce askerin katıldığı bu operasyonda, Garisa'dan gelen arkadaşlardan Rojavalı Alan arkadaş açlıktan şehîd düştü. Operasyonunun ilerleyen günlerinde, Çirav'da çevremize yeniden indirme yapan düşmanla bir daha başlayan çatışma öğleye kadar sürdü. Öğleyin çekilen düşmanın ardından kobralar geldi. Bu defa kobralara kayıp vermedik. Akşama doğru, çevremizdeki düşman birliklerinin arasından çatışarak güçlükle çıktık.
Ali Sapan'ın komutasındaki gücümüzde takım komutanı olan Rojavalı Dilşad arkadaş, Geliyê Gûrdûla'da düşmanla girilen çatışmada şehîd düştü.
On altıncı gün düşman araziden çekildi. Operasyondan hemen sonra Çirav'a yanımıza Ronahî(Alman) arkadaş geldi. Araziyi, Botan'ı tanımak için gelmişti.

RONAHÎ ARKADAŞ
Ronahî(Alman) arkadaşın gelişi, Çirav'da hepimizin üzerinde, benim şahsen derinliğini zaman içinde görüp anladığım çok farklı ve çok önemli bir etki yarattı. Ronahî arkadaşın bende ve arkadaş yapısı üzerinde yarattığı bu derin etkinin ilk duygu verisi şaşkınlık oldu. Almanya'dan Kürdistan'a, Bavyera'dan Botan'a gelen bu güzel ruhlu gözü pek kadın, donanımlı bir gerilla olarak Çirav'da karşımıza çıkıverince bir an ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi bilemeden şaşırmıştık. Hepimize kıvanç ve güç veren hoş bir şaşkınlıktı bu. Varlığından umudu kestiğimiz yitik bir yakınımızla karşılaşmanın, ona yeniden kavuşmanın şaşkınlığına benzer bir şaşkınlıktı bu. Aslında Ronahî arkadaşın gelişiyle gerçekleşen yaşadığımız gerçeklik de buydu.
Ronahî arkadaş, kendi cinsinin yerleşik yaşam uygarlığını yarattığı ana KOM'una dönmüştü. Binlerce yıl sonra gerçekleşen dönüş, haliyle şaşırtıcıydı.
Bu tarihsel buluşmanın, daha zaman içinde insanlık hareketimizin bundan sonraki ileri merhelerinde açığa çıkarak anlaşılacak olan derin anlamı ve değeri o gün bize büyük güç ve moral vermişti. Ronahî arkadaşla o gün Çirav'da daha güçlü ve sevinçliydik.
Serhat, karargahtan beni çağırdı. Cemal arkadaş istemişti. Çirav'dan Gabar'a geçerken Ronahî arkadaşa:
"Bizimle gelin, Gabar'ıda görün." dedim
Bizimle birlikte Gabar'a gelen Ronahî arkadaş, daha sonra buradan Bestler'e, Anakarargah'a geçti. Ronahî arkadaş, o yıl doğu cephesinde, Hakkari zozanlarında, Sixor Paşa'da savaşırken düşmana esir düştü. Onu korumalıydık. Bunu yapamadık. Düşman, binlerce yıl sonra gerçekleşen bu tarihsel buluşmamızdan duyduğu öfke ve ürküntüyle, buluşmanın cins biliçli öncüsü, güzel ruhlu gözü pek yiğit temsilcisini hunharca katletti. Sürdürdüğümüz mücadelenin, savaşın nihai amacını, derin anlamını biz düşmandan hala bir adım geriden izleyerek anlıyoruz.
Başarı için bir adım öne geçmek zorunlu. Savunma çizgimizle birlikte bu her zamankinden daha fazla mümkün ve kolay.
Alman Ronahî arkadaşı, örgütlü erkek egemen tarihin inkar ve imha çabası içinde özenle gizlediği Kürdistan ve Avrupa'nın cinsiyetçi-sınıflı yaşam öncesi ortak KOM kültürünü ve ortak tarihi toplumsal dokusunu açığa çıkarıp onun sağladığı tarihsel buluşmamızı yeniden bütünleşerek tamamlama mücadelemizle yaşatmalıyız!
Gabar'da, karargahta büyük cihazdan görüştüğümüz Cemal arkadaş benim karargahı bırakıp Çirav'da kalmamı eleştirdi. Kendisine Çirav yönetiminin görevden düştüğünü ve Serhat'ın burada oldğunu belirttiğimde, iki gerekçeyi de kabul etmedi. Anakarargah'ta kendisini de daraltan Sehat'ın, burada beni Çirav'a kaçırttığını oradan görüyor ve kaygı duyuyordu.
Cemal arkadaş erzak durumumuzu sordu. Ben de:
"İdare ediyoruz heval." dedim. Bana:

“Bir grup yolla, size hayvan verelim.” dedi.
Yerimde, karargahtaki görevimde kalmamı bir daha söyledi. Cemal arkadaşın, yapının Serhat ve Rûbar’a karşı başkaldırısından kaygılı olduğu anlaşılıyordu.
Anakarargah’a, Bestler’e yoladığımız bir grup arkadaş, oradan Gabar’a kadar 250 keçi getirdiler. Fakat yolda görüntü alan düşman, iki kobra kaldırıp hayvanların tümünü vurarak telef etti. Biz de arkadaşları ve sürüyü karşılamaya gitmiştik. Her şey kobralardan gizlendiğimiz yerde, gözlerimizin önünde oldu. Düşman, en zayıf noktalarımızdan biri olan erzak konusu üzerine ısrarla ve özenle duruyordu.
Hayvanları telef eden düşman, yol üstünde arkadaşlar görüntü verince onlara da saldırdı. Kobra vuruşlarında ismini anımsayamadığım bir kadın arkadaş şehîd düştü.
Düşman, bizimle fiilen savaşarak değil, daha çok çevremizi kuşatarak uyguladığı erzak ve genel lojistik ambargosuyla sonuç almak istiyordu.
Gabar’ın dışındaki dünya ile bağlarımız hemen hemen kopmuştu. Arkadaşlardan bazıları, arazide yalın ayak, ayakkabısız kalmıştı. Pek çoğu ayaklarında bir parça tel, kablo ve çaputlarla sararak tutmaya çalıştıkları mekap, postal gibi pabuç artıklarıyla dolaşıyordu. Ayakkabısız gerilla, tekerleksiz, lastiksiz otomobil gibidir. İnsan çıplak ayakla ya da ayaklara meta zoruyla tutturulmuş o partal pabuç artıklarıyla dağ ortamında bırakalım savaşmayı normal hareket edemezdi.
Dêrgullü bir Abdülcelil vardı. Bir kanaldan onunla bağlantı kurduk. Abdulcelil bize parasıyla sırtında taşıyarak 60 çift mekap ayakkabı getirdi.
Daha önce de benzer biçimde bize çalışan Abdülcelil’in getirdiği bu ayakkabılar ile sorunumuz biraz hafifledi.
O günlerde 100 çuval kadar buğday çıkardık. Arkadaşlar buğdayı sumakla domuz yağında kaynatarak oldukça lezzetli ve besleyici bir yemek türü geliştirmişlerdi. Domuz, Gabar’da temel beslenme kaynağımız olmuştu.
Çirav’daki gücümüzün komutasına Koçer Banêyî’yi getirerek, ben Gabar’a karargaha dönmüştüm. Gabar bölge yürütme toplantımızı yaptık. Yürütmede ben, Rûken(Garzan) arkadaş ile Rûbar Çelê, Koçer Banêyî, Ali Sapan ve bir de mostralık olarak Batı Bölge Komutanı Serhat vardı. Haziran ayını böyle çıkardık.
Ağustos başında Cemal arkadaş beni, Serhat’ı ve bölgeden uygun gördüğümüz birkaç arkadaşı eyalet toplantısı için Anakarargah’a çağırdı. O sırada hala yanımızda bulunan Alman Ronahî arkadaşın da gelmesini istedi.
Serhat önden gitti. Ben yokluğumuzda görevi üstlenip işleri çekip çevirecek arkadaşı belirleyip görevi teslim etmek, işleri düzenlemek için kaldım.
Koordineyi, hem işlerlik ve konumu gereği hem de başka seçenek olmadığından Rûbar Çelê’ye bıraktım.
Ali Sapan yeni şervanlara eğitim verecekti. Koçeri Banêyî, hareketli birlik ve bölge güçlerine bakacaktı.
Bu koşullarda, aralarında Alman Ronahî arkadaşın, Herekol arkadaşın ve Rengîn’in de bulunduğu bir grupla Gabar’dan Besta’ya Anakarargah’a gittik.

EYALET TOPLANTISI - DERIYÊ QAÇÊ EYLEMİ - ROŞAT ARKADAŞIN ŞAHADETİ
Cemal arkadaş şifrede, Herekol’un eteğinde Barahincê’de bir noktayı vermişti. Barahincê’de verilen noktaya geldiğimizde, orada bizden önce toplantı için bölgelerinden gelen arkadaşlarla karşılaştık. Bizi Adil arkadaş karşıladı. Rojhat(Şuwetî), Berxwedan(Goyî), Serhat, Mahir(Bitlis), Dijwar(Şirnex), Azad(Batman), Rizgar(Ersi), Celal(Şirnex), Nujîn, Hatice ve Sevra vardı.
Biz Herekol eteğine, Barahincê’ye geldiğimizde, alandaki güçlerimizin Cemal arkadaşın koordinesinde, düşmana karşı önceden planlanan bir eylemi gerçekleştirmek üzere olduklarını öğrendik.
Düşmanın 11Nisan saldırısına bir cevap niteliğinde düzenlenen bu eylemin hedefi, Kato Jirka üzerindeki Deriyê Qaçê sırtlarında, kalıcı olarak konumlanmış olan bin kişilik düşman gücüydü. Deriyê Qaçe sırtları, Katoyê Jirka’ların Bêşebap tarafına

gelip Şikalo kavisini dönünce, Masirê'da, Textê Reş suyunun doğduğu yerden sonraki uzantısıdır. Her türlü teknik ve ağır silahlarla donanımlı bin kişilik güçle yerleşen düşman, buradan bütün alanı kontrol ediyor, her yere güç çıkarıyordu. Deriyê Qaçê'ye saldırı, düşmana gerçekten esaslı bir güç dayatması, güç gösterisiydi. Bu büyük eylemin gerçekleşmesini, sonucunu büyük bir heyacan içinde bekledik.
Barahincê'de bu heyacan içinde beklerken, bir grup arkadaş katırlarla toplantı noktasına erzak getirdiler. Bu arkadaşlar arasından Cemal arkadaşın güvenliğinden tanıdığım Seyfi(Zorlu) arkadaşa, eylem için karargaha gelen komuta kademesinden arkadaşları sordum. Sorularımı yanıtlayan Seyfi arkadaşa, Doğu Bölge Komutanı Rojhat arkdaşı sorduğumda hemen yanıt alamadım. Seyfi arkadaş bir an duraksayıp sustu. Ben yeniden sorunca:
"Rojhat arkadaş şehîd düştü heval Cafer!" dedi. Seyfi arkadaşın sözlerini duyunca sarsıldım, inanamadım. Yeniden sorup onaylattım. Şahadet haberini onaylayan Seyfi arkadaş, Rojhat arkadaşın şahadet biçiminide anlattı:
Masiro üçgeninde bulunduğu noktadan, Deriyê Qaçê eylemi için Cemal arkadaşın yanına gelmekte olan Rojhat arkadaş, yol üstündeki Masiro suyunu at sırtında geçerken düşmüş. Başı taşa çarpınca suda boğularak şehîd düşmüş.
Önderlik sahasında, daha yakından tanıyıp candan bağlandığım Rojhat arkadaşa, hem bir yoldaş olarak hem de kişisel bir saygım ve sevgim vardı. Rojhat arkadaşın şahadetini olduğu gibi, şahadet biçimini de hemen kabullenemedim. O doğu cephemizin kartalı, amansız şahanıydı. Bir süre önce ağır yaralanmış, yeni iyileşmişti.
Ben bu sarsıntı içindeyken Cemal arkadaş Barahincê'ye geldi. Arkadaşlar düşmana Deriyê Qaçê'de büyük darbe vurmuştu. Aldığı büyük darbeyle Deriyé Qaçê'de tutunamayan düşman, Katoyê Jirka'nınDeriyê Beqê hattına çekilmek zorunda kalmıştı.
Deriyê Qaçê'de düşmanı vuran gücümüz: 26 tane G-3 ferdi silah, 2 tane biksi, iki tane 57'lik geri tepmeli top, 3 tane 60'lık havan ve çok sayıda çeşitli askeri malzeme kaldırmışlardı.
Cemal arkadaş eyalet toplantısını açmadan önce, toplantı yapısının önünde büyük cihazdan Önderliğe 15 günlük eyalet tekmilini verdi.
Önderlik, Deriyê Qaçê eylemini gerçekleştiren güçlerimizi tebrik ederek kutladı. Rojhat arkadaşın şahadetini ve şahadet biçimini öğrenince:
"Bu nasıl olabilir? Bir cephe komutanı kendisini korumuyor. Böyle şahadetleri kabul edemeyiz, hazm edemeyiz!" dedi.
Cemal arkadaş toplantıya katılan arkadaşları Önderliğe tanıttı. Önderlik, birkaç arkadaş içinde beni de cihaza çağırdı ve bana Gabar'daki durumu sordu. Ben iyi olmayan durumumuzu izahta zorlanınca, her şeyi anlayan Önderlik, bana büyük güç ve moral veren kısa ve özlü şeyler söyledi. Önderliğin sözleri, özlü ifadeleri benim üzerimde şekeri düşen ve komaya girmek üzere olan şeker hastasına insulin enjektesi kadar etkili, kendine getirici oldu. Bana en son:
"Tarihte insan, ne kadar büyük şeyler yaparsa o kadar büyük olur. Ne kadar küçük şeylerle uğraşırsa o kadar küçük kalır!" dedi.
Barahincê'de eyalet toplantımız başladı. Toplantı sürerken, düşmanın yöneleceğine dair bir haber geldi. Barahincê'denTextê Reş'e geçerek toplanımızı orada tamamladık. Toplantı sonrası, bu defa düzenlemeler için Önderlikle yeniden bağlantı kuruldu. Düzenlemeleri yaparken, Önderlik, Serhat'ın Anakarargah'ta Cemal arkadaşın yanında kalmasını istedi. Bana da:
"Doğru Gabar'a gideceksin!" dedi.
Ben kendisine gerçeği diyemesem de, Önderlik, Serhat'ın beni ve bütün gücü zehirleyip boğarak güçten düşürdüğünü oradan görüyor ve anlıyordu. Bana verdiği moral gücün yanı sıra, üzerimdeki eşek ölüsünden beter Serhat yükünü de

alarak, beni adeta kanatlandırp uçuran Önderliğin talimatıyla “Doğruca Gabar’a” gittim.

DÜŞKÜNLÜĞÜN BU KADARI

Yeni bir atılım ruhu ve kararlılığı içinde coşkuyla döndüğüm Gabar’da, akıl almaz ve inanılmaz bir durumla karşılaştım. Toplantıya gelirken kendisine bölge sorumluluğunu teslim ettiğim Rûbar Çelê, ben Gabar’dan ayrıldıktan hemen sonra, yanına kadın ve erkek arkdaşlardan oluşan bir manga gücü alarak Mişarê tarafına gitmiş, 20 gündür de hiç bir irtibat kurmamış, kendisinden haber alınamamış! Bu süre içinde Koçer Banêyî insiyatif kullanarak boşluğu doldurmuş, bölge sorumlusu olarak işleri yürütmüş. Durumu bana neden bildirmediğini sorduğumda, Koçer Banêyî:

“Giderse gitsin ma! Haber versem ne yapacaktın? Ta oradan peşine mi düşecektin?” dedi.

Koçer’in bu yaklaşımı Rûbar’ın durumunu ele veriyordu. Fakat ben önce kaygılandım. Mişarê’de bir yerde imha olmuş olabilirlerdi. Mişarê’ye bir grup yolladım. Sonunda alıp geldiler. Baktık ki yaşıyorlar. Karargahta karşıma çıkarak, bana gayet pişkin bir eda ile:

“Hoş geldin!” diyen Rûbar Çelê’den hemen izah istedim.

Bana erestek kerestek, her tarladan bir kessek babından, ipe sapa gelmez bir yığın şey anlatmaya çalıştı. Fakat bütün bunların konumuzla ve durumuyla ilgisi yoktu. 20 dakika değil, 20 saat değil 20 küsür gün! Üzerinde, Bölge Komutanlığı gibi ağır bir sorumlulukla, kimseye haber vermeden ortadan kayıp olunur mu? Yanında götürdüğü arkadaşları soruşturduk. Onlar durumu izah ettiler. Basit yaşam ve ucuz ilişki meselesiydi. Benden görevi devralan Rûbar Çelê, kendince “İktidar” olmuş ve “Bir günün beyliği, beyliktir” diyerek hemen kendini yaşamaya koyulmuştu!

Manga komutanı Rojin ile Gabar’dan Mişarê’ye, mahiyeti ile birlikte bir tür “Balayına” çıkmışlardı! Hani birlikte kaçıp gitseler, insan “Ne haliniz varsa görün” der. Gabar’da, anlata geldiğim bu savaş koşullarında, kendisine teslim edilmiş bölge yetkisinin üzerinde bu düşkünlük yaşanır mı? Rûbar Çelê ile Rojin bunu yaşadılar?

Durumu Cemal arkadaşa ilettim. Hemen yanına yollamamı istedi. İkisini de Anakarargah’a yolladım.

Cemal arkadaş, bölgede ağırlık olanları da yollamamı istedi. Arî, artık arkdaşların taşıyamayacağı kadar ağır yük olmuştu. Ali Sapan çok zorlanıyordu. Onları da yolladık.

Anakarargah’ta görevli olan Rizgar(Dêrîk) arkadaşın düzenlemesi de Gabar’a olmuştu. Bestler’den bizimle birlikte gelmişti. Rizgar arkadaşı Rûbar’ın yerine bölük komutanlığına getirdik. Bu süreçte Önderlik yeni bir “Ateşkes” ilan etti.

ERILİ AVDÊ

Erili Avdê arkadaş,1994’e kadar sadık ve fedakar bir milisimizdi. Aynı yılda düşman, öteki köylerle birlikte Eri’yi de yakıp yıkarak boşaltınca Avdê arkadaş Gabar’dan çıkmadı. Geldi, sözünü verip örgüte katıldı. Kardeşi mücadele içinde, cephe faaliyetlerinde iken yakalandı. Düşman onu 36 yıla mahkum etti. Önderlik esir düştüğünde, bu arkadaş mücadeleye bağlılığını bedenini ateşe vererek sürdürdü. İlerlemiş yaşına rağmen annesi de aktif olarak katıldığı mücadelede üç yıl zindanda kaldı.

Avdê arkadaş, Gabar’da bizim lojistik sorumlumuzdu. Düşmanın temel politikalarından biri olarak geliştirip uygulamaya koyduğu özel ve çok sıkı ambargo koşullarında, lojistik görevi her zamankinden daha hayati ve ağır bir görevdi. Avdê arkadaş, bu hayati görevi en iyi şekilde yürüttü. Görünmeyen

savaş emekçilerimizden Erili Avdê arkadaş, 1999 Temmuz'unda, Karne yakınlarında, Deriya Sakat'da düşmanla girdiği bir çatışmada şehîd düştü.

NIZAR(BILIKÎ) ARKADAŞ
Karmaşık ve ayrıksı bir kişilik olan Nizar(Bilikî) arkadaşı özel olarak anmam gerekir. Partiye 1989 yılında askerlik yasasıyla katılan Nizar arkdaş, o zamandan beri eyaletin bütün bölgelerinde kalmış, gittiği her yerde sorun olduğundan bir başka bölgeye yollanmış, genel yapı içinde adı "Sorunkêş'e" çıkmış bir arkadaştı. Ben eyalet toplantısına, bölgeyi emanet ettiğim Rûbar Çelê de Mişarê ye 'balayına' gidince, oluşan boşlukta Nizar arkadaş bazı yaklaşımlarıyla gündemleşmiş, arkadaşlar da üzerine toplantı yaptıkları Nizar arkadaşı "Gereksiz adam" ilan ederek dışlamışlar.
Eyalet toplantısından dönünce, Koçer Banêyî bana: "Bir de Nizar meselesi var" diyerek, onu da rapor etmişti. Rûbar sorununu Anakarargah'a havale ettikten sonra, Nizar arkadaşı çağırdım. Özel olarak baş başa konuştum onunla:
"Nizar arkadaş, olanları bir kenara bırakalım. Bunlar sonuç. Neden böyle oluyor? Sen ne istiyorsun? Biz senın için ne yapalım? Hiç çekinme, rahat ol, biz arkadaşız. Diyelimki sen benim yerimdesin, kendin için ne isterdin, ne yapardın?" diye sordum. Nizar arkadaş:
"Heval Cafer, benim bir önerim var. Eğer benim bu önerim kabul edilirse, benim hiç sorunum kalmaz." dedi. Ben merak içinde:
"Nedir önerin heval Nizar." dedim.
"Heval Cafer, sen de biliyorsun. Ben 89 katılımlıyım. Bütün bölgeleri birkaç defa dolaştım. Ne ben kimseye derdimi anlatabildim ne de kimse benim derdimi anladı. Madem sen bana ne istediğimi sordun ben de diyeyim: Benim derdimin dermanı Önderliktedir heval Cafer. Grup gittiğinde ben de Önderlik sahasına gitmek istiyorum!" dedi.
Nizar arkadaşın önerisi beni çok duygulandırdı. Fakat aynı zamanda düşündürüp zorladı. Arkadaş doğru söylüyordu. Derdinin dermanı gerçekten Önderlikteydi. Fakat Önderlik binlercemizi eğitip buralara yollamıştı. Hiçbirimiz Nizar arkadaşı anlayıp derdine derman olamamıştık. Ayrıca Nizar arkadaşın önerisini ben uygulamaya koyamazdım. Sahaya gidecek gruba önerebilirdim. Buna yetkim vardı. Fakat Nizar arkadaşın şahsında bunu göze alamazdım. Bu gerçeği kendisine açıkça söyledim:
"Heval Nizar, Önderlik sahasına gidebilmek için belli özellikler gerekiyor. Gelişmeye açık olmak bunların başta geleni. Ben seni anlıyorum. Fakat senin somut durumun buna uygun değil. Seni bu halinle Önderlik sahasına yollarsam, Önderlik beni rezil eder. Yaşama katılmıyorsun, uyum sağlamıyorsun. Fakat kendini toparla ve ispat et, söz, seni derdinin dermanına yollayacağım!" dedim.
Nizar arkadaş yanımdan, o anda ulaştığı kesin bir kararlılık içinde ayrıldı. Kararı o kadar kesin ve güçlüydü ki, bunu tokalaşırken avucumdaki sıcaklığında ve enerji yoğunluğunda yaşayarak hissettim. Nizar arkadaş derdinin dermanına kavuşabilmek için ne gerekiyorsa onu fazlasıyla yapacaktı!
1998 güz ortası-ekim ayıydı. Önderliğin tek taraflı olarak ilan ettiği ateşkese rağmen Gabar'da operasyona çıkan düşman, üzerimize geldi. Qernê tarafından manevra yaparak durumu değerlendirdik. Düşman üzerimize geliyordu. İlle de çatışmak isteyen onlardı. Bütün arkadaşların moralleri yüksekti. Serhat'ın gidişiyle, önceki moral düzeyimizi yeniden yakalamıştık. Herkesin ayağında ayakkabısı, sumak ile domuz yağında kaynamış buğday yemeğinden erzağı vardı. Durumu değerlendirmek için yaptığımız kısa toplantıda Koçer Banêyî ensesini kaşıyarak:
"Ateşkes de var, ne yapacağız?" diye sordu.
"Ateşkesi biz ilan ettik. Fakat onlar uymuyorlar. Üzerimize geliyorlar. Kendi düşen ağlamaz, vuracağız!" dedim.

Düşmanın operasyon gücünü hedef alarak iki saldırı kolu çıkardık. Saldırı kolumuzun birinin başına Nizar arkadaş gönüllü oldu. Öteki kolun başına Kahraman arkadaş geçti. Gittiler, yan yana iki düşman hedefini aynı anda vurdular. O kadar hızlı sonuç alındı ki, koordinede bana hiç iş düşmedi. İki noktadaki çatışmayı izlerken aynı anda düşman cihazını da dinledim. Daha ben saldırıdan dönen arkadaşlarla buluşamadan, düşman cihazından üstüne; 9 ölü, 11 yaralı verdiklerini bildirdiler. Arkadaşlarla buluştuğumuzda özellikle Nizar arkadaşı kucaklayarak kutladım. Düşürdüğü düşman mevzisinden kaldırıp getirdiği bir A-4 silahını ayaklarımın dibine bırakmışıtı. Derdinin dermanına kavuşmak için kendini mutlaka ispat etmeye kararlıydı Nizar arkadaş!
Eylemin tekmilini Cemal arkadaşa vermek istediğimde, cihazda karşıma Erdal arkadaş çıktı. Erdal arkadaş Cemal arkadaşın hazır olmadığını belirterek, onun adına tekmilimizi aldı. Cemal arkadaş mı Cûdî'deydi yoksa Erdal arkadaş mı Bestler'deydi, anımsayamıyorum. Cemal arkadaş adına tekmili alırken, başarımızın sevincini paylaştı.
Eyalet toplantı sonuçlarını aktarmak ve bazı yeni düzenlemeleri yapmak için bize bağlı olan Mawa'ya gittim. Mawa'da sorumlu Haki(Bizmal) arkadaş ile çalışmalarımızı sürdürürken, düşmanın, Anakarargah'a saldırdığı haberini aldık. Cemal arkadaşın, karargah güçlerimizle kuşatma altında kaldığı bu saldırıda 28 arkadaş şehîd düştü. Cemal arkadaşın kendisi de yaralandı.
Bu gelişme üstüne Mawa'daki işlerimizi hızlandırıp üçüncü gün Gabar'a döndüm. Gabar'da hemen yönetimi topladım. Düşmanın Anakarargah'ımıza saldırısına cevap mahiyetinde bir eylem kararı aldık . Erzakımız tükenmişti. Eylem için Mawa tarafından un istedik. Bu arada düşmanın sürekli tuttuğu doçka tepesini hedef aldık. Keşif sonuçlarına göre yaptığımız düzenlemede, saldırı kollarımızın başında yine Nizar(Bilikî) ile kahraman(Zengirok-Cizre) arkadaşlar yer aldılar. Mawa tarafından unumuz geldi.
Sekiz Kasım günü, akşam gün batımında doçka tepesine saldırdık. Gece geç saatlere kadar süren yoğun ve büyük bir çatışma gerçekleşti. Geç saatte çekildiğimizde tekmilleri aldım. Saldırı kolu komutanlarımızdan Kahraman şehîd düşmüştü. Nizar arkadaş da yaralıydı. Hemen gidip onu gördüm, yaşıyordu. Fakat bilinci yerinde değildi. Göğsünden aldığı yarası çok ağırdı. Nizar arkadaş aynı gece derdinin dermanına ulaşabilmek için, kendisini fazlasıyla ispat etmiş haldeyken şehîd düştü.
Doçka tepesinde perişan ettiğimiz düşmanın durumunu cihazdan izledim. Fakat kayıplarını öğrenemedim. Ertesi gün BBC'den, düşmanın, Gabar'da çıkan bir çatışmada 20 ölü, 15 yaralı verdiğini duyunca, o zaman bir sonuç almış olduğumuzu anladım. Bu, düşmanın doçka tepesinde yediği darbenin basına verdiği boyutuydu. Çatışma uzun ve çok şiddetli geçmişti. Kayıpları kesinlikle daha fazlaydı.
Cemal arkadaşı arayarak tekmilimizi verdim. Arkadaş hepimizi kutladı.
Bu gelişmenin hemen ardından T.C. ordusu Suriye sınırına askeri yığınak yaptı. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı, Suriye'yi işgal etmekle tehdit etti. Türkiye'nin Suriye'ye bu açık saldırı tavrıyla birlikte, Önderliğe ve hareketimize karşı düzenlenen uluslar arası büyük komplo fiilen başlamış oldu. Önderlik Suriye'den çıktı.
Bu son derece tehlikeli ve ağır belirsizlik koşullarında, başından beri ya da uzun süredir fiili savaşın dışında olmalarına rağmen, bazı arkadaşlar savaş güçlerimiz üzerine inanılması ve anlaşılması güç değerlendirmelerde ve düzenleme girişimlerinde bulundular. Bu yönde tavır ve tutum takındılar. Bu arkadaşlar, yaşama ve mücadeleye kupkuru, gri, teorik bakışları ve algılamalarının sonuçlarından yola çıkarak:
Botan eyalet yönetiminin ve Botan yapısının kuzey bölgelerimize dağıltılmasını istiyorlar; savaşın dışında bulundukları yerden sanki yaşanan sorunlar eyaletle,

coğrafyayla ilgiliymiş gibi bizim düzenlemelerimizi yapıyorlardı. Mesela benim bir grup arkdaşla birlikte Gabar'dan Amed'e yollanmam gündemdeydi. Kim neye göre yapıyordu bu düzenlemeyi, belli değildi. Önderliğe ve hareketimize karşı uluslar arası büyük komplonun açıktan uygulanmaya konulduğu koşullarda, Botan eyalet yönetimini ve yapısını birbirinden uzağa dağıtma çabası dikkat çekici ve tuhaftı. Oysa daha çok birlik ve beraberliğe, karşılıklı güç alıp güç vermeye, morale ihtiyaç vardı.
Cemal arkadaşın yerine Botan eyalet sorumlusu olan Bahoz Erdal arkadaş bana, Gabar bölge sorumluluğu görevimi Serhat'a devrederek Bestler'e, Anakarargah'a gelmemi istedi. Gabar'a gelen Serhat'a bölgeyi teslim ettim. Bölgeden ayrılışım nedeniyle düzenlenen bir törende arkadaşlarla vedalaştık.
Gabar'dan ayrılmak benim için her bakımdan zor oldu. Gabar benim kimyam, kimliğim, kişiliğim ve ruhumdu! Gabar, benim yaşama gözlerimi açtığım ana komum, kuralsız asimilasyon stratejileriyle kan uykularına yatırılan, soykırımcı katliamlarla imha edilmek istenen yerleşik yaşam uygarlığının yaratıcısı halkımızla yeniden dirildiğimiz cennetimizdi. Düşman, cehenneme çevirmiş olsa da, Gabar, insanlığn yerleşik yaşam ilklerinin yaratıldığı cennetin parçasıydı. Ben bu cenneti yarantanların çocuğuydum.
Cennetimize musallat olan cehennem zebanilerine karşı birlikte savaştığımız değerli arkadşlardan ayrılmak da bir okadar zordu.
Tüm bunların karmaşık kavurucu hüznü içinde ayrıldığım Gabar'dan Anakarargah'a geçtim. Burada bana PKK 6. Kongre delegesi olarak Xinêre'ye gitmem gerektiği bildirildi. Kuzey'den, önce Doğu Kürdistan'a, Kela Reş üzerinden Urmîye'ye geçtim. Burada Önderliğin Roma'da olduğunu öğrendim. Önderliğin durumu iyiydi. Güvendeydi. Cihazda bir konuşma yaptı, bu hepimizi rahatlattı.
Doğu Kürdistan-Urmîye'den, Güney Kürdistan'a-Xinêrê'ye geçtim.
Burada kongre hazırlıkları çerçevesinde PKK merkez toplantısına katıldım. Önderlik, Cemal arkadaş ile Ferhat'ı(Osman) Kongre hazırlık çalışmalarının koordinesi için görevlendirmişti.
Merkez toplantısında kongre hazırlık komitesi seçildi. Bu komite PKK 6. Kongresi'ni hazırladı. Rıza Altun arkadaş, Botan, Berxwedan(Serhad), İsa, Vedat(Varto), Rengîn, Zeynep ve Peyman Kongre divanı oldular.
Kongrenin altıncı, yedinci gününde Botan beni çağırdı:
"Genel bir saldırı olasılığı var. Bazı düzenlemeler için askeri güce geçmen gerek." dedi.
Alanda gerekli düzenlemeleri yaptıktan birkaç gün sonra yeniden kongreye dönerek oturumlara katıldım.
15 Şubat günü sabah, kongre şikeftinin önünde, radyodan BBC sabah haberlerini dinlerken, dönemin Avrupa dış ilişkiler görevlilerinden Şemsiye Kılınç(Dîlan), Yunan elçiliğinden ayrılan Önderlikten haber alınamadığını açıkladı. Bizim radyo başında bu habere tepkimizi gören yakınımızdaki Abbas arkadaş:
"Ne var ne oldu?" diye sordu. Abbas arkadaşa Önderliğin durumuna ilişkin haberi ilettik, o an hepimiz tanımsız bir gerilim ve derin bir kaygı içindeydik..
BBC'den sabah saat yedi buçukta aldığımız bu haberden bir buçuk saat sonra, saat 9'da dönenim T.C. Başkabakanı Bülent Ecevit, TRT'de o açıklamayı yaptı. Bülent Ecevit'in her sözü, beynimize, yüreğimize inen sarsıcı birer şok darbe oldu. Bu darbe, aradan geçen bunca yıl sonra da zihinlerimizde ve yüreklerimizde dalga dalga yayılarak, kendimizin bile tam bilincinde olmadığımız derinliklerimize inerek, bizi sarsıp kendimize getirmeye devam ediyor!
Global örgütlü erkek egemenler, Önderliğimizi büyük bir komployla esaret altına alarak bizi dağıtacaklarını sandılar. Oysa tam tersi oldu. Önderlik, özgürlük koşullarında, bizimle adeta kişilik savaşımı içinde yarattığı potansiyel gelişmeden daha fazlasını esaretiyle yarattı…

Bülent Ecevit’in metalik, ruhsuz sözleriyle aldığımız şok darbelerle bir an gözlerimizin önüne siyah perdeler indi. Dünyamız karardı… O an kongre şikeftinin önünde çakılıp kaldığım yerde yalnızca yanı başımda ve çevremde ağlayan kadın arkadaşların hıçkırıklarını duyuyordum.
Kulaklarımı tırmalayarak beynime akan bu hıçkırıklar en azından benim için uyarıcı, toparlanmaya çağrı hıçkırıklarıydı.
Önderliğin esaret altında olduğunu bilip de, öyle eli kolu bağlı kalmak kahredici, uğursuz bir duygu yumağı olmuş, boğazıma düğümlenmişti.
Kongre iptal edildi. Hepimiz TV’nin başına biriktik. Görüntüler izlenir gibi değildi. TV’ye sırtımızı dönüp çıktık. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.
O akşam bir grup arkadaş Cemal arkadaşın yanına gittik. Gerçek duygularını göstermemek için büyük çaba içinde olduğu açıkça belli olan Cemal arkadaş, onda ilk defa rastladığım ağdalı bir durgunluk içindeydi. Bize sadece:
“Gelin” diyerek yer gösteren Cemal arkadaşla, mangada bir süre sessizce oturduk. Cemal arkadaşın kendi de dahil hiçbirimiz ne diyeceğimizi, nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. Şahsen benim söyleyecek tek bir sözüm yoktu. O anda örgüte ve arkadaşlara her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunu derinden hissediyordum. Cemal arkadaşın yanına geliş nedenim de buydu zaten.
Ortamdaki koyu sessizliği Cemal arkadaşın ağzından, kendiliğinden dökülen sözler bozdu:
“Önderlik yaşamı, yeni bir yaşam, yeni bir ahlak, yeni bir çizgidir! Önderlik bir kurumdur! Mücadelemiz sürdükçe Önderlik de o mücadelede yaşayacaktır! Onun esareti bizim mücadele azmimizi kamçılar! Onu esir alanlar bu gerçeği yaşayarak öğrenecekler!” dedi.

27 Kasım 2009